

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Eddings-Tamuli_2- Zarici.PDB

PDB Name: Tamuli Zářící
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.6.2005
Modification Date: 26.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Svět se proměňuje. V Eosii i Tamuli se zjevují prastarí hrdinové a bájně obludy, strašlivá síla vyvolává v život práchnivé mrtvolky, aby sváděly kruté bitvy. Tajemné jevy znepokojují obyvatelstvo, které se zvedá proti pánům i proti prastarým pořádkům. Styrický mág Zalasta tvrdí, že takovou moc mohl vyvolat v život jen nějaký bůh.

A právě tajemný Zalasta naléhavě doporučil tamulskému císaři Sarabionovi, aby pozval hrdinu Sparhawk, bez jehož pomoci se neobejde. Drsný rytíř se však nevydává na cestu sám. Provází ho jeho žena, inteligentní, svěhlavá a stále po uši zamilovaná královna Ehlana a jejich dcera Danae, vtělení dětské bohyně Aphrael. Spolu s nimi putují přes celou Eosii a Tamuli, jimž dala síla Eddingsovy fantazie úžasné konkrétní podobu i jejich přátelé: Talen, Kalten, Tynian, Ulath, Berit i Khalad.

Ve styrickém městě Sarsos se k celému procesi připojí i laskavá vychovatelka pandionských rytířů vědma Sefrenie s Vanionem.

Tak přijíždějí do hlavního Tamulského města Matherion. Tamnější obyvatelé, zvláště však zjemnění vládní úředníci, se drsných cizinců ze severu obávají. Setkaly se dvě kultury a těžko hledají porozumění. Avšak jen díky Sparhawkovi a jeho druhům je zmařeno spiknutí proti císaři.

Je to zřejmě jen dílčí vítězství. Nade vším se vznáší stín veliké síly, kterou Sparhawk nezná. Jsou to snad trollí bohové, osvobození ze zajetí zářivého Bhelliomu? Nebo jiná, ještě silnější božstva? Jisté je jen to, že pomocí magie naše hrdiny bedlivě sledují a kladou jim do cesty překážky. V jejich službách je i podlý padouch Krager, Sparhawkův úhlavní nepřítel. Z obav Sefrenie, která nikdy nemluví do větru, je zřejmé, že situace je nadmíru vážná. Snad o ní ví víc dětská bohyně, ta však zatím mlčí.

Úchvatná dobrodružství, psaná Eddingsovým nenapodobitelným stylem, v němž se mísí hrdinská romantika se suchým humorem, přináší druhý díl trilogie Tamuli. Nikdo, kdo přečetl první díl, ani ten, kdo se s Sparhawkem seznámil už v trilogii Elénium, kterou vydal Classic, nebude rozhodně zklamán. Spíš naopak: Je to ještě lepší, pokud to vůbec jde!

THE SHINING ONES
Book Two of The Tamuli

Copyright © 1993 by David Eddingns

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995

Translation © Dana Krejčová, 1995

Cover Art by Luis Royo

ISBN 80-85782-42-1

Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

Věnováno Pop,
prázdná místa v našich srdcích se zaplní
nádhernými vzpomínkami, které všichni máme.
Hrála jsi skvěle golf
a hrozně kulečnick.
Budeš nám chybět

PROLOG

Výňatek z kapitoly třetí Případu Cyrgy: Průzkum současné krize -
Sestaveno Katedrou dějin současnosti
Univerzity v Matherionu.

Takováto kompilace je výsledkem práce mnoha učenců, a proto nevyhnutelně obráží různá hlediska. I když autor této části chová ve veliké vážnosti svého kolegu, který tak schopně sepsal předchozí kapitolu, čtenář musí být otevřeně varován, že tento pisatel, na rozdíl od svého kolegy, interpretuje naprosto odlišně mnoho nedávných událostí. Rozhodně nesouhlasím s názorem, že intervence agentů Církve z Chyrellu v případě Cyrgy byla vedena čistým sobectvím.

Nicméně připojuji se k obdivu a úctě svého kolegy k Zalastovi Styrickému. Neocenitelné služby tohoto moudrého a poctivého státníka nemohou být nikdy dostatečně plně doceněny. Tak se stalo, že když na vládu Jeho Veličenstva plně dopadl případ Cyrgy, bylo přirozené, že se naši ministři obrátili na Zalastu o radu. I přes náš obdiv k tomuto význačnému občanu Styrika musíme připustit, že, jeho mysl je tak vznešená, že u jiných lidí občas nepostřehne jejich méně obdivuhodné vlastnosti. Když Zalasta naléhal, abychom svou pozornost při hledání řešení našich problémů, které se rychle měnily v krizi, obrátili za hranice Tamuli, objevily se u některých členů vlády Jeho Veličenstva hluboké pochybnosti. Jeho názor, že pandionský rytíř, sir Sparhawk, bude nejlépe schopen situaci vyřešit, konzervativnější členy říšské rady znepokojil. I když je vojenským géniem, je také členem jednoho z vojenských řádů Církve z Chyrellu, a moudrý muž nepřestává být na stráži, je-li dohnán okolnostmi k jednání s touto zvláštní institucí.

Sir Sparhawk upoutal Zalastovu pozornost během druhé zemošské války mezi rytíři Církve z Chyrellu a oblíbenci Othy Zemošského.

Dokonce ani Zalasta, jehož moudrost je pověstná, nám nemůže přesně říci, co se stalo ve městě Zemochu během osudného střetnutí sira Sparhawka s Othou a se zemošským bohem Azashem. Objevily se určité zkomolené zprávy, že sir Sparhawk snad mohl v boji použít starobylý talisman známý jako "Bhelliom", ale žádný učenec dbalý své pověsti zatím nedokázal odhalit jedinou podrobnost týkající se talismanu nebo jeho vlastností. Ať už dokázal splnit tento ohromný úkol jakkoli, je nepopiratelné, že sir Sparhawk své poslání úspěšně dokončil, a byl to bezpochyby tento pozoruhodný úspěch, který přiměl vládu Jeho císařského Veličenstva, aby se v ranném stádiu případu Cyrgy obrátila na tohoto pandionského rytíře o pomoc i přes vážné výhrady některých velice vážených ministrů, kteří zcela správně poukazovali na to, že spojenectví mezi císařstvím a Církví z Chyrellu by mohlo být plně nebezpečí. Snad naneštěstí, císař právě popřává sluchu skupině v čele s ministrem zahraničí Oscagnem a náš ministerský předseda, Pondia Subat, nedokázal zabránit vládě, aby se vydala na tuto potenciálně nebezpečnou cestu.

Ministr zahraničí Oscagne osobně vedl poselstvo do sídla elénské Církve v Chyrellu k Arciprelátu Dolmantovi se žádostí, aby byl sir Sparhawk nápomocen při řešení krize. I když nikdo nepochybuje o Oscagnových diplomatických schopnostech, jeho politické názory byly v některých kruzích brány v potaz a je veřejně známo, že se s ministerským předsedou v minulosti často značně nepohodli.

Politika na eosijském kontinentu je nepřehledná, protože zde neexistuje centrální moc. Církev z Chyrellu se často dostává do rozepře s vládnoucími panovníky jednotlivých elénských království. Jako rytíř Církve by sir Sparhawk byl za normálních okolností pod velením Arcipreláta Dolmanta, ale tento jednoduchý a přímý sled velení byl zkomplikován skutečností, že Sparhawk je také manžel královny Elenie a tudíž podřízen jejím rozmarům. Zde tedy mohl ministr zahraničí Oscagne ukázat svou dovednost na poli diplomacie. Arciprelát Dolmant v této záležitosti jasně viděl souvislost se zájmy císařství, ale královna Ehlana se přesvědčit nedala. Královna Elenie je mladá a její emoce občas zamlžují její úsudek. S představou dlouhého odloučení od svého manžela se zřejmě nechtěla smířit. Nicméně ministr zahraničí Oscagne učinil brilantní tah a navrhl, aby cesta sira Sparhawka na daresiánský kontinent byla veřejnosti vysvětlena jako státní návštěva královny Ehlany na císařském dvoře v Matherionu. Jako choť královny by ji sir Sparhawk přirozeně provázel a jeho přítomnost by byla zcela přirozená. Tento návrh nakonec úspěšně obměkčil Sparhawkovu královnu a ona souhlasila.

S přiměřeným doprovodem sta rytířů Církve a rozličnými úředníky se královna Ehlana nalodila na loď plující do přístavu Salesha ve východním Zemochu. Odsud se královská družina vydala na sever do Basne, kde ji očekával další

doprovod složený z jezdců z východní Pelosie. Takto posílení překročili Elénové hranici s Astelem v západní Daresii. Zprávy, jež jsme o královnině cestě obdrželi, vykazují nápadné nesrovnalosti. Objevily se námitky, že pokud přijmeme slovo těchto Elénů, dostaneme snůšku nesmyslů. Nicméně po určitých úvahách došel tento pisatel k přesvědčení, že by tyto zjevné rozpory mohly být snadno urovnány, pokud by si ti, kdo tak unáhleně kritizují, dali tu práci a porovnali rozdíl mezi elénským a tamulským kalendářem. Královna Elenie ve skutečnosti netvrdila, že přeletěla kontinent, jak někteří pohrdlivě naznačovali. Její postup byl úplně normální a jako takový by byl také uváděn, kdyby se učení pánové laskavě povšímlí skutečnosti, že elénský týden je delší než náš!

Na každý pád dosáhla královnina družina Darsasu; hlavního města Astelu, kde královna Ehlana natolik okouzila krále Alberena, že, jak velvyslanec Fontan vtipně referoval, onen ubožák jí málem věnoval svou korunu. Zatím princ Sparhawk začal sledovat pravý cíl své cesty do Tamuli a sbíral informace o tom, čemu začali Elénové melodramaticky říkat "spiknutí". Ke královnině družině se v Darsasu připojily dvě legie atanských bojovníků pod velením Engessy, velitele posádky v Cenae, a spolu se vydali do Pely ležící ve stepích středního Astelu, aby se spojili s peloiskými nomády. Odsud se vydali do styrického města Sarsosu v severovýchodním Astelu.

Nicméně se ve zprávách z této vynořila znepokojující poznámka. Ministr zahraničí byl buď podveden nebo se vědomě spíkl s Elény a podal zprávu, že kdesi západně od Sarsosu se královská družina setkala s Cyrgai! Tento zřejmý pokus oklamat vládu Jeho Veličenstva vyvolal vážné otázky nejen o Oscagnově loajalitě, ale také o upřímnosti Elénů.

Ministerský předseda Subat poukázal na to, že ministr zahraničí Oscagne je, ač jinak brilantní, občas nesoustředěný, což je obvyklý rys lidí příliš nadaných. Navíc, dodal ministerský předseda, princ Sparhawk a jeho společníci konec konců jsou rytíři Církve a o Církvi z Chyrellu je všeobecně známo, že na eosijském kontinentu je jak politickou tak i duchovní silou. Ve vládě Jeho Veličenstva se začala objevovat temná podezření a mnoho jejích členů vyjádřilo vážné pochyby o moudrosti našeho postupu. Někteří zašli dokonce tak daleko, že vyjádřili názor, že by nepokoje zde v Tamuli mohly být dokonce elénského původu, což by rytířům Církve, zjevným agentům Arcipreláta Dolmanta, poskytl dokonalou omluvu pro vpád na kontinent. Nebylo by možné, ptali se tyto lidi, aby celá tato záležitost byla zosnována Dolmantem, s cílem poskytnout Církvi příležitost silou obrátit celou Tamuli na víru v elénského Boha a tak získat politickou kontrolu nad císařstvím? Zde je třeba poznamenat, že ministerský předseda Subat osobně uvědomil autora těchto řádků, že tuto možnost vážně zkoumá.

V Sarsosu se k družině královny Ehlany připojila Sefrenie, která Pandiony dříve vzdělávala v tajích Styrika, a jež je nyní členkou Tisíce, rady vládnoucí v tomto městě. Zde se k nim připojil také sám Zalasta. Tato skutečnost utišila některé z našich starostí ohledně elénských pohnutek. Zjevně jen Zalastovo úsilí přimělo Tisíc, aby přislíbil svou pomoc, a to i přes dlouholeté a, podle některých, i plně ospravedlnitelné nedůvěře všech Styriků k elénským pohnutkám. Elénové se přesunuli do Atanu, kde královna Ehlana opět okouzila krále a královnu. Je zřejmé, že osobnost této půvabné dívky je silou, s níž je třeba počítat.

Ačkoli o zprávě ministra zahraničí Oscagneho o údajném setkání s Cyrgai můžeme vážně pochybovat, nelze brát v potaz věrohodnost toho, co se událo, když naši návštěvníci opustili Atan. Tato zpráva pochází od samotného Zalasty a žádný soudný člověk ve vládě by nikdy nezpochybnil věrohodnost prvního občana Styrika. Stalo se to v horách ležících západně od hranic s Tamulskou zemí, když se družina znovu vydala na cestu, a Zalasta potvrdil skutečnost, že útočníky nebyli lidé.

V horách Atanu byly vloni spatřeny hrozné obludy, i když mnozí skeptikové tyto zprávy zavrhl jako další z iluzivních projevů síly těch, kdož se snaží svrhnout vládu Jeho císařského Veličenstva. Tyto dovedné iluze lidožravých obrů, upírů, vlkodlaků a Zářících po několik let terorizovaly prostý lid Tamuli a horské obludy nebyly považovány za nic víc než další z těchto iluzí. Zalasta nás nicméně ujistil, že tyto obrovské chundelaté bestie jsou trollové, původem z Thalesijského poloostrova v Eosii, kteří se přesunuli na severní pobřeží Atanu přes polární ledovce, pravděpodobně na příkaz nepřátel císařství. Sir Sparhawk, který opět potvrdil, že Zalastův názor na něj byl správný, rychle navrhl taktiku, která ony bestie obrátila na útěk.

Družina královny Ehlany pak vstoupila do vlastní Tamulské země a brzy nato dorazila do hlavního města císařství, Matherionu plamenných chrámů, kde byla milostivě přijata císařem Sarabianem. I přes protesty ministerského předsedy Subata byl elénským návštěvníkům umožněn téměř neomezený přístup k Jeho Veličenstvu. Královna Elénská císaře brzy okouzila právě tak, jako menší panovníky na západě. Naše nestrannost nás nutí přiznat, že císař Sarabian v poslední době předvedl politováníhodný sklon vměšovat se do vlády a přehlížet rady mužů mnohem lépe vybavených než on sám k řízení každodenních záležitostí vlády své rozsáhlé říše.

Ministerský předseda na radu ministra vnitra Kolaty rozhodl postavit prince Sparhawka pod velení ministerstva vnitra. Jak Kolata správně poukázal, od sira Sparhawka, eosijského Eléna, nelze očekávat, že porozumí myriádám tamulských kultur, a tudíž bude potřebovat věst a usměřňovat své úsilí namířené proti úkladům našich nepřátel. Císař Sarabian ale tento postup odmítl a zaručil tomuto cizinci téměř úplnou volnost jednání při řešení všech problémů, které se objeví. Přes naše výhrady k princovi Sparhawkovi, jeho královně a jeho společníkům musíme nicméně neochotně připustit, že jejich přítomnost v Matherionu odvrátila katastrofu nejvyššího řádu. Mezi ostatními stavbami císařského sídla je replika elénského hradu postavená tak, aby se v ní elénští hodnostáři cítili jako doma. Královna Ehlana byla se svým původem ubytována v tomto hradě a důležitost tohoto faktu bude brzy zřejmá.

Sir Sparhawk odhalil - jak, to bude ještě nutno zjistit - přímo tady v Matherionu spiknutí mající za cíl svrhnout vládu. Místo, aby to oznámil ministerstvu vnitra, Elénové se rozhodli ponechat si svá zjištění pro sebe a dovolit spiklencům svůj plán uskutečnit. Když se oné osudné noci ozbrojený dav přiblížil k císařskému sídlu, princ Sparhawk a jeho společníci se prostě stáhli do elénského hradu a dovnitř s sebou vzali císaře i vládu.

My Tamulci jsme plně nepochopili skutečnost, že architektura může být použita jako zbraň. Bez vědomí vlády Jeho Veličenstva Sparhawkovi Elénové hrad trochu upravili, v tichosti dovnitř nanosili zásoby a mezitím tajně vyráběli ony

surové nástroje s nimiž Elénové vedou války.

Dav byl rozhodnut svrhnout vládu a bez překážek pronikl do císařského sídla, kde zjistil, že stojí proti nedobytnému hradu plnému nelítostných elénských válečníků, kteří při obraně svých pevností běžně používají vroucí smůlu a oheň. Hrůzy oné noci zůstanou navždy vtlačeny do paměti civilizovaných lidí. Jak je v Tamuli dávnou tradicí, mnoho mladších synů z význačných rodů Tamulské země se připojilo k povstalcům, spíše z rozvratnosti než z nějakého zločinného popudu. Vždy v minulosti byli mladí provinilci odděleni od skutečných zločinců, vážně pokáráni a poté navráceni rodičům. Pod ochranou svého postavení a rodiny se od úřadů neměli čeho bát. Jenže vroucí smůla nemá žádnou úctu ke společenskému postavení a hrdí mladí šlechticové nasáklí naftou hoří stejně rychle jako nejsprostší darebák ze stoky. Navíc jak se jednou dav dostal do opevnění, Elénové uzavřeli hlavní brány se všemi uvnitř, nevinnými jako viníky, a na nešťastníky dopadly další hrůzy v podobě divokých peloiských jezdců. Surové potlačení povstání bylo završeno, když byly opět otevřeny brány pevnosti a dovnitř bylo vpuštěno celkem dvacet legií Atanů, divochů z hor. Ty nikdy nikdo nepoučil o pravidlech civilizovaného chování. Atani systematicky pozabíjeli všechny, kdo jim stáli v cestě. Mnoho mladých šlechticů, vroucně milovaných studentů této univerzity, bylo sraženo, i když ukazovali odznaky svého postavení, které jim měly zaručit nedotknutelnost.

Ačkoliv slušní lidé kolem nás musí na tento výbuch surovosti nahlížet s hrůzou, my musíme chtít nechtět blahopřát siru Sparhawkovi a jeho společníkům. Povstání bylo potlačeno, ne, rozdrčeno, těmito elénskými divochy a bezuzdnými Atany.

Ovšem, vláda Jeho císařského Veličenstva té strašné noci nezískala mnoho přátel. Ač byla zvěrstva jasně elénského původu, skutečnost, že sir Sparhawk byl zde v Matherionu na císařovo osobní pozvání, nebyla velkými rody Tamulské země zapomenuta.

K dalšímu zhoršení situace došlo, když Elénové použili povstání jako záminku a vyslali patriarchu Embana, vysoce postaveného člena elénského duchovenstva a údajně duchovního rádce královny Ehlany, zpět do Chyrellu, aby požádal Arcipreláta o vyslání dalších rytířů Církve a posílil tak síly "udržující pořádek".

Pondia Subat, ministerský předseda, se důvěrně přiznal, že ztrácí moc a může jen bezmocně přihlížet, jak se události ženou kupředu stále rychleji. Své znepokojení vyjádřil osobně tomuto pisateli. Ministr zahraničí Oscagne zřejmě používá svého vlivu na císaře, aby mohl lovit v kalných vodách. Pozvání sira Sparhawka do Tamuli bylo zjevně prvním krokem v nějakém rozsáhlejší a nebezpečnějším plánu. Ministr zahraničí využil stávajícího zmatku v Tamuli a zmanipuloval císaře, aby Dolmantovi opatřil vhodnou záminku a umožnil mu omluvit vpád na daresijský kontinent. Tento pisatel je plně přesvědčen, že císařství stojí před nejvážnější hrozbou v celé své dlouhé a slavné historii. Dobrovolná spolupráce Atanů při masakru v císařské pevnosti je jasným důkazem, že se nelze spolehnout ani na jejich loajalitu.

Ke komu se můžeme obrátit o pomoc? Kde na celém světě najdeme sílu schopnou vyhnat divošské následovníky Dolmanta z Chyrellu? Musí císařství v celé své slávě padnout pod útokem elénských fanatiků? Já pláči, mí bratři, nad slávou, která musí zahynout Matherion plamenných chrámů, město světla, domov pravdy a krásy, střed světa, je odsouzen k záhubě. Nastává čas temna a je jen malá naděje, že kdy opět nastane úsvit.

DÍL PRVNÍ

CYNESGA

KAPITOLA

PRVNÍ

ROČNÍ DOBY SE MĚNILY A DLOUHÉ léto se sklánělo k podzimu. V ulicích Matherionu plamenných chrámů se držela řídká mlha. Měsíc vyšel později a jeho bledé světlo dokonale zjasňovalo opaleskující věže a kopule a mlze v ulicích propůjčovalo měkkou záři. Město Matherion celé zářilo, nohy si koupalo ve svítící mlze a bledou tvář zdvihalo k noční obloze.

Sparhawk byl unaven. Napětí uplynulého týdne a události, jimiž vyvrcholil, jej vyčerpaly, ale stejně nedokázal usnout. Postával na hradbách zahalen ve svém černém pandionském plášti a zamyšleně hleděl na svítící město. Byl unaven, ale jeho potřeba hodnotit, oceňovat a porozumět byla příliš velká, než aby se mohl, dokud se vše neurovná, jen tak odebrat na lůžko a nechat mysl sklouznout do hlubin spánku.

"Co to tam děláš, Sparhawku?" zeptal se tiše Khalad a hlasem tolik připomínal svého otce, až Sparhawk prudce obrátil

hlavu, aby se ujistil, že to není Kurik vrátivší se z Domu mrtvých, aby ho vyplínil. Khalad byl mladík s upřímnou tváří, širokými rameny a strohými způsoby. Jeho rodina již sloužila Sparhawkově po tři pokolení a Khalad, jako jeho otec, oslovoval svého pána podle obvyklé s otevřenou přímostí.

"Nemůžu spát," odpověděl Sparhawk a pokrčil rameny.

"Tvoje žena už poslala polovinu posádky tě hledat, víš."

Sparhawk se zašklebil. "Proč mi to musí pořád dělat?"

"Je to tvoje chyba. Víš, že za tebou pokaždé někoho pošle, kdykoliv odejdeš a neřekneš jí, kde budeš. Mohl by sis ušetřit - a nám taky - spoustu času a problémů, kdybys jí to prostě řekl. Mám dojem, že jsem ti to několikrát navrhol."

"Přestaň mě terorizovat. Jsi stejně hrozný, jako byl tvůj otec."

"Občas se dědí i dobré vlastnosti. Sešel bys laskavě dolů a pověděl své paní, že jsi v pořádku - než povolá dělníky a nechá strhnout zdi?"

Sparhawk si povzdychl. "No dobře." Odvrátil se od okraje hradeb. "A, mimochodem, možná bys měl vědět, že nejspíš vyrazíme brzy na cestu."

"Ano? A kam pojedeme?"

"Musíme něco vyzvednout. Dej vědět podkovářům. Faran potřebuje překovat. Ošoupal si pravou přední podkovu, že je tenká jako papír."

"Jo, je tvoje chyba, Sparhawk. Tohle by se nestávalo, kdybys seděl v sedle rovně."

"Jak člověk stárne, začíná se ohýbat. To je jedna z věcí, na které se můžeš těšit."

"Díky. Kdy odjždíme na ten výlet?"

"Jakmile vymyslím dost přesvědčivou lež, která by donutila moji ženu, aby mě nechala odjet bez ní."

"Tak to máme říšu času." Khalad pohlédl na Matherion zalitý měsíčním světlem a stojící ve světlé mlze s měsícem probouzejícím ohnivou duhu na jeho nahých ramenou.

"Hezké," poznamenal.

"To se nezmůžeš na nic lepšího? Díváš se na nejbáječnější město na světě a ty to odbydeš jako 'hezké'."

"Nejsem šlechtic, Sparhawk. Nevymyslím si zásoby květnatých frází, abych udělal dojem na ostatní - nebo na sebe. Pojď radši dovnitř, než se ti na plicích usadí vlhkost. Vy ohnutí starci občas míváte křehké zdraví."

Královna Ehlana, bledá, světlovlasá a velice líbezná, byla spíše podrážděná než nahněvaná a Sparhawk si toho okamžitě všiml. Také si všiml, že vyvinula jisté úsilí, aby se zkrátila, jak jen to bylo možné. Župan měla z tmavomodrého saténu, opatrně se štípla do tváří, aby jí zruměněly, a vlasy měla umělecky upravené tak, aby působily dojmem půvabně roztržitého nepořádku. Vyčinila mu kvůli nedostatku ohledů způsobem, nad kterým by se stromy rozplakaly a kámen ustrnul. Spád její řeči byl pečlivě propočítán a když mu vykládala, jak se cítí, hlas jí nejdříve stoupal a pak klesal. Sparhawk zakrýval úsměv. Když ho hubovala, stála Ehlana uprostřed královského apartmá s modrými závěsy a hovořila k němu ve dvou rovinách zároveň. Její slova vyjadřovala nejvyšší nelibost, ale její pečlivé přípravy říkaly něco úplně jiného.

Sparhawk se omluvil.

Ehlana jeho omluvu odmítla přijmout, vrazila do ložnice a třískla za sebou dveřmi.

"Oduševnělé," zamumlala Sefenie. Drobná žena seděla na opačném konci komnaty, mimo dosah bouře, a její bílé styričské roucho zářilo ve světle svíc.

"Taky sis všimla," usmál se Sparhawk.

"Dělá tohle často?"

"Ó ano. Vyžívá se v tom. Co tu děláš tak pozdě, matičko?"

"Aphrael chtěla, abych si s tebou promluvila."

"Tak proč prostě nepřišla a nepromluvila si se mnou sama? Přece to nemá přes celé město."

"Toto je oficiální záležitost, Sparhawk. Předpokládá se, že za ni v takovéto chvíli budu hovořit já."

"To mělo dávat nějaký smysl?"

"Dávalo by, kdybys byl Styrik. Až se vydáme znovu získat Bhellion, budeme muset provést nějaké změny. Khalad může zastoupit svého otce bez nějakých větších problémů. Ale Tynianovo rozhodnutí vrátit se s Embanem do Chyrellu Aphrael opravdu rozrušilo. Nemohl bys ho přesvědčit, aby své rozhodnutí změnil?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ani bych se o to nepokoušel, Sefenie. Nechci ho zmrazit na zbytek života jen proto, že se po něm bude Aphrael stýskat."

"To je to s jeho rukou opravdu tak špatné?"

"Dost. Ta střela ze samostřelu prošla rovnou ramenním kloubem. Jestli se tu začne kolem motat, ruka mu nesroste tak, jak má, a je to pravačka, drží v ní meč."

"Aphrael by to mohla spravit, víš."

"Ne, to nemůže udělat aniž by odhalila svou totožnost a já nechci aby k tomu došlo."

"Nechceš?"

"Zeptej se jí, jestli chce ohrozit duševní zdraví své matky jen kvůli zachování symetrie. Nahraďte ho někým jiným. Jestli je Aphrael ochotná přijmout Khalada na místo jeho otce, tak bude určitě schopná vybrat někoho jiného za Tyniana."

"Proč je to pro ni vůbec tak důležité?"

"To bys nepochopil."

"Proč se mi to prostě nepokusíš vysvětlit? Třeba tě překvapím."

"Dnes večer máš divnou náladu."

"Právě jsem dostal vynadáno. Z toho jsem vždycky divný. Proč si Aphrael myslí, že je tak důležité, aby kolem sebe

vždycky měla stejnou skupinu lidí?"

"Má to co dělat s pocity, Sparhawku. Přítomnost jakékoliv osoby je víc než jen to, jak vypadá nebo jaký má hlas. Je v tom taky způsob jejího myšlení - a, což je možná ještě důležitější, způsob jakým přijímá Aphrael. Ona se tím obklopuje. Když přivedeš jiné lidi, změníš způsob, jakým je přijímána, a to ji vyvádí z rovnováhy." Sefrenie se podívala na Sparhawka. "Nepochopil jsi ani jediné slovo, že?"

"No, ve skutečnosti ano. A co Vanion? Miluje ji tolik jako Tynian a ona ho má taky ráda. Víceméně s námi byl v duchu přítomen od chvíle, kdy to všechno začalo, a konec konců je rytíř."

"Vanion? Nebuď směšný, Sparhawku."

"Není žádný mrzák, víš. V Sarsosu běhal závody a když jsme bojovali s trolly, byl s kopím stejně dobrý jako dřív."

"To nepřipadá v úvahu. Nebudu se o tom bavit."

Sparhawk přešel přes komnatu, uchopil její zápěstí do svých rukou a políbil jí dlaně. "Mám tě moc rád, matičko," řekl jí, "ale tentokrát na tebe nebudu dbát. Nemůžeš Vaniona na zbytek života zabalit do vatičky jen proto, že se bojíš, aby se nepichl do prstu. Jestli ho nenavrhněš Aphrael ty, tak to udělám já."

Styricky mu vynadala. "Copak to, Sparhawku, nechápeš? Skoro jsem ho ztratila." Ve svých jasných modrých očích měla celé své srdce. "Jestli se mu něco stane, zemřu."

"Nic se mu nestane. Zeptáš se Aphrael sama nebo to mám radši udělat já?"

Znovu mu vynadala.

"Kde ses, prosím tě, naučila takhle mluvit?" otázal se Sparhawk jemně. "Jestli jsme už vyřešili naše problémy, tak mám menší zpoždění u dveří ložnice."

"To jsem tak úplně nepochopila."

"Je čas na políbení a usmíření. V takovýchto věcech by měl být určitý rytmus a jestli budu otálet příliš dlouho, než začnu Ehlanu obměkčovat, začne si myslet, že ji už nemiluju."

"Chceš říct, že její večerní představení bylo jen pozvánkou do ložnice?"

"To bylo sice poněkud hrubě řečeno, ale něco takového v tom bylo, ano. Občas mívám moc práce a zapomínám ji věnovat tolik pozornosti, kolik bych měl. Ona to bez připomínek nechá jen určitou dobu. Její řeči mi připomenou, že ji zanedbávám. Políbíme se a usmíříme a všechno je zase v pořádku."

"Nebylo by jednodušší, kdyby ti to prostě řekla rovnou, bez všech těch komplikovaných hrátek?"

"Nejspíš ano, ale pro ni by to pak nebyla taková zábava. Omluvíš mě?"

"Proč se mi pořád vyhýbáš, rytíři Berite?" zeptala se císařovna Elysoun s trochu nespokojeně našpuleny rty.

"Vaše Výsost to špatně pochopila," odpověděl Berit, lehce se zarděl a uhýbal očima.

"Jsem snad ošklivá, rytíři-Berite?"

"Jo jistě ne, Vaše Výsosti."

"Tak proč se na mě nikdy nepodíváš?"

"Mezi Elény se pokládá za nezdvořilé, aby se muž díval na neoděnou ženu, Vaše Výsosti."

"Já nejsem Elénka, pane rytíři. Já jsem Valesanka a nejsem nahá. Mám na sobě spoustu šatů. Kdybys se mnou zašel do mých komnat, ukázala bych ti ten rozdíl."

Sparhawk hledal sira Berita, aby mu pověděl o nadcházející cestě, a právě zahnul za roh chodby ve svého přítele znovu v osidlech císařovny Elysoun. Od té doby, kdy rodina císaře Sarabiana z bezpečnostních důvodů přesídlila do hradu, Beritovy únikové cesty byly silně omezeny a Elysoun z této situace pobuřujícím způsobem těžila. Císařova valesijská manželka byla veselá dívka s hnědou kůží a její domorodé ošacení ji ponechávalo s bezostyšně obnaženým poprsím. Bez ohledu na to, kolikrát Sarabian Beritovi vysvětloval, že obvyklá morální pravidla se na Valesany nevztahují, mladý rytíř zůstával i nadále uctivý - a cudný. Elysoun to pojala jako výzvu a ubohého mladíka bez ustání pronásledovala. Sparhawk na svého přítele chtěl zrovna promluvit, ale místo toho se usmál a ustoupil za roh, aby mohl naslouchat. Konec konců, byl přece prozatímním Preceptorem pandionského řádu a jeho povinností bylo pečovat o duše svých mužů.

"To musíš být vždycky Elénem?" ptala se právě Elysium rytíře.

"Já jsem Elén, Vaše Výsosti."

"Ale vy Elénové jste tak nudní," postěžovala si císařovna. "Proč bys nemohl být Valesanem aspoň na jedno odpoledne? Je to mnohem větší legrace a netrvá to až tak dlouho víc - tedy pokud nechceš." Elysoun se odmlčela "Jsi opravdu panic?" zeptala se zvědavě.

Berit zrudl.

Elysoun se potěšeně rozesmála. "Jaký směšný nápad!" zvolala. "A to tě ani trochu nezajímá, o co vlastně přicházíš? S potěšením tě toho nudného panictví zbavím, rytíři Berite - a ani to nebude příliš bolet."

Sparhawk se nad tím ubožákem konečně smíloval a zasáhl. "Á, tady jsi, Berite," řekl kvůli císařovně v tamulštině a vynořil se zpoza rohu. "Právě tě hledám. Objevily se určité věci, které vyžadují naši pozornost." Uklonil se císařovně.

"Vaše císařská Výsosti," zamumlal, "obávám se, že odsud musím vašeho přítele na nějakou dobu odvelet. Státní záležitosti, víte."

Elysouniny oči byly jako dvě dýky.

"Jsem si jist, že to Vaše Výsost pochopí," dodal Sparhawk a opět se uklonil. "Pojď, Berite. Ta záležitost je vážná a už jdeme pozdě." Odvedl svého přítele opaleskující chodbou a císařovna Elysium je provázela pohledem.

"Díky, Sparhawku," řekl Berit s úlevou.

"Proč se jí prostě nevyhýbáš?"

"Nemůžu. Všude za mnou chodí. Dokonce mě jednou chytila v lázni - uprostřed noci. Říkala, že se se mnou chce

koupat."

"Berite -" Sparhawk se usmál. "- jako tvůj Preceptor a duchovní vůdce bych asi měl tleskat tvé oddanosti ideálům našeho řádu. Ale jako tvůj přítel ti musím říct, že když od ní utečeš, tak to bude jenom horší. Musíme tady v Matherionu zůstat a jestli tu zůstaneme dost dlouho, ona tě dostane. Je v této věci značně umíněná."

"Ano, toho jsem si všiml."

"Je docela hezká, víš," navrhoval zkusmo Sparhawk. "Co ti brání v tom být trochu přátelský?"

"Sparhawku!"

Mohutný Pandion si povzdechl. "Bál jsem se, že se na to budeš dívat takhle. Podívej, Berite, Elysoun pochází z jiné kultury s jinými zvyky. Tenhle druh věcí pro ni není hříchem. Sarabian řekl zcela jasně, že si přeje, aby jí někdo z nás vyšel vstříc, a ona si za toho šťastlivce vybrala tebe. Je to politická nutnost, takže budeš muset své jemné city odsunout stranou. Pokud ti to pomůže, tak se na to dívej jako na rytířskou povinnost. Můžu přimět Embana, aby ti zaručil odpuštění, jestli si myslíš, že je to nutné."

Berit zalapal po dechu.

"Začínáš nám to tu komplikovat," dodal Sparhawk "Elysoun kvůli té věci dělá Sarabianovi ze života peklo. On sice nepřijde a nenařídí ti, abys udělal, co chce Elysoun, bez ohledu na to, jak moc na něj bude tláčit, ale zjevně očekává, že o tom s tebou promluvíme já."

"Nemůžu uvěřit, že mi říkáš tohle, Sparhawku."

"Prostě běž a udělej to, Berite. Nemusí se ti to líbit, když nechceš, ale udělej to. Dělej to jen tak často, jak budeš muset, ale zaříd', ať přestane ječet na císaře. Je to tvá povinnost, příteli, a jakmile si Elysoun párkrát zaskotačí v ložnici, začne se ohlížet po nové společnosti."

"Ale co když nezačne?"

"S tím bych si moc starostí nedělal. Patriarcha Emban má plnou brašnu odpuštění, kdyby se náhodou ukázalo, že je budeš opravdu potřebovat."

Neúspěšné povstání dalo císaři Sarabianovi dokonalou výmluvu, aby mohl uniknout z područí své vlády. Předstíraje zbabělost, prohlásil přímo, že se cítí bezpečně jen za zdmi Ehlantina hradu a i to jen, zůstane-li hradní příkop napuštěný a padací most zvednutý. Jeho ministři byli po dlouhá léta zvyklí, že organizují každý jeho pohyb, a toto jim připadalo velice nemístné.

Sarabian ale nebyl veden pouze touhou dýchat svobodněji. Ministr vnitra Kolata byl během pokusu o převrat odhalen jako zrádce, ale Sarabian a jeho elénští přátelé se rozhodli, že k veřejnému odhalení jeho zrady ještě nenastal pravý čas. Dokud zůstane císař v hradu, bude plně vysvětlena i Kolatova přítomnost. Kolata velel policii a ochrana císaře byla jeho nejvyšší povinností. Ministr vnitra řídil policejní síly z hradu pod dohledem Ehlantních bojovníků. Jeho schůzky s podřízenými vždy probíhaly v poněkud napjaté atmosféře, protože vedle něj obvykle seděl Stragen a jedna ruka mu spočívala na rukojeti dýky.

Jednou brzy ráno byl do třípytlivé imitace trůnního sálu v hradu uveden velvyslanec Norkan, tamulský vyslanec u krále Androla a královny Betuany z Atanu. Norkan měl na sobě svůj obvyklý zlatý plášť a rozpačitý výraz. Ačkoliv se to snažil zakrýt, zjevně neschvaloval skutečnost, že jeho císař je oděn v kabátec a nohavice švestkové barvy západního stylu. "Přišla jste a uloupila i mého císaře, královno Ehlano?" zeptal se Norkan se zběžnou úklonou. Byl to sice brilantní muž, ale měl nešťastný sklon hovořit zcela otevřeně.

"Co to říkáte, Vaše Excellence," protestovala jemně Ehlana téměř dokonalou tamulštinou. Technicky tu byla hostitelkou, takže seděla na svém trůnu v obřadním karmínovém rouchu se zlatou korunou. Obrátila se ke svému císařskému "hostu", který se poblíž rozvaloval v židli a po opaleskující podlaze pomalu tahal provázek čimž bavil kočku princezny Danae. "Uloupila jsem vás, Sarabiane?" otázala se.

"Určitě, Ehlano," odpověděl elénsky. "Jsem vaším otrokem."

"Někdo tu, Oscagne, zatímco jsem byl pryč, otevřel školu moderních jazyků?" zeptal se Norkan.

"I tak by se to dalo říct," odpověděl ministr zahraničí. "Ale Jeho Veličenstvo dělalo v elénštině pokroky ještě před návštěvou královny Ehlany. Náš milovaný císař má před námi tajnosti."

"A může vůbec dělat takové věci? Myslel jsem, že by měl být jen vycpanou hračkou, kterou my předvádíme při obřadech."

Dokonce i Oscagne po tomhle zalapal po dechu, ale Sarabian vyprskl smíchy. "Chyběls mi, Norkane," prohlásil. "Měla jsi už příležitost seznámit se s naším skvělým Norkanem, Ehlano?"

"Vyzkoušela jsem si jeho důvtip v Atanu, Sarabiane." Královna se usmála. "Jeho poznámky jsou vždy - á - neočekávané."

"A to taky jsou," smál se Sarabian a vstal. Zaklel, když se jeho rapír zachytil za nohu od židle. Císař měl se svým rapírem stále ještě problémy. "Norkan nás jednou překvapil poznámkou o velikosti nohou mé sestry a já jsem ho musel poslat do Atanu, abych jí zabránil ho zavraždit." Mrkl na velvyslance. "Opravdu jsem tě měl, Norkane, přinutit, aby sis ji vzal. Pak bys ji mohl urážet v soukromí. Veřejné urážky vyžadují veřejné odpovědi, víš."

"Jsem poctěn více, než dokáže vyjádřit, Vaše císařské Veličenstvo," poznamenal Norkan. "Z vyhlídky na to, že bych se mohl stát vaším švagrem, se mi málem zastavilo srdce."

"Ty mou sestru nemáš rád," obvinil ho Sarabian.

"To jsem neřekl, Vaše Veličenstvo, ale raději ji zbožňuji z dálky"

- přinejmenším z dosahu jejích nohou. Proto jsem také ukvapeně pronesl onu nešťastnou poznámku. Měl jsem tehdy záchvat dny a ona mi stoupla na palec. Myslím, že by to byla velice milá dívka, jen kdyby se dívala, kam dává ty škrpály, co nosí místo bot."

"Asi by to nebylo jedno z těch nebesy posvěcených manželství, Sarabiane." Ehlana se usmála. "S tvou sestrou jsem se

už setkala a obávám se, že důvtip Jeho Excelence by byl pro ni plýtváním." "Budeš mít nejspíš pravdu, drahoušku," souhlasil Sarabian. "Ale stejně bych se jí rád zbavil. Rozčiluje mě od chvíle, kdy se narodila. Co vůbec děláš zpátky v Matherionu, Norkane?"

Jedno z obočí velvyslance Norkana vyletělo vzhůru. "Věci se změnily, ne, Oscagne? Máme mu říct do očí, co se opravdu děje?"

"Císař Sarabian se rozhodl, že se ujme otěží své vlády, příteli,"

povzděchl si zarmouceně Oscagne.

"Není to náhodou proti zákonu?"

"Obávám se, že ne, kamaráde."

,Pouvažoval bys nad přijetím mé rezignace?"

"Ne, to tedy ne."

"Ty už pro mě nechceš dál pracovat, Norkane?" zeptal se Sarabian.

"Nemám nic proti vám osobně, Vaše Veličenstvo, ale pokud se rozhodnete opravdu se vměšovat do záležitostí vlády, celé císařství by mohlo padnout."

"Skvělé, Norkane. Zbožňuju způsob, jakým začínáš mluvit ještě než zapneš mozek. Vidiš, Ehlano? Přesně o tomhle jsem ti vyprávěl. Všichni úředníci mé vlády ode mě očekávají, že se budu královsky usmívat, bez otázek schválím jejich doporučení a nechám je, aby všechno řídili sami."

"Nuda."

"Samozřejmě, drahoušku, ale já to hodlám změnit. Teď, když jsem viděl opravdového vládce v činnosti, otevřely se mi nové obzory. Pořád jsi mi ale neodpověděl na otázku, Norkane. Co tě přivádí zpátky do Matherionu?"

"Atani jsou stále vzpurnější a neústupnější, Vaše Veličenstvo."

"Začínají snad nedávné nepokoje podřývat jejich věrnost?"

"Ne, Vaše Veličenstvo, přesně naopak. Povstání je všechny vzrušilo. Androl chce silou obsadit Matherion, aby mohl zaručit vaši bezpečnost. Nemyslím, že bychom si to přáli. Atanové si příliš nevšímají společenského postavení nebo rodu, když už se jednou rozhodnou zabít."

"Toho jsme si všimli," odvětil suše Sarabian. "Už jsem kvůli způsobu, jakým Engessa potlačil pokus o převrat, dostal od vznešených rodin Tamulské země všechny možné protestní petice."

"Mluvil jsem s Betuanou, Vaše Veličenstvo," pokračoval Norkan. "Slíbila, že svému manželovi přitáhne otěže, dokud od vás nedostane nějaké pokyny. Něco krátkého a k věci, jako 'Sedni! Zůstaň!', by mohlo být vzhledem k Androlovým duševním schopnostem přiměřené."

"Jak ses vůbec mohl stát diplomatem, Norkane?"

"Hodně jsem lhal."

"Mám návrh, císaři Sarabiane," nabídl se Tymián.

"Pokračuj, sire Tyniane."

"Nechceme-li králi Androlovi pocuchat peří, mohli bychom mu naznačit, že je ponechán v klidu proto, aby mohl čelit mnohem větší hrozbě. Bylo by to asi lepší, než ho jenom poslat spát bez večeře."

Sarabian se zasmál. "Jak neobvykle podáno, sire Tymiáne. Dobrá, Norkane, pošlete Engessu."

Norkan zamrkal.

"Dávej pozor, chlape," štěkl Sarabian.

"Na to si budeš muset zvyknout, Norkane," poradil mu Oscagne. "Císař občas používá slovní zkratky."

"O, chápu." Norkan se nad tím zamyslel. "Směl bych se zeptat, proč by měl být Atan Engessa vhodnější k doručení vašich pokynů než já, Vaše Veličenstvo?"

"Protože Engessa umí běhat rychleji než ty a dokáže Androlovi naše rozkazy přednést mnohem přijatelnějším jazykem. A pak je tu fakt, že použijeme-li Engessu, dodá to našim rozhodnutím vojenský ráz, a to by mělo Androlovi uhladit peří ještě víc. Až se vrátíš, můžeš Betuaně vysvětlit pravé důvody."

"Viš, Oscagne," poznamenal Norkan. "Nakonec by to mohlo fungovat - pokud dáme od začátku pozor, aby neudělal příliš mnoho kiksů."

Oscagne sebou škubl.

Sparhawk se dotkl Vanionova ramene a kývl hlavou. Oba se stáhli k zadní stěně trůnního sálu. "Mám problém, Vanione," zamumlal Sparhawk.

"Ale?"

"Málem jsem si zavařil mozek, abych přišel s nějakou vhodnou výmluvou, jak se dostat z Matherionu než znovu získáme Bhelliom, ale nenapadlo mě nic, co by neprohlédlo i malé dítě. A Ehlana není žádný hlupák, jak víš."

"No, to není."

"Aphrael nic určitého neřekne, ale mám silný pocit že chce abychom se plavili na stejné lodi jako Emban a Tymián, a mně začínají docházet výmluvy, které by trochu odložily jejich odjezd. Napadá tě něco?"

"Požádej Oscagneho, ať ti pomůže," pokrčil Vanion rameny. "Je to diplomat, takže lhaní je mu druhou přirozeností."

"Dobrý nápad, ale přece mu nemůžu říct pravdu, kam vlastně jedeme a co tam budeme dělat, ne?"

"Tak mu ji neříkej. Prostě mu řekni, že potřebuješ důvod, abys mohl na chvíli zmizet z města Nasad' si velice tajemný výraz a nech to tak. Oscagne už je ve hře příliš dlouho, než aby nepoznal příznaky oficiální málomluvnosti, když na ně narazí."

"Proč to nenapadlo mě?"

"Možná proto, že tě tvá přísaha vede tvou vlastní cestou. Já vím, že ses přísahal mluvit pravdu, ale to neznamená, že musíš říkat celou pravdu. Něco můžeš vynechat, víš. Vynechávání věcí je jeden z předpokladů pro úřad Preceptora."

Sparhawk si povzdechl. "Zase ve škole. Myslím, že jsem odsouzen, abych od tebe po zbytek života dostával lekce - a cítil se při tom méněcenný."

"Proto má přece člověk přátele, Sparhawku."

"Takže ty mi to neřekneš, že?" Sparhawk se velice snažil, aby to neznělo jako obvinění.

"Ještě ne," odpověděla princezna Danae a opatrně uvazovala panenčin čepeček na hlavu kočce. Mmrr nevypadala, že by ji to nějak nadchlo, ale trpěla hrátky své paní s rezignovaným výrazem.

"Proč ne?" zeptal se Sparhawk své dcery a klesl do jednoho z modrých křesel stojících v královském apartmá.

"Protože by se pořád ještě mohlo něco vynořit a pak by to nebylo nutné. Ty Bhelliom nenajdeš, dokud se já nerozhodnu tě ho nechat najít, otče."

"Ale i tak chceš, abychom vypluli s Embanem a Tynianem?"

"Ano."

"Až kam?"

"Na tom opravdu nezáleží. Potřebuju jen mít Tyniana s sebou, až se vydáme na cestu, to je všechno."

"Takže ses ještě nerozhodla, kam poplujeme - myslím na té lodi?"

"Ovšem, že ne. Jen potřebuju, aby byl Tynian pár dní se mnou. Můžeme s nimi vyplout pár leguí na moře a pak chvíli plout v kruhu, když budeš chtít. To už je mi jedno."

"Díky," poznamenal Sparhawk kysele.

"Bez urážky. Hele." Danae zvedla kočku. "Není hezoučká v tom novém čepečku?"

"Rozkošná."

Mmrr se na Sparhawka podívala s čistým znechucením.

"Nemohu vám prozradit důvody, Vaše Excellence," říkal Sparhawk později toho dne Oscagnovi, když spolu zůstali sami v jedné z chodeb. "Vše, co vám mohu povědět je, že potřebuji důvod dostat se z Matherionu s devíti, deseti svými přáteli na neurčitou dobu - pár týdnů nebo tak nějak. Musí to být natolik pádné, aby to přesvědčilo mou paní, že je to nezbytné, ale ne vážné, aby si nedělala starosti, a musím plout na jedné lodi s Embanem a Tynianem."

"Dobrá," souhlasil Oscagne. "Jak dobrý herec jste, principi Sparhawku?"

"Nemyslím, že by byl někdo ochoten zaplatit, aby mě viděl hrát."

Oscagne to přešel. "Soudím, že tento komplot je určen hlavně pro dobro vaší ženy."

"Ano."

"Pak by bylo nejlepší, kdyby nápad někam vás poslat vzešel od ní. Přiměju ji, aby vás vyslala s nějakým bezvýznamným poselstvím a odtud pak můžete začít."

"Opravdu bych rád viděl, jak se budete pokoušet Ehlanu k něčemu přimět."

"Důvěřujte mi, milý brachu. Jen mi důvěřujte."

"Tega?" nevěřícně se zeptal Sarabian svého ministra zahraničí. "Jediná pověra, co na ostrově Tega mají, je ta, která říká, že by přineslo neštěstí, kdyby každý rok nezvedli ceny za škeble."

"Nikdy dřív se nám o tom nezmínili, nejspíš proto, že se báli, abychom si o nich nemysleli, že jsou pošetilí, Vaše Veličenstvo," odvětil Oscagne uhlazeně. V modrém kabátci a nohavicích, které mu Sarabian nařídil nosit, Oscagne rozhodně nevypadal ve své kůži. Zdálo se, že nedokáže přijít nato, co má dělat s rukama, a jeho kostnaté nohy jej viditelně uváděly do rozpaků. "Slovo pošetilí se zdá přímo vycházet z nitra teganské duše. Jsou to nejupjatější lidé na světě."

"Já vím. Gahenas, má teganská manželka, mě dokáže v mžiku uspat - dokonce i když jsme..." Císař rychle pohlédl na Ehlanu a dál to nerozváděl.

"Tegané svou nudnost dovedli až na hranici umění, Vaše Veličenstvo," souhlasil Oscagne. "No, ale je tu ta stará teganská legenda, která vypráví, že ložiska ústřic jsou vyhledávána mořskou pannou. Prý je pojídá, ústřice, mušle, všechno, a to Tegany opravdu rozčiluje. Taky svádí teganské potápěče, kteří se pak během radovánek utopí."

"Nemá ta mořská panna být půl dívka a půl ryba?" zeptal se Ulathe.

"Jak praví pověst," odpověděl Oscagne.

"A nemá být rybou od pasu dolů?"

"Tak mi to říkali, ano."

"Tak jak -?" Ulathe se také rychle podíval na Ehlanu a uhnul s očima.

"Jak co, sire Ulathe?" otázala se Ehlanu nevinně.

"To - á - zas není až tak důležité, Vaše Veličenstvo." Ulathe si rozpačitě odkašlal.

"Vůbec bych se o té směšné pověsti nezmiňoval, Vaše Veličenstvo," pravil Oscagne Sarabianovi a Ehlaně, "kdyby zde nebyly ty ostatní události. Podobnost s upíry v Arjuně, Zářícími v jižním Atanu a vlkodlaky, ghúly a lidožravými obry v ostatních částech císařství je opravdu nasnadě, co myslíte? Myslel jsem si, že kdyby se někdo do Tegy vydal a trochu se tam poptal, mohl by zaslechnout něco o dávném lovcí perel, který vstal z mrtvých, a taky by mohl zjistit, že nějakí buřiči Teganům vykládají, že tento hrdina a jeho milénka, půl žena půl ryba, povedou ústřice do hromadného útoku na Matherion."

"To je směšné," zamumlal Sarabian.

"Lituji, Vaše Veličenstvo," omlouval se Oscagne. "Ale snažím se dostat k tomu, že máme v Teze nějakého poměrně nezkušeného spiklence. Právě s tím začal, takže bude dělat chyby - ale ať už je zkušený nebo ne, ví toho o celém spiknutí dost. Protože nás tady naši přátelé nenechají Kolatu důkladněji vyslechnout, musíme se po informacích

poohlédnout jinde."

"Nijak zvlášť nám ministr vnitra neleží na srdci. Nejsme na ministra vnitra citliví, Vaše Excellence," vysvětlil mu Kalten.

"Jen že jsme párkrát viděli, co se stává s těmi, kteří začínají ochotně mluvit. Kolata je pro nás pořád ještě užitečný, ale jen dokud zůstane v jednom kuse. Kdyby byly odězky a cáry z něj rozházené po celé budově, už by nám moc k ničemu nebyl."

Oscagne se otrásl. "Beru vás za slovo, sire Kaltene. Na každý pád, Vaše Veličenstvo, pokud by se někteří z našich elénských přátel mohli vydat do Tegy, dopadnout toho chlápka a promluvit si s ním dřív, než ho naši nepřátelé odstraní snad by ho mohli přimět, aby nám prozradil všechno, co ví. Jak jsem pochopil, projevuje sir Sparhawk v tomto směru určitý zájem. Hodlá zjistit, jestli dokáže člověka vyždímat tak dokonale, až mu poteče z vlasů krev."

"Máš dost živou představivost, Sparhawku," poznamenal Sarabian. "Co myslíš, Ehlano? Mohla bys svého manžela chvíli postrádat? Kdyby se svými rytíři zajel do Tegy a pár hodin ten ostrov podržel pod vodou, jen bůh ví, jaké informace by mohly vybublat na hladinu."

"To je docela dobrý nápad, Sarabiane. Sparhawku, proč nevezmeš pár našich přátel, nezaskočíš na ostrov Tega a nepodíváš se, co by se tam dalo najít?"

"Radši bych od tebe neodcházel, drahá," odpověděl Spadiawk s předstíraným váháním.

"To je od tebe milé, Sparhawku, ale my máme určitou odpovědnost, víš."

"Přikazuješ mi odjet, Ehlano?"

"Zrovna takhle to stavět nemusíš, Sparhawku. Konec konců, byl to jen návrh."

"Jak má královna poroučí," povzdychl si rytíř a nasadil záměrný výraz.

KAPITOLA

DRUHÁ

CÍSAŘOVNA GAHENAS BYLA TEGANSKÁ dáma středních let s vážným výrazem a pevně sevřenými rty. Na sobě měla prosté šedé roucho zapnuté až ke krku, s dlouhými rukávci z hrubé vlny. Vlasy měla utažené do tak pevného drdolu, až jí z toho lezly oči z důlků, a uši jí vystupovaly po stranách hlavy jako plácačky. Císařovně Gahenas nebylo nic po chuti, to bylo jasné od začátku. Přišla do Sparhawkovy pracovny, aby ho seznámila se situací na ostrově Tega, ale nepřišla sama. Císařovna Gahenas nikdy nikam nechodila bez svých čtyř gardedám, skupinou postarších teganských babizen, které se uhradovaly na lakovaných stolicích jako řada groteskních chrličů.

Byl teplý den časného podzimu, ale když do Sparhawkovy pracovny vstoupila císařovna Gahenas s přísnými strážkyněmi své cti, slunce proudící dovnitř okny začalo vypadat bezbarvě a nemocně.

Císařovna v pracovně strávila hodinu, po kterou Sparhawka poučovala o hrubém národním důchodu své domoviny tónem, který silně naznačoval, že ho na závěr lekce hodlá přezkoušet. Sparhawk statečně bojoval se zíváním. Statistika výroby ani náklady na mzdy jej nijak zvlášť nezajímaly. Co od ušaté císařovny opravdu chtěl, byly podrobnosti z obyčejného života na ostrově, aby mohl oživit řadu dopisů, jež hodlal napsat své ženě - dopisů, které měly být Ehlaně přidělovány, aby napomohly udržet smyslenku, že se svými přáteli sleduje vůdce vzbouřenců a další spiklence, kteří se skrývají mezi prostými občany.

"A -" přerušil Gahenasin monotónní monolog. "- to je prostě úžasné, Vaše Výsosti, ale nemohli bychom se vrátit k systému vlády na ostrově? Tomu opravdu nerozumím."

"Tega je republikou, princí Sparhawku. Naši vládcové jsou do svých pozic voleni každých pět let. A tak tomu je už po dvacet pět století."

"Vaši úředníci nejsou voleni na celý život?"

"Jistěže ne. Kdo by takovou práci vzal na celý život?"

"A to nikdy nikdo netrpěl touhou po moci?"

"Vláda nemá žádnou moc, princí Sparhawku. Je tu jen proto, aby prosazovala vůli voličů."

"Proč pět let?"

"Protože nikdo nechce zanedbávat své záležitosti déle."

"Co se stane, když je někdo zvolen podruhé?"

"To je proti zákonu. V úřadu nikdo neslouží déle než jedno volební období."

"Dejme tomu, že se z někoho na určitém místě vyklube úplný génius. Nechtěli byste si ho tam nechat déle?"

"Nikdy jsme nenašli někoho, kdo by byl nenahraditelný."

"Připadá mi, že takovýto systém bude povzbuzovat korupci. Když člověk ví, že za pět let bude z úřadu vyhozen, co mu zabrání, aby nepřípustně ovládl svá úřední rozhodnutí svým osobním zájmem? Chci říct, dříve nebo později?"

"To naprosto nepřipadá v úvahu, princí Sparhawku. Naši volení úředníci nemají žádné vedlejší zájmy. Jakmile jsou zvoleni, jejich majetek je prodán a peníze jsou vloženy do národního pokladu. Když během jejich působení v úřadě hospodářství prosperuje, mají ze svého majetku zisky. Pokud hospodářství zkrachuje, přijdou o vše."

"To je směšné. Žádná vláda nikdy nevytváří zisky."

"Naše ano," pravila císařovna samolibě, "a musí mít opravdové zisky. Daně jsou stanoveny a nelze je měnit, takže naši úředníci nemohou vytvářet falešný zisk tím, že by jednoduše zvedli daně."

"Proč se vůbec někdo chce do takové vlády dostat?"

"To taky nikdo nechce, princí Sparhawku. Většina Teganů dělá všechno proto, aby se volbám vyhnuli. Ve skutečnosti to, že je osobní majetek úředníka ve státním pokladu, ho nutí pracovat, jak nejlépe dokáže, aby si zajistil, že vláda bude vykazovat zisk. Hodně se jich udělo k smrti, když pečovali o zájmy republiky."

"Myslím, že bych od podobné pocty utekl."

"To je naprosto nemožné, Vaše Výsosti. Jakmile je něčí jméno umístěno na seznam pro volby do veřejného úřadu,

dostane se pod dohled stráží a, je-li zvolen, zůstane pod přísným dohledem po celou dobu v úřadu. Republika dokonale zajistí, aby nikdo neunikl povinnostem, které k ní má."

"Republika je přísná milenka."

"To opravdu je, principi Sparhawku, a tak to má být."

Ačkoliv jeho společníky zpoždění zlobilo, Sparhawk jejich odjezd odložil ještě o dva dny a horečnatě skládal dopisy pro Ehlanu. Postup vymyšleného pátrání musel být naprosto přesvědčivý a aspoň trochu zajímavý. Sparhawk do své zprávy vetkal falešné stopy, úklady a nevyřešené záhady. Úplně se do rozvíjejícího se příběhu ponořil a občas jim byl tak polapen, až ztratil ze zřetele fakt, že události, o nichž podává zprávu, se ve skutečnosti neudály. Byl na své úsilí docela hrdý a začal provádět rozsáhlé opravy, tuhle něco přidal, tamhle poopravil špatně stylizovanou pasáž; až nevědomky překročil hranici mezi pečlivým uměním a čistým puntičkářstvím.

"Je to tak akorát, Sparhawku," řekl mu Vanion, když si druhého dne večer dopisy pročetl. Vanion se záměrně oblékl do prosté tuniky a těžkých jezdeckých bot, které si Pandionové obvykle berou před dalekou cestou.

"Nepřipadá ti to příliš průhledné?"

"Je to dobré tak, jak to je."

"Možná bych měl ten třetí dopis předělat. Nějak mi připadá hrozně slabý."

"Už jsi ho napsal čtyřikrát. Je to v pořádku."

"Pořád to není ono, Vanione." Sparhawk si od přítele vzal sporný dopis, ještě jednou si ho procházel a při čtení automaticky sahal pro pero.

Vanion mu dopis sebral.

"Jen upravím ten poslední odstavec," žadonil Sparhawk.

"Ne."

"Ale -"

"Ne!" Vanion vrátil dopis na jeho místo, balíček přeložil a zastrčil si ho do kabátce. "Oscagne s námi posílá Norkana," poznamenal. "Dáme mu ty dopisy a on už je Ehlaně dokáže nějak přihrát. Norkan je dost chytrý na to, aby je načasoval tak, aby nepojala podezření. Loď už je týden připravená a Emban začíná být netrpělivý. Odplujeme při ranním přílivu."

"Myslím, že vím, co jsem udělal špatně," řekl Sparhawk "Dokážu ten třetí dopis opravit tak za hodinu, za dvě."

"Ne, Sparhawku. To rozhodně ne."

"Jsi si jist, že spíš?" zašeptal Sparhawk.

"Jistě, že jsem, otče," odpověděla princezna Danae.

"Víš, že ji vzbudí i nejslabší zvuk. Uslyší i mouchu chodit po stropě."

"Dneska v noci ne. Dohlídla jsem na to."

,Doufám, že víš, co děláš, Danae. Ona na tom prstenu zná každou čárku. Jestli je mezi tímhle a tím novým nejmenším rozdílem, okamžitě si toho všimne."

"Ale otče, děláš si moc starostí. Konec konců, už jsem to udělala dřív. Ghwerig tyhle prsteny vyrobil a přesto jsem ho oblafla. Tyhle prsteny kradu už tisíce let. Věř mi, matka rozdíl nikdy nepozná."

"Je to opravdu nutné?"

"Ano. Bhelliom ti je bez obou prstenů k ničemu a ty ho možná budeš potřebovat hned, jak ho vyzvedneme z mořského dna."

"Proč?"

Danae zvedla oči a vzdychla. "Protože jakmile se Bhelliom pohne, změní se celý svět. Když jsi ho nesl do Zemochu, svět kolem se celou dobu třásl jako talíř rosolu. Mně a mé rodině se příliš nelíbí, když se Bhelliom hýbe. Někteří z nás jsou z toho nervózní."

"Dokáží z toho naši nepřátelé tam venku určit naši polohu?"

Danae zavrtěla hlavou. "Je to příliš neurčité. Každý bůh na světě pozná, že se Bhelliom začíná hýbat, a můžeme si být naprosto jisti, že aspoň někteří z nich se vydají ho hledat. Nemohli bychom si o tom promluvit někdy jindy?"

"Co chceš, abych udělal?"

"Stačí, abys hlídal u dveří do ložnice. Nemám ráda obecenstvo, když zrovna kradu."

"To zní přesně jako Talen."

"Přirozeně. My jsme stvořeni jeden pro druhého. A byli to bohové, kdo kradení vynalezl."

"To nemyslíš vážně."

"Samozřejmě. Pořád jeden druhému něco krademe. Je to hra. Snad sis nemyslel, že jen posedáváme kolem na obláčcích a těšíme se z uctívání? Musíme něco dělat, aby nám ubíhal čas. Měl bys to někdy zkusit, otče. Je to ohromná legrace." Pokradmu se kolem sebe rozhlédla, přikrčila se a natáhla se po klíče ode dveří do ložnice. "Dávej pozor, Sparhawku. A jestli uslyšíš někoho přicházet, pískni."

Příštího rána se všichni shromáždili v přijímacím pokoji královského apartmá, aby přijali poslední příkazy od císaře Sarabiana a královny Ehliny. Byla to opravdu pouhá formalita. Každý dávno věděl, co má dělat, takže posedávali ve sluncem zalité komnatě, jen tak si povídali a jeden druhému připomínali, že mají být opatrní, jak už tak lidé celého světa dělávají, když ses někým loučí.

Alean, komorná královny Ehliny s laníma očima, byla ve vedlejší pokoji a zpívala. Měla jasný, sladký a ryzí hlas a když začala zpívat, veškerá konverzace v přijímacím pokoji umlkla. "Zpívá jako anděl," zamumlal si patriarcha Emban.

"To děvče má opravdu úžasný hlas," souhlasil Sarabian. "Dvorní hudebníci jsou zní skoro zoufalí."

"Dnes ráno mi připadá trochu smutná," poznamenal Kalten a v očích se mu zaleskly dvě velké slzy. Sparhawk se mdle usmál. Kalten se za komornými honil už od jinošských dob a jen pár jich dokázalo odolat jeho lichotkám. Tentokrát ale padla kosa na kámen. Alean nezpívala pro svou vlastní zábavu. Hnědooká dívka zpívala jedinému posluchači a její píseň, pojednávající o zármutku z loučení, vehnala Kaltenovi slzy do očí. Alean ve staré elénské baladě nazvané "Můj švarný modrooký jinoch" zpívala o zlomených srdcích a podobných výstřednostech. Pak si Sparhawk povšiml, že baronka Melidere, dvorní dáma královny Ehlany, si Kaltena také prohlíží velice pozorně. Melideřiny oči se setkaly se Sparhawkovými a ona pomalu kývla Sparhawk se málem rozesmál nahlas. Zjevně nebyl sám, kdo zaregistroval Aleanin lstivý tah.

"Budeš mi psát, že, Sparhawk?" otázala se Ehlana.

"Určitě budu," odpověděl.

"To vám mohu opravdu zaručit, Vaše Veličenstvo," pravil Vanion. "Jen mu dejte trochu času, Sparhawk je veliký pisatel dopisů. Své korespondenci věnuje obrovské množství času a úsilí."

"A napiš mi všechno, Sparhawk," naléhala královna.

"Ó, to on napíše, Vaše Veličenstvo, to on napíše a poví," ujistil ji Vanion. "Nejspíš vám napíše víc, než byste se o ostrově Tega vůbec kdy chtěla dozvědět."

"Kritiku," zamumlal si pod vousy Sparhawk.

"Prosím, nepopisujte naši zdejší situaci příliš živě, Vaše Milosti," říkal Sarabian Embanovi. "Ať si Dolmant nemyslí, že se mi císařství sype pod prsty."

"A nesype, Vaše Veličenstvo?" zeptal se poněkud překvapeně Emban. "Myslel jsem, že to je důvodem mého urychleného odjezdu do Chyrellu, abych přivedl rytíře Církve."

"No, i ano, ale nezniče mou důstojnost úplně."

"Dolmant je velice moudrý, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Emban. "Chápe jazyk diplomacie."

"O, opravdu?" poznamenala Ehlana sarkasticky.

"Mám Arciprelátovi předat pozdrav i od Vašeho Veličenstva?" zeptal se jí Emban.

"Ovšem. Pověz mu, že mě ničí to, že nemohu být s ním

zvláště vzhledem ke skutečnosti, že na něj nemohu dohlížet. Mohl bys ho taky upozornit na málo známý elénský zákon, jenž praví, že já musím schválit každé ujednání, které s hrabětem z Lendy během mé nepřítomnosti udělá. Pověz mu, že by neměl být příliš spokojený s těmi kousky mého království, které si ukusuje od chvíle, kdy jsem odjela, protože jakmile se vrátím domů, tak si je prostě vezmu zpátky."

"Tohle dělá pořád, Sparhawk?" zeptal se Sarabian.

"O ano, Vaše Veličenstvo. Když do baziliky dorazí dopis od Vás, tak si Arciprelát pokaždé okouše všechny nehty."

"Udržuje mu to mládí." Ehlana povstala "A teď, přátelé," řekla, "doufám že mě a mého manžela na chvíli omluvíte, abychom se mohli rozloučit v soukromí. Pojď Sparhawku," nařídila.

"Ano, má královno."

Ranní mlha se zvedla a slunce jasně ozařovalo jejich loď vyplouvající z přístavu a naklánějící se na bok, aby nabrala jihovýchodní kurz, kterým obepluje jižní cíp Micaenského poloostrova k ostrovu Tega. Loď byla skvěle vyzbrojená, i když poněkud cizokrajně utvářená. Khaladovi se tak úplně nelíbila, na jejím lanoví a plachtoví a na sklonu jejích stožárů mu něco vadilo.

Bylo kolem poledního, když na palubu vystoupil Vanion, aby si promluvil se Sparhawkem, který se opíral o zábradlí a pozoroval, jak kolem ubíhá pobřeží. Na sobě oba měli pracovní oblečení, protože nebyl žádný podstatný důvod obléknout se na palubě lodi do formálního roucha.

"Sefrenie nás chce mít všechny v hlavní kajutě," omámil Preceptor svému příteli. "Je čas na jedno z těch jejích překvapivých odhalení, které všichni milujeme a zbožňujeme. Co kdybys sehnal ostatní a přivedl je dolů?"

"Máš divnou náladu," všiml si Sparhawk. "Co se děje?"

"Sefrenie je dnes nějak přehnaně styřická." Vanion pokrčil rameny.

"To mi uniklo."

"Znáš příznaky, Sparhawk - záhadný výraz, matoucí poznámky, melodramatické odmlky a nadřazené chování."

"Vy dva jste se pohádali?"

Vanion se rozesmál. "To nikdy, příteli. Jenže každý z nás má nějaké vtípky a zvláštnosti, kterými občas dráždíme naše milované. Sefrenie má jeden ze svých dnů plných šprýmů."

"Já jí rozhodně nepovím, cos mi tu vykládal."

Vanion pokrčil rameny. "Ona stejně moje pocity má. Už jsme o tom mluvili dřív - a dlouho. Občas to dělá, jen aby mě pošádila. Jdi sehnat ostatní, Sparhawk. Ať jí na vylepšení toho jejího představení nedáme příliš mnoho času."

Všichni se shromáždili v hlavním salónku v podpalubí, což byla částečně jídelna a částečně odpočívárna. Sefrenie se ještě nedostavila a po nějaké chvíli Sparhawk pochopil, o čem to Vanion mluvil. Z dámské kajuty se ozval známý zvuk.

"Píšťalka?" vykřikl Talen překvapeně a hlas mu přeskakoval oním směšným dorosteneckým jódlováním, které na prahu puberty postihuje lidské samce.

Sparhawk celou dobu zajímalo, jak hodlá Aphrael obejít poněkud ožehavý problém a vysvětlí svou totožnost. Předstoupit před ostatní jako princezna Danae zjevně nepřicházelo v úvahu. Píšťalka ale byla něco jiného. Její přátelé všichni poznali Píšťalku jako Aphrael a to odstranilo nutnost rozsáhlého vysvětlování. Sparhawk si povzdychl nad melancholickou myšlenkou, která ho právě napadla. Se smutkem si uvědomil, že ani neví, jak jeho dcera vlastně vypadá. Ten drahý obličej, který byl v jeho duši vtisknut stejně hluboko jako Ehlanin, byl jen jedním v dlouhé řadě převtělení - pravděpodobně jeden z tisíce.

Pak se dveře Sefreniiny kajuty otevřely a v nich se objevila malá Styřicka s úsměvem, který vypadal jako vycházející

slunce, a v náručí držela svou sestřičku.

Píšťalka se vůbec nezměnila - a nikdy se nezmění. Vypadala jako šestiletá dívka - věk Danae. Sparhawk okamžitě odmítl možnost shody okolností. Kde se jednalo o Aphrael, neexistovaly žádné shody okolností. Měla na sobě stejné krátké lněné dětské šatičky s páskem a stejný věneček z trávy, jako když ses ní poprvé setkali. Dlouhé tmavé vlasy měla černé jako noc a velké oči skoro stejně tmavé. Bosé nožky měla zelené od trávy. U plných rtů držela jednoduchý syrxin a píseň byla styričská ve složitě moll tónině.

"Jaké hezoučké dítě," poznamenal velvyslanec Norkan, "ale je to opravdu dobrý nápad, brát ji s sebou na tuto tajemnou misi, princí Sparhawku? Soudím, že by to mohlo být poněkud nebezpečné."

"Teď už ne, Vaše Excellence," zakřenil se Uloth.

Sefrenie vážně postavila božské dítě na podlahu kajuty a Píšťalka se jala tančit na čistou, sladkou hudbu svých píšťal. Sefrenie se podívala na Embana a Norkana. "Pořádně se na to dítě podívejte, Vaše Excellence. Mělo by nám to ušetřit hodiny vysvětlování a dohadování."

Píšťalka zakroužila kajutou, nohy zelené od trávy se jí jen mihaly, Černé vlasy za ní vlály a píšťaly zněly veselou notou. Tentokrát Sparhawk opravdu spatřil první krok, kterým pevně došlápla na nehmotný vzduch. Dětská bohyně tančila vzhůru, jako by stoupala po neviditelném schodišti, přitom vířila, nakláněla se a otáčela a její útlé nožky se třepetaly jako křídla kolibříka, když tančila v prázdnosti. Pak její píseň i tanec skončily a ona s rozpustilým úsměvem pořád ještě ve vzduchu udělala pukrle.

Emban valil oči a málem spadl ze své židle. Velvyslanec Norkan se pokoušel udržet svůj uhlazený výraz, ale příliš se mu to nedařilo a ruce se mu třáslly.

Talen se ušklíbl a začal tleskat. Ostatní se rozesmáli a připojili se k němu.

"O, děkuji, moji drazí," pravila Píšťalka sladce a znovu udělala pukrle.

"Pro Boha, Sparhawku!" dusil se Emban. "Ať sleze dolů! Nebo se z ní zblázním!"

Píšťalka se zasmála, doslova se vrhla obtlouklému duchovnímu do náručí a zavalila ho hubičkami na jeho bledou, staženou tvář. "Strašně ráda tohle lidem dělám!" Potěšeně se zachichotala.

Emban se ještě více odtáhl.

"Nebud' hloupý, Embane," plísnila ho. "Já ti nechci ublížit. Vlastně tě tak nějak miluju." V očích se jí objevil výraz potoučhlé zlomyslnosti. "Jak by se vám líbilo pracovat pro mě, Vaše Milosti?" navrhla "Ve skutečnosti nejsem tak nabručená jako ten váš elénský Bůh a mohli bychom si spolu užít spoustu legrace."

"Aphrael!" řekla Sefrenie ostře. "Přestaň! Víš, že bys tohle neměla dělat."

"Jen jsem ho škádlila, Sefrenie. Embana bych nikdy neukradla. Elénský Bůh ho moc potřebuje."

"Byla vaše teologie dostatečně ořesena, Vaše Milosti?" zeptal se Vanion patriarchy z Ucery. "Ta holčička na vašem klíně, která se vás tak bujaře pokouší svést na širokou stezku kacířství, je dětská bohyně Aphrael, jedna z tisíce Mladších bohů Styrika."

"Jak ji mám pozdravit?" otázal se Emban přiskrceným, poděšeným hlasem.

"Několik hubiček by mohlo stačit," navrhla Píšťalka.

"Přestaň," vyplísnila ji opět Sefrenie.

"A jak se cítíte vy, Vaše Excellence?" zeptala se dívka Norkana.

"Na pochybách, Vaše - ach -"

"Aphrael stačí, Norkane," napověděla mu.

"To ale není příliš vhodné," odvětil. "Já jsem diplomat a základem diplomatické řeči je formální způsob oslovení. Kromě svých kolegů jsem nikoho neoslovil jménem už od svých desíti."

"Její jméno je formální způsob oslovení, Vaše Excellence," vysvětlila mu Sefrenie jemně.

"Tak tedy dobrá," řekla Píšťalka a sklouzla z Embanova klína. "Tynian a Emban pojedou do Chyrellu, aby přivedli rytíře Církve. Norkan pojedou na ostrov Tega, aby pomohl Sparhawkovi obelhat moji - uch - jeho paní, chci říct. Zbytek nás pojedou znovu získat Bhelliom. Vypadá to, že by ho mohl Sparhawk brzy potřebovat. Myslím si sice, že podceňuje své vlastní schopnosti, ale v této věci půjdu s ním - přinejmenším abych mu zabránila si stěžovat a rýpat."

"Vážně mi chyběla," zasmál se Kalten. "Co budeš dělat, Píšťalko? Osedláš si stádo velryb, aby nás dovezly na to pobřeží, kde jsme hodili Bhelliom do moře?"

Píšťalce zajiskřily oči.

"Nech to být," doporučil jí Sparhawk pevně.

"Kazisvěte."

"Opravdu jsi mě zklamal, Sparhawk," řekl Kalten. "Ještě jsem nikdy na velrybě nejel."

"Přestal bys laskavě s těmi velrybami?" štěkl na něj Sparhawk. "Nemusíš být hned tak nedůtklivý. Co máš proti velrybám?"

"To je osobní záležitost, jen mezi mnou a Aphraelem," odsekl Sparhawk se zaskřipěním zubů. "Nikdy proti ní nevyhrajou mnoho sporů, ale hodlám vyhrát ty, které se budou týkat velryb."

Jejich zastávka na Teze byla jenom krátká, nastával odliv a kapitán byl značně zaujat neúprosně klesající hladinou vody v přístavu.

Sparhawk se s přáteli krátce poradil v hlavním salónku a Khalad zatím usměrňoval námořníky při vykládání jejich koní a zásob. "Udělejte, Embane, co budete moci, aby Sarathi pochopil, do jak vážné situace jsme se tu dostali," řekl Vanion.

"Občas bývá trochu umíněný."

"Jsem si jist, že ho potěší, až se dozví, co si o něm opravdu myslíte, Vanione." Obtlouklý muž církve se zakřenil.

"Řekněte mu, co budete chtít, Vaše Milosti. Já už se stejně do Chyrellu nikdy nedostanu, takže na tom tolik nezáleží."

Ale nezapomeňte mu zdůraznit, že se vynořilo jméno Cyrgon. Možná budete chtít dodat, že máme jen Kragerovo slovo na to, že v tom byl Cyrgon namočený. Ale my jsme si jisti, že trolli bohové existují a poznámka, že zase stojíme proti pohanským bohům by mohla pomoci udržet Sarathiho pozornost dál od Rendoru."

"Je zde ještě něco, co už vím, co byste mi chtěl říct, Vanione?"

Vanion se rozesmál. "Hezky řečeno. Byl jsem trochu všetečný, což?"

"To správné slovo je štůra, Vanione. Udělám co budu moci, ale znáte Dolmanta. Dělá si své vlastní odhady a svá vlastní rozhodnutí. Bude zvažovat Daresii proti Rendoru a rozhodne se sám, co bude chtít zachránit."

"Pověz mu, Embane, že jsem tu se Sparhawkem já," nařídila mu Pišťalka. "Mě zná."

"Opravdu?"

"Kolem Dolmanta nemusíš obcházet až tak opatrně. Není takový fanatik jako Ortzel, takže dokáže pochopit i skutečnost, že jeho teologie neodpovídá na všechny otázky všehomíra. Skutečnost, že se toho účastním já, by mu mohla pomoci udělat to správné rozhodnutí. Vyříd' mu, že ho miluju. Občas se chová jako škrobený stařík, ale já ho mám opravdu ráda."

Embanovi se trochu rozšířily oči. "Myslím, že až to bude za námi, odejdu na odpočinek," pravil.

„Nebud' hloupý." Pišťalka se usmála. "Ty můžeš odejít na odpočinek asi tak jako já. Příliš tě to baví. A kromě toho tě potřebujeme." Obrátila se k Tynianovi. "Moc si nenamáhej to rameno," nařídila mu. "Dej mu čas, aby se ti úplně zahojilo, než s ním začneš cvičit."

"Ano, madam," odpověděl Tynian a šklebil se na její autoritativní způsoby.

"Nedělej si ze mě legraci, Tyniane," pohrozila mu. "Jestli toho nenecháš, mohl by ses jednou ráno probudit s nohama obrácenýma dozadu. A teď mi dej hubičku."

"Ano, Aphrael."

Zasmála se a šplhala se mu do náruče, aby si mohla vybrat svůj díl polibků.

Vylodili se a stáli na molu, dokud tamulské plavidlo pomalu nevyplulo z přístavu.

"Stejně vyplouvají ve správnou roční dobu," poznamenal Ulath. "Na hurikány je ještě trochu brzo."

"To je povzbuzující," přidal se Kalten. "A kam teď, Pišťalko?"

"Na opačné straně ostrova na nás čeká loď," odpověděla. "Povím vám o ní, až vyjedeme z města."

Vanion podal Norkanovi balíček dopisů, které Sparhawk s takovou námahou sepsal. "Nejsme si jisti, jak dlouho budeme pryč, Vaše Excellence," řekl mu, "takže byste je asi měl dobře načasovat."

Norkan přikývl. "Můžu k nim připojit své vlastní zprávy," poznamenal, "a kdyby bylo nejhůř, vždycky můžu napodobit písmo prince Sparhawka, když to budu den, dva trénovat - dokážu to dost dobře, abych mohl přidat osobní doušku ke svým zprávám."

Z jakéhosi důvodu to Sparhawkovi přišlo šokující.

"Můžu se na něco zeptat?" obrátil se Norkan na Pišťalku.

"Jistě," odvětila. "Nemůžu ti sice zaručit odpověď, ale zeptat se můžeš."

"Jsou naši tamulští bohové skuteční?"

"Ano."

Norkan si povzdechl. "Toho jsem se obával. Nevedl jsem zrovna příkladný život."

"Neboj se, Norkane. Vaši bohové se neberou příliš vážně. My ostatní je pokládáme za dost frivolní." Aphrael se odmlčela. "Na večírcích je s nimi ale psina," dodala. Náhle se zahihňala. "Elénského Boha vážně popuzují. On nemá vůbec smysl pro humor a vaši tamulští bohové černý humor milují."

Norkan se otfásl. "Myslím, že o těchto věcech nechci slyšet už ani slovo," řekl. Rozhlédl se kolem. "Velice bych, přátelé, doporučoval, abyste město opustili co nejrychleji," poradil jim. "Je-li formou vlády republika, obvykle produkuje ohromné množství papírů. Dotazníky, formuláře, povolenky a licence skoro na všechno a od každého musí být deset kopií. Ve vládě nikdo ve skutečnosti nechce učinit o ničem rozhodnutí, takže dokumenty musí procházet z ruky do ruky, dokud se buď nerozpadnou nebo se někde ztratí."

"A kdo tedy dělá konečná rozhodnutí?" zeptal se Vanion.

"Nikdo." Norkan pokrčil rameny. "Tegané se naučili, jak s vládou vycházet. Každý stejně ví, co je třeba udělat; takže naškrábou dost úředních formulářů, aby to zaměstnalo byrokraty, a pak je prostě ignorují. Nerad to přiznávám, ale vypadá to, že ten systém docela funguje." Rozesmál se. "V minulém století zatkli proslulého vraha," dodal. "Dali ho k sondu a on zemřel stářím, než se vůbec rozhodli, jestli je nebo není vinen."

"Kolik mu bylo, když ho chytili?" zeptal se Talen.

"Mám dojem, že asi třicet. Opravdu byste měli raději vyrazit, přátelé. Ten chlapík na vstupu na molo má na tváři cosi jako úřední výraz. Raději byste mu měli zmizet z dohledu, než se probere tou brašnou, co nese, a najde ten správný formulář, který byste měli vyplnit."

Ostrov Tega byl spořádaný. Nebyl nijak zvlášť zajímavý a postrádal i onu malebnost, kvůli které se zateteli srdce každého romantika. Na ostrově se nepěstovaly žádné hospodářsky významné plodiny a malé kousky obdělávané země se podobaly větším zeleninovým zahradám. Kamenné zídky ohraničující políčka byly rovné a všechny stejně vysoké. Cesty se nestáčely ani nezahýbaly a krajnice byly všechny úplně stejně široké i vysoké. Protože hlavní ostrovní průmysl, sbírání mušlí, byl provozován pod vodou, nebyl nikle nepořádek, který lze obvykle spatřit v okolí dílen. Únavná spořádanost byla nicméně vyvážena, jak se zdálo, všudypřítomným strašlivým zápachem.

"Co to tu tak příšerně smrdí?" zeptal se Tulen a pokoušel se zakrýt si nosní dítka rukávem.

"Hnijící mušle." Khalad pokrčil rameny. "Musí je používat jako hnojivo."

"Jak můžou vydržet žít v takovém smradu?"

"Pravděpodobně jsou na to tak zvyklí, že si toho už ani nevšímají. Chtějí mušle, protože je můžou prodat Tamulcům v

Matherionu, ale lidé nedokážou pořád žít jen z ústřic a škeblí, takže se přebytků nějak zbavovat musí. Zdá se, že je z nich skvělé hnojivo. Ještě nikdy jsem neviděl tak velké zelné hlávky."

Talen se hloubavě zadíval na svého bratra. "Perly taky pocházejí z ústřic, ne?" zeptal se.

"Tak mi to říkali."

"Zajímalo by mě, jestli s nimi Tegané něco dělají, když na ně narazí."

"Nejsou nijak cenné, Talene," řekla mu Pišťalka "Ve vodě kolem ostrova je něco, po čem perly černají. Kdo by kupoval černé perly?" Rozhlédla se kolem. "A teď," obrátila se na všechny, "musíme plout asi patnáct set leguí, abychom se dostali na místo, kde je Bhelliom."

"Tak daleko?" podivil se Vanion. "To se do Matherionu nevrátíme dřív než v zimě. Při třiceti leguích denně nám zabere padesát dní, abychom se dostali tam, a padesát na cestu zpátky."

"Ne," nesouhlasila s ním Pišťalka, "ve skutečnosti nám potrvá

pět dní cesta tam a pět zpátky."

"Nemožné!" poznamenal Ulath bezvýrazně. "Žádná loď nemůže plout tak rychle."

"Kolik byste na to byl ochoten vsadit, sire Ulathe?"

Na chvíli se nad tím zamyslel. "Moc ne," usoudil. "Neurazil bych tě tím, že bych naznačil, že švindluješ, ale..."

významně rozhodil rukama.

"Už si zase budeš zahrávat s časem, co?" ozval se Sparhawk.

Aphrael zavrtěla hlavou. "Na to existují určité hranice, Sparhawk. Potřebujeme něco spolehlivějšího. Loď, která nás očekává, je trochu neobvyklá. Hádám, že nikdo z vás nebude chtít opravdu vědět, z čeho je vyrobená a jak se pohybuje. Nebudete moc mluvit s posádkou, protože oni nemluví vaším jazykem. Nejspíš s nimi stejně nebudete chtít mluvit, protože oni nejsou lidé."

"Čáry?" zeptal se Bevier podezřívavě.

Aphrael ho poplácala po tváři. "Na tuto otázku odpovím, drahý Beviere, jakmile přijdeš s takovou definicí čarodějnictví, která mě nebude osobně urážet."

"Co chceš dělat, Aphrael?" otázala se Seffrenie s podezřením. "Určitá pravidla existují, víš?"

"Druhá strana porušuje pravidla hlava nehlava, sestřičko," odvětila Aphrael lehce. "Zasahování do minulosti bylo zakázáno skoro od samého začátku."

"Ty chceš sáhnout do budoucnosti?" zeptal se jí Khalad. "Lidé na lodích pořád vmýšlejí něco nového. Chceš sáhnout dopředu a přinést zpátky loď, co ještě nebyla vynalezena?"

"To je zajímavý nápad, Khalade, ale já bych nevěděla, kam se mám koukat. Budoucnost se ještě nestala, takže jak mám vědět kde

- nebo kdy - mám takovou loď najít? Prostě jsem zaskočila někam jinam."

"Co tím myslíš 'někam jinam'?"

"Existuje víc než jen jeden svět, Khalade," pravila záhadně. Pak se ušklíbla. "Nevěřil bys, jak složité to bylo jednání," dodala.

KAPITOLA

TŘETÍ

EHLANA A SARABIAN VYSTOUPALI NA vrchol prostřední věže zářícího hradu, zjevně proto, aby obdivovali západ slunce. Přesto, že byl hrad pevně v elénských rukou, bylo uvnitř pořád dost Tamulců, aby to vyžadovalo určitou námahu, když si spolu dva lidé chtěli pohovořit v soukromí.

"Všechno je teď, jen otázka moci, Sarabiane," poznamenal Ehlana k císaři přemýšlivým hlasem. "Tato skutečnost se musí stát středobodem našich životů. Buď ji můžeme uchopit do vlastních rukou nebo ji ponechat nevyužitou, ale pokud se rozhodneme, že ji nebudeme používat, nemůžeme si být jistí, že to neudělá někdo jiný." Její tón byl mírný a mladá, bledá tvář téměř zasmušilá.

"Dnes máš nějak zasmušilou náladu, Ehlano," povšiml si Sarabian.

"Nejsem ráda, když je Sparhawk pryč. Už byl pryč tolik let, když ho Aldreas poslal do vyhnanství. K čemu jsem chtěla dojít je, že budeš muset mít velice pevnou ruku, aby lidé v tvé vládě pochopili, že se věci změnily. Co tady budeš opravdu dělat, je shromážďovat moc do svých rukou. To je revoluční čin, víš." Slabě se usmála. "Jsi skoro příliš civilizovaný, než aby z tebe byl revolucionář, Sarabiane. Jsi si jistý, že chceš převzít vládu?"

"Dobrý bože, Ehlano, je to moje vláda a moc patřila nejdřív mně."

"Ale tys ji nepoužíval. Byl jsi líný a dopřával sis a nechal sis moc proklouznout mezi prsty. Tvoji ministři ti ji kousek po kousku sebrali. Teď si ji od nich musíš vybojovat zpátky. Lidé se moci dobrovolně nevzdávají, takže nejspíš budeš muset některého ministra i zabít, abys dokázal zbytku, že tě musí brát vážně."

"Zabít!"

"To je konečné vyjádření moci, Sarabiane, a tvoje zdejší situace vyžaduje určitou krutost. Budeš muset prolít nějakou krev, abys svou vládu postavil do pozoru."

"Myslím, že tohle nedokážu," řekl Sarabian usouzeně. "Ó, já vím, že jsem s tím párkrát vyhrožoval a strašil, ale doopravdy bych nedokázal někoho nechat popravít."

"To je na tobě, ale jestli to neuděláš, prohraješ a to znamená, že oni zabijí tebe." Trochu se nad tím zamyslela. "Nejspíš tě zabijí stejně," dodala, "ale aspoň zemřeš kvůli něčemu důležitému. Když budeš vědět, že oni chtějí nakonec zabít tebe, mohlo by ti to ze začátku pomoci udělat některá nepřijemná rozhodnutí. Jak jednou pár lidí zabiješ, bude to snadnější. Mluvím z vlastní zkušenosti, protože skoro totéž se stalo mně. Když jsem dosedla na trůn, mou vládu plně kontroloval primas Annias a já jsem se musela pokusit ji od něj získat zpátky."

"Ty jsi ten, kdo mluví tak lehce o zabíjení, Ehlano. Proč jsi Annias nezabila?"

Kousavě a mrazivě se pousmála "Věř mi, neudělala jsem to ne proto, že jsem nechtěla, ale byla jsem příliš slabá. Annias korunu pečlivě oloupil o všechny její pravomoci. Trochu mi pomáhal lord Vanion a jeho pandionští rytíři, ale Annias měl pod kontrolou armádu a církevní vojáky. Zabíla jsem pár jeho podřízených, ale nemohla jsem dostat jeho. On ale věděl, že se o to pokouším, a proto mě otrávil. Annias byl opravdu dobrý politik. Věděl přesně, kdy nastal čas někoho zabít."

"Zní to skoro, jako bys ho obdivovala."

"Nenáviděla jsem ho, ale byl opravdu dobrý."

"No, já jsem ještě nikoho nezabil, takže od toho můžu ustoupit."

"To se mylíš. Dýku jsi už vytasil, takže ji teď budeš muset použít. Rozdrtil jsi povstání a uvěznil jsi ministra vnitra. To je to samé jako vyhlášení války."

"To jsi udělala ty," obvinil ji Sarabian.

"Ano, ale dělala jsem to kvůli tobě, takže to vyjde nastejno - alespoň v očích tvých nepřátel. Teď jsi v nebezpečí, víš. Dal jsi své vládě vědět, že jim chceš sebrat moc, kterou sis nechal vyklouznout. Jestli nezačneš zabíjet lidi - a brzo - nejspíš nedožiješ konce měsíce. Už bys byl mrtvý, kdybys nepřijal útočiště v tomto hradě."

"Začínáš mě děsit, Ehlano."

"Bůh ví, že jsem se snažila. Ať už se ti to, Sarabiane, líbí nebo ne, jsi tu teď uvězněn." Rozhlédla se kolem. Slunce klesalo za hradbu mraků vyvstávající nad horami ležícími na západě a jeho rudá zář se odrážela od perleťových kupolí Matherionu. "Podívej se na své město, Sarabiane," vybídla ho Ehlana, "a pouvažuj nad politickou realitou. Než skončíš, ta červená rozlita po kupolích nebude jen odrazem slunce."

"To je dost hrubé," poznamenal a nezvykle sevřel čelisti. "Dobrá, kolik lidí musím zabít, abych si zajistil vlastní svobodu."

"Ani nemáš tolik nožů, příteli. I kdybys vyvraždil celý Matherion, pořád ještě nebudeš v bezpečí. Stejně by sis mohl zvyknout na skutečnost, že v bezpečí nebudeš po celý zbytek života." Ehlana se na něj usmála "Ve skutečnosti je to docela vzrušující - jak si na to jednou zvykneš."

"No sire, Jejich Královskost'o," protáhl Caalador, "šecko je to tak, jak sme se meslele, že je. Ten chlápek Krager, on řek starého Sparhókovi holó pravdo. Já a Stragen sme se trásle pazórama a pomáhale sme na nohy těm chlápkom, co sme je sebrale při tem romrajcho -" Zarazil se. "Bylo by Vaše Veličenstvo příliš zklamáno, kdybych chvíli mluvil jako lidská bytost? Z toho nářečí mi začínají vyskakovat čelisti z kloubů."

"A to se ani nezmiňuje o násilí, které páše na mateřském jazyce," zamumlal Stragen.

Všichni tři se toho večera sešli v pokojíku s modrými závěsy vedle královského apartmá. Ehlana a Stragen byli pořád ještě oblečení k večeri, ona v karmínovém sametu, on v bílém saténu. Caalador na sobě měl střízlivou hněd obchodníka. Pokojík byl několikrát pečlivě zkontrolován, aby si mohli být jisti, že někde za zdí není ukryto tajné místo k odposlouchávání, a Mirtai zachmuřeně hlídala přede dveřmi.

"S výjimkou Kolaty, ministra vnitra, jsme nevyhráblí nikoho důležitého," pokračoval Caalador, "a žádný z našich ostatních vězňů toho příliš neví. Obávám se, že nemáme moc na výběr, Vaše Veličenstvo. Jestli se chceme dozvědět něco užitečného, budeme muset zapracovat na Kolatovi."

Ehlana zavrtěla hlavou. "Z něj taky nic nekouká, Caaladore. Zabijí ho ve chvíli, kdy otevře pusu."

"To nevíme jistě, má královno," nesouhlasil Stragen. "Je docela dobře možné, že náš úskok zafungoval, víte. Já vážně nevěřím, že druhá strana ví, že je tu zajatcem. Jeho policisté od něj pořád ještě dostávají zprávy."

"Kolata je příliš cenný, než abychom to riskovali," řekla Ehlana. "Jak ho jednou roztrháte na kusy, bude dost těžké ho dát zase dohromady."

"Když si to přejete, Vaše Veličenstvo." Caalador pokrčil rameny. "Stejně je pořád jasnější, že jeho povstání byl pustý vtíp. Jedině nás mělo přinutit ukázat naši sílu. Co mě ale zajímá víc je skutečnost, že Krager a jeho přátelé zjevně vědí, že jsme zločince z Matherionu používali jako naše oči a uši. Mrzí mě to, Stragene, ale je to pravda."

"A byl to tak dobrý nápad," povzdechl si Stragen.

"To byl, ze začátku, ale problém je, že Krager se s tím setkal už dřív. Talen mi vykládal, že váš přítel Platim používal ke sledování Kragera celé zástupy žebráků, nevěstek a kapesních zlodějů. I ten nejlepší nápad na světě se opotřebuje, když ho používáte moc často."

Stragen se s klením zvedl a začal přecházet po pokojíku. Jeho saténový kabátec při tom zářil ve světle svíc. "Vypadá to, že jsme vás opět zklamali, má královno," připustil. "Nechal jsem se unést svým dobrým nápadem. Po takovém přehmatu už nemůžete mému úsudku důvěřovat, takže se připravím k návratu do Emsatu."

"Ale nebuď osel, Stragene," přibrzdila ho královna. "A posad' se. Nemůžu přemýšlet, když tu takhle pobíháš."

"To ona teda ví, jak člověka osadět, co, Stragene?" zasmál se Caalador.

Ehlana seděla a jedním prstem si zamyšleně poklepávala na bradu. "Tak zaprvé, tohle zůstane v rodině. Sarabian se začíná plašit. V politice je jako dítě. Pokouším se ho pozvednout tak rychle, jak je to jen možné, ale můžu ho postrkovat jen do určité míry." Zatvářila se kysele. "Musím se každou chvíli zastavit, aby si odříhl."

"Tak tohle je něco pro vás," uculil se Caalador. "A co se mu vlastně vzpříčilo v laku, Vaše Veličenstvo?"

"Hlavně vražda." Pokrčila rameny. "Zdá se, že na to nemá žaludek."

Caalador zamrkal. "To má jen málokdo."

"Politik si nemůže takovou citlivost dovolit. Tak dobře, jestli Krager a jeho přátelé vědí o naší síti špiónů, nebude trvat dlouho a pokusí se do ní proniknout, ne?"

"Myslí vám to," poznamenal Caalador obdivně.

"Lidé, kterým to myslí, se dožívají vyššího věku. Začněte přemýšlet, pánové. Máme zde situaci, z níž můžeme těžit, ale nebude trvat věčně. Jak zní můžeme vytěžit nejvíce?"

"Měli bychom být schopní odlišit opravdové spiklence od těch nastrčených, Vaše Veličenstvo," dupal Stragen. "Jestli se pokusí o průnik, budou muset obrátit na svou stranu některé z našich lidí. Řekněme, že začneme vypouštět vhodně upravené pohádky - jeden příběh nějakému kapsáři, jiný žebrákovi nebo děvce. Pak se prostě posadíme a budeme se dívat, který z těch podvodných plánů se druhá strana pokusí odvrátit. To nám odhalí odrodilce z vlastních řad a my z nich pak vymáčkne nějaká užitečná jména."

"Určitě získáme i něco lepšího než tohle," zaprskala Ehlana.

"Budeme na tom pracovat, Vaše Veličenstvo," slíbil Caalador. "Jestli s tím budete souhlasit, pokusil bych se ještě o něco jiného. Víme, že Krager měl tady v Matherionu spoustu práce, ale nevíme, kolik informací o našich metodách předal svým přátelům v ostatních královstvích. Docela dobře bychom mohli získat něco i od naší provizorní špiónážní služby, než se stane úplně nepoužitelnou. Předám zprávu zločincům dole v Arjuně. Rád bych zjistil, ať tak nebo tak, jestli ten přihlouplý učenec na univerzitě narazil na skutečnou pravdu nebo si jen sprádá teorie ze vzduchu. Myslím, že my všichni bychom shledali úplný životopis chlápka jménem Scarpa opravdu fascinujícím čtivem. Když nic jiného, ať už naši špióni v Arjuně uspějí nebo ne, tak nám řekne, kolik toho Krager o rozsahu našich operací opravdu ví. Jestli si myslí, že je to jenom místní záležitost, tak náš aparát nebyl vážně narušen."

"Jdi i po ostatních," nařídila mu Ehlana. "Podívej se, co dokážeš zjistit o baronech Parokovi, Rebalovi a Sabrem. A pokus se aspoň připojit nějaká jména k Rebalovi a Sabremu."

"Oděláme to, přesně jak Vaše Veličenstvo nařezuje."

"Bodo šťastná jak blecha, Caaladore, esli to uděláš," odpověděla.

Caalador se zhroutil v záchvatu bezmocného smíchu.

"Bude to nejspíš tou změnou počasí, Vaše Veličenstvo," řekla Alean. "Noci začínají být chladné a dny už nejsou tak teplé, jako byly před několika týdny."

"Ona vyrostla v Cimmure, Alean," nesouhlasila Ehlana, "a počasí se tam mění mnohem víc než tady v Matherionu."

"Ale je to jiná část světa, má královno," poukázala baronka Melidere. "Například jsme přímo na pobřeží. To by mohlo být příčinou našeho problému. Některé děti na takovéto věci reagují silněji než dospělí."

"Obě z toho hrozně naděláte," obrátila se na ně Mirtai. "Jediné, co potřebuje, je posilující lék. Není opravdu nemocná, jen sklíčená."

"Ale ona pořád spí," prskla Ehlana. "Usne dokonce i uprostřed hry."

"Pravděpodobně roste." Obryně pokrčila rameny. "Když jsem byla malá holčička, dělávala jsem to samé. Myslím, že růst je obrovská dřina."

Předmět jejich rozhovoru podřimoval na divanu u okna a v náručí volně svíral Rolla.

Rollo přežil dvě pokolení horlivé péče. Tahali ho za zadní nohu, lehali si na něj, cpali ho do úzkých prostor a nakonec si ho nevšímali i několik týdnů. Jeho vycpávka se mu posunula a tím získal poněkud ustaraný výraz. Královna Ehlana v tom spatřovala špatné znamení. Rollo nikdy nevypadal ustaraně, když sis ním hrávala ona. Mmrr, na drahé straně, vypadala docela spokojená. Majitel, který se příliš nehýbe, Mmrr vyhovoval naprosto dokonale. Když princezna Danae klímala, nevymýšlela si směšné věci, které by se daly kočce udělat. Mmrr si pro sebe myslela, že každý den, během něhož vás nenavlečou do panenkovských šatiček, je dobrý. Ležela na boku své malé paní s předními tlapkami klidně složenými pod sebou, oči zavřené a z hrdla jí vycházelo měkké, spokojené předení. Dokud nic nenarušovalo její dřimotu, Mmrr byla dokonale smířena se světem.

Korunní princezna Danae klímala a její mysl byla mnohem více zaujata rozhovorem, který Pišťalka vedla se Sparhawkem a jeho přáteli na ostrově Tega, než matčinými starostmi o její zdraví tady v Matherionu. Danae zívla a znovu se uhnízдила se svou hračkou i kočkou a usnula.

Nejdražší,

dorazili jsme na Tegu a pojedeme na chvíli na venkov, abychom se podívali, co se tu chystá. Budu nějakou dobu z dosahu, takže mě napadlo, že by bylo dobré dát ti vědět o našem bezpečném příjezdu. Nedělej si žádné starosti, jestli ode mě nějaký čas nedostaneš žádné zprávy. Nejsem si jist, jak dlouho se tu budeme potloukat mezi lidmi.

Ostatní už netrpělivě čekají, až vyrazíme. K psaní tohoto dopisu jsem neměl žádný důvod - jen jsem ti chtěl říci, jak tě miluju - ale to je nejspíš ten nejzávažnější důvod ze všech, ne? Polib za mě Danae.

S láskou

Sparhawk

"Ó, to je hezké," mumlala si Ehlana pro sebe, když dočetla dopis od svého manžela. Všichni seděli v přijímacím pokoji s modrými závěsy v královnině apartmá a Caaladorův příjezd se Sparhawkovým dopisem přerušil vážný rozhovor o tom, co udělají s ministrem vnitra.

Caalador, opět ve střízlivé hnědi, držel groteskní porcelánovou figurku pocházející z Arjuny z dvacátého století a mračil se. "Myslím, že byste třeba mohl lidem u bran opevnění připomenout, že se rozumí samo sebou, že mě mají vpustit dovnitř, Vaše Veličenstvo. Zase jsme se trochu nepohodli."

"Co je to?" zeptal se císař Sarabian.

"Mistr Caalador je v mých službách jako 'opatřovatel starožitností'," vysvětlila Ehlana. "Což mu umožňuje přicházet a odcházet bez obtěžování. Od té doby, co jsem sem přijela, jsem už získala plný pokoj vybraných drobných

starožitností."

"To nás přivádí rovnou zpátky k tématu, které jsme probírali, než jsi se sem, Caaladore, dostal," řekl Stragen. Stragen byl dnes v černém a Ehlanu si pro sebe pomyslela, že tato barva mu příliš nesluší. Ted' vstal a začal přecházet sem a tam, zvyk, který královnu Ehlanu poněkud dráždil. "Ministr vnitra se začíná z nějakého důvodu cítit na koni. Samotného ministra máme pod palcem, takže tenhle záchvat statečnosti pochází pravděpodobně od některého z podřízených."

"Vnitro vždycky rádo zdůrazňovalo svou důležitost," poznamenal Oscagne. Ministr zahraničí byl opět v šatech západního stylu a stále vypadal, že se v nich necítí nejlépe.

"Myslím, že tohle je další důvod, proč by se měla vyřešit ta věc, kterou jsme probírali již dříve, Ehlanu," ozval se Sarabian. "Jsi si jistá, že bychom neměli ministra vnitra odstranit právě teď?"

"Samozřejmě," odpověděla Ehlanu. "Máme Kolatu zavřeného tady na hradě a světu jsme jeho přítomnost dokonale zdůvodnili. Pořád pracuje - pod naší kontrolou - a to pro nás má ohromnou cenu. Hrajeme o čas, Sarabiane. Dokud se Tynian a Emban nevrátí z Chyrellu s rytíři Církve, jsme strašně zranitelní - nebo aspoň dokud nebudou atanští velitelé upozorněni, že by neměli dál poslouchat rozkazy ministra vnitra. Rozhodně nechceme, aby v případě, že se vyskytnou problémy, bojovali Atani na obou stranách."

"Na to jsem nepomyslel," připustil Sarabian.

"Nejen to, Vaše Veličenstvo," dodal jemně Oscagne. "Je klidně možné, že příkaz k rozpuštění bude vnitro prostě ignorovat. Jak víte, mají skoro neomezenou moc. Královna Ehlanu má pravdu. Nemůžeme proti nim nic podniknout, dokud nebudeme mít Atany pojištěné."

Stragen pořád přecházel. "Nikdo nedokáže zaplést do spiknutí celý vládní resort," prohlásil. "Je v tom prostě příliš mnoho lidí a stačil by jeden poctivý policista, který by celý plán odhalil."

"Nic takového, jako poctivý policista neexistuje, Stragene," zasmál se cynicky Caalador. "To je protimluv."

"Víš, co myslím," shrnul to Stragen. "Víme, že Kolata nemá čisté ruce, ale nejsme si jisti, kam až jeho komplot sahá."

Mohl by být hodně rozsáhlý nebo by v něm mohli být zahrnuti jen někteří radové na ministerstvu!"

Caalador zavrtěl hlavou. "Na to bech moc nesázel, Stragene," nesouhlasil. "Mosiš jich mět tam, kde jim mužeš duvěřovat, než začneš dávat rozkazy, co pudó proti normální politice. V pozadí přeci mosi bét někdo, kdo vi, kerá bije." Stragen se zašklebil. "Ocenil bych, kdybys přestal používat to hnusný nářečí, když máš pravdu. Připadám si pak jako méněcenný. Tak dobrá. Můžeme si být dokonale jisti, že většina vyšších úředníků ministerstva je v tom namočená, ale nemůžeme ani odhadnout, kam až ta nákaza sahá. Řekl bych, že zjistit tohle bude naším prvořadým úkolem."

"A nezabere ti to ani pár set let, Stragene," poznamenal Caalador.

"Ne nezbytně," nesouhlasila baronka Melidere. Pohlédla na Oscagne. "Říkal jste, Vaše Excellence, že ministr vnitra miluje dokumenty."

"Ovšem, baronko. Všechny vládní agentury dokumenty zbožňují. Papírování našim příbuzným zajišťuje zaměstnání. A vnitro jde ještě dál. Policista nemůže existovat bez formulářů a osobních spisů. Všechno se zapisuje."

"Měla jsem dojem, že by tomu tak mohlo být. Lidé na vnitra jsou všichni cvičeni policisté, že?"

Oscagne přikývl.

"Tak to budou všichni muset vypisovat zprávy a zakládat je, ne?"

"To by měli," souhlasil Oscagne. "Ale nechápu, kam přesně tím, baronko, míříte."

"Prober se, Oscagne," řekl Sarabian vzrušeně. "Myslím, že nám tohle báječné děvče právě vytrhlo trn z paty. Někde v těch králičích norách na vnitra jsou kartotéky, které obsahují jména všech neloajálních policistů a tajných agentů z celého císařství. Jediné, co musíme udělat, je dostat se k těm spisům a budeme přesně vědět, koho máme sbalit, až nastane čas jednat."

"Až na to, že ty spisy budou bránit do posledního dechu," poznamenala Ehlanu. "A taky to, že udělat něco proti jejich kartotékám by bylo to samé, jako provést čelní útok na samotné ministerstvo."

"Ehlanu, ty tedy opravdu víš, jak člověku propíchnout balónek," postěžoval si císař.

"Snad by tu byla cesta, jak královniny námitky obejít, Vaše Veličenstvo," řekla Melidere a lehce se zamračila. "Máte tady v Matherionu standardizovaný kartotéční systém, ministře Oscagne?"

"Dobrý bože, ne, baronko," vykřikl. "Kdybychom měli stejný systém, každý by si mohl nakráčat do našich úřadoven a najít cokoli, co potřebuje. Nikdy bychom jeden před druhým nedokázali udržet nějaké tajemství."

"Myslela jsem si, že to tak bude. A teď, předpokládám, že by královna Ehlanu mohla navrhnout císaři - jen tak - že její vláda standardizovaný kartotéční systém má a že každý zakládá spisy stejně. Předpokládejme, že císaře tenhle nápad nadchne - ohromné úspory vládních nákladů a tak. Pak, další předpoklad, ustanoví císařskou komisi s mimořádnou pravomocí prozkoumat každý spis se zřetelem na standardizaci. Nebyl by to vhodný důvod k pátrání v úřadovnách vnitra?"

"Ano, to skýtá určité možnosti, má královno," potvrdil Stragen. "Něco takového by zakrylo, po čem opravdu půjdeme - zvláště, kdyby se naši lidé zároveň prohrabávali všemi spisy, které jim přijdou pod ruku."

Oscagne v obličeji úplně zbělel.

"Rače bech dostal pár pohlavku než jich oražet, paničko," protáhl Caalador, "ale pořád mlovijó o fošce, co be nám zabrala ňákých dvacet nebo víc roku. Máme toho na probrání plně barák, esle majó teda tady ministr zahraničí recht v tym, kolik metraku papíru na vnětro majó."

"To můžeme trochu zkrátit, mistře Caaladore," odpověděla mu Melidere. "Vše, co musíme udělat, je zeptat se ministra Kolaty."

"V žádném případě," řekla ostře Ehlanu "Nechci, aby ho roztrhali na kusy - přinejmenším do chvíle, kdy ho přestaneme potřebovat."

"Nedávali bychom mu žádné citlivé otázky, Vaše Veličenstvo," pravila trpělivě Melidere. "Vše, co chceme vědět je, jak funguje zakládací systém. To by neprozradilo spiknutí, v němž je zapleten, ne?"

"Myslím, že má pravdu, Ehlaro," ozvala se Mirtai. "Určitě existuje nějaká spoušť - dotazy na určité věci - která by naše nepřátele přiměla, aby Kolatu zabili. Ale nezabíjí ho, když se ho budeme ptát jen na tak obyčejné věci, jako je zakládací systém v kartotéce, ne?"

"Ne," souhlasila královna. "Kvůli tomu nejspíš ne." Ve tváři ale měla stále pochybovačný výraz.

"Je to velice chytré, baronko," řekl Stragen, "ale budeme posílat tamulské úředníky na různá ministerstva, aby prozkoumali kartotéky. Jak poznáme, že aspoň někteří nejsou na druhé straně?"

"To, milorde Stragene, nepoznáme. Proto taky pošleme naše lidi - rytíře Církve - aby ty spisy prohlédli."

"A jak to ospravedlníme?"

"Nový zakládací systém bude elénský vynález, můj pane. Proto na různá ministerstva musíme samozřejmě poslat Elény, aby zhodnotili stávající metody a poučili úředníky, jak je převést na nový systém."

"Teď jsme vás, baronko, dostali," prohlásil vítězně. "To celé je nesmysl. My přece nemáme nový zakládací systém."

"Tak nějaký vymyslete, milorde Stragene," navrhla sladce.

Ministerský předseda Subat byl hluboce znepokojen návrhem, jenž před něj kancléř pokladu právě položil. Byli spolu sami v bohatě zdobené úřadovně ministerského předsedy, komnatě jen o trochu méně velkolepé, než byl císařský přijímací sál. "Vy jste se zbláznil, Gashone," prohlásil mdle.

Kancléř pokladu Gashon byl bezkrevný mrtvolný mužik s propadlými tvářemi a několika prameny slámových vlasů, které mu vyčnívaly z trudovité pokožky na hlavě. "Podívejte se na to pořádně, Pondio Subate," řekl svým dutým, chraplavým hlasem. "Je to jen teorie, ale vysvětluje věci, jež by jinak byly nevysvětlitelné."

"Toho by se neodvážili," ušklíbl se Subat.

"Pokuste se pozvednout svou mysl ze čtrnáctého století, Subate," štěkl Gashon. "Jste ministerský předseda, nestaráte se o starožitnosti. Svět se všude kolem vás mění. Nemůžete tu jenom tak sedět se zavřenýma očima pevně upřenýma do minulosti a doufat, že přežijete."

"Nemám vás nijak zvlášť v lásce, Gashone."

"Já vás taky ne, Subate. Nechte mě to přečíst ještě jednou. A tentokrát se pokuste neusnout."

"Jak se opovažujete?"

"Opovažuji se, poněvadž bych byl rád, kdyby mi hlava zůstala sedět na ramenou. Zaprvé: Elénové z Eosie jsou úplní barbaři. Shodneme se aspoň na tomhle?"

"Dobrá."

"V minulosti nepůsobili mnoho potíží, poněvadž mezi sebou vedli náboženské války a poněvadž jim dělal starosti Otha Zemošský. Překvapí vás, když vám povím, že Otha zemřel a že rendorská vzpoura byla už téměř zcela potlačena?"

"Mám své vlastní zdroje informací, Gashone."

"A už jste se někdy odhodlal si poslechnout; co vám říkají? Takže dál, těsně před zvolením toho Dolmanta za Arciprelátu se v ulicích Chyrellu otevřeně bojovalo. Řekl bych, že to jasně ukazuje na skutečnost, že Dolmant není všeobecně milován. Pokud vím, tak nejlepší způsob, jak si nejistý vládce může upevnit pozici, je zosnovat výpravu do ciziny, a pro Elény z eosijského kontinentu je jedinou cizí zemí Daresie - Tamulské císařství. To jsme my, pro případ, že jste si toho, Pondio Subate, ještě nevšiml."

"To vím, Gashone."

"Jen jsem se chtěl ujistit, to je vše. Pořád ještě mě sledujete?"

"Přejděte k věci, Gashone. Nemám na vás celý den."

"Máte schůzku s katem? No dobře, Elénové jsou náboženští fanaticové, kteří mají dojem, že je povolal Pán, aby každého na světě obrátili na tu svou směšnou víru. Pokud je mi známo, chtějí obrátit i hady, pavouky a ryby. Dolmant je jejich náboženský vůdce a oni by se nejspíš pokusili podrobit si i ledovce a příliv, kdyby je o to požádal. Takže tu máme náboženského vůdce, který se ve své vlastní církvi drží u moci ne zcela pevně a k ruce má hordy fanatických následovníků. Tyto následovníky může použít buď k rozdrčení svých protivníků doma, nebo je z nějakého vymyšleného důvodu, který nadchne obyčejné lidi a potlačí protesty proti jeho vládě, může vrhnout proti cizí mocnosti. Není to náhoda, že přesně v té chvíli tu je na 'státní návštěvě' ta hloupá ženská - ženská, o níž nás ministr zahraničí Oscagne ujišťuje, že je královnou Elenie. Doufám, že fakt, že na to máme pouze Oscagnovo slovo, vám neunikl. Tato takzvaná královna je zjevně mnohem uvyklejší pracovat v posteli než na trůně. Jasně dostrkala toho přitroublého osla Alberena z Astelu k rezignaci a Androla z Atanu nejspíš taky. O jejich eskapádách mezi Peloici a Styriky v Sarsosu se můžeme jen dohadovat. Pak, jakmile jednou dosáhla Matherionu, ještě před koncem prvního dne přivábila císaře Sarabiana do své ložnice - věděl jste, že Sarabian s Oscagnem se onu první noc propíchl do té napodobeniny elénského hradu, že?"

Subat začal protestovat.

"Ano, já vím," zarazil ho Gashon, "to nás přivádí k Oscagnemu. Řekl bych, že důkazy o tom, že přeběhl k Elénům jsou silné - buď to udělal kvůli osobnímu zisku nebo proto, že upadl do osidel té plavovlasé elénské nevěstky. Když byl v Chyrellu, tak měla spoustu času, aby na něm zapracovala, víte."

"To je jen dohad, Gashone," řekl Subat, i když jeho hlas postrádal jistotu.

"Ovšem, Subate," odvětil Gashon sarkasticky. "Jaká je nejkratší cesta z Chyrellu do Matherionu?"

"Přirozeně po moři."

"Tak proč se ta cimmurská nevěstka rozhodla pro cestu po souši? Snad kvůli krásám krajiny nebo se chtěla projet po kontinentě? Ta holka má ale energii, to se musí nechat."

"A co ten poslední pokus o převrat? Vláda by byla padla, kdyby tu nebyli Elénové."

"Á, ano, ten slavný převrat. Není ohromné, jak skupinka Elénů, kteří ani nemluvili tamulsky, když sem dorazili, dokázala v nějakých šesti týdnech odhalit špinavé spiknutí - když agenti ministerstva vnitra, kteří jsou v Matherionu pouze celý život; nenarazili ani na jedinou stopu? Elénové rozdrtili imaginární povstání, Subate, a teď ho používají jako výmluvu k uvěznění císaře v té jejich prokleté pevnosti - a s nimi i ministra vnitra Kolatu a Kolata je jediný člověk ve vládě, který má prostředky k osvobození našeho vladaře. Mluvil jsem s Teovinem, ředitelem tajné policie, a on mě ujistil, že nikdo z ministerstva s ním od jeho uvěznění nesměl hovořit v soukromí. Náš kolega je zřejmě vězněm a rozkazy, které vydává, zcela jasně pocházejí od Elénů. A teď, jako by to ještě nestačilo, poslali toho takzvaného kněze Embana zpět do Chyrellu, aby sem přivedl rytíře Církve, aby se 'vypořádali s krizí'. Máme na vnitru zdroje a celé armády Atanů k naší dispozici, Subate. K čemu nám budou rytíři Církve? Jaký může existovat důvod k tomu přivést nejkrutější sílu z celého světa do Tamuli? Překvapilo by tě slovo invaze? Pochopte, celé to slavné povstání ve skutečnosti bylo záminkou pro to, aby elénská Církev mohla vtrhnout do Tamuli a zcela zřejmě se tak stalo s plnou pomocí císaře."

"Proč by se císař spolčoval s Elény, aby svrhl svou vlastní vládu?"

"Napadá mě několik důvodů. Možná mu ta takzvaná královna pohrozila, že mu odepře svou pozornost. S největší pravděpodobností si pro něj ale vymýšlí pohádky a vykládá mu o radostech absolutní moci. To je v Eosii obvyklý výmysl. Elénští vladaři rádi předstírají, že oni jsou těmi, kdo v jejich královstvích rozhoduje, místo aby dovolovali vládě dělat to za ně. My oba víme, jak směšný je to nápad. Král - nebo, jako v našem případě, císař - má jen jeden úkol. Je symbolem vlády, ničím víc. Slouží k soustředění lásky a věrnosti lidu. Císařská vláda se v uplynulých tisíciletích zabývala výběrovým chovem. Císařova tamulská manželka - ta, se kterou zplodí dědice trůnu - je vždy vybírána pro svou hloupost. My nepotřebujeme chytré císaře, jen poslušné. Sarabian nám nějak unikl. Kdybyste se vůbec někdy obtěžoval a věnoval mu pozornost, zjistil byste, že je děsivě chytrý. Kolata se v tomto hrubě zmýlil. Sarabian měl být zabít dávno před tím, než nastoupil na trůn. Obávám se, že náš milovaný císař začíná prahnout po opravdové moci. Normálně bychom to vyřídili, ale dokud je v té mizerné pevnosti, nemůžeme se k němu dostat a zabít ho."

"Utkal jste přesvědčivý příběh, Gashone," připustil ministerský předseda a utrápeně se mračil. "Já jsem věděl, že byla chyba pozvat toho divocha Sparhawka, aby přijel do Matherionu."

"To jsme věděli všichni, Subate, a vy si vzpomeňte, kdo to byl, kdo přehlížel všechny naše námitky."

"Oscagne," prskl Subat.

"Přesně. Už vám to začíná docházet?"

"To jste tohle všechno vydumal sám, Gashone? Je to trochu komplikované na muže, který všechnen čas tráví počítáním peněz."

"Ve skutečnosti to byl Teovin, ředitel tajné policie, kdo mě na to upozornil. Zásobil mě velice přesvědčivými důkazy. Pro vás jsem je tu shrnul. Vnitro má špióny všude, jak víte. V císařství se nestane nic, o čem by někdo nenapsal zprávu pro tu jejich slavnou kartotéku. A teď, Pondio Subate, co náš vážený ministerský předseda navrhuje udělat se skutečností, že je náš císař držen v zajetí - ať už dobrovolně nebo ne - ani ne sto kroků od místa, kde právě sedíme? Jste titulární hlava vlády, Subate. Jste ten, kdo má dělat konečná rozhodnutí. Ó, a když už jste u toho, snad byste mohl trochu pouvažovat nad tím, jak zabráníme rytířům Církve, aby se valili přes kontinent, napochodovali do Matherionu a přinutili každého klanět se tomu jejich směšnému Bohu - a cestou podřezali celou vládu."

"Snaží se nás zdržovat, Vaše Veličenstva," oznamoval Stragen. "Když nadejde čas večeře, vyvedou nás ke dveřím, vystrčí nás ven a zamknou za námi. Budova zůstává po zbytek noci zamčená - i když se tam po setmění pohybuje spousta světla. Když se ráno vrátíme, všechno je přeskládané. Spisy se stěhují z místnosti do místnosti jako vlaštovky na podzim. Sice bych na to nepřisahal, ale myslím si, že hýbou i stěnami. Dnes ráno jsme našli místnost, o které si myslím, že tam včera večer nebyla."

"Pošlu s vámi Engessovy Atany," řekl Sarabian temně. "Každého vyhodíme a pak tu budovu cihlu po cihle rozebereme."

"Ne," prohlásila Ehlana a vrtěla hlavou. "Kdybychom se otevřeně postavili proti vnitru, každý policista v císařství by se pelášil schovat do své králičí nory." Našpulila rty. "Začneme obtěžovat i ostatní ministerstva. Ať není zřejmé, že všechnu pozornost soustředíme na ministerstvo vnitra."

"Jak se vám daří ještě zhoršovat, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Oscagne zlomeným hlasem. "Jak to tak vypadá, rozvrátila jste staletí práce."

"Dokáže někdo vymyslet něco jiného?" otázal se Sarabian a rozhlédl se kolem.

"Smím promluvit, Vaše Veličenstvo?" ozvala se Alean tichým, nesmělým hláskem.

"Ovšem drahoušku," usmála se Ehlana.

"Doufám, že mi odpustíte mou troufalost," omlouvala se Alean. "Neumím ani číst, takže vůbec nechápu, co jsou to spisy, ale nedávám tak nějak najevo, že je přerovnávané?"

"To je to, co každému vykládáme," odpověděla Mirtai.

"Jak už jsem říkala, neumím číst, ale vím něco o přerovnávání skříní a tak. Tohle je něco podobného, ne?"

"Dost," souhlasil Stragen.

"No, tak když přerovnávané skříně, vyndáte všechno ven a rozložíte to na podlahu. Pak dáte všechny věci, které chcete mít v horní přihrádce na jednu hromadu, věci, které chcete mít ve druhé přihrádce na druhou hromadu a tak dál.

Nemohli bychom tohle dělat i se spisy?"

"To je bezvadné nápad, maličká," protáhl Caalador, "ale v tom baráko nemají dost velkou podlahu, abysme na ňo mohli naskládat všecky te papíre."

"Ale venku je dost trávníků, ne?" Alean měla při řeči sklopené oči. "Nemohli bychom prostě vzít všechny spisy z každé vládní budovy ven a rozložit je na trávnících? Lidem, kteří v těch budovách pracují, bychom mohli říct, že je potřebujeme trochu roztrždit a poskládat v určitém pořádku. To by nemohli nic namítat a trávník na noc zamknout nemůžete, ani hýbat s věcmi, když nad nimi stojí na stráži sedm stop vysokí Atani. Víím, že jsem jen hloupá služebná, ale takhle bych to udělala já."

Oscagne na ni zíral v naprosté hrůze.

KAPITOLA

ČTVRTÁ

NA ZÁPADNÍ STRANĚ OSTROVA TEGA byla jen tenká vrstva kamenité půdy a jelikož byla ve vnitrozemí hojnost úrodné země, občané republiky se tuto oblast nenamáhalí obdělávat. Když Sparhawk se svými přáteli projížděl po kamenité cestě směrem k pobřeží, tuhé, zakrslé křoviny upjaté šelestily ve větříku vanoucím k moři.

"Ten větřík pomáhá," poznamenal Talen s povděkem. "Aspoň odvané ten puch."

"Moc si stěžuješ," řekla mu Pišťalka. Dívka jela se Sefrenií, jak ostatně činila od chvíle, kdy se s ní poprvé setkali. Uhnízdila se v náručí své starší sestry a její tmavé oči byly zamyšlené. Když k nim dorazil zvuk pěnicího se přibojí narážejícího na západní břeh, tak se náhle narovнала. "Proteď jsme už dost daleko, pánové," oznámila jim. "Navečeříme se a počkáme do setmění."

"Je to dobrý nápad?" zeptal se jí Bevier. "Zem je čím dál tím drsnější, jak postupujeme západ, a podle zvuku toho přibojí se zdá, že tam jsou i skály. Tohle asi nebude zrovna nejlepší místo, kde bychom se měli potloukat po nocích."

"Dokážu vás zavést bezpečně na pláž, Beviere," odpověděla mu Pišťalka. "Nerada bych, abyste si, pánové, mohli pořádně prohlédnout naši loď. V její stavbě jsou určité nápady, o kterých nemusíte nic vědět. To je jeden ze slibů, které jsem musela během jednávání dát, jak už jsem vám říkala." Ukázala na závětrnou stranu skalnatého vršku. "Pojedme tam do závětrí a rozdělíme oheň. Mám pro vás nějaké příkazy."

Sjeli ze špatně značené stezky a ve skrytu kopce sesedli. "Kdo je dneska na řadě s vařením?" zeptal se Berit sira Ulathe.

"Ty," řekl mu Ulathe bez stínu úsměvu.

"Věděl, že to udělá, Berite," řekl mu Talen. "To, co právě udělal, bylo to samé, jako se dobrovolně přihlásit."

Berit pokrčil rameny. "Stejně na mě jednou přijde řada," opáčil "Napadlo mě, že takhle to budu mít na nějakou dobu z krku."

"Dobrá, pánové," prohlásil Vanion, "podíváme se kolem a zjistíme, jestli se tu najde nějaké dříví na topení."

Sparhawk zakryl úsměv. Vanion mohl podle libosti vykládat, že už není Preceptorem, ale zvyk velet v něm byl hluboce zakořeněn.

Rozdělali oheň a Berit uklohnul přijatelný guláš. Po večeři se rozesadili kolem ohně a dívali se, jak pomalu padá soumrak.

"A teď," oznámila jim Pišťalka, "sjedeme dolů do zátoky. Chci, abyste se drželi těsně za mnou, protože bude hodně mlhavo."

"Ale je úplně jasný večer, Pišťalko," odporoval Kalten.

"Nebude, až dorazíme do zátoky," opravila ho. "Hodlám si zajistit, že nebudete mít příliš možností zkoumat tu loď."

Tohle bych ale dělat neměla, takže ať kvůli vám nemám problémy." Pevně se zadívala na Khalada. "A zvlášť od tebe chci, abys držel svou zvědavost na uzdě."

"Já?"

"Ano, ty. Jsi příliš praktický a příliš chytrý, než abych mohla zůstat klidná. Tvoji vznešení přátelé tady nemají dostatečně velkou představivost, aby si o té lodi mohli učinit jakýkoliv vědecky podložený dohad. Ty jsi z jiného těsta. Takže nepíchej nožem do paluby ani se nepokoušej někam protáhnout, abys mohl něco prozkoumávat. Nechci se jednou stát v Cimmuře a najít tam duplikát téhle lodi zakotvený v přístavu. Sjedeme dolů do zátoky, nalodíme se na loď a půjdeme rovnou do podpalubí. Nevystoupíte na palubu, dokud se nedostaneme tam, kam míříme. Byla pro nás vyčleněna jedna část lodi a my všichni tam během plavby zůstaneme. Chci na to vaše slovo, pánové."

Sparhawk mezi Pišťalkou a Danae viděl určité rozdíly. Pišťalka, například, byla autoritativnější a zdálo se, že nemá ten podivínský smysl pro humor jako Danae. Ačkoliv měla dětská bohyně určitou osobnost, vypadalo to, že obě její převtělení mají své vlastní charakterové zvláštnosti.

Pišťalka vzhledla k pomalu temnějící obloze. "Počkáme ještě hodinu," rozhodla. "Posádce lodi bylo řečeno, že se od nás mají držet dál. Jídlo budeme dostávat těsně za dveře a neuvidíme, kdo nám ho tam dal. Neudělalo by vám dobře, kdybyste ji spatřili, tak se o to ani nepokoušejte."

"Ji?" vykřikl Ulathe. "Snažíš se nám naznačit, že v posádce mají ženy?"

"Všechny jsou ženy. Tam, odkud pocházejí, zas tak moc mužů není."

"Ženy nejsou dost silné, aby mohly vztyčovat a stahovat plachty," namítal Ulathe.

"Tyhle ženy jsou desetkrát silnější než ty, Ulathe, a stejně by na tom nezáleželo, protože ta loď plachty nemá Pánové, prosím, přestaňte klást otázky. Ó, ještě něco. Až půjdeme dolů, uslyšíme určité bzučení. Je to normální, takže se neleknete."

"Jak -" začal Ulathe.

Pišťalka zvedla ruku. "Žádné další otázky, Ulathe," oznámila mu pevně. "Odpovědi znát nepotřebuješ. Ta loď tady nás rychle doveze z jednoho místa na druhé. To je vše, co potřebujete vědět."

"To nás přivádí k něčemu, co bychom opravdu měli vědět," poznamenal Sparhawk "Kam jedeme?"

"Do Jorsanu na západním pobřeží Edomu," odpověděla Pišťalka. "No, tedy skoro. Do vnitrozemí Jorsanu zasahuje dlouhý záliv. Vylodíme se u ústí zálivu a do vnitrozemí pojedeme na koních. A teď, co kdybychom si povídali o něčem

jiném?"

Mlha vypadala tak hustě, že by se po ní málem dalo chodit, a rytíři se museli spokojit s tím, že při jízdě strnou strání dolů za zvukem neviděného přibojie slepě následovali nejasné světélko pochodně, kterou Sefrenie držela nahoře. Dorazili na pláž a protápali se dolů k vodě. Pak v mlze zahlédli další světla, zamlžená, nejasná světla, která se táhla do nemožné dálky. Světla neblíkala a na pochodně neměla tu správnou barvu.

"Dobrý Bože!" zakuckal se Ulathe. "Žádná loď nemůže být takhle velká!"

"Ulathe!" ozvala se ostré Pišťalka z mlhy vepředu.

"Omlouvám se," zamumlal.

Když dosáhli okraje vody, vše, co viděli, byl tmavý, nejasně se rýsující obrys ležící nízko ve vodě o několik yardů dál, tvar ohraničený těmi nemžikajícími bílými světly. Z lodi na pláž byl vysunut lodní můstek a Ch'iel, Sefreniin bílý mimochodník na něj s důvěrou vstoupil a klapal si to přes něj na loď.

Na palubě byly nejasné zahalené siluety, postavy v pláštích a kápích, které rytířům sahaly tak po ramena, ale byly zvláště přidřepělé a hranaté.

"Co uděláme s koňmi?" zeptal se Vanion, když sesedli.

"Prostě je tu nechte," odvětila Pišťalka. "Bude o ně postaráno. Pojďme dolů. Nemůžeme vyrazit, dokud všichni neodejdou z paluby."

"Ale posádka zůstane nahoře, ne?" otázal se Ulathe.

"Ne. Je to příliš nebezpečné."

Došli ke čtvercovým padacím dveřím v palubě a po svažující se rampě sešli dolů.

"Schody by zabraly můj místa," poznamenal Khalad kriticky.

"Posádka schody používat nemůže, Khalade," vysvětlila mu Pišťalka. "Nemají nohy."

S hrůzou na ni zíral.

"Říkala jsem ti, že nejsou lidé." Pokrčila rameny.

Chodba, na kterou narazili na konci rampy, měla nízký strop a rytíři se museli přikrčit, když následovali dětskou bohyni na zád. Podpalubí bylo osvětleno bledými planoucími skvncami světla ve výklencích na stropě překrytých něčím, co vypadalo jako sklo. Světlo bylo stálé, nemžikající a rozhodně nepocházelo z žádného druhu ohně.

Kajuty, do nichž je jejich malá průvodkyně zavedla, byly nicméně osvětleny mnohem konvenčněji svícemi a strop byl dost vysoko, aby se vysocí rytíři mohli narovnat. Teprve když Ulathe zavřel těžké dveře něčeho, co nakonec bylo pro několik příštích dní jejich vězením, rozechvělo podlahu pod jejich nohama tiché bzučení a oni ucítili, jak se před podivného plavidla začíná těžkopádně otáčet, aby zamířila na otevřené moře. Pak loď vyrazila kupředu.

"Co ji pohání?" zeptal se Kalten. "Je bezvětrí."

"Kaltene!" štěkla Aphrael.

"Omlouvám se," zamumlal.

"Jsou tu čtyři místnosti," pravila Aphrael. "V této budeme jíst a v těch ostatních třech se můžeme uložit ke spaní.

Odložte si, pánové. Pak můžete jít do postele. Dalších pět dní se nebude nic dít."

Sparhawk a Kalten se vydali do jedné kajuty a vzali s sebou Talena. Talen nesl vedle svých i Khaladovy sedlové brašny.

"Co má tvůj bratr za lubem?" zeptal se Sparhawk chlapce podezřívavě.

"Chce se tu kolem kapku porozhlídnout," odpověděl Talen.

"Aphrael mu řekla, aby to nedělal."

"No a?"

Všichni trochu zakolísali, když loď znovu poskočila kupředu. Bzučení se vyšplhalo k vrnění a vypadalo to, jakoby se loď ve vodě zvedla, skoro jako když se člověk postaví na nohy.

Kalten hodil sedlové brašny na jednu palandu a posadil se vedle nich. "Ničemu tady nerozumím," zareptal.

"To ani nemáš," řekl na to Sparhawk.

"Rád bych věděl, jestli tu na palubě dostaneme něco k pití. Teď bych si rozhodně něco dal."

"Moc bych v to nedoufal a nejsem si jistý, jestli bys chtěl pít něco uvařeného nelidmi. Mohlo by to s tebou provést divné věci."

Do malinkaté kajuty vešel Khalad a oči měl navrch hlavy. "Nerad bych vás poděsil, pánové," pravil, "ale pohybujeme se rychleji, než dokáže běžet kůň."

"Jak to víš?" optal se ho Talen.

"Ty záclony ve střední kajutě visí přes otvory, něco jako lodní okénka - rozhodně přes sebe mají sklo. Vyhlédl jsem ven. Kolem nás je pořád mlha, ale uviděl jsem vodu. Minuli jsme plovoucí kládu a ona kolem proletěla jako střela ze samostřilu. A ještě něco. Trup se pod námi zakřivuje dozadu a vůbec se nedotýká vody."

"My letíme?" zeptal se nevěřicně Kalten.

Khalad zavrtěl hlavou. "Myslím, že kým se vody dotýká, ale to je tak všechno."

"Já o tom vážně nechci slyšet," prohlásil Kalten zcela jasně.

"Má pravdu, Khalade," řekl Sparhawk. "Myslím, že tohle je jedna z věcí, o kterých nám Aphrael říkala, že do nich nemáme strkat nos. Odted' už nech ty záclony zatažené."

"A to nejsi ani trochu zvědavý, můj pane?"

"Dokážu to přežít."

"Nebude ti vadit, když budu hloubat i za tebe, Sparhawk?"

"Jen si posluž, ale úvahy si nech pro sebe." Sparhawk si sedl na palandu a začal si stahovat boty. "Nevím jak vy, ale já hodlám uposlechnout rozkazů a jít do postele. Je to vhodná příležitost, jak dohnat, co jsme zameškali, protože jsme už

nějakou dobu se spaním dost pozadu. A až dorazíme do Jorsanu, budeme chtít být čerství."

"Což je náhodou jen asi čtvrt cesty kolem světa," dodal Khalad mrzutě, "což my zvládneme v pouhých pěti dnech."

Nemyslím, že jsem připravený zrovna na takovéhle věci. Musím být pandionským rytířem, Sparhawku?"

"Ano," řekl mu Sparhawk a hodil boty na podlahu. "Chceš vědět ještě něco, než se uložím?"

V příštích pěti dnech toho všichni naspali poměrně hodně. Sparhawk měl silné podezření, že vtom mohla mít prsty Aphrael, protože spící lidé se nemotají kolem a nic neobjevují.

Jídlo dostávali ve zvláštních podlouhlých podnosech vyrobených z látky, kterou nikdo z nich nedokázal určit. Pokrmy sestávaly pouze ze syrové zeleniny a k pití dostávali jen vodu. Kalten si na jídlo pokaždé stěžoval, ale protože nic jiného nebylo, snědl ho stejně.

Odpoledne před tím, než měli přistát, se shromáždili v úzké prostřední kabině. "Jsi si jistá?" zeptal se Kalten pochybovačně Pišťalky, když jim omámila, že se nacházejí jen deset hodin od svého cíle.

Pišťalka si povzddechla. "Ano, Kaltene, jsem si jistá."

"Jak to víš? Nebylas nahoře na palubě a nemluvilas s nikým z námořníků. Mohli bychom být..." Slova mu tak nějak odumřela v ústech. Pišťalka na něj upírala pohled plný utrpení, zatímco blábolil dál. "Ó," řekl pak. "Myslím, že jsem vůbec nemyslel. Promiň."

"Já tě, Kaltene, miluju - i přesto všechno."

Khalad si odkašlal. "Neříkal ti Dolmant, že Edomští mají vůči Církvi určité výhrady?" zeptal se Sparhawk.

Sparhawk přikývl. "Jak jsem to pochopil já, tak se na naši Svatou Matku dívají skoro stejně jako Rendořané."

"Rytíři Církve tu tedy asi nebudou právě vítanými hosty."

"Těžko."

"Takže bychom se asi měli převléknout za obyčejné poutníky."

"Nejen asi," souhlasil Sparhawk.

Vanion nahlížel do své mapy. "Přesně kam pojedeme z Jorsanu, Aphrael?" zeptal se Pišťalky.

"Kousek podél pobřeží," odpověděla mlhavě.

"To není příliš přesné."

"Ano, já vím."

Vanion si povzddechl. "Existuje nějaký důvod, abychom jeli vzhůru Jorsanským zálivem až do samotného města? Pokud bychom se vylodili na severním břehu zálivu, mohli bychom se městu úplně vyhnout. A protože Edomští mají určité předsudky, neměli bychom se jim vyhýbat, jak jen to půjde?"

"Musíme do Jorsanu," řekla mu Pišťalka. "No," opravila se, "sám Jorsan není zas až tak důležitý ale cestou uvidíme něco, co bude."

"Ano? A co to je?"

"Nemám ponětí."

"Na to si zvykneš," potěšil svého přítele Sparhawk. "Tady naše malá bohyně má čas od času tušení - žádné podrobnosti, prostě jen tušení."

"Kdy se vylodíme?" otázal se Ulathe.

"Kolem půlnoci," odpověděla.

"Vylodívat se v noci na cizím pobřeží může být poněkud choulostivé," poznamenal Ulathe pochybovačně.

"Žádné problémy nebudou." Řekla to s naprostou jistotou.

"Takže si s tím nemám dělat hlavu. Tak nějak?"

"Jestli chceš, tak si můžeš starosti klidně dělat, Ulathe." Usmála se. "Není to nutné, ale můžeš si dělat starosti podle libosti, když se pak budeš cítit líp."

Když znovu vystoupili na palubu, byla mlha, hustá, vše zakrývající mlha, a tentokrát nebylo na podivné lodi jediné světlo. Jejich koně, už osedlaní, na ně čekali a tak je svedli dolů po můstku na oblázkovou pláž.

Když se ohlédlí zpět k vodě, jejich loď byla pryč.

"Kam odplula?" vykřikl Ulathe.

"Je pořád tam." Aphrael se usmála.

"Tak proč ji nevidím?"

"Protože nechci, aby se na ni lidé koukali. Cestou sem jsme minuli řadu obyčejných lodí. Kdyby ji někdo spatřil, v každé námořnické putyce v každém přístavu na světě by se objevily divoké řeči."

"Všechno je to tvarem kýlu, že?" dumal Khalad.

"Khalade!" pronesla Aphrael ostře. "Okamžitě s tím přestaň!"

"Nebudu s tím nic dělat, Pišťalko. Nemohl bych, ani kdybych chtěl, ale za tu rychlost může její kýl. Zmínil jsem se o tom jen proto, aby sis nemyslela, že jsem takový hlupák a nedokážu si to dát dohromady."

Upřeně se na něj zadívala.

Khalad se trochu sklonil a políbil ji na tvář. "To je v pořádku, Pišťalko." Usmál se. "Stejně tě miluju - i když mě občas podceňuješ."

"On bude nakonec v pořádku, uvidíš," poznamenal Kalten k Vanionovi.

Z kamenitého pobřeží se zvedal svah pokrytý hustou rovnou trávou a než dorazili na vrchol kopce, mlha se úplně rozplynula. Přes klidné vody zálivu se táhla široká dráha odraženého měsíčního světla.

"Mapa mi ukazuje, že míli nebo tak ve vnitrozemí je nějaká stezka," omámil jim Vanion. "Zdá se, že běží podél zálivu asi tak směrem k Jorsanu." Podíval se na Pišťalku, která pořád ještě temně zahlížela na Khalada. "Než přijdou opačné příkazy od vyšší autority, mám za to, že bychom se po té stezce mohli vydat." Opět se zkoumavě zadíval na dětskou bohyni.

Ta se trochu víc zanořila do Sefreniina náručí a začala si cucat palec.

"Zkřiví se ti zuby."

Aphrael vyndala palec z pusy a vyplázla na něj jazyk.

"Takže bychom mohli pokračovat?" navrhl Vanion.

Přejeli přes rozlehlou zvlněnou louku porostlou bujnou sítinou. Měsíc vymyl všechny barvy, takže sítina, šlehající koně do nohou, vypadala šedě a les s loukou jako beztvářá černá skvrna. Jeli pomalu, oči a uši nastražené a ruce drželi poblíž jílčů. Zatím se nic nestalo, ale tohle byli vycvičení rytíři a pro ně byl svět vždy plný nebezpečí.

Poté, co zajeli pod stromy, nařídil Vanion zastávku.

"Proč zastavujeme?" dožadovala se Pišťalka trochu nazlobeně.

"Dneska v noci je měsíc příliš jasný," vysvětlil Vanion, "a naše oči si na stín tady pod stromy potřebují trochu přivyknout. Nechceme přece narazit na něco nečekaného."

"Ó."

"Noc se pro ni nevyvíjí nejlíp, co?" zamumlal Berit Sparhawkovi. "Vypadá kvůli Khaladovi dost nešťastně."

"To jí neuškodí. Občas bývá moc sebejistá a trochu příliš zaujatá svou vlastní chytrostí."

"To jsem slyšela, Sparhawk," štěkla Pišťalka.

"Napadlo mě, že bys to mohla zaslechnout," prohlásil mímě.

"Proč se ke mně dnes v noci chovají všichni tak hrozně?" postěžovala si.

"Oni tě jenom škádlí, Aphrael," ujistila dívku Sefrenie. "Sice neobratně, ale konec konců, jsou to jenom Elénové, takže toho od nich nemůžeš moc čekat."

"Neměli bychom pokračovat, než to skončí?" navrhl Vanion.

Jeli krokem temnotou a asi po půl hodině dorazili na úzkou stezku s vyježděnými koleje. Zabočili na východ a vyrazili už poněkud rychleji.

"Jak daleko je do Jorsanu, můj pane?" zeptal se po značné době Vaniona Bevier.

"Asi padesát leguí," odpověděl Vanion.

"Tak to je dost daleko." Bevier se zkoumavě zadíval na Pišťalku.

"Co je?" ozvala se nazlobeně.

"Nic, vážně."

"Řekni to, Beviere."

"Za nic na světě bych se tě, božská Aphrael, nechtěl dotknout, ale nemohla bys naši cestu usdíšit, jako jsi to udělala, když jsme cestovali Deirou s armádou krále Warguna?"

"Ne, to teda nemohla. Zapomínáš Beviere, že čekáme, až se stane něco důležitého, a já to nehodlám propást jen proto, že spěcháš do jorsanských krčm."

"To stačí," řekla jí Sefrenie.

Jelikož byl časný podzim, nemuseli s sebou brát stany a po zhruba další hodině jízdy zamířili zpět do lesa, kde si na lůžka ze spadaného listí rozložili pokrývky a pár hodin se prospali.

Slunce už bylo dávno na obloze, když se opět vydali na cestu. Až do pozdního odpoledne projížděli lesem a nepotkali při tom jediného místního člověka.

Opět zajeli asi čtvrt míle do lesa a na noc se utábořili v úzkém úvalu, kde převislé břehy a husté listoví zakrývaly světlo z jejich malého ohýnku na vaření. Překvapivě se vaření bez svých obvyklých úskoků ujal sám Uloth. "Vůbec to není taková legrace, když tu není Tynian," vysvětlil.

"Taky mi chybí," souhlasil Sparhawk. "Vypadá to divně, když cestujeme bez těch jeho návrhů."

"Tyhle řeči o vaření se vynořily už dřív," povšiml si Vanion. "Přicházím o něco?"

"Sir Uloth to obvykle sleduje, můj pane," ozval se Talen. "Je to velice složitý systém, takže nikdo z nás většinou nechápe, jak funguje."

"Nestačil by k tomu obyčejný rozvrh?" zeptal se Vanion.

"To určitě, ale sir Uloth dává přednost své vlastní metodě. Ale má to pár much. Jednou Kalten vařil celý týden všechna jídla."

Vanion se otřásl.

Ten večer měli uzené skopové a Uloth si za to od svých společníků vysloužil několik nevrlých pohledů. Pišťalka a Sefrenie ho ale za jeho výběr pochválily. Po jídle se natáhli na svá provizorní lůžka.

Muselo být dávno po půlnoci, když Sparhawkem zatřásl Talen a opatrně mu položil ruku na ústa, aby mu zabránil vykřiknout. "Tam u cesty jsou nějakí lidé," zašeptal chlapec. "Rozdělali velký oheň."

"Co dělají?" zeptal se Sparhawk.

"Zdá se, že tam jen tak postávají a na někoho čekají - tedy pokud nepočítáš to, že popíjejí."

Radši bys měl vzbudit ostatní," poradil mu Sparhawk, odhodil pokrývky a natáhl se pro svůj meč.

Proplížili se temným lesem a zastavili se na kraji pařezy poseté mýtiny. V jejím středu hořela velká hranice a téměř stovka mužů - podle oblečení většinou sedláků - posedávala na zemi kolem plamenů. Tváře měli zarudlé díky odraženému světlu a obsahu kameninových nádob, které nechávali kolovat.

"Divné místo k pořádání pitky," zamumlal Uloth. "Já bych tak daleko do lesa kvůli něčemu tak obyčejnému, jako je tohle, nikdy nechodil."

"Je to ono?" zeptal se Vanion Pišťalky, která byla usazena v Sefreniině náručí a zakrytá jejím tmavým pláštěm.

"A co to má být?"

"Vždyť víš, co myslím. Je to to, co máme uvidět?"

"Myslím, že ano," odpověděla. "Až se sem dostanou všichni, budu vědět víc."

"Ještě přijdou další?"

Píšťalka přikývla. "Nejmiň jeden. Na těch, kteří jsou už tady, ve skutečnosti nezáleží."

Čekali a sedláci na mýtince byli stále více neurvalí.

Pak se od cesty na vzdálenějším konci mýtiny vynořil osamocený jezdec. Nový příchozí měl tmavý plášť a skloněnou střechu klobouku měl staženu hluboko do čela.

"Ne, už zas," zaúpěl Talen. "To na tomhle kontinentě nemá nikdo ani kapku představitivosti?"

"Co je?" zeptal se Vanion.

"Chlápek kterému nahoře v Astelu říkali Sabre, nosil stejné šaty, můj pane."

"Možná je to někdo jiný."

"Na to bych moc nesázel."

Muž na koni přijel k ohni, sesedl a posunul si klobouk vzad. Byl to vysoký, nepořádně vypadající člověk s protáhlou tváří podobanou od neštovic a úzkýma očima. Vystoupil na pařez a čekal, až se sedláci shromáždí kolem něj. "Slyšte, přátelé," pravil zvučně drsným hlasem. "Přináším vám novinky."

Přiopilé brebtání sedláků odumřelo.

"Od našeho posledního setkání se toho hodně přihodilo," pokračoval řečník. "Připomeňte si, že jsme se rozhodli učinit poslední pokus, abychom vyřešili naše rozpory s Tamuli mírovou cestou."

"Jakou máme jinou možnost, Rebale?" zařval jeden sedlák. "Jen šílenec by zaútočil na atanskou posádku - bez ohledu na to, jak moc je v právu."

"Takže tohle je Rebal," zašeptal Kalten. "Není moc působivý, co?"

"Naše věc byla za spravedlivou uznána samotným Incetem," odpovídal Rebal, "a Incetes je pro Atany tvrdým oříškem."

Lůza souhlasně zamručela.

"Mám dobré zprávy, přátelé," prohlásil Rebal. "Naši vyslanci byli úspěšní. Sám císař shledal naši věc spravedlivou!"

Zvedl se drsný pokřik.

"Raduji se stejně jako vy," pokračoval Rebel, "ale vyvstalo nové nebezpečí, mnohem vážnější než obyčejná nespravedlnost úplatných tamulských úředníků. Císař, který je nyní naším přítelem, je držen v zajetí těmi prokletými rytíři Církve! Zlovolný Arciprelát chyrellské Církve se natáhl přes půl světa, aby polapil našeho přítele!"

"To je urážka!" zahřměl z davu tělnatý sedlák. "Hrozné!"

Ale zbytek sedláků se díval spíš zmateně.

"Jde na ně moc zhurta," zašeptal Talen kriticky.

"Cože?" zeptal se Berit.

"Mění směr jejich myšlení," vysvětloval Talen. "Hádal bych, že na Tamulce nadával tak asi poslední rok - stejně, jako to dělal Sabre tam v Astelu. A teď chce pohanět někoho jiného, ale nejdřív musí sejmut prokletí z Tamulců. Dokonce i na opilého sedláka bude císařovo zázračné obrácení působit trochu podezřele. A on to udělal moc rychle - a moc lehce."

"Pověz nám, Rebale," křikl tělnatý sedlák "jak byl náš přítel císař uvězněn?"

"Ano, pověz nám to!" zaskučel jiný muž na druhém konci davu.

"Najatí přísluhovači," ušklíbl se Talen. "Tenhle Rebal je asi tak jemný jako rána palicí do hlavy."

"Bylo to chytré, přátelé," hlásal Rebal davu, "velice chytré. Církev z Chyrellu provází pekelní démoni a ti jsou mistry klamu. Tamulci, kteří jsou teď našimi přáteli, jsou pohané a nechápou podvody kacířů z Chyrellu. Nic netušíce přivítali delegaci chyrellských úředníků a mezi těmi odpornými kacíři, kteří cestovali do Matherionu, byli rytíři Církve - ozbrojení oblíbenci samotného pekla. Jak se jednou dostali do Matherionu, zajali našeho drahého přítele a ochránce, císaře Sarabiana, a teď ho drží v zajetí v jeho vlastním paláci!"

"Smrt Tamulcům!" zasípал jakýsi příliš opilý stařík.

Jeden z ostatních sedláků ho tvrdě uhodil do hlavy klackem a zaostalý demonstrant se zhroutil na zem.

"Ovládní davu," nakrčil Talen nos. "Rebal nechce, aby tu někdo dělal chyby."

Jiní sedláci, zřejmě další z Rebaelem najatých slouhů, začali vykřikovat správné heslo: "Smrt rytířům Církve!" Přitom mávali hrubými zbraněmi a vybraným zemědělským náradím a tak podtrhovali své heslo a zastrašovali popletené.

"Záměr těchto netvorů je úplně jasný," vykřikoval Rebal do vřavy. "Mají v plánu držet císaře jako rukojmí, aby zabránili Atanům zaútočit na palác. Budou si tam sedět v klidu a bezpečí, dokud nedorazí jejich posily. A nemylte se, přátelé, ty posily se právě sbírají na eosijských pláních. Armády kacířů jsou na pochodu a v jejich čele rytíři Církve!"

Řadami sedláků proběhly zděšené vzdechy.

"Na Matherion!" zařval chlápek s klackem. "Osvobodit císaře!"

Dav začal hulákat.

Rebal pozdvihl ruku. "Krev mi věř stejně jako vám, přátelé!" zaječel. "Ale vydáme naše domy a rodiny na milost rytířům Církve? Celá Eosie táhne na Matherion! A co stojí mezi prokletou Eosií a Matherionem plamenných chrámů? Edom, přátelé! Naše milovaná vlast stojí v cestě hordě kacířů! Jakou milost můžeme od těch divochů očekávat? Kdo ubrání naše ženy před odporným znásilněním, když se poženeme na pomoc císaři?"

Davem proběhly výkřiky žalu.

Rebal na to rychle zareagoval. "A přesto, přátelé," pospíšil si, "může obrana našich milovaných domovů pomoci našemu příteli, císaři. Eosijské šelmy přichází zničit naši víru a vyvraždit pravé věřící. Nevím, kam až to může vést, ale ručím vám za to, že položím svůj život za naši milovanou vlast a svatou víru! Ale svou smrtí zadržím rytíře Církve! Ti zplozenci pekla se budou muset zastavit, aby mohli prolít moji krev, a jejich zdržení dá Atanům čas znovu se sebrat! Tak bychom mohli bránit naše domovy a pomoci našemu příteli zároveň!"

Sparhawk začal klít a napůl se dusil, jak se to snažil dělat potichu.

"Co se děje?" zeptal se Kalten.

"Právě nás zastavili. Jestli tady tihle pitomci přijmou, co jim Rebal vykládá, rytíři Církve si budou muset cestu do Matherionu vybojovat krok za krokem."

"Velice rychle využívají měnící se situaci," souhlasil Vanion. "Snad až příliš rychle. Odsud do Matherionu je to skoro tisíc leguí. Buď má někdo hodně rychlého koně, nebo náš záhadný přítel opět porušil pravidla, aby mohl podat do odlehlých krajů zprávu o tom, co se stalo, když bylo povstání poraženo."

Rebal měl zvednuté ruce, aby utišil křičící dav. "Stojte při mě, bratři?" zvolal. "Budeme bránit naše domovy a naši víru a pomůžeme zároveň našim přátelům, Tamulcům?"

Lůza zavyla na souhlas.

"Požádejme tedy Inceta o pomoc!" křikl muž s klackem.

"Incetes!" zařval další. "Incetes! Povolejme Inceta!"

"Jste si jisti, přátelé?" zeptal se Rebal, ustoupil a přitáhl si svůj tmavý plášť těsněji kolem těla.

"Zavolej Inceta, Rebale! Vyvolej Inceta! Ať nám on řekne, co máme dělat!"

Rebal zaujal přehnanou pózu a zvedl paže nad hlavu. Začal mluvit. Dutým hromovým hlasem melodicky přednášel hrdelní slova.

"Je to styricky?" zašeptal Kalten k Sefrenii. "Mně to jako styřičtina nezní."

"Je to hatmatilka," odpověděla s opovržením.

Kalten se zamračil. "Nemyslí, že bych o nich někdy slyšel," zašeptal. "Odkud ti Hatmatilové pocházejí?"

Sefrenie na něj zmateně zazírala.

"Řekl jsem něco špatně?" zeptal se. "Říká se jim Hatmaťové? Nebo snad Hatmaťané? Mám na mysli lidi, co mluví hatmatilkou."

"Ach, Kaltene." Sefrenie se měkce zasmála. "Já tě prostě miluju."

"Co jsem řekl?"

Rebalův hlas se zvedl skoro až k vriskotu a on najednou spustil obě paže.

Uprostřed hranice náhle něco vybuchlo a na mýtinu se vyvalil obrovský oblak kouře.

"Slyszte paanowie vszicknie!" Z kouře vycházel mocný hlas. "Nynie vpravdje nastal czas. Nynie vpravdje vszicknie Edomowie wjernie nazsiwie do zbranje! Taste mecz zseleznj; oudy swie do zseleznie koszile odiejte a helmice zseleznie! Smetjte neprzaatele hnusnie, kterzie v hlubinaach pekla siedlie a smrtelnou hrozbu znacie. Do bitvy divej sie vydejte a vyznawcze kletej Cierkvi z Chyrellu zazsenjte! Naasledujcie mnie! Naasledujcie mnie! Naasledujcie mnie a Bohovie sielu vaam dajjie!"

"Stará vznešená elénština!" vykřikl Bevier. "Tímhle jazykem nikdo nemluví už tisíce let!"

"Já za ním půjdu, ať už to byl jazyk, jaký chtěl," zabručel Uloth. "Byla to dobrá řeč."

Dým začal mizet a po Rebalově boku se objevil mohutný muž s rameny jako býk, v starobylém brnění, držící nad hlavou mocný obouruční meč. "Havok!" zaduněl. "Havok a setre!"

KAPITOLA

PÁTÁ

"UŽ JSOU VŠICHNI PRYČ," OZNÁMIL Berit, když se s Talenem vrátili do tábora ukrytého v úzkém úvalu. "Nejdřív strávili spoustu času tím, že pochodovali kolem a hulákali hesla."

"Pak jim došlo pivo," dodal Talen suše, "a večírek skončil." Pohlédl na Pišťalku. "Jsi si jistá, že to mělo být důležité?"

zeptal se jí. "Byl to ten nejvydařenější žert, jaký jsem kdy viděl."

Pišťalka tvrdohlavě přikývla. "Bylo to důležité," trvala na svém. "Nevím proč, ale bylo."

"Jak udělali ten velký záblesk a všechen ten dým?" zeptal se Kalten.

"Jeden z těch chlápků u ohně hodil na uhlíky hrst nějakého prášku," pokrčil Khalad rameny. "Každý pozoroval Rebalu, takže ho přitom nikdo neviděl."

"A odkud se vzal ten v tom brnění?" otázal se Uloth.

"Ukrýval se v davu," vysvětlil mu Talen. "Celá věc měla asi tak stejnou úroveň, jako vesnická pout' - takové, co se pořádají daleko od nejbližšího města."

"Ten, co předstíral, že je Incetes, nicméně pronesl docela pohnutou řeč," poznamenal Uloth.

"Však taky pohnutá být měla." Bevier se usmál. "V sedmém století ji napsal Falactes."

"Kdo to byl?" optal se Talen.

"Falactes byl největší starověký dramatik. Ten pohnutý proslov pochází přímo z jedné jeho tragédie, Etonika. Ten člověk ve starém brnění nahradil jen několik slov. Hra patří mezi klasiku. Čas od času ji dávají na univerzitách."

"Ty sám jsi, Beviere, úplná knihovna," řekl mu Kalten. "Opravdu si pamatuješ každou věc, kterou sis kdy přečetl - slovo za slovem?"

Bevier se rozesmál. "Rád bych, příteli. Když jsem ještě studoval, tak jsme Etonika s několika spolužáky hráli. Já hrál hlavní roli, takže jsem se tu řeč musel naučit nazpaměť. Falaktova poezie je opravdu velice tklivá. Byl to velký umělec - Arcijan, přirozeně."

"Já jsem ho nikdy moc ráda neměla," ohrnula Pišťalka nos. "Byl šeredný jako hřích, páchl jako otevřená žumpa a byl to vyjící náboženský fanatik."

Bevier ztěžka polkl. "Prosím tě, Aphrael, tohle nedělej," pravil. "Je to velice znepokojující."

"A o čem ten příběh byl?" zeptal se Talen a v očích měl najednou dychtivý pohled.

"Etonicus měl být vládce mýtického království asi tak v oblasti dnešní Cammorie," začal Bevier. "Pověst praví, že se

kvůli náboženství vydal do války se Styriky."

"Co se stalo?" Talenův tón byl skoro hladový.

"Špatně skončil," Bevier pokrčil rameny. "Konečně, je to tragédie."

"Ale -"

"Můžeš si to, Talene, někdy přečíst sám," prohlásil Vanion pevně. "Teď není čas na pohádky."

Talen protáhl obličej.

"Vsadil bych se, že tady našeho mladého přítele dokážete zarazit uprostřed krádeže," uchechtl se Ulathe. "Jediné, co byste museli udělat, je říct: 'Před dávnými a dávnými časy' a on na místě ztuhne."

"Tohle ukazuje poslední události tady v Tamuli v úplně novém světle," hloubal Vanion. "Mohl by to být nějaký ohromný šprým?" Zkoumavě se zadíval na Píšťalku.

Ta zavrtěla hlavou. "Ne, Vanione. Na různých úrovních některých záležitostí, se kterými jsme se střetli, byla magie."

"Některých možná, ale určitě ne ve všech. V tom, co jsme viděli dnes večer magie nebyla?"

"Ani kapka."

"Takhle teda měříte magii?" zeptal se zvědavě Kalten. "Přichází po galonech?"

"Myslíš jako levné víno?" navrhla trpce.

"No, tak přesně ne, ale -"

"Tohle bylo velice důležité," ozval se Sparhawk. "Díky, Aphrael."

"Žiju, abych sloužila." Rozpustile se na něj usmála.

"Nech toho."

"Úplně jsi mě vynechal, Sparhawk," řekl Kalten.

"Právě jsme zjistili, že ne všechno, o čem dostávají v Matherionu zprávy, je výsledkem opravdové magie. Je v tom taky zamícháno velké množství podvodů. Co to znamená?"

"Že je druhá strana líná." Kalten pokrčil rameny.

"Tím si nejsem jistý," nesouhlasil Ulathe. "Když jim jde o věc, nebojí se projevit osobně."

"Dva," prohlásila Sefrenie. "Nejvíce tři."

"Promiň?" zeptal se Ulathe se zmateným výrazem.

"Už chápeš, jak je to vyčerpávající, Ulathe?" řekla mu. "Ta šaráda, kterou jsme dnes v noci viděli, dost jasně naznačuje, že na druhé straně není příliš mnoho lidí, co opravdu umí čarovat. Řekla bych, že na takovou rozlohu je jich docela málo. To, co se děje taky v Edomu - a pravděpodobně taky v Astelu a Dakonii - je celkem běžné, takže oni mají dojem, že nato není třeba plýtvat magií."

"Běžné nebo ne, může to Tynianovi způsobit vážné trouble, až se pokusí převést rytíře Církve Daresii do Matherionu," poznamenal Spaitiawk. "Kdyby Rebal dokázal rozbouřit celé království tak jako to udělal dnes v noci, Tynian se bude muset prokousat hordami ječícími fanatiků. Edomští sedláci budou přesvědčeni, že naši bratři sem přicházejí, aby jim mohli silou vnutit kacířství, a budou číhat za každým keřem se srpy a vidlemi."

"Přesto pořád máme určitou výhodu," zamyšleně se ozval Bevier. "Naši nepřátelé se nemají jak dovědět, že jsme tady v Edomu a co jsme dnes v noci viděli. I kdyby se dozvěděli, že chceme vyzvednout Bhelliom, což není příliš pravděpodobné - nevěděli by, kde je, takže nebudou mít tušení, kam pojedeme. Dokonce ani my nevíme, kam jedeme."

"A i kdyby věděli tohle, nevěděli by, že se sem dokážeme dostat tak rychle," dodal Khalad. "Myslím, že bychom na ně měli hupnout, pánové moji. Jestli se tu spoléhají na vtípky, tak to nejspíš znamená, že nemají po ruce žádné čaroděje, kteří by nás mohli vyčmúchat. Kdybychom se mohli vydávat za obyčejné poutníky, mohli bychom se po okolí pohybovat bez překážek - a cestou sesbírat všechny možné informace."

"Jsme tu, abychom vyzvedli Bhelliom, Khalade," připomněla mu Píšťalka.

"Jistě, ale nemá smysl nechat ležet ladem poklady, na které cestou narazíme, ne?"

"Aphrael," ozval se Vanion, "slyšeli a viděli jsme už všechno, co jsme měli?"

Přikývla.

"Myslím, že v tom případě bychom se měli co nejrychleji vydat do Jorsanu. Jestli má Khalad pravdu a my jsme o krok napřed, ať to tak taky zůstane. Jak moc bychom tě měli uplácet, abys naši cestu trochu urychlila?"

"Myslím, že bychom se mohli dohodnout, lorde Vanione." Aphrael se usmála. "Jsem si jistá, že bys mi mohl nabídnout něco, co by mě dokázalo přimět pomoci."

Pokorně dětskou bohyni zulíbali a do Jorsanu dorazili později toho samého dne. Ukázalo se, že Jorsan je typické elénské přístavní město přidřepělé v ústí zálivu. Během cesty vyvstala otázka vhodného převleku. Bevier trval na tom, že se budou vydávat za náboženské poutníky. Kaltenovi se zalíbil nápad namaskovat se jako tlupa rváčů na cestě za nějakým tvořivým rozptýlením, zatímco Talen si, snad pod vlivem nedávného Rebalova představení, myslel, že by mohla být legrace vydávat se za kočovné herce. Když se v dohledu objevil Jorsan, pořád ještě se o tom dohadovali. "Není to všechno plýtvání časem?" zeptal se jich Ulathe. "Proč bychom se měli za něco převlíkat? Vždyť nikomu není nic do toho, kdo vlastně jsme, ne? A dokud na sobě nebudeme mít brnění, lidé v Jorsanu nepoznají - nebo jim to bude jedno - kdo jsme. Proč se teda vůbec namáhat lhát?"

"Budeme na sobě muset mít kroužkové košile, sire Ulathe," připomněl mu Berit. "A jak to vysvětlíme?"

"Nijak. Spousta lidí nosí kroužkové košile a zbraně, takže to není až tak neobvyklé. A jestli na nás a na to, co děláme, bude někdo ve městě příliš zvědavý, dokážu ho celkem rychle odzvědavit." Ulathe zvedl ruku a sugestivně ji sevřel v pěst.

"Myslíš prostě se prodat skrz?" zeptal se Kalten.

"Proč ne? To nás přece učili?"

Hostinec nebyl právě úpravný, ale byl čistý a nebyl tak blízko přístavu, aby byly ulice zaplněny povykujícími

námořníky potácejícími se z jedné pivnice do druhé. Ložnice byly v poschodí nad společenskou místností v přízemí a stáje byly vzadu.

"Já to vyřídím," zamumlal Uloth Sparhawkovi, když přistupovali k hostinskému, rozčuchanému chlapíkovi s dlouhým špičatým nosem.

"Jak je libo," odvětil Sparhawk.

"Ty," oslovil Uloth náhle hostinského, "potřebujeme na noc pět pokojů, krmení pro deset koní a nějaké slušné jídlo."

"Všechno vám můžu opatřit, dobrý muži," ujistil je hostinský.

"Dobrá. Kolik?"

"Á -" Muž se špičatým nosem se podrbal na bradě a pečlivě přitom odhadoval šaty a vzhled mohutného Thalesana.

"To by byla půlkoruna, dobrý muži," řekl zkusmo. Jeho ceny byly zřejmě založeny na nějaké pohyblivé stupnici.

Uloth se obrátil na patě. "Půjdem," oznámil krátce Sparhawkovi.

"Na co jsem to jen myslel?" přispíšil si hostinský a plácl se do čela. "To bylo pět pokojů a krmení pro deset koní, není-liž pravda? Já si ta čísla v duchu obrátil. Nevím, proč jsem si myslel, že chcete deset pokojů. Půlkoruna by byla trochu moc za pouhých pět pokojů. Správná cena je samozřejmě dva stříbrné imperialy."

"Jsem rád, že se vám ty počty srovnaly," zavrčel Uloth. "Podíváme se na ty pokoje."

"Ovšem, dobrý muži." Hostinský capital po schodech před nimi.

"Ty, příteli, nenecháváš příliš mnoho prostoru pro konverzaci, co?" zachechtal se Sparhawk.

"Nikdy jsem nepotkal hostinského, který by si rád popovídal."

Dostali se na horní chodbu a Uloth nahlédl do jednoho pokoje.

"Poohlédni se po štěnicích," řekl Sparhawkovi.

"Dobrý muži!" protestoval hostinský.

"Rád spím sám," vysvětlil mu Uloth. "Štěnice se na mě mačkají a v noci se vždycky hemží."

Hostinský se slabě zasmál. "To je opravdu veselý, dobrý muži. Musím si to zapamatovat. Odkud přicházíte a kam máte namířeno?"

Uloth se na něj dlouze, ledově zadíval, modré oči měl mrazivé jako severní vítr a ramena mu hrozivě naběhla, když pod tunikou napjal svaly.

"Á - na tom, myslím, nezáleží," pospíšil si hostinský. "Opravdu mi do toho nic není, že?"

"Tos pochopil správně," řekl Uloth a rozhlédl se kolem sebe. "Docela ujde," dodal. "Zůstaneme." Šťouchl loktem do Sparhawka "Zaplať mu," nařídil, obrátil se a sešoural se po schodech. Koně předali pacholkům a sedlové brašny si odnesli do ložnic. Pak sešli dolů k večeři.

Kalten si, jako obvykle, naložil na talíř hromadu kouřícího hovězího.

"Možná bychom měli poslat pro další krávu," zažertoval Berit.

"Je mladý," vysvětlil Kaltén ostatním vesele, "ale líbí se mi, jak mu to myslí." Zašklebil se na Berita, ale pak mu škleb pomalu zmizel z tváře a velký plavovlasý Pandion zbledl jako křída. Chvilí upřeně hleděl mladému rytíři do tváře. Pak náhle odstrčil talíř a vstal. "Nemyslím, že bych měl opravdu hlad," poznamenal. "Jsem unavený. Jdu do postele." Otočil se, rychle přešel místností ke schodům a vyběhl po nich bera je po dvou.

"Co se mu stalo?" zeptal se Uloth zmateně. "Ještě nikdy jsem ho neviděl takhle odejít od večeře."

"To je boží pravda," souhlasil Bevier.

"Radši by sis s ním měl, Sparhawku, promluvit, až půjdeš nahoru," navrhl Vanion. "Zjistit, jestli je nemocný nebo co. Kaltén na svém talíři nikdy nic nenechá."

"Ani na talíři kohokoliv jiného," přisadil si Talen.

Sparhawk se s večeří nepáral. Rychle ji do sebe naházal, rozloučil se s ostatními a vyšel nahoru, aby si pohovořil se svým přítelem. Kaltén našel, jak sedí na okraji postele s hlavou v dlaních.

"Co se děje?" zeptal se ho Sparhawk. "Není ti dobře?"

Kalten odvrátil tvář. "Nech mě být," zachraptěl.

"Na to nespólihej. Co není v pořádku?"

"Na tom nezáleží." Plavovlasý rytíř hlasitě popotáhl a hřbetem ruky si otřel oči. "Pojďme se opít."

"Ne, dokud mi neřekneš, co tě trápí, nepůjdem."

Kalten znovu popotáhl a stiskl čelisti. "Je to jenom hloupost. Budeš se mi smát."

"Víš moc dobře, že ne."

"Je to dívka, Sparhawku, a miluje jiného. Spokojen?"

"Proč jsi něco neřekl dřív?"

"Právě teď jsem to zjistil."

"Kaltene, to vůbec nedává smysl. Jedno děvče pro tebe vždycky bylo jako druhé. Většinou sis ani nepamatoval jejich jména."

"Tentokrát je to jiné. Mohli bychom se teď už jít opít?"

"Jak víš, že k tobě necítí to samé?" Sparhawk věděl, o kterou dívku se jedná a byl si celkem jistý, že ona city jeho přítele skutečně opětuje.

Kalten si povzdechl. "Bůh ví, že na světě jsou lidé, co jsou mnohem chytřejší než já, Sparhawku. Celý ten čas mi trvalo, než jsem si to dal dohromady. Ale jedno ti řeknu. Jestli jí zlomí srdce, zabiju ho, bratr nebratr."

"Mohl by ses aspoň pokusit mluvit srozumitelně?"

"Řekla mi, že miluje jiného - tak jasně jako by prostě přišla a řekla to rovnou."

"Alean by to neudělala."

"Jak víš, že mluvím o Alean?" Velký blondýn vyskočil. "To jste se mi všichni smáli za zády?" dožadoval se bojovně.

"Nebud' osel. To bychom neudělali. My všichni jsme prošli něčím podobným. Víš doufám, že jsi lásku neynalezl ty?"
"Takže to ví každý?"
"Ne. Já jsem asi jediný - snad kromě Melidere. Jí toho moc neunikne. A teď, co je s tím nesmyslem, že Alean miluje někoho jiného?"
"Jen jsem si dal dvě a dvě dohromady."
"Co sis dal dohromady? Pokus se mluvit trochu srozumitelně, Kaltene."
"Neslyšels ji zpívat, tenkrát, když jsme odjížděli?"
"Samozřejmě. Má nádherný hlas."
"Nemluvím o jejím hlase. Mluvím o té písni, co zpívala. Byl to 'Můj švarný modrooký jinoch'.
"No a?"
"Je to Berit, Sparhawk. Miluje Berita."
"O čem to mluvíš?"
"Všiml jsem si toho právě když jsme si sedali k večeři." Kalten znovu zabořil hlavu do dlaní. "Nikdy jsem si toho nevšiml, ale když jsem se mu podíval do tváře, když jsme spolu mluvili, uviděl jsem to. Překvapuje mě, že sis toho nevšiml sám."
"A čeho?"
"Berit má modré oči."
Sparhawk na něj zazíral. Pak, potlačuje smích, pravil: "Ty taky - když je zrovna nemáš zarudlé."
Kalten tvrdohlavě zavrtěl hlavou. "Jeho jsou modřejší. Vím, že to je on. Prostě to vím! Bůh mě trestá za něco, co jsem kdysi provedl. Nechal mě zamilovat se do dívky, která miluje jiného. No, doufám, že je spokojený. Jestli chce, abych trpěl, tak se mu to teda povedlo."
"Nemohl bys začít mluvit vážně?"
"Berit je mladší než já, Sparhawk a Bůh ví, že i líp vypadá."
"Kaltene -"
"Koukni se na to, jak kterákoliv dívka, která se k němu dostane na sto yardů, za ním začne chodit jako štěňátko. Dokonce i Atany se do něj zamilovávaly."
"Kaltene -"
"Já vím, že je to on. Prostě to vím. Bůh otáčí nožem v mém srdci. Přišel a zařídil, aby se jediné děvče, ke kterému jsem kdy cítil něco takového, zamilovalo do jednoho z mých bratří-rytířů."
"Kaltene -"
Kalten se posadil a narovnal ramena "Tak dobrá," prohlásil slabě, "jestli to tak Bůh chce, tak to tak teda bude. Jestli se Berit a Alean opravdu milují, nebudu jim stát v cestě. Kousnu se do jazyka a budu ho držet za zuby."
"Kaltene -"
"Ale přísahám ti, Sparhawk," vyjel plavovlasý Pandion, "jestli jí ublíží, zabiju ho!"
"Kaltene!" houkl na něj Sparhawk.
"Cože?"
Sparhawk se nadechl. "Proč nezajdeme dolů a neopijeme se?" navrhl, protože se už úplně vzdal.

Následující ráno bylo pošmourné. Nízko ležící špinavě šedý příkrov mraků se pohyboval a trhal v pomalém horním proudění. Byl to jeden z těch zvláštních dní, kdy se lidem nad hlavou honí temná oblaka proudící od zálivu, na západě, ale vzduch při zemi je úplně nehybný.
Na cestu vyrazili brzy a klapali úzkými ulicemi dlážděnými kočičími hlavami, na nichž ospalí kramáři otvírali okenice a vykládali zboží. Projeli městskou bránou a drželi se cesty sledující severní pobřeží zálivu.
Když ujeli asi tak míli, Vanion se opřel v sedle. "Jak daleko musíme jet?" zeptal se Píšťalky, která byla jako obvykle uhnízděná v náruči své sestry.
"Jaký je vtom rozdíl?" pokrčila dětská bohyně rameny.
"Rád bych věděl, jak dlouho nám to bude trvat."
"Co má 'jak daleko' co dělat s 'jak dlouho'?"
"Je to stejné, Aphrael. Čas a vzdálenost jsou, když cestuješ, to samé."
"Ne, když víš, co děláš, tak nejsou."
Sparhawk Vaniona vždycky obdivoval, ale nikdy ne tolik jako v této chvíli. Preceptor se stříbrnou bradkou ani nezvedl hlas. "Kam ve skutečnosti mířím, božská, je, že nikdo neví, že jsme tady. Neměli bychom to nechat tak? Čas od času nemám nic proti dobrému boji, ale poslouží právě teď našemu cíli, když se budeme probíjet zástupy opilých edomských sedláků?"
"Tobě, Vanione, vždycky trvá tak dlouho, než se sepracuješ k tomu, co máš na srdci," prohlásila Aphrael. "Proč prostě nejdeš rovnou k věci a neřekneš mi, abych trochu popohnala čas?"
"Snažil jsem se být zdvořilý. Myslím, že se všichni budeme cítit líp, až bude mít Sparhawk Bhelliom zase v rukách. Je to samozřejmě na tobě. Jestli si přeješ, aby se cesta odsud až tam, kam jsi schovala Bhelliom, koupala v krvi a byla poseta mrtvolami, rádi ti posloužíme."
"Je odporný," obrátila se Aphrael ke své sestře.
"Ó, ani bych neřekla."
"Ty ne. Někdy jste vy dva horší než Sparhawk a Ehlana."
Sparhawk v této chvíli rychle zareagoval. Aphrael se dostávala velice blízko k tomu, aby řekla věci, které by v přítomnosti ostatních rozhodně říkat neměla. "Neměli bychom se pohnout dopředu?" navrhl pevně. "Vanion má

pravdu, Aphrael, a ty to víš. Jestli Rebal zjistí, že jsme tady, budeme se muset jeho lidmi prokousat."

"Tak dobře," řekla náhle.

"To bylo rychle," poznamenal Talen ke Kaltenovi. "Myslel jsem, že bude zase tak tvrdohlavá."

"Ne, Talene." Olízla se. "Ve skutečnosti se těším na to, až uslyším obrovský výkřik zklamání, který se odrazí od každé hory v Daresii, až naši nepřátelé zaslechnou zvuk Anakhovy pěsti stahující se znovu kolem Bhelliomu. Jen se opřete v sedlech, pánové, a zbytek nechte na mě."

Sparhawk se s trhnutím probral. Jeli po okraji větrem ošlehaného útesu, pod nímž se v hloubce rozhněvané moře trhalo o skály na pěnu. Sefrenie jela v čele a objímala Pišťalku. Ostatní se vlekli za nimi, pláště pevně utažené kolem těla a ve zdřevěnělých tvářích odhodlaný výraz. Zvedl se vítr, opřel se do nich a rval jim pláště.

Vyskytovalo se tu několik významných nemožností, ale zdálo se, že je jeho mysl nevnímá. Normálně by jel Vanion poblíž Sefrenie, aby ji mohl chránit, ale teď tu Vanion zjevně nebyl.

Ale byl tu Tynian. Sparhawk naprosto jistě věděl, že Tynian je tisíc i víc leguí odsud, ale byl tu, jeho široký obličej stejně zdřevěnělý jako obličej ostatních a pravé rameno měl v pořádku jako dřív.

Sparhawk se neobrátil. Věděl, že další nemožnost jede přímo za ním.

Jejich koně se plahočili po stezce vinoucí se po okraji útesu zvedajícímu se až ke skalnatému mysu, který jakoby ukazoval zakřiveným kamenným prstem do moře. Na nejvzdálenějším výběžku mysu stál sukovitý pokroucený strom a jeho větve vlály ve větru.

Když dojeli až ke stromu, Sefrenie svému mimochodníkovi přitáhla otěže. Přistoupil k nim Kurik aby sundal Pišťalku.

Sparhawk ucítil ostré bodnutí hořkého odporu. Věděl, že Aphrael potřebuje symetrii, ale tohle zacházelo příliš daleko.

Kurik postavil Aphrael na nohy a když se narovnal, pohlédl Sparhawkovi rovnou do tváře. Sparhawkův panoš se v ničem nezměnil. Měl drsné rysy a černý plnovous protkaný stříbrem byl stejně rozježený jako obvykle. Mohutná ramena měl nahá a zápěstí obtočená ocelovými náramky. Aniž by v nejmenším změnil výraz, Kurik na svého pána mrkl.

"Tak dobrá," oznámila jim Pišťalka křehkým hláskem, "pospěšme si, než příliš mnoho mých bratranců změní názor.

Musela jsem je umluvit a dokonce i párkrát vybuchnout, než jsem je přiměla souhlasit, a hodně jich pořád ještě má o celém nápadu vážné pochybnosti."

"Nemusíš jim přece, Pišťalko, nic vysvětlovat," řekl jí Kurik tím svým drsným hlasem, hlasem tak známým, že Sparhawkovi vhrkly do očí slzy. "Jen jim řekni, co mají udělat. Konec konců, jsou to rytíři Církve, takže jsou zvyklí poslouchat rozkazy, které nechápou."

Aphrael se potěšeně zasmála "Jak jsi moudrý, Kuriku. Takže dál, pánové, pojďte za mnou." Vedla je kolem sukovitého stromu k okraji hrozivého srázu. I když byli hodně vysoko, řev příboje silně připomínal hřmění.

"V pořádku," oznámila jim Aphrael. "K tomuhle budu potřebovat vaši pomoc."

"Co po nás budeš chtít?" zeptal se jí Tynian.

"Stát tam a souhlasit."

"Dělat co?"

"Jen se mnou souhlasit, Tyniane. Můžeš mě povzbuzovat, jestli chceš, ale to už není nutné. Jediné, co opravdu potřebuju, je souhlas - a samozřejmě lásku - ale na tom není nic neobvyklého. Já lásku potřebuju vždycky." A tajemně se na ně usmála.

Pak udělala krok z okraje útesu.

Talen zděšeně vykřikl a vrhl se za ní.

Dětská bohyně, stejně bezstarostně, jako by se jen vydala na ranní procházku, kráčela vzduchem. Talen ale padal jako kámen.

"Ale ne!" vykřikla Aphrael nevrle. Udělala rukou podivné gesto a Talen přestal padat. Zůstal viset ve vzduchu,

končetiny se mu klímaly, v obličejí byl křídově bílý a oči mu hrůzou vylézaly z důlků. "Postarala by ses o to, Sefrenie?" požádala divenka. "Teď zrovna nemám čas." Pak se podívala dolů na Talena. "O tomhle si spolu budeme muset promluvit, mladý muži," prohlásila hrozivě. Pak se obrátila a pokračovala v cestě k otevřenému moři.

Sefrenie styřicky něco zamumlala, prsty utkala kouzlo a Talen se podivným třepotavým pohybem zvedal, kývaje se ze strany na stranu jako drak na provázku, jak Sefrenie táhla proti přitažlivé síle, která se ho snažila roztřískat o skaliska dole. Když se opět dostal na okraj útesu, drápal se několik yardů po čtyřech přes větrem zmítanou travu a pak se zhroutil a divoce se třásl.

Aphrael, zcela bez zájmu, pokračovala ve své vycházce prázdnotou.

"Tloustneš, Sparhawk," ozval se Kurik kriticky. "Potřebuješ víc cvičit."

Sparhawk ztěžka polkl. "To se chceš bavit o tomhle?" zeptal se svého přítele přidušeně.

"Ne, ani ne. Právě teď bys měl pozornost věnovat Aphrael." Se slabým úsměvem se zadíval na dětskou bohyni.

"Předvádí se, ale je to nakonec jenom malá holka, takže bych řekl, že je to přirozené." Odměl se a do hlasu se mu vloudil náznak touhy. "Jak se teď v poslední době má Aslada?"

"Když jsem ji naposled viděl, tak dobře. Žijí s Elys obě na vaší farmě, víš."

Kurik se na něj překvapeně podíval.

"Aslada si myslela, že to tak bude nejlepší. Všichni vaši synové jsou teď ve výcviku a jí napadlo, že nemá smysl, aby byly každá s Elys samy. Jedna druhou zbožňuje."

"To je báječné, Sparhawk," řekl Kurik skoro s údivem. "To je opravdu báječné. Vždycky jsem měl tak trochu starosti, co s nimi je, když jsem odešel." Ohlédl se na dětskou bohyni. "Teď na ni dávej dobrý pozor, můj pane. Dostává se k té těžší části."

Aphrael byla daleko nad vzdouvajícími se vlnami a začala třpytivě zářit. Zastavila se, spíš jen zářivá jiskřička v dálce.

"Pomozte jí, pánové," nařídila Sefrenie. "Vyšlete k ní všechnu svou lásku. Teď ji potřebuje."

Ohnivá jiskra se zvedla v půvabném oblouku a pak se hladce vrhla dolů kalným vzduchem směrem k vysokým, olověně šedým vlnám těžkopádně se valícím ke skalnatému pobřeží. Aphrael se stále řítila dolů a pak se vnořila do moře, aniž by vystříkla byť jen kapička. Sparhawk zadržel dech. Zdálo se, že dětská bohyně zůstává pod vodou celou věčnost. Před Pandionovým očima se objevily černé tečky.

"Sparhawku dýchej!" štěkl Kurik a uhodil svého pána pěstí do ramene. "Jestli se složíš, tak jí moc nepomůžeš."

Sparhawk prudce vydechl. Stál na okraji mysu a lapal po dechu.

"Pitomče," zamumlal Kurik.

"Promiň," omlouval se Sparhawk. Soustředil se na dívku a myšlenky měl silně zmatené. Aphrael byla určitě tam, pod těmi věčně se valícími vlnami, ale byla tam i Píšťalka - a Danae. Tahle myšlenka se mu zakousla do srdce a on náhle pocítil ledový mráz.

Pak ta zářící jiskřička vystřelila z pochmurných vod. Když se vrhala dolů, byla dětská bohyně rozžhavená doběla, ale když se vynořila z moře, zářila třpytnou modří. Když se znovu zvedla do vzduchu, nebyla už sama. S ní se zvedal Bhelliom a sama země se s jeho znovuobjevením jakoby zachvěla.

Aphrael se k nim vrátila celá modře zářící a nesla onu zlatou skříňku, kterou Sparhawk před půltuctem let zahodil do moře. Dívka opět dosáhla pevné země. Rovnou přistoupila ke Sparhawkovi a zdvihla lesklou zlatou skříňku. "Do tvých rukou, pro zlé i dobré, ti, Anakho, ještě jednou odevzdávám Bhelliom," přednesla formálně a vložila mu skříňku do rukou. Pak se rozpustila pousmála. "Pokus se ho tentokrát neztratit," dodala.

KAPITOLA

ŠESTÁ

"VYPADAL DOBRĚ," POZNAMENAL KHALAD pevným, ovládaným hlasem.

"Nereaguješ na to všechno trochu moc blazeovaně?" zeptal se Talen svého bratra.

"To bys chtěl, abych dostal hysterický záchvat?"

"Takže jsi ho viděl, co?"

"Samozřejmě."

"A kdes byl? Nikde jsem tě tam neviděl."

"Byli jsme s lordem Vanionem přímo tamhle," odpověděl Khalad a ukázal na opačnou stranu stezky. "Bylo nám řečeno, abychom prostě zůstali zticha a dívali se. Viděli jsme, jak všichni jedete na kopec. Proč jsi skákal z toho útesu?"

"Nechci o tom mluvit."

Sparhawk ostatním nevěnoval přílišnou pozornost. Stále držel v rukou zlatou skříňku. Cítil Bhelliom uvnitř a ten, jako obvykle, nebyl ani přátelský ani nepřátelský.

Píšťalka ho zblízka pozorovala. "Neotevřeš tu skříňku, Anakho?"

"Proč? Teď zrovna Bhelliom nepotřebuju, ne?"

"A nechceš ho opět spatřit?"

"Vím, jak vypadá."

„Nevolá tě?"

"Ano, ale já ho neposlouchám. Vždycky mi připadalo, že když ho vyndám, jen věci komplikuje, takže to neudělám, dokud to opravdu nebudu potřebovat." Obrátil skříňku a zblízka si ji prohlížel. Kurik pracoval pečlivě, i když skříňka nebyla zdobená. Byla prostě jen to - skříňka. Na tom, že byla ze zlata, ve skutečnosti nezáleželo. "Jak to otevřu? Teda, až to budu potřebovat? Není tu žádná klíčová dírka."

"Jen se jedním z prstenů dotkni víka." Aphrael ho velice pečlivě pozorovala.

"Kterým?"

„Použij svůj vlastní. Zná tě líp než Ehlanin. Jsi si jistý, že necítíš nějaké -"

"Nějaké co?"

"Nebolí tě ruce, aby se ho mohly dotknout?"

"Dá se to zvládnout."

"Teď doufám chápeš, proč se tě celá moje rodina tak bojí. Vůbec nejsi jako ostatní lidé."

"Každý člověk se, myslím, od ostatních trochu liší. Co uděláme teď?"

"Můžeme se vrátit na loď."

"Dokážeš se domluvit s námořníky?"

"Ano."

"Tak proč je nepožádáš, aby přepluli záliv a nenabrali nás někde na této straně? Tak bychom nemuseli jezdit celou tu cestu zpátky do Jorsanu a mohli bychom se vyhnout setkání s Rebalovými nadšenci. Někteří už mohli zatím natolik vystřízlivět, aby poznali, že nejsme Edomští."

"Máš divnou náladu, Sparhawku."

"Abych byl upřímný, zrovna teď jsem s tebou trochu nespokojený."

"Co jsem provedla?"

"Proč to prostě nenecháme plavat?"

"Ty už mě nemiluješ?" Začal se jí chvět spodní ret.

"Ale ano, jenže to nemění nic na skutečnosti, že zrovna teď jsi mě rozčilila. Lidé, které milujeme, nám občas pijou krev, víš?"

"Promiň," řekla kajicně.

"Dostanu se z toho. Tady jsme už skončili? Co kdybychom nasedli a vyrazili zpátky?"

"Za chvíli," slíbila, protože si zjevně náhle na něco vzpomněla. Oči se jí zúžily a začaly se jí nebezpečně lesknout.

"Ty!" křídla a namířila prst na Talena. "Pojď sem!"

Talen si povzdechl a udělal, jak mu bylo nařízeno.

"Co sis myslel, že děláš?" dožadovala se Aphrael.

"No - bál jsem se, že spadneš."

"Já jsem nebyla ten, kdo spadl, ty mouro! Už nikdy nic takového nedělej!"

Talen s ní mohl souhlasit. To by bylo nejjednodušší a vyhnul by se tím dalšímu plísnění. Jenže on to neudělal. "Ne, Pišťalko. Obávám se, že tak to nepůjde. Skočím pokaždý, když budu mít pocit, že jsi v nebezpečí." Zašklebil se. "Tedy, můj nápad to ve skutečnosti nebyl. Chci se ujistit, že chápeš, že jsem nebyl úplně mimo. Jen jsem si nemohl pomoci.

Když tě vidím dělat něco takového, hýbu

se rychleji, než myslím. Jestli mě vážně chceš živýho, tak tyhle věci přestaň dělat, když jsem poblíž,

protože se tě pokusím zastavit pokaždý - bez ohledu na to, jak je to hloupý."

"Proč?" zeptala se dychtivě.

"Hádám, že asi proto, že tě miluju." Pokrčil rameny.

Aphrael vypískla potěšením a vrhla se mu do náručí. "Je to tak milý kluk!" vykřikla a pokryla mu tvář polibky.

Neujeli ještě ani míly, když Kalten prudce přitáhl otěže a vzduchem začaly létat šťavnaté nadávky.

"Kaltene!" obořil se na něj Vanion. "Jsou tu dámy!"

"Ohlédněte se, můj pane," doporučil mu plavovlasý Pandion.

Byl tam mrak, inkoustově černý, hrozivý, a plazil se po zemi jako slizký slimák.

Vanion zaklel a sáhl po meči.

"To nebude k ničemu, můj pane," řekl mu Sparhawk. Sáhl do své blůzy a vytáhl lesklou skříňku. "Tohle by ale být mohlo." Zaťukal obroučkou svého prstenu na víko skříňky.

Nic se nestalo.

"Musíš jí, Sparhawk, říct, aby se otevřela," poučila ho Pišťalka.

"Otevři se!" nařídil Sparhawk a znovu se prstenem dotkl skříňky.

Víko odskočilo a Sparhawk spatřil Bhelliom uložený uvnitř. Safírová růže byla dokonalá, věčná a žhnula temnou modří.

Když po ní Sparhawk sáhl a vyndal ji ven, zdála se být podivně rozmrzlá. "Všichni víme, kdo je kdo," oznámil Sparhawk kameni a jeho neochotným obyvatelům. "Nebudu k vám mluvit po trollím, protože vím, že mi rozumíte, ať mluvím, jakým jazykem chci. Chci, abyste přestali s tím nesmyslem s tamhletím mrakem a chci, abyste to udělali hned! Až se otočím a podívám se za sebe, tak by měl ten kousíček vaší soukromé tmy být radši pryč. Je mi jedno, jak to uděláte, ale toho mraku se zbavíte."

Safírová růže v jeho ruce byla náhle horká a jako by se mu svíjela v prstech. Po azurových lístcích Bhelliomu se míhaly záblesky červené, zelené, oranžové a purpurové, žíhané bílou, jak se trollí bohové, lapení uvnitř drahokamu, pokoušeli o odpor. Zdálo se ale, že je Bhelliom určitým způsobem ovládá, a když začal šperk svítit jasněji, ony ohavné záblesky vymizely.

Pak Sparhawk náhle cosi prudce zasáhl a ochromilo mu ruku až k rameni.

"To je ono!" vykřikl Katten a zasmál se.

Sparhawk se v sedle otočil a uviděl, že mrak zmizel. "Co se stalo?"

"Tak nějak se to mrskalo jako právě chycený úhoř -" Kalten se znovu rozesmál. "- a pak se to rozletělo na kousky. Cos mu, Sparhawk, udělal? Neslyšel jsem, cos říkal."

"Dal jsem našemu modrému příteli a jeho nájemníkům na vědomí, že mě ten mrak začíná rozčilovat. Pak jsem je upozornil, že když se rozčílím, bývám zlý."

"Museli ti uvěřit."

Pišťalka na Sparhawk hleděla s otevřeným úžasem. "Porušil jsi všechna pravidla!" obvinila ho.

"Někdy to dělávám. Čas od času je rychlejší, když vynecháš formality."

"Jenže takhle se to dělat nemá."

"Ale fungovalo to, ne?"

"Je to otázka způsobu jednání, Sparhawk. Prakticky vzato jsem tady zodpovědná já a nevím, co si o mně po tomhle bude Bhelliom a trollí bohové myslet."

Sparhawk se zasmál a jemně vrátil Bhelliom zpátky do skříňky. "Dobrá práce," řekl mu. Konec konců, budou spolu muset pracovat a občasné malé povzbuzení nemůže uškodit. Pak pevně přiklopil víko. "Nastal čas na menší zamyšlení, pánové," oznámil ostatním. "Co z toho můžeme usoudit?"

"Například, že vědí, kde jsme," nabídl Talen.

"Mohlo by to zase být těmi prsteny," poznamenala Sefrenie. "Stalo se to i posledně. Mrak - a stín - se soustředily nejdřív na Sparhawk a Ehlanu, protože měli ony prsteny."

"Bhelliom je zavřený ve skříňce," řekl Sparhawk, "a trollí bohové taky."

"Jsou pořád v drahokamu?" zeptal se ho Uloth.

"Ó ano," ujistil ho Sparhawk. "Rozhodně jsem je cítil, když jsem Bhelliom vyndal ven." Podíval se na Aphrael a pečlivě formuloval další otázku. Stále ještě existovaly určité věci, jež bylo třeba zamlčet. "Doslechl jsem se, že bůh může být i na více místech zároveň." Zkusmo se odmlčel.

"Ano," odpověděla Aphrael.

"Vztahuje se to i na trollí bohy?"

Trochu s tím zápasila. "Nejsem si jistá," připustila. "Je to velice složitá záležitost a trollí bohové jsou dost omezení."

"Takže jsou uvězněni v téhle skříňce tak jako v tom drátěném váčku tenkrát v Zemochu?"

Aphrael zavrtěla hlavou. "Tohle je jiné. Když jsou takhle uzavřeni ve zlatě, nevědí, kde jsou."

"V tom je nějaký rozdíl?"

"Musíš vědět, kde jsi, abys mohl odejít někam jinam."

"Beru tě za slovo." Sparhawk se zamračil. "Myslím, že jsme se možná mohli zase pěkně zmýlit," dodal trpce.

"Jak to?" podivil se Bevier.

"Ve skutečnosti nemáme žádný důkaz, že trollí bohové jsou ve spojení s našimi nepřáteli. Jestli jsou opravdu lapeni v téhle skříňce s Bhelliomem a nemůžou ven, tak to nemohli zvládnout, ne?"

"Tam v horách Atanu to byl Ghworg," trval na svém Ulathe. "To ale znamená, že přinejmenším on je venku a někde tady kolem."

"Jsi si jistý, Ulathe? Ti sedláci u táboráku byli taky přesvědčeni, že ten velký chlápek ve starém brnění je Incetes, pamatuješ?"

"Všechny důkazy to potvrzují, Sparhawk. Všechno, co jsme tentokrát viděli, bylo přesně jako posledně a tehdy to byli trollí bohové, že?"

"Už si nejsem jistý ani tím."

"No, něco muselo mít nad trolly dost moci, aby je přinutilo přestěhovat se z Thalesie na severní pobřeží Atanu."

"Jak moc musíš být chytrý, aby z tebe byl dobrý troll? Neříkám, že to bylo něco tak hrubého, jako ten podvod, co Rebal předváděl svým sedlákům, ale..." Sparhawk nechal konec věty viset ve vzduchu.

"To by ale musel být pěkně složitý podvod, drahý," zamumlala Sefrenie.

"Ale ne úplně nemožný, matičko. Klidně nechám tenhle nápad plavat, když mi řekneš, že to, co říkám, je nemožné."

"No, ještě to úplně nevylučuj," řekla Sefrenie a tvářila se ustaraně.

"Aphrael!" obrátil se Sparhawk na dětskou bohyni. "Zadrží tato skříňka našeho přítele tam venku, aby nedokázal zjistit, kde Bhelliom je?"

Aphrael přikývla. "Zlato ho odstíní. Nemůže ho slyšet ani vycítit, takže se nemůže jen tak vydat za jeho zvukem nebo jít podle citu."

"A kdybych dovnitř dal i Ehlanin prsten? Odstíníla by ho skříňka taky?"

"Ano, ale tvůj prsten by byl pořád venku, kde ho on může pocítit."

"Jedno po druhém." Sparhawk se svým prstenem dotkl víka skříňky. "Otevři se," nařídil.

Západka cvakla a víko se trochu nadzvedlo.

Sparhawk si stáhl Ehlanin prsten a vložil ho do skříňky. "Teď ho budeš chvíli hlídat ty," oznámil Bhelliomu.

"Sparhawk, prosím tě, tohle nedělej," požádal ho Vanion s pohledem plným bolesti.

"A co?"

"Takhle na to mluvit. Mluvíš s tím jako s živou bytostí."

"Promiň, Vanione. Trochu mi pomáhá, když na něj tak myslím. Nakonec, Bhelliom má svou vlastní osobnost."

Sparhawk zavřel víko a uslyšel cvaknout západku.

"Á - Pišťalko?" ozval se poněkud nejistě Khalad.

"Ano?"

"Je to ta skříňka, co ukrývá Bhelliom? Nebo ho ukrývá to její zlato?"

"Je to tím zlatem, Khalade. Ve zlatě je něco, co Bhelliom zahaluje a ukrývá."

"A na prsten královny Ehlany to zabírá taky?"

Aphrael přikývla. "Neslyším ani necítím nic." Natáhla otevřenou ruku ke skříňce, kterou Sparhawk držel. "Vůbec nic," potvrdila. "Ale cítím jeho prsten."

"Tak si na něj natáhni zlatou rukavici." Kalten pokrčil rameny.

"Kolik peněz s sebou máte, sire Kaltene?" zeptal se ho Khalad. "Zlato je drahé, víte." Zašilhal na Sparhawkův prsten.

"Nemusím mu ale zakrývat celou ruku," pokračoval, "stačí jen ten prsten."

"Budu se k němu, Khalade, muset dostat rychle," upozornil ho Sparhawk.

"Nech mě na tom pracovat. Má někdo zlatý florin? Ten má tak odpovídající velikost."

Všichni otevřeli své váčky.

Kalten se kolem s nadějí rozhlédl a pak si povzdechl. Sáhł do svého váčku. "Dlužíš mi, Sparhawk, zlatý florin," prohlásil a podal minci Khaladovi.

"Jsem tvým dlužníkem, Kaltene," zakřenil se Sparhawk.

"To teda jseš - do ceny jednoho zlatého florinu. Nepopojedeme? Začíná tu být chladno."

Zvedal se vítr, zprvu jen závany, ale postupně sílily. Sledovali stezku dolů úbočím až jeli po horním okraji dlouhé písčité pláže a vítr vyl a útočil na ně a vrhal jim do tváří spršky slané vody.

"Tohle je víc než jen vichřice!" překřikl Ulathe jakot větru. "Myslím, že se sem žene hurikán!"

"Není na hurikány trochu brzo?" křikl Kalten.

"To je, v Eósii," zahulákal Ulathe v odpověď.

Jekot větru zesílil a oni jeli s pláště pevně utaženými kolem těla.

"Raději bychom se z toho měli dostat," zařval Vanion. "Přimo před námi je pobořený statek." Zašilhal ženoucí se sprškou. "Má kamenné zdi, takže by nás měl před větrem trochu ochránit."

Pobídlí koně do cvalu a v několika minutách dorazili do zbořeníště. Zetlelé budovy byly napůl zakryty plevelem a okna stavení bez střech hleděla ze stěn jako slepé oči. Dům se úplně sesypal, takže Sparhawk a ostatní sesedli na dvorku a zavedli své nervózní koně do něčeho, co zřejmě kdysi bývalo stájí. Na podlaze byly roztroušené zbytky hničících pozůstatků střechy a v rozích byl ptačí trus.

"Jak dlouho takový hurikán může trvat?" zeptal se Vanion.

"Den, dva," pokrčil Uloth rameny. "Nejděle tři."
"Na tenhle bych tedy nesázel," ozval se Bevier. "Na můj vkus přišel trochu moc rychle a donutil nás hledat úkryt. A jsme v těchhle ruinách uvěznění, víte."
"Má pravdu," přidal se Berit. "Neměli bychom předpokládat, že tu bouřku někdo vyvolal, aby nás zdržel?"
Kalten se na něj chladně, nepřátelsky zadíval, jasná známka toho, že se ještě nezabavil svého podezření vůči mladíkovi a komorné královny Ehlany.
"Nemyslím, že to bude velký problém," opáčil Uloth. "Jakmile se dostaneme na palubu té lodi, dokážeme hurikán předhlonit."
Aphrael potřásala hlavou.
"Co je špatně?" zeptal se jí.
"Ta loď nebyla stavěná, aby projela hurikánem. Vlastně jsem ji už poslala zpátky, odkud přišla."
"A ani jsi nám o tom neřekla?" namítl Vanion.
"Moje rozhodnutí, Vanione. Loď nám v tomhle počasí není k ničemu, takže nemělo smysl ohrožit posádku."
"Připadala mi dobře stavěná," protestoval Uloth. "Její stavitelé museli brát silný vítr v úvahu, když ji stavěli."
Aphrael opět zavrtěla hlavou. "Tam, odkud ta loď pochází, žádný vítr nemají."
"Všude mají vítr. Píšťalko," poukázal Uloth. "Na celém tomto světě není místo, kde aspoň občas nezafouká a -" Zarazil se a hleděl na Aphrael. "A odkud že ta loď pochází?"
"Do toho ti ale vůbec nic není, pane rytíři. Až bouřka přejde, můžu ji přivést zpátky."
"Jestli přejde," dodal Kalten. "A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby, až přejde, byla tahle rozbořená stodola obklopená pár tisíci ozbrojených fanatiků."
Hleděli jeden na druhého.
"Myslím, že bychom měli jet dál, bouřka nebouřka," pravil Vanion. Zadíval se na Píšťalku. "Můžeš i tak -? Chci říct; bude tenhle vítr překážet?"
"Rozhodně to neusnadní," přiznala Aphrael zachmuřeně.
"Nechci, aby sis ublížila," oznámila jí Sefrenie.
Píšťalka mávla ruku, jako by něco odháněla. "O mě si, Sefrenie, starosti nedělej."
"Nezkoušej přede mnou něco skrývat, slečinko." Sefreniin tón byl přísný. "Vím přesně, co s tebou všechnen ten vítr udělá."
"A já vím přesně, co stojí našeho záhadného přítele tam venku, aby ho tu udržel. Snaha dohonit nás s hurikánem na hřbetě vyčerpá mnohem víc jeho, než mě vyčerpá nést deset lidí na koních - a já jsem rychlejší než on. Neříkají mi hbitá bohyně pro nic za nic, víš? Když musím, umím běhat rychleji než Talen. A kam bys, lorde Vanione, chtěl jet?"
Preceptor se rozhlédl kolem sebe. "Zpátky do Jorsanu?"
"Za hurikánu je to nejspíš stejně dobré místo jako každé jiné," promluvil Kalten. "Přínejmenším tam mají suché postele."
"A mokré pivo?" uculil se Uloth.
"To mě taky napadlo," připustil Kalten.

Vichr se honil kolem rohů budovy, ale hostinec byl pevné kamenné stavení a okna měla silné okenice. Sparhawk zdržení hněvalo, ale nedalo ses tím nic dělat.
Sefrenie uložila Píšťalku okamžitě po jejich návratu do hostince do postele a ochranně se kolem holčičky točila.
"Opravdu má starosti," oznamoval Vanion. "Hádám, že nějaké hranice nakonec existují. Píšťalka se to snaží zlehčovat, ale já vyčerpání poznám, když nějaké vidím."
"Ale neumře, že ne?" zeptal se Talen zděšeně.
"Ona nemůže zemřít, Talene," odpověděl Vanion. "Může být zničena, ale nemůže zemřít."
"Jaký je v tom rozdíl?"
"Tím si nejsem jistý," přiznal Vanion. "Ale jsem si jistý, že je velice, převelice unavená. Neměli bychom ji nechat dělat takové věci." Rozhlédl se po chodbě před pokojem, kde Sefrenie pečovala o unavenou malou bohyni. "Kde je Kalten?" zeptal se.
"Jsou s Ulothem dole v nálevně, můj pane," oznámil Bevier.
"To jsem si mohl myslet. Někdo z vás by jim měl ale připomenout, že to se mnou nebudou mít snadné, jestli nebudou v pořádku, až vyrazíme."
Sešli opět dolů a pravidelně kontrolovali počasí venku. Pokud se něco vůbec změnilo, tak vítr ještě zesílil.
Sparhawk nakonec vyšel nahoru a zlehka zaklepal na dveře Sefreniina pokoje. "Můžu na slovíčko k Píšťalce?" požádal, když jeho učitelka přišla ke dveřím.
"Ne. V žádném případě," zašeptala Sefrenie. "Právě jsem ji uspala." Vyšla na chodbu, zavřela dveře a opřela se o ně zády jako by ji chtěla chránit vlastním tělem.
"Já jí neublížím, Sefrenie."
"Na to si klidně můžeš vsadit po celé Daresii," řekla mu s tvrdým zábleskem v očích. "Co od ní chceš?"
"Mohl bych použít Bhellioma a rozehnat tuhle bouřku?"
"Pravděpodobně."
"Tak proč to neudělám?"
"Chceš zničit celý Jorsan? A zabít každého ve městě?"
Sparhawk se na ni upřeně zadíval.
"Ty nemáš vůbec žádnou představu o tom, jaké síly jsou zapleteny do počasí, že, Sparhawk?"

"No, trochu," prohlásil.

"Ne, myslím, že nemáš, drahý. Ať už tenhle hurikán vyvolal, kdo chtěl, je nesmírně mocný a ví, co dělá, ale jeho hurikán je pořád ještě přírodní síla. Můžeš jistě použít Bhelliom a rozehnat ho, ale jestli to uděláš, vypustíš v jediné chvíli na jednom místě všechnu jeho nahromaděnou sílu. Až by se usadil prach, nenašel bys z Jorsanu ani kousky."

"Asi bych měl ten nápad nechat být."

"Asi ano. A teď běž. Musím hlídat Aphrael."

Sparhawk se vracel chodbou a cítil se trochu jako malý chlapec, kterého právě poslali do jeho pokoje.

Uloth šel po schodech nahoru. "Máš chvíli, Sparhawku?" poprosil.

"Jistě."

"Myslím, že bys měl Kaltenu radši trochu ohlídat."

"Copak?"

"Začínají ho napadat nějaké vražedné myšlenky o Beritovi."

"Začíná se mu to vymykat z ruky?"

"Ty o tom víš? O tom, co cítí ke komorné tvé ženy?"

Sparhawk přikývl.

"Čím víc pije, tím je to horší, víš - a během téhle bouřky se nedá dělat nic jiného, jen pít. Má to jeho podezření nějaký skutečný základ?"

"Ne. Jen si ho vycucal z prstu. Ve skutečnosti ho ta dívka velmi miluje."

"Myslel jsem, že to tak nějak bude. Berit měl příliš mnoho starostí s císařovou manželkou, než aby hledal další. Dělá Kaltenu tohle často? Myslím, zoufale se zamilovat?"

"Pokud vím, tak tentokrát je to poprvé. Vždycky hledal lásku tam, kde ji mohl najít."

"Jo je nejbezpečnější způsob," souhlasil Uloth. "Ale protože čekal tak dlouho, tohle ho zasáhlo hodně hluboko. Radši bychom je měli držet s Beritem od sebe, dokud se nevrátíme zpátky do Matherionu a Alean nebude mít možnost to vyjasnit."

Chodbou přišel Khalad a připojil se k nim. Sparhawkův panoš vypadal poněkud znechuceně. Zvedl Kaltenuv florin.

"Tohle nebude fungovat, Sparhawku," pravil. "Asi bych tím mohl kámen snadno zakrýt, ale nejspíš by ti trvalo aspoň půl hodiny, než bys ho zase vypáčil, abys mohl prsten použít. Budu muset přijít na něco jiného. Radši bys mi měl ten prsten dát. Půjdu si promluvit se zlatníkem a potřebuju přesné rozměry."

Sparhawk pocítil silný odpor k tomu, aby se rozloučil se svým prstenem. "Nemůžeš - jenom?"

Khalad zavrtěl hlavou. "Ať už se se zlatníkem dohodnem na čemkoliv, stejně se to bude muset upravit na míru. Řekl bych, že se teď jedná o to, nakolik mi, Sparhawku, věříš."

Sparhawk si povzdechl. "Musels to postavit takhle, že, Khalade?"

"Napadlo mě, že to bude nejrychlejší způsob, můj pane." Khalad natáhl ruku a Sparhawk si stáhl prsten a podal mu ho.

"Díky," usmál se Khalad. "To, jak mi věříš, je velice dojemné."

"Hezky řečeno," zamumlal Uloth.

Později, když Sparhawk s Ulothem odnesli Kaltenu nahoru a uložili ho, se všichni shromáždili ve společné místnosti k večeři. Sparhawk krátce promluvil s hostinským a zařídil, aby Sefrenii poslali jídlo nahoru.

"Kde je Talen?" zeptal se Bevier a rozhlížel se kolem.

"Říkal, že si vyjde ven nadýchat se čerstvého vzduchu," odpověděl mu Berit.

"Do hurikánu?"

"Myslím, že je jen neklidný."

"Nebo chce něco ukrást," dodal Uloth.

Dveře hostince se rozletěly a vítr zavál Talenu dovnitř. Pod pláštěm na sobě měl kabátec a nohavice a po boku rapír. Zdálo se, že ho zbraň ani příliš nezatěžuje. Opřel se zády o dveře a napřel se, aby je zavřel. Byl skrz naskrz promočený a z obličeje mu stékala voda. Nicméně se zešířila uculoval. "Právě jsem vyřešil záhadu," zasmál se a přešel přes místnost k místu, kde seděli.

"Ano?" zeptal se Uloth.

"Kolik byste byli, pánové, ochotní dát za to, abyste se dozvěděli, kdo Rebal ve skutečnosti je?"

"Jak jsi dokázal tohle?" dožadoval se Berit.

"Vlastně čistou náhodou. Trochu jsem se venku rozhlížel po okolí. Vítr mě zavál do jedné úzké boční uličky a přitiskl mě na dveře obchodu na konci. Napadlo mě, že bych mohl zajít dovnitř a popadnout dech, a první, co jsem uviděl, byla známá tvář. Náš tajemný Rebal je tady v Jorsanu váženým kramářem. Sám mi to řekl. Když má na sobě zástěru, vůbec nevypadá tak působivě."

"Kramář?" zeptal se Bevier nevěřivě.

"Ano, jistě, pane rytíři - jeden ze sloupů společnosti, když ho posloucháte. Je dokonce členem městské rady."

"Povedlo se ti zjistit jeho jméno?" optal se Vanion.

"Ovšem, můj pane. Sám se mi představil hned jak mě vítr zavál do jeho dveří. Jmenuje se Amador. Dokonce jsem si od něj i něco koupil, abych ho udržel při řeči."

"S čím obchoduje?" chtěl vědět Berit.

Talen sáhl do své tuniky a vytáhl jasně růžový proužek látky, mokrý a poněkud ucouraný. "Není to krása?" řekl.

"Myslím, že to usuším a věnuju Přístalce."

"To nemyslíš vážně." Vanion se zachechtal. "On opravdu prodává tohle?"

"Ať mně zrezne jazyk esli to není zrovna tak Vaše Preceptorstvo," odpověděl chlapec napodobuje Caaladorovo nářečí.

"Ten člověk z Edomu, kvůli kterému se všichni Tamulci třesou jako osiky, prodává mašle. Dokážete si to představit?"

A v záchvatu smíchu se zhroutil do židle.

"Jak to funguje?" zeptal se Sparhawk druhého dne, obrátil prsten a prohlížel si jeho spodek.

"Je to stejné, jako na prstenech, které lidé používají, když chtějí někomu otrávit jídlo nebo pít," vysvětlil mu Khalad.

"Nechal jsem to zlatníka sundat z původního prstenu a přidělat na tvůj, takže kryt padne přes rubín. Na této straně je maličký pantík a na druhé západka. Jediné, co musíš udělat, je stisknout západku - tady." Ukázal na titěrnou páčku naplň ukrytou pod mohutně vypadající nástavcem. "Pant má pružinku, takže tato zlatá čepička odskočí." Dotkl se páčky a polokoule zakrývající rubín odskočila a obnažila kámen. "Jsi si jistý, že prsten bude fungovat, když se Bhelliomu dotkneš jenom obroučkou? S touhle čepičkou by přikládání kamene k čemukoliv mohlo být kapku obtížné."

"Práci dělá obroučka," odpověděl Sparhawk. "Tohle je velice chytré, Khalade."

"Díky. Nechal jsem zlatníka smýt všechen jed, než to přidělal na tvůj prsten."

"Ten starý prsten někdo použil?"

"O ano. Jeden z dědiců edomské šlechtičny, který ho dřív vlastnil, ho po její smrti prodal zlatníkovi. Hádám, že má spousty nepřátel. Nebo aspoň původně měla." Khalad se zahihňal. "Zlatník ze mě byl velice zklamaný. Vážně chtěl zůstat na chvíli sám s tvým prstenem. Ten rubín má slušnou cenu. Ale nemyslím, že by Bhelliom odpovídal na kousek červeného skla, takže jsem na něj dával dobrý pozor. Možná bys měl radši vyzkoušet, jestli prsten pořád ještě skříňku otvírá. Jen pro jistotu. Jestli ne, zajdu zpátky za zlatníkem a začnu mu osekávat prsty. Až o dva, tři přijde, tak si vzpomene, kam schoval ten pravý rubín. Když nemáš všech deset prstů, je dost těžké dokončit jemnou práci. Ale řekl jsem mu, že to rovnou udělám, takže nejspíš můžeme jeho bezúhonnosti důvěřovat."

"Jsi dost drsný chlapík."

"Jen jsem se chtěl vyhnout nedorozumění. Až se ujistíme, že prsten pořád skříňku otvírá, radši bys ho měl zanést. Píšťalce a ujistit se, že je zlato dost silné, aby rubín odstínilo. Jestli ne, vezmu ho zpátky ke zlatníkovi a nechám ho na tu čepičku navrstvit další zlato. Můžeme s tím pokračovat, dokud to nebude fungovat tak, jak chceme."

"Jsi velice praktický, Khalade."

"Někdo v téhle družině být musí."

"Cos udělal s Kaltenovým florinem?"

"Zaplatil jsem s ním zlatníkovi. Pokryl jsem s ním část nákladů. Pořád mi ještě dlužíš zbytek."

"Než se dostaneme domů, budu tady dlužit každému."

"To je v pořádku, Sparhawk." Khalad se uculil. "Všichni víme, že za to stojíš."

"Tímhle to teda končí!" prohlásil Sparhawk rozzlobeně, když vyhlédl ze dveří společné místnosti. Bylo to o dva dny později a oni právě šli dolů na snídani. "Připravte se k odjezdu."

"V téhle bouři nemůžu, Sparhawk, přivolat loď zpátky," řekla mu Píšťalka. Dívka stále ještě vypadala unaveně, ale evidentně se vzpamatovávala.

"Tak budeme muset jet po souši. Sedíme tu jako slepice na hřadě a jenom čekáme, až náš přítel tam venku posbírání síly. Musíme s sebou pohnout."

"Zabere nám celé měsíce, než dorazíme do Matherionu, jestli pojedeme po souši, Sparhawk," namítal Khalad.

"Píšťalce ještě není dost dobře na to, aby cestu urychlila."

"Tak špatně mi zase není, Khalade," ohradila se Píšťalka. "Jen jsem trochu unavená, to je všechno."

"Musíš všechno dělat sama?" zeptal se jí Sparhawk.

"Teď jsem tě zrovna nepochopila."

"Kdyby se tu poblíž objevil jeden z tvých bratrů, nemohl by ti pomoci?"

Zamračila se.

"Dejme tomu, že ty bys o všem rozhodovala a on by ti jenom zapůjčil své svalstvo."

"To je dobrý nápad, Sparhawk," ozvala se Sefrenie, "ale my tu poblíž žádného Aphraelina bratránka nemáme."

"Ne, ale máme Bhelliom"

"Věděl jsem, že k tomu dojde," zaúpěl Bevier. "Ten prokletý kámen obloudil Sparhawkovi duši. Myslí si, že je bůh."

"Ne, Beviere." Sparhawk se usmál. "Nejsem bůh, ale mám přístup k něčemu, co se bohu velice podobá. Když k němu přiložím tyhle prsteny, Bhelliom musí udělat, co mu nařídím. Není to sice totéž jako být bohem, ale dost se to tomu podobá. Nasnídáme se a pak můžete zabalit naše věci a naložit je na koně. Já s Aphraelem si probereme podrobnosti, jak postupovat dál."

KAPITOLA

SEDMÁ

VULICÍCH JORSANU JEČEL VÍTR A PŘED sebou hnal záplavu deště. Sparhawk a jeho přátelé, pevně zahalení do pláštěů, sklonili ve větru hlavy a zachmuřeně se vyplahovali do chřtánu hurikánu.

Městské brány nikdo nehlídal a družina vyjela do otevřené krajiny, kde se na ně vítr, jemuž teď nic nebránilo, vrhl tím divočeji. Mluvit se nedalo, takže Sparhawk jenom ukázal směrem k rozbahněné cestě vedoucí do Korvanu ležícího padesát leguí na sever.

Cesta se asi míli od města stáčela kolem nízkého kopce a Sparhawk zastavil koně. "Tady nás nikdo neuvidí," zakřičel do vyjícího větru. "Zkusme to a uvidíme, co se stane." Sáh do své tuniky pro zlatou skříňku.

Ze zadu přicválal Berit. "Ze zadu se blíží nějaký jezdcí!" volal a stíral si z obličeje vodu.

"Sledují nás?" chtěl vědět Kalten.

Berit nejistě rozpráhl ruce.

"Kolik jich je?" zeptal se Ulathe.

"Pěťadvacet, třicet, sire Ulathe. Skrz ten déšť jsem je moc dobře neviděl, ale připadalo mi, že na sobě mají nějaké brnění."

"Dobře," zachraptěl Kalten. "Se zabíjením amatérů není žádná legrace."

"Co myslíš ty?" obrátil se Sparhawk na Vaniona.

"Podíváme se. Vůbec bychom je nemuseli zajímat."

Oba se otočili a rozjeli se bahnitou cestou zpátky pár set yardů.

Jezdci přijíždějící zezadu zpomalili do kroku. Byli to drsně vypadající muži zabalení v kožešinách a většinou ozbrojení kopími s bronzovými špicemi. Jezdec v čele měl ohromný rozježený plnovous a starobyle vypadající přilbici ozdobenou jeleními parohy.

"Tak a je to," poznamenal Sparhawk krátce. "Určitě nás sledují. Vrátime se k našim a vyřídíme to."

Odjeli zpět k místu, kde se jejich přátelé ukrývali na závětrné straně borového hájku. "Zůstali jsme v Jorsanu moc dlouho," oznámil jim Sparhawk. "Rebal získal čas, aby si zavolal pomoc. Ti muži za námi jsou válečníci z doby bronzové."

"Jako Lamorkové, co nás napadli u Demu?" zeptal se Ulathe.

"Přesně," řekl Sparhawk. "Tihle sice vyznávají spíš Inceta než Drychnatha, ale nakonec to vyjde nastejno."

"Dokážeš určit náčelníka?" chtěl vědět Ulathe.

"Jede rovnou vepředu," odpověděl Vanion.

"Tím je to jednodušší."

Vanion se na něj zvědavě podíval.

"Stalo se nám to už dřív," vysvětloval Sparhawk. "Nevíme přesně proč, ale když padne náčelník, zbytek zmizí."

"Nemohli bychom se prostě schovat mezi těmi stromy?" zeptala se Sefrenie.

"Radši bych na to moc nesázal," pověděl jí Vanion. "Teď víme, kde jsou. Když je necháme, aby se nám ztratili z dohledu, mohli by nás obejít a přepadnout ze zálohy. Vyřídíme to s nimi teď a tady."

"Maříme čas," prohlásil náhle Kalten. "Pohněme s tím."

"Khalade," otočil se Sparhawk na svého panoše, "vezmi Sefrenii a děti kousek zpátky mezi stromy. Snaž se zůstat mimo."

"Děti?" zaprotestoval Talen.

"Prostě uděláš, co ti řeknu," nařídil mu Khalad, "a ať tě ani nenapadne zkoušet ten svůj rapír právě teď."

Rytíři se obrátili a rozjeli se zpátky po blátivých stopách vstříc svým pronásledovatelům.

"Jsou sami?" zeptal se Bevier. "Chci říct, dokáže někdo poznat člověka, který je vyvolal?"

"Tohle můžeme řešit později, až zabijeme toho chlápka s paroží," zavrčel Kalten. "Jak jednou zmizí zbytek ten, kdo za to může, zůstane stát sám na dešti."

"Nemá smysl čekat," prohodil k ostatním Vanion a v hlase měl smutek. "Dejme se do toho. Začíná mi být vlhko."

Všichni si povolili pláště, aby si uvolnili ruku s mečem, nasadili si prosté ocelové přilbice, která jim visely na sedlových hruškách, a připjali si štíty.

"Já to udělám," řekl Kalten Sparhawkovi a navedl svého oře, aby odstrčil Farana. V Kaltenově hlase se ozývala jakási potlačovaná zuřivost a z ramen mu vyzařovala bezstarostnost. "Jedeme!" zahřměl a vytasil meč.

Pobídl koně.

Válečníci z devátého století se na okamžik zarazili, když se proti nim vyřítli rytíři Církve v kroužkové zbroji a jejich koně za sebe kopyty odhazovali velké kusy bláta.

Zbraně z doby bronzové a stará taktika neměly proti ocelovým kroužkovým košilím a současným mečům a sekerám šanci a malí, zakrslí konci z temných věků byli jen o málo větší než poníci. Kalten se srazil s čelem pronásledovatelů a jeho společníci se těsně za ním roztáhli do jakéhosi klínu. Plavovlasý Pandion se postavil ve třmenech a mával mečem širokými, mocnými údery. Kalten byl za normálních okolností zručný a chladnokrevný válečník, ale dnes vypadal rozrušeně a využíval okamžiky, které měl nechat plavat, přetahoval údery a do úderů mečem vkládal mnohem větší sílu, než bylo moudré. Kulaté bronzové štíty mužů, kteří mu čelili, jeho údery skoro ani nezpomalovaly, když si zástupem prosekával cestu k vousatému muži v přilbici s parohy. Sparhawk i ostatní ho následovali, překvapení jeho bezohledným útokem, a sráželi každého, kdo se ho pokusil napadnout zezadu.

Vousáč ze sebe vydal starobylý válečný pokřik a mávaje obrovskou bronzovou válečnou sekerou, pobídl svého koně kupředu.

Kalten téměř pohrdavě odrazil úder sekerou štítem stranou a mečem mu uštědřil rozmáchlý úder přes ruku, do něhož vložil celou svou sílu. Meč projel rychle pozvednutým bronzovým štítem a polovina lesklého oválu odletěla bokem a s ním i mužovo předloktí. Kalten udeřil znovu, jeho meč narazil na vršek parohy ozdobené přilbice a v náhlé spršce krve a mozku nepříteli utál hlavu. Mrtvý bojovník byl silou úderu sražen ze sedla, jeho stoupenci zakolísali jako přeludy a zmizeli.

Nicméně jeden muž na koni zůstal. Postava Rebalu v černém plášti byla náhle úplně osamělá, když prastaří válečníci, kteří kolem něj tvořili ochrannou clonu, tu najednou nebyli.

Kalten k němu vyrazil, zkrvavený meč napůl zdvižený a v ledově modrých očích měl smrt.

Rebel zavřískl, otočil koně zpátky směrem do bouře a cestou ho divoce pobízel bičem.

"Kaltene!" zahřměl Vanion, když rytíř pobídl koně a jal se pronásledovat prchajícího. "Zastav!"

"Ale -"

"Okamžitě se zastav!"

Stále ještě v zajetí své neovladatelné zuřivosti začal Kalten protestovat.

"To je rozkaz, pane rytíři! Zastrč meč!"

"Ano, můj pane," zavrčel Kalten mrzutě a zasunul svůj krví potřísněný meč zpátky do pochvy.

"Hned tu zhraň vyndej!" zaduněl Vanion. "Než ho schováš, tak ho otři!"

"Promiň, lorde Vanione. Zapomněl jsem."

"Zapomněl? Co tím myslíš: 'zapomněl'? Jsi snad nějaké napůl odrostlé štěně? Očisti ten meč, pane rytíři! Chci vidět, jak se blýská, než ho schováš!"

"Ano, můj pane," zamumlal Kalten.

"Co jsi říkal?"

"Ano, můj pane!" Kalten tentokrát zakřičel.

"To už je lepší."

"Díky, Vanione," řekl tiše Sparhawk.

"S tebou si to, Sparhawk, vyřídím později!" štěkl Vanion. "Aby dohlížel na své vybavení je tvoje starost. Ty máš být vůdcem, ne pasákem koz." Preceptor se rozhlédl kolem sebe. "Tak dobře," prohlásil rázně, "zaujměte pozice a vrátíme se. Čile pánové, čile. Jsme vojáci boží. Pokusme se aspoň vypadat, jako bychom věděli, co děláme!"

Stromy je trochu chránily před větrem. Vanion rytíře vedl hájem k Sefrenii, Khaladovi a "dětem".

"Jsou všichni v pořádku?" ptala se hned Sefrenie.

"Nemáme žádná viditelná zranění, matičko," odpověděl jí Sparhawk.

Zkoumavě se na něj podívala.

"Lord Vanion má skvělý hlas." Ulath se zašklebil. "Byl s některými z nás poněkud nespokojen a oznámil nám to - jasně."

"To stačí, pane rytíři," zarazil ho Vanion.

"Ano, můj pane."

"Dokázali jste poznat toho, kdo tu družinu vyvolal?" zeptal se Khalad Sparhawka.

"Ne. Byl tam Rebal, ale nikoho jiného jsme neviděli."

"Jaký byl boj?"

"Škoda, že to, Khalade, neviděl," ozval se nadšeně Berit. "Sir Kalten byl prostě úžasný!"

Kalten se na něj upřeně zadíval.

Sefrenie se bystře podívala na oba dva. "Můžeme si o tom popovídat, až zaženeme tu bouřku," oznámila jim. "Jsi připraven, Sparhawk?"

"Za chvíličku," odpověděl. Sáhł do tuniky, vyňal skříňku a nařídil jí se otevřít. Nasadil si Ehlanin prsten a vyzvedl z ní Bhelliom.

"Tady," řekla Sefrenie. Zvedla Pišťalku a Sparhawk holčičku uchopil do náruče.

"Jak to provedeme?"

"Jak jednou začneme, budu mluvit tvými ústy," vysvětlila mu. "Nebudeš mi rozumět, protože můj jazyk pro tebe bude cizí."

"Nějaké neznámé styrické nářečí?"

"Ne, Sparhawk, ne styřičtina. Tenhle jazyk je o trochu starší. Prostě se uvolni. Já tě tím provedu. Podej mi skříňku. Když Bhelliom přechází z jednoho místa na druhé, všechno se tak nějak chvěje. Nemyslím si, že by náš přítel tam venku dokázal Bhelliom zaměřit okamžitě, takže když ho - a prsten své ženy - dáš hned zpátky do skříňky a zakryješ svůj vlastní prsten, nebude mít tušení, kam jsme zmizeli. A teď, drž Bhelliom oběma rukama a dej mu na vědomí, kdo jsi."

"Už by to měl vědět."

"Připomeň mu to, Sparhawk, a mluv na něj po trollím. Ať zachováme formality." Uhnízdila se v ochranném kruhu jeho opancéřovaných paží.

Sparhawk vyzvedl Bhelliom a ujistil se, že obroučky obou prstenů se ho pevně dotýkají. "Modrá růže," pronesl k němu po trollím. "Jsem Sparhawk z Elenie. Znáš mě?"

Azurový žár, v němž se koupaly jeho ruce, se zakalil a připomínal čerstvě kutou ocel. Sparhawkovy vztahy s Bhelliomem byly nejasné a květinový šperk neměl žádný důvod ho milovat.

"Řekni mu, Sparhawk, kdo opravdu jsi," poradila mu Pišťalka. "Ujisti se, že tě zná."

"Modrá růže," zopakoval Sparhawk, opět v příšerném jazyce trollů. "Jsem Anakha a nosím prsteny. Poznáváš mě?" Bhelliom trochu zaváhal, než pronesl osudné jméno, a z jeho lístků zmizelo trochu ocele.

"To byl začátek," zavrčel Sparhawk. "Co teď?"

"Teď jsem na řadě já," odvětila Aphrael. "Uvolni se, Sparhawk. Pusť mě do své mysli."

Byl to zvláštní proces. Sparhawk měl pocit, jako by jeho vlastní vůle byla potlačena, když dětská bohyně jemně, dokonce s láskou, uchopila jeho mysl do svých ruček. Hlas, který vycházel z jeho úst, byl podivně měkký a jazyk, kterým hovořil, mu byl silně povědomý, pohyboval se na samých hranicích jeho chápání.

Pak se kolem něj svět jakoby zakalil a na okamžik vybledl do jakéhosi jasného šera. Pak to bylo pryč a opět svítilo slunce. Už nepršelo a vítr se změnil v jemný vánek.

"To je úžasný nápad!" vykřikla Aphrael. "Nikdy mě to ani nenapadlo! Ulož Bhelliom, Sparhawk. Rychle!"

Sparhawk vložil šperk i Ehlanin prsten zpátky do skříňky a zakryl svůj vlastní prsten. Pak se otočil a zadíval se k jihu. Nízko nad obzorem se táhla tmavá čára mraků. Pak se znovu podíval k severu a na úpatí kopce spatřil rozlehlé, příjemně vypadající město se střechami pokrytými červenými taškami, které zářily v podzinním slunci.

"Je to Korvan?" zeptal se zkusmo.

"No samozřejmě, že je to Korvan," odpověděla mu Pišťalka s lehkým pohozením hlavy. "Neříkal jsi, že si sem chceš

zajet?"

"Máme slušný čas," poznamenal Uloth ironicky.

Sefrenie se najednou zasmála. "Chtěli jsme vyzkoušet odolnost našeho přítele," pravila. "Teď zjistíme, jak je vytrvalý. Jestli nás bude chtít pronásledovat, bude si muset sebrat ten svůj hurikán a jet za námi, jak nejrychleji dokáže."

"Ó, tohle ale bude psina!" zajásala Píšťalka a potěšeně zatleskala. "Nikdy bych nevěřila, že můžeme skočit tak daleko." Kalten zašilhal na jasné podzimní slunce. "Hádám, že je těsně před polednem. Proč nesjedeme rovnou dolů do Korvanu a nedáme si časný oběd? Dostal jsem tam docela slušný hlad."

"To by mohl být celkem dobrý nápad, Sparhawk," souhlasil Vanion. "Situace se teď změnila, takže bychom si měli promyslet naše další plány a podívat se, jestli bychom je neměli trochu pozměnit."

Sparhawk přikývl. Pobídl Farana patami a všichni vyrazili dolů z kopce směrem ke Korvanu. "Vypadáš překvapeně," zašeptal Píšťalce do ucha.

"Překvapeně? Byla jsem ohromená."

"Proč?"

"Tomu bys moc nerozuměl, otče. Pamatuješ se, jak tě trollí bůh Ghnomb přenesl přes Pelosii?"

"Nějak zmrazil čas, ne?"

Píšťalka přikývla. "Já jsem to vždycky dělala jinak, ale já jsem taky mnohem vzdělanější než Ghnomb. A Bhelliom to dělá zase úplně jinak - ve skutečnosti mnohem jednodušeji. Ghnomb a já jsme odlišní, ale oba jsme součástí tohoto světa, takže terén je pro nás velice důležitý. Dává nám pocit stálosti a umístění. Vypadá to, že Bhelliom referenční body nepotřebuje. Zdá se, že jenom pomyslí na jiné místo a je tam."

"Můžeš to udělat taky tak?"

Píšťalka našpulila rty. "Nemyslím." Povzdechla si. "Je poněkud ponižující to přiznat, ale Bhelliom je mnohem moudřejší než já."

"Ale rozhodně ne tak milý."

"Díky, milý pane."

Sparhawk náhle cosi napadlo. "Je Danae v Matherionu?"

"Ovšem."

Jak se má tvoje matka?"

"Dobře. Ona a zloději mají spoustu práce, jak se snaží dostat k jakýmsi papírům, které jsou schované někde na ministerstvu vnitra."

"Věci jsou pořád pod kontrolou?"

"Zatím ano. Vim, že jsem si z tebe párkrát dělala legraci, ale je opravdu dost těžké být na dvou místech zároveň. Danae teď hodně spí, takže mi hodně věcí unikne. Matka má trochu starosti. Myslí si, že by Danae mohla být nemocná."

"Nedělej jí příliš velké starosti."

"Nebudu, otče."

Dojeli do Korvanu a našli si slušně vypadající hostinec. Uloth si pohovořil s hostinským a pak byli uvedeni dozadu do soukromé jídelny, kam okny proudilo zlaté sluneční světlo a dubové stoly a lavice v něm jen zářily. "Můžeš zařídít, aby nás nějaký zvědavce neodposlouchával, matičko?" zeptal se Sparhawk.

"Kolikrát se ještě budeš ptát na to samé, než si zapamatuješ odpověď?" povzdechla si Sefrenie unaveně.

"Jen se ujišťuju, to je všechno."

Odložili pláště, zbraně narovnali do rohu a zasedli ke stolu.

Vešla ucouraná šilhavá služebná a oznámila jim, že kuchyně je už zavřená.

Sefrenie potřásla hlavou. "Pověz jí to, Vanione."

"Tady dáma a já - a tahle holčička - si dáme jehněčí," prohlásil pevně. "Vepřovému moc nedáme."

"Kuchař žádný skopový neudělal," zakňučelo děvče.

„Jak mu řekni, aby s tím začal."

"Nebude se mu to líbit."

"Nemusí se mu to líbit. Pověz mu, že jestli nedostaneme jehněčí, odneseme své peníze do jiného hostince. Zdejšímu majiteli se to asi moc líbit nebude, co?"

Dívka se zatvářila namíchnutě a vyrazila z místnosti.

"Tohle je Vanion, kterého jsme znali a milovali jako chlapi," zarehtal se Kalten. Ranní boj mu zjevně zlepšil náladu.

Vanion rozvinul mapu. "Na východ vede docela obstojná cesta," řekl a jel prstem po čáře táhnoucí se mapou. "Táhne se přes Edom a pak pokračuje přes Cynesgu. Hranici do Tamuli překročíme přímo v Sarně." Podíval se na Píšťalku. "Jak dlouhý skok může Bhelliom udělat najednou?"

"Chceš se podívat na měsíc, lorde Vanione?" Zamračila se. "Ale má to i stinnou stránku. Když něco dělá, vydává Bhelliom zřetelný zvuk. On nejspíš ani neví, že to dělá, ale tak nějak to označuje naši polohu. Mohli bychom ho naučit, jak se má skrýt, ale zabere to čas."

"A tím vyvstává další otázka," dodala Sefrenie. "Sparhawk má v moci jeho sílu, ale zatím neví, jak ji má používat."

"Díky," řekl Sparhawk suše.

"Lituji, drahý, ale neumíš. Pokaždé, když ho i jenom vyzvedneš, musíme tě já nebo Aphrael vést krok za krokem. Rozhodně budeme potřebovat nějaký čas. Musíme naučit Bhelliom, jak být potichu, a musíme naučit tebe, jak ho máš používat, aniž tě musel někdo pořád držet za ruku."

"Já tě taky miluju, Sefrenie."

Něžně se usmála. "Máš v rukou strašlivou sílu, Sparhawk, ale není to k ničemu, když jediné, co s Bhelliomem dokážeš,

je mávat s ním jako s praporem. Nemyslím si, že bychom museli do Matherionu spěchat. Ta povídačka, cos upekl pro Ehlanu, omluví naši nepřítomnost nejméně na další dva, tři týdny. A taky se budeme samozřejmě chtít vyhnout pastem a léčkám, které nám naši nepřátelé cestou nastraží." Odmlčela se. "Dokonce by mohly být užitečné. Budeš mít na čem trénovat."

"Skákat kolem," zavrčel Ulathe.

"Přestaň s tím, Ulathe," obořila se na něj.

"Promiň, Sefrenie. Je to takový můj zvyk Když si jednou něco promyslím, prostě vybafnu závěr. Mezikroky většinou nejsou příliš zajímavé. Naši přátelé tam venku volávají nepokoje, aby donutili Atany běhat sem a tam po kontinentu - vlkodlaci tady, upíři tamhle, Zářící tímhle směrem a starověké armády tamtím. Nemá to žádný opravdový smysl, jen to mate císařské úřady. Mohli bychom si od nich ten nápad vypůjčit, víte. Dokážou Bhelliom uslyšet a pocítit - zvláště, když dělá něco hlučného. Soudím, že neexistuje žádná hranice pro to, jak daleko dokáže naráz skočit, takže řekněme, že se Sparhawk bude prostě chtít podívat, jaké je počasí v Darsu. Nechá Bhelliom, aby ho popadl za krk a hodil ho rovnou doprostřed náměstí před palácem krále Alberena. Zůstane tam tak půl hodiny - dost na to, aby ho druhá strana pocítila - pak skočí přes kontinent do Beresy v jižní Arjuně a zůstane tam tak dlouho, aby dal na vědomí svou přítomnost tam. Pak zaskočí do Sarsu, pak do Jury v jižní Dakonii, zpátky do Cimmury pozdraví Platima - všechno v jednom odpolední. Může si všemožně procvičit používání Bhelliomu a tak kolem slunce západu nebudou vědět, kde byl nebo kam půjde vzápětí. A aby to byla ještě větší psina, náš tajemný přítel tam venku nebude vědět, který z těch malých skoků byl ten, na kterém záleží, takže ho nejspíš bude muset všude sledovat."

"A na každém kroku si povleče na hřbetě ten hurikán," dodal Kalten. "Ulathe, ty jsi geniální."

"Ano," souhlasil plavobradý Thalesan a skromnost mu velmi slušela, "já vím."

"Mně se to taky líbí," pochválil je Vanion. "Co si o tom myslíš, Sefrenie?"

"Dalo by to Sparhawkovi a Bhelliomu možnost se navzájem poznat," připustila, "a to je v zásadě to, co teď potřebujeme. Čím líp se poznají, tím líp se jim bude spolupracovat. Omlouvám se, Ulathe. Vybařavej své závěry, kdykoliv to na tebe přijde."

"Takže dobře," řekl Vanion svým nejobchodnějším způsobem. "Až se Sparhawk vydá na jeden ze svých malých výletů, my ostatní budeme v podstatě neviditelní - no, ne opravdu neviditelní, ale když s námi nebude Bhelliom, náš přítel nás neuslyší ani neucítí, ne?"

"Nejspíš ne," souhlasila Pišťalka. "A i kdyby ano, Sparhawk bude dělat takový randál, že vám nebude věnovat velkou pozornost."

"Dobře. Řekněme, že si Sparhawk odskočí do Darsu a rozdrní tam všechna okna. Pak skočí zpátky sem, vyzvedne nás a odloží nás -" Vanion se zamračil nad svou mapou. "V Cyronu na hranici s Cynesgou." A zabodl do mapy prst. "Pak bude chvíli poskakovat kolem a nechá Bhelliom a prsteny venku, takže náš přítel bude pokaždé vědět, kde je. Pak se k nám v Cyronu připojí a Bhelliom zase zavře. V té době už bude náš přítel tak zmatený, že nebude vědět, kde jsme."

"Dávej pozor, Sparhawk," uculil se Kalten. "Takhle by měl myslet Preceptor."

Sparhawk zavrčel. Pak ho něco napadlo. "Chtěl bych si s tebou, než odejdu, chvíli popovídat," řekl svému plavovlasému příteli.

"Jsem v průšvihů?"

"Zatím ne, ale pracuješ na tom."

Ucouraná služebná jim přinesla jídlo, zamračila se přitom na Vaniona, a Sparhawk a jeho přátelé se pustili do jídla.

Po obědě se nezdržovali, ale ihned se zvedli a vyhrnuli se ven.

"Co se děje?" zeptal se Kalten, když se Spathawkem zůstali kousek za ostatními.

"Přestaň se snažit nechat zabít."

"O čem to mluvíš?"

"Nedělej se, Kaltene. Viděl jsem, cos dnes ráno udělal. Uvědom si, že pro lidi, kteří tě znají, jsi průhledný jako sklo."

"Jseš, Sparhawk, nezdravě chytrý," obvinil ho plavovlasý Pandion.

"Je to má charakterová vada. Už tak se musím strachovat o tolik věcí. Tohle k tomu nepřidávej."

"Je to perfektní řešení."

"Ale neexistujícího problému, ty osle. Alean na tobě může nechat oči už od té doby, co jsme opustili Chyrellos. Určitě to teď nehodlá všechno zničit. Jde po tobě, Kaltene, ne po Beritovi. Jestli s tím nesmyslem nepřestaneš, vezmu tě zpátky do Demu a nechám tě zavřít v konventu."

"A jak to hodláš provést?"

"Mám tady toho modrého přítele, pamatuješ?" poplácal Sparhawk vypouklinu na předku své tuniky. "Mažu tě popadnout za vlasy, odložit tě v Demu a vrátit se, než se Vanion vůbec dostane do sedla."

"To není fěr."

"Teď začínáš mluvit jako Talen. Nesnažím se být fěr. Snažím se ti zabránit, aby ses nechal zabít. Chci tvé slovo."

"Ale."

"V Demu je touhle dobou moc hezky. Bude se ti tam líbit. Můžeš trávit celé dny na modlitbách."

Kalten ho proklel.

"Některá slova byla správně, Kaltene. A teď je ještě poskládej dohromady do správné přísahy. Věř mi, příteli, neuděláš s námi ani krok, dokud mi nedáš slovo, že těch hloupostí necháš."

"Přisáhám," zamumlal Kalten.

"To nestačí. Ať je to pěkně, jak to má být. Chci na tebe udělat dojem. Máš sklon věci přehlížet, pokud nejsou správně odhláskované."

"To chceš, abych něco podepsal vlastní krví?" otázal se Kalten kysele.

"Je to dobrý nápad, ale nemám po ruce pergamen. Přijmu tvou slovní přísahu - prozatím. Později bych si to ale mohl rozmyslet, takže si hezky udržuj žíly volné a dýku naostřenou."

"Sparhawk?" řekl velvyslanec Fontan. "Co děláte v Darsu?" Postarší tamulský diplomat na velkého Pandiona užasle zíral.

"Jen tudy procházím, Vaše Excellence," odpověděl Sparhawk. "Dovolíte?"

"Ale samozřejmě, chlapče." Fontan otevřel dveře dokořán a Sparhawk s Pišťalkou vešli do studovny s karmínovým kobercem na tamulském velvyslanectví.

"Vypadáte dobře, Vaše královská Výsosti," usmál se Fontan na holčičku. Pak se podíval lépe. "Promiňte," omlouval se.

"Spletl jsem si vás s dcerou prince Sparhawka. Velmi se jí podobáte."

"Jsme vzdálené příbuzné, Vaše Excellence," vysvětlila mu Pišťalka aniž hnula brvou.

"Doslechli jste se, co se před několika týdny událo v Matherionu, Vaše Excellence?" zeptal se Sparhawk a zastrčil Bhelliom zpátky do kapsy v tunice.

"Teprve včera," odvětil Fontan. "Je císař v pořádku?"

Sparhawk přikývl. "Moje paní na něj dává pozor. Máme jen málo času, Vaše Excellence, takže vám nebudu moci vše vysvětlit. Jste natolik znalý světa, abyste uvěřil tomu, že Styrici mají určité velmi neobvyklé schopnosti?"

Fontan se slabě usmál. "Princi Sparhawku, muž v mém věku je ochoten uvěřit čemukoliv. Po počátečním šoku, kdy každé ráno užasnu nad tím, že jsem stále ještě naživu, mohu čelit dni s otevřenou myslí."

"Dobře. Já a moji přátelé jsme opustili Korvan v Edomu asi před hodinou. Oni jedou do Cyronu na hranicích, ale já jsem přijel sem, abych si s vámi popovídal."

"Před hodinou?"

"Prostě tomu věřte, Vaše Excellence," řekla mu Pišťalka. "To je jedna z těch styrických záležitostí, o kterých Sparhawk mluvil."

"Nejsem si jistý, kolik vám toho posel pověděl," pokračoval Sparhawk, "ale je nezbytné, aby se velitelé atanských posádek v císařství dozvěděli, že ministerstvu vnitra nelze věřit. Ministr Kolata pracuje pro druhou stranu."

"Nikdy jsem toho člověka neměl rád," poznamenal Fontan. Přemýšlivě se na Sparhawka podíval. "Tahle zpráva není tak důležitá, aby vás přiměla porušit celou kopu přírodních zákonů, Sparhawku. Co opravdu děláte v Darsu?"

"Falešné stopy, Vaše Excellence. Naši nepřátelé mají způsob, jak odhalit moji přítomnost, takže jim ve vybraných koutech císařství předkládám svou přítomnost k odhalování, abych je trochu zmátl. Já a moji přátelé se vracíme po souši z Korvanu do Matherionu a byli bychom raději, kdyby na nás cestou nikdo nečíhal. Mimochodem, toto není tajná návštěva, velvyslanče Fontane. Klidně dejte každému vědět, že jsem se tu zastavil."

Oni to už nejspíš vědět budou, ale ať je to jisté."

"Líbí se mi váš styl, Sparhawku. Pojedete přes Cynesgu?"

Sparhawk přikývl.

"Není to příjemná země."

"Tohle není příjemná doba. Ó, rozhodně by neuškodilo, kdybyste se tvářil trochu blazeovaně, až budete lidem vykládat, že jste mě viděl. Naše strana byla jasně pozadu. To se před pár dny změnilo. Náš nepřítel, ať už je to, kdo chce, je teď ve značné nevýhodě a já bych mu v tom rád trochu vymáchal čumák."

"Dám okamžitě vědět městskému vyvolávači." Stařec zašilhal do stropu. "Jak dlouho se můžete zdržet?"

"Nejdéle hodinu."

"Tak to mám spoustu času. Proč nezajdeme do paláce? Vezmu vás do trůnního sálu a můžete složit poklonu králi - před celým dvorem. To je nejlepší způsob, který znám, jak dát lidem vědět, že jste tu byl."

"Mě se líbí váš styl, Vaše Excellence," zašklebil se Sparhawk.

Pokaždé to bylo snazší. Nejdřív byl Bhelliom nemožně nechápavý a Pišťalka se do toho musela mnohokrát vložit a promluvit v jazyce, který měl Sparhawk v silném podezření, že je původním jazykem samotných bohů. Postupně se zdálo, že kámen začíná chápat, co se od něj žádá. Jeho spolupráce ale nikdy nebyla úplně dobrovolná, bylo třeba ho nutit. Sparhawk zjistil, že trochu pomáhá, když si představí Vanionovu mapu. Jak jednou Bhelliom pochopil skutečnost, že mapa je jenom obrazem světa, bylo pro Sparhawka mnohem snazší vysvětlit klenotu, kam se chce dostat.

Tím ovšem není řečeno, že šlo od začátku všechno hladce. Jednou, když se Sparhawk soustředil na město Delo na východním pobřeží, přeběhlo mu myslí, že existuje určitá vzdálená podobnost mezi tímto jménem a jménem města Demos na východě střední Elénie, a po chvilce rozmazané šedi se svět kolem nich zachvěl a změnil a Sparhawk zjistil, že se s Pišťalkou projíždějí v jasném měsíčním světle na Faranovi po cestě vedoucí ke Kurikově statku.

"Co to děláš?" dotazovala se Pišťalka.

"Ujela mi pozornost. Promiň."

"Soustřeď se na to, co děláš. Bhelliom odpovídá na to, co si myslíš, ne na to, co říkáš. Pravděpodobně ani neumí elénsky - ale kdo opravdu umí?"

"No tak."

"Okamžitě nás vem zpátky!"

"Ano, madam."

Objevilo se nyní už známé zakolísání a měsíční světlo zešedlo. Pak byli zpátky v jasném podzimmím slunečním světle na cestě několik mil od Korvanu a jejich přátelé na ně užasle zírali.

"Co se stalo?" zeptala se Sefrenie Pišťalky.

"Tady náš slavný vůdce byl roztržitý," odpověděla Pišťalka silně sarkasticky. "Odskočili jsme si bokem do Demu."

"Do Demu!" vykřikl Vanion. "To je na opačné straně světa!"

"Ano," souhlasila Pišťalka. "Právě teď tam mají hlubokou noc. Byli jsme na cestě ke Kurikově statku. Našemu chrabrému veliteli se asi stýská po Asladině kuchyni."

"Dokážu se obejít bez těch 'chrabrých velitelů' a slavných vůdců," poznamenal Sparhawk trpce.

"Tak to dělej pořádně."

Přišlo to bez varování. V záblesku temnoty na okraji Sparhawkova zorného pole se objevil určitý zmatek a neklid. Sparhawk se nad tím ani nezamyslel. "Modrá růže!" štěkl na Bhellioma a zvedl i druhou ruku, takže se tmavomodrých lístků dotýkaly oba prsty. "Znič tu věc!"

Ucítil v rukách kratičké škubnutí a za sebou uslyšel jakési syčivé praskání.

Stín, který se jich tak umíněně držel, a o němž si nejdříve mysleli, že pochází od Azashe a pak od trollech bohů, vydal ostré zaječení a začal v agónii blekotat. Sparhawk spatřil, jak se Sefrenii rozšířily oči.

Stín křičel, ne zemošsky nebo po trollím, ale styricky.

KAPITOLA

OSMÁ

"A TEĎKO, VAŠE KRÁLOVSKOSTĚ," říkal Caalador, "nevem, poněvač sem tak nák tančil v ulicích. Ti maníci na vnětro oděľale óplně šecko, akorát nezatlókle vrata hřebíkama, aby nám zabráněle dostat do ruk te správné speske, a teď se ta jaksi nečekaně objevele mezivá hromadó dalších - o které bech přesahál, že sem jo prohlédnul aspoň čteřekrát nebo pětkrát osobně. Nesmrdi vám to kapko jako leklá ryba?"

"Co říkal?" zeptal se císař Sarabian.

"Je podezřívavý," přeložila Ehlana. "Myslí si, že jsme ty spisy našli nějak příliš snadno. Mohlo by na tom něco být."

Opět se shromáždili v královském apartmá toho, čemu se nyní běžně říkalo "Ehlanin hrad", aby si probrali nález doposud nezvěstných osobních spisů. Spisy samotné byly v hromadách nakupeny na stolech a podlaze velkého obývacího pokoje.

"To musíš vždycky věci komplikovat, mistře Caaladore?" Císařův výraz byl lehce dotčený. Jak bylo nyní zvykem, Sarabian byl oblečen v šatech západního stylu. Ehlana měla pocit, že jeho dnešní výběr černého sametového kabátce a perlově šedých nohavic nebyl nejšťastnější. V černém sametu vypadala Sarabianova do bronzova opálená pokožka zažloutle a nezdravě.

"Jsem profesionální podvodník, Vaše Veličenstvo," odpověděl Caalador odkládaje nářečí. "Zjistil jsem, že když něco vypadá příliš dobře, aby to mohla být pravda, tak to nejspíš pravda je."

Stragen nahlížel do spisů. "To je ohromné," ozval se. "Zdá se, že někdo na ministerstvu objevil tajemství věčného mládí."

"Přestaň s těmi hádankami, Stragene," nařídila mu Ehlana a uhladila si záhyby na svém modrém županu. "Řekni, co tím myslíš."

Stragen ze svazku, který držel, vyndal jeden list. "Tenhle dokument vypadá, jako by byl napsán teprve minulý týden což nejspíš byl. Inkoust taktak zaschnul."

"Oni ty spisy pořád ještě používají, můj pane," poznamenal Oscagne, "přes všechny obtíže. Pravděpodobně se jedná o nedávno založený dokument."

Stragen vyndal další list papíru a oba dokumenty podal ministrovi zahraničí. "Vidíte na nich něco neobvyklého, Vaše Excellence?"

Oscagne pokrčil rameny. "Jeden z nich je úplně nový a ten druhý zažloutlý stářím, inkoust je tak vybledlý, že se to skoro nedá přečíst."

"Přesně," souhlasil Stragen. "A nezdá se vám trochu zvláštní, že ten vybledlý by měl být o pět let mladší než ten nový?"

Oscagne se na oba listy podíval blíž. "Pokoušíš se nám sdělit, že zfalšovali úřední dokumenty?" vykřikl. "To je hrdelní zločin!"

"Ukažte mi je," řekl Sarabian.

Oscagne mu dokumenty podal.

"O ano," všiml si Sarabian, "Chalba. Kolata na něj minulých patnáct let pěl ódy." Pozvedl podezřelý dokument. "Díky tomuhle byl přijat na ministerstvo. Je to datováno týden po tom, co se Kolata ujal úřadu." Podíval se na Stragena.

"Myslíš, že to zaměnili za originál?"

"Rozhodně to tak vypadá, Vaše Veličenstvo."

Sarabian se zamačkal. "Co tedy mohlo být na originálu, že ho chtěli zatajit?" zeptal se.

"Nemám tušení, Vaše Veličenstvo. Ale něco tam být muselo." Zalistroval svazkem. "Tenhle Chalba na ministerstvu postupoval jako meteor. Vypadá to, že ho povýšili pokaždé, když udělal čelem vzad."

"To zní trochu jako něco, co se dělává pro blízkého přítele," přemítal Oscagne, "nebo příbuzného."

Sarabian se slabě usmál. "Ano, vypadá to tak že? Tvůj bratr Itagne přece taky postupoval skoro stejně rychle."

Oscagne se zatvářil. "To nebyl můj nápad, Vaše Veličenstvo. Itagne není řádným zaměstnancem ministerstva zahraničí. V naléhavých případech ho povolávám do služby a on si na mě vždycky vynutí povýšení. Raději bych s ním neměl nic do činění, ale je tak vynikající, že nemám jinou možnost. Můj mladší bratr je velmi soutěživý a vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že pokukuje po mém úřadě."

"Z toho falešného dokumentu, který Stragen našel, bychom mohli vyjít," uvažoval Caalador. Caalador často přeskakoval z nářečí do normální řeči a obráceně. "Jestli kolem sebe Kolata na ministerstvu shromáždil své přátele a

přibuzné, nebylo by rozumné předpokládat, že to budou ti, kterým bude nejvíc důvěřovat?"

"To určitě," souhlasil Stragen, "a my bychom měli být podle dat jejich přijetí schopni odhadnout, kdo jsou ti jeho kamarádičkové, a jeho kamarádičkové zase budou lidé, kteří se z největší pravděpodobnosti podíleli na spiknutí, když se Kolata rozhodl, že si ze zrady udělá koníčka. Odhadoval bych, že každý, jehož přijetí se kryje s Kolatovým nástupem do úřadu, je do toho pravděpodobně zapleten."

"A taky je pořád ještě živý," dodal Caalador. "Chlápek keré zahodí šanci přidat se ke svým kámošům v tom zrádcovském podniku, před sebou nebude mít moc dlouhý život, když ož jednó řekne ne."

"Mohu promluvit, Vaše Veličenstvo?" zeptala se Ehlany plaše Alean.

"Ovšem, drahá."

Jemná dívka držela v rukou jeden ze svazků. "Vždycky inkoust stářím bledne a papír žloutne?" zeptala se taktak slyšitelným hlasem.

"Zajisté, dítě." Sarabian se zasmál. "Knihovnici z toho šílí."

"A jestli bylo v některém z těchto balíků papíru napsáno něco, co lidé na ministerstvu nitra nechtějí, abychom -" Oscagne náhle zavyl smíchy.

Alean zrudla a sklopila hlavu. "Byla to hloupost," řekla velice slabým hláskem. "Omlouvám se, že jsem vás vyrušila."

"To místo se jmenuje ministerstvo nitra, Alean," řekla ji Melidere jemně.

"Dávám přednost jejímu názvu." Oscagne se pochichtával.

"Smím odejít, má královno?" zeptala se Alean a tvář jí hořela pokořením.

"Ovšem, drahá," odpověděla Ehlana soucitně.

"Ještě ne, Ehlano," zarazil ji Sarabian. "Pojď sem, dítě," obrátil se k Alean.

Ta přešla k jeho židli a poněkud neohrabaně se poklonila. "Prosím, Vaše Veličenstvo?" řekla skoro neslyšitelně.

"Oscagne si nevíšiměj," poradil jí. "Jeho smysl pro humor ho občas činí nesnesitelným. Co jsi chtěla říct?"

"Je to hloupost, Vaše Veličenstvo. Jsem jen nevědomé děvče. Neměla jsem promluvit."

"Alean," oslovil ji Sarabian jemně, "to ty jsi navrhla, abychom vytáhli dokumenty všech ministerstev z vládních budov a rozložili je na trávničky. To se ukázalo jako skvělý nápad. Nevím jak ostatní, ale já budu naslouchat všemu, co chceš říct. Prosím, pokračuj."

"Dobře, Vaše Veličenstvo," řekla Alean a zrudla ještě víc, "jak jsem pochopila, co milord Stragen právě řekl, ti lidé chtějí skrýt věci, které byly napsány, takže napsali nové dokumenty a dali je na místo těch, které nám nechtěli ukázat."

"Vypadá to, že přesně to udělali, ano."

"No, takže jestli je nový papír bílý a starý žlutý, nemohlo by to znamenat, že každý, kdo má ve složce mezi žlutými i bílé papíry, má co skrývat?"

"Ó, dobrý Bože!" vyjekl Stragen a plácl se dlaní do čela. "Jak jsem mohl být takový hlupák?"

"A já se k tobě můžu rovnou přidat," dodal Caalador. "Oba jsme obcházelí kolem té nejjednodušší a nejzřejmější odpovědi. Jak jsme ji mohli přehlédnout?"

"Kdybych chtěla být zlomyslná, řekla bych, že proto, že jste muži, mistře Caaladore -" usmála se baronka Melidere sladce. "- a muži prostě zbožňují zbytečné komplikace. Ale protože není hezké být zlomyslný, tak to neřeknu." A šibalsky na oba zloděje mrkla. "Mohla bych si to myslet, ale neřeknu to," dokončila.

"To se dá snadno vysvětlit, Vaše Veličenstvo," odpověděl Teovin klidně. "Sám jste se o tom ostatně zmínil."

Teovin, ředitel tajné policie ministerstva nitra, byl hubený nevlídný muž bez výrazných rysů. Vypadal tak obyčejně, že v něm Ehlana vycítila téměř dokonalého tajného policistu.

"A jaké je ono brilantní vysvětlení, které jsem právě objevil, aniž bych si toho všiml?" chtěl vědět Sarabian kysele.

Teovin zvedl zažloutlý list, který mu císař právě podal. "Jak Vaše Veličenstvo poukázalo, inkoust na tomto dokumentu je opravdu velice vybledlý. Informace v našich spisech jsou životně důležité pro bezpečnost císařství, takže nemůžeme nechat čas dokumenty vymazávat. Svazky jsou neustále prohlíženy a každý dokument, který vykazuje známky zhoršené čitelnosti, je okopírován, aby mohl být zachován."

"Tak proč nebyl obnoven ten, co držíš v ruce, Teovine?" zeptal se císař. "Je skoro nečitelný."

Teovin si ostýchavě odkašlal. "Á - otázka rozpočtu, Vaše Veličenstvo," vysvětloval. "Kancleři pokladu připadalo nezbytné nám letos snížit dotace. Na finančním jsou divní. Vždycky se chovají, jako by to byly jejich vlastní peníze."

"No bodejt!" zasmál se Sarabian. Ehlana si povšimla, že císaři to myslí rychle a okamžitě se přizpůsobuje překvapením.

"Ministru Gashonovi se začínají třást ruce pokaždé, když začnu mluvit o náhradě rozbitých dlaždic v trůnním sále. Jsem rád, že jsme měli možnost si to vyjasnit, příteli. Chválím tě za tvoji oddanost své práci a tvému zájmu o dokumenty, jež ti byly dány do péče."

"Žiji jen, abych sloužil, Vaše Veličenstvo." Teovin se odmlčel. "Rád bych věděl - mohl bych si promluvit s ministrem Kolatou? Jsou tu nějaké záležitosti - čistě rutinní, samozřejmě - kterým by se měl věnovat osobně."

Sarabian se rozesmál. "Obávám se, že ne, kamaráde," prohlásil nenuceně. "Dnes by ti nemohl dostatečnou pozornost věnovat příliš dlouho."

"Ó?"

"Včera večer dostal k večeri nějakou zkaženou rybu a od půlnoci zvrací do kýblu. Ten samozřejmě kontrolujeme, ale nehty z jeho prstů na nohách se v něm ještě neobjevily. Chudák Kolata. Nemůžu se upamatovat, kdy jsem naposled viděl někoho tak nemocného."

"Myslíte, že je to vážné, Vaše Veličenstvo?" Teovinův hlas zněl silně znepokojeně.

"Och, nejspíš ne. Každý z nás už někdy snědl něco špatného, takže víme, co se dá čekat. Nicméně on si myslí, že umírá. Mám dojem, že si spíš přeje, aby mohl umřít. Ošetřuje ho lékař. Zítra bude v pořádku - možná hubenější a trošku

otřesený, ale bude v pořádku dost na to, aby se mohl věnovat práci. Proč se nestavíš ráno? Zařídím, aby ses k němu dostal."

"Jak Vaše Veličenstvo poroučí," pravil Teovin a poklekl a dotkl se před císařem čelem země, jak velí etiketa Pak vstal a opustil audienční síň.

Ostatní čekali.

"Je pryč," oznámila Mirtai ode dveří. "Právě vyšel na nádvoří."

"Rychlý, co?" poznamenal Caalador. "Nehnul ani brvou, když mu Vaše Veličenstvo podalo ten dokument."

"Byl na nás přichystaný," ozval se Stragen. "Tu historku měl připravenou dopředu."

"Jeho vysvětlení je přijatelné, Stragene," poukázal Sarabian.

"Jistě, Vaše Veličenstvo. Tajní policisté jsou velmi nápadití. Víme, že ministr vnitra Kolata je zapletený do zrady. Sám o sobě velkou hrozbu nepředstavuje, takže je podezřelý celý jeho úřad. Vlastně bychom měli předpokládat, že jsou do toho zapletena všechna ministerstva. Jak Caalador barvitě nastínil, každý, kdo se nepřipojil, byl s největší pravděpodobností defenestrován ve chvíli, kdy projevil nesouhlas."

"De- co?" chtěla vědět Melidere.

"Defenestrován. Znamená to být vyhozen z okna - obvykle z nějakého, které je hodně vysoko. Vystrčit někoho z okna v přízemí většinou nevede ke kýženým výsledkům."

"Takové slovo, Stragene, ve skutečnosti neexistuje. Ty sis ho vymyslel."

"Ne, čestně, baronko," protestoval. "Je to opravdové slovo. Je to běžné řešení problému s politicky nepohodlnými lidmi."

"Myslím, že odbíháme od problému," ozvala se Ehlana. "Sarabiane, proč sis vymyslel tu povídku o Kolatovi a zkažené rybě?"

"Přece nechceme, aby jeho podřízení zjistili, že ho většinu času držíme od drogami, až skoro nevnímá, ne, Ehlano?"

"Ne, asi ne. Opravdu necháš Teovina za ním zítra zajít?"

"Možná bychom to měli udělat. Už to Kolatovým podřízeným odmítáme třetí den a mně začínají docházet výmluvy.

Raději bychom měli jednoho nechat za ním zajít nebo začnou mít podezření."

"Nejsem si jistá, že je to dobrý nápad, ale možná máš pravdu. Alean, buď tak hodná a zaběhni dolů do kuchyně. Vyříd' kuchařům, aby dnes nedávali ministru Kolatovi do jídla drogu."

"Ano, Vaše Veličenstvo," odvětila dívka.

"Radši bys jim měla říct, aby mu tam dali dávidlo," navrhl Stragen.

"A proč to?" otázala se Melidere.

"Císař Sarabian právě oznámil skvělému Teovinovi, že Kolata celý den zvrací. Nechceme, aby lidé začali Jeho Veličentsvo obviňovat, že v hrdlo lže, ne? Ministr Kolata by měl vykazovat nějaké známky nemoci, až ho Teovin zítra navštíví. A dobré silné dávidlo by se o to mělo postarat."

Alean se poťouchle ušklíbla.

Korunní princezna Danae seděla na divanu. Pečlivě oblékala Mmrr do nových šatiček pro panenku. Během staletí si Aphrael všimla, že to elénská děvčátka často dělávají. Dětské bohyni to sice nedávalo žádný smysl, ale když to byl starý zvyk - "Ó, přestaň," mumlala své vzpouzející se kočce. "Já ti neublížím."

Mmrr hlasitě protestovala a dávala průchod svému žalu nařikáním plným srdcervoucí sebelítosti.

"Teovin měl v jedné věci pravdu," říkal právě Stragen ostatním. Všichni se opět shromáždili v královských komnatách a thalesijský zloděj zase jednou řečnil. Danae měla Stragena ráda, ale to, že tak zbožňoval zvuk svého hlasu, ho občas činilo poněkud nudným. "Všichni na ministerstvu vnitra radši umírou, než by zničili jediný cár papíru. Dokumenty, které vytáhli z těch svazků, jsou někde v budově a ty dokumenty nám poví věci týkající se spiknutí, o kterých se nám zatím ani nesnilo. Dal bych své zuby za to, abych do nich mohl nahlédnout."

"A zkazil si úsměv, Stragene?" namítla Melidere. "Že se radši nekousneš do jazyka."

"Samozřejmě jsem to myslel obrazně."

"Nejspíš má pravdu, Vaše Veličenstvo," přidal se Caalador a vynechal nářečí. "Ty původní dokumenty by byly úplně zlatý důl. Nevím, jestli bych za ně dal zuby, ale dal bych hodně, abych si v nich mohl zalistovat."

Danae zakoulela očima. "Elénové," zašeptala. "Když je to všechno pro vás tak důležité, Caaladore," pokračovala nahlas, "tak se po nich jděte podívat."

"Nevíme, kde je majó skované, panenka."

"Tak je hledejte," pronesla Danae s přehnanou trpělivostí. "Máte nato celou noc, každou noc po celý příští měsíc, dva, ne? Talen mi jednou vykládal, že se dokáže dostat do každého domu na světě ani ne za čtvrt hodiny. Vy dva jste mnohem zkušenější, takže vám to nebude trvat ani tak dlouho. Nepůjдете ty papíry ukrást, jediné, co uděláte je, že si je přečtete. Když je vrátíte tam, kde jste je našli, až s nimi budete hotoví, nikdo se ani nedozví, že jste je viděli."

Caalador a Stragen se na sebe přihloupě podívali. "Proč to nenapadlo nás?" zeptal se Stragen svého přítele.

"Mám dojem, že jsem vám už jednou vysvětlila, proč," přisadila si Melidere. "Neprojdeme si to ještě jednou? Je to velice dobrý nápad, princezno. Těmhle dvěma to občas sice moc nemyslí, ale pravděpodobně jsou velmi dobří lupiči. Oba vypadají tak úskočně a nespolehlivě."

"To vypadají, tedy trochu, že?" souhlasila Danae. Postavila Mmrr na podlahu. "Tak," řekla, "není roztomilá?"

Rozzlobené švihání Mmrrina ocasu ale úplně pokazilo výsledný dojem.

"Ten ocas rozhodně nepatří na módní přehlídku, Danae," usmál se Sarabian shovívavě.

"Ó, hned to spravím, Sarabiane," ujistila ho. "Něco ti povím, Mmrr. Jak by se ti líbilo, kdybych ti na konec ocásku uvázala velkou růžovou sametovou mašli, aby ses tu líp vyjímal? Mohla bys s ní mávat jako se slunečníkem, kdybys

chtěla."

Mmrřin ocas se zastavil uprostřed pohybu.

"Napadlo mě, že to tak budeš brát," pravila Danae.

"Nezajdeme dolů do sklepení na vaši hodinu šermu, Vaše Veličenstvo?" navrhl Stragen. "Já s Caaladorem budeme mít, myslím, dnes v noci práci jako lupiči."

"Obávám se, že nejen dnes," dodal Caalador. "Už jsem nebyl na nějaké střeše celé roky."

"Je to jako s plaváním, Caaladore," uklidňoval ho Stragen. "Jak se to jednou naučíš, nikdy to nezapomeneš."

"Opravdu bych tu hodinu dneska radši vynechal, pane Stragene," řekl Sarabian. "Jsem ještě celý rozlámaný ze včerejška."

"Šerm není jako plavání, Vaše Veličenstvo," oponoval mu Stragen. "Musíte pořád cvičit. Když už chcete nosit ten rapír, radši byste ho měl umět použít. V napjatých situacích by to mohla být vaše poslední obrana."

Sarabian si povzdechl. "Občas si přeju, abych o Elénech nikdy neslyšel," zanařikal.

"Protože mi o to Ehlana řekla," řekla Mirtai, když s Engessou, Kringem a oběma zloději kráčeli přes trávník posety dokumenty k ministerstvu vnitra. "Chce se ujistit, že vás nikdo nebude vyrušovat."

"Mirtai," řekl Stragen s bolestínským výrazem, "mám tě rád jako sestru, ale lupičství patří mezi krásná umění."

"Myslím, že má milovaná to zvládne, příteli Stragene," vložil se do toho Kring. "Viděl jsem ji projít kupou suchého listí a ani nezašustila."

"Prostě se mi to nelíbí," stěžoval si Stragen.

"To se od tebe neždá, Stragene-zloději," oznámil mu Engessa. „Ehlana-královna řekla, že Mirtai-dcera půjde s sebou, takže půjde."

Mirtai se usmála na obrovitého Atana. "Děkuji ti, Engesso-otče. Občas je tak těžké přimět Elény, aby se smířili se skutečností."

"Já s Engessou půjdeme vystřídat dva rytíře, kteří hlídají dokumenty na trávníku," ozval se Kring. "Zůstaneme hodně blízko budovy a další muže máme nedaleko. Kdyby vás vevnitř někdo překvapil, křikněte a my vám přijdeme na pomoc a zachráníme vás."

"Ještě nikdy jsem neměl k ruce četu vojáků, aby na mě dávali pozor, když se někam vloupávám," poznamenal Caalador.

"Dává to mé práci úplně nový rozměr."

Stragen kysele zavrčel. "Ale spousta legrace je pak pryč. Velká část vzrušení z vloupání do domu pochází z nebezpečí, že vás u toho někdo chytí."

"Já jsem se nikdy nikam vloupat nezkoušel," přiznal se Kring. "Mezi Peloici to není považováno za příliš vzrušující, když všichni žijeme ve stanech. Ostrý nůž vás dostane i do nejpevnějšího stanu na světě. Když chceme vyplnit něčí tábor, obvykle tam pošleme pár mužů, aby jim odehnali koně. Dotyčný pak pronásleduje ty muže a my máme volnou ruku."

"Vloupání je zločin tajný," usmál se Stragen. "Musíš se přikrást v noci a šplhat po střeších. Je to ohromná psina - a docela výnosná."

"Bud' nahore na té střeše opatrná, Mirtai," nabádal Kring svou snoubenku. "Měl jsem spoustu trablů, abych tě získal, a nerad bych, abych o tebe teď přišel. Ó, když už je o tom řeč, příteli Stragene - a ty taky, příteli Caaladore - jestli se jí něco stane, víte, že vás zabiju, že?"

"Jinak bychom to ani nechtěli, příteli Kringu," přikývl Stragen.

Mirtai laskavě přejela rukou po holé lebce svého milovaného. Stragen si všiml, že to dělá často. Rád by věděl, jestli na její rozhodnutí provdat se za něj měl vliv dotyk mužikovy oholené hlavy. "Potřebuješ oholit," prohlásila obryně. "Ráno mi to připomeň a já se o to postarám."

Pak Stragen, Caalador a Mirtai, všichni oblečení v černém, proklouzli stíny hájku stojícího poblíž ministerstva vnitra.

"Ty toho malýho chlapíka máš opravdu ráda, že, Mirtai?" zašeptal Stragen a sehnul se pod větví.

"Kringa? Je to vhodný muž."

"To je dost vlažný projev vášně."

"Vášně je soukromá náležitost. Neměla by se předvádět na veřejnosti."

"Takže k němu tyto pocity chováš?"

"Nechápu, co ti je po tom, Stragene."

Na trávnících císařského sídla ležela jemná vrstva mlhy. Byl už podzim a mlha se od Tamulského moře přikrádala každý večer. Měsíc měl vyjít až za několik hodin a jedno k druhému to byla dokonalá noc na vloupání.

Když dorazili ke zdi obklopující ministerstvo vnitra, Caalador funěl. "Nejsem v kondici," zamumlal.

"Jsi skoro tak hrozný jako Platim," oznámil mu velice potichu Stragen. Pak se úkosem zadíval nahoru a v ruce

pohupoval těžkou kotvou. Ustoupil a začal kotvou mávat v širokém kruhu a při každém otočení popouštěl provaz.

Nakonec vrhl kotvu nahoru a provaz letěl s ní. Přeletěla přes zeď a spadla dovnitř, kde s kovovým cinknutím narazila na kameny. Stragen několikrát zatáhl za lano, aby se zachytily hroty. Pak se posadil na trávu.

"Nepůjdeme nahoru?" zeptala se Mirtai.

"Ještě ne. Někdo to mohl zaslechnout. Počkáme, dokud ho ta zvědavost nepřejde."

"Chlápké, co stojí na stráži uprostřed noci neso až tak žhavé, abe se šle kóknót, odkad' ten zvuk přišel, zlato,"

vysvětlil Mirtai Caalador. "Podle mých zkušeností mají obvykle pocit, že klidná hlídka je dobrá hlídka, takže se nevydávají na průzkumy. Dokud někdo budovu nezapálí, tak je zvědavost příliš netíží. A pak," dodal a opět upadl do nářečí, "z chlápkou, co só ochotné stát v noci na hlídce se obvekle veklubó vožungře, a po jedné, dvó flaškách už skoro nic neslyšíj." Podíval se na Stragena "Chceš si okouknout přízení, než se vydáme na střechu?" zeptal se spisovnou

elénštinou.

"Ne," rozhodl Stragen. "Okna v přízemí lidé obvykle kontrolují dvakrát, než zamknou, a hlídači si krátí osamělé hodiny tím, že třesou klikami a zkouší okna kousek nad zemí. Já dávám vždycky přednost mansardám."

"A co když jsou okna mansardy taky zavřená?" chtěla vědět Mirtai.

"Tak jedno rozbijeme." Stragen pokrčil rameny. "Tohle stavení je dost vysoké, takže rozbité okno nebude ze země tolik vidět."

"Ale ať to není příliš na očích," varoval ho Caalador. "Mám takový dojem, že budeme dovnitř chodit každou noc příští týden nebo i dva. Je to velká budova."

"Tak se do toho dejme," prohlásil Stragen a vstal. Zahleděl se na trávník. Mlha viditelně zhoustla. Několikrát zatahl za provaz, aby se ujistil, že je kotva bezpečně zaháknutá, a začal šplhat.

"Ty deš za něm, zlato," pošeptal Caalador Mirtai.

"Proč mi tak říkáš?"

"Sem enem přátelské. Nic osobního těm nemeslim, takže ne aby si si stěžovala temu svymu plešatymu hezónove. Je to milé kluk, ale dež se to dotéká tebe, tak bývá děsně nedůtklivé."

"To bývá," souhlasila Mirtai. Rychle vyšplhala po provaze a připojila se ke Stragenovi nahoře. "Co teď?" chtěla vědět.

"Hned jak se k nám připojí Caalador, dojdeme ke střeše a začneme kontrolovat okna u mansard."

"Použiješ zase kotvu?"

Stragen přikývl.

"Lupiči jsou napůl opice, že?"

"Radši si o sobě myslíme, že jsme hbití. A teď, jestli vevnitř na někoho narazíme, nejdřív se pokusíme schovat. Když to nezabere, klepneme ho do hlavy. Caalador s sebou má měch s vínem a dotyčného polije. Až se pak probere a bude z něj táhnout víno, nebudou mu tolik věřit. Snažte se nikoho nezabít. Uklidit pak trvá celou noc a museli bychom se při odchodu tahat s tělem. Tohle není obyčejná vloupačka a nechceme, aby se někdo dozvěděl, že jsme tu byli."

"Opakuješ samozřejmosti, Stragene."

"Už jsem viděl tvé instinkty v akci, miláčku. Jestli někoho zabiješ, tak se, prosím tě, snaž nechat většinu krve v těle. Nechci, aby mě tu při východu slunce chytili s hadrem rukách."

"Proč jste dnes v noci oba tak něžní?"

"Myslím, že tohle jsem zrovna nepochopil."

"Caalador mi říká 'zlato' od chvíle, kdy jsme vyrazili, a tys mi právě řekl 'miláčku'. Má to nějakou souvislost?"

Stragen se uchechtl. "Banda lupičů je velice uzavřená skupina, Mirtai. Závisíme na sobě svými životy. To vytváří silné citové pouto - které obvykle trvá do chvíle, kdy dojde k dělení kořisti. Tehdy se věci většinou obrací k horšímu."

"Ať to máme všechno pohromadě předtím, než uděláme nějaký otevřený krok, Sarabiane," radila Ehlana. "Ministerstvo vnitra ví, že něco chystáme, ale my všichni předstíráme, že je všechno normální. Obvyklý postup je mít všechny ve vazbě než začneš vydávat prohlášení a rozhánět části vlády."

"Já samozřejmě chápu, kam tím míříš," souhlasil císař. Stáli opět na cimbuří a jak se slunce zvedalo nad hustou přízemní mlhu, pozorovali město. "Není to hezké?" poznamenal. "Barva mlhy téměř dokonale ladí se slézovou na zdech a kopulích."

"Máš překrásné město."

"A žijí v něm někteří nepřilíh krásní lidé. Jak zajistím policejní dozor, až rozpustím ministerstvo vnitra?"

"Pravděpodobně budeš muset vyhlásit stanné právo."

Sarabian sebou cukl. "Mám obavy, že Atani mi moc přátel neudělají. Mívají velice zjednodušené představy o právu."

"Nemusíme myslet na nové volby, Sarabiane. Proto taky můžeme dělat věci, které nejsou populární."

"Jen do určité míry," nesouhlasil. "Musím žít v souladu se vznešenými tamulskými rodinami a pořád ještě dostávám protestní dopisy od mnoha z nich kvůli synům a bratrům, kteří byli zabiti nebo zmrzačeni, když Atani potlačili povstání."

"Byli to zrádci, ne?"

"Ne," císař si povzddechl, "nejspíš ne. My Tamulci své děti rozmazluje a šlechtické rody to dovádějí do extrémů."

Matherion je město politiky a když mladí Tamulci vstoupí na univerzitu, očekává se od nich, že se zapletou do politiky - obvykle do té nejradikálnější. Postavení a úřední hodnosti jejich rodin je chrání před následky přehnaného mladistvého nadšení. Já jsem byl taky anarchist, když jsem studoval. Dokonce jsem vedl několik demonstrací proti vládě svého otce." Sarabian se pousmál. "Zatýkali mě v průměru tak jednou týdně. Ale nikdy by mě nestrčili do vězení, bez ohledu na to, jakými jmény jsem svého otce obdařoval. Velice jsem se snažil, aby mě uvrhli do vězení, ale policie nechtěla spolupracovat."

"Proč u všech všudy jsi chtěl trávit čas ve vězení?" Ehlana se rozesmála.

"Na mladé tamulské šlechtice dělají političtí mučedníci hrozně velký dojem. Mohl ze mě být lev salónů, kdybych se dostal na pár dní do vězení."

"Myslela jsem, že jsi se ženil ještě jako dítě," ozvala se Ehlana. "Není trochu nevhodné, aby ženatý muž přemýšlel, jak se stát lvem salónů?"

"Když jsme byli mladí, nemluvili jsme s mou první ženou asi deset let, a fakt, že tradice vyžadovala, abych si vzal ještě osmdalších žen, udělal ze slova věrnost směšnou záležitost." Něco ho napadlo. "Rád bych věděl, jestli by Caalador považoval nad tím přijmout místo v mé vládě," dumal.

"Mohl bys dopadnout hůř. Já mám ve své mužce jménem Platim a to je ještě větší zloděj než Caalador." Ehlana se ohlédla a spatřila po hradbách přicházet Mirtai. "Měli jste štěstí?" zeptala se.

"Těžko říct." Obryně pokrčila rameny. "Dovnitř jsme se dostali snadno, ale nenašli jsme to, co jsme hledali. Stragen a Caalador si jdou promluvit na univerzitu s nějakými učenici."

"Přepadl je najednou hlad po věděni?" zeptal se vesele Sarabian.

"To dost těžko, drahoušku," odvětila Mirtai.

"Drahoušku?" zeptal se císař nevěřicně.

"Ale ty jsi, Sarabiane, drahoušek," opáčila zlatavá obryně a jemně ho poplácala po tváři. "Dnes v noci jsem zjistila, že spiklenci, zloději a ostatní padouši se k sobě mají chovat velice mile. A ty s námi kuješ pikle na zatčení policie, takže jsi se stal členem rodiny. Stragen si chce promluvit s nějakými odborníky na stavitelství. Má podezření, že by na ministerstvu vnitra mohly být nějaké tajné komnaty. Doufá, že by původní plány budovy mohly být v nějaké knihovně." Mirtai císaře obdařila potůchým bočním pohledem. "A to teďko dělají, drahóško," dodala.

"Jsi si jistý, že Caaladora opravdu chceš mít ve vládě?" ujíšťovala se Ehlana. "To jeho nářečí je nějak nakažlivé. Dej mu rok dva, a každý v císařském opevnění ti bude říkat 'drahoušku'."

"Na rozdíl od některých dalších jmen, která mi v poslední době dávali, by mi to ani nevadilo."

KAPITOLA

DEVÁTÁ

SPARHAWK A JEHO PŘÁTELÉ OPUSTILI Cyron brzy následujícího rána a mezi rozlehlými zlatými poli zrající pšenice zamířili na východ. Zvlněná krajina se pomalu svažovala dolů k širokému údolí, kde se na hranici Edomu a Cynesgy slévaly řeky Pela a Edek.

Sparhawk jel v čele s Píšťalkou usazenou v náruči. Holčička byla toho rána nezvykle tichá a po několika hodinách jízdy se Sparhawk naklonil na stranu a podíval se jí do tváře. Oči měla prázdné a upřené do dálky a tvář bez výrazu. "Co se děje?" zeptal se Sparhawk.

"Teď ne, Sparhawku," odsekla nazlobeně. "Mám práci."

"Aphrael, blížíme se k hranicím. Neměli bychom -?"

"Nech mě na pokoji." S nesouvislým zamumláním zabořila čelo do jeho prsou.

"Co se děje, Sparhawku?" chtěla vědět Sefrenie a zavedla Chiel vedle Farana.

"Aphrael se mnou nemluví."

Sefrenie se naklonila dopředu a pozorně se zadívala Píšťalce do obličeje. "Aha," řekla.

"Aha co?"

"Nech ji být, Sparhawku. Teď je zrovna někde jinde."

"Hranice jsou rovnou před námi, Sefrenie. Opravdu si můžeme dovolit strávit půl dne tím, že se budeme snažit prokecat si cestu skrz?"

"Vypadá to, že nám nic jiného nezbyvá. Ukaž, dej mi ji."

Sparhawk zvedl napůl komatózní dívku a vložil ji její sestře do náruči. "Možná bych nás mohl dostat přes hranice i bez ní. Už vím, jak na to."

"Ne, Sparhawku. Ještě nejsi připravený to zkusit sám. A my rozhodně nechceme, abys právě teď začínal experimentovat. Uvidíme, jak to dopadne. Nedá se říct, jak dlouho bude mít Aphrael práci."

"Není to, doufám, něco důležitého? Myslím, není Ehlana v nějakém nebezpečí?"

"Nevím a nechci teď Aphrael vyrušovat, abych to zjistila. Danae se o svou matku postará. Prostě jí budeš muset důvěřovat."

"Víš, to je velice těžké. Jak dlouho může trvat, než se vyrovnáš s myšlenkou, že tu jsou tři - a všechny jsou vlastně jedna?"

Sefrenie se na něj nechápavě podívala.

"Aphrael, Píšťalka a Danae - všechny jsou jedna a ta samá osoba, ale mohou být na dvou místech zároveň - dokonce na třech, pokud vím - a dělat dvě, tři různé věci."

"Ano," souhlasila Sefrenie.

"Neznepokojuje tě to trochu?"

"A to tě nezajímá, že váš eléský Bůh by měl zase vědět, co si všichni lidé na světě myslí? A všechno zároveň?"

"No - ne. Asi ne."

"Jaký je v tom rozdíl?"

"Je to Bůh, Sefrenie."

"To je ona taky, Sparhawku."

"Nepřipadá mi to stejné."

"Ale je. Řekni ostatním, že se budeme muset přes hranice dostat sami."

"Budou chtít vědět proč."

"Tak jim něco zalži. Bůh ti to odpustí - jeden z nich určitě."

"Když máš tuhle náladu, nedá se s tebou mluvit, víš to?"

"Tak se mnou nemluv. Teď právě bych byla raději."

"Něco není v pořádku?"

"Jen mě trochu rozrušilo, když jsi rozpustil ten mrak a on tě začal proklínat styricky."

"Toho jsem si všiml taky." Sparhawk se zamračil. "Jak by to někdo mohl přehlédnout? Řekl bych, že je to důležité."

"Jakým jazykem kleješ ty, když si ukopneš palec?"

"Elénsky, jak jinak."

"Jak jinak. Taky je to tvoje mateřština. A nenaznačuje to tak trochu, že styričtina je mateřský jazyk toho, kdo je za tím stínem, ať už je to kdokoliv?"

"To mě nenapadlo. Asi ano."

"A to mě, Sparhawk, právě zneklidňuje - a ne málo. Plyne z toho řada věcí, která bych si raději nepřipouštěla."

"Jako třeba?"

"Že pro našeho nepřítele pracuje Styrik, například, a je velice schopný. Ten stín byl výsledkem velmi složitého kouzla. Pochybuju, že existuje víc než osm, deset lidí v celém Styriku, kteří by ho dokázali zvládnout, a já všechny ty lidi znám. Jsou to mí přátelé. Takže není příjemné o tom přemýšlet. Proč nejdeš otravovat někoho jiného a nenecháš mě na tom pracovat?"

Sparhawk se vzdal a počkal, aby si popovídal s ostatními. "Došlo k malé změně plánu," oznámil jim. "Aphrael má zrovna práci někde jinde, takže se nebudeme moct vyhnout přechodu přes hranice."

"Co dělá?" zeptal se Bevier.

"Ty to ale skutečně nechceš vědět. Věř mi, Beviere, že právě ty, to ve skutečnosti nechceš vědět."

"Dělá jednu z těch božských věcí?" dohadoval se Talen.

"Talene," pokáral ho Bevier. "Říká se tomu zázraky, ne božské věci."

"Tohle bylo to slovo, který jsem hledal," luskl Talen prsty.

Vanion se zamračil. "Přechod hranic je vždycky obtížný," obrátil se k ostatním, "ale Cynesgané jsou známi tím, že to ženou do krajnosti. O patřičném úplatku se dohadují i celé dny."

"Tak pro tohle jsou sekyry, lorde Vanione," zaduněl Ulathe. "Použijeme je, abychom si pročistili cestu nesnázemi - křoví, stromy, překážející úředníci - a tak podobně."

"Ale my nechceme mezinárodní incident, sire Ulathe," protestoval Vanion. "Mohli bychom ale věci trochu urychlit. Mám s sebou císařský pas podepsaný samotným Sarabianem. Mohl by mít dostatečnou váhu, aby nás přes hranice dostal bez většího zdržení."

Hranici mezi Edomem a Cynesgou tvořila řeka Pela a na vzdálenějším konci bytelného mostu stálo pevné stavení podobné bunkru a za ním ohrada pro koně.

Vanion je vedl po mostě k závoři na cynesganské straně, kde čekal značný počet ozbrojených mužů v podivných vlajících hábitech.

Císařský pas, který Vanion pohraniční stráží podal, nejen že jim nezajistil okamžitý průchod, ale dokonce ještě přidal další komplikace. "Jak mám vědět, že je to opravdu podpis Jeho Veličenstva?" dotazoval se cynesganský kapitán, který mluvil tamulsky se silným přízvukem, podezřívavě tamulsky se silným přízvukem. Byl to snědý muž ve volně splývajícím černobíle pruhovaném hábitu s dlouhým pruhem plátna složitě obtočeným kolem hlavy.

"Ovšem mnohem případnější otázka je, sousede, jak víš, že není?" zeptal se ho Sparhawk tvrdě tamulsky. "Atani mají velice nepříjemný vztah k lidem, kteří neuposlechnou císařovy přímé rozkazy."

"Zfalšovat císařův podpis znamená smrt," prohlásil kapitán hrozivě.

"To mi říkali," opáčil Vanion. "A smrt taky znamená jeho rozkazů nedbat. Řekl bych, že jeden z nás je v průšvihů."

"I tak musí moji muži prohledat vaše zavazadla kvůli paši," omámil kapitán nadutě. "Zatímco budou plnit své rozkazy, tak si to promyslí."

"Jo udělej," poradil mu Sparhawk jasným nepřátelským tónem, "a měj na paměti, že špatné rozhodnutí může mít nepříjemný dopad na tvou kariéru."

"Nechápu cos tím chtěl říct."

"Muž bez hlavy bývá zřídka kdy povýšen."

"Nemám se čeho bát," prohlásil kapitán. "Přesně dodržuju nařízení své vlády."

"A Atani, kteří ti useknou hlavu, budou přesně dodržovat nařízení té jejich. Jsem si jistý, že každého zúčastněného uklidní skutečnost, že byly dodrženy všechny právní detaily." Sparhawk se k dotěrnému kapitánovi obrátil zády a s Vanionem odešli zpátky k ostatním.

"No?" zeptala se Sefrenie.

"Tady v Cynesze není císařův hlas slyšet příliš silně," odpověděl Vanion. "Náš přítel v županu má celou knížku plnou předpisů a hodlá na nás použít každý z nich jen aby nás zdržel."

"Pokusili jste se ho uplatit?" chtěl vědět Ulathe.

"Naznačil jsem, že bych takovýto návrh mohl učinit," pokrčil Vanion rameny. "Ale on si toho náznaku nevšiml."

"Tak tohle není normální," poznamenal Kalten. "Každý úředník kdekoli na světě má ze všeho nejdřív na mysli úplatek. To by naznačovalo, že se nás tu pokusí zadržet, dokud nedorazí posily, ne?"

"A ty už jsou nejspíš na cestě," dodal Ulathe. "Proč něco nepodnikneme?"

"Jen hádáte, pánové," vyplísnila je Sefrenie. "Jen máte záslusk pohraniční stráží provést elénštinu."

"Provádíš rád lidem elénštiny, Ulathe?" zeptal se Kalten měkce.

"Já jsem konstruktivní elénismus navrhoval, ještě než jsme sem dojeli."

"My o tom, mátičko, neuvažujeme z čiré touhy po krvi," vysvětloval Vanion ženě, kterou miloval.

"Ó, opravdu?"

"Teď je situace zvládnutelná, ale jestli se sem najednou přičítí tisíc Cynesganů z nejbližší posádky, asi se nám to vymkne z ruky."

"Ale -"

Vanion zvedl ruku. "Moje rozhodnutí, Sefrenie. No, vlastně Sparhawkovo, když je teď Preceptorem."

"Dočasným Preceptorem," opravil ho Sparhawk.

Vanion neměl rád, když ho někdo opravoval. "Chtěls to udělat ty?" zeptal se.

"Ne. Jde ti to, Vanione."

"Takže co kdybys byl zticha? Je to vojenské rozhodnutí, Sefrenie, takže tě musíme - s úctou, samozřejmě - požádat, abys do toho nestrkala svůj hezký nosík."

Sefrenie pronesla velice hrubé slovo ve styričtině.

"Já tě taky miluju," řekl jí Vanion dobromyslně. "Tak dobrá pánové, pojďme se přesunout k našim koním. Uděláme některé z těch elénských věcí, co se o nich Ulat zmiňoval, mužům, co se nám hrbou v sedlových brašnách. Pak vyženeme všechny koně tamhle z té ohrazení a pojedeme dál."

Kapitán měl pod sebou dvě desítky strážných. Jejich hlavní zbrani bylo zřejmě kopí, i když měli jakés takés zbytky brnění a u pasů scimitary.

"Promiňte na okamžik, přáteli," oslovil Ulat mile chlapíka, který se probíral jeho sedlovou brašnou. "Budu teď své náčiní chvilku potřebovat." A natáhl se pro válečnou sekeru, kterou měl zavěšenou u sedla.

"Na co?" optal se Cynesgan podezřívavě lánanou tamulštinou.

"Něco mi stojí v cestě." Ulat se usmál. "Chci to odstranit." Zvedl sekeru ze závěsu, palcem zkusil ostří a pak jediným úderem rozpoltil strážnému lebku.

Boj kolem koní byl krátký a výsledek se dal snadno předpovědět. Pohraniční stráž nikde na světě nepatří k právě nejzkušenějším válečníkům.

"Co si myslíš, že děláš?" zařval Sparhawk na Talenu, když chlapec vytahoval svůj rapír z těla jednoho z Cynesganů.

"Stragen mi dává hodiny," nedal se Talen. "Jen jsem chtěl zjistit, jestli ví, o čem mluví. Za sebou."

Sparhawk se otočil, odrazil kopí útočícího strážného a muže srazil na zem. Obrátil se zpátky právě když Talen obratně vykryl útok dalšího strážného a srazil jeho zakřivené ostří stranou. Pak se mladík plavně vrhl vpřed a překvapeného chlapíka probodl. "Čistě, co říkáš?" A hrdě se uculil.

"Přestaň se předvádět - a ať ti netrvá tak dlouho se stáhnout po úderu zpátky. Se vším tím pózováním se strašně odkrýváš."

"Ano, milovaný učiteli."

Pokud existovala nějaká pochybnost o výsledku šarvátky, tak zmizela ve chvíli, kdy se rytíři dostali do sedel. Celá věc skončila jako když utne, když se nadutý kapitán, hulákající: "Všichni jste zatčeni!" náhle odmlčel, jak sir Bevier klidně mávnul svou lochaberskou sekerou a kapitánovi odletěla hlava.

"Odhoďte zbraně!" zahřměl Ulat na několik přeživších. "Vzdejte se nebo zemřete!"

Ale dva ze strážných se už dostali ke koním. Vyškřábali se do sedel a rozjeli se cvačem na východ. Jeden ztuhl a asi po padesáti yardech spadl ze sedla s Beritovým šípem trčícím mu mezi lopatkami. Ten druhý ještě kousek jel zoufale pobízející svého koně. Pak se také zakymácel a za melodického brnknutí Khaladova samostřilu spadl.

"Dobrá rána," poznamenal Berit.

"Čistá," souhlasil Khalad skromně.

Zbytek Cynesganů odhazoval zbraně.

"Byl to dobrý boj, Sparhawk," pochválil Vanion svého přítele.

"Měl jsem dobrého učitele. Kaltene, svaž je a pak jim odežeň koně."

"Proč já?"

"Jsi šikovný a taky kvůli těm dalším věcem."

"Já svou přísahu neporušil," protestoval Kalten.

"Ne, ale napadlo tě to."

"O co jde?" chtěl vědět Vanion.

"Je v tom zapletená dáma, lorde Vanione," odvětil Sparhawk vznešeně, "a žádný šlechtic o takových věcech nehovoří."

"Co to děláš?" zeptala se Aphrael ostře. Zvedla hlavu ze Sefreniina ramene a podezřívavě se dívala na Sparhawka.

"Už jsi zase s námi?" zeptal se jí.

"Samozřejmě. Co to děláš?"

"Na hranici došlo k určitým nepříjemnostem a pravděpodobně nás někdo sleduje - vlastně pronásleduje."

"Nemůžu tě nechat ani na minutu o samotě, co, otče?"

"V podstatě se tomu nedalo vyhnout. Už jsi skončila s tím, cos měla na práci?"

"Prozatím."

"Město Edek je přímo před námi a za sebou nejspíš máme brigádu cynesganských vojáků. Nemohla bvs nás přenést trochu dopředu?"

"Proč to neuděláš sám? Víš, jak se to dělá."

"Sefrenie by mě nenechala."

"V kritických chvílích někdy nebývá soustředěný," vysvětlovala Sefrenie. "Nechtěla jsem, aby nás přenesl na měsíc."

"Plně tě chápu," souhlasilo děvčátko. "Proč prostě nezamíříme rovnou do Cynestry, Sparhawk? Víš, že mezi ní a námi není nic, jen otevřená poušť."

"Na hranicích na nás čekali," objasnil jí Sparhawk. "Zdá se, že náš přítel tam venku vyhlásil poplach podél celé cesty, že přijíždíme. Je jisté, že v Cynestře bude velká posádka a já bych se rád seznámil s tamější situací, než do něčeho vletím."

"Žádám, že to dává smysl - trochu."

"Jak se má tvá matka?"

"Ohromně si užívá. Právě teď je politická situace v Matherionu velice zamlžená a víš, jak matka politiku miluje."

"Jsem rád, že je šťastná. Budeš nám o tom muset povykládat ale nejdřív se dostaňme za Edek a utečme těm cynesganským šikům. Nemám rád, když mi lidé chňapají po patách."

"Řekni ostatním, ať zastaví, a vezmi si Vanionovu mapu. Tentokrát si musíme být jistí, kam míříme."

"Na tohle si nikdy nezvyknu," oťrásl se Kalten, když v jediném rozmazaném okamžiku překonali padesát leguí pouště.

"Tvoje mapa není moc podrobná, Vanione," kritizovala Aphrael. "Mířili jsme na opačnou stranou toho vršku." A ukázala na zubatý vrcholek zvedající se z pouště.

"Já tu mapu nemaloval," bránil se Vanion. "A jaký je v tom vůbec rozdíl? Jsme dost blízko, ne? Dostali jsme se jen několik mil od místa, kam jsme měli namířeno."

"Zjistil bys, jaký je v tom rozdíl, kdybychom se pohybovali kolem větší vodní hladiny," odpověděla kousavě. "Tohle je moc nepřesné."

Vanion se ohlédl přes rameno k západu. "Slunce už skoro zapadlo. Proč neuhneme z cesty a neutáboříme se na noc? Když už máme tyhle problémy, tak si najdeme nějaké klidné místo, kde na tom budeme moci pracovat."

Sparhawk se usmál. Přes všechny své protesty, že už není Proceptorem Pandionů, se Vanion automaticky ujímal vedení, pokud si nepřipomněl, že se jeho postavení, jak se domníval, změnilo. Sparhawkovi to v nejmenším nevadilo. Byl zvyklý od Vaniona přijímat rozkazy a to, že se jeho přítel chápal autority, jej osvobozoval od otravných podrobností velení.

Poodjeli pár mil do pouště a uložili se na noc v suché proláklíně za nakupenou zmetí zvětralých bludných balvanů. Na rozdíl od Rendorské pouště, která byla hlavně písčitá, byla poušť tady v Cynesze tvořena štěrkem spáleným sluncem, rezavě hnědá a neplodná. Pohybující se písky Rendoru vytvářely aspoň iluzi života. Cynesga byla mrtvá. Holé vrcholky beze stromů odpudivě drásaly oblohu a rozlehlá prázdnota štěrku a skal byla narušena pouze plochým vybělenými ložisky alkalických solí.

"Ošklivé místo," zavrčel Uloth, když se rozhlédl kolem. Uloth byl zvyklý na zalesněné sněhem pokryté vrcholky.

"Mrzí mě, že to tak cítíš," ušklíbl se Kalten. "Napadlo mě, že bych ti to prodal."

"Mně bys to nemohl ani darovat."

"Podívej se na to z té lepší stránky. Skoro nikdy tu neprší."

"Myslím, že to je právě součást problému."

"Ale je tu spousta lovné zvěře."

"Hadi, ještěřky, škorpióni - a podobně."

"Máš chuť na pečeného škorpióna?"

"Á - ne, to nemyslím."

"Tak na ně nebudu plýtvat šípy."

"Když už je řeč o jídle..."

"My jsme mluvili o jídle?"

"Je to námět, který se čas od času vynoří. Umíš zapálit kamení?"

"Jen tak bez přípravy ne."

"Pak se hlásím, že připravím večeri. Nikde jsem tu kolem neviděl klacek ani větve, dokonce ani suchý list, takže oheň nepřipadá v úvahu. Ó, no, studené jídlo ještě nikdy nikomu neublížilo."

"Bez ohně se obejdeme," ozval se Vanion, "ale budeme potřebovat vodu pro koně."

"S Aphrael se o to postaráme, drahý," ujistila ho Sefrenie.

"Dobře. Myslím, že bychom tu tak den mohli zůstat. Sparhawk a Aphrael budou s Bhelliomem pracovat na tom maličkém problému s přesností." Zkoumavě se na dětskou bohyni zadíval. "Nebude to trvat dlouho, že ne?" zeptal se ji.

"Tím si nejsem jistá, Vanione. Když to dělám já, pořád mám kolem sebe krajinu, abych se měla podle čeho řídit, takže vím, kde jsem, bez ohledu na to, jak rychle se pohybuju. Bhelliom se přemísťuje z jednoho místa na druhé najednou, bez referenčních bodů. Je to úplně jiný postup. Buď se se Sparhawkem budeme muset naučit, jak Bhelliom pracuje, nebo budeme muset Bhelliom přimět, aby přesně pochopil, co chceme my."

"Co bude jednodušší?" dotazoval se Kalten.

"Nejsem si jistá. Pravděpodobně to vyjde nastejno - v každém případě je to velice složité. Zítra to zjistíme." Podívala se na Vaniona. "Jsme tu teď v bezpečí?"

Vanion si poškrábal svou krátkou stříbrnou bradku. "Nikdo vlastně nečeká, že tu budeme. Někdo by na nás mohl čistě náhodou narazit, ale nepovedou žádné organizované pátrání. Oni nevědí, kde jsme, a prsteny jsou odstíněné, takže je náš přítel tam venku nebude moci ucítit a sledovat je k nám. Řekl bych, že tu jsme v bezpečí."

"Dobře. Takže máme trochu času. Využijeme ho k tomu, aby se Sparhawk s Bhelliomem lépe poznali. Nepůjde tu o nic zvlášť důležitého, takže pár chyb a špatných začátků nikomu neublíží. I když později by to mohla být katastrofa."

Sefrenie jim neprozradila, odkud se příštího rána vzala voda, ale byla to voda ledově studená a chutnala po rozpuštěném sněhu. Svůdně se třeptila v zastíněném jezírku za rezavě zbarveným balvanem a pouhou svou přítomností zmírila z větší části jejich napětí. Pro lidi v poušti je voda hlavní starostí.

Píšťalka odvedla Sparhawka, Khalada a Talena kus dál na šikmou štěrkovou pláň a začala je instruovat.

"Brzo tu bude pěkný vedro," postěžoval si Talen.

"Nejspíš ano," souhlasila holčička.

"A proč musíme jít s Khaladem s váma?"

"Vanion potřebuje rytíře, kdyby někdo náhodou narazil na náš tábor."
"Nepochopilas mě. Proč vy dva s sebou potřebujete vůbec někoho?"
"Sparhawk potřebuje nosit lidi a koně. Nebude přemísťovat pytle zrní, víš." Zadívala se do Vanionovy mapy. "Podívej se, Sparhawk, jestli nás Bhelliom dokáže vzít tady do té oázy," pravila a ukázala na značku na mapě.
"A jak vypadá?" chtěl vědět Sparhawk.
"Jak to mám vědět? Taky jsem tam nikdy nebyla."
"Všechno, co mi dáš, je jméno, Aphrael. Proč to neuděláme tak, jako když jsme se přemísťovali z Jorsanu do Korvanu? - a na všechna ta ostatní místa, kde jsme se zastavili, když jsme skákali kolem, abychom zmátli druhou stranu? Ty řekneš Bhelliomu, kam se chceme dostat, a já mu pak řeknu, aby to udělal."
"Nemůžeme si být jistí, že to tak budeme vždycky moct udělat, Sparhawk. Jsou chvíle, kdy musím odejít. Celý náš plán je, že vycvičíme tebe a Bhelliom, abyste dokázali spolupracovat bez mého zasahování."
"Ale s pouhým jménem se nemám pořádně čeho chytit, víš."
"Budou tam stromy, Sparhawk," ozval se Khalad. "Oáza je takové jezero a všude, kde máš vodu, budeš mít taky stromy."
"A domy," dodal Talen. "Z největší pravděpodobnosti tam budou i domy, když je tu, v Cynesze, voda tak vzácná."
"Tak se podívejme na mapu," řekl Sparhawk. Nějakou dobu náčrtek pečlivě studoval. "Tak dobře," pravil nakonec. "Zkusíme to a uvidíme co se stane." Zvedl čepičku svého prstenu a dotkl se obroučkou víka zlaté skříňky. "Otevři se," nařídil. Pak si nasadil i druhý prsten a vzal Bhelliom do rukou. "To jsem zase já," oslovil šperk.
"Och, to je směšné, Sparhawk," řekla mu Aphrael.
"Formální představení trvá moc dlouho," opáčil. "Mohla by nastat chvíle, kdy budeme spěchat." Pečlivě si představil pouštní oázu - artézskou studni napájející jezírko obklopené palmami a bělostnými domy s plochými střechami. "Vezmi nás tam, Modrá růže," nařídil.
Vzduch se zavlnil a barvy zešedly. Pak se rozjasnilo a byla tam oáza, přesně taková, jak si ji Sparhawk představil.
"Vidíš, Sparhawk?" řekla Aphrael samolibě. "Ani to nebylo tak těžké, že?"
Sparhawk se dokonce nahlas zasmál. "Nakonec to snad bude fungovat."
"Talene," ozval se Khalad, "co kdybys zajel do jednoho z těch domů a zeptal se někoho, jak se to tu jmenuje?"
"Je to Zhubay, Khalade," omámila mu Pišťalka. "Tam jsme se chtěli dostat; takže tady teď jsme."
"Nebude ti vadit, když si to trochu ověříme, že ne?" zeptal se jí Khalad nevinně.
Aphrael se na něj zaškaredila.
Talen odjel dolů ke skupince domků a za několik minut se vrátil. "Ukaž mi tu mapu," obrátil se na Khalada.
"Proč?" ptala se Pišťalka. "Jsme v Zhubayi, nahoře u hranic s Atanem."
"Ne, Božská," nesouhlasil chlapec, "ve skutečnosti nejsme." Několik minut studoval mapu. "Á," řekl nakonec. "Tady to je," ukázal. "Tady teď jsme - ve Vigayo, dole poblíž jižní hranice, kde se Cynesga stýká s Arjunou. Netrefil ses Sparhawk, aspoň o tři sta leguí. Řekl bych, že by sis měl kapku zlepšit míření."
"Na cos to myslel?" vyjela Aphrael.
"No, na to, o čem mluvil Khalad - stromy, jezírko, bílé domy - přesně na to, co je před námi."
"Tak co teď?" zeptal se Talen. "Vrátíme se zpátky, kde jsme začali, a zkusíme to znovu?"
Aphrael zavrtěla hlavou. "Bhelliom a prsteny jsou odkryté. Nechceme přece uvrhnout Vaniona, Sefrenii a ostatní do nebezpečí tím, že se tam budeme vracet příliš často. Dej mě dolů, Sparhawk. Chci si to promyslet."
Sparhawk ji postavil na zem a ona poodešla k okraji oázy, kde chvíli stála a házela kamínky do vody. Když se vrátila, tvářila se pochybovačně. Sparhawk ji znovu zvedl do sedla, "Takže?" zeptal se.
"Vezmi nás do Zhubaye, Sparhawk," řekla mu pevně.
"Ukaž mi ještě jednou tu mapu, Khalade."
"Ne," prohlásila Aphrael velice pevně. "Té mapy si neovládám. Prostě řekni Bhelliomu, ať nás vezme do Zhubaye."
"Přesně." vykřikl Khalad a luskl prsty. "Proč nás to nenapadlo dřív?"
"Nenapadlo co?" dožadoval se Sparhawk.
"Zkus to, můj pane." Khalad se uculil. "Myslím, že budeš překvapen."
"Jestli se octneme na měsíci, tak jste vy dva až po uši v maléru," pohrozil jim Sparhawk.
"Jen to zkus, Sparhawk," nedala se Pišťalka.
"Modrá růže! Vezmi nás do Zhubaye!" Sparhawk to pronesl bez většího přesvědčení.
Vzduch znovu potemněl a když se rozjasnilo, všichni čtyři seděli na koních u jiné oázy. Mezi ní a tou, kterou právě opustili, bylo množství zásadních rozdílů.
"Pravděpodobně to není zapotřebí," obrátil se Khalad na svého bratra, "ale stejně by ses mohl zajet zeptat, Jen pro jistotu."
Talen se rozjel k oáze a promluvil si se stařenou, která právě vyšla z jednoho domu. Když se vrátil, zešíroka se šklebil.
"Zhubay," oznámil jim.
"Jak dokáže najít místo, když může pracovat pouze se jménem?" divil se Sparhawk. "S největší pravděpodobností o Zhubayi nikdy předtím ani neslyšel."
"Ale lidé, kteří tu bydlí, ano, můj pane." Khalad pokrčil rameny. "Jméno Zhubly jim tak nějak tanulo v myslech. To je to, co Bhelliom opravdu potřebuje, aby nějaké místo našel. Nepracuje více méně takhle, Pišťalko?"
"Takhle přesně pracuje. Všechno, co Sparhawk musí udělat, je zmínit jméno místa, které hodlá navštívit. Bhelliom ho najde a vezme nás tam."
"Jsi si jistá?" Talen byl z toho všeho dost nejistý. "Připadá mi to hrozně jednoduchý."
"Existuje jediný způsob, jak to zjistit. Vezmi nás do Abkanu, Sparhawk."

"Kde to je? Chci říct, ve kterém království?"

"Nemyslím, že to potřebuješ vědět. Prostě nás tam vezmi."

Ahkan bylo město v horách - nějakých horách někde. Byl obklopen tmavě zelenými jedlemi a nedaleké vrcholky byly pokryty sněhem.

"Pořád lepší," pochvalovala si Pišťalka.

"Kde to jsme?" zeptal se Talen a rozhlížel se kolem. "Tohle teda není Cynesga, to je jistý, takže kde jsme?"

"A jaký je v tom rozdíl?" Pišťalka pokrčila rameny. "Torrelta, Sparhawku."

V Torreltě sněžilo. Vitr vanul od olověně šedého moře, skučel a hnal před sebou sníh. Budovy kolem nich byly ve vánici nezřetelné, ale vypadalo to, že jsou postaveny z nahrubo otesaných klad.

"Nemá žádné omezení!" jásala Pišťalka. "Můžeme jít kamkoliv!"

"Dobře," prohlásil Sparhawk pevně, "a do kterého 'kamkoliv' jsme dorazili právě teď?"

"Na tom nezáleží. Vraťme se tam, kde jsme začali."

"Zajisté," souhlasil vesele. "Hned, jak nám řekneš, kde jsme."

"Začíná mi být zima, Sparhawku. Nejsem oblečená do sněhové bouře."

"Tam v Cynesze je hezky a teplo," ujistil ji Sparhawk, "a půjdeme tam - hned, jak nám řekneš, kde jsme."

Aphrael pronesla neslušné slovo. "Torrelta je na severním pobřeží Astelu, Sparhawku. Už je tu skoro zima."

Podíval se na ni s předstíraným překvapením. "No, myslím, že máš pravdu. Není to úžasné?" Představil si rovnou štěrkovou planinu poblíž suché prohlubně, kde se předchozího večera utábořili. Chvilí tápal po jméně a pak si připomněl, jaký přehmat provedl, když se poprvé vydali na cestu. "Podrž tu skříňku otevřenou, Khalade," nařídil. "Dám tam Bhellioma a Ehlanin prsten hned, jak se vrátíme." V duchu si opět namaloval obrázek. "Vezmi nás tam, Modrá růže!" nařídil.

"Kde jste byli?" chtěla vědět Sefrenie. Rozjela se už s Vanionem ke štěrkové planině, aby se po nich poohlédli.

"Ó," prohlásil Talen vyhyčavě a smetal si z ramen sníh, "tady a tam."

"Hádám, že jedno z těch míst bylo pěkně daleko," dohadoval se Vanion a obhlížel sníh, který stále lpěl na poutnících.

"Je to opravdu úžasné, Sefrenie," řekla Pišťalka šťastně, "a tak jednoduché."

Khalad uzavřel skříňku a podal ji Sparhawkovi. Ten přirazil čepičku na rubín na svém prstenu a pak skříňku uložil zpátky do své tuniky. "Ale nejdřív se nám podařilo několik špatných startů," připustil.

"Jak to funguje?" zeptal se Vanion.

"Prostě necháme Bhellioma, aby se o všechno postaral." Sparhawk pokrčil rameny. "Vlastně to tak musíme dělat. Věci jdou šejdrem, když se mu snažíme pomáhat."

"Nemohla bys být trochu určitější?" žádala Sefrenie Pišťalku.

"Sparhawk ale byl velice blízko. Všechno, co musí udělat, je říct Bhelliomu jméno - jakékoliv jméno - nějakého místa. Bhelliom jde a najde ho a pak nás tam přenese."

"To je všechno?"

"To je všechno, sestřičko. Dokonce ani Sparhawk tak nemůže udělat žádnou chybu."

KAPITOLA

DESÁTÁ

"MUSÍME TAM NĚKOHO VYZVEDNOUT, proto," ozřejmila jim Pišťalka.

"Koho?" chtěl vědět Kalten.

"Nevím. Všechno co vím je, že se k nám má někdo připojit a my ho musíme vyzvednout v Cynestře."

"Další z těch tvých předtuch?"

"Můžeš tomu tak říkat, když chceš."

"Nemyslím, že bychom měli jezdit do města dřív, než si ho omrkáme," vzhledl Vanion od mapy. "Kousek na západ od města je vesnice. Dostaneme se tam a trochu se kolem porozhlédneme."

"Jak se jmenuje?" zeptal se Sparhawk otevřel skříňku a vyndal z ní prsten své ženy.

"Narset," odpověděl Vanion a vzhledl od mapy.

"Dobře." Sparhawk vyňal Bhellioma. Pozvedl ho a mírně se zamračil. "Můžu si, matičko, půjčit kapesník?" požádal Sefrenii.

"Použij svůj," poradila mu.

"Zdá se, že jsem odjel z domova bez kapesníku. Nechci si do něj utírat nos, Sefrenie. Bhelliom je nějak zaprášený. Chci ho trochu otřít."

Sefrenie se na něj zvláště podívala.

"Je velice užitečný. Nechci, aby si myslel, že jsem nevďěčník."

"Proč by ti mělo záležet na tom, co si myslí?"

"Ona zjevně nikdy nevělela vojákům," obrátil se Sparhawk na Vaniona. "Jednou bys jí mohl objasnit pojem oboustranná loajalita."

"Jestli na to přijde řeč. Myslíš, že se do Narsetu dostaneme - samozřejmě až skončíš s očistou?"

Sparhawk safírové růži otřel planoucí listky. "Jak to vypadá teď?"

"Myslím že začíná bláznit," poznamenal Kalten k Ulathovi.

"Ani ne," nesouhlasil Sparhawk. "On má vědomí - skoro osobnost. Myslím, že můžu používat prsteny jako bič a ostruhy, ale dávám přednost dobrovolné spolupráci. Může nastat chvíle, kdy to bude důležité." Sparhawk vrátil

Sefrenii kapesník. "Připrav se s tou skříňkou, Khalade," řekl svému panoši. "Narset?" zeptal se.

"Narset," odvětil Vanion pevně.

"Modrá růže," řekl Sparhawk a oběma rukama vyndal klenot, "jedeme do Narsetu."

Bhelliom se zachvěl a brzy nastal rozmazaný soumrak. Pak se opět rozjasnilo.

Narset byl malá, uprášená vesnička. Domky byly těžko něco víc než jen hliněné chatrče s plochými střechami a vzadu byly ohrádky pro zvířata, což byla ovšem spíše ozdoba, protože slepice, prasata a kozy se volně potloukaly po ulicích. Na východě leželo poměrně velké město a všechny domy v onom městě byly omítnuty nabilo, aby odvracely kruté pouštní slunce.

Sparhawk vrátil Bhelliom a Ehlanin prsten zpátky a zacvakl čepičku na svůj prsten.

"Máme společnost," varoval Talen.

Blížil se k nim Tamulec se zažloutlým obličejem v zeleném rouchu a s oddílem cynesganských vojáků, snědých mužů ve stejných vlajících černobílých hábitech a kolem hlavy složitě omotaných pruzích plátna, jako měli strážci hranice.

Tamulec měl v očích tvrdý pohled, který se snažil zakrýt zovířilým výrazem. "Rád vás potkávám, páni rytíři," pozdravil je elénsky s mírným přízvukem. "Už na vás čekáme. Jsem Kanzad, náčelník místního oddělení ministerstva vnitra. Velvyslanec Taubel mě sem poslal, abych vás přivítal."

"Jeho Excellence je velice laskavá," zamumlal Vanion.

"Všem úředníkům císařství bylo nařízeno, aby s vámi plně spolupracovali, lorde -?"

"Vanion."

Kanzad zakryl chvilkový zmatek. "Bylo mi řečeno, že velet vám bude sir Sparhawk."

"Sparhawk se zdržel. Připojí se k nám později."

"Aha." Kanzad se vzpamatoval. "Obávám se, že než vstoupíme do města, chvíli to potrvá, lorde Vanione."

"Och?"

Kanzad se usmál přísným, neveselým úsměvem. "Král Jaluah je v této chvíli zaneprázdněn." Vrhл rychlý pohled na oddíl cynesganských vojáků stojící o několik kroků dále a snížil hlas do důvěrného tónu. "Upřímně řečeno, lorde Vanione, Cynesgané a tahle morová díra, které říkají domov, jsou v záležitostech císařství tak málo důležité, že je nikdo nebere vážně. A oni jsou kvůli tomu hrozně nedůtkliví. Nějaký pitomec z velvyslanectví jim opomněl předat průběžnou zprávu z Matherionu a král teď truceje ve svém paláci. Jeho patolízalové zaplnili ulice demonstranty. Velvyslanectví se snaží věci uhladit, aniž by se musel uchýlit k použití ataské posádky, ale právě teď je v ulicích Cynestry poněkud napjatá situace. Jeho Excellence navrhuje, abyste se svými společníky posečkal zde v Narsetu, dokud nám nedá vědět, že můžete bezpečně pokračovat v cestě."

"Jak myslíte," zamumlal Vanion zdvořile.

Kanzad se viditelně uvolnil. "Nejdřív se někam uchýlíme z toho prokletého slunce." Obrátil se a vedl je do chudé vesnice. Nebylo tam víc než pár tuctů hliněných chýší obklopujících studnu umístěnou ve středu sluncem spálené návsi. Sparhawk napadlo, jestli i v této vesnici chodívaly ženy v prvním ocelovém světle nového dne ke studni pro vodu, jako to dělaly ženy v Cipprii v Rendoru, a zda se pohybují s tím samým plavným půvabem. Pak ho, úplně bezdůvodně napadlo, co asi dělá Lillias.

Aphrael se k němu naklonila ze sestřina koně. "Že ti není hanba, Sparhawkku," zašeptala.

"Ty ses s Lillias setkala," opáčil klidně, "takže víš, že to není žena na kterou bys zapoměla - bez ohledu na to, jak moc by ses o to snažila."

Jediná pevnější budova ve vesnici byla místní policejní stanice, hrozivé kamenné stavení s černými železnými mřížemi v oknech. Kanzadův výraz byl uhlazeně omluvný. "Není to příliš vábné, lorde Vanione," řekl omluvně, "ale je to nejchladnější místo v tomhle prasečím chlívku."

"Neměli bychom ho zabít teď a pak se přesto přenést?" zamumlal Bevier ke Sparhawkovi styřicky.

"Budeme to muset vydržet," odpověděl Sparhawk. "Musíme počkat na Aphraelina přítele - ať už je to kdo chce - takže to prozatím necháme být."

"Nechal jsem vám připravit nějaké občerstvení," pravil Kanzad Vanionovi. "Proč nezajdeme dovnitř? To slunce začíná být opravdu nesnesitelné."

Rytíři sesedli a následovali policistu do velké, zaprášené kanceláře. U jedné stěny stál dlouhý stůl naložený talíři s kusy melounu, fíky a lahvicemi, které slibovaly další občerstvení. "Ovoce a melouny tady nejsou tak chutné jako ty, které najdete v Matherionu," omlouval se Kanzad, "ale místní víno není úplně nepoživatelné."

"Děkujeme, Kanzade," uhnul Vanion, "ale zastavili jsme se na oběd ani ne před hodinou. Nic nepotřebujeme."

Přes Tamulcův obličej přeletěl záblesk podráždění. "Půjdu se teď ujistit, že je o vaše koně řádně postaráno a pošlu posla na velvyslanectví aby uvědomil velvyslance Taubela o vašem příjezdu." Obrátil se a odešel.

"Nemohla bys nám zařídít trochu soukromí, drahá?" požádal Vanion styřicky Sefrenii.

"Ovšem." Sefrenie se usmála. Rychle utkala kouzlo a vypustila ho.

"Jednou mě to budeš muset naučit," poznamenal Vanion.

"A stát se tak se zbytečnou?" Sefrenie se pousmála. "Ani za tvůj život, má lásko."

"Zdá se, že jsme je překvapili," podotkl Bevier. "Kanzad zjevně neměl dost času, aby obrousil hrany těch lží, které nám navykádal."

"Já bych to nedělal," řekl Ulath Kaltenovi, jenž se natáhl pro jednu z vinných lahví. "Jeden doušek tohohle a pravděpodobně ztuhneš jako prkno."

Kalten lítostivě lahvicí odstrčil. "Asi máš pravdu," připustil.

"Jsme tu zavření, co," povzdechl si Talen. "To je depresivní. Celý život jsem byl zloděj a tohle je poprvé, co mě zabáslí."

"Skutečnost, že tohle občerstvení je s největší pravděpodobností otrávené, nám věci poněkud komplikuje," zavrčel Ulat. "Kromě toho, Kanzad nám byl dost nápomocný. Strčil nás do nejpevnějšího stavení ve vesnici, ale byl tak bezstarostný, že nám opomněl sebrat zbraně. Toto místo můžeme držet tak dlouho, jak bude nutné."
"Ty jsi podvodník, Ulathe." Bevier se rozesmál. "Tynian měl pravdu. Předstíráš, že nenávidíš obležení, ale vždycky jsi první, kdo navrhuje někde se opevnit."
"Opravdový přítel by to neříkal nahlas."
"Jestli dojde k nehoršímu, můžu opatřit vodu," oznámila jim Sefrenie, "ale prozatím to necháme tak." Natáhla se a zvedla Pišťalku. "Máš nějaký náznak, co se týče člověka, na kterého tu čekáme?"
Pišťalka zavrtěla hlavou. "Zatím žádné podrobnosti. Myslím si ale, že je už na cestě."
"Dobrá. Tohle není zrovna příjemné místo."
"Nápad, pánové," ozval se Berit. "Nebylo by dobré mít tu Kanzada s námi - jen jako bezpečnostní opatření? Kdyby někoho napadlo nás tu přepadnout, mohlo by je to na chvíli zaměstnat."
"Dobrý nápad," souhlasil Ulat.
Ale Kanzad se nevrátil. Odpoledne se táhlo a rytíři začínali být neklidní. "Zůstal někde trčet," prohlásil Kaltén nakonec.
"Buď má na cestě posily nebo doufá, že dostaneme žízeň."
"Musíme prostě počkat, Kaltene," řekla mu Pišťalka. "Ten, který se k nám má připojit, už je na cestě."
"Pak je to ale závod. My tu musíme sedět a můžeme se sázet, kdo sem dorazí první - náš nový společník nebo Kanzadovy posily."
"Jestli chceš, můžeš se na to dívat i takhle."

Asi dvě hodiny po jejich příjezdu do Narsetu přijela po cestě od Cynestry velká skupina lidí. Muž v jejich čele byl oděn v růžovém tamulském rouchu a jel na bujném vraníkovi. Ti za ním byli Atani.
"Na které straně jsou Alani?" zeptal se Talen.
"To záleží na tom, zda zpráva z Matherionu, která nařizuje pominout rozkazy ministerstva vnitra, dorazila až do místní posádky," odpověděl Khalad.
"A může to být ještě horší," podotkl Vanion. "Tam v Matherionu se ministerstvo zahraničí a vnitra navzájem zrovna nemilují. A Kanzad naznačoval, že on a velvyslanec Taubel spolu velice dobře vycházejí."
"To by mohlo znamenat, že se našim nepřátelům podařilo proniknout do Oscagnova úřadu," dodal Bevier s lehce ustaraným výrazem.
"Za chvíli to zjistíme," ozval se Berit ze svého místa u okna. "Kanzad právě vyšel spoza budovy."
Všichni se nahnuli k oknu, aby se podívali.
Kanzadův přívětivý úsměv zmizel. "Co ty tu děláš, Itagne?" chtěl vědět od Tamulce na vraníkovi. "Poslal jsem pro velvyslance Tabela."
Muž v růžovém přitáhl svému koni otěže. Oči měl takřka ospalé a v obličeji měl pyšný, nadřazený výraz "Obávám se, že velvyslanec se zdržel, chlapče," odvětil pěstěným hlasem, ale úmyslně urážlivým tónem. Hlas měl povědomý. "Ale posílá ti přání všeho nejlepšího."
Kanzad s námahou udržoval klid. "A proč vlastně se velvyslanec zdržel?" zeptal se stroze.
Itagne lehce pootočil hlavu. "Řekl bych, že to byly řetězy, co, Atano?" zeptal se mladé Alany, která zjevně velela oddílu. "Je zatraceně těžké běžet s nasazenými řetězy."
"Mohly to být řetězy, Itagne - velvyslanče," souhlasila dívka. "Ovšem mříže jeho celý mu také mohly stát v cestě."
Mladá žena měla plnou postavu a nebojácné oči, kterými pozorovala tamulského úředníka.
"Co se tu děje?" dožadoval se Kanzad.
"S Atanou jsme si byli od mého příjezdu velice blízcí, Kanzade -" Itagne se usmál, "- ale dobře vychovaný muž o takových věcech nehovoří, že? A ty jsi dobře vychovaný muž, ne, Kanzade?"
"O tom jsem nemluvil." Kanzad měl sevřené rty. "Co jste udělali s velvyslancem?"
"Na velvyslanectví se, chlapče, pár věcí změnilo - a ve tvém úřadě taky. Opravdu doufám, že ti to nevadí, ale musel jsem převzít tvoji budovu. Na velvyslanectví vězení nemáme - nešťastně opominutí, řekl bych. Na každý pád je velvyslanec Taubel, spolu s těmi tvými umouněnými policajtky, v této chvíli bezpečně zamčený v tvém vězení. Jen tak mimochodem, moje poklona - je opravdu velice hezká."
"A na čí příkaz jsi uvěznil velvyslance? Jsi jenom podsekretář."
"Vzhled může být zavádějící, že? Vlastně mě sem, do Cynestry, dosadil můj bratr. Moje pravomoc je neomezená."
"Tvůj bratr?"
"To se ti, chlapče, při podobnosti mého a Oscagnova jména v hlavě nerozsvítlo? Věděl jsem, že vy, hoši na vnitra, jste poněkud omezení, ale nemyslel jsem si, že jste tak nechápaví. Co kdybychom, Kanzade, přešli rovnou k té nejdůležitější části našeho rozhovoru? Tady na slunci je otravně vedro. A já mám plnou podporu a spolupráci atanské posádky, že, Atano?"
Usmál se na zlatavou obryni stojící vedle jeho koně.
"Ó zajisté, ano, Itagne." Zakoulela očima. "Uděláme pro tebe skoro všechno."
"Takže tady to máš, Kanzade," řekl Itagne. "Odhalil jsem, že ty a Taubel jste se zúčastnili zrádného spiknutí, takže jsem tě zbavil pravomocí. Mám všechny tyto roztomilé svaly, aby mi kryly záda, takže s tím nemůžeš udělat ale vůbec nic, nebo ano?"
"Nade mnou žádnou pravomoc nemáš, Itagne."
"Jak únavné," povzdechl si Itagne. "V Cynestře je teď, Kanzade, vyhlášeno stanné právo. To znamená, že mám pravomoc nade všemi. Ulice mají pod kontrolou Atani. Vím, že spolu se mnou sdílíš důvěru v jejich věrnost a

schopnosti." Kriticky se zadíval na policistův tvrdohlavý obličej. "Ty to prostě vůbec nechápeš, co, chlapče?" Něžně se podíval na obryni. "Atano, drahá, co bys udělala, kdybych tě požádal, abys odklidila tohoto nudného ubožáka?" "Zabila bych ho, Itagne." Nahrbila se a sáhla po meči. "Chceš, abych ho rozsekla vejplů nebo mu mám jenom useknout hlavu?"

"Kouzelné děvče," zamumlal Itagne. "Nech mě o tom chvíli popřemýšlet, Atano. Kanad je dost vysoký úředník, takže by to mohlo znamenat nějaké problémy s protokolem." Obrátil se zády k policistovi, který zatím zběhl jako křída. "Ó, myslím, že se tak nějak můžeš pokládat za zatčeného."

"Z čeho jsem obviněn?"

"Jsem z ministerstva zahraničí, Kanzade, takže se v právnických termínech až tolik nevyznám. Mám za to, že 'velezrada' by mohla postačit. To je aspoň zločin, za který zatkli ministra vnitra Kolatu, a já jsem to obvinění použil taky, když jsem sebral Tabela. Je to působivé obvinění a jsem si jistý, že muž tvého postavení by byl dotčen, kdybych tě zatkl za potulku nebo plivání na ulici. Atano, lásko, buď drahoušek a nech tohoto zločince odvést zpátky do Cynestry a uvrhnout ho do jeho vlastního vězení."

"Hned, Itagne - velvyslanče," odvětila.

"Milé dítě," zamumlal.

"Připomínáte svého bratra, Vaše Excellence," říkal Vanion usmívajícím se Itagnovi, "nejen vzhledově, ale i svou povahou."

"Jak se ten starý darebák má?"

"Měl se dobře, když jsme ho posledně viděli." Vanion se zamračil. "Bývalo by ale užitečné, kdyby nám dal vědět, že vás sem posílá."

"To je celý můj bratr. Občas si myslím, že se snaží mít tajnosti i sám před sebou."

"Co se tady vlastně přesně stalo, Vaše Excellence?" zeptal se Sparhawk.

"Vy budete sir Sparhawk," odhadl Itagne. "Váš nos je opravdu slavný, víte."

"Díky," řekl Kalten skromně.

Itagne se zatvářil zmateně.

"Já mu ho zlomil, Vaše Excellence - když jsme byli ještě malí. Když jsem to dělal, tak jsem věděl, že je to dobrý nápad. Nosí ho jako erb. Ale jsem trochu zklamán, protože ho nikdy nenapadlo mi poděkovat za službu, kterou jsem mu prokázal."

Itagne se usmál. "Jak jste už nejspíš uhodli, pánové, tak mě Oscagne poslal do Cynestry, abych dohlédl na zdejší poněkud zvláštní situaci. Sled velení byl v okrajových částech císařství vždy trochu nejasný. Ministerstvo zahraničí zaujímá stanovisko, že eléská království, stejně jako Valesie, Arjuna a Cynesga, jsou v podstatě cizí národy podřízené tamulské správě. To by velvyslancům v těchto zemích dávalo nejvyšší pravomoc. Vnitro vždycky trvalo na tom, že tato království jsou nedílnou součástí Tamuli, a proto že mají rozkazovat oni. Oscagne se o tom s Kolatou dohadoval už celé roky. Velvyslanec Taubel je politická nula a tak jeho úžasná schopnost dosáhnout fungující spolupráce s vnitrem, mého bratra poněkud překvapila. Proto mě vytáhl z univerzity - kde jsem spokojeně zapouštěl kořeny - a poslal mě sem, abych to v převleku za podsekretáře vyšetřil." Itagne se rozesmál. "Rozhodně zařídím, aby toho i tentokrát litoval stejně jako v těch druhých dvou případech."

"Obávám se, že tohle jsem nepochopil," přiznal Sparhawk.

"Tohle je potřetí, kdy mě Oscagne vytrhl z mého soukromí, abych za něj tahal kašany z ohně. Nijak se mi nelíbí, když mě někdo vytrhává z mého soukromí, takže si myslím, že mu tentokrát dám lekci. Možná kdybych ho načas nahradil jako ministr zahraničí, tak by mu to došlo - pokud bych se někdy rozhodl mu jeho úřad vrátit."

"To jsi opravdu tak dobrý, Itagne?" zeptala se ho Sefrenie.

"Ó, dobrý bože, ovšem, drahá dámo. Jsem nejmíň dvakrát lepší než Oscagne - a on to ví. Proto je mé jmenování vždycky jen dočasné. Kde jsem to byl? Ó, ano. Přijel jsem do Cynestry, zřídil jsem fungující aparát a celkem brzy jsem zjistil, že Taubel Kanzadovi zobe z ruky. Pak jsem zadržel příkazy, které Matherion poslal Taubelovi po zdejších nepokojích. Rozhodl jsem se, že ho nebudu obtěžovat s nešťastnými zprávami, takže jsem zašel za atanskou posádkou a osobně jsem se postaral o to, aby se naši vysocí přátelé dozvěděli, že na ministerstvu vnitra už nezáleží. Ve skutečnosti je to velice potěšilo. Atani policisty z jakéhosi důvodu nemají vůbec rádi. Myslím, že to má co dělat s jejich národní povahou. Už jsem byl připraven vytáhnout proti Kanzadovi a Taubelovi, když mi jeden z mých informátorů přinesl zprávu o vašem budoucím příjezdu, takže jsem se rozhodl vyčkat, dokud sem nedorazíte, než to zakončím. Musím, Sparhawk, říct, že jste lidi ve zdejší kanceláři ministerstva vnitra opravdu rozrušil."

"Ale?"

"Běhali po chodbách a ječeli 'Sparhawk přichází! Sparhawk přichází!'"

"Občas na lidi takhle působí," řekla Pišťalka. Pak se rozhlédla po ostatních. "Tohle je ten člověk," oznámila jim. "Teď už můžeme odjet."

Itagne vypadal zmateně.

"Za chvíli," řekla Sefrenie své sestře. "Itagne, jak vnitro zjistilo, že jsme na cestě?"

Itagne pokrčil rameny. "Do takové hloubky jsem to vážně nezkoumal. Pro ministerstvo vnitra pracují různí nechutní lidé. Jeden z nich nejspíš uštval čtyři, pět koní k smrti, aby tu zprávu přinesl."

"To je nemožné," nesouhlasila Sefrenie. "Nikdo se sem nemohl dostat před námi normálním způsobem. Nemohl tu zprávu přinést Styrik?"

"Drahá dámo, v Cynestře nejsou žádní Styrici. Nenávist mezi Cynesgany a Styriky je starší než dějiny."

"Ano, já vím. Ale myslím si, že nemáš pravdu. Jsem si skoro jistý, že nejméně jeden Styrik Cynestrou prošel těsně před

tím, než lidé z vnitra zpanikařili."

"Jak jsi došla k tomuhle závěru, matičko?" podivil se Vanion.

"Pro naše nepřátele pracuje Styrik," vysvětlila. "Byl v tom stínu, který Sparhawk tam v Edomu rozpustil. Ať už byl uvnitř toho oblaku, kdo chtěl, rozhodně vřiskal styricky." Sefrenie se zamračila. "Jenže pořád nechápu, jak se sem dostal před námi. Mohl by to být nějaký odrodilec, který má styky se staršími bohy. Nikdy jsme pořádně nepoznali plný dosah jejich moci."

"Nemohl by to být Starší bůh osobně?" zeptal se Bevier bojácně.

"Ne," prohlásila Pišťalka bez obalu. "Všechny jsme je uvěznili, když jsme je přemohli - podobně, jako když jsme uvěznili Azashe. Starší bohové se kolem nepotlují."

"Mám dojem, že mi půlka rozhovoru ušla," poznamenal Itagne. "Nemělo by teď přijít na řadu nějaké představování?"

"Promiňte, Vaše Excellence," omlouval se Vanion. "My jsme se vážně nesnažili být záhadní. Tato dáma je evidentně Styrička. Mohu představit Sefrenii, velekněžku bohyně Aphrael?"

"Dětské bohyně?"

"Vy ji znáte?" podivila se Sefrenie.

"Někteří z mých styrických kolegů z univerzity se mi o ní zmiňovali. Zdálo se mi, že ji příliš neschvalují. Zjevně měli pocit, že je přelétavá - a trochu lehkomyšlná."

"Přelétavá?" protestovala Pišťalka. "Lehkomyšlná?"

"Neber si to osobně," poradil jí Sparhawk.

"Ale to je osobní, Sparhawk! Oni mě urazili! Až se vrátíme do Matherionu, chci, abys zašel na univerzitu a vyzval ty bezbožné darebáky! Chci krev, Sparhawk! KREV!"

"Lidskou obětí, ó Božská?" zeptal se mírně. "Není to trochu neobvyklé?"

"No -" Aphrael zaváhala "Nemohl bys jím aspoň naplácat?"

Itagne na ně zíral.

"Nevhodné, že?" zamumlal Talen.

Říci, že byl Oscagnův bratr otřesen, by bylo silně podceňující vyjádření jeho stavu. Když vyrazili na východ z Cynestry, zíral na Pišťalku s vyvalenými očima.

"Ale Itagne, přestaň," požádala ho. "Nehodlám si nechat vyrůst druhou hlavu ani se nezměním v příšeru."

Itagne se otrásl a přešel si rukou po obličeji. "Pravděpodobně bych vám měl říct, že na vás nevěřím," řekl. "Pochopte, nesnažím se vás urazit. Jenže co se týče náboženských záležitostí, jsem přesvědčený skeptik."

"Vsadím se, že to dokážu změnit," navrhla s rozpustilým pousmáním.

"Nech toho," zarazila ji Sefrenie.

"Sám se, Sefrenie, přiznal, že je agnostik. To z něj dělá kořist. A kromě toho se mi líbí. Ještě nikdy jsem neměla tamulského vyznavače a myslím, že bych nějakého chtěla. Itagne bude akorát."

"Ne."

"Nechtěla jsem po tobě, abys mi ho koupila, Sefrenie. Vylákám ho z křoví sama, takže do toho v žádném případě nebudeš zatažena. Vůbec nic ti do toho, sestřičko, není, takže se do toho neplet'."

"Přejde ji to někdy?" zabědoval Itagne k ostatním.

"Ne." Kalten se zasmál. "Ale po chvíli to přestaneš vnímat. Zjistil jsem, že pomáhá pítí."

"To je Kaltenova odpověď na všechno," prohlásila Pišťalka s lehkým pohozením hlavy. "Pokouší se vyléčit zimu soudkem arcijského červeného - každý rok."

"Už jsme v této části císařství skončili?" zeptal se jí Sparhawk.

"Ne, Ještě se má něco stát." Dětská bohyně si povzddechla a opřela se o sestru. "Prosím tě, nezlob se na mě, Sefrenie," zaprosila. "Mám obavy, že to, co přichází, se ti nebude líbit. Ale je to nutné. Bez ohledu na to, jak moc tě to rozčílí, tak nikdy nezapomeň, že tě miluju." Narovnála se a vztáhla ruce ke Sparhawkovi. "Potřebuju si s tebou promluvit," oznámila mu. "V soukromí."

"Tajemství?" zeptal se jí Talen.

"Každé děvče potřebuje mít nějaké tajemství, Talene. Až přijde čas, tak se o tom dozvíš víc. Poodjeď trochu, Sparhawk."

Odjeli z cesty několik set yardů a pak pokračovali vpřed držíce krok s ostatními. Faranovy ocelové podkovy cvakaly na zvětralém, sluncem spáleném šterku pokrývajícím poušť.

"Zamíříme k hranicím s Tamuli," řekla mu za jízdy Pišťalka. "Ta událost, co nás čeká, se stane tam, a já vás budu muset opustit, než k tomu dojde."

"Opustit?" polekal se Sparhawk.

"Dokážete se beze mne chvíli obejít. Nemůžu tam být, až se to stane. Je to otázka slušného chování. Třeba jsem tak přelétavá a lehkomyšlná, jak tvrdí Itagne, ale mám dobré vychování. V téhle záležitosti bude hrát úlohu jistá osobnost a kdybych byla u toho, on by se urazil. Měli jsme spolu v minulosti nějaké nedorozumění a v této chvíli spolu nemluvíme." Zatvářila se žalostně. "Je to docela dlouhá chvíle," připustila, "vlastně osm, deset tisíc let. On se zabývá něčím, co já neschvaluji - ovšem on mi to nikdy pořádně nevysvětlil. Mám ho docela ráda, ale on se tváří hrozně nadřazeně. Vždycky se chová, jako bychom my ostatní byli příliš hloupí, než abychom pochopili, co dělá - ale já to chápu moc dobře. Porušuje jedno ze základních pravidel." Mávla rukou, jako by to odháněla stranou. "Ale to je mezi námi a mnou. Dej pozor na mou sestru, Sparhawk. Bude to pro ni těžké."

"Ale nerozstane se, že ne?"

"Asi by tomu dala přednost." Dětská bohyně si povzddechla "Přála bych si, aby existoval nějaký způsob, jak bych ji toho mohla ušetřit; ale žádný neexistuje. Bude tím muset projít, pokud bude chtít být moudřejší."

"Aphrael, je jí víc než tři sta let."

"Co to s tím má co dělat? Já jsem stokrát starší a pořád dospívám. Ona musí dělat to samé. Jsem roztomilá, Sparhawk, ale nikdy jsem neslibovala, že to se mnou bude snadné. Tohle ji bude strašně bolet, ale až tím projde, bude na tom mnohem líp."

"Víš, vůbec to nedává smysl."

"Já nemusím dávat smysl, otče. To je jedna z výhod mého postavení."

Cestu z Cynestry k hranici západně od Sarny zvládli v poklidných etapách od oázy k oáze. Sparhawk si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že Aphrael na něco čeká. Strávila s Vanionem hodně času nad mapou a jejich skoky přes sluncem spálený štěrk východní Cynesgy se stále zkracovaly a jejich zastávky v oázách se prodlužovaly. Jak se blížili k hranicím, ještě více zpomalili a nezdálo se, že jeli na koních a razili si cestu na východ nekonečnou prázdnotou míli za milí, aniž by se uchýlovali k Bhelliomu.

"Je těžké získat přesnější informace," řekl Itagne jednoho odpoledne čtvrtého dne cesty z Cynestry. "Většina zpráv pochází od pouštních nomádů a oni nevěří úřadům natolik, aby s nimi moc dlouho mluvili. Objevily se tu obvyklé divoké povídky o upírech, vlkodlacích, harpyjích a tak, ale raději si představuju, že většina z nich je důsledkem pohledu na dno vinného měchu. Cynesganské úřady se tomu většinou vysmály jako obyčejným přeludům nevědomých lidí, kteří příliš pijí a tráví příliš mnoho času na sluníčku. Ale zprávy o tom, že byli spatřeni Zářící, brali velice vážně."

"Tak dobrá, Itagne," ozval se Kalten podrážděně, "slyšíme o 'Zářících' už od chvíle, kdy jsme vstoupili do Daresie. Lidé se začnou třást, blednout a odmítají o nich mluvit. Máme tě tady venku v poušti, kde nemůžeš nikam utýct, takže proč bys nám nepověděl, kdo - nebo co - jsou zač."

"Je to vážně dost absurdní, sire Kaltene," řekl mu Itagne, "a poměrně dost nechutné."

"Mám silný žaludek. Jsou to nějaké příšery? Dvanáct stop vysoké a s devíti hlavami nebo co?"

"Ne. Vlastně by měli vypadat jako obyčejní lidé."

"Tak proč se jim říká tak divně?" zeptal se Berit.

"Proč nenecháš mě klást otázky?" zarazil ho Kalten hrubě. Zdálo se, že Kalten má pořád ještě problémy, jedná-li se o Berita.

"Promiň, sire Kaltene," odpověděl Berit a vypadal poněkud zaraženě a trochu ublíženě.

"No?" obrátil se Kalten na Oscagnova bratra. "Co to znamená? Proč se jim tak říká?"

"Protože svítí jako světlušky, sire Kaltene." Itagne se otfásl.

"To je všechno?" ptal se nevěřicně Kalten. "Celý kontinent se hroutí hrůzou jen proto, že někteří lidé ve tmě svítí?"

"Samozřejmě, že ne. To, že září, je jenom varování. Každý v Tamuli ví, že když uvidí někoho, kdo září jako přicházející Jitřenka, měl by se radši obrátit a uhánět jako o život."

"A co ty obludy mají dělat?" chtěl vědět Talen. "To žerou lidi zaživa nebo je trhají na kousky či co?"

"Ne," opáčil Itagne zasmušile. "Pověst praví, že pouhý jejich dotyk znamená smrt."

"Něco jako jedovatý had?" hádal Khalad.

"Je to ještě horší, mladý pane. Po dotyku zářících odpadne lidem maso z kostí. Je to jako rozklad v hrobě, ale když se to stane, oběť ještě není mrtvá. Lidové bajky, které to popisují, jsou velice děsivé. Povídá se v nich o lidech stojících jako sochy a jejich v agónii a hrůze, zatímco se jejich tváře a údy rozpouštějí na sliz a roztékají se jako tající vosk."

"To je velice názorné." Ulathe se otfásl. "Mám dojem, že to tak nějak komplikuje navazování normálních vztahů s těmito lidmi."

"Přesně, sire Ulathe." Itagne se usmál. "Ale přes to všechno patří Zářící mezi nejoblíbenější postavy tamulské literatury - což vám může poskytnout určitý pohled do nitra našich zvrácených duší."

"Mluvíte o duchařských historkách?" otázal se ho Talen. "Někteří lidé je, jak jsem slyšel, mají rádi."

"Delphaeická literatura je mnohem složitější než jen to."

"Delphaeická? Co to znamená?"

"Literatura se o Zářících zmiňuje jako o Delphaeane," objasnil Itagne, "a mýtické město, ve kterém žijí, se jmenuje Delphaeus."

"To je hezké jméno."

"Myslím, že to je součástí problému. Tamulci mají sklon být sentimentální a hudebnost tohoto slova naplňuje slzami oči našich menších básníků a jejich mozky břečkou. Pomíjejí většinu nepříjemných stránek pověsti a předkládají Delphaeany jako prosté pastýře, které nikdo nechápe. Po sedm století nám vnucují tuto odpornou pastorální verzi a nadsazené pubertácké eklogy. Zobrazují Delphaeany jako lyrické pastýře zářící jako světlušky, toulající se krajinou, trpící bolestmi z neopětované lásky a přemítající - samozřejmě těžkopádně - o všednostech jejich předpokládaného náboženství. Vědecký svět začal na delphaeickou literaturu nahlížet jako na špatný vtíp, který se příliš často opakuje."

"To je ohavné!" prohlásila Sefrenie s neobvyklým zápalem.

"Vaše kritické vnímání vás ctí, drahá dámo -" Itagne se pousmál. "- ale myslím, že váš výběr slov námět příliš vyzdvihuje. Já bych delphaeickou literaturu charakterizoval snad jako sentimentální pubertáckou záležitost, ale neberu ji natolik vážně, abych proti ní horlil."

"Delphaeická literatura je maskou pro ten nejzlobnější druh antistyrického náboženského fanatismu!" pronesla Sefrenie tónem obvykle vyhrazeným pro ultimáta.

Vanion vypadal stejně ohromen jejím náhlým výbuchem jako Sparhawk a ostatní. Rozhlédl se kolem a zjevně hledal nějaký způsob, jak změnit téma.

"Slunce za chvíli zajde," poznamenal Kalten, nabízející mu tak pomocnou ruku. Sparhawk Kaltenova vnímavost občas

překvapovala. "Pišťalko," řekl, "nechtělas nás na noc uložit vedle jedné z těch louží?"

"Oázy, Kaltene," opravil ho Vanion. "Říkají tomu oáza, ne louže."

"To je jejich problém. Klidně tomu můžou říkat, jak chtějí, ale já poznám louži, když nějakou vidím. Pokud to uděláme tímhle staromódním způsobem, měli bychom se začít poohlížet po místě k táboření a na tom pahorku tamhle na severu je nějaká zřícenina. Sefrenie nám tam může vodu vymačkat ze vzduchu a když zůstaneme v té zřícenině, nebudeme muset celou noc číchat vařícího se psa jako obvykle, když táboříme poblíž některé z jejich vesnic."

"Cynesgané psy nejedí, sire Kaltene." Itagne se zasmál.

"Na to bych nepřisahal bez poctivého přepočítání všech psů ve vesnici - a to jak před, tak po večeři."

"Sparhawku!" Byl to Khalad a drsně třásl svým pánem, aby ho vzbudil. "Tam venku jsou lidé!"

Sparhawk odhodil své pokrývky bokem, vyhrabal se na nohy a sáhl po meči. "Kolik?" ptal se šeptem.

"Viděl jsem jich tak tučet. Plíží se kolem mezi těmi balvany dole u cesty."

"Vzbud' ostatní."

"Ano, můj pane."

"Tiše, Khalade."

Khalad se na něj zpřímá, ne příliš přátelsky zadíval.

"Promiň."

Zřícenina, v níž si zřídili tábor, byla kdysi pevností. Kameny byly hrubě opracované a sestavené bez použití malty. Nespočetná staletí vanoucího prachu a písku obrousila mohutné kvádry do hladka a zaoblila hrany. Sparhawk přešel přes cosi, co vypadalo jako nádvoří, ke zborcené zdi na jižní straně pevnosti a zahleděl se dolů k cestě.

Během noci se sem příkradla hustá hradba mraků a zakryla oblohu. Sparhawk zíral k cestě a tiše tmu proklínal. Pak na druhé straně zdi zaslechl tiché zašustění písku.

"Jen se nevzrušuj," zašeptal Talen.

"Kdes byl?"

"Kde asi?" Chlapec přešel přes sut' a připojil se k velikému Pandionovi.

"Zase jsi s sebou vzal Berita?" zeptal se Sparhawk kysele.

"Ne. Berit je trochu moc hlučný, teď, když se dal na nošení kroužkové košile, a jeho poctivost je někdy na obtíž."

Sparhawk zachrčel. "Takže?" zeptal se.

"Nebudeš tomu, Sparhawku, věřit."

"Mohl bych tě překvapit."

"Jsou tam další z těch Cyrgai."

"Jsi si jistý?"

"Nezastavil jsem žádného, abych se ho zeptal, ale vypadají přesně stejně jako ti, na které jsme narazili západně od Sarsos. Mají ty legrační přilbice, starodávnou zbroj a ty hloupé krátké šaty, co nosili."

"Myslím, že se jim říká kilty."

"Šaty jsou šaty, Sparhawku."

"Dělají něco významného z taktického hlediska?"

"Myslíš jako řadit se k útoku? Ne. Myslím, že tihle jsou jenom zvědové. Nemají s sebou ta svá kopí a štíty."

"Promluvíme si s Vanionem a Sefrenií."

Přešli přes rumem pokryté nádvoří starobylé pevnosti. "Náš mladý zloděj zase neuposlechl rozkazy," oznámil Sparhawk ostatním.

"Ne, to jsem neudělal," nesouhlasil Talen. "Tys mi nezakázal, abych se na ty lidi zašel podívat, tak jak mě můžeš obviňovat z toho, že jsem tě neposlechl?"

"Nerozkázal jsem ti, abys to nedělal, protože jsem nevěděl, že tam jsou."

"Tohle věci poněkud usnadňuje. Připouštím to."

"Tady náš toulavý hoch říká, že lidé, kteří se plíží kolem, jsou Cyrgai."

"Někdo na druhé straně se zase hrabe v minulosti?" naznačil Kalten.

"Ne," prohlásila Pišťalka a lehce pozvedla hlavu. Zdálo se, že holčička spokojeně spala v náruči své sestry. "Cyrgai tam venku jsou stejně živí, jako jste vy. Nejsou z minulosti."

"To je nemožné," protestoval Bevier. "Cyrgai vymřeli."

"Opravdu?" pravila dětská bohyně. "Je zajímavé, že si toho ještě nevšimli. Věřte mi, pánové. Já bych to měla vědět. Cyrgai, kteří se tu kolem nás plíží, jsou vaši současníci."

"Cyrgané vymřeli před deseti tisíci lety, Božská," prohlásil Itagne pevně.

"Možná bys měl zaběhnout dolů a oznámit jim to, Itagne," poradila mu. "Nech mě jít, Sefrenie."

Sefrenie vypadala trochu polekaně.

Aphrael svou sestru něžně políbila a pak o kousek ustoupila. "Musím vás teď opustit. Důvody jsou velice složité, takže mi prostě budete muset věřit."

"A co s těmi Cyrgai?" chtěl vědět Kalten. "Nenecháme tě toulat se ve tmě, když jsou tam dole."

Aphrael se usmála. "Vysvětlil by mu to laskavě někdo z vás, prosím?" požádala.

"To nás chceš opustit v takovém nebezpečí?" chtěl vědět Ulathe.

"Máš strach o svou bezpečnost, Ulathe?"

"Jistě, že ne, ale napadlo mě, že se tě pokusím zahanbit natolik, abys zůstala s námi, dokud to nevyřídíme."

"Cyrgai vás obtěžovat nebudou, Ulathe," oznámila trpělivě. "Každou chvíli budou pryč." Aphrael se rozhlédla po lidech okolo sebe. Pak si povzddechla. "Opravdu už musím jít," řekla lítostivě. "Připojím se k vám později."

Pak se zachvěla jako odraz v jezeře a zmizela.

"Aphrael!" vykřikla Sefrenie a natáhla se po ní.

"To je opravdu tajuplné," zamumlal si pro sebe Itagne. "Myslela to s těmi Cyrgai vážně?" obrátil se na ostatní s dotazem. "Je vůbec možné, že někteří z nich doopravdy přežili válku se Styriky?"

"Neodvažoval bych se ji nazvat lhářkou," prohlásil Uloth. "Zvlášť ne před Sefrenií. Tady naše matička má silný ochranný pud."

"Toho jsem si všiml," řekl Itagne. "Za nic na světě bych se tebe ani tvé bohyně nechtěl dotknout, drahá dámo, ale vadilo by vám, kdybychom provedli nějaké přípravy? Dějiny jsou jedna z mých specializací na univerzitě a Cyrgai měli - chci říct mají - děsivou pověst. Ovšem já vaši malé bohyni samozřejmě věřím, ale..." A bojácně se kolem sebe rozhlédl.

"Sefrenie?" ozval se Sparhawk.

"Mě s tím neotravuj." Sefrenie vypadala, že je v hlubokém šoku z Aphraelina náhlého odchodu.

"Nech to být, Sefrenie. Aphrael musela odejít, ale později se vrátí. A já potřebuju odpověď hned teď. Můžu použít Bhelliom a vystavět nějakou překážku, která Cyrgai zadrží, dokud je nezažene to, o čem se zmiňovala Aphrael?"

"Ano, ale když to uděláš, náš nepřítel bude přesně vědět, kde jsi."

"On to už ví," poukázal Vanion. "Pochybuju, že na nás tihle Cyrgai narazili náhodou."

"V tom má pravdu," souhlasil Bevier.

"Proč se obtěžovat s tím, abychom je zadrželi?" zeptal se Kalten. "Sparhawk nás může přenést deset leguí po cestě rychleji, než mrkneme okem. K tomuhle místu mě to tak nepoutá, abych nemohl spát, když tu nebudu při východu slunce."

"Nikdy jsem to nedělal v noci," řekl Sparhawk váhavě a podíval se na Sefrenii. "Mohlo by mít to, že nevidím, kam jdu, nějaké následky?"

"Jak to mám vědět?" Měla trochu mrzutý hlas.

"Prosím, Sefrenie," požádal. "Mám problém a potřebuju tvoji pomoc."

"Co se to, v božím jméně, děje?" vyjekl Berit a ukazoval k severu. "Podívejte se na to!"

"Mlha?" ptal se nevěřícně Uloth. "Mlha v poušti?"

Zírali na podivný jev, který se k nim pomalu blížil přes vyprahlou poušť.

"Lorde Vanione," ozval se Khalad znepokojeně, "ukazuje tvoje mapa na severu nějaká města nebo usedlosti?"

Vanion zavrtěl hlavou. "Nic, jen otevřenou poušť."

"Ale jsou tam světla. Můžete je vidět, jak se odrážejí od mlhy. Jsou blízko u země, ale rozhodně je můžete vidět."

"Už jsem viděl světla v mlze i dřív," poznamenal Bevier, "ale taková nikdy. To nejsou pochodně."

"To máš pravdu," souhlasil Uloth. "Ještě nikdy jsem neviděl světlo takové barvy - a vypadá to, že prostě leží na mlze samotné, skoro jako pokrývka."

"Pravděpodobně je to tábor nějakých pouštních nomádů, sire Ulathe," nadhodil Itagne. "Vlhkost a mlha občas se světly provádí divné věci. V Matherionu uvidíte světlo odražené od perleti na budovách. Někdy v noci to je jako procházet se v duze."

"Dozvíme se o tom kapku víc," řekl Kalten. "Ta mlha se pohybuje přímo k nám a světlo přináší s sebou." Zvedl hlavu.

"A není vůbec žádný vítr. Co se to tu děje, Sefrenie?"

Než mohla odpovědět, z jihu od cesty se ozvaly výkřiky zděšení. Talen pelášil přes zaneřáděný dvůr ke svalené zdi.

"Cyrgai utíkají!" zavolal. "Odhazují meče a přilbice a utíkají jako zajíci!"

"Nějak se mi to nelíbí, Sparhawku," prohlásil Kalten nevesele a tasil meč.

Blížící se hradba mlhy se rozdělila a obeplula pahorek, na němž stáli. Byla to hustá mlha, jakou lze spatřit v městech na mořském pobřeží, a pohybovala se přes vyprahlou, jalovou poušť a neúprosně mířila k pobožené pevnosti.

"Něco se v tom hýbe!" zavolal Talen z opačné strany zříceniny.

Zprvu to byly jenom záblesky světla, ale jak se podivná mlha přiblížila, začínaly být stále zřetelnější. Sparhawk teď už zřetelně viděl tvary mlhovinových těl. Ať už byli kdokoliv, měli lidská těla.

Pak vyjekla Sefrenie jako někdo, kdo má záchvat zuřivosti. "Nečistí! Nečistí! Hnusní a zlořečení!"

Zírali na ni polekáni jejím náhlým výbuchem.

Světla v mlze se ani nezachvěla, ale pokračovala ve svém zářícím, neúprosném postupu.

"Utíkejte!" vykřikl náhle Itagne. "Utíkejte jako o život! To jsou Delphaeané - Zářící!"

DÍL DRUHÝ

DELFEUS

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

SNAD TO BYLO TOU MLHOU. Mlha všechno rozmazávala. Neexistovaly tu žádné přesné obrysy, žádné jasné, zřetelné nebezpečí, a svítící postavy v mlze se pomalu blížily, skoro jako by se vznášely, kamenitým úbočím k prastaré zřícenině a přinášely s sebou svou tajemnou mlhu. Jejich tváře, jejich vlastní tvary, byly nezřetelné, měkké, až nebyly víc než zářícími skvrnami. Snad to bylo tou mlhou - ale možná taky, že ne. Ať už to bylo čím chtělo, Sparhawk necítil žádné znepokojení.

Delphaeané se zastavili asi dvacet yardů od rozbitých zdí zříceniny a stáli tam ve své svítící mlze, která kroužila a vířila kolem nich a zaháněla noc svým chladným, bledým světlem.

Sparhawk si připadal podivně osamocený, myšlenky měl jasné přesné. "Zdravím vás, sousedé," zavolal na tvary v mlze.

"Zbláznil ses?" zalapal Itagne po dechu.

"Znič je, Sparhawk!" zasyčela Sefrenie. "Použij Bhelliom! Vyhlad' je!"

"Proč nejdřív nezjistíme, co od nás chtějí?"

"Člověče, jak můžeš být tak klidný," chtěl vědět Itagne.

"Asi to bude výcvikem." Sparhawk pokrčil rameny. "Po nějaké době si vypěstuješ instinkty. Tihle lidé nemají žádné nepřátelské úmysly."

"Má pravdu, Itagne," ozval se Vanion. "Rozhodně dokážeš vycítit, když tě někdo hodlá zabít. Tihle lidé nechtějí bojovat. Nebojí se nás, ale nejsou tu, aby bojovali. Podívejme se, pánové, kam až nás to zavede. Bud'te ostražití, ale nic neuspěchejte - aspoň prozatím."

"Anakho," zvolala jedna z postav svítících v mlze.

"To je dobrý začátek," zamumlal Vanion. "Podívej se, Sparhawk, co chtějí."

Sparhawk přikývl a přistoupil k zubem času ohlodaným balvanům zbořené zdi. "Vy mě znáte?" zavolal tamulsky.

"Samotné skály znají jméno Anakhovo. Ty jako žádný jiný muž nejsi, jenž kdy žil." Jazyk byl starobylý a hluboce formální. "My k tobě z nižádné zloby nepřicházíme, leč v přátelství."

"Budu naslouchat všemu, co mi chcete říci." Sparhawk za sebou zaslechl Sefreniino ostré nadechnutí.

"My tobě a doprovodu tvému útočiště nabízíme," oznámili mu Delphaeané z mlhy. "Jsouť nepřátelé tví všude kolem tebe a veliké nebezpečnoství tobě zde hrozí, v zemi Cyrgů. Přijď až do Delphaea a my tobě klid zaopatříme a bezpečí."

"Tvoje nabídka je velkorysá, sousede," odpověděl Sparhawk, "a já i mí společníci ti za ni děkujeme." Znělo to ale pochybovačně.

"Váhání tvoje cítíme." Hlas v mlze byl podivně dutý s jakousi chvějivou ozvěnou, takovou, jakou lze zaslechnout v dlouhé, prázdné chodbě zvuk vystupující z nezměrné dálky. "Bud' si jist, že tobě a doprovodu tvému ublížití nechceme a rozhodneš-li se do Delphaea přijít, my tobě naši ochranu zaručujeme. Jen málo z těch, kdož na celém světě tomto jsou, se nás o své vůli vyzvati odváží."

"Ti to jsem taky slyšel. Ale to nás přivádí k otázce. Proč, sousede? Jsme tu cizí. Jaký zájem mohou mít Delphaeané na našich záležitostech? Co čekáte, že za tuto nabídku přátelství získáte na oplátku?"

Svítící postava v mlze zaváhala. "Tys Bhelliom vyzvedl, Anakho - k dobrému či zlému, ale to ty nevíš. Tvá vůle již není více jen tvou, protože Bhelliom tebe přiklání k cílům svým vlastním. Ty nejsi již více z tohoto světa, ani tvůj osud. Tvé záměry a tvůj osud Bhelliom nyní tvoří. Popravdě ni ty, ni společníci tvoji nás nezajímají, protože nabídka přátelství našeho tobě nepatří leč Bhelliomu, a je to Bhelliom, od něhož cenu za přátelství toto získáme."

"To je docela na rovinu," zamumlal Kalten.

"Ohrožení tvoje větší jesti, než tobě známo," pokračoval svítící mluvčí. "Bhelliom jesti' v celém univerzu největší kořisti a bytosti daleko přesahující představivost tvoji usilují jej získati. Leč on nebude získán. Rozhodujeť se on sám o sobě a vybrat' si tebe. Do ruky tvé on sebe sám umístil a ušima tvýma musíme my tedy k němu promlouvat i nabídnouti naši dohodu." Mluvčí se odmlčel. "Zvaž, co tobě jsme zde pověděli, a stranou podezírání své odlož. Úspěch tvůj či selhání při plnění záměrů Bhelliomu na spolupráci naší záviseti mohou - a my naši cenu získáme. Brzičko si o tom pohovoříme."

Mlha zavířila a zhoustla, zářící postavy potemněly a pozvolna zmizely. Náhlý noční vánek, mrazivý jako v zimě a suchý jako troud, přeletěl pouští a mlha se zachvěla a vše zakryla, vířící, kypící a matoucí. Pak byla pryč a zářící s ní.

"Neposlouchej je, Sparhawk!" nařizovala Sefrenie ostrým pronikavým hlasem. "Vůbec neuvažuj nad tím, co říkali! Je to lest!"

"Nejsme děti, Sefrenie," obrátil se Vanion k ženě, kterou miloval. "Vážně nejsme tak hloupí, abychom brali slova cizinců za bernou minci - zvláště slovo takových cizinců, jako jsou Delphaeané."

"Ty je neznáš, Vanione. Jejich slova jsou jako med, který zláká a polapí neopatrnou mouchu. Měls je, Sparhawk, zničit."

"Sefrenie," řekl Vanion znepokojeně, "strávila posledních čtyřicet let s rukou na mém meči a snažila ses mi zabránit, abych ubližoval lidem. Proč ses změnila? Proč jsi najednou tak krvelačná?"

Zpřima a nepřátelsky se na něj podívala. "Tomu bys nerozuměl."

"To je vytáčka, drahá, a znáš mě příliš dobře, abys věděla, že to nejspíš nebude pravda. Delphaeané svou nabídkou nemuseli myslet úplně otevřeně, ale nebyli nepřátelští a nijak nás neohrožovali."

"Á - lorde Vanione," přerušil ho Ulat, "myslím, že by nikdo, kdo to má v hlavě trochu v pořádku, Sparhawkovi

nevyhrožoval. Vyhrožovat člověku, který má v rukách Bhelliom není moudrý čin - dokonce ani od lidí, kteří svítí ve tmě a rozkládají své sousedy na kompost."

"To je přesně to, co jsem měla na mysli, Vanione," chytla se Sefrenie Ulathových slov. "Delphaeané se nás báli napadnout kvůli Bhelliomu. To bylo to jediné, co je zadrželo."

"Ale zadrželo je to. Neznamenali pro nás žádné nebezpečí. Tak proč jsi chtěla, aby je Sparhawk zabil?"

"Pohrdám jimi!" Znělo to jako zasyčení.

"Proč? Co ti kdy tak strašného udělali?"

"Nemají žádné právo na existenci!"

"Všechno má právo na existenci, Sefrenie - dokonce i vosy a štíři. Strávila celý život tím, že ses tohle snažila naučit mladé krvežíznivé Pandiony. Proč se toho najednou zříkáš?"

Sefrenie se od něj odvrátila.

"Prosím, tohle nedělej. Máš nějaké problémy a tvoje problémy jsou i moje. Nech to tedy vyjít na světlo a podíváme se na to."

"Ne!" A prudce se obrátila na patě a odkráčela pryč.

"Nemá to absolutně žádný faktický základ," vykládal Itagne, když pod bleďým sluncem polykali pusté míle.

"To jsou obvykle ty nejlepší příběhy," poznamenal Talon. Itagne se krátce usmál. "V tamulské kultuře se po celé věky objevuje řada lidových pověstí o Zářících. Předpokládám, že to začalo jako obvykle hrůzostrašnými příběhy, ale tamulská kultura v sobě má něco, co nás dohání k extrémům. Asi před sedmi sty lety začal jeden rozhodně nepřilíš významný básník fušovat do mýtů. Místo, aby se soustředil na hrůzu, začal tát sentimentem, hrabal se v tom, jak se Delphaeané ve svém postavení cítí. V ubohých verších ronil hojné slzy nad jejich osamělostí a pocitem vyvrženců. Naneštěstí se navrátil k pastorální tradici a falešný sentiment toho hloupého nápadu přidal ke svým ostatním výstřednostem. Jeho nejslavnější prací je dlouhá epická báseň nazvaná Xadana. Xadana měla být delphaeická pasačka, která se zamilovala do obvyčejného lidského pasačka. Dokud se stýkali jen ve dne, všechno bylo v pořádku, ale Xadana každé odpoledne utíkala, aby před svým milcem utajila svou pravou totožnost. Ta báseň je hrozně dlouhá a nudná a je plná dlouhých, truchlivých pasáží, v nichž se Xadana lituje. Je to příšerné."

"Z toho, co nám ti lidé v mlze minulou noc povídali, odhaduji, že slovo Delphaeané je jejich vlastní jméno," poznamenal Bevier. "Jestli tedy tamulská literatura také používá toto označení, naznačovalo by to, že tu určité styky existují."

"To taky ano, pane rytíři," odpověděl Itagne, "ale neexistuje o tom žádný záznam. Tradice jsou velice staré a já mám takové podezření, že mnoho z nich vzniklo v perverzích hlavách básníků třetí třídy. Město Delphaeus by mělo ležet v opuštěném údolí vysoko v horách jižního Atanu. O Delphaeanech se tvrdí, že to jsou Tamulci nějak spřízněni s Atany, ale bez jejich obrovských proporcí. Kdybychom měli brát našeho poetu vážně, což nejspíš nemůžeme, tak jsou Delphaeané národ prostých pastýřů, který následoval svá stáda do onoho údolí a byl zde uvězněn lavinou, která uzavřela jediný průchod do vnějšího světa."

"To je úplně nemožné," prohlásil Ulath.

"Nemožnosti se z tohoto příběhu začínají vynořovat později," pokračoval Itagne suše. "Dovídáme se, že uprostřed onoho údolí leží jezero a to jezero má být zdrojem zvláštností Delphaeanů. Říká se, že září, a protože je jediným zdrojem vody v údolí, jsou Delphaeané a jejich stáda nuceni z něj pít a koupat se v něm. V příběhu se má za to, že po nějaké době oni také začali svítit." Itagne se pousmál. "Musí ušetřit celé jmění za svíčky."

"Ale to není možné, že ne?" zeptal se Talen skepticky. "Chci říct, lidi přece nezačnou ve tmě svítit jen kvůli tomu, co jí a pijou, že ne?"

"Já nejsem vědec, mladý muži, takže se mě neptej na to, co možné je a co není. Snad by to mohl způsobovat nějaký nerost nebo možná nějaký druh řas. Je to hezké vysvětlení imaginárního charakteristického rysu."

"Ale ti lidé minulou noc zářili, Vaše Excellence," připomněl mu Kalten.

"Ano a já se na to snažím zapomenout." Itagne se ohlédl přes rameno. Sefrenie odmítla naslouchat jakékoli debatě o Delphaeanech a tak s Beritem následovali ostatní z povzdálí. "Reakce lady Sefrenie na Delphaeany je pro Styriky celkem typická, víte. Už jenom samotné to jméno je vyvádí z míry. I tak ale byla Xadana velice oblíbená a objevilo se mnoho obvyklých napodobitelů. Kolem Delphaeanů vyrostlo celé jedno odvětví literatury. Říká se mu, jak jinak, delphaeická literatura. Rozumní lidé ji neberou vážně a pošetilci jsou pošetilci. Víte, jak to chodí."

"O ano," zamumlal Bevier. "Když jsem studoval, musel jsem přečíst celé knihovny plné ohavných veršů. Každý profesor měl svého oblíbeného básníka a všichni nám je bez milosti vnucovali. Myslím, že to mě nakonec přivedlo na vojenskou dráhu."

Vrátil se k nim Khalad. "Nerad bych vypadal, že kritizuju sobě nadřazené, pánové," prohlásil suše, "ale rozhodnutí opustit cestu a vydat se do kraje se může v den, kdy není vidět slunce, zdát kapku nešťastné. Ví vůbec někdo, kam jedeme?"

"Na východ," řekl pevně Vanion.

"Ovšem, můj pane," odvětil Khalad. "Když říkáte na východ, tak jedeme na východ - i když to není pravda. Neměli bychom se blížit k hranicím?"

"Už by to nemělo být daleko."

"Neříká vaše mapa, že hranici mezi Cynesgou a Tamulskou zemí označuje řeka Sarna?"

Vanion přikývl.

"No, vyjel jsem právě na vrcholek tamhle toho kopce před námi a rozhlíd jsem se kolem. Dohlédl jsem asi tak deset legu daleko a nikde tam žádná řeka není. Myslíte, že by Sarnu mohl někdo ukrást?"

"Chovej se slušně," zamumlal Sparhawk.

"Kartografie není přesná věda, Khalade," poukázal Vanion. "Vzdálenosti na mapě jsou jen přibližné. Vyjeli jsme za úsvitu a jeli jsme k nejsvětějšímu bodu v hradbě mraků. Pokud někdo neprovedl nějaké změny, tak to je východ. Zhruba každou hodinu jsme se dívali po meznících, takže pořád jedeme tím stejným směrem, jako když jsme dnes ráno vyráželi."

"Tak kde je ta řeka, můj pane?" zeptal se Khalad a pak se podíval na Itagna. "Jak byste, Vaše Excelence, řekl, že je údolí Sarny široké?"

"Nejméně šedesát leguí. Je to nejdelší a nejširší řeka kontinentu a její údolí je velice úrodné."

"Tráva? Stromy? Spousta zeleného osení?"

Itagne přikývl.

"Žádným směrem není ani náznak zeleně, pánové," prohlásil Khalad. "Všude je jen hnědá pustina."

"Jedeme na východ," trval na svém Vanion. "Na severu - nalevo - by měly být hory Atanu."

"To možná jsou, můj pane, ale dneska jsou krapet stydlivé. Skrývají se v oblacích."

"Říkal jsem ti, Khalade, že mapy jsou nepřesné, to je všechno." Vanion se ohlédl přes rameno. "Proč nezajedeš za Sefrenii a Beritem a nepožádáš je, aby se k nám připojili? Je čas oběda, ne, Kaltene?"

"Určitě, můj pane."

"Taky jsem si to myslel. Zalovíme v zavazadlech a dáme dohromady něco k jídlu."

"Je sir Kalten zkušený v odhadování času?" optal se Itagne Sparhawk.

Ten se usmál. "Obvykle spoléháme na Khalada - když je vidět slunce. Ale když je pod mrakem, vracíme se ke Kaltenově žaludku. Obvykle nám dokáže říct na minutu přesně, jak je to dlouho, co naposledy jedl."

K večeru, když zastavili na noc, Khalad se postavil kousek od místa, kde ostatní připravovali tábořiště, a s mírně samolibým výrazem přehlížel beztvářou poušť. "Sparhawku," zavolal, "nemohl bys sem na chvilku přijít? Chtěl bych ti něco ukázat."

Sparhawk odložil Faranovo sedlo a přistoupil ke svému panošovi. "Ano?" zeptal se.

"Myslím, že by sis o tom měl radši popovídat s lordem Vanionem. Mě nejspíš nebude poslouchat, když už se včera rozhodl, ale někdo ho bude muset přesvědčit, že dneska jsme na východ nejeli."

"Nejdřív budeš muset ty přesvědčit mě."

"V pořádku." Zdatný mladík ukázal přes poušť. "Přišli jsme odtamtud, že?"

"Ano."

"Kdybychom jeli na východ, tak by to byl západ, ano?"

"Zmiňuješ samozřejmosti."

"Ano, já vím. Musím. Pokouším se něco vysvětlit rytíři. Naposled, když jsem se díval, tak slunce zacházelo na západě."

"Prosím tě, Khalade, nesnaž se být chytrý. Prostě přejdi k věci."

"Ano, můj pane. Jestli je to západ, tak proč slunce zapadá tamhle?" Obrátil se a ukázal nalevo, kde mraky zabarvovala jasně oranžová záře.

Sparhawk zamrkal a pak tiše zaklel. "Jdeme si popovídat s Vanionem," řekl a přešel táborem k místu, kde Preceptor Pandionů hovořil se Sefrenii.

"Máme problém," oznámil jim Sparhawk. "Někde jsme dneska špatně zahnuli."

"Ještě tě to pořád nepřešlo, Khalade?" Vanionův tón byl podrážděný. Jeho rozhovor se Sefrenii se evidentně nevyvíjel právě nejlépe.

"Tady náš mladý přítel mi právě něco ukázal," nedal se Sparhawk zvíkat "Samozřejmě hovořil pomalu, to kvůli mému omezenému chápání. Říká, že pokud někdo nepřemístil slunce tak jsme celý den jeli na sever."

"To není možné."

Sparhawk se otočil a ukázal na ošklivou oranžovou záři na obzoru. "To není směr, ze kterého jsme přijeli, Vanione." Vanion chvilku zíral na obzor a pak začal nadávat.

"Ty mě nebudeš poslouchat, že ne?" obvinila ho Sefrenie. "Teď mi třeba uvěříš, až ti budu vykládat, že tě Delphaeané pokaždé oklamou."

"Byla to naše chyba, Sefrenie - no dobře, tak moje. Nemůžeme automaticky obviňovat Delphaeany ze všeho, co se pokazí."

"Znám tě ještě jako malého kluka, Vanione, a takovou chybu jsi nikdy dřív neudělal. Viděla jsem tě najít cestu temnou nocí uprostřed vánice."

"Musel jsem si splést nějaká znamení a špatně se zaměřit." Vanion se zamračil. "Díky, Khalade, že jsi byl tak zdvořilý - a tak trpělivý. Mohli jsme takhle pokračovat dál, až bychom narazili na polární ledovce. Občas bývám umíněný."

Sefrenie se na něj s láskou usmála. "Radši tomu říkám upřený k jednomu cíli, drahý," řekla mu.

"Ale znamená to to stejné, ne?"

"Ano, ale zní to lépe."

"Udělej, Khalade, nějaké značky," nařídil Vanion a rozhlížel se kolem. "Nikde tady kolem neleží žádné větve, takže udělej hromádky kamenů a označ je kousky barevného sukna. Přesně si odměříme, kde bude slunce dnes večer, takže ráno neuděláme zase tu stejnou chybu."

"Zařídím to, můj pane."

"Jsou tu zas," řekl Kalten a drsně se Sparhawkem třásl.

"Kdo je tu?" Sparhawk se posadil.

"Tvoji svítecí kamarádi. Chtějí si s tebou znova popovídat."

Sparhawk se postavil a následoval svého přítele na okraj tábora.

"Stál jsem na hlídce," vysvětloval Kalten tiše, "a oni se prostě objevili jen tak odnikud. Ty Itagnovy povídačky jsou docela zábavné, ale myslím, že nejsou moc přesné. Zářící nezáří pořád. Připíchl se ke mně a svítit začali až když byli na místech."

"Pořád se drží zpátky?"

Kalten přikývl. "Udržují si odstup. Neexistuje způsob, jak bychom je mohli přepadnout."

Tentokrát a žádná mlha a jen dva Zářící postávali asi dvacet yardů od připoutaných koní. Ale i tak jejich rysy zakrývala tajuplná záře.

"Ohrožení tvé neustále roste, Anakho," pronesl ten stejný, dutý hlas. "Nepřátelé tvoji po tobě po celé zemi pasou."

"Nikoho jsme neviděli, sousede."

"Jestli nepřítel tvůj neviditelný a tudíž nejvíce nebezpečný. Oni jest po tobě v myslích svých pátrají. Naléháme, bys nabídku útočiště od nás přijal. Brzy by pozdě být mohlo."

"Za nic na světě bych tě nechtěl urazit sousede, ale máme jen vaše slovo, že existuje nějaké neviditelné nebezpečí, a já si myslím, že nejspíš kapku přeháníte. Říkali jste, že mé kroky určuje Bhelliom a ten má neomezenou moc. Sám jsem si to párkrát vyzkoušel. Takže díky za váš zájem, ale stejně si pořád myslím, že se o sebe a své přátele dokážu postarat sám." Na okamžik se odmlčel a pak na náhlý podnět zaútočil. "Proč prostě nenecháme ty zdvořilostní řečičky? Vy jste přiznali, že na tom máte soukromý zájem. Tak proč s tím nevylezete na světlo a neřeknete mi, co vlastně chcete a co jste za to ochotni nabídnout? To by mohl být dobrý základ pro vyjednávání."

"Tvůj šarm je opravdu okouzlující, Sparhawku," zamumlal Kalten.

"My nabídku tvoji zvážíme, Anakho." Zvučný hlas byl chladný.

"To udělejte. Ó, ještě jedna věc, sousede. Přestaňte si pohrávat s tím, kam míříme. Podvod a klam vyjednávání vždycky tak nějak zavedou špatným směrem."

Zářící Delphaeané neodpověděli, ale stáhli se zpět do pouště a zmizeli z dohledu.

"Takže mi věříš, Sparhawku, což?" ozvala se Sefrenie těsně za oběma rytíři. "Pochopils, jak bezzásadoví a nečestní ti tvorové jsou."

"Řekněme, že jsem stále ochotný to vzít v úvahu, matičko. Mělas ale úplnou pravdu v tom cos řkala před tím. Můžeme Vanionovi zavázat oči, den, dva ho vodit dokola a on stejně ukáže rovnou na sever." Sparhawk se rozhlédl kolem sebe.

"Jsou všichni vzhůru? Myslím, že bychom měli radši pouvažovat nad našimi vyhlídkami."

Vrátili se k místu, kde měli na tvrdém, nepohodlném šterku rozložená lůžka. "Jsi opravdu velice chytrý, Sparhawku," poznamenal Bevier. "To, že naši návštěvníci nepopřeli tvoje obvinění, které sis vycucal z prstu, naznačuje, že Sefrenie měla celou dobu pravdu. Opravdu nás svedli z cesty."

"To ale nemění nic na skutečnosti, že tam byli ti Cyrgai," připomněl mu Ulath, "a Cyrgai jsou rozhodně našimi nepřáteli. Možná nevíme, co mají Delphaeané za lubem, ale minulou noc kvůli nám zahnali Cyrgai a to mě tak trochu vede k tomu, abych se mi začali líbit."

"Nemohla to být nějaká úmluva?" navrhl Berit.

"To není moc pravděpodobné," řekl Itagne. "Cyrgané tradičně věří, že jsou korunou všeho stvoření. Nikdy by nesouhlasili s žádnou lstí, v níž by měli podřízenou pozici - dokonce ani naoko. Prostě to nemají v povaze."

"Má pravdu," souhlasila Sefrenie, "a dokonce, i když nerada, musím přiznat, že takové spojení by rozhodně nebylo typické ani pro Delphaeany. Mezi nimi a Cyrgai neexistuje společná řeč. Nevím, jakou úlohu v této záležitosti Delphaeané hrají, ale mají své vlastní zájmy. Nenechali by se nastrčit za někoho jiného."

"Skvělý," prohlásil Talen sardonicky, "takže teď máme dva nepřátele, kterých se musíme obávat."

"Proč se vůbec obávat?" pokrčil Kalten rameny. "Bhelliom nás může dopravit na předměstí Matherionu než stihneme říct švec. Proč prostě neodejdeme a nenecháme Cyrgany i Delfany tady v téhle pustině, aby si mezi sebou vyřídili své účty?"

"Ne," řekla Sefrenie.

"Proč ne?"

"Protože Delphaeané nás už svedli z cesty. A my nechceme jet do Delphaea."

"Nedokážou přece oblafnout Bhelliom, Sefrenie," nesouhlasil Vanion. "Mohou oklamat mě, ale Bhelliom, to je úplně jiná záležitost."

"Nemyslím, že bychom to měli riskovat, drahý. Delphaeané od Sparhawka něco chtějí a zjevně to zahrnuje i Bhelliom. Ať jim tedy nedáme do rukou oba. Vím, že je to únavné a nebezpečné, ale stůjme oběma nohama na zemi. Bhelliom se pohybuje rozlehlou prázdnotou. Jestli ho Delphaeané dokážou oklamat, mohli bychom se z té prázdnoty vynořit skoro kdekoliv."

"Co je to ekloga?" chtěl vědět Talen. Následujícího rána jeli, jak doufali, směrem na východ, a Itagne pokračoval ve své rozhárané rozpravě o delphaeické literatuře.

"Je to takové primitivní drama," odpověděl. "Obvykle je v tom setkání dvou pastýřů, postávají kolem a špatnými verši roztímají o filosofii."

"Znával jsem pár pastýřů," vložil se do toho Khalad, "a filosofie obvykle nebyla hlavním námětem jejich rozhovorů. Mnohem víc je zajímavý ženské."

"V eklogách je i něco podobného, ale je to tak zidealizované že se to z toho dá jen těžko poznat." Itagne se zamyšleně popotahoval za ušní lalůček. "Čím civilizovanější se lidé stávají, tím víc si romantizují prostý bukolický život a jeho špinu a tvrdou dřinu nechávají stranou. Ti hloupější z našich básníků nad pastýři úplně vzlykají - a pasačkami, samozřejmě. Bez pasaček by to nebyla až taková psina. Aristokraté se opakovaně nechávají okouzlovat pastorální tradicí a jsou ochotni zajít dost daleko, aby si své výmysly mohli zahrát. Otec císaře Sarabiana dokonce zašel až tak

daleko, že si nechal u Saranthu postavit zidealizovaný ovčín. Míval ve zvyku tam v létě se svým dvorem zajet a strávit tam několik měsíců předstíráním, že dohlíží na stáda těžce překrmovaných ovcí. Hrubé haleny a suknice měli ušité ze sametu a saténu, posedávali kolem se zasněnými výrazy, skládali špatné rýmy a nevšímali si toho, že se jejich ovce toulají, jak se jim zlíbí." Itagne se pohodlněji usadil v sedle. "Pastorální literatura vlastně nikomu a ničemu neškodí. Je hloupá, přehnaně sentimentální a básníci, kteří se jí oddávají, mívají většinou těžkou ruku, když dojde na morální lekce. To je u literatury obvyklá potíž - najít pro ni ospravedlnění. Víte, literatura vlastně žádnému praktickému účelu neslouží."

"Až na to, že bez ní by byl život jalový a prázdný," prohlásil Bevier.

"To ano, sire Beviere," souhlasil Itagne. "Na každý pád delphaeická literatura - která nejspíš s opravdovými Delphaeany nemá vůbec nic společného - vyrostla na těchto směšných literárních konvencích a po několika staletích tohoto nesmyslu byly možnosti pastorální tradice silně vyčerpány, takže se naši básníci vydali dále do polí - jako nehlídané ovce, abych rozšířil přirovnání. Někdy v posledním století začali postulovat tvrzení, že Delphaeané praktikují nestyrickou magii. To mé styriické kolegy na univerzitě vážně rozhořčilo." Itagne se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že Sefrenie, stále jedoucí vzadu s Beritem, není v doslechu. "Mnoho lidí na Styricích nachází něco silně zneklidňujícího. Ta jejich blazeovaná nadřazenost splácaná s obviňující sebestilostí spolu nejdou moc dohromady a na univerzitě oblíbený způsob, jak vytočit Styrika, je zmínit se před ním o delphaeické magii a pak pozorovat, jak vylétí."

"Napadá vás něco, co by mohlo vysvětlovat Sefreniinu reakci na Delphaeany?" zeptal se Vanion zneklidněně. "Nikdy dřív jsem neviděl, že by se takhle chovala."

"Já lady Sefrenii neznám tak dobře, lorde Vanione, ale to, jak vybuchla, když jsem se poprvé zmínil o delphaeické literatuře, nám něco naznačuje. V Xadaně je kratička pasáž, kde se naznačuje, že Delphaeané a Styrici byli ve válce, která měla vyhubit Cyrgai, spojenci. Ta pasáž je jasně založená na velice nejasné části jednoho historického textu ze sedmáctého století. Je v něm zmínka o zradě, ale nic víc. Když jejich válka s Cyrgai začala, Styrici zjevně úskokem přiměli Delphaeany, aby Cyrgai napadli z východu. Slíbili jim pomoc a všechny možné další výhody, ale když Cyrgai provedli protiútok a začali Delphaeany zatlačovat zpátky, Styrici se rozhodli na své sliby zapomenout. Delphaeanové byli téměř vyhubeni. A Styrici se celé věky vytácejí a vykrucují a pokouší se to donebevolající porušení věrnosti ospravedlnit. Na světě existuje mnoho lidí, kteří nemají Styriky rádi, a tuto zradu používají jako základ pro svůj fanatismus. Styrici se, pochopitelně, literatuře moc nevěnují." Zamyšleně se zahleděl do beztvaré pouště. "Jeden z méně přitažlivých aspektů lidské přirozenosti je náš sklon nenávidět lidi, k nimž jsme se nezachovali nejlépe. Je to mnohem jednodušší, než přiznat si svou vinu. Dokážeme-li se přesvědčit, že lidé, které jsme zradili nebo zotročili, byli vlastně nelidské příšery, pak naše vina není tak těžká, jak uvnitř víme, že je. Lidé jsou velice, velice dobří v přenášení viny a vyhýbání se odpovědnosti. Rádi si o sobě myslíme jen to nejlepší, že?"

"Myslím, že by to potřebovalo víc, než jen tohle, aby to Sefrenii vyvedlo z míry," poznamenal Vanion pochybovačně.

"Je příliš rozumná, než aby vzplanula jen proto, že někdo řekl něco nehezkého o Stydicích. Několik set let strávila v elénských královstvích v Eosii a tam jdou protistyriické předsudky dál než jen k literárním urážkám." Vanion si povzdychl. "Kdyby si o tom se mnou jenom promluvla. Jenže z ní nedokážu dostat nic rozumného. Jenom ze sebe plive divoká obvinění. Vůbec to nechápu."

Sparhawk ale tušení o tom, co se děje, měl. Aphrael naznačovala, že Sefrenie se má setkat s něčím obzvláště bolestným, a začínalo být stále zřejmější, že Delphaeané budou příčinou její bolesti. Aphrael taky říkala, že Sefreniino utrpení bude nutné jako předehra k jakémusi růstu. Itagne, který nikoho z nich příliš dobře neznal, mohl narazit na něco důležitého. Sefrenie byla Styrička až do konečků prstů a přijetí rasové viny za věky staré špatné chování by jí způsobilo právě takovou bolest, jakou Aphrael tak zarmouceně popisovala. Nicméně Sefrenie nebude jediná, kdo bude trpět. Vanion říkal, že Sefreniiny problémy jsou i jeho. Naneštěstí to stejné platilo i o její bolesti.

Sparhawk jel opuštěnou plání a myšlenky měl stejně bezútěšné, jako bylo jeho okolí.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KRING ZAMYŠLENĚ HLEDĚL NA TRÁVNÍK. "Přišlo to na mě jako šilenství, Atane Engesso," vykládal svému obrovitému příteli. "Od okamžiku, kdy jsem ji prvně spatřil, nedokážu myslet na nic jiného." Ti dva stáli ve stínu poblíž ministerstva vnitra.

"Jsi šťastlivec, příteli Kringu," odvětil Engessa svým hlubokým, mírným hlasem. "Většinu mužů taková láska v životě nepotká."

Kring se poněkud suše usmál. "Jsem si jistý, že můj život by byl mnohem jednodušší, kdyby mě taky nepotkala."

"Lituješ toho?"

"Ani na chvíli. Myslím jsem si, že můj život je naplněný. Jsem domim svého lidu a předpokládal jsem, že až nadejde čas, moje matka mi vyhledá vhodnou ženu, jak je obvyklé a správné. Oženil bych se, zplodil syny a tím bych splnil, co se ode mě žádá. Pak jsem spatřil Mirtai a uvědomil jsem si, jak prázdný byl můj život předtím." Kring si rukou přejel po své vyholené lebce. "Mám obavy, že moji lidé s ní budou mít hromadu problémů. Nepodobá se žádné ženě, se kterou se kdy setkali. Nebylo by to tak složité, kdybych nebyl domim."

"Možná by tě ani nechtěla, kdybys nebyl, příteli Kringu. Mirtai je pyšná žena. Měla se stát ženou vládce."

"Já vím. Neodvážil bych se k ní přiblížit, kdybych nebyl domi. Ale i tak budou problémy. Vidím je přicházet. Ona je cizinka a vůbec se peloiským ženám nepodobá. Pro naše ženy je společenské postavení velice důležité a Mirtai je jiné rasy, je vyšší než nejvyšší peloiský muž a je mnohem krásnější než jakákoliv jiná žena, kterou jsem kdy viděl. Už tohle samo by otřásl srdci peloiských žen. Všiml sis, jak se na ni Tikumova žena Vída dívá, že?"

Engessa přikývl.

"Ženy mého lidu ji budou o to víc nenávidět, protože já jsem jejich domi. Ona bude domou, domiho ženou, a bude první mezi všemi ženami. A aby to bylo ještě horší, bude nejbohatší ze všech Pelloiců."

"Tomu nerozumím."

"Docela se mi daří. Stáda se rozrůstají a hodně jsem si nakradl. Všechn můj majetek bude patřit jí. Bude vlastnit rozsáhlá stáda ovcí a krav. Stáda koní ale zůstanou moje."

"To je peloiský zvyk?"

"Ó ano. Ovce a krávy jsou potrava, takže patří ženám. Ženám patří také stany, lůžka a vozy. Zlato, které dostáváme od krále za zemošské uši, patří všemu lidu dohromady, takže skoro jediná věc, kterou my, peloistí muži, vlastníme, jsou naše zbraně a koně. Když se na to podíváš pořádně, tak ženám patří všechno a my utrácíme naše vlastnictví."

"Máte to podivnou společnost, příteli Kringu."

Kring pokrčil rameny. "Muž by se neměl zabývat jenom vlastnictvím. Rozptyluje ho to, když přijde čas boje."

"V tom je jistá moudrost, příteli můj. A kdo všechny ty věci vlastní, než se oženíš?"

"Moje matka. Je to rozumná žena a až bude mít dceru, jako je Mirtai, její postavení se ohromně zlepší. Mezi peloiskými ženami má velké slovo a já doufám, že dokáže udržet věci pod kontrolou - aspoň mezi mými sestrami." Kring se zachechtal. "Už se těším na to, jak se budou moje sestry tvářit, až jim Mirtai představím, a ony se jí budou muset poklonit. Já je ani nemám moc rád. Každou noc se modlím za mou smrt."

"Tvoje vlastní sestry?" Engessa vypadal šokovaně.

"Ovšem. Kdybych zemřel, než se ožením, všechno, co mám, by se stalo majetkem mé matky a moje sestry by to zdědily. Dokonce si už o sobě myslí, že jsou bohaté. Odmítly i přijatelné nápadníky, protože jsou pyšné na své postavení a majetek, o kterém si myslí, že ho zdědí. Měl jsem moc práce s válkou, než abych vážně pomýšlel na ženění, a každým rokem, který přejde, se mé sestry cítí jako majitelky stád jistější." Kring se ušklíbl. "Obávám se, že je Mirtaino náhlé objevení rozčílí. Jeden ze zvyků našeho lidu vyžaduje, aby budoucí nevěsta strávila dva měsíce ve stanu matky svého snoubence - a dověděla se o něm všechny ty drobnosti, které bude po svatbě potřebovat znát. Během této doby Mirtai s mou matkou také vyberou ženichy pro mé všechny sestry. Mít hodně ženských pohromadě nedělá dobrotu. To mé sestry opravdu rozčílí. Čekám, že se Mirtai pokusí zabít. Samozřejmě je před tím budu varovat," dodal oddaně. "Konec konců, jsem jejich bratr. Ale jsem si jistý, že mě neposlechnou - přinejmenším než jich Mirtai pár zabije. Stejně mám sester až moc."

"Kolik?" chtěl vědět Engessa.

"Osm. Jejich postavení se po mé svatbě drasticky změní. Teď zrovna jsou všechny dědičky. Po mé svatbě budou nemajetné staré panny, závislé na Mirtai každou kůrkou chleba, kterou sní. Myslím, že budou hořce litovat každého nápadníka, kterého doted odmítly. Neplíží se někdo tamhle ve stínu zdi?"

Engessa pohlédl směrem k ministerstvu vnitra. "Vypadá to tak," připustil. "Půjdeme se ho zeptat, co tu pohledává. My přece nechceme, aby někdo vstoupil do té budovy, dokud tam bude Atana Mirtai a zloději."

"Správně," souhlasil Kring. Uvolnil si v pochvě šavli a podivně nesourodý pár se tiše vydal přes trávník, aby zadržel kradmý stín u zdi.

"Jak daleko je odsud do Tegy, Sarabiane?" zeptala se Ehlana vzhlížejíc od Sparhawkova dopisu. "Myslím vzdušnou vzdálenost."

Sarabian si svlékl kabátec a v těsně padnoucích nohavicích a lněné košili s dlouhými rukávy vypadal opravdu neodolatelně. Černé vlasy po ramena si svázal do zadu a trénoval výpady rapírem na zlatý náramek zavěšený na stropě na dlouhé tkanici. "Asi stopadesát leguí, co myslíš, Oscagne?" opáčil a zkroutil tělo do postavení en garde. Provedl výpad a špičkou rapíru zachytil okraj náramku, který se na tkanici rozhoupal a roztočil. "Touché!" zamumlal.

"Spíš to bude ke stosedmdesáti, Vaše Veličenstvo," opravil ho Oscagne.

"Vážně tam mohlo pršet?" zeptala se Ehlana. "Tady je nádherné počasí. Stosedmdesát leguí zase není tak daleko a Sparhawk tady říká, že v Teze prší už celý týden."

"Kdo dokáže odhadnout, co počasí udělá?" Sarabian opět zaútočil a rapír hladce prošel náramkem.

"Dobrý úder," poznamenala Ehlana trochu nepřítomně.

"Díky, Vaše Veličenstvo." Sarabian se uklonil a mávl rapírem. "Tohle je vážně legrace, víte to?" Dramaticky se přikrčil.

"Mám tě, pse!" Provedl další výpad na náramek a o několik palců minul. "Touché!"

"Alean, drahoušku," obrátila se Ehlana ke své komorné. "Zašla by ses podívat, jestli je námořník, který tento dopis přinesl, pořád ještě tady?"

"Už jdu, má královno."

Sarabian se zkoumavě zadíval na svou hostitelku.

"Ten námořník právě dorazil z Tegy. Myslím, že bych jeho názor na tammější počasí také rád slyšel."

"Snad si nemyslíte, že by váš manžel Vašemu Veličenstvu lhal, ne?" protestoval Oscagne.

"Proč ne? Já bych mu lhala, kdybych k tomu měla vážný politický důvod."

"Ehlano!" Sarabian byl hluboce šokován. "Myslel jsem, že Sparhawka mi luješ."

"Co to s tím má, pro všechno na světě, co dělat? Ovšem, že ho miluju. Miluju ho od doby, kdy mi bylo asi tolik jako Danae teď, ale láska a politika jsou dvě naprosto odlišné věci a nikdy by se neměly míchat dohromady. Sparhawk má, Sarabiane, něco za lubem a tady tvůj skvělý ministr zahraničí nejspíš ví, co to je."

"Já?" zaprotestoval mírně Oscagne.

"Ano, ty. Mořské panny, Oscagne? Mořské panny? Snad sis vážně nemyslel, že vám tu povídačku spolknou, co? Jen jsi

mě trochu zklamal. To ses nezmohl na nic lepšího?"

"Byli jsme tak trochu v časové tísní, Vaše Veličenstvo," omlouval se s poněkud rozpačitým výrazem. "Princ Sparhawk spěchal s odjezdem. Takže nás prozradilo to počasí?"

"Částečně," odpověděla Ehlana a zvedla dopis. "Ale můj milovaný se přechytračil sám. Jeho dopisy jsem viděla už dřív. Pojem 'jednotný vhodný styl' Sparhawka nikdy ani nenapadl. Jeho dopisy obvykle vypadají, jako by je psal obouřucím mečem. A tenhle - a všechny ostatní z Tegy jsou pilované, až se blýskají. Jsem dojata, že s tím měl tolik starostí, ale nevěřím v nich ani jednomu slovu. A teď, kde je? A co opravdu chystá?"

"To mi neprozradil, Vaše Veličenstvo. Všechno, co mi řekl, bylo, že potřebuje nějaký důvod, aby se na pár týdnů dostal z Matherionu."

Ehlana se na něj sladce usmála. "To je v pořádku, Oscagne," pravila. "Já si to zjistím sama. Bude to tak mnohem větší legrace."

"Je to velká budova," hlásil Stragen následujícího rána. "Zabere nám to dost času, prohledat ji kousek po kousku."

Právě se s Caaladorem a Mirtai vrátili z neúspěšného nočního vloupání.

"A pokročili jste nějak?" chtěl vědět Sarabian.

"Dokončili jsme horní dvě poschodí, Vaše Veličenstvo," odpověděl Caalador. "Dnes v noci začneme se třetím."

Caalador se s unaveným výrazem rozvaloval v křesle. Stejně jako jeho společníci na sobě stále ještě měl těsné černé šaty. Protáhl se a zazíval. "Bože, jsem tak utahaný," řekl. "Začínám na tohle být moc starý."

Stragen rozvinul stářím zažloutlou sadu nákrešů. "Pořád si myslím, že odpověď leží tady," prohlásil. "Místo, abychom chodili dvěma a šťourali se pod policemi, měli bychom srovnávat rozměry s těmito nákresy."

"Te se fort meslíš, že tam só tajny průchode a okrety cimre, že jo, Stragene?" zazíval znovu Caalador. "To zrovna moc nemluví pro tvůj vkus, co se literatury dotýče, kamaráde."

Sarabian se na něj popleteně podíval.

"Thalesané se vyžívají ve špatných historkách o strašidlech, Vaše Veličenstvo," objasnil Caalador.

"Opisovači v Emsatu aspoň mají co dělat, teď, když vyčerpali texty skutečné literatury," pokrčil rameny Stragen.

"Máme celou kategorii velice populárních knížek vyzvracených z umouněných podkroví v zadních uličkách - ponuré příběhy, které se všechny odehrávají za temných, bouřlivých nocí na hřbitovech nebo v prokletých domech. Emsatské děvky je úplně zbožňují. Čekal bych, že policajt z vnitra bude mít stejný vkus. Nakonec, policajt, to je skoro jako děvka, ne?"

"Tohle jsem tak úplně nepochopila," ozvala se Mirtai, "a ani si nejsem jistá, jestli to chci pochopit. Ve způsobu tvého myšlení bude, Stragene, asi něco nechutného. Caaladore, přestal bys pořád takhle zívat? Tvůj obličej pak vypadá jako otevřená vrata od stodoly."

"Sem kapko ospalé, maličká. Ve dva mě zdržujete a už bel dávno čas jít do posteli."

"Tak jdi. Začínají mě z tebe bolet čelisti, když na mě takhle otvíráš pusy."

"Všichni byste si měli jít lehnout," oznámila jim Ehlana. "Teď jste oficiální královští lupiči a mě i Sarabiana by velice pokofilo, kdybyste usnuli uprostřed vloupání."

"Jsme připraveni se na to podívat realisticky?" zeptal se Caalador a vstal. "Večer tady můžu mít dva tucty profesionálů a do zítřka budeme mít v rukou všechna tajemství ministerstva vnitra."

"A vnitro se dozví, že je máme, do zítřka do odpoledne," dodal Stragen. "Naše improvizovaná špionážní síť není zas až tak bezpečná, Caaladore. Neměli jsme dost času, abychom zametli se všemi těmi lidmi, které Krager k podvratné činnosti pravděpodobně zlákal."

"Pánové, není žádný spěch," řekla Ehlana. "I kdybychom dokumenty, které policisté z vnitra ukrývají, našli, nemohli bychom s nimi nic podniknout, dokud můj toulavý manžel zase nenajde cestu domů."

"Proč jsi si tak jistá, Ehlano, že tě Sparhawk klame?" zeptal se jí Sarabian.

"Souvisí to s jeho povahou. Sparhawk celý život zasvětil tomu, aby mě ochraňoval. Je to docela milé, i když je to občas krvavé a taky nepříjemné. Pořád ve mně vidí malou holčičku - i když jsem mu už mockrát ukázala, že nic takového nejsem. Je tam venku a provádí něco nebezpečného a nechce abych si dělala starosti. Jediné, co opravdu udělat měl, bylo povědět mi, co má v plánu, a pak mi předložit důvody, proč si myslí, že je to nezbytné. Vím, že je pro vás, muže, těžké tomu uvěřit, ale ženy taky uvažují racionálně - a jsou mnohem praktičtější než vy."

"Jsi tvrdá žena, Ehlano," obvinil ji Sarabian.

"Ne, jsem realista. Sparhawk dělá, co si myslí, že udělat musí, ať už říkám co chci, a já jsem se s tím naučila žít. To, co se tady snažím vysvětlit je, že bez ohledu na to, co vyhrabeme na ministerstvu vnitra, neexistuje naprosto nic, co bychom s tím mohli udělat, dokud se Sparhawk a ostatní potulují po venkově. Musíme rozpustit vnitro a tak čtvrtinu císařských policistů uvrhnout do vězení. Pak v celém Tamuli vyhlásíme stanné právo, Atani náš výnos prosadí. Daresijský kontinent bude vypadat jako mraveniště, přes které se právě přehnala útočící jízda. Nevím, co Sparhawk dělá, takže nevím, jaký dopad by na něj takový chaos mohl mít. A já ho nehodlám dostat do ještě většího nebezpečí, než v jakém si myslím, že je právě teď."

"Víš co, Ehlano?" řekl Sarabian. "Ty chráníš Sparhawka ještě víc než on tebe."

"Samozřejmě. Kvůli tomu se přece lidé berou."

"A já ani jednou," povzdechl si Sarabian.

"To proto, Sarabiane, že máš tolik manželek. Tvoje láska je rozptýlená. Každá z tvých žen ti vrací jen tolik lásky, kolik jí ty dáváš."

"Zjistil jsem, že tak je to bezpečnější."

"Ale hloupé, příteli, a trochu nudné. Být stravován žhavou vášní, která je zaměřena na jeden jediný objekt, je velice

vzrušující. Je to něco jako žít v sopce."

"Jak vyčerpávající vyhlídka." Sarabian se otřásl.

"Ale taky legrace." Ehlana se usmála.

Baronka Melidere se brzy omluvila kvůli bolestem hlavy. Neudělala to ani tak proto, že by jí její povinnosti Ehlaniny dvorní dámy připadaly obtížné, ale spíš proto, že musela učinit důležité rozhodnutí, a věděla, že čím déle to bude odkládat, tím to bude těžší. Hrabě řečeno, baronka dosáhla stádia, kdy se bude muset rozhodnout, co se Stragenem. Melidere nebyla nevinná. Jen málo členů jakéhokoliv dvora je. Nevinná dívka má jen jednu možnost, jak jednat s opačným pohlavím. Smyslnější dívka má dvě a v tom právě spočívalo Melidereho dilemma. Stragen by, samozřejmě, byl dokonalým milencem. Byl reprezentativní, zajímavý a měl vybrané způsoby. Melidereho pověst by důvěrnější známosti s ním nebyla u dvora poškozena.

To také původně měla v úmyslu a nadešel čas, aby podnikla závěrečné kroky, pozvala ho do své ložnice a dokončila, co začala. Známost by mohla být krátká nebo by ji mohla prodloužit - obnovit pokaždé, kdy by Stragen zavítal do Cimmury. Tím by tento román získal určité společenské posvěcení a zároveň by byli oba volní a mohli by se věnovat i jiné zábavě, jak v podobných situacích bývá běžné. Ale Melidere si nebyla jistá, že to je všechno, po čem prahne. V poslední době se stále častěji přistihovala, jak přemýšlí o trvalejším vztahu, a v tom také spočívalo její dilemma.

V záležitostech srdce je určitý rytmus, skoro jako příliv a odliv. Když příliv dosáhne vrcholu, musí dáma své kořisti nějaké znamení. Jedna řada znamení ukazuje k ložnici, ta druhá k oltáři. Melidere to už dále nemohla odkládat. Musela se rozhodnout, který soubor vlajek má vytáhnout na stožár.

Stragen ji zaujal. Šířil kolem sebe ovzduší nebezpečného vzrušení a to Melidere, stvoření ode dvora, neobyčejně přitahovalo. Mohlo to být opojné, návykové, ale ona si nebyla tak úplně jistá, zda vzrušení s postupujícími léty nevyprchá.

A navíc tu byl problém se samotným Stragenem. Kvůli svému nejasnému původu a společenskému postavení byl Stragen značně precitlivělý a za vším viděl pohrdání, i tam, kde to tak vůbec nebylo míněno. Potuloval se na okraji Ehlanina dvora jako nezvaný host na hostině, vždy plný strachu, že by ho mohli najednou vyhnat. Jako společensky nepřijatelný člověk trpěl neskonale bázni ze šlechty a občas se zdálo, že je považuje za členy jiného druhu. Melidere věděla, že jestli se rozhodne za něj provdat, bude muset zaútočit nejdříve zde. Ona sama věděla, že tituly jsou jen faleš a legitimní původ lze koupit, ale jak o tom má přesvědčit Stragena? Z nemanželského původu by ho mohla snadno vykoupit, ale to by znamenalo, že by musela odhalit tajemství, které od dětství skrývala. Melidere vždy zastírala skutečnost, že je jedním z nejbohatších lidí u dvora, hlavně proto, že její bájné bohatství nepocházelo z legálních zdrojů.

To je ono! Skoro se rozesmála, když si uvědomila, jak je to snadné. Pokud se bude opravdu chtít za Stragena provdat, jediné, co bude muset udělat, je svěřit mu své tajemství. To je oba postaví na stejnou úroveň a rozborů většinou pomyslnou přehradu.

Melidere byla baronka, ale její titul nepatřil rodině dlouho. Její otec začínal jako kovář v Cardu, muž se širokými rameny a hřívou světlých kudrnatých vlasů, a jmění nahromadil díky jednoduchému vynálezu, který vyrobil ve své kovárně. Většina lidí hledí na mince jako na peníze - něco, co má vnitřní, nezměnitelnou hodnotu. Někteří si ale uvědomili, že hodnota mincí spočívá ve společenské úmluvě, která praví že jejich hodnota odpovídá slovům vyraženým na jejich lici. Slova se nezmění, ani když se hrana mince několikrát lehce přejede pilníkem nebo ostrým nožem. Takto získané kousičky čistého zlata neznamenaí mnoho, pokud člověk opiluje nebo okrájí hranu jedné mince. Ale když si člověk pohraje s tisícovkou mincí, je to už něco jiného. Vláda se snaží lidi od těchto praktik odradit tím, že v průběhu ražby opatří hranu mince zoubkováním. Ražená mince má na okraji řady zoubků a je-li hrana opilována či okrájena, je to vidět. Melidereho otec vynalezl způsob, jak toto obejít. Pečlivě vyrobil řadu zoubkovacích matric, jednu pro každou velikost mince. Kováři by se do ruky za celý život nedostalo dostatečné množství mincí, aby stálo za námahu vykovávat takovéto vybavení. Ale Melidereho otec byl génius. Nevyráběl razidla pro sebe, ani je neprodával. Místo toho je pronajímal, společně se zkušenými pracovníky, a jako svůj honorář si vybíral malé procento.

Melidere se usmála. Byla si jistá, že jen málokterá zlatá mince v Eosii má správnou váhu, a taky věděla, že pětiprocentní rozdíl mezi původní a skutečnou váhou je uložen v prutech v základech jejího vlastního zámku poblíž Cardu. Jak jednou Stragenovi objasní, že je větším a úspěšnějším zlodějem než on, zbytek bude jednoduchý. Jeho iluze o šlechtě zmizí a nahradí je téměř zbožná úcta k její dokonalé nepoctivosti. Dokonce by mu mohla ukázat zdroj svého bohatství, protože s sebou vždy nosila nejcennější připomínku svého dětství, otcova původní razidla. Dokonce i nyní odpočívala v ozdobně vyřezávané skřínce z růžového dřeva na jejím toaletním stolku. Šperky z ušlechtilé oceli, cennější než dýmanty.

Když si uvědomila, že uvažuje o tom si Stragena vzít, uvědomila se také, že se už vlastně rozhodla. Provádá se za něj.

Provádá, první příležitosti, kdy se s ním setká, vyvěsí na stožár tyto vlajky, ne ty druhé.

Pak ji napadlo něco jiného. Činnost jejího otce se omezovala na eosijský kontinent. Celé Tamuli bylo doslova zaplaveno panenskými mincemi nedotčenými pilníkem či nožem. Jakmile si to jednou uvědomí, Stragen k oltáři nepůjde, on k němu poběží.

Melidere se usmála a vzala do ruky kartáč. Tiše si pro sebe broukala a kartáčovala si své dlouhé, medově plavé vlasy. Jako každá jiná elénská dívka se na problém vrhla logicky a, jako ostatně téměř vždy, logika zvítězila. Logika je přátelská a příjemná věc, zvlášť, když se do ní nezapletá morálka.

"Počkejte," zašeptal Stragen, když všichni tři vyrazili dolů širokým schodištěm ke třetímu poschodí. "Pořád tam ještě někdo je."

"Co tam tak pozdě dělá?" ptala se Mirtai. "Všichni odešli domů už před několika hodinami."

"Mohli bychom se ho zajít zeptat," navrhl Caalador.

"Nebud' směšný. Je to hlídka?"

"Nevím," odpověděl Stragen. "Nevidím na něj. Jenom jsem zahlídl záblesk světla. Někdo tam dole otevřel dveře."

"Nějaký dřič nejspíš pracuje do noci." Caalador pokrčil rameny.

"Co teď?" chtěla vědět Mirtai.

"Počkáme." Caalador se usadil na svrchním schodě.

Stragen nad tím pouvažoval. "Proč tu vy dva nezůstanete?" navrhl. "Zajdu se kouknout. Jestli se tam usadil na celou noc, nemá moc smysl se do rána utábořit tady na schodech." Pokračoval dolů a jeho měkké boty na perleťových schodech nevydávaly nejmenší zvuk. Když se dostal až na spodní chodbu, spatřil jasnou linku světla svíčky vycházející zpod dveří na opačném konci chodby. Rychle se k nim vydal s důvěrou své dlouhé praxe. Když dorazil až ke dveřím, zaslechl hlasy.

Stragena ani nenapadlo poslouchat za dveřmi. To by bylo příliš amatérské. Proklouzl do místnosti přiléhající k osvětleným dveřím a opatrně dotápal ke zdi, k níž přitiskl ucho.

Neslyšel ani hlásku. V duchu zaklel a vrátil se zpátky na chodbu. Pak se proplížil kolem dveří, zpod nichž vycházelo světlo, a vstoupil do místnosti na opačné straně. Hned, jak vešel, zaslechl hovořit dva muže.

"Náš velevážený ministerský předseda začíná chápat situaci," říkal právě chraptivý hlas. "Ale je to dřina. Pondia Subat je silně omezený, když se před ním objeví něco nového."

"To se dalo více méně čekat, Vaše Excelence." Stragen druhý hlas poznal. Byl to Teovin, ředitel tajné policie.

"Ministerský předseda je skoro stejná figurka jako císař."

"Taky jste si všiml," poznamenal chraptivý hlas.

"Subat by neměl klást moc otázek. Jakmile si uvědomí všeobecnou situaci, pravděpodobně nás nechá jednat, aniž by se osobně zajímal o podrobnosti. A to je to, o co nám v první řadě jde. Pokročil jste nějak u ostatních?"

"U některých. Pochopíte, musel jsem se na toto téma zavádět dosti opatrně. Ta elénská čubka si tu u dvora udělala hodně přátel. Ale všichni mě vyslechnou. Já držím klíče od pokladny a to pomáhá přitáhnout jejich pozornost. Většina ministerstev je jen formálních, takže jsem neplýval časem na muže, kteří jím stojí v čele. Ministerstvo kultury nám pravděpodobně nebude příliš k užítku - ani ministerstvo vzdělání, když už jsme u toho."

"Tím bych si nebyl tak jistý, Vaše Excelence. Ministerstvo vzdělání spravuje univerzity. Musíme myslet dál než jen na nynější nouzový stav. Myslím, že ani jeden z nás nechce, aby celá pokolení prožila ve víře, že vníto a finance jsou hnízda zrádců. Prakticky vzato my jednáme proti přáním císaře."

"To je, myslím, pravda, ale vníto řídí policii a finance vybírá a soustřeďuje daně. Ani jeden z nás nebude nikdy příliš oblíbený, bez ohledu na to, co uděláme. Ale máte asi pravdu. Kdyby profesori historie na univerzitách začali svým studentům vykládat, že jsme zrádci, lidé by mohli začít prohlašovat, že je jejich vlasteneckou povinností ignorovat vykonavatele zákona nebo přestat platit daně."

"Nastolil jste zajímavý problém, kancléři Gashone," hloubal Teovin. "Vy vládnete určitou policejní silou, že? Svalnatí chlapíci, kteří doprovází vaše výběrčí daní, aby zajistili, že lidé zaplatí, co mají?"

"Ó, ano. Ať tak nebo tak, všichni platí daně. Já dostanu peníze - nebo krev - od každého."

"Prosím, teď mě laskavě sledujte. Elénové nejspíš vědí, že vníto - a armáda pravděpodobně taky - jsou proti nim, takže se pokusí všemi prostředky narušit jejich obvyklou činnost. Rád bych ukryl některé ze svých nejlepších lidí. Myslíte, že bych je mohl převést mezi vaše síly? Tak by mi i nadále zůstal funkční aparát - i kdyby Elénové začali strhávat policejní stanice."

"To můžu zařídit, Teovine. Potřebujete ještě něco?"

"Peníze, kancléři Gashone."

Nastalo dotčené ticho. "Nepřijal byste místo toho věčné přátelství?"

"Obávám se, že ne, Vaše Excelence. Musím mít na úplatky." Teovin se odmlčel. "Mám nápad. Snad bych v některých případech mohl použít nějakou formu osvobození od daní."

"Ten pojem neznám."

"Dáme lidem výjimku z placení daní výměnou za jejich spolupráci."

"To je nemorální!" zalapal Gashon po dechu. "To je ta nejotřesnější věc, kterou jsem kdy v životě slyšel!"

"Byl to jenom nápad."

"Už nikdy nic takového nenaznačujte, Teovine. Stydne mi přitom krev v žilách. Nemohli bychom odsud odejít?"

Policejní stanice ve mně z jakéhosi důvodu vzbuzují obavy."

"Zajisté, Vaše Excelence. Myslím, že věci, které jsme chtěli udržet jen mezi námi, jsme už stejně vyřešili."

Stragen seděl v temné kanceláři a naslouchal, jak oba muži odsunují své židle a vychází na chodbu. Uslyšel, jak Teovin otáčí klíčem v rámu. Plavovlasý zloděj čekal asi deset minut a pak se vrátil k patě schodiště. "Už jsou pryč," oznámil nahoru hlasitým šeptem.

Mirtai a Caalador sešli dolů. "Kdo to byl?" zeptal se Caalador.

"Náčelník tajné policie a kancléř pokladu," odpověděl Stragen. "Byl to velice poučný rozhovor. Teovin získává pomoc ostatních ministerstev. Oni neví, co má opravdu za lubem, ale povedlo se mu jich několik přesvědčit, že je v jejich vlastním zájmu, aby se k němu připojili."

"Politiku můžeme třídit později," přerušil ho Caalador. "Je skoro půlnoc. Dejme se do loupění."

"Není třeba." Stragen pokrčil rameny. "Našel jsem, co jsme hledali."

"Není to ohavné?" obrátil se Caalador na atanskou obryni. "On to vyřídí, jako by to ani nebylo důležité. Tak dobře, Stragene, ohrom nás svou brilantností. Ať valím oči a Mirtai omdlí obdivem."

"Já na tom až tak velkou zásluhu nemám," přiznával Stragen. "Vlastně jsem o to zakopl náhodou. Je to tajná místnost. V tom jsem měl pravdu. A pořád ještě musíme najít dveře a ujistit se, že dokumenty, které chceme, jsou vevnitř, ale ta místnost je na správném místě. Mělo mě to napadnout hned."

"Kde to je?" ptala se Mirtai.

"Přímo vedle Teovinovy kanceláře."

"To je logické místo, jasně," poznamenal Caalador. "Jaks ji našel?"

"No, ještě jsem ji vlastně nenašel, ale odhadl jsem její existenci."

"Ještě, Caaladore, ty své měkké boty ani černé šaly nezahazuj," radila Mirtai.

"Ty mě zraňuješ, lásko," protestoval Stragen.

"Už jsem viděla dřív, kam až může zajít elénské usuzování. Proč nám to nepovíš celé?"

"Chtěl jsem zkusit trochu konstruktivního naslouchání u klíčové dírky, takže jsem vlezl do vedlejší kanceláře, abych si vyslechl, co si Teovin a kancléř pokladu Gashon vykládají."

"A?"

"Neslyšel jsem ani slovo."

"Zdi jsou z kamene, Stragene," poukázala Mirtai, "a v maltě jsou lastury."

"Neexistuje něco takového, jako je zvukotěsná zeď, Mirtai. Vždycky jsou v ní nějaké prasklinky a skuliny, do kterých malta neprosákne. No, ale dál, když jsem to zkusil v kanceláři na druhé straně, slyšel jsem úplně všechno. Věřte mi, mezi tou první kanceláří a Teovinovou je místnost a tu taky Teovin používá."

"To celkem sedí, zlatíčko," upozornil Mirtai Caalador. "Dveře od té místnosti nejspíš budou muset být v Teovinově kanceláři, co? Ty dokumenty jsou citlivé a on nebude chtít, aby k nim měl přístup každý. Kdybychom se nad tím jenom trochu zamysleli, mohli jsme si ušetřit spoustu času."

"Tak úplná ztráta to zase nebyla." Mirtai se usmála. "Naučila jsem se lupičskému řemeslu a měla jsem možnost si užít tvoji lásky. Kvůli vám dvěma jsem šťastnější, než dokážu vyslovit. Dveře od kanceláře budou určitě zamčené, víte?"

"Něni nic snazšího, malíčká," uculil se Caalador a vzal do ruky tenoučký nástroj s háčkem na konci.

"Raději bychom měli začít," pobídl ho Stragen. "Je půlnoc a může nám zabrat celý zbytek noci, než najdeme dveře do té tajné místnosti."

"To nemyslíš vážně," Ehlana se ušklíbla.

"Ať mně oschne jazyk v hobě, eslivá ne, Vaše Královskostě." Caalador se odmlčel. "Děsný, že jo?" dodal.

"Moc tomu nerozumím," přiznal se Sarabian.

"Je to klišé, Vaše Veličenstvo," vysvětloval Stragen, "pochází z jednoho druhu literatury, který je právě teď v Eosii velice oblíbený."

"To chceš vážně ten brak, Stragene, povýšit a říkat tomu literatura?" zamumlala baronka Melidere.

"Uspokojuje potřeby chudých duchem, baronko." Stragen pokrčil rameny. "Na každý pád se, Vaše císařské Veličenstvo, tato literatura skládá hlavně z příběhů o strašidlech. Vždycky je tam zakletý zámek s tajnými komnatami a průchody a vstup do těchto místností je vždycky schovaný za policemi v knihovně. Je to stará obehnaná zápleтка - tak obehnaná, že jsem si na ni ve skutečnosti vůbec nevzpomněl. Nevěřil jsem, že by mohl někdo být tak průhledný." Zasmál se. "Rád bych věděl, jestli to Teovin vymyslel sám nebo ten nápad někomu ukradl. Jestli ano, tak má, co se týče literatury, mizerný vkus."

"To jsou v Eosii knihy tak dostupné?" zeptal se Oscagne zvědavě. "Tady jsou strašně drahé."

"Je to důsledek snahy naší Svaté Matky Církve dosáhnout v uplynulém století úplné gramotnosti, Vaše Excellence," objasňovala Ehlana. "Církev chce, aby si její děti dokázaly přečíst její poselství, takže faráři tráví většinu času tím, že každého učí číst."

"Probrat se církevním poselstvím ale tolik času zase nezabere," doplnil Stragen, "takže vám zůstanou davy lidí, kteří sice umí číst, ale nemají, kde tuto dovednost uplatnit. Nicméně tu literární explozi vyvolal až vynález papíru. Náklady na kopírování nejsou příliš vysoké. Předtím byly knihy tak hříšně drahé kvůli ceně pergamenu. Když se objevil papír, cena knih klesla. Ve většině velkých měst jsou kopírní s celými četami písařů, které chrlí knihy po tunách. Je to velice výnosné zaměstnání. Knihy nemají obrázky ani ozdobná písmena a písmo je kapku chatrné, ale dají se číst - a kupovat. Ale ne každý, kdo umí číst, má vkus, takže spousty opravdu příšerných knih píšou lidé se zanedbatelným talentem. Píší dobrodružné povídky, strašidelné příběhy, romány o hrdinech a ty ohavné knížky, které lidé veřejně ve svých knihovnách nevystavují. Církev podporuje životy svatých a nudné náboženské básně. Tyhle věci se také dělají, ale něco takového nikdo moc nečte. A právě teď jsou v módě strašidelné příběhy - zvláště v Thalesii. Myslím, že to má co dělat s jejich národní povahou." Podíval se na Ehlanu. "Ale dostat nějaké informace z té Teovinovy skrýše bude zdoluhavé, má královno. Jsou tam hory dokumentů a já přes tu střechu nemůžu každou noc hnát celé čtyři lidi, aby se v nich prohrabali. Já s Mirtai a Caaladorem budeme každý dokument muset pročíst sami."

"Možná ne, můj pane Stragene," nesouhlasila Ehlana a usmála se na plavovlasého zloděje. "Plně důvěřuju tvé nepoctivosti, můj milý, takže jsem věděla, že dřív nebo později najdeš, co hledáme. Nějakou dobu jsem se zabývala problémem, o kterém ses právě zmínil. Pak jsem si vzpomněla, co mi jednou vykládal Sparhawk. Použil kouzlo, aby zobrazil Kragerův obličej na hladině vody v misce, aby ho Talen mohl namalovat. Promluvila jsem si s jedním z Pandionů, kteří přijeli s námi - sirem Alvorem. Řekl mi, že protože se Sefrenie odmítá naučit číst elénsky, vymysleli se Sparhawkem způsob, jak její úmyslnou neschopnost obejít. Může se podívat na stránku - jen mžknout - a pak celou stránku přenést do zrcadla nebo na hladinu vody v misce hodiny nebo i dny po tom. Sir Alvor to kouzlo zná. Je to velice mladý a čilý chlapík, takže se přes tu střechu dokáže dostat s vámi. Vezměte ho příště, až půjdete navštívit ministerstvo vnitra, s sebou a vypustěte ho do Teovinova ukrytého přístěnku. Řekla bych, že odtamtud dokáže vynést

celou knihovnu za jedinou noc."

"A vážně to funguje, Vaše Veličenstvo?" zeptal se trochu pochybovačně Caalador.

"O ano, Caaladore. Dala jsem Alvorovi knihu, kterou nikdy před tím neviděl. Pár minut si ji listoval a pak ji otiskl tady nato zrcadlo - stránku po stránce. Srovnala jsem, co vyprodukoval, s originálem a bylo to naprosto dokonalé - až do poslední šmouhy a skvrny od jídla."

"Tydle kloke pandionsky je opravdu ožetečný mít po roce," připustil Caalador.

"Víš -" usmála se Ehlana. "- toho jsem si všimla taky. Zvlášť jeden, ten je mi opravdu užitečný."

KAPITOLA TRINÁCTÁ

"NEMÁME NA VYBRANOU, DRAHÁ," řekl Vanion Sefrenii. "Dokonce jsme se pokusili obrátit a jít zpátky, ale pořád jsme šli tím stejným směrem. Budeme muset použít Bhelliom." Prohlížel si rokli ležící před nimi. Horská říčka se hnala přes balvany vyčnívající z jejího dna a její bílý hřmící proud se zařezával stále hlouběji do skály. Úbočí rokle byla hustě porostlá jehličnany, z nichž neustále stékala voda do vířící spršky zvedající se z peřeji.

"Ne, Vanione," trvala Sefrenie tvrdohlavě na svém. "Kdybychom to udělali, padli bychom jim tím přímo do pastí.

Delphaeané chtějí Bhelliom a jakmile se ho Sparhawk pokusí použít, napadnou nás a pokusí se ho zabít a sebrat mu ho."

"Jestli to udělají, budou toho litovat," řekl jí Sparhawk.

"Možná," prohlásila, "ale možná taky ne. Nevíme, čeho jsou schopní. Dokud nebudu vědět, jak nás svádějí z cesty, nemůžu ani odhadnout, co všechno ještě dokážou. Je to příliš nejisté, než abychom to riskovali."

"Neříká se tomu slepá ulička?" poznamenal Khalad. "Pojedeme na sever bez ohledu na to, jak se budeme snažit uhnout jiným směrem, a nevíme, co Delphaeané udělají, kdyby se Sparhawk pokusil použít Bhelliom, aby nás dostal z těchto hor. Proč se prostě nezastavíme?"

"Musíme se dostat zpátky do Matherionu, Khalade," namítal Sparhawk.

"Ale my nejedeme do Matherionu, můj pane. Každý krok nás vede blíž do Delphaea. Už dva dny se tady v těch horách motáme a obracíme a pořád jedeme na sever. Jestli všechny směry vedou na jedno místo, kam se vážně nechceme dostat, proč vůbec někam chodit? Proč si nenajít hezké místo k táboření a nezůstat chvíli tady? Ať oni přijdou k nám, místo naopak."

"To dává smysl, lorde Vanione," souhlasil Itagne. "Dokud jsme na cestě, Delphaeané nemusí dělat nic jiného, než nás pohánět tím správným směrem. Když se zastavíme, budou muset zkusit něco jiného, a to by mohlo tady Sefrenii poskytnout nějaké vodítko k jejich schopnostem. V diplomatických kruzích se tomu říká 'konstruktivní pasivita'."

"A co když se Delphaeané prostě rozhodnou si na nás počkat?" namítal Ulath. "Podzim není nejlepší doba na delší pobyt v horách. Tam na úpatí kopců, kterými jsme projížděli, když jsme se dostali z pouště, to nebylo tak zlé, ale teď, když jsme tady nahoře, začne být čas proti nám."

"Nemyslím, že budou čekat, sire Ulathe," oponoval Itagne.

"Proč ne? Mají přece všechny výhody na své straně, ne?"

"Říkejme tomu diplomatický instinkt. Když za námi přišli, zachytil jsem v nich slaboučký náznak naléhavosti. Chtějí, abychom se do Delphaea dostali, to ano, ale je pro ně také důležité, abychom se tam dostali brzy."

"Rád bych věděl, jak jste přišel na tohle, Vaše Excellence," prohlásil Kalten skepticky.

"Dal jsem si dohromady tisícovku drobností, sire Kaltene - tón hlasu, lehká změna výrazu, dokonce i držení těla a počet dechů. Delphaeané nebyli zdaleka tak sebejistí, jak vypadali, a chtěli nás dostat do Delphaea, jak nejrychleji to bude možné. Dokud se pohybujeme, nemají žádný důvod, proč se s námi znovu spojit, ale myslím si, že když prostě budeme sedět na jednom místě, zjistíme, že přijdou k nám a začnou dojednávat ústupky. Už jsem mockrát viděl, jak to chodí."

"Trvá to dlouho, než se člověk naučí být diplomatem, Vaše Excellence?" zeptal se ho Talen s přemýšlivým výrazem.

"Záleží to pouze na vašich přirozených schopnostech, mistře Talene."

"Učím se rychle. Diplomacie vypadá jako spousta legrace."

"Je to vůbec ta nejlepší hra, jaká existuje." Itagne se usmál. "Žádná jiná se jí ani neblíží."

"Uvažuješ o další změně povolání, Talene?" optal se ho jeho bratr.

"Ze mě, Khalade, nikdy nebude dobrý rytíř - ne pokud Sparhawk nevytáhne Bhelliom a neudělá mě asi tak čtyřikrát většího, než jsem teď."

"Není to asi tak třetí povolání, které tě v posledním roce zaujalo?" zeptal se Sparhawk. "To už ses vzdal nápadu, že z tebe bude císař zlodějů nebo arciprelát krádeží?"

"Víš, Sparhawk, já se zatím nemusím rozhodovat. Jsem pořád ještě mladý." Talena najednou něco napadlo.

"Diplomaty nemůžou zavřít, že ne, Vaše Excellence? Chci říct, že na něj policajti nesmějí sáhnout - bez ohledu na to, co udělá?"

"To je dávný zvyk, mistře Talene. Kdybych se prostě rozhodl a uvrhl vaše diplomaty do vězení, vy byste provedl totéž s mými, že? To diplomaty staví více méně nad zákon."

"No teda," prohlásil Talen s blaženým úsměvem, "nad tímhle by se měl člověk zamyslet."

"Miluju jeskyně," pokrčil rameny Ulath.

"Jsi si jistý, Ulathe, že nejsi napůl troll?" zeptal se ho Kalten.

"Dokonce i trolly a lidožravé obry napadne občas něco dobrého. V případě, že se počasí zblázní, jeskyně má střechu, a nikdo na tebe nemůže přijít zezadu. Tohle je dobrá jeskyně a už ji někdo užíval dřív. Kdosi strávil poměrně dost času

tím, že stavěl zídku kolem toho pramene tamhle, takže je tu i dost vody."

"A co když se ten někdo vrátí a bude svou jeskyni chtít zpátky?"

"Nemyslím, že by to udělal, Kaltene." Mohutný Thalesan zvedl krásně opracovanou pazourkovou hlavici oštěpu.

"Tohle tu nechal, když odcházel. Řekl bych, že bude příliš starý, než abychom si s ním museli dělat starosti - o patnáct, dvacet tisíc let starší, přinejmenším." Opatrně přel palcem po zubatém ostří špiče oštěpu. "Ale byl vážně šikovný. A taky maloval obrázky po stěnách - hlavně zvířata."

Kalten se otřásl. "Nebude to skoro jako ubytovat se v hrobě?"

"Ani ne. Čas je jeden celek. Minulost je tu vždycky s námi. Jeskyně posloužila chlapíkovi, co vyrobil tuhle špiči oštěpu, velice dobře a práce, kterou tu po sobě nechal, mě vede k tomu, abych jeho úsudku důvěřoval. Tohle místo má všechno, co potřebujeme - přístřeší, vodu, spoustu palivového dříví poblíž, a pak je tu ta strmá louka sto yardů na jih, takže je tu dost krmení pro koně."

"Ale co budeme jíst my? Po pár týdnech, až nám dojdou zásoby, se budeme pokoušet uvařit polívku z kamení."

"Je tu kolem spousta zvířete, sire Kaltene," oznámil mu Khalad. "Dole u řeky jsem viděl jelena a výš na úbočí stádo divokých koz."

"Koz?" Kalten se ošklibl.

"Je to lepší, než polívka z kamení, ne?"

"Sir Ulah má pravdu, pánové," vložil se do toho Bevier. "Jeskyně se dá bránit. Pokud je nám známo, Delphaeané se musí dostat k člověku dost blízko na to, aby se ho mohli dotknout, když mu chtějí ublížit. Nějaká předprseň a dobře umístěné pole naostřených kůlů na tom příkrém úbočí směrem dolů k řece by je mělo udržet dostatečně daleko. Má-li velvyslanec Itagne pravdu a Delphaeany tlačí čas, tohle by je mohlo přesvědčit, aby zasedli k jednacímu stolu."

"Dejme se do toho," rozhodl Vanion. "A to teď hned. Zdá se, že Delphané přicházejí v noci, takže bychom tu raději měli mít nějakou ochranu ještě než zapadne slunce."

Oblačnost, která v posledním týdnu změnila oblohu ve sklíčoví olovenou mísu, byla následujícího rána pryč a podzimní slunce, zabarvující měňavé listí osik v hájku na protější straně rokle, plnilo den chvějivým nazlátlým světlem. Vše se zdálo být zasaženo jakousi nadpřirozenou čistotou. Balvany dole v řečišti byly čistě bílé a rychle tekoucí řeka měla tmavou, sluncem prozářenou zelenou barvu. Rokle ožila zpěvem ptáků a švitořením haštečících se veverek.

Rytíři pokračovali v práci na opevnění. Z volně naskládaných kamenů vztyčili na okraji polokruhovitě plošiny vyčnívající z jeskyně bytelnou zeď, sahající jim až k hrudi, a strmé úbočí vedoucí dolů k řece osadili přioštrovanými kůly. Své koně nechávali přes den pást na přilehlé louce a při západu slunce je odváděli do provizorní pevnosti. V řece se koupali a prali si šaty, v lese uspořádali hon na jeleny a kozy. Za noci se střídali na hlídce, ale po Delphaeanech nebylo ani vidu ani slechu.

Zůstali zde po čtyři noci a s každou hodinou byli stále zneklidněnější. "Jestli je tohle způsob, jakým Delphaeané reagují na naléhavé události, jen nerad bych byl poblíž, když jsou uvolnění," poznamenal Talen suše k Itagnovi ráno čtvrtého dne. "Dokonce tam venku ani nemají nikoho, kdo by nás hlídal."

"Jsou tam, mistře Talene," ujistil ho s důvěrou Itagne.

"Tak proč jsme nikoho neviděli? V noci by je bylo těžký přehlédnout."

"Ani ne," nesouhlasil Kalten. "Myslím, že nesvítí pořádek. Tenkrát, když si poprvé přišli popovídat, jsme je viděli zářit v mlze, ale podruhé se k nám připlížili až na pár yardů, než se rozsvítili. Zdá se, že můžou světlo kontrolovat, záleží jen na okolnostech."

"Jsou tam," opakoval Itagne, "a čím déle čekají, tím lépe."

"Tomu nerozumím," přiznal se Talen.

"Teď už vědí, že se odsud nehneme, takže se právě teď mezi sebou dohadují, co nám mají nabídnout. Někteří chtějí nabídnout více než jiní a čím déle tu budeme prostě sedět, tím více posílíme jejich pozici."

"Najednou se z tebe, Itagne, stal jasnovidec?" podivila se Sefrenie.

"Ne, lady Sefrenie, to jsou jen zkušenosti. Takový odklad je běžný při každém vyjednávání. Teď jsem na známé půdě. Rozhodli jsme se pro správnou strategii."

"A co ještě máme udělat?" zeptal se Kalten.

"Nic, sire Kaltene. Teď jsou na tahu oni."

Vystoupila z řeky za jasného denního světla a lehce vyšplhala skalnatým chodníčkem, který stoupal strmým úbočím. Na sobě měla šedé roucho s kapucí a prosté sandály. Rysy měla tamulské, ale její pokožka postrádala onen zlatavý nádech, typický pro tuto rasu. Nebyla ani tak bleďá, jako spíš bezbarvá. Oči měla šedé a zdály se velice moudré, vlasy měla dlouhé a úplně bílé, i když jinak vypadala jako mladá dívka.

Sparhawk ji s ostatními pozoroval, když ve zlatém slunečním světle stoupala vzhůru do kopce. Přešla přes příkrou louku na níž se pásli koně. Ch'iel, Sefreniin mírný bílý mimochodník se k bezbarvé ženě zvědavě přiblížil a cizinka klisnu štíhlou rukou jemně pohládila.

"To je tak akorát," křikl na ni Vanion. "Co tu chcete?"

"Jsem Xanetie," odpověděla mladá žena. Hlas měla tichý, ale s oním zabarvením, které ji okamžitě prozradilo jako Delphaeanku. "Jsem já tvojí zárukou, lorde Vanione."

"Vy mě znáte?"

"My tebe známe, lorde Vanione - jakož i každého ze společníků tvých. Do Delphaea přijíti váháte obávající se, že vám ublížit chceme. Můj život jako zástava dobré vůle naší poslouží."

"Neposlouchej ji, Vanione," ozvala se Sefrenie s tvrdým pohledem.

"Bojiš se, kněžko?" zeptala se Xanetie klidně. "Bohyně tvá strach tvůj nesdílí. Teď chápu, že jestli to nenávist tvoje,

jež zadržuje to, co přijít musí, a proto já do rukou tvých život svůj vkládám - bys učinila, co jest vůlí tvojí. Je-li potřebné, bys zabila mne a nenávisť svou tak uhasila, staniž se."

Sefrenie smrtelně zbledla. "Víš, že bych to neudělala, Xanetie."

"Pak tedy vykonání poprav v ruce jiného vlož. Tak budeš moci umírání moje řídit a rukou svých nepotřísniš sobě. Není-liž to rasy tvojí zvykem, Styričko? Ty bez poskvrny zůstaneš - a žízeň tvá uhašena bude. Nepošpiněna můžeš pak před bohyni svoji předstoupiti a nevinnost svoji obhajovati, protože bez viny budeš. Krev moje ruce Elénů tvých třísňiti bude a elénské duše laciné jsou, není-liž pravda?" Xanetie sáhla do svého roucha a vytáhla kamennou dýku podobnou šperku. "Zde nástroj smrti můj jest, Sefrenie," pravila. "Ostří z obsidiánu má, takže rukou svých nepošpiniš - ni duši svoji - odporným oceli dotykem, až život můj utráceti budeš." Hlas Xanetie byl měkký, ale její slova se do Sefrenie zabodávala jako tvrdá, ostrá ocel, o níž hovořila.

"Tohle nebudu poslouchat!" oznámila hněvivě malá styrická žena.

Xanetie se usmála. "Á, ale budeš, Sefrenie," prohlásila stále tak klidně. "Známeš já dobře vás, Styriky, a vím, že slova má do duše tvé se vpálila. Ty slyšeti je budeš stále znova a znova. V tichu noci k tobě přicházeti budou a pokaždé hlouběji se vpálí. Ty naslouchati budeš, protože slova má slovy pravdy jsou a v duši tvé zníti budou až do konce dnů tvých." Sefreniin obličej se zkroutil bolestí a s náhlým zanařikáním odběhla zpátky do jeskyně.

Když Itagne došel po úzkém chodníčku zpátky z louky na otevřené prostranství před jeskyní, tvářil se usouzeně. "Je velice přesvědčivá," oznámil ostatním. "Vůbec jsem z ní neměl pocit, že by nás klamala."

"Nejspíš neví dost o skutečných motivech vůdců svého lidu, aby měla co skrývat," prohlásil Bevier pochybovačně.

"Docela dobře by mohla být jenom obyčejným pěšákem."

"Ona je jedním z vůdců svého lidu, sire Beviere," oponoval Itagne. "Mezi Delphaeany je na úrovni asi tak korunni princezny. Ona se stane Anarae, až Anari zemře."

"To je jméno nebo titul?" zeptal se Uloth.

"Titul. Anari - nebo v Xanetiině případě Anarae - je jak světský, tak duchovní vůdce Delphaeanů. Současný Anari se jmenuje Cedon."

"A nevymýšlí si jenom?" chtěl vědět Tajen. "Mohla by prostě předstírat, že je jejich korunni princezna, víte. Tak bychom si mysleli, že je důležitá, a ona by ve skutečnosti nebyla nic víc než pasačka nebo něčí služka."

"To si nemyslím," řekl Itagne. "Mohlo by to znít neskromně, ale já nevěřím, že by mě někdo dokázal obelhávat delší dobu a prošlo by mu to. Ona říká, že je tou, která se má stát Anarae, a já jí věřím. Takovýto tah souhlasí s obvyklým diplomatickým postupem. Rukojmí musí být důležité. Je to další ukázka toho, jak musí být Delphaeané v této záležitosti zoufalí. Myslím, že Xanetie říká pravdu, a pokud ano, tak je tím nejcennějším, co mají." Itagne se kysele ušklíbl.

"Rozhodně to odporuje všemu. čemu mě kdy od dětství učili, že mám o Zářících věřit, ale myslím, že bychom jim pro tentokrát skoro i měli důvěřovat."

Sparhawk si s Vanionem vyměnili pohledy. "Co myslíš?" zeptal se Vanion.

"Mám dojem, že nemáme moc na vybranou, co?"

"Vlastně ne. Uloth měl pravdu. Nemůžeme tady prosedět celou zimu a bez ohledu nato, kudy se dáme, pořád budeme mřít do Delphaeanu. To, že je Xanetie tady, je určitou zárukou dobré vůle."

"Ale stačí to?"

"Nejspíš bude muset, Sparhawku. Myslím, že nic lepšího nezískáme."

"Kaltene!" vyjekla Sefrenie. "Ne!"

"Někdo to musí udělat," opáčil plavovlasý Pandion tvrdohlavě. "Dobrá vůle se musí prokázat na obou stranách."

Zpřima se podíval na Xanetii. "Existuje něco, co bys mi chtěla říct, než ti pomůžu nahoru na toho koně?" zeptal se jí.

"Třeba nějaké varování?"

"Jsi odvážný, sire Kaltene," odpověděla.

"Za to mě taky platí." Kalten pokrčil rameny. "Rozpustím se, když se tě dotknu?"

"Ne."

"Dobře. Tys ještě nikdy nejela na koni, co?"

"My koní nechováme. Jen zřídka údolí naše opouštíme, takže jich jen málo potřebujeme."

"Jsou to docela hezká zvířata Ale na toho, co na něm jezdí Sparhawk, si dávej kapku pozor. Kouše. Tak, tohle zvíře je nákladní kůň. Je dost starý a rozumný, takže nebude plýtvat silou a poskakovat kolem a dělat hlouposti. Otěží si moc nevšímej. Je zvyklý chodit za ostatními, takže ho nebudeš muset řídit. Kdybys chtěla jet rychleji, šťouchni ho patami do žeber. Kdybys chtěla zpomalit, zatáhni trochu za otěže. Kdybys chtěla zastavit, zatáhni trochu víc. Nákladní sedlo nebude moc pohodlné, takže si řekni, kdybys začala dřevěnět nebo mít bolesti. Zastavíme, sesedneme a chvilku se projdeme. Za pár dní si na to zvykneš - pokud budeme muset jet tak daleko."

Xanetie zvedla ruce a zkrřížila zápěstí. "Vložíš na mne pouta, sire Kaltene?"

"To jako proč?"

"Jsem já zajatcem tvým."

"Nebud' hloupá. Kdybys měla svázané ruce, neudržela by ses." Zaťal zuby, natáhl se a uchopil ji v pase. Potom ji lehce zdvihl do sedla mírného nákladního koně. Pak zvedl ruce a prohlížel si je. "Zatím dobrý," řekl. "Přinejmenším mi zatím neodpadly nehty. Budu hned vedle tebe, takže kdybys cítila, že začínáš padat, dej mi vědět."

"Vždycky ho podceníme," zamumlal Vanion Sparhawkovi. "Je v něm mnohem víc, než je vidět na první pohled, co?"

"Kalten? Ó ano, můj pane. Kalten dokáže být občas složitý."

Opustili svou opevněnou jeskyni a sledovali rokli, kterou si řeka prorazila ve skále. Sparhawk s Vanionem jeli v čele a Kalten s rukojmím těsně za nimi. Sefrenie, s chladným výrazem ve tváři, jela vzadu s Beritem a udržovala co největší

vzdálenost od Xanetie.

"Je to daleko?" zeptal se Kalten bledé ženy po svém boku. "Chci říct, kolik dní nám bude trvat, než se tam dostaneme?"

"Vzdálenost nelze určit, sire Kaltene," odpověděla Xanetie, "a čas též ne. Delphaeané vyvržení jsou a opovrhováni.

Nebylo by moudré, kdybychom umístění údolí Delphae široce na vědomí dávali."

"Jsme zvyklí cestovat, paní," řekl jí Kalten, "a vždycky si všímáme mezníků. Když nás zavedete do Delphaea, dokážeme ho najít znova. Jediné, co budeme muset udělat, bude najít jeskyni a začít odtamtud."

"Totě vada na plánu tvém, pane rytíři," pravila Xanetie jemně. "Život celý strávití bys mohl hledáním jeskyně té. Jestliť zvykem naším spíše příchody k Delphaeau než Delphaeus sám zastíratí."

"To musí být dost těžké, zamaskovat celé pohoří, ne?"

"Totě zjištění i my jsme učinili, sire Kaltene," odpověděla, aniž by se byť jen usmála, "takže jsme raději nebesa celá zakryli. Bez slunce, jež by vás vedlo, jste vpravdě ztraceni."

"Dokázal bys to Sparhawk?" zesílil Kalten trochu hlas. "Dokázal bys takhle zakrýt celou oblohu?"

"Dokázali bychom to?" zeptal se Sparhawk Vaniona.

"Já ne. Možná by to zvládla Sefrenie, ale za těchto okolností by nemusel být dobrý nápad se jí na to ptát. Ale vím dost, abych věděl, že je to proti pravidlům. Neměli bychom si takhle zahrávat s počasím."

"Ve skutečnosti jsme nezastřeli nebesa, lorde Vanione," ujistila ho Xanetie. "a místo toho jsme oči vaše zastřeli.

Můžeme, rozhodneme-li se, učiniti, by ostatní viděli, co my si přejeme, by oni viděli."

"Prosím, Anarae," ozval se Ulath s dotčeným výrazem, "nezacházej do větších podrobností. Vedlo by to k další z těch nudných debat o iluzi a realitě a já je z duše nenávídím."

Jeli dál a nyní nezakryté slunce jasně ukazovalo směr jejich cesty. Mířili zhruba na severovýchod.

Kalten zblízka hlídal jejich vězně - nebo vězňatele - a nařizoval zastávky o něco častěji, než by dělal normálně. Když zastavili, pomohl cizí bledé ženě dolů z koně, vzal koně za uzdu a kráčel vedle ní.

"Ty velice velmi se o pohodlí moje staráš, sire Kaltene," jemně ho plísnila.

"Ó, to není kvůli tobě, paní," zalhal. "Cesta je tu kapku strmá a my nechceme vyčerpat koně."

"V Kaltenovi je rozhodně víc, než jsem si uvědomoval," zamumlal Sparhawkovi Vanion.

"Můžeš strávit celý život tím, že budeš někoho pozorovat, a pořád nezjistíš všechno, co se o něm zjistit dá."

"Jak úžasně přesný postřeh," pravil Vanion suše.

"Nebud' zlý," zamumlal Sparhawk.

Sparhawk měl starosti. I když Xanetie nebyla tak obratná jako Aphrael, bylo jasné, že si zahrává s časem a vzdáleností stejně, jako to dělala dětská bohyně. Kdyby udržovala iluzi zatažené oblohy, možná by si toho nebyl všiml, ale postavení slunce jasně ukazovalo, že se v jeho vnímání času objevují mezery. Slunce obvykle neskáče, když cestuje po obloze. Znepokojivé na tom nebylo to, že to Xanetie dělala špatně, ale že to dělala vůbec. Sparhawk si začínal opravovat názory. Tohle "zahrávání si" zjevně nebylo čistě božskou schopností. Itagnovo spíše kusé pojednání o Delphaeanech obsahovalo přinejmenším něco pravdy. Vskutku existovalo něco jako "delphaeická magie" a pokud mohl Sparhawk říci, šla dál a do oblastí, do nichž se Styřici nemohli nebo nechtěli vydat.

Měl oči otevřené, ale svým přátelům se o těchto pozorováních nezmínil.

A pak, jednoho dokonalého podzimního večera, kdy ptáci ospale švitoří a štěbetají ve stromoví a jasný soumrak zbarvil okolní hory do purpurova, projížděli úzkou, kamenitou stezkou kolem mohutných balvanů vzhůru k zářezu ve tvaru V vysoko nad nimi. Xanetie velice trvala na tom, aby nezastavovali na noc, a spolu s Kaltenem pokračovali dál. Její obvykle klidný obličej vypadal nějak osvětlen očekáváním.

Když se svým ochráncem dosáhla vrcholu stezky, zastavili a zůstali sedět na koních, temně ohraničení proti posledním stopám zapadajícího slunce.

"Dobrý bože!" vykřikl Kalten. "Sparhawk, pojed' sem a podívej se na to!"

Sparhawk s Vanionem se rozjeli a připojili se k nim.

Dole bylo mísovité údolí ohraničené strmými horskými stěnami s úbočími porostlými tmavými stromy. Dole byly i domy, těsně k sobě nahloučené domy s okny osvětlenými svícemi, a sloupy světle modrého kouře z bezpočtu komínů se ve večerním vzduchu zvedaly kolmo vzhůru. Skutečnost, že takhle hluboko v nepřístupných horách je poměrně velké město, byla překvapivá sama o sobě, ale Sparhawk ani ostatní se nedívali na město.

Přesně uprostřed údolí bylo jezírko. Na tom, samozřejmě, nebylo nic neobvyklého. Hory ve všech částech světa se jezírky jen hemží. Pramen vytékající z tajícího sněhu nutně vyhledá údolí nebo pánev - jakékoliv místo, které je níž než okolní terén a odkud není žádná cesta ven. Nebyla to přítomnost jezera, co je tak překvapilo. To, co je překvapilo a proč jim v hrůze z nadpřirozena začaly vzadu na hlavě vstávat vlasy, byla skutečnost, že jezírko v postupujícím soumraku zářilo. Nebyla to ona mdlá, nazelenalá fosforeskující záře, kterou občas vydává tlející rostlinstvo, tohle bylo jasné, stálé, bílé světlo. Jako ztracený měsíc zářilo jezírko odpovídajíc tak na světlo svého právě vycházejícího bratra vynořivšího se nad obzorem na východě.

"Popatřete na Delphaeus," řekla prostě Xanetie a když se na ni podívali, spatřili, že ona také celá září čistým bílým světlem, které jakoby vycházelo z jejího nitra a prosvítalo jejím oděvem i samotnou kůží, jako by to bílé, stálé světlo vycházelo ze samotné její duše.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Z JAKÉHOSI DŮVODU MĚL SPARHAWK smysly nadpřirozeně ostré, i když jeho mysl vypadala odděleně a nevzrušeně. Pozoroval, naslouchal, zařazoval, ale nic necítil. Tento podivný stav mu nebyl cizí, ale okolnosti, za nichž

se do tohoto hlubokého klidu dostal, ty neobvyklé byly - velice neobvyklé. Nestáli proti němu žádní ozbrojení muži a přesto byly jeho tělo i mysl připraveny na bitvu.

Faran napjal svaly a zvuk jeho ocelových podkov se maličko změnil, stal se tak nějak ráznějším, uvážlivějším. Sparhawk velkého grošáka pohládl po krku. "Uvolni se," zašeptal. "Dám ti vědět až ti přijde."

Faran se otřepal, ujištění svého pána nepřítomně odehnal, jako by to byl obtížný hmyz, a pokračoval ve svém obezřelém kroku.

Vanion se na svého přítele tázavě podíval.

"Faran je trochu citlivý, můj pane."

"Citlivý? To nevrle zvíře?"

"Faran si takovou pověst vážně nezaslouží, Vanione. Když se na to pořádně podíváš, je to dobromyslný kůň. Opravdu se snaží, aby se mi zavděčil. Jsme spolu už tak dlouho, že ví, co většinu času cítím, a vychází mi vstříc natolik že svůj postoj přizpůsobuje mému. Já jsem ten, kdo je tu nevrle zvíře, ale on to za mě odnáší. Když na něm jede Aphrael, chová se jako štěně."

"A právě teď máš pocit, že jsi ve válce?"

"Nemám rád, když mě někdo tahá za nos, ale není to nic určitého. Přetrénovals mě, Vanione. Pokaždé, když se objeví něco neobvyklého, začnu se připravovat na válku. Faran to vycítí, takže udělá to samé."

Xanetie a Kalten je vedli přes louku, která se svažovala dolů k planoucímu jezeru a podivně cizímu městu usazenému na jeho břehu. Bledá delphaeická žena stále zářila tajemným světlem. Záře, ji obklopovala, Sparhawkovým zotřeseným smyslům připadala jako jakýsi druh svatozáře, znak spíše nějaké zvláštní milosti než znamení hanby.

"Všiml sis, že to celý je jedna budova?" obrátil se Talen na svého bratra. "Z dálky to vypadá jako jakýkoliv jiný město, ale když se dostaneš blíž, uvědomíš si, že domy jsou všechny propojeny dohromady."

Khalad si odfrkl. "To je hloupý nápad," prohlásil. "Oheň pak může spálit celé město."

"Ty budovy jsou z kamene. Nebudou hořet."

"Ale střechy jsou doškové a došky hořet budou. Není to dobrý nápad."

Delphaeus neměl žádnou oddělenou zeď. Krajiní domy, všechny propojené dohromady, světu ukazovaly záda, hleděly dovnitř a vnějšku nastavovaly své zadní zdi bez oken. Sparhawk s ostatními následoval Xanetii velkou, širokou klenutou bránou do města. Delphaeus se vznášela zvláštní vůně, připomínala čerstvě pokosenou trávu. Ulice byly úzké a křivolaké a často procházely skrz budovy, pod těžkými oblouky vstupovaly do klenutých chodeb, aby se opět vynořily na opačné straně. Jak Talen poznamenal, Delphaeus se celý skládal z jedné budovy a to, čemu by v jiném městě říkali ulice, tu byly prostě nezastřešené chodby.

Občané se sice jejich družině nevyhýbali, ale ani se nijak nesnažili k ní přiblížit. Jako bledí duchové se sunuli bludištěm plným stínů.

"Ani jedna pochodeň," povšiml si Berit, když se rozhlédl kolem sebe.

"Nemají je zapotřebí," zavrčel Uloth.

"Pravda," souhlasil mladý rytíř. "Všiml sis, jak to mění pach tohoto místa? Dokonce i Chyrellos je vždycky cítit hořící smůlou - a to i ve dne. Je to trochu zvláštní, být ve městě, kde na všem nelpí ten mastný kouř."

"Myslím, Berite, že svět zatím ještě není všeobecně připravený na lidi, co si sami svítí. Je to nápad, který se pravděpodobně neuchytí - zvláště vzhledem k těm nevýhodám, které s tím souvisí."

"Kam jedeme, paní?" otázal se Kahan bledé, zářící ženy po svém boku. Kalten se nacházel v choulostivé situaci. Chránil Xanetii. Pečoval o její pohodlí a zdraví. Ale byl tím, kdo ji při první známce nepřátelství ze strany jejich lidí zabije.

"My do příbytku Anariho míříme," odpověděla Xanetie. "On jest tím, kdo musí Anakhovi nabídku naši předložit."

Anakha klíče k Bhelliomu drží a jedině on sám jemu přikázání dávat může."

"Mohls nám všem, Sparhawk, ušetřit spoustu trablů a na tenhle výlet si vyrazit sám," poznamenal Talen vesele.

"Možná, ale je vždycky hezké mít společnost. Kromě toho, kdybyste nejeli se mnou, přišli byste o všechnu tu legraci. Vzpomeň si, jaká to byla zábava, skočit tenkrát z toho útesu, lebedit si ve vzduchu a pod sebou mít nějakých tisíc stop úplné prázdnoty."

"Ze všech sil se na to snažím zapomenout, můj pane," opáčil chlapec s dotčeným výrazem.

Sesedli v jedné z oněch klenutých chodeb blízko středu města a předali své koně několika mladým Delphaeanům. Mladíci Sparhawkovi připadali jako pasáci koz, které přinutili sloužit jako stájníci. Pak následovali zářící ženu ke dveřím pokrytým tmavými skvrnami a opotřebovaným staletými používání. Sparhawk, stále ještě v zajetí onoho klidu bez emocí, se pozorně podíval na Xanetii. Nebyla o moc větší než Sefrenie a i když byla žena, a to velice atraktivní žena, nějak to nemělo žádný význam. Na Xanetiině pohlaví, zdá se, nezáleželo. Xanetie otevřela opotřebované dveře a vedla je chodbou s hluboko zasazenými dveřmi přerušujícími pravidelně stěnu chodby v širokých rozestupech. Chodba byla osvětlena skleněnými koulemi visícími na dlouhých řetězech z klenutého stropu, koule byly naplněny svítící tekutinou - voda z jezírka, usoudil Sparhawk.

Na vzdálenějším konci chodby se Xanetie zastavila před jedněmi dveřmi a na okamžik dostaly její oči nepřítomný výraz.

"Cedon nás žádá, bychom vstoupili ráčili," řekla po krátké přestávce. Otevřela dveře a s Kaltenem těsně za sebou je uvedla do komnaty za nimi. "Síň Cedonova, Anariho Delphaeanů," ohlásila oním zvláštním zvukným hlasem, který byl zjevně jedním z typických rysů její rasy.

Tři sešlapané kamenné schody vedly dolů do ústřední komnaty, rozlehlé místnosti s klenutým stropem podpíraným nízkými, těžkými arkádami. Lehce dovnitř zakřivené stěny byly bíle omítnuty a nízký, těžký nábytek byl potažen ovčí vlnou bílou jako sníh. V klenutém křbu na vzdálenějším konci místnosti hořel malý oheň a ze stropu visely další z oněch planoucích skleněných koulí.

Sparhawk se tu cítil jako drsný barbarský vetřelec. Cedonův dům odrážel mírnou, bohabojnou povahu a velký Pandion

si ostře uvědomoval svou kroužkovou košili a těžký meč zavěšený u pasu. Cítil se mohutný a jako by sem nepatřil a připadalo mu, že jeho společníci, obalení ocelí, kůží a drsným, šedým sukem, kolem něj ční jako drsné monolity nějaké starobylé a primitivní kultury.

Ze vzdálenějšího kouta místnosti přistoupil velice starý muž. Byl křehký a ohnutý, při šouravé chůzi si pomáhal dlouhou holí. Na hlavě měl věchýtek sněhově bílých vlasů, v jeho případě spíše znak značného věku než rasová charakteristika. Kromě neběleného vlněného roucha měl kolem ramen jakýsi šál.

Xanetie k němu ihned přistoupila a jemně se rukou dotkla jeho starého vráscitého obličeje. Oči měla plné účasti, ale nepromluvila.

"Přicházíte jako na zavolanou, pánové rytíři," přivítal je stařec. Mluvil elénsky jen se slabým cizím přízvukem a jeho hlas byl slabý a chraplavý, jako by měl jen málo příležitostí jej používat. "A tebe vítám též, drahá sestro," dodal k Sefrenii a hovořil téměř bezchybnou, byť archaickou styričtinou.

"Nejsem tvoje sestra, staře," pravila Sefrenie s chladným výrazem.

"Všichni jsme bratří a sestry, Sefrenie z Ylary, velekněžko Aphraelina. Naše příbuzenství v obecném lidství našem spočívá."

"To mohla být pravda kdysi, Delphaeane," opáčila Sefrenie hlasem jako led, "ale ty a tvoje nečistá rasa už k lidem nepatříte."

Stařec si povzdechl. "Možná ne. Těžké jest přesně povědět, co jsme - nebo čím budeme. Odlož nepřátelství své, Sefrenie z Ylary. Na místě tomto tobě nižádného nebezpečení nehrozí, a pro jednu záměry naše v jedno splynuly. Ty bys oddělila nás od lidstva všeho a to nyní též naším přáním jesti. Neměli bychom tedy úsilí naše spojití k dosažení cíle tohoto?"

Sefrenie se k němu otočila zády.

Itagne, za všech okolností diplomat, se do toho vložil, aby zaplnil trapnou odmlku. "Mám zato, že jste Cedon?" pravil zdvořile.

Stařec přikývl.

"Musím se přiznat, že Delphaeus mi připadá záhadný, Ctihodnosti. My Tamulci skutečně nevíme nic o vašem lidu a přesto se Delphaeané stali ústředním motivem jednoho primitivního a afektovaného žánru naší literatury. Vždycky jsem měl pocit, že takzvaná delphaeická literatura byla celá upředmená básníky třetí třídy s chorobnou představivostí. Teď jsem přijel do Delphaea a zjišťuji, že všechny věci, jež jsem pokládal za výplody literatury, mají svůj podklad ve skutečnosti." Itagne byl uhlazený, o tom nebylo pochyb. Jeho tvrzení, že je dokonce ještě chytřejší než jeho bratr, ministr zahraničí, bylo nejspíš docela pravdivé.

Anari se lehce pousmál. "Dělali jsme, co bylo v silách našich, Itagne z Matherionu. Souhlasím s tebou, že verš ohavný jest a sentimentalita děsivá, leč Xadana posloužila účelu, k němuž stvořena byla. Oslabila a odvrátila jistý antagonismus, jenž Styrici do společnosti vaší nasadili. Tamulci Atany kontrolují a my po střetnutí s našimi mohutnými sousedy nijak netoužíme. Jen nerad tobě to přiznávám, leč já sám úlohu nemalou při skládání Xadany jsem sehrál." Itagne zamrkal. "Cedone, hovoříme oba o stejné básni? Xadana, kterou jsem se já jako chlapec učil, byla napsána asi před sedmi sty lety."

"To už je tak dávno? Kam jen roky naše mizí. Pobyt můj v Matherionu plamených chrámů se mi líbil velice velmi. Univerzita byla osvěžující."

Itagne byl příliš zkušný, než aby dal najevo svůj úžas. "Vaše rysy jsou tamulské, Cedone, ale nevypadá vaše zbarvení... zvláště?"

"Vy Tamulci jste příliš civilizovaní, než byste problém ze znetvoření činili. Díky mé rasové charakteristice mě za albínce pokládali. Tento stav čas od času se objevuje. Měť jsem já kolegu Styrika - jenž měl koňskou nohu. Dosti překvapivě jsme spolu dobře vycházeli. Z řeči tvé jsem pochopil, že současné Tamuli se změnilo od dob, kdy jsem naposled mezi lid zavítal. Že by pro mne složité bylo do Matherionu se navrátit. Prosím, mou omluvu za 'Xadanu' přijměte. Je vskutku ohavná, leč, jak jsem říkal, účelu svému posloužila."

"Měla jsem to vědět," vložila se do toho Sefrenie. "Celá delphaeická literatura byla vytvořena z jediného důvodu, totiž živit ovzduší antistyrického fanatismu."

"A jakýž účel měly celé věky otevřených lží, s nimiž jste vy Styrici Tamulce klamali?" chtěl vědět Cedon. "Nebyl záměr tentýž? Nepokoušeli jste se do tamulského vědomí myšlenku vštípit, že Delphaeané méně než lidé jsou?"

Sefrenie otázku ignorovala. "Sahá vaše nenávist k nám tak daleko, že byste nakazili smýšlení celé rasy?"

"A jak daleko tvá nenávist dosahuje, Sefrenie z Ylary? Nesnažíš se dokonce i v této chvíli mysl prostých těchto Elénů proti nám poštvati?" Anari klesl do polstrované židle a unavenou rukou si přešel přes obličej. "Vzájemná nenávist naše zašla, zdá se mi, až za hranici, kdy by ji léčiti možno bylo. Lépe bude nám odděleně žít. A to nás k důvodu onomu přivádí, kterýžto dohromady nás svedl. Jest přáním naším od ostatních se oddělit."

"Protože jste o tolik lepší než my ostatní?" Sefrenin hlas přetékal opovržením.

"Nikoliv lepší, kněžko, jen jiní. Ten nafouknutý pocit nadřazenosti my tvé rase přenecháme."

"Pokud vy dva chcete obnovovat nějakou pár tisíciletí starou nenávist, myslím, že my ostatní se raději někam uklidíme," prohlásil Vanion chladně. "Oba vypadáte, že to hladce zvládnete i bez nás."

"Nevíš, Vanione, co udělali," řekla Sefrenie s němou prosbou v očích.

"Upřímně řečeno, drahá, nezajímá mě, co se stalo před několika tisíci lety. Jestli chcete ohřívát starou polívčičku, prosím, dělejte si to, až budete sami." Vanion pohlédl na staříckého Delphaeana. "Mám dojem, že jsi měl na mysli nějakou výměnu, Cedone. Hrozně rádi bychom tu poseděli a dívali se, jak se se Sefrenií trháte na kousky, ale trochu nás tlačí čas. Státní záležitosti, chápete."

Dokonce i Sparhawk se nad tím zakuckal.

"Tys převelice neomalený, lorde Vanione," poznamenal Cedon chladným, káravým hlasem.
"Jsem voják, ctihodný Anari. Rozhovor sestávající ze zlomyslných urážek mě nudí. Pokud se se Sefrenií chcete opravdu poprat, vezměte si sekery."
"Měl jste hodně příležitostí jednat s Elény, ctihodný Anari?" zeptal se Itagne nevzrušeně.
"Téměř žádnou."

"Tak za to byste asi měl obětovat několik modliteb díkůvzdání. Elénové mají onen nešťastný sklon jít přímo k jádru věci. Je to, samozřejmě, strašlivě necivilizované, ale šetří to čas. Mám dojem, že jste se se svou nabídkou chtěl obrátit na Anakhu. To je tady ten. Asi bych vás měl varovat, že lord Vanion je ve srovnání se Sparhawkem úplným vzorem jemnocitu, ale Sparhawk je Anakha, takže dříve nebo později s ním stejně budete muset jednat."

"Jelikož jsme se dnes večer všichni rozhodli být nepřijemní, myslím, že se moc daleko nedostaneme," prohlásil Sparhawk. "Proč mi prostě, Cedone, neřekneš, co chceš a co jsi za to ochotný nabídnout? Přes noc si to rozmyslím a můžeme si o tom znovu popovídat ráno, až zase najdeme svou zdvořilost."

"Asi je to moudrý postup, Anakho," souhlasil stařec. "V Tamuli se veliké nepokoje chystají."

"Ano. Toho jsme si všimli."

"Nepokoje nejsou proti císařství namířeny, Anakho, leč proti tobě. Tys byl sem přiváben, protože klíč k Bhelliomu držíš. Nepřátelé tví po klenotu tomto touží."

"To víme taky. Úvodní řeči nepotřebuju, Cedone. K čemu to všechno je?"

"My tobě pomůžeme v zápase tvém a já tebe ujist'uji, že bez pomoci naší nemůžeš vítězně obstát."

"To mě budeš muset nejdřív přesvědčit, ale o tom si můžeme popovídat někdy jindy. Co chceš na oplátku?"

"Budeme chtít, bys Bhelliom vyňal a v tomto údolí nás uzavřel."

"To je všechno?"

"To jest vše, oč žádáme. Bys nás z dosahu ostatních umístil a ostatní z dosahu našeho. Toto všem poslouží - Elánům i Tamulcům, Styrikům i Delphaeanům. Použij Bhelliomu neomezenou moc a odděl nás od zbytku lidstva, bychom v naší cestě nerušeně pokračovali mohli."

"Cestě?"

"Slovní obrat, Anakho. Cesta naše na pokolení měří se, nikoli na míle."

"Takže rovnocenná výměna? Vy nám pomůžete vypořádat se s našimi nepřáteli, když já uzavřu tohle údolí, takže se nikdo nikdy nedostane dovnitř - ani ven?"

"Rovnocenná výměna, Anakho."

"Tak dobře. Promyslím to."

"Ona se mnou o tom, Sparhawk, mluvit nebude," povzdechl si Vanion, "ani o ničem jiném, když na to přijde." Stříbrovlásý Preceptor se svým přítelem důvěrně rozmlouval v malém pokojíku těsně vedle chodby vedoucí ke skupině maličkých, celám podobných pokojků, kde strávili noc.

"Včera v noci jsi byl trochu hrubý," řekl mu Sparhawk.

"Iracionální chování mě dráždí. Přál bych si, aby tu byla Aphrael. Dokázala by Sefrenii rychle srovnat."

Sparhawk sklouzl hlouběji do křesla. "Tím si nejsem tak jistý, Vanione. Nevím, jestli ti to mám říct, ale mám dojem, že tentokrát by se do toho Aphrael nepletla. Než odešla, tak mi řekla, že tohle si bude muset Sefrenie vyřídit sama."

"Myslíš, že by nám Itagne mohl to nepřátelství mezi Styriky a Delphaeany trochu osvětlit?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Nebude vědět víc, než co nám už řekl. Zdá se, že se celá záležitost datuje od války s Cyrgai. To bylo asi před deseti tisíci lety, takže historie se o tom, co se opravdu stalo, zmiňuje kapku mlhavě. Zjevně byli Styrici a Delphaeané spojenci a zdá se, že v tom byla nějaká zrada."

"Tolik jsem taky vyvodil. Dokáže Itagne odhadnout, kdo byl tenkrát zrazen?"

"Ne. Styrici se během staletí stali pro Tamulce užiteční - jako se stali užiteční pro Církev v Eósi. Měli spoustu práce, aby do tamulského povědomí o dějinách nenápadně vsunuli svou verzi toho, co se stalo. Z toho, co nám Cedon včera v noci pověděl, bych řekl, že Delphaeané pronikli na matherionskou univerzitu a vpravili do tamulské kultury delphaeickou literaturu s přesně stejným úmyslem. Události staré deset tisíc let by byly i tak pohřbeny pod silným nánosem mýtů a pověstí a jak Styrici, tak Delphaeané přičinlivě kalili vodu, takže pravda nejspíš nikdy nevyjde na světlo." Lehce se usmál. "Nejsem si jistý, jak moc velký význam to může mít, ale Styrici se pokoušeli ovlivnit historiky, kdežto Delphaeané trávili čas ovlivňováním básníků. Zajímavý kontrast, neřekl bys?"

"Aphrael bude znát pravdu."

"Asi ano, ale ona mlčí. Zná ji natolik dobře, abych věděl, že mlčí schválně. Nemyslím, že by vážně chtěla, abychom zjistili, kdo byl původně vinen. Vypadá to, že z nějakého důvodu nechce, abychom se k někomu připojili, a to nás staví do velice složité pozice. Rád bych věděl, jestli někdy zjistíme pravdu, která vězí za tímhle rasovým nepřátelstvím - ne že by na tom ve skutečnosti záleželo. Pochybuju, že by to Sefrenie nebo Anari sami věděli. Mají za sebou asi čtyři sta generací hysterické propagandy, takže jejich předsudky jsou jako z kamene. Náš problém je, že nás tu Delphaeané pravděpodobně mohou držet donekonečna. Kdybychom se pokusili odjet, prostě by nás obrátili a zavedli zase zpátky, takže nakonec se s nimi budeme muset dohodnout. Ale my všichni máme Sefrenii rádi, a pokud se dohodneme s Delphaeany, ona okanžitě vzplane."

"Ano, toho jsem si všiml. Co mám dělat, Sparhawk? Krvácím, když se byt' jen píchne do prstu."

"Tak jí zalži," pokrčil Sparhawk rameny.

"Sparhawku!"

"Nemusí to být nijak nápadné, ale lehce přenes svou neutralitu na její stranu. Já jsem ten, kdo vládne Bhelliomem, takže Cedon bude muset jednat se mnou. Prakticky vzato jsi tu druhý v pořadí - promiň, Vanione, ale je to pravda. Cedon

bude jednat se mnou, ne s tebou. Občas se na mě zamrač a něco namítne. Sefrenie se chová nelogicky, takže ostatní, jako správní, logicky uvažující Elénové, se postaví proti ní. Nesmíme ji úplně izolovat. Ty jsi nejdůležitější osobou v jejím životě a kdyby to vypadalo, že se i ty obrácíš proti, zlomil bys jí srdce." Sparhawk se trochu suše usmál. "Ale bral bych jako osobní laskavost, kdybys jí zabránil, aby mě uprostřed jednání proměnila v ropuchu."

"O kousek se vrátíme, ctihodný Anari," navrhl Sparhawk, když se opět shromáždili ve velké, níže položené místnosti. "Potřebuju vědět, do čeho se to tady pouštím. Nehodlám udělat cokoliv, co by ranilo Styriky. Občas jsou sice pichlaví a svéhlaví, ale z nějakého důvodu je máme rádi." Sparhawk se usmál na Sefrenii v naději, že trochu oslabí její nelibost. "Zmiňoval ses o jakési cestě. Kam jdete?"

"Měníme se, Anakho. Když se svět proti nám obrátil, o ochranu jsme Edaema požádali."

"Vašeho boha?"

Anari přikývl. "Před válkou s Cyrgai jsme velmi dětinskými a nevzdělanými lidmi byli a Edaemus mezi námi žil, naše prosté radosti a pomíjivé bolesti s námi sdílel. Ze všeho lidu na světě tomto my nejméně byli pro válku vhodní." Stařec pohlédl na Sefrenii. "Já urazit tvou učitelku bych nechtěl tím, že pravdu o tom, co z nás vyvržence učinilo, bych vyjevil."

"Ta pravda je všeobecně známá," prohlásila Sefrenie škrobeně.

„Ano, to je, leč pravda tvoje se od té naší liší velice velmi. Vy v jednu událost věříte, my, že cos jiného se událo. Ale to, Sefrenie z Ylary, pouze mezi námi jesti a Elénů těchto se nijako netýče. Pravdou jest, paní, že ni Styrici ni Delphaeané v nešťastné oné záležitosti obdivu hodni nebyli. Ať už z jakéhokoli důvodu, Anakho, Delphaeané vyvrženi byli a lidé všickni proti nám se obrátili. I my jsme se tudíž, jakž jsem již byl pravil, k Edaemovi obrátili a on odpověděl tím, že na nás kletbu vložil."

"Ten váš Edaemus má dost zvláštní způsob, jak dávat najevo svou náklonnost," poznamenal Uloth.

"Toto jediná možnost byla, pane rytíři, jak nás ochránit. Nejsmeť lid bojovný a se zbraněmi zacházeti neumíme, s nimiž ostatní lidé jeden druhého zabíjejí, tudíž Edaemus nás proklel a pouhý náš dotyk zbraní se stal. Ostatní lidé brzy zjistili, že dotyk rukou našich smrt značí."

"Tak proč jsem pořád ještě tady, Cedone?" zeptal se Kalten. "Už pár dní pomáhám Xanetii na koně i dolů a její dotyk mě nezabil."

"Naučili jsme se prokletí naše kontrolovat, sire Kaltene. To bylo součástí Edaemova plánu, když ruku svou proti jezeru našemu zdvih."

"Jezeru?"

Anari přikývl. "Edaemus myšlenku na nás kletbu přímo vložiti sněsti nemoha, on vody jezera našeho namísto nás proklel. Jezero naším jediným zdrojem vody jest a my z něj proto pít musíme. Když prvně do údolí tohoto jsme přišli, mysl Edaemova stejně dětská jako naše byla. V duchu hry on vodám jezera onu zvláštní esenci dal, jež nás osvětluje. My pijeme z jezera a jeho voda tělo naše naplňuje. Z lásky k nám nás Edaemus bohům podobny učinil. Neškodná zábava to byla a my jsme brzy jemu odpustili, že nás tak proměnil. Ale když svět proti nám se obrátil, Edaemus jezero proklel a jeho voda v nás, touto kletbou pozměněná, i nás změnila. Leč dotyk smrti, jenž naše nepřátele od nás drží, je jen malou součástí zámyslu boha našeho. Okolnosti nás od okolního světa oddělili a jest záměrem jeho ještě dále nás oddělit. My se měníme, příteli. Těla naše jiná jsou a myslé naše i duše též. Nejsme již více jako vy - ni jací jsme kdysi bývali. S každým pokolením změna tato neúprosná dále postupuje. Xanetie, drahá, milá Xanetie, tolik mne předčí, že ani chápati nemohu dosah myšlének jejích. Časem, myslím, ona se rovnati bude - či dokonce je předčí - bohům samotným."

"A pak vytláčíte nás," obvinila ho Sefrenie. "Tak jako trollové vytláčili lid úsvitu a my vytláčujeme trolly, tak se vy, opovržení Delphaeané, nakonec stanete našimi pány, odstraníte naše bohy a budete nás chovat jako psy v neobyvatelných pustinách, zatímco vy budete užívat plodů země. My Styrici takovýmto zacházením trpíme již celé věky z rukou Elénů a hodně jsme se naučili. Tak snadno si nás, Cedone, nepodmaníte a my se vám nebudeme klanět ani se k vám lísat jako zbití psi."

"Jak my bychom mohli tebe vytláčiti a zemi tvou uchvátiti, Sefrenie z Ylary? K našemu jezeru připoutáni jsme a na dlouho od vod jeho se vzdáliti nemůžeme. Navíc tvoje podrobení pro nás by nížádného významu nemělo, neboť my zde nebudeme. My jdeme za světlem a světlem se staneme. Má Xanetie, jež Anarae bude, by se světlem již nyní se spojití mohla, leč ti z nás, kdož jsme ještě dokonalosti její nedosáhli, ji zadržují. Až zemřeme, důvod již žádný nebude, by ona zůstávala a ona Delphaeany povede mezi hvězdy, s Edaemem, kterýž před námi se vypravil, by nám domov uchytil."

"A kde budete bohy," dodala Sefrenie se zlomyslným úšklebkem.

"Totě slovo bez významu, Sefrenie z Ylary," řekla tiše Xanetie. "My všichni, bohové i lidé, za stejným cílem jdeme. Edaemus před námi odešel a my před tebou odejdeme. Tvůj příchod s láskou očekávati budeme a též tobě odpustíme vše špatné, jež nám jsi kdy učinila."

"Odpustíte mi?" vybuchla Sefrenie. "Já pohrdám blahosklonným odpuštěním tvým!" Sklouzla, pravděpodobně aniž si to uvědomila, do archaické styričtiny. "Já nikdy neodpustím tobě ni nepřijmu odpuštění tvé!"

"Ale přijmeš, Sefrenie," nesouhlasila svítící žena. "Dokonce již nyní tvé srdce v hrudi tvoji naplněno jest pochybnostmi. Dvě myslí máš, milá Sefrenie. Já dobře tebe znám a vím, že nenávisť tvoje, jako zimní mráz v temnotě se skrývá a stíny na duši tvoji vrhá. Já ujišťuji tebe, že v teple slunce láskyplné přirozenosti tvojí nenávisť tvá roztaje - jakož i má nenávisť právě nyní v bolestech táti začíná. Leč nemyl se, Sefrenie z Ylary, já nenávidím Styriky jako ty Delphaeanů nenávidíš. Stovky staletí nepřátelství se jen nesnadno odkládají. Já nenávidím věrolomných Styriků, leč nikoliv tebe. Já znám srdce tvé, protože mému se tolik podobá. Časem my obě stranou odložíme dětinskou nenávisť tuto a žítí v míru budeme vedle sebe."

"Nikdy!"

"Nikdy, drahá sestro, je čas dlouhý velice velmi."

"Myslím že se začínáme dostávat trochu někam jinam," vložil se do toho Sparhawk. "Mám za to, že údolí nemá být uzavřeno navždy."

"Toho nebude třeba, Anakho," odpověděl Anari. "Jak jednou odejdeme, Edaemus z jezera kletbu sejme, jeho vody se k normální podobě své vrátí a ostatní lidé budou moci do údolí tohoto beze strachu vstoupiti."

"Asi bych ti měl povědět, že jestli tohle údolí uzavřu Bhelliomem, tak bude zavřené. Můžu ti zaručit, že ho nikdy žádný Delphaean neopustí. Pokud se hodláte přeměnit na měsíční svit nebo sluneční paprsky, tak vám to asi vadit nebude, ale pokud je v tom schováno něco jiného, tak na to můžete klidně zapomenout. A jestli má ten váš Edaemus za lubem nějakou odvetu týkající se Styriků, radši byste mu měli říct, aby to nechal plavat. Bhelliom si bohy dává ke snídani - jak zjistil Azash. Ještě pořád chceš, abych to vaše údolí zavřel?"

"Ano," odpověděl Cedon bez váhání.

"A co ty, Sefrenie?" obrátil se Sparhawk ke Styřičce. "Uspokojí tě takováto záruka?"

"Pokusí se o nějaký podvod. Je to zákeřná rasa."

"Znáš Bhelliom, Sefrenie - a to snad ještě líp než já. Opravdu si myslíš, že by ho mohl kdokoliv - člověk nebo bůh - podvést? Kdybych mu řekl, aby držel Delphaeany uvnitř a všechny ostatní venku, nikdo by nedokázal tu hranici překročit - ani ty ani já, ani Aphrael, ani Edaemus - dokonce ani elénský Bůh. Dokonce i kdyby se všichni bohové tohoto i všech ostatních světů spojili, Bhelliom by je pořád dokázal udržet venku. Jestli tohle údolí zavřu, zůstane zavřené. Dokonce ani ptáci nebo žízyly ho nedokážou opustit. Budeš pak spokojená?"

Sefrenie se na něj odmlkla být jen podívat.

"Potřebuju odpověď, maticko, a ocenil bych, kdybych na ni nemusel čekat celý rok. Budeš pak spokojená?"

"Jsi odporný, Sparhawk!"

"Právě teď musím myslet na spoustu věcí. Takže si to promysli a dej mi vědět, až se rozhodneš." Obrátil se čelem k Anarimu. "Tak dobrá, teď vím, co chcete. Další otázka zní, co za to dostanu já? Co budu mít z této dohody já?"

"Naši pomoc v boji s nepřáteli tvými, Anakho."

"To je kapku nepřesné, Cedone. Já mám Bhelliom. Co bys pro mě mohl udělat, co nedokážu sám?"

"Ty musíš spolupráci klenotu míti, Anakho. Ty jej přinutiti můžeš, leč on tebe nemiluje a občas tě schválně špatně pochopí - jako když tebe a dětskou bohyni do Demu odnesl, když ty ses do Delu v Arjuně dostati pokoušel."

"Jak to víš?" Sparhawk byl překvapen.

"Mysl tvá jest mi otevřena, Anakho, jako jsou všechny mysli. Totě však jen jedna ze služeb, kteréž my tobě nabídnouti můžeme. Nebylo by pro tě výhodou vědět, cosí ti kolem tebe myslí?"

"To tedy bylo, Cedone, ale jsou i jiné způsoby, jak z člověka dostat pravdu."

"Leč lidé, jež na mučidla dáni jsou, vědí, že mučení budou a vědí též, co tobě prozradili. Náš způsob jest mnohem jemnější."

"V tom má pravdu, Sparhawk," řekl Kalten. "Co si teď myslím já, Cedone?"

"Tebe povinnost Xanetii zhubiti, kdyby lid náš hru falešnou prováděl, souží, pane rytíři. Tvá mysl něžně k ní nakloněna jest."

"To má pravdu," přiznal Kalten ostatním. "Myslím, že tihle lidé slyší, co si ostatní myslí."

"Těž další schopnosti máme, pánové rytíři," pokračoval Anari, "a nabízíme je tobě výměnou za to, oč tebe žádáme."

Trochu smutně se podíval na Sefrenii. "Obávám se, že vyjevím-li podstatu schopností těchto, způsobím tobě bolest a srdce tvé ještě více vůči nám zatvrdím, drahá sestro."

"Přestal bys mi tak říkat? Moje srdce je ve vztahu k tobě a tobě podobným jako ze žuly."

"To pravda není, Sefrenie z Ylary," nesouhlasila Xanetie. "Ježto tebe souží, žeš v nás zloby žádné nenalezla při tomto setkání prvním s lidem mým. Jen těžko nenávisť svoji udržuješ, kteráž více z tvého smyslu pro povinnost k lidu tvému než z nějaké osobní zášti pramení. Já svobodně tu přiznávám podobně mrzutý stav. Jsem nakloněna tebe milovati, tak, jako jsi ty nakloněna milovati mne."

"Přestaň!" vyletěla Sefrenie. "Drž ty své špinavý pracky pryč od mých myšlenek!"

"Je umíněná, což?" zamumlal Ulati.

"Pro Mladší bohy Styrika jestiť přirozené ochraňovat děti své - dokonce i před jejich vlastní pošetilostí," poznamenal Anari. "Tak se děje, že Styrici se k bohům svým obracetí musí s kouzly a modlitbami o pomoc, když za hranice moci ostatního lidu vstoupiti hodlají. Není tomu tak, Sefrenie z Ylary?"

Sefrenie mu odmítla dát odpověď.

"To je jádrem styrické magie, Cedone," odpověděl za ni Vanion.

Sefrenie se na něj zamračila a Sparhawk tiše zasténal. Proč Vanion radši nedržel pusy zavřenou?

Anari přikývl. "Edaemus, jakž jsem byl pravil, se před námi odebral, by nám cestu připravil, a tudíž nemůže nad námi bdíti. Proto některým z nás moc propůjčil, bychom učinili, co musí učiněno býti bez jeho vedení."

"Neomezená magie?" vykřikla Sefrenie. "Vy držíte moc bohů ve svých vlastních rukách bez jakéhokoliv omezení?"

"Několik málo z nás, ano."

"To je příšerné! Lidská mysl není schopná porozumět podstatě takovéto moci. Nedokážeme pochopit souvislosti jejího uvolnění při uspokojování našich dětinských rozmarů."

"Bohyně tvá dobře tebe poučila, Sefrenie z Ylary," poznamenala Xanetie. "Toto jest, co ona si přeje, bys věřila."

"Bohyně tvá tebe jako dítě drží, drahá sestro," přidal se Anari. "Protože dokud dítětem zůstaneš, ona jest si láskou tvojí jista. Já popravdě ti povím, Edaemus nás miloval tolik jako Aphrael tvá tebe miluje. Leč láska jeho nás k růstu poháněla. On moc svou do rukou našich vložil a my důsledky činů našich přijímati musíme, když moc tuto používati

chceme. Láska tato jiného druhu jesti, leč láskou zůstává. Edaemus tu s námi více není, by nás vedl, pročez my můžeme cokoli, nač mysl naše padne, učiniti." Anari se mírně usmál. "Odpusťte mi, přátelé moji," pravil k nim, "ale někdo tak starý, jako já jsem, jediný pouze zvláštní zájem má." Pozvedl stařeckou ruku a smutně se na ni zahleděl. "Jak brzy jsme mijejivšími roky měnění a jak tísnivá změna tato jesti."

Změna se zdála pomalá, ale podstata změny, která se děla před jejich očima, se téměř rovnala zázraku. Stařecká ruka se zpevňovala, uzlovité klouby se vyhlazovaly, vrásky mizely. Ale nebyla to jen ruka. Stopy vrásek a váček na Cedonově tváři jakoby sjížděly. Propadlé tváře se mu vyplnily, řídké, slabé vlasy mu zhoustly a zbujněly. Družina na něj zírala, jak bez nějaké zjevné námahy vrací pustošivé působení uplynulých let. Navrátil se k plné síle mládí, kůži měl čistou, ruce a tvář pevné a nepoznamenané. Pak se začal zmenšovat, údy se mu v šatech scvrkávaly. Z tváři a brady mu zmizelo pichlavé strniště a Cedon se stále zmenšoval, hlava se stávala v porovnání s jeho scvrkávajícím se tělem větší. "To by mohlo postačiti," řekl pisklavým dětským hláskem. Usmál se, podivně věkovitý úsměv na tváři malého chlapce byl jaksi nepatřičný. "Špatný výpočet způsobiti by mohl, že bych se v nic zmenšil. Popravdě jsem o tom uvažoval, leč úkoly moje a povinnosti doposud naplněny nejsou. Xanetie úkoly vlastní své má a já bych jí nechtěl svoje ještě na ramena přiložiti."

Sparhawk ztěžka polkl. "Myslím, že jsme to pochopili, Cedone," prohlásil napjatým hlasem. "Akceptujeme skutečnost, že můžeš udělat věci, které my nedokážeme." Rozhlédl se po svých přátelích. "Už vidím, jak se tu rozpoutávají dispute," oznámil jim a schválně se vyhnul Sefreniiným očím, "a bez ohledu na to, pro co se rozhodneme, budeme o tom nejspíš všichni mít pochybnosti."

"Mohli bychom se pomodlit," navrhl Bevier.

"Nebo si hodit kostkami a nechat rozhodnout je," dodal Ulath.

"Ale ne s tvýma kostkami, to by nešlo," protestoval Kalten.

"Mohli bychom se dokonce i vrátit k logice," uzavřel Vanion, "ale Sparhawk má pravdu. Bez ohledu na to, jak se budeme snažit dohodnout, mohli bychom tu ztvrdnout celou zimu a nedojít k žádnému vyhovujícímu závěru." Také on se chránil pohlédnout Sefrenii do očí.

"Tak dobře," řekl Sparhawk a sáhl do své tuniky, "protože tu není Aphrael, aby nás k dohodě přinutila, necháme rozhodnout Bhelliom." Vzal zlatou skříňku a položil ji na stůl před sebou.

"Sparhawk!" zalapala Sefrenie po dechu.

"Anakho, ne!" vykřikla i Xanetie.

"Bhelliom z nás nemá rád nikoho," prohlásil Sparhawk, "takže jeho neutralitě můžeme v podstatě důvěřovat. Teď potřebujeme poradit a nikde tu není ani Edaemus ani Aphrael, aby nám s tím pomohli - kromě toho nevím, jestli bych jim věřil, vzhledem ke zdejšímu zvláštním okolnostem. Chceme ničím neovlivněný názor, takže proč prostě nezjistíme, cosi o této situaci myslí Bhelliom?"

KAPITOLA PATNÁCTÁ

"MODRÁ RŮŽE," OSLOVIL SPARHAWK v trollštině zářící klenot ve své ruce, "já jsem Anakha. Poznáváš mě?"

Zář Bhelliomu se lehce zachvěla a Sparhawk ucítil, jak kámen váhavě uznal jeho převahu. Pak ho něco napadlo. "Ty a já si potřebujeme promluvit," pokračoval, tentokrát v elénštině, "a nemyslím, že by Khwaj a ostatní potřebovali poslouchat. Rozumíš mi, když mluvím takhle?"

V zachvění se tentokrát objevil slaboučký náznak zvědavosti.

"Dobrá. Existuje nějaký způsob, jak bys se mnou mohl mluvit? Je tu něco, co musíme my dva rozhodnout. Pro mě je to příliš důležité, než abych tě prostě donutil udělat, co chci, protože bych se mohl rozhodnout špatně. Víš, že mě nemáš moc rád - ani žádného jiného tvora na tomto konkrétním světě - ale myslím, že tentokrát bychom mohli mít určitý společný zájem."

"Nech mě jít." Byl to spíše protahovaný šepot, ale znělo to povědomě.

Sparhawk se obrátila upřel pohled na Kaltenu. Výraz jeho přítele z dětství byl toporný a nechápající a slova mu ztuhla vycházela ze rtů. "Proč tuto věc ty jsi učinil, Anakho? Proč mne jsi zotročil?" Archaická elénština od Kaltena pocházet nemohla, ale proč si Bhelliom vybral tak nepravděpodobná ústa?

Sparhawk si pečlivě uspořádal myšlenky, poskládal je v silně formálním jazyce, kterým ho kámen oslovil, a v okamžiku této přeměny ho osvitilo pochopení a porozumění. Zdálo se, že tato informace dřímala někde hluboko v jeho mozku, až ji odemkl tento zvláštní klíč. Zvláštní, jeho porozumění bylo svázáno s jazykem a jak se jednou vědomě přesunul ze současné elénštiny s celou její nedbalou nepřesností k okázalejší a stručnější kadenci, tato dříve uzavřená část jeho mysli se otevřela. "Nebyl jsem to já, kdo tebe zotročil, Modrá růže. Leč vlastní tvoje nepozornost tebe do tak nebezpečné blízkosti rudého železa přivedla, jenž tebe zmrazila do současného stavu tvého, a byl to Ghwerig, kdo tebe ze země vyzvedl a do této podobnosti květině krutými svými nástroji démantovými tebe pokřivil."

Z Kaltenových rtů vyšlo zasténání, sten bolesti vytrpěné a bolesti ze vzpomínek.

"Já jsem Anakha, Modrá růže," pokračoval Sparhawk. "Já jsem tvoje stvoření. To ty jsi způsobil mé bytí, bych nástrojem osvobození tvého státi se mohl, a já důvěru tvoji nezdám. Určitým způsobem jsem z myšlének tvých utvořen a jsem tudíž služebníkem tvým. To ty jsi zotročil mě. Neoddělils osud můj a ze mne cizince učinil pro bohy tohoto světa i pro všechny ostatní lid? Ale byť jsem tvým zotročeným služebníkem, jsem stále z tohoto světa a nenechám jej zničití ni jeho lid rozdrtití zločinným útlakem nepřátel jeho. Já tebe jsem z otroctví Ghwerigova osvobodil, není-liž pravda? Není-liž to malým důkazem mé věrnosti úkolu, jenž na bedra má jsi vložil? A, spojení společným cílem, nezničili jsme Azashe, jenž oba nás by spoutal v otroctví horším než to, jenž nyní nás k sobě víže? Nechápej mě špatně,

Modrá růže, tak jako ty jsi otrokem mým, já zas jsem otrokem tvým, a zase jednou pouto nás k sobě víže cílem společným a ani jeden nebude svoboděn, dokud cíle tohoto dosaženo nebude. Pak ty a pak i já budeme svobodni, by svou vlastní cestou každý z nás se vydal - já abych zůstal a ty abys šel a, pokud přáti si budeš, ve své přerušené a nekonečné cestě k nejvzdálenější hvězdě pokračoval."

"Ty pokroky činíš, Anakho," pravil Bhelliom zdráhavě, "leč to, žeš pochopil situaci svou, se nikdy na vědomých myšlénkách tvých neprojevoval, kde bych je pocítili mohl. Já zoufal si, mysle, že chybu jsem učinil."

Sefrenie na ně zírala, nejdřív na Sparhawk a pak na zjevně bezvědomého Kaltena, a její bledý, dokonalý obličej byl naplněn něčím velice podobným pokoření. Xanetie zírala také, a její výraz byl neméně pokořený. Sparhawk pocítil prchavé uspokojení. Obě ženy si byly velice podobné svým, možná neuvědomělým, pocitem blahosklonné nadřazenosti. Sparhawkovo náhlé a nečekané pochopení věci dlouho skrytých jeho chápání, otřáslou tou jejich dráždivou blazeovaností. Poprvé ve svém životě si uvědomoval, že je Anakha, a, což bylo ještě důležitější, znal Anakhův význam tak, že to ani Sefrenie ani Xanetie nikdy ani nezačnou chápat. Obešel je, aby sáhl po Bhelliomu, a tím, že s Bhelliomem spojil své myšlení, určitým způsobem sdílel i jeho vědomí a to bylo něco, co ani jedna z nich nikdy nedokáže.

"Tys chybu neučinil, Modrá růže," řekl klenotu. "Mýlka tvá spočívá v tom, že myšlénky své tys v této přesné řeči uspořádal. Pochopení moje bylo též takto uspořádáno a nevyjevilo se mi, dokud jsem na tvá slova stejně neodpověděl. A teď, spolupracovati budeme. Nepřátelé moji též tvými nepřáteli jsou, tudíž tebe spoutají tak, jako by mne spoutali. Ni jeden z nás bezpečěn svobodou svou nebude, dokud tu oni budou. Jsi s tím srozuměn?"

"Úvaha tvá rozumně zní, Anakho."

"Takže cíl náš tentýž?"

"Zdá se."

"Vypadá to, že se dostáváme dál," zamumlal Sparhawk.

Kaltenův výraz se změnil na chladný nesouhlas.

"Promiň," omlouval se Sparhawk, "síla zvyku, řekl bych. Rozum dále praví, že jsou-li nepřátelé naši a cíl náš společný, též myšlénky naše spojeny jsou oním poutem, jenž ty jsi vykoval, a my tomto případě úsilí naše spojití musíme. Vítězství nás osvobodí. Nepřátelů našich a cíle našeho společného tu nebude více a pouto, jež nás spojuje, roztrženo bude. Já tobě se zavazuji, že po dokončení úkolu našeho já tebe osvobodím, bys ve svém díle pokračoval. Život můj ty v pěsti své svíráš a oklamu-li tebe, mne zničití můžeš."

"Já v myšlénkách tvých nižádného klamu nenalézám, Anakho, a já paži tvou posílím a srdce tvoje zatvrdím, jinak by ostatní, tebou milovaní, se tebe odvrátiti snažili od záměrů tvých a slibu tvého."

"Takže domluveni!" zvolal Sparhawk.

"Domluveni!" Bhelliomova řeč, vycházející z Kaltenových rtů, byla suchá a bezvýrazná, ale tentokrát hlas zajásal.

"A teď k rozhodnutí onomu, jež ty a já spolu učiniti musíme."

"Sparhawk -" Sefreniin tón byl nejistý.

"Promiň, matičko," řekl Sparhawk, "teď zrovna nemluví s tebou. Prosím tě, nepřerušuj mě." Sparhawk si nebyl příliš jist; zda se má s otázkou obrátit na safirovou růži nebo na Kaltena, jehož osobnost duch z klenotu zjevně cele převzal. Nakonec se rozhodl své otázky směřovat někam mezi ně. "Delpheané svou pomoc nabídli výměnou za určitou službu," pokračoval. "Chtějí, abychom údolí jejich uzavřeli, aby se nikdo nedostal dovnitř ani ven, a náhradou za malou laskavost tuto nám pomoc přislíbili. Je jejich nabídka poctivě míněna?" Sparhawk zaslechl, jak se Xanetie prudce nadechla.

"To jest," odpověděl Bhelliom. "V nabídce jejich nižádného klamu není."

"Já jsem si to taky myslel, ale chtěl jsem si být jistý."

"Anakho." Hlas byl pevný. "Když takto hovoříš, mysl tvá jest přede mnou zastřena. Naše spojenectví nové a neznámé jesti. Není od tebe moudré ve mně pochyby vyvolávat a slova svá takto k sobě skládati."

Sparhawk se náhle rozesmál. "Odpusť mi můj poklesek, Modrá růže," řekl. "Takže můžeme Delphaeanům důvěřovat?"

"Pro chvíli tuto ano. Zámysl jejich nyní bez podvodu jesti. Leč jistě není, jakým zítra bude. Tvůj druh nestálý jest, Anakho." Kaltenův hlas na chvíli zaváhal. "Já neříkám to, bych tebe kritizovati chtěl, pouze konstatuji. Prozatím, můžeš opravdovosti jejich důvěřovati - a oni tvé. Co dále přijde, v rukou náhody spočívá."

"Takže existuje něco takového, jako je náhoda?" Sparhawk to poněkud překvapilo. "Říkali nám, že všechny věci jsou předurčeny bohy."

"Kdožkoliv tobě pověděl toto, zmýlen byl."

Bevier zalapal po dechu.

"Cesta má a úkol náhodou pouhou přerušeny byly," pokračoval Bhelliom. "Jestli směr můj odkloněn stranou býti může, proč tvůj by nemohl býti též? Popravdě já tobě povím, Anakho, my s Delphaeany se spojití musíme v podniku tomto, protože jestli tak neučiníme, jisto jistě neuspějeme. Zda jedna či obě strany druhou podvedou, na okolnostech záleží. Ač ve chvíli této Delphaeanů srdce čisté jest, toto změnit se může. Ač ve chvíli této tvoje srdce též čisté jest, toto též změnit se může. Leč i tak my s nimi spojití se musíme, jinak neuspějeme a bez konce zmírati budeme v otroctví strašlivém."

"Slyšels ho, Beviere," říkala později Sefrenie Arcijanovi s olivovou pletí, když Sparhawk tiše vstoupil do místnosti, kde ti dva byli zabráni do rozhovoru, "uctívají jezero - zdroj náказы, která je vyvrhla."

"Ale on se zmiňoval o bohu, lady Sefrenie," protestoval slabě Bevier. "Myslím, že jejich bohu říkal Edaemus - nebo tak nějak."

"Ale Edaemus je opustil - proklet je a pak se k nim obrátil zády."

"Anari říkal, že Edaemus odešel před nimi, aby pro ně připravil místo." Bevierovy protesty slaběly. "Říkal, že se mění - mění se na čisté světlo."

"Lži," štěkla Sefrenie. "Světlo, které je označuje, není známkou požehnání, Beviere, je to známka jejich prokletí. Cedon se to chytře pokoušel obrátit, aby to vypadalo, že Delphaeané se mění v cosi svatého, pokud ta jejich změna vůbec existuje."

"Ale oni provozují magii, Sefrenie, druh magie, jaký jsem ještě nikdy před tím neviděl. Nikdy bych neuvěřil, že se někdo může vrátit do dětství, kdybych to neviděl na vlastní oči."

"O tom přesně mluvím, Beviere. Oni nekouzlí, oni čarují. Mě jsi nikdy napodobovat boha neviděl nebo ano?"

Sparhawk nepovšimnut ustoupil zpátky do chodby a odešel k cele bez dveří, kterou obýval Vanion. "Máme problém," omámil Preceptorovi Pandionů.

"Ještě další?"

"Sefrenie se pokouší obrátit Beviera. Snaží se ho přesvědčit, že Delphaeané provozují čarodějnictví. Znáš Beviera. Oči mu začnou vylézat z důlků pokaždé, když to slovo před ním někdo jenom vysloví."

"Proč to prostě nenechá být?" vykřikl Vanion a prudce zvedl ruce. "To jí slovo Bhelliomu nestačilo?"

"Ona nechce věřit, Vanione," povzdechl si Sparhawk. "Na přesně stejnou věc jsme narazili, když jsme se snažili přesvědčit venkovské Elény, že Styrici se nerodí s rohy a ocasem."

"Ze všech lidí by hlavně ona neměla něco takového udělat."

"Obávám se, příteli, že ano. Řekl bych, že Styrici umí nenávidět. Co tím budeme dělat?"

"Řeknu jí to."

Sparhawk sebou trhl. "Jestli to uděláš, promění tě v žábu."

Vanion se krátce usmál. "Ne. Bydlel jsem v Sarsos, pamatuješ? Styrik nemůže něco takového udělat bez souhlasu svého boha a Aphrael mě má docela ráda - doufám."

"Seženu ostatní a odvedu je z dosahu, takže si s ní budeš moci promluvit v soukromí."

"Ne, Sparhawk, tohle musíme udělat před nimi. Ona se nás pokouší obejít, aby naverbovala přeběhlíky. Všechny budeme muset uvědomit o tom, že se jí v této konkrétní situaci nedá věřit."

"Nebylo by trochu lepší, kdyby sis s ní nejdřív promluvil v soukromí - než ji pokoříš veřejně?"

Vanion umíněně zavrtěl hlavou. "Tohle musíme vyřídit rovnou," prohlásil.

"Radši doufej, že tě má Aphrael ráda," zamumlal Sparhawk.

"Obrátili se k úplnému pohanství," říkala Sefrenie tvrdohlavě. "Stejně dobře by mohli uctívat stromy nebo zvláště tvarované kameny. Nemají žádné učení, žádnou doktrínu a žádná omezení. To, že čarují, to dokazuje."

Na Vanionovo pozvání se shromáždili ve velké místnosti na konci chodby a Sefrenie se naléhavě, ba dokonce silně naléhavě, snažila přednést své důvody.

"A jaký je v tom rozdíl?" pokrčil Talen rameny. "Kouzla, čáry, vždyť je to to samý, ne?"

"Kouzla pochází od bohů, Talene," vysvětloval Bevier. "Naše Svatá Matka Církev se ve své moudrosti rozhodla dovolit církevním rytířům naučit se tajnosti Styrika, abychom jí tak mohli lépe sloužit. Ale máme určitá omezení - do jistých oblastí nesmíme vkročit. Čarodějnictví je neomezené, protože pochází od zlého."

"Myslíš ďábla? Já jsem na ďábla nikdy nevěřil. V lidech je i tak nahromaděno dost zla, takže si nejspíš celkem dobře vystačíme bez něj. Zná pár velice odporných lidí, Beviere."

"Ďáblova existence byla dokázána."

"Mně teda ne."

"Neuhýbáme trochu?" vložil se do toho Ulathe. "Opravdu záleží na tom, co Delphaeané uctívají? V minulosti jsme se sami spojili s nejrůznějšími lidmi, jen abychom splnili ten nebo onen úkol. Bhelliom říká, že musíme spojit naše síly s Delphaeany nebo prohrájeme. Já prohrávám nerad, takže v čem je problém?"

"Bhelliom o tomto světě neví ani zbla, Ulathe," řekla Sefrenie.

"Tím líp. Přistupuje k problému s jasnou a nezaujatou myslí. Kdybych potřeboval skočit za strom, aby mě nesmetla lavina, taky bych se toho stromu nejdřív neptal na jeho vyznání."

"Bhelliom řekne nebo udělá cokoliv, jen aby získal svobodu," trvala Sefrenie umíněně na svém. "Proto jsem taky byla proti, abychom ho vůbec používali."

"Bhelliomu musíme důvěřovat, Sefrenie," řekl jí Vanion a viditelně se snažil udržet své podráždění pod kontrolou.

"Nedává to přece žádný smysl, svěřit mu naše životy a pak nevěřit tomu, co říká, ne? A v minulosti pro nás pár velice užitečných věcí udělal, víš."

"Ale jenom proto, že k tomu byl přinucen, Vanione. Bhelliom se podrobí jenom tehdy, když je k tomu donucen."

Bhelliomu důvěřuju ještě méně než Delphaeanům. Je cizí, úplně cizí, a my nemáme možnost zjistit, co udělá. Jsme v bezpečí jen tak dlouho, dokud ho máme na řetěze a nutíme ho nás poslouchat. Ve chvíli, kdy mu začneme naslouchat, ocitneme se ve velkém nebezpečí."

"Tohle cítíš i k nám, matičko?" zeptal se jí Vanion smutně. "My jsme Elénové a jako rasa jsme ukázali, že nám není radno důvěřovat. To chceš na řetěz přivázat i nás? A donutit nás tě poslouchat?"

"Nebud' směšný. Bhelliom není osoba."

"Ale Delphaeané jsou, ne?"

"Ne!"

"Mluvíš nelogicky, Sefrenie. Delphaeané jsou lidé. Zemošany ani Rendořany nijak nemilujeme, ale nikdy jsme se nesnažili tvrdit, že nejsou lidé. Existuje spousta Elénů, kteří nemají rádi vás, Styriky, ale nikdy jsme nezašli tak daleko, abychom se vám pokusili upřít vaše lidství." Vanion se odmlčel a pak se zhluboka nadechl. "Myslím, že tím se

dostáváme k jádru věci, má milá. Pokud hodláš Delphaeanům i nadále upírat lidství, jak si můžu být jistý, že to stejné uvnitř necítíš i ke mně. Žil jsem v Sarsosu a mnoho Styriků se tam ke mně chovalo jako k nižší životní formě. Tys tím souhlasíš? Byl jsem snad, Sefrenie, nějaký domácí mazlíček - třeba pesek? Nebo zkrocená opice, kterou sis držela u sebe pro své soukromé potěšení? Tak ven s tím, Sefrenie, tohle je otázka morálky. Pokud popřeme číkoliv lidství, otevřeme tím dveře nepředstavitelným hrůzám. Copak to nevidíš?"

"Delphaeané jsou jiní."

"Nikdo není jiný! Tomuhle musíme věřit, protože kdybychom tomu nevěřili, popřeli bychom tím i své vlastní lidství. Proč to nemůžeš pochopit?"

Sefrenie velice, přelice zbledla. "Tohle všechno je velice zvučné a vznešené, Vanione, ale nemá to nic společného s Delphaeany. Nevíš vůbec nic o tom, co nebo kdo jsou, takže ani nemůžeš vědět, o čem tu mluvíš. V minulosti jsi ke mně vždycky přicházel pro radu, když tě tvoje nevědomost uvrhla do nebezpečí. Pochopila jsem správně, že už to víckrát neuděláš?"

"Nebud' hloupá."

"To nejsem. Myslím to velice vážně. Hodláš mě v této záležitosti neposlechnout? Hodláš se, bez ohledu na to, co ti tu vykládám, spojit s těmito nestvůrnými malomocnými?"

"V tom nemáme na výběr, copak to nevidíš? Bhelliom nám říká, že prohrájeme, když to neuděláme - a my nesmíme prohrát. Myslím, že celý svět závisí na tom, že neprohrájeme."

"Zdá se, že jsi vyrostl a už mě nepotřebuješ. Bylo by od tebe zdvořilé, kdybys mi to řekl před tím, než jsi mě přivedl do tohoto prokletého údolí, ale předpokládám, že by bylo hloupé očekávat zdvořilost od Eléna. Jakmile se vrátíme do Matherionu, zařídím, abych se mohla vrátit do Sarsosu, kam patřím."

"Sefrenie -"

"Ne. Tím je to uzavřeno. Sloužila jsem Pandionskému řádu dobře a věrně po tři sta let a děkuji ti za štědrnou mzdu za ta léta dřiny. Jsme vyrovnáni, Vanione. Doufám, že budeš po zbytek života šťastný, ale šťastný nebo ne, budeš žít beze mne." A obrátila se a odkračela z místnosti.

"Bude to velice nebezpečné, Anari," varoval Itagne, "a Xanetie je nejdůležitější z tvých lidí. Je to moudré, riskovat její život?"

"Ppovradě, Itagne z Matherionu," odpověděl stařec, "Xanetie jest nám drahá, protože se stane Anarae. Ale je z nás také nejvíce nadaná a státi se může, že nadání její při konečném střetu našem se společným nepřítelem našim nakonec vážky v náš prospěch převáží."

Sparhawk, Vanion a Itagne byli pozváni, aby se setkali s Cedonem před svým odjezdem z údolí Delphaeanu. Bylo krásné podzimní ráno. Jinovatka se rychle rozpouštěla ve vycházejícím slunci a odpařovala se z louky a stíny pod větvemi jehličnanů za touto loukou byly tmavě modré.

"Chtěl jsem to jen trochu zdůraznit, Anari," řekl Itagne. "Přes všechnu jeho nádheru je Matherion městem plným skrytých nebezpečí - s hrubými, nevědomými lidmi, kteří budou velice silně reagovat, až se v jejich středu objeví jeden z Delphaeanů. Vaše jemná Xanetie je éterická, světa nemalá bytost, spíš ještě dívka. Skutečnost, že patří k Zářícím ji trochu ochrání před otevřeným fyzickým útokem, ale opravdu ji chcete vystavit kletbám, haně a všem dalším druhům hrubého zacházení, s nímž se ve středu světa určitě setká?"

Anari se usmál. "Tys Xanetii špatně pochopil, Itagne z Matherionu. Ona tobě opravdu tolik jako dítě připadá?"

Uklidnilo by tě, kdybys zvěděl, že jí minulo první století života?"

Itagne zíral chvíli na něj a pak na Xanetii, která tiše seděla u okna. "Vy jste zvláštní lidé, Anari," řekl nakonec. "Nehádal bych jí víc než šestnáct."

"Jestli nezdvorně o věku dámy se dohadovati, Itagne z Matherionu." Bledá žena se usmála.

"Odpusťte, Anarae," odpověděl Itagne s dvornou úklonou.

"Jeho Excellence tady nanese velice důležitou věc, Anari," poznamenal Vanion. Preceptorova tvář byla stále ještě poznamenaná bolestí ze včerejšího rozhovoru se Sefrenií. "Zjev této dámy nezůstane nepovšimnut - a nejen v Matherionu, ale i na cestách, po kterých se budeme muset ubírat při naší jízdě na východ. Neexistuje nějaký způsob, jak bychom ji mohli zamaskovat, aby celé vesnice nezačaly šílet ve chvíli, kdy projede kolem?" Omluvně pohlédl na delphaeickou ženu. "Za nic na světě bych se vás nechtěl dotknout, Anarae, ale vy jste velice nápadná."

"Já tobě za poklonu děkuji, milý pane."

"Nechceš to převzít, Sparhawk?" zeptal se Vanion. "Připadá mi, že se jen zaplétám hlouběji."

"Jsme vojáci, Xanetie," prohlásil Sparhawk neotesaně, "a naše odpověď na nepřátelství je velice přímá. Kdybychom museli, dokázali bychom se prosekat odsud až do císařského paláce v Matherionu, ale mám takový dojem, že by ti to mohlo připadat tísnivé. Urazil by tě nějaký převlek?" Pak ho něco napadlo. "Můžeme tě přestrojit? Nevím, jestli sis toho všimla, ale svítíš. Někteří z vašich lidí se k nám dostali docela blízko, než začalo být světlo vidět. Dokážeš svůj vnitřní oheň ztlumit?"

"My světlo své řídit můžeme, Anakho," ujistil ho Cedon, "a Xanetie, z nás nejvíce nadaná, toto dokáže lépe než většina z nás - ač toto bolest jí působiti bude. Pro nás to věc nepřírozená jesti."

"Takže na tom budeme pracovat."

"Bolest důležitá není, Anakho," ujistila ho Xanetie.

"Pro tebe možná ne, ale pro mě ano. Začneme tedy s tvou barvou. Rysy máte tamulské, ale plet' a vlasy nemají ten správný odstín. Co myslíš, Itagne? Prošla by za Tamulku, kdyby si obarvila plet' a vlasy?"

"Ale to potřebné není, Anakho," omámila mu Xanetie. Obočí se jí krátce stáhlo soustředěním a pak jí po lících začal, skoro jako ruměnec, pomalu stoupat nazlátlý odstín a vlasy se změnily z bezbarvě bílé na světle plavou. "Barva jest

vlastností světla," vysvětlovala klidně, zatímco jí bronzověla pleť a vlasy tmavly dál, "a protože já světlo z nitra svého řídití mohu, též barvu svou určití si mohu - tím, že světlo změním, než bych jej cele potlačila. I bolest mohu zmírnit, šťastné to řešení pro mne i pro tebe, neboť ty zdáš se být citlivý k bolesti jiných. Toto prosté jest." Pleť měla nyní téměř stejně nazlátlou jako Itagne a vlasy získaly tmavý světle kaštanový odstín. "Změna tvaru mnohem těžší jest," přiznala Xanetie, "a změna pohlaví ještě více."

"Co?" zakuckal se Itagne.

"Já často nedělám to - ani s radostí," odpověděla. "Edaemus

mne mužem nestvořil a já stav tento velice nepohodlným shledávám. Tělo muže jest tolik zmatené a nehezké." Zvedla paži a zblízka si ji prohlížela. "Mně barva správnou připadne," poznamenala. Pak uchopila kadeř svých nyní černých vlasů a zadívala se na ni. "A toto též," dodala. "Co ty mníš, Itagne? Projdu Matherionem nepovšimnuta?"

"To těžko, božská Xanetie." Itagne se usmál. "Tvoje cesta ulicemi Matherionu plamenných chrámů srdce všech, kdo na tě popatří zastaví, protože tys krásná a krása tvá oko mé oslepuje, jako nic jiného na světě."

"Hezky řečeno," zamumlal Sparhawk.

"Slova tvá medová sladce v uších mi zní, Itagne," usmála se Xanetie. "Tys, míním, mistrem lichotek."

"Asi byste měla, Anarae, vědět, že Itagne je diplomat," varoval ji Vanion, "a jeho slovům se občas nedá věřit. Ale tentokrát vám říkal pravdu. Jste neobyčejně krásná žena."

Xanetie se na něj vážně podívala. "Tebe srdce bolí, není-liž pravda, lorde Vanione?" poznamenala.

Vanion si povzdechl. "To je můj osobní problém, Anarae," odpověděl.

"Tak zcela nikoli, pane můj. Jsmeť my všichni nyní spojenci a problémy jednoho též problémy všech ostatních se stávají. Leč to, co tebe rmoutí, mnohem vážnější jest a v nás všech mnohem větší zájem probouzí, než jaký z pouhého našeho přátelství k tobě by povstati mohl. Rozkol tento mezi tebou a tvou milovanou věc naši ohrožuje a dokud vyléčen nebude, cíl náš společný v nebezpečí jest."

Rozjeli se na východ po takřka neznatelné cestě, která připomínala spíš stezku prošlapanou zvěří než cestu normálně používanou lidmi. Sefrenie jela poněkud vzadu v doprovodu Beviera a mladého Berita s tváří zachmuřenou a očima tvrdýma jako křemen.

Sparhawk jel v čele s Vanionem a řídili se občasnými radami Xanetie, která jela těsně za nimi pod Kaltenovým pozorným dohledem. "Jen jí dej trochu času, Vanione," říkal právě Sparhawk. "Ženy vyhláší ultimáta i války poměrně často.

Věci, jako je tahle, jsou obvykle určeny k tomu, aby upoutaly naši pozornost. Pokaždé, když začnu Ehlanu zanedbávat, řekne něco, co nemyslím doopravdy, aby mě usměnila."

"Obávám se, že tady jde o něco víc, Sparhawk," odpověděl Vanion. "Sefrenie je Styrička, ale nikdy dřív se nechovala tak strašně nelogicky. Kdybychom dokázali přijít na to, co vězí za tou její šílenou nenávistí, mohli bychom s tím něco udělat, ale z ní nikdy nedostaneme jediný rozumný důvod. Zjevně Delphaeany nenávidí, protože nenávidí Delphaeany."

"Aphrael to srovná," prohlásil Sparhawk s důvěrou. "Jakmile se dostaneme zpátky do Matherionu, promluví s Danae a -" Sparhawk se zarazil, když ho napadlo něco, z čeho ho zamrazilo. "Musím si promluvit s Xanetií," řekl a prudce obrátil Farana.

"Problémy?" chtěl vědět Kalten, když se k nim připojil.

"Nic náhlého," ujistil ho Sparhawk. "Mohli bys zajet dopředu a na chvíli se připojit k Vanionovi. Potřebuju si s Xanetií popovídat."

Kalten se na něj tázavě zadíval, ale popojel vpřed bez dalších dotazů.

"Tebe cos trápí, Anakho," povšimla si Xanetie.

"Trochu ano. Víš, na co myslím, že?"

Xanetie přikývla.

"Pak taky víš, kdo je moje dcera?"

"Ano."

"Je to takové tajemství, Anarae. Aphrael se s mojí ženou neradila, když si vybírala současné převtělení. Je velice důležité aby to Ehlanu nezjistila. Myslím, že na tom závisí její duševní zdraví."

"Tajemství tvé v bezpečí jest, Anakho, já tobě své mlčení v záležitosti této příslibuji."

"Co se opravdu stalo, Xanetie? Myslím, mezi Styriky a Delphaeany. Nechci znát tvou nebo Sefreniinu verzi. Chci se dozvědět pravdu."

"Tobě pravda není určena, Anakho. Částí úkolu tvého jest záležitost tuto bez pomoci pravdy rozhodnouti."

"Jsem Elén, Xanetie," opáčil Sparhawk dotčeně. "Musím znát pravdu, abych se mohl rozhodovat."

"Jestiž zámyslem tvým souditi? Rozhodnouti, zda vina na Styricích či Delphaeanech lpí?"

"Ne. Já se chci dostat k důvodu Sefreniina chování, abych ji mohl přesvědčit."

"Jestiž ona pro tebe tolik důležitá?"

"Proč se ptáš, když už znáš odpověď?"

"Otázky moje tobě by měly napomoci tvoje otázky tvořiti."

"Jsem Pandionský rytíř, Xanetie. Sefrenie byla matkou našeho řádu po tři století. Každý z nás by za ni bez váhání dal život. Milujeme ji, ale nesdílíme její předsudky." Sparhawk se narovnal. "Budu čekat jen určitou dobu. Pokud nezískám odpověď od tebe - nebo od Sefrenie - prostě se zeptám Bhelliomu."

"To neučiníš!" Její nyní tmavé oči byly naplněny náhlým pokořením.

"Jsem voják Xanetie, takže nemám trpělivost na jemňůtky. Omluvíš mě? Musím si jít na chvíli promluvit se Sefrenií."

"Dirgis," oznámila jim Xanetie, když přejeli kopec a spatřili typické atanské město ležící dole v údolí.
"Konečně," oddychl si Vanion a vytáhl mapu. "Teď víme, kde jsme." Chvilí si prohlížel mapu a pak zašilhal na večerní oblohu. "Je už příliš pozdě, abychom udělali jeden z těch dlouhých kroků, Sparhawku?"
"Není, můj pane," odpověděl Sparhawk. "Světla je dost."
"Ještě pořád nám to dělá starosti?" zeptal se Uloth. "Copak jste si to s Bhelliomem ještě nevyříkali?"
"Nevědli jsme žádný soukromý rozhovor," odpověděl Sparhawk. "Pořád jsou tu kolem lidé, kteří Bhelliom dokážou zachytit, když je venku, takže ho držím v jeho domečku - čistě pro jistotu."
"Je to dobře přes tři sta leguí, Sparhawku," poukázal Vanion. "Bude tam hodně pozdě."
"Já si na to nikdy nezvyknu," prohlásil Kalten kysele.
"Je to vážně hrozně jednoduché, Kaltene," vysvětlil mu Uloth. "Víš, když slunce zapadá nad Matherionem, je pořád -"
"Prosím, Ulathe," řekl mu Kalten, "nesnaž se mi to vysvětlovat. Jen to ještě zhoršíš. Když to někdo začne vysvětlovat, občas mi připadá, že cítím, jak se pode mnou svět otáčí. A to se mi moc nelíbí. Jen mi řekni, že je tam pozdě a nech to tak. Já vážně nepotřebuju vědět proč je tam pozdě."
"Kalten je dokonale rytíř," poznamenal Khalad ke svému bratrovi. "On ani nechce vysvětlení."
"Koukni se na to z té lepší stránky, Khalade," opáčil Talen. "Až projdeme tím skvělým výcvikem, který nám naplánovali, budeme přesně stejní jako Kalten. Pomysli, o co bude náš život jednodušší, když nebudeme vůbec nic chápat."
"Řekl bych, Sparhawku, že v Matherionu už bude úplná tma," poznamenal Vanion. "Možná bychom měli raději počkat do rána."
"Nejsem si jistý," nesouhlasil Sparhawk. "Dříve nebo později nadejde chvíle, kdy budu muset jeden z těch skoků udělat, i když už slunce dávno zapadne. Teď zrovna nemáme na práci nic naléhavého, takže je vhodná doba si na to jednou provždy odpovědět."
"Á - Sparhawku?" ozval se Khalad.
"Ano?"
"Jestli máš otázku, proč se nezeptat? Teď, když spolu s Bhelliomem mluvíte, nebylo by jednodušší - a bezpečnější - se ho nejdřív zeptat? Předtím, než začneš experimentovat? Matherion je na pobřeží, pokud se pamatuju, a já bych docela nerad skončil o sto leguí dál v moři."
Sparhawk se cítil trochu hloupě. Vyndal malou zlatou skříňku a otevřel víčko. Na chvilku se zarazil a převedl si otázku do starobylé elénštiny. "Já v určité záležitosti radu tvou potřebuji, Modrá růže," řekl.
"Vyslov otázku svou, Anakho." Tentokrát hlas vycházel z Khaladových rtů.
"To je úleva," poznamenal Kalten k Ulothovi. "Minule jsem si díky všem těm jsem' a jsou' skoro ukousl jazyk."
"Můžeme bezpečně se přemístiti z místa jednoho na druhé, i když plášť tmy již zemi celou pokrývá?"
"Pro mne neexistuje tma, Anakho."
"To jsem nevěděl."
"Jediné otázkati se musíš."
"Ano. Teď si to uvědomuji. Porozumění mé s každou další hodinou roste. Na východním pobřeží vzdáleného Tamuli cesta leží, jež jižním směrem k Matherionu plamenných chrámů směřuje."
"Ano."
"Když prvně já a společníci mí jsme Matherion uzřeli, my na dohled k němu jsme přišli, když hřeben dlouhého kopce jsme přejeli."
"Ano. Já sdílím vzpomínku tvou na místo ono."
"Dokázal bys nás tam donést, ať temnota již tvář země zastřela?"
"Ano."
Sparhawk sáhl do skříňky pro prsten své ženy. Pak se zarazil. "My cíl společný máme a tudíž jsme přátelé. S tím dohromady nejde, bych já tebe nutil a k poslušnosti poháněl silou prstenů Ghwerigových. Tudíž já nerozkazuji tobě, nýbrž žádám. Doneseš nás na místo, jenž my oba známe, z přátelství a kvůli cíli našemu?"
"To učiním, Anakho."

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ROZMAZANÁ SKVRNA, KTERÁ JE NA chvíli obklopila, byla stejně neurčitě šedá, o nic tmavší, než když je Bhelliom přenášel za denního světla. Zdálo se, že nezáleží na tom, zda je noc nebo den. Sparhawk si nejasně uvědomoval, že je Bhelliom nese nějakou jinou zemí, bezbarvou prázdnotou, která spojuje všechna ostatní místa - takové dveře vedoucí všude.

"Měl jsi pravdu, můj pane," řekl Vanionovi Kalten s pohledem upřeným na hvězdami posetou oblohu. "Tady je pozdě, co?" ostře se zadíval na Xanetii, která lehce zakolísala v sedle. "Není ti dobře, paní?" zeptal se jí.

"Nic to není, pane rytíři. Jen lehká závrať, totéž vše."

"Na to si zvykneš. Nejdřív to člověka kapku znepokojuje, ale pak to přejde."

Khalad zvedl skříňku a Sparhawk do ní vložil Bhelliom zpátky. "Toto nečiním, bych tebe uvěznil," vysvětloval klenotu.

"Naši nepřátelé přítomnost tvoji vycítiti mohou, když tys venku, a nádoba tato skryje tebe před pátráním jejich."

Záře Bhelliomu se lehce zachvěla souhlasem.

Sparhawk zaklapl víčko na svém prstenu, vzal skříňku od svého panoše a zavřel ji. Potom ji uložil na obvyklé místo ve

své tunice.

Matherion, červený v záři pochodní, ležel pod nimi a bledá stezka světla vycházejícího měsíce se táhla od obzoru přes vody Tamulského moře až k jeho branám, další z bezpočtu cest vedoucích k městu, které Tamulci nazývali středem světa.

"Jsi ochotný poslechnout si jeden návrh, Sparhawk?" zeptal se Talen.

"Mluvíš přesně jako Tynian."

"Já vím. Tak nějak ho zastupuju, když tu není. Nějakou dobu jsme v Matherionu nebyli, takže nevíme, co se tu opravdu děje. Co kdybych vklouzl do města a trochu se tu porozhlídl - zeptal se na pár věci, zjistil, do čeho vlastně jedeme - takový ty obvyklý věci."

Sparhawk přikývl. "V pořádku," pravil.

"To je všechno? Jenom 'v pořádku'? Žádný námitky? Žádný veledlouhý přednášky o tom, abych byl opatrný?"

Zklamals mě, Sparhawk.

"Poslouchal bys, kdybych něco namítal nebo ti udělal přednášku?"

"Ne, to teda ne."

"Tak proč plýtvat časem? Víš, co dělat a jak to máš dělat. Jenom ať ti to nezabere celou noc."

Talen se svezl s koně a otevřel sedlovou brašnu. Vytáhl hrubou, záplatovanou halenu a natáhl si ji přes šaty. Pak se sehnul, oťel ruce o hlinu na cestě a obratně si zašpinil obličej. Potom si rozcuchal vlasy a nasypal si do nich hrst slámy ze silnice. "Co říkáš?" zeptal se Sparhawk.

"Ujde to," pokrčil Sparhawk rameny.

"Kazisvěte," zareptal Talen a škrábal se zpátky na koně. "Khalade, pojd'. Můžeš mi ohlídat koně, zatímco budu čmúchat kolem."

Khalad zavrčel a oba se vydali dolů z kopce.

"To dítě má opravdu takové nadání?" zeptala se Xanetie.

"Urazil by se, kdybys mu řekla dítě, paní," opáčil Kalten, "a dokáže se udělat skoro neviditelný líp, než kdokoliv jiný, koho znám."

Poodjeli trochu od cesty a čekali.

O hodinu později se Talen s bratrem vrátili.

"Věci jsou více méně pořád takové, jako když jsme odjížděli," oznamoval chlapec.

"Chceš říct, že se nebojuje v ulicích?" zasmál se Uloth.

"Ještě ne. V paláci je ale trochu rušno. Máto co dělat s nějakými dokumenty. Celá vláda zmatkuje. Nikdo z lidí, co jsem s nima mluvil, o tom moc nevěděl. Církevní rytíři a Atani ale pořád ještě mají navrch, takže pokud budeme chtít, můžeme celkem bezpečně skočit až na nádvoří Ehlanina hradu."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Radši tam dojedeme. Jsem si jistý, že uvnitř jsou stále ještě nějakí Tamulci, a nejméně polovina z nich budou špióni. Neprozradíme žádné tajemství, dokud nebudeme muset. Je Sarabian pořád ještě v hradu?"

Talen přikývl. "Tvoje žena ho nejspíš cvičí - 'udělej kotrmelec', 'dělej mrtvého', 'sedni a pros' - a takové věci."

"Talene!" vyjekl Itagne.

"Vy jste se ještě nesetkal s naší královnou, Vaše Excellence?" uculil se Talen. "Řekl bych, že vás čeká nová zkušenost."

"Souvisí to s novým systémem vyplňování, můj pane," vysvětloval mladý Pandion u zvedacího mostu v odpověď na Vanionův dotaz. "Potřebujeme místo, abychom mohli věci přerovnat, takže jsme rozložili všechny vládní spisy na trávník."

"Co když bude pršet?"

"To by nejspíš naši práci značně zjednodušilo, můj pane."

Sesedli na nádvoří a po širokém schodišti došli k ozdobně vyřezávaným hlavním dveřím, kde se krátce zastavili, aby si nasadili měkké prošíváné střevice, které chránily křehkou podlahovou krytinu, a vešli dovnitř.

Královna Ehlana byla o jejich příjezdu zpravena a očekávala je u dveří do trůnního sálu. Sparhawk měl při pohledu na svou milou mladou ženu srdce až v krku. "To je od tebe hezké, Sparhawk, že ses zastavil," pravila trpce než ho objala.

"Je mi líto, že jsme se opozdili, drahá," omlouval se jí Sparhawk, když si vyměnili krátký, formální polibek. "Naše cestovní plány se poněkud změnilly." Bolestně si uvědomoval asi půl tuctu Tamulců otálejících kolem a pokoušejících se vypadat, že neposlouchají. "Proč nezajdeme nahoru, má královno? Máme ti toho hodně co povídat a já bych se rád dostal z téhle kroužkové košile než se mi navždycky zapustí do kůže."

"Tuhle páchnoucí věc do mé ložnice tahat nebudeš, Sparhawk. Pokud se pamatuju, lázně se taky nachází tímto směrem. Proč nesebereš své voňavé přátele a nejedete je použít? Dámy mohou jít se mnou. Já svolám ostatní a sejdem se v královském apartmá asi tak za hodinu. Jsem si jistá, že tvoje vysvětlení vašeho zpoždění bude určitě úžasné."

Sparhawk se cítil mnohem lépe, když se vykoupal a převlékl do obyčejného kabátce a nohavic. Se svými přáteli se sešli na schodišti vedoucím k ústřední věži, kde leželo královské apartmá.

"Jdeš pozdě, Sparhawk," řekla mu Mirtai stroze, když dorazili na vrchol schodiště.

"Ano. Moje žena se mi o tom už zmínila. Pojďme dovnitř. Ty by sis to měla taky poslechnout."

Ehlana i ostatní, kteří zůstali v Matherionu, se už shromáždili ve velkém obývacím pokoji s modrými závěsy. Sefrenie a Danae nicméně nápadně chyběly.

"No konečně!" zvolal císař Sarabian, když vstoupili. Sparhawk byl překvapen změnou císařova vzhledu. Vlasy měl stažené dozadu, na sobě měl těsně padnoucí černé nohavice a lněnou košili s dlouhými rukávy. Vypadal nějak mladší a rapír držel s důvěrností, která hovořila o spoustě praxe. "Ted' se můžeme dát do té záležitosti se svržením vlády."

"Co máš za lubem, Ehlano?" chtěl vědět Sparhawk.

"Já a Sarabian jsme si rozšiřovali obzory." Ehlana pokrčila rameny.

"Já věděl, že nemám zůstat tak dlouho pryč."

"Jsem ráda, že ses o tom zmínil. Totéž se mi honí hlavou už velice dlouho."

"Proč si prostě neušetříš čas a nepříjemnosti, Sparhawk?" navrhl Kalten. "Prostě jí ukaž, proč jsme se na tu menší cestu museli vydat."

"Dobrý nápad." Sparhawk sáhl do svého kabátce a vyndal nezdobenou zlatou skříňku. "Věci se nám začínaly vymykát z rukou, Ehlano, takže jsme se rozhodli dojít si pro nějaké posily."

"Myslela jsem, že to měl za úkol Tynian."

"Situace si žádala něco podstatnějšího, než jsou rytíři Církve." Sparhawk se dotkl obrůčkou prstenu víka skříňky.

"Otevři se," řekl. Držel víko jen pootevřené, aby zakryl skutečnost, že uvnitř je i prsten jeho ženy.

"Cos to udělal se svým prstenem, Sparhawk?" zeptala se ho a prohlížela si čepičku zakrývající kámen.

"Hned ti to vysvětlím." Sparhawk se natáhl a vyndal Bhelliom. "Tohle je důvod, proč jsme museli odjet, drahá." A podržel před ní kámen.

Ehlana na něj zírala a z tváří jí pomalu mizela barva. "Sparhawk!" zalapala po dechu.

"Jaký to nádherný klenot!" zvolal Sarabian a napřáhl ruku k safírové růži.

"To by nemuselo být zrovna nejmoudřejší, Vaše Veličenstvo," varoval Itagne. "Toto je Bhelliom. Snáší Sparhawka, ale pro jiného by mohl představovat určité nebezpečí."

"Bhelliom je pohádka, Itagne."

"V poslední době přeceňuji svůj postoj k mnoha pohádkám, Vaše Veličenstvo. Sparhawk Bhelliomem zničil Azashe - jen se ho jím dotkl. Neradil bych vám na něj sahat, můj císaři. V posledních několika měsících jste ukázal, že by ve vás mohlo i něco být, a my bychom vás v této chvíli dost neradi ztratili."

"Itagne!" řekl Oscagne ostře. "Nezapomeň na své vychování!"

"Jsme tu, abychom radili císaři, bratře můj, ne abychom ho rozmazlovali. Ó, čistě náhodou, Oscagne, když jsi mě poslal do Cynestry, udělils mi plné moci, že ano? Pokud bys chtěl, mohli bychom mé pověření překontrolovat, ale jsem si jistý, že jsem tuto pravomoc měl - obvykle si dost pamatuju. Doufám, že ti to nebude vadit, ale cestou jsem uzavřel pár spojení." Itagne se odmlčel. "No," opravil se, "tu špinavou práci udělal Sparhawk, ale moje pověření tomu dodalo určitý náznak legálnosti."

"Tohle nemůžeš udělat, dokud si předem nepromluvíš s Matherionem, Itagne!" Oscagne začínal rudnout v obličeji.

"Ó, mluv vážně, Oscagne. Všechno, co jsem udělal, bylo, že se chopil několika příležitostí, které se samy nabízely, a taky jsem nebyl v pozici, kdy bych mohl Sparhawkovi říkat, co má a co nemá dělat, ne? V Cynestře jsem měl věci více méně pod kontrolou, když se tam Sparhawk se svými přáteli zastavil. Opustili jsme Cynestru a -"

"Podrobnosti, Itagne. Co jsi udělal v Cynestře?"

Itagne si povzdechl. "Občas umíš být tak otravný, Oscagne. Zjistil jsem, že velvyslanec Taubel je na jedné lodi s Kanzadem, náčelníkem místní posádky ministerstva vnitra. Král Jaluah tancoval, jak oni pískali."

Z Oscagnova obličeje zmizel veškerý výraz. "Taubel přeběhl k vnitru?"

"Myslel jsem, že jsem to právě řekl. Možná bys měl rychle vyhodnotit i ostatní velvyslanectví. Ministr vnitra Kolata je velice pilný. No na každý pád jsem Tabela i Kanzada - spolu se všemi policisty a většinou personálu velvyslanectví - vsadil do vězení, vyhlásil jsem stanné právo a velením pověřil atanskou posádku."

"Co žes udělal?"

"Jednou ti o tom napíšu zprávu. Znáš mě natolik dobře, abys věděl, že jsem měl oprávnění."

"Překročil jsi svou pravomoc, Itagne."

"Nedals mi žádná omezení, starouši. Tím jsem měl volné ruce. Jediné, cos mi řekl, bylo, abych se rozhlédl kolem a udělal, co bude třeba, což jsem taky udělal."

"Jak jsi přesvědčil Atany, aby s tebou šli bez podepsaného zmocnění?"

Itagne pokrčil rameny. "Velitelem atanské posádky je tam jedna mladá žena - a taky docela přitažlivá, takovým tím svalnatým způsobem. Svedl jsem ji. Nechala se svádět s nadšením. Věř mi, Oscagne, udělala by pro mě cokoli." Itagne se odmlčel. "Možná bys mi to měl poznamenat do záznamů - něco o mé ochotě obětovat se pro císařství a tak. Ale nenechal jsem ji úplně volnou ruku. To drahé dítě mi chtělo věnovat hlavy Taubela a Kanzada jako projev své náklonnosti, ale já jsem to odmítl. Moje pokoje na univerzitě jsou i tak dost přeplněné a na vycpané trofeje na stěnách rozhodně nemám místo. Takže jsem jí řekl, aby je zamkla a držela krále Jaluaha zkrátka, dokud nedorazí náhrada za Taubela. Ale s tím jmenováním nemusíš, můj bratře, pospíchat. Plně jí důvěřuju."

"Vrátils naše vztahy s Cynesgou o dvacet let zpátky, Itagne."

"Jaké vztahy?" odfrkl si Itagne "Cynesgané odpovídají pouze na otevřenou sílu, což jsem taky použil."

"Mluvíš o spojenectví, Itagne," ozval se Sarabian a pošvihával přitom rapírem. "Komu přesně jsi věnoval mou nehynoucí důvěru a lásku?"

"Právě jsem se k tomu dostával, Vaše Veličenstvo. Poté, co jsme opustili Cynestru, jsme zajeli do Delphaea. Mluvíli jsme s jejich náčelníkem, Anarim - velmi starým mužem jménem Cedon - a on nám nabídl svou pomoc. Sparhawk se postará o naši stranu dohody, takže to císařství nebude stát nic."

Oscagne zavrtěl hlavou. "Tohle musí pocházet od rodiny naší matky, Vaše Veličenstvo," omlouval se. "Jeden její strýc byl vždycky trochu divný."

"O čem to mluvíš, Oscagne?"

"O zjevném šílenství mého bratra, Vaše Veličenstvo. Říkali mi, že takové věci bývají dědičné. Naštěstí se podobám spíše našemu otci. Pověz mi, Itagne, slýcháváš taky hlasy? A vídáváš růžové žirafy?"

"Občas umíš být pěkně otravný, Oscagne."

"Neřekl bys nám ty, Sparhawk, co se stalo?" zeptal se Sarabian.

"Itagne to popsal celkem dobře, Vaše Veličenstvo. Mám za to, že vy, Tamulci, máte k Zářícím určité výhrady?"

"Ne," řekl Oscagne, "já bych tomu neřikal výhrady, Vaše Výsosti. Jak můžete mít výhrady k lidem, kteří neexistují?"

"Tenhle rozhovor by mohl pokračovat celou noc," prohlásil Kalten. "Dovolíš, paní?" zeptal se Xanetie, která mlčky seděla vedle něj s hlavou lehce skloněnou. "Jestli jim neukážeš, kdo jsi, budou se tu hádat celé dni."

"Radost tobě-li to učiní, pane rytíři," odpověděla.

"Tak formální, drahá?" usmál se Sarabian. "Tady v Matherionu používáme tento způsob řeči pouze při svatbách, pohřbech, korunovacích a ostatních truchlivých událostech."

"Dlouho jsme izolováni byli, císaři Sarabiane," odpověděla mu, "a ovzduším módy a nestálými pohyby zvyklostí nedotčení. Já tebe ujišťuji, že nižádného nepohodlí neshledáváme v tom, co tobě jako silný archaismus připadatí musí, protože na rty naše toto volně přichází a naším přirozeným způsobem řeči jesti - při oněch zvláštních událostech, kdy řeči mezi námi vůbec zapotřebí."

Na opačném konci komnaty se otevřely dveře a vstoupila princezna Danae vlekoucí za sebou Rolla, s Alean za zády. Xanetii se rozšířily oči a naplnily se bázní.

"Usnula," oznámila princeznička matce.

"Je v pořádku?" otázala se Ehlana.

"Lady Sefrenie vypadala velice unaveně, Vaše Veličenstvo," upřesnila Alean. "Vykoupala se a odešla rovnou do postele. Dokonce jsem ji ani nezlákala k večeři."

"Asi je pro ni nejlepší vyspat se," řekla Ehlana. "Podívám se na ni později."

Císař Sarabian tohoto krátkého přerušení zjevně využil, aby si uspořádal myšlenky do poněkud naučených archaismů.

"Vskutku," pravil ke Xanetii, "způsob řeči tvé příjemně uchu mému zní, paní. Leč tys k nám nehezky se zachovala, když přítomnost svou nám jsi odepřela, protože tys krásná a půvabná řečí tvé způsob by dvora mému lesku dodal. Ba co víc, oči tvé a jemné tvé způsoby z tebe vyzařují a příkladem by posloužily těm, kdož kolem mne jsou."

"Slova tvá rafinovaně medová jsou, Veličenstvo," řekla Xanetie a zdvořile sklonila hlavu, "a já mám za to, že tys dokonalý lichometník."

"To neříkej," protestoval Sarabian. "Já tebe ujišťuji, že to srdce mé tu hovoří." Zjevně se bavil.

Xanetie si povzddechla. "Názor tvůj, obávám se, se změní, až ty mne spatříš v pravé mé podobě. Ját' zjev svůj jsem změnila, jako nezbytný úskok, bych poddané tvé neděsila. Protože i když mi to hluboký zármutek působí, kdyby lidé tví mne v mé obvyklé podobě zřeli, oni prchali by hrůzou křičíce."

"Opravdu dokážeš takový strach vyvolat, milá dívko?" Sarabian se usmíval. "Já slovům tvým uvěřiti nemohu."

Popravdě, míním, že objevila-li by ses v ulicích Matherionu plamenných chrámů, poddaní moji by určitě utkali - leč ne od tebe."

"To sám posouditi musíš, Veličenstvo."

"A - než budeme pokračovat mohl bych se pozeptat Vašeho Veličenstva na jeho zdraví?" otázal se Itagne opatrně.

"Je mi dobře, Itagne."

"Žádná dušnost? Žádná tíha nebo bolesti na prsou Vašeho Veličenstva?"

"Říkal jsem, že jsem zdrav, Itagne," odsekl Sarabian.

"V to opravdu doufám, Vaše Veličenstvo. Směl bych tedy představit lady Xanetii, Anarae Delphaeanů?"

"Myslím, že tvůj bratr má, Itagne, pravdu. Myslím, že tě opustilo - dobrý bože!" Sarabian v otevřené hrůze zíral na Xanetii. Jako barvivo mizející z levné látky, tak odtékala barva z její pokožky a vlasů a jasná záře, kterou se vyznačovala, než ji zamaskovala, začala znovu prosvítat. Vstala a Kalten se postavil vedle ní.

"Teď se tvé noční mýry zhmotnily, Sarabiane z Tamuli," pravila Xanetie smutně. "Toto jest, co a kdo já jsem. Sluha tvůj Itagne dobře a pravdivě tobě pověděl, co najevo vyšlo v bájném Delphaeanu. Já tebe bych přivítala způsobem tvému stavu příslušejícím, leč jako všickni Delphaeané, já vyvržencem jsem a tudíž nejsem poddaným tvým. Jsem tu, bych ony služby vykonala, jež lidu mému připadly z důvodu smlouvy naší s Anakhou, jehož ty Sparhawkem z Elénie zveš. Mne obávati se nemusíš, Sarabiane, protože já tu jsem, bych sloužila, ne ničila."

Mirtai se smrtelně bledou tváří povstala. Záměrně se postavila před svou paní a vytasila meč. "Utíkej, Ehlano," nařídila ponuře. "Já ji zadržím."

"Toho třeba není, Mirtai z Atanu," řekla jí Xanetie. "Jakž jsem byla pravila, nechci nikomu ze společnosti této ublížiti. Meč do pochvy zasuň."

"To udělám, ty zlořečená - do tvého ničemného srdce!" Mirtai pozvedla meč. Pak, jako by do ní uhodilo, se zapotácěla a upadla na podlahu, kde se několikrát překulila.

Kring a Engessa okamžitě zareagovali, vyrazili kupředu a sáпали se po jílcích svých mečů.

"Nechci jim ublížiti, Anakho," varovala Xanetie Sparhawk, "leč já sebe chrániti musím, bych slovo smlouvy mezi tebou a lidem mým dodržeti mohla."

"Odložte meče!" štěkl Vanion. "Ta dáma je přítel."

"Ale -" protestoval Kring.

"Řekl jsem odložte meče!" Vanionovo zarváání jimi oťrásko a Kring i Engessa ztuhli na místě.

Sparhawk ale zahlédl jiné nebezpečí. S mrazivým výrazem v očích a zachmuřenou tváří se blížila k Delphaeance Danae.

"A, tady jsi, Danae," řekl Sparhawk a pohnul se poněkud rychleji, než by napovídal jeho nedbalý tón. Zastavil pomstychtivou princezničku. "Nechceš políbit svého ubohého starého otce?" Zvedl ji do náručí a zdusil její rozhořčený výbuch tím, že přitiskl své rty na její.

"Pusť mě, Sparhawk!" nařídila a mluvila mu rovnou do krku.

"Ne, dokud se neuklidníš," zamumlal s ústy stále přitisknutými na její.

"Poranila Mirtai!"

"Ne, to teda ne. Mirtai ví, jak upadnout, aby si neublížila. Neproved' teď nějakou hloupost. Vědělas, že se tohle stane. Všechno je pod kontrolou, tak se nevzrušuj - a, pro lásku boží, nedopusť aby ty matka zjistila, kdo doopravdy jsi."

"On přece doopravdy nemluví!" přerušila Ehlana Sparhawkův výčet toho, co se událo v Delphaenu.

"Ne, sám ne," odpověděl Sparhawk. "Mluvil přes Kaltenu - no, přinejmenším poprvé."

"Kaltena?"

"Nemám tušení, proč. Možná jen popadl prvního, kdo byl po ruce. Jazyk, který používá, je archaický a formální - jestli' a jsou' a tak. Jeho řeč je hodně podobná Xanetiině a chce po mně, abych odpovídal stejně. Zjevně je způsob řeči důležitý." Sparhawk si rukou přejel po čerstvě oholené tváři. "Je to velice zvláštní, ale jakmile jsem začal mluvit - a myslet - v elénštině dvanáctého století, něco jako by se mi v mysli otevřelo. Poprvé jsem věděl, že jsem Anakha, a věděl jsem, že jsme s Bhelliommem spojeni jakýmsi hlubokým osobním poutem." Suše se usmál. "Vypadá to, že sis vzala dva různé lidi, lásko. Doufám, že budeš mít Anakhu ráda. Vypadá docela ucházejivě - jakmile si jednou zvykneš na to, jak mluví."

"Možná bych se měla prostě zbláznit," opáčila Ehlana. "To by mohlo být jednodušší než se pokoušet pochopit, co se tu děje. Kolik dalších cizinců mi ještě hodláš dnes v noci přivést do ložnice?!"

Sparhawk pohlédl na Vaniona. "Mám jim povědět o Sefrenii?"

"To bys mohl," povzdychl si Vanion. "Stejně to brzo zjistí."

Sparhawk uchopil svou ženu za ruku a zadíval se do jejích šedých očí. "Budeš muset být trochu opatrné, až budeš mluvit se Sefrenií, drahá," řekl jí. "Mezi Delphaeany a Styriky existuje dávné nepřátelství a Sefrenie se začne chovat krajně nelogicky pokaždé, když na ně přijde řeč. Xanetie má se Styriky problémy také, ale dokáže se kontrolovat líp než Sefrenie."

"Tak to tobě připadá, Anakho?" otázala se Xanetie. Opět přijala své přestrojení, spíše však kvůli pohodlí ostatních, než z nějaké opravdové potřeby, dohadoval se Sparhawk. Mirtai seděla nedaleko od nich s pozornýma očima a rukou spočívající na jílci meče.

"Nesnažím se tě urazit, Anarae," omlouval se Sparhawk. "Jen se pokouším vysvětlit situaci, aby ostatní věděli, oč se jedná, až se se Sefrenií pokusíte vyškrábat jedna druhé oči."

"Jsem si jistá, Anarae, že sis už povšimla okouzlujícího šarmu mého manžela," usmála se Ehlana. "Občas nás jím úplně zaplavuje."

Xanetie se skutečně usmála a pak se podívala na Itagna. "Tihle Elénové jsou složité lidi, což? Za těmi jejich odstrašujícími způsoby já převelikou hbitost myšlení shledávám a jemnost, jakou bych od lidí, šijících si oděvy z oceli, nikdy neočekávala."

Sparhawk se v křesle pohodlně usadil. "Nezahrnul jsem tam všechno, co se stalo, ale je toho dost, abyste celkově pochopili, s čím jsme se setkali. Zítřka můžeme doplnit další podrobnosti. A co se dělo tady?"

"Samozřejmě politika," pokrčila Ehlana rameny.

"Tebe politika vážně nikdy neunaví?"

"Nebud' hlupáček, Sparhawk. Milorde Stragene, proč mu to nepovíš ty? Jeho šokuje, když zacházím do všech těch nechutných podrobností."

Stragen byl zase jednou oděn do svého oblíbeného bílého saténového kabátce. Plavovlasý zloděj seděl hluboce zabořen v křesle s nohama na stole. "Ten pokus o převrat nás upozornil, že je do této záležitosti zapletených víc světských prvků než zlých duchů a zmrtvýchvstalých starozitností," začal. "Věděli jsme, že je do toho namočený Krager - a ministr vnitra Kolata - a tím se to dostalo do roviny normální běžné politiky. Nevěděli jsme, kde se nachází Krager, takže jsme se rozhodli zjistit, jak hluboko je vlastně vnítr zasaženo. A protože policisty na celém světě nutí k papírování, byli jsme si celkem jistí, že někde v těch králičích norách bude spis, který nám pomůže identifikovat lidi, s nimiž jsme si chtěli popovídat. Problém ale byl, že jsme nemohli prostě nakráčēt na ministerstvo a vyžádat si prohlídku jejich spisů, aniž bychom tím ukázali, že víme, co mají za lubem, což by je naopak upozornilo, že Kolata je naším vězněm a ne dobrovolným hostem. Baronka Melidere přišla s nápadem na nový dokumentační systém, což nám umožnilo přístup ke všem spisům na všech ministerstvech."

"Bylo to strašné," oťrásl se Oscagne. "Museli jsme rozvrátit celou vládu, abychom zakryli skutečnost, že nás zajímají jenom spisy ministerstva vnitra. Milord Stragen a baronka dali hlavy dohromady a vymysleli ten systém. Je naprosto nelogický a nedůsledný, ale z jakéhosi důvodu funguje překvapivě dobře. Můžu se dostat ke kterémukoliv kusu papíru za méně než hodinu."

"Na každý pád," pokračoval Stragen, "jsme se prohrabávali spisy ministerstva vnitra víc než týden nebo tak, ale lidem tam venku se dařilo nám vždycky v noci pod nosem proklouznout do budovy a věci přeskládat, takže jsme každé ráno museli začínat zase od začátku. Tehdy jsme se rozhodli prostě přesunout naši činnost ven na trávníky. Vytáhli jsme z té budovy každý kousek papíru a rozložili je na trávu. To zbytku vlády způsobilo značné nesnáze, ale vnítr pořád vzdorovalo. Stále ještě ukrývali ty rozhodující spisy. Já s Caaladorem jsme se vrátili k původnímu povolání a zkusili jsme se tam vloupat - spolu s Mirtai. Hádám, že ji s námi královna poslala, aby nám připomínala, že hledáme papíry a ne různé cennosti. Zabralo nám to pár nocí, ale nakonec jsme našli tajný pokoj, kam ukryli spisy, o které nám šlo."

"A nepostrádali je druhý den ráno?" zeptal se ho Bevier.

"My jsme je nevzali, pane rytíři," vysvětlil mu Caalador. "Královna povolala mladého Pandiona, který použil styrické kouzlo, aby mohl informace přenést do hradu, aniž by fyzicky přemísťoval ty dokumenty." Caalador se uculil. "Získale sme šhecke te inkriminující krámy a oně nevijó, že to máme. Štíple sme to a jem to aně nechýbi."

"Máme jméno každého špióna, každého informátora, každého tajného policajta i každého spiklence v každém úřadě, které vnitro má, v celém Tamuli," Sarabian se olízl. "Čekali jsme jenom než se vrátíte domů, abychom mohli podniknout příslušné kroky. Hodlám rozpustit ministerstvo vnitra, sebrat všechny jejich lidi a vyhlásit stanné právo. Byli jsme s Betuanou ve styku a velice pečlivě jsme všechno naplánovali. Jakmile jim dám vědět, Atani převezmou celé císařství. Pak budu opravdu císařem a nejen vycpanou loutkou."

"Všichni jste měli plné ruce práce," poznamenal Vanion.

"Ubíhá tak čas, můj pane," pokrčil Caalador rameny. "Ale šli jsme ještě kapku dál. Krager zjevně ví, že jsme použili zločince z Matherionu jako špióny, ale nebyli jsme si jisti, jestli ví taky o tajný vládě. Kdyby si myslel, že je naše organizace místní, tak by to neznamenal velký trable, ale kdyby se dověděl, že můžu tady v Matherionu vydat rozkaz a v Chyrellu někdo umře, to be belo něco jiného."

"To nářečí mi chybělo," prohlásil Talen. Pak si to promyslel. "Tolik zas ale ne," dodal.

"Kritiku," obvinil ho Caalador.

"Kolik jste toho dokázali zjistit?" zeptal se ho Uloth.

Caalador natáhl ruku a pochybovačně s ní zákyval. "To je kapko těžký říct," připustil. "Só tu jisty místa, kde se naše lidi můžou hébat jako rebe ve vodě. Jinde zas nemůžó." Udělal kyselý obličej. "Šecko to nejspíš závesí na přirozeným talento. Někeré majó talent, jiny ne. Kapko sme pokročele, dyž sme zjistěle ména někerých zořivých nacionalistu v ruzných částech Tamuli - aspoň si meslime, že to je pokrok. Estli Kreger opravdu vi, co děláme, moh be nás krmit falešnáma informacemi. Čhtěle sme počkat, dokavaď se nevrátite, než ozkóšime informace, ktery sme dostale."

"Jak chcete ozkoušet něco takového?" podivil se Bevier.

"Vydáme rozkaz, aby někomu podřizli krk, a pak se podíváme, jestli se ho pokusí chránit," objasňoval Stragen. "Někde nějakého náčelníka policie nebo možná jednoho z těch vůdců nacionalistů - třeba Elrona. Není to úžasné, Sparhawk? To je jedna z věcí, které jsme zjistili. Vypadá to, že Elron je ten záhadný Sabre."

"To je ohromné," opáčil Sparhawk s hraným překvapením.

"Caalador chce zabít muže jménem Scarpa," pokračoval Stragen, "ale já dávám přednost Elronovi - i když to, že mu dávám přednost, bude v tomto případě spíš otázka literární kritiky. Elron si mnohem víc zaslouží zabít za ty svoje ohavné verše než za své politické názory."

"Svět trochu špatné poezie vydrží, Stragene," řekl svému příteli Caalador. "Ale Scarpa je vážně nebezpečný. Jen bych si přál, abychom mohli dát pravé jméno i Rebalovi, ale ten nám zatím uniká."

"Jeho pravé jméno je Amador," oznámil mu Talen. "prodává stuhy v Jorsanu na západním pobřeží Edomu."

"Jak jste zjistili tohle?" Caalador vypadal užasle.

"Díky štěstí, abych byl upřímný. Viděli jsme Rebala pronášet v lese řeč k nějakým sedlákům. Pak, později, když jsme byli v Jorsanu, mě závan větru zavál do jeho obchodu. Jeho se moc bát nemusíme. Je to šarlatán. Používá karnevalový triky, aby si sedláci mysleli, že vyvolává ducha Inceta. Sefrenie si zjevně myslí, že naši nepřátelé mají málo lidí. Nemají dost opravdových kouzelníků, aby zajistili všechny tyhle vizitace, takže se musej uchylovat k trikům."

"Co jste dělali v Edomu, Sparhawk?" zajímala se Ehlena.

"Projížděli jsme tamtudy, když jsme jeli vyzvednout Bhelliom."

"A jak jste se dostali tam a zpátky tak rychle?"

"Pomohla nám Aphrael. Je velice užitečná - většinou." Sparhawk se vyhnul pohledu na svou dceru a vstal. "Všichni jsme dnes večer trochu unavení," podotkl, "a mám dojem, že všechny podrobnosti nám zabere dost času. Proč to tu nepřerušíme a nejdeme se vyspat? Pak se do toho ráno můžeme zase vrhnout, až budeme všichni čerství."

"Dobrý nápad," souhlasila Ehlena a také se zvedla. "Kromě toho hořím zvědavostí."

"Ó?"

"Pokud s ním budu spát, měla bych poznat i toho chlapíka Anakhu, neřekl bys? Když dívka spí s úplnými cizinci, vrhá to stíny na její pověst, víš?"

"Pořád ještě spí," řekla Danae a tiše zavřela dveře od Sefreniiny komnaty.

"Je v pořádku?" zeptal se Sparhawk.

"Ovšem, že není. Cos čekal Sparhawk? Má zlomené srdce."

"Pojd' se mnou. Musíme si promluvit."

"Myslím, že teď se mi s tebou nechce vykládat, otče. Jsem z tebe trochu nešťastná."

"S tím dokážu žít."

"Nebud' si tak jistý."

"Tak pojd'." Sparhawk vzal Danae za ruku a vedl ji nahoru po dlouhém schodišti až na vrchol věže a pak ven na hradby. Opatrně zavřel dveře a zastrčil závoru. "Jsi na omylu, Aphrael," řekl jí.

Aphrael zvedla bradu a zpřímá, nepřátelsky se na něj podívala.

"Nezkoušej na mě ty císařské manýry, mladá dámo. Udělalas chybu. Nikdy jsi neměla nechat Sefrenii jet do Delphaea."

"Musela tam jet. Musela tím projít."

"Nemusela. Je toho na ni víc, než dokáže unést."

"Je silnější, než vypadá."

"To nemáš ani kouska srdce? Copak nevidíš, jak trpí?"

"Ovšem, že vidím, a mě to bolí víc než ji, otče."

"Taky zabíjíš Vaniona, víš."

"On je taky silnější, než vypadá. Proč jste se všichni v Delphaeu obrátili proti Sefrenii? Dvě, tři milá slovíčka od Xanetie stačila, aby jste všichni zahodili tři sta let lásky a oddanosti. Opravdu se vy Elénové chováte obvykle ke svým

přátelům takhle?"

"To ona nás k tomu donutila, Aphrael. Ona začala vyhlašovat ultimáta. Myslím, že sis neuvědomila, co vlastně k Delphaeanům cítí. Chovala se naprosto nelogicky. Co je za tím vším?"

"Do toho ti nic není."

"Myslím, že je. Co se doopravdy stalo během válek s Cyrgany?"

"To ti nepovím."

"Obáváš se o tom hovořit, Božská?"

Svarhawk se prudce otočil a ze rtů se mu vydrala překvapená kletba. Byla to Xanetie. Stála tam celá rozzářená nedaleko od místa, kde spolu hovořili.

"To se tě netýká, Xanetie," řekla jí Aphrael chladně.

"Já tvé smýšlení znáti musím, Božská. Sestry tvé nepřátelství důležité není. Leč tvé by problémy působiti mohlo. Jsi také nelaskavě mně nakloněna?"

"Proč se nepřisaješ na mé myšlenky a nezjistíš si to sama?"

"Ty víš že nemohu, Aphrael. Mysl tvá jest mi uzavřena."

"Jsem ráda, že sis toho všimla."

"Chovej se slušně," nařídil Sparhawk své dceři a mluvil velice rozhodně.

"Neplet' se do toho, Sparhawku."

"Ne, Danae, myslím, že budu. Nejsi za tím, jak se Sefrenie chovala v Delphaeu, ty?"

"Nebud' směšný. Poslala jsem ji do Delphaea, abych ji z toho nesmyslu vyléčila."

"Jsi si tím jistá, Aphrael? Teď právě se taky nechováš nejlíp, víš."

"Nemám ráda Edaema a nemám ráda jeho lid. Snažím se Sefrenii vyléčit z lásky k ní, ne z nějaké náklonnosti k Delphaeanům."

"Ale tys, Bohyně, stála při nás proti příbuzným svým, když vše toto začalo," poukázala Xanetie.

"To taky nebylo kvůli nějaké velké náklonnosti k tvé rase, Xanetie. Moje rodina se mýlila a já jsem se proti nim postavila z principu. Ale tomu bys asi nerozuměla. Má to co dělat s láskou a vy Delphaeané jste lásku přerostli, ne?"

"Jak málo nás znáš, Bohyně," pravila Xanetie smutně.

"Když už tu všichni mluvíme tak otevřeně, v některých tvých poznámkách jsem si všiml určité jednostrannosti ve vztahu ke Styrikům, Anarae," poznamenal Sparhawk ostře.

"Mám důvody, Anakho - mnohé důvody."

"Jsem si jistý, že máš, a jsem si jistý, že Sefrenie má taky důvody. Ale ať už máme jeden druhého rádi nebo ne, to teď opravdu není důležité. Chci to všechno urovnat po dobrém nebo po zlém. Já tohle všechno hodlám vyjasnit. Mám před sebou práci a uprostřed vašich rozmíšek nemůžu své úkoly splnit. Chci, abyste toho nechaly - i kdybych k tomu měl použít Bhelliom."

"Sparhawku!" Danae se tvářila šokovaně.

"Nikdo mi nechce říct, co se opravdu stalo během válek s Cyrgai, a možná je to dobře. Nejdřív jsem byl zvědavý, ale už nejsem. Už to, dámy, došlo až tam, že mě ani nezajímá, co se stalo. To, jak se všechny chováte, naznačuje, že ničí ruce nezůstaly příliš čisté. Chci, aby tohle nevraživé přetahování skončilo. Vážně se chováte jako děti a mě to už začíná unavovat."

KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ

PŘÍŠTÍHO RÁNA MĚLA SEFRENIE POD očima tmavé kruhy a z tváří jí zmizel jas. Její bílé styrické roucho bylo částečně zakryto svrchním pláštěm bez rukávů v té nejčernější černi. Sparhawk ji nikdy předtím neviděl nosit tento oblek a její výběr - jak oblečení, tak barvy - vypadal hrozně. Váhavě se k nim připojila u snídaň a i to jen na Ehlanin jasný rozkaz. Seděla stranou od ostatních a ze své urážky si kolem sebe postavila ochrannou zeď. Na Vaniona se ani nepodívala a i přes Aleanino pobízení odmítla snídani.

Vanion vypadal neméně uraženě. Tvář měl uštvanou a bledou, téměř stejně bledou, jako když tenkrát nesl břímě mečů, a oči měl plné bolesti.

Za takovýchto okolností byla atmosféra u snídaň poněkud napjatá a všichni odcházeli od stolu s jistou úlevou. Prošli rovnou do obývacího pokoje s modrými závěsy a dali se do práce.

"Na ostatních opravdu tolik nezáleží," vykládal jim Caalador. "Rebal, Sabre a baron Paruk jsou rozhodně druhořadí.

Jediné, co dělají je, že využívají existujícího nepřátelství. Ale Scarpa je něco jiného. Arjuna je problematické místo, to zaprvé, a Scarpa toho plně využívá. Ostatní musí být pěkně obezřetní, protože elénská království v západním Tamuli jsou hustě obydlená. Lidé jsou tam všude, takže se spiklenci musí ukrývat. Jihovýchodní Arjuna je ale jeden rozlehlý prales, takže Scarpa se má kde ukrýt a kde se bránit. Trochu předstírá nacionalismus, tak, jako to dělají i ostatní, ale to zjevně nebude jeho hlavní program. Arjuňané jsou mnohem bystřejší než elénští sedláci a nevolníci na západě."

"Víte něco o jeho minulosti?" zajímal se Uloth, "odkud přišel, co dělal, než si zařídil obchod a tak?"

Caalador přikývl. "Tohle se dalo celkem snadno zjistit. V určitých kruzích byl Scarpa dobře známý dřív, než se připojil ke spiknutí." Caalador se zamračil. "Přál bych si, aby existovalo ještě nějaké jiné slovo. 'Spiknutí' zní tak melodramaticky." Otfásl se. "Niméně Scarpa je bastard."

"Caaladore!" řekl Bevier ostře, "jsou tu dámy!"

"To nebylo míněno jako neslušnost, sire Beviere, pouze jako právní definice. Scarpa je výsledkem koketování mezi vojensky nevázanou arjunskou holkou z hospody a odpadlým Styrikem. Bylo to výstřední spojení a zrodil se z něj

velice výstřední chlapík."

"Nezacházej příliš daleko, Caaladore," varoval ho Stragen hrozivě.

"Už dospěj, Stragene. Nejsi jediný člověk s nemanželským původem. Když se na to podíváš zblízka, ani já si nejsem jistý, kdo byl vlastně můj otec. Být bastard, to pro chytrého a nadaného muže není žádná opravdová překážka."

"Milord Stragen je v otázce svého původu přecitlivělý," objasňovala baronka Melidere. "Mluvila jsem s ním o tom již několikrát, ale on má pořád pocit nedostatku. Nicméně by to nemuselo být na závadu. V jiných ohledech je tak úžasný, že mu ta troška nejistoty zabraňuje, aby byl nesnesitelný."

Stragen vstal a půvabně se uklonil.

"Ó, sedni si, Stragene," řekla baronka.

"Kde jsem to byl?" vložil se do toho opět Caalador. "O ano, už si vzpomínám. Ten chlápek Scarpa, tak on vyrostl v pěkně zavšivený hospodský barabizně u cesty, tam dole v Arjuně a dělal šecky možný věci, co takovy bastardi dělají, dyž vyrůstají na místě, kery na ně neklade žádný morální omezení."

"Prosím, Caaladore," povzdechl si Stragen.

"Jen jsem chtěl pobavit královnu, kamaráde." Caalador pokrčil rameny. "Ona hyne žalem, když nedostane svou pravidelnou dávku přizemnosti."

"Co znamená zavšivená barabizna, Caaladore?" přerušila ho Ehlana.

"No, to je doslova ono, Vaše Královskostě. Barabizna, to je taková zgrclá bóda postavená ze starých prken a vodřezku, a zavšivená v podstatě znamená to, co to říká. Znal jsem chlápka, keré bel pod tímle ménem známé, dež sem bel eště štěně. Béval v tem nézasviněnějším pelecho, jaké sem kdy viděl, a sám take nebel něčistější."

"Myslím, že příštích několik hodin přežiju bez dalšího komolení jazyka, mistře Caaladore," usmála se Ehlana. "Ale chci ti poděkovat za tvoji péči."

"Vždycky rád posloužím, Vaše Veličenstvo," ušklíbl se Caalador. "Scarpa vyrostl v okolí, kde se lidé tak jaksi pohybovali na hranici zločinu. Byl tím, co byste mohla nazvat nadaným amatérem. Nikdy se vážně nevěnoval žádné práci." Caalador se zamačkl. "Fušer. Fušery já rozhodně nesnáším. Nicméně pro svou mámu provozoval kuplířství - což by udělal každý správný kluk - a taky pro značný počet svých polosester, které, kdybychom měly dát na sprosté klevety, byly všechny dívky už od kolíčky. Byl taky průměrným kapesním zlodějem a docela nadaným podvodníkem. Narozdíl od mnoha milenců jeho matky zůstal Scarpův styrický otec nějakou dobu s ní a občas se vracíval, aby navštívil syna, takže Scarpa získal povrchní styrické vzdělání. Nakonec ale udělal chybu, jakou můžeme od amatéra čekat. Pokusil se okrást jednoho štamgasta, který nebyl tak opilý, jak vypadal. Jeho zamýšlená oběť ho lapila a Scarpa ukázal arjanskou část své povahy. Vytáhl malý, velice ostrý nožik a roztrousil chlapíkovy vnitřnosti po podlaze krčmy. Nějaký šťoura kvůli tomu zašel na policii a Scarpa znenadání opustil domov."

"Moudrý tah," zamumlal Talon. "To nedostal žádný profesionální trénink, když vyrůstal?"

"Ne. Zdá se, že tyto věci pochytil sám."

"Nějak rychle."

Caalador souhlasně přikývl. "Kdyby býval dostal správnou výuku, pravděpodobně by se z něj byl stal zlodějský mistr. Poté, co utekl, tak zjevně pár let cestoval sem a tam. Bylo mu teprve dvanáct nebo tak, když zabil svého prvního muže, a když mu bylo asi čtrnáct, vynořil se u potulného cirkusu. Zapsal se jako kouzelník - obvyklý pouťový padělek - i když občas používal několik styrických zaklínadel a předváděl pravou magii. Nechal si narůst plnovous - což je u Tamulců velice neobvyklé, protože tamulští muži nemají na tvářích příliš mnoho chlupů. Pokud jde o to, Styřici jich taky moc nemají, jak si teď uvědomuju. Scarpa je míšenec a směs Tamulky z jihu a Styřika dopadla dost podivně. Ani jeho rysy ani některé z jeho činů nejsou charakteristické ani pro jednu tuto rasu." Caalador sáhl do svého kabátce a vytáhl stočený list papíru. "Tady," pravil a rozvínoval papír, "posuďte sami."

Kresba byla poněkud hrubá - spíš karikatura než portrét. Bylo to vyobrazení muže s podivně působivou tváří. S očima hluboko zapadlými pod hustým obočím. S vysokými, vysedlými lícními kostmi, orlím nosem a smyslnými ústy. Plnovous vypadal, že je hustý a černý a byl přepečlivě upravený a vytvarovaný.

"S těmi vousy stráví spoustu času," poznamenal Kalten. "Vypadá to, jakoby si přebytečné chlupy holil po jednom." Lehce se zamačkl. "Připadá mi nějak povědomý - něco kolem očí, myslím."

"Překvapuje mě, že dokonce poznal, že se jedná o obrázek lidské bytosti," odfrkl si Talen. "Technika je příšerná."

"To děvče nemělo žádný cvik, Talene," bránil Caalador umělkyni. "Ale ve své vlastní profesi je velice nadaná."

"A co je to za profesi, mistře Caaladore?" otázala se Ehlana.

"Je to děvka, Vaše Veličenstvo." Caalador pokrčil rameny. "Kreslení má jen bokem. Ráda si pořizuje kresby svých zákazníků. Během svých obchodních záležitostí studuje jejich obličje a některé portréty mají zvláštní výraz."

"Můžu se podívat?" zeptala se najednou Sefrenie.

"Zajisté, lady Sefrenie." Caalador vypadal trochu překvapeně, když jí podával kresbu. Pak se vrátil na své místo.

"Potkals někdy Djuktu, Sparhawku?" zeptal se.

"Jednou."

"Tak to je plnovous pro tebe. Djukta vypadá jako pochodující křoví. Má dokonce porost i na víčkách. No, takže Scarpa s tím cirkusem cestoval několik sezón a pak, asi před pěti lety, zmizel tak na rok z dohledu. Když se vrátil, vstoupil do politiky - pokud tomu tak chcete říkat. Trochu předstíral nacionalismus, stejně, jako to dělají Rebal, Parok a Sabre, ale to jen kvůli těm, kteří o tom dole v Arjuně nic nevědí. Národním hrdinou tam byl muž, který zavedl obchod s otroky, chlapík jménem Sheuan. Což je značně opovrženíhodná záležitost, takže jen málo Arjuňanů je na to hrdých."

"Ale pořád to ještě praktikují," prohlásila Mirtai smutně.

"To teda jo, maličká," souhlasil Caalador.

"Příteli Caaladore," ozval se Kring, "myslel jsem, že jsme se dohodli na tom, že tak už Mirtai říkat nebudeš."

"Och, já jsem tím nic nemyslel, Kringu. Je to akorát můj způsob, jak lidi uklidnit." Odmlčel se. "Kde jsem to byl?" zeptal se.

"Začínal ses dostávat k věci," odpověděl Stragen.

"Dneska sme ňáko nedůtkliví, co, kamaráde?" poznamenal Caalador jemně. "Z toho, co naši lidé dokázali odhalit, je Scarpa mnohem nebezpečnější než ti ostatní tři nadšenci v západním Tamuli. Arjunští zloději jsou úplně jiní než obyčejní zločinci a hodně jich infiltrovalo Scarpův aparát jen tak pro legraci a zisk. Arjuňané jsou nespolehliví lidé, takže s nimi císařství muselo zacházet dost tvrdě. Arjunská nenávisť k Tamulcům je opravdová, takže Scarpa ji nemusel vyvolávat uměle." Caalador se trochu pochybovačně zatahal za nos. "Nejsem si vůbec jistý, nakolik tomu můžeme věřit - Arjuňané jsou takoví, jací jsou - ale jeden silniční lupič tam dole prohlašuje, že je už nějakou dobu členem Scarpova vnitřního kroužku. Pověděl nám, že náš člověk kapku blázní. Operuje ze zříceniny Natayos dole v jižních džunglích. Město bylo zničeno za atanské invaze v sedmnáctém století a Scarpa se tam ani tak neukrývá, jako to místo spíš okupuje - ve vojenském smyslu slova. Opevnil pobožené staré zdi, takže je město obranyschopné. Náš lupič říká, že Scarpa má občas záchvaty zuřivosti. Pokud se dá našemu informátorovi věřit, tak jednou začal mluvit o Cyrgai a Cyrgonovi. Vykládá svým kamarádům, že Cyrgon chce svůj lid učinit pány světa, ale že Cyrgai, s tou jejich obvyklou hloupostí, nejsou dost inteligentní na to, aby mohli vládnout celosvětově říši. Scarpovi pomyšlení na říši nedělá žádné problémy. Prostě se mu jenom nelíbí, jak je to současně zařízené. Byl by s ní mnohem spokojenější, kdyby se provedlo pár změn - nahoře. Věří, že Cyrgané dobydou svět a pak se stáhnou zpátky do svého báječného odloučení. Někdo bude muset řídit vládu světa za ně a Scarpa se pro tuto pozici navrhl."

"To je šílené!" zvolal Bevier.

"Myslím, že jsem už naznačil totéž, pane rytíři. Scarpa si zřejmě myslí, že by z něj byl vynikající císař."

"Tento úřad už je zaplněný," poznamenal Sarabian suše.

"Scarpa doufá, že ho Cyrgon uprázdní, Vaše Veličenstvo. Vykládá svým lidem, že Cyrgai nemají žádné administrativní schopnosti a že budou potřebovat někoho, kdo by za ně vedl dobýtá území. On se na to přihlásí. Čas od času se Cyrgonovi zběžně pokloní a více méně jedná tak, aby to vyhovovalo jemu samotnému. Má velikašské sny, to se mu musí nechat."

"Má to dost povědomý zvuk, co, Sparhawku?" ozval se Kalten s úšklebkem. "Neměl Martel - a Annias - podobné představy?"

"Ó, má ty dobroto, ovšem," souhlasila Ehlana. "Mám pocit, jako bych tohle všechno už jednou zažila."

"Kam do toho zapadá Kráter?" zeptal se Sparhawk.

"Kráter je zjevně jakýsi zprostředkovatel," odpověděl Caalador. "Slouží jako mezičlánek. Hodně cestuje a nosí zprávy a nařízení. Tohle se jen dohadujeme, ale myslíme si, že mezi Cyrgonem a lidmi jako Scarpa, Parol Rebel a Sabre existuje ještě jedna úroveň velení. Kragera všichni znají a to legalizuje jeho poselství. Zdá se, že našel své přirozené místo v životě. Královna Ehlana říká, že přesně stejně sloužil i Martelovi a Anniovi, a stejné věci dělal v Eosii, když nosil rozkazy hraběte Gerricha oněm banditům v horách východně od Cardu."

"Vážně bychom měli vynaložit trochu námahy a Kragera sebrat," zaduněl Uloth. "Začne mluvit, když se na něj někdo byť jen ošklivě podívá, a ví hodně věcí, na které jsem mírně zvědavý."

"Tímhle způsobem se mu povedlo zůstat naživu tak dlouho," zavrčel Kalten. "Vždycky si zajistí, aby měl tak cenné informace, že se ho neodvážíme zabít."

"Tak ho zabijte, až potom co promluví, sire Kaltene," navrhl Khalad.

"Přiměje nás slíbit, že to neuděláme."

"No a?"

"Jsme rytíři, Khalade," vysvětloval Kalten. "Kdysi jsme komusi složili přísahu a musíme držet slovo."

"Nechtěli jste ze mě teď někdy udělat rytíře, že ne, lorde Vanione?" zeptal se Khalad.

"Mohlo by to být trochu předčasně, Khalade."

"To znamená, že jsem pořád ještě sedlák, že?"

"No - technicky, možná."

"Takže tím je to vyřešený," prohlásil Khalad s mrazivým pousmáním. "Jdi na to a chyt' ho, sire Kaltene. Slib mu cokoliv, abys ho přiměl mluvit. Pak mi ho přenecháš. Nikdo nečeká, že sedlák bude držet slovo."

"Tohohle mladíka začínám mít rád, Sparhawku," uculil se Kalten.

"Přijde pro mě Zalasta, Sparhawku," oznámila Sefrenie velkému Pandionovi. "Doprovodí mě bezpečně zpátky do Sarsosu." Zavrtěla hlavou a odmítla vstoupit do místnosti, kam se po obědě vraceli.

"Chováš se dětinsky. Víš to, že, Sefrenie?"

"Přežila jsem svou užitečnost a motám se kolem Elénů dost dlouho na to, abych věděla, co má moudrá Styrička udělat, když k tomu dojde. Dokud je Styrička užitečná, je mezi Elény celkem v bezpečí. Ale jak jednou poslouží svému účelu, začne být na překážku a vy Elénové se s nevhodnými lidmi vypořádáváte rychle. Nerada bych skončila s nožem mezi žebry."

"Už jsi skončila? Rozhovory, jako byl tento, mě nudí. My tě, Sefrenie, milujeme a nemá to nic společného s tím, jestli pro nás jsi nebo nejsi užitečná. Lámeš Vanionovi srdce. To víš taky, že ano?"

"No a? On zlomil srdce mně, ne? Jděte se svými problémy za Xanetií, když vás všechny tak okouzila."

"Tohle je pod tvou úroveň, matičko."

Sefrenie zvedla bradu. "Myslím, že bych byla radši, kdybys mi tak už víckrát neříkal, Sparhawku. Za současných okolností je to poněkud absurdní. Budu ve svém pokoji - jestli je ještě můj. Jestli není, odejdu bydlet ke styrické komunitě tady v Matherionu. Kdyby tě to příliš neobtěžovalo, dej mi vědět, až přijede Zalasta." A obrátila se a kráčela

chodbou pryč, nápadně zahalená do utrpeného bezpráví jako do šatů.

Sparhawk si pro sebe zaklel. Pak zahlédl dlážděnou chodbou přicházet Kaltenu a Alean. Aspoň tento problém se vyřešil. Královna komorná se Kaltenovi vysmála, když jí plavovlasý rytíř neohrabaně nabídl, že ustoupí, aby mohla svou pozornost věnovat Beritovi. Pak, dohadoval se Sparhawk, Kaltena přesvědčila, že svou lásku neochvějně věnuje tomu správnému.

"Ale ty ji nikdy neopouštíš, sire Kaltene," obvinila rytíře dívka s laníma očima. "Vždycky se kolem ní točíš a ujišťuješ se, že má všechno, co potřebuje nebo po čem touží."

"To je povinnost Alean," pokoušel se Kalten vysvětlit. "Nedělám to proto, že bych ji miloval."

"Tak to na můj vkus vykonáváš své povinnosti trochu moc dobře, rytíři." Aleanin hlas, onen podivuhodný nástroj, prozrazoval celou škálu pocitů. To děvče dokázalo pouhou nepatrnou změnou tónu a intonace vyjádřit celé knihy.

"Ó bože," zaúpěl Sparhawk. Proč se musel vždycky zaplést do takovýchto osobních záležitostí? Ale tentokrát zareagoval rychle, aby to zarazil, než se mu věci vymknou z ruky. Vykročil na chodbu a dvojici zastavil. "Proč tohle rovnou nevyřídíme?"

"Nevyřídíme co?" chtěl vědět Kalten. "Do toho ti, Sparhawk, nic není."

"To tedy je. Přesvědčil ses, že Alean k Beritovi nechová žádné vážné city?"

Kalten si s dívkou vyměnil rychlý, provinilý pohled.

"Dobře," pokračoval Sparhawk. "Gratuluju vám oběma. A teď vyřídíme tu záležitost s Xanetií. Kalten ti říkal pravdu, Alean - tedy alespoň do určité míry. Jeho povinnosti ho zavazují, aby jí byl nablízku, protože se od něj žádá, aby zjistil, že se jí nic nestane. Máme s jejími lidmi dohodu a ona je tu jako naše rukojmí, aby zaručila, že od svého slova neodstoupí. My všichni víme, že jestli nás Delphaeané nějak zradí, Kalten Xanetii zabije. Proto u ní zůstává tak blízko."

"Zabije?" Aleaniny velké oči se ještě rozšířily.

"Taková jsou pravidla, Alean." Kalten pokrčil rameny. "Moc se mi sice nelíbí, ale musím je dodržovat."

"To bys neudělal!"

"Jen kdybych musel a i tak by se mi to nelíbilo. Ale to je to, co znamená slovo rukojmí. Vypadá to, že špinavá práce vždycky zbyde na mě."

"Jak jsi mohl?" obrátila se Alean ke Sparhawkovi. "Jak jsi mohl tohle udělat svému nejstaršímu příteli?"

"Vojenská rozhodnutí jsou občas tvrdá," vysvětlil jí Sparhawk. "Jsi si už jistá, že ti Kalten nezahýbá? Víš přece, že když si myslel, že ses zamilovala do Berita, začal hloubat nad tím, jak se nejlíp nechat zabít, že ano?"

"Tohle jsi jí vykládat nemusel, Sparhawk," protestoval Kalten.

"Ty pitomče!" Aleanin tón se bez námahy vyšplhal k horní hranici slyšitelnosti. Hovořila - dlouze - ke Sparhawkovu příteli, zatímco on stál se sklopenou hlavou a šoupal nohama jako školák, který dostává vynadáno.

"Á -" odvážil se Sparhawk. "Proč si vy dva nezajdete někam do soukromí, kde si můžete věci v klidu vyjasnit?"

"Jestli dovolíš, princí Sparhawk, souhlasila Alean s prudkou úklonou. "Ty," štekla na Kaltenu, "půjdeš se mnou."

"Ano, drahá," řekl Kalten pokorně a oba odešli chodbou pryč.

"Nebyla to Alean?" zeptala se baronka Melidere a vyhlédla ze dveří.

"Ano," odpověděl Sparhawk.

"Kam to s Kaltenem jdou?" otázala se hledíc za dvojici.

"Mají něco důležitého k projednání."

"Něco důležitějšího než o čem jednáme tady?"

"Vypadá to tak, baronko. Řekl bych, že to dnes odpoledne zvládneme bez nich, a jejich záležitost potřebuje náležitě vyjasnit."

"Ó," pravila baronka, "takže jedna z těch záležitostí."

"Obávám se, že ano."

"Alean to srovná," prohlásila Melidere s jistotou.

"Taky si myslím. A jak pokračuje vaše tažení, baronko? Chápejte, nechci do toho strkat nos. Já jen, že se kvůli těmhle věcem nemůžu soustředit a docela bych uvítal, kdybych je měl z cesty, aby nevybublávaly na povrch vždycky, když to nejmní čekám."

"Všechno jde podle plánu, princí Sparhawk."

"Prima. Už jste mu to řekla?"

"Ovšem, že ne. Ještě to vědět nepotřebuje. Jemně to na něj vybalím, až nastane vhodná chvíle. Je to tak vlastně laskavější. Kdyby to zjistil moc brzo, jenom by si s tím dělal starosti. Důvěřujte mi, Výsosti. Vím přesně, co dělám."

"Je tu něco, Anarae, co bych rád poněkud vyjasnil než půjdeme

dál," řekl Stragen Xanetii. "Všichni Tamulci věří, že Cyrgai byli vyhubeni, ale Krager a Scarpa říkají něco jiného."

"Cyrgai chtějí, by si svět myslel, že jich více není," odpověděla Xanetie. "Po onom nešťastném pochodu na Sarsos oni domů se navrátili a nějaký čas opětným doplňováním jim podřízených sil, Cynesganů, se zabývali, síly jejichž Styrici zcela zničili."

"To jsme taky slyšeli," ozval se Caalador. "Říkali nám, že se na to Cyrgai soustředili tak, že jejich vlastní ženy už nemohly mít děti, když si svou chybu uvědomili."

"Informátor tvůj pravdu dělá, mistře Caaladore, a v Tamuli se všeobecně věří, že Cyrgai rasa před desíti tisíciletími vyhytnula. Leč víra tato mylná jest. Jestli to víra, která skutečnost onu pomíjí, že Cyrgon bohem jest. On slepou poslušnost lidu svého v úvahu nevzal, když jemu nařídil, by pozornost svou Cynesganů ženám věnoval. Leč když spatřil, že rasa jím vyvolená vymírá, on běh věcí přirozený pozměnil a stárnoucí Cyrgai ženy se opět plodnými staly - ač

mnoho jich při porodu zemřelo. Tak byli Cyrgai zvěčněni."

"Škoda," zahuhlal Oscagne.

"Věda, že mizející počet vyznavačů jeho a prokletí styrické, jež v domovině jejich vyprahlé je uvěznilo, je ohrožuje, Cyrgon o ochranu lidu svého usiloval. Cynesganům přikázáno bylo upevňovat a obnovovat víru ras ostatních v Tamuli, že Cyrgai již není a že děsivé město Cyrga samo bylo ukryto před zraky lidí."

"Stejně, jako byl ukryt Delphaeus?" dohadoval se Vanion.

"Nikoli, pane můj. My jennější jsme než Cyrgon. My Delphaeus jsme ukryli tím, že ostatní z cesty pravé jsme svedli. Cyrgon Cyrgu ukryl na vysočině uprostřed Cynesgy pomocí kouzla. Tak můžeš vysočinou touto projíždět a nedaleko Cyrgy jeti a přesto ji nikdy nespátíti.

"Neviditelný město?" zeptal se Talen nevěřicně.

"Cyrgai jej spátíti mohou," odpověděla mu Xanetie, "a hodi-li se jim, též jejich cynesganští poskokové. Leč pro všechny ostatní Cyrgy není."

"Taktické výhody musí být nesmírné," poznamenal Bevier svým nejprofesionálnější tónem. "Cvrgai mají dokonale bezpečnou pevnost, do které se můžou vrátit, kdyby se věci vyvíjely špatně."

"Leč výhoda jejich též nevýhodou jesti," poukázala Xanetie. "Mohou svobodně Canesgu pustošiti a olupovati, ona jim stejně patří a není ničím víc než neplodnou pustinou přinejlepším; leč nemohou hranice domoviny své překročiti. Kletba Styriků stále mocná jest, o tom tebe ujišťuji. Jestli králů Cyrgy zvykem kletbu tuto opakovaně zkouseti. Zestárlí válečníci jsou čas od času k hranicím přivedeni a rozkázání jim dáno hranici překročiti. Umírají uprostřed kroku, když poslušně hranici překročí."

Sarabian na ni hleděl a oči se mu bystře zúžily. "Žádám tebe, Anarae, bys mi v záležitosti této radou přispěla. Tys pravila, že Cynesgané poddaní Cyrgai jsou?"

"Ano, Veličenstvo."

"Všichni Cynesgané?"

"Ti u moci, mocný Sarabiane."

"Král? Vláda? Armáda?"

Xanetie přikývla.

"A jejich velvyslanec taky?" přidal se Oscagne.

"Správně, Oscagne," zamumlal Itagne k bratrovi. "Velice správně."

"Tomu právě moc nerozumím," přiznal se Uloth.

"Já ano," řekl mu Stragen. "Radši bychom se na to měli podívat zblízka, Caaladore."

"Dohlídnu na to."

"Víš, o čem to tu mluví, příteli Engesso" zeptal se Kring.

"Není to tak složité, Kringu," vysvětlila mu Ehlan. "Cynesganské velvyslanectví tady v Matherionu je plné lidí, kteří přijímají rozkazy od Cyrgai. Řekla bych, že kdybychom se na to podívali pořádně, zjistili bychom, že hlavní stan posledního pokusu svrhnout císaře byl na tomto velvyslanectví."

"A jestli je ve městě, mohli bychom tam možná najít i Kragera," uvažoval Khalad. "Talene, jak dlouho ti zabere mě zaučit do lupičství?"

"Co máš na mysli?" otázal se Sparhawk svého panoše.

"Napadlo mě, že bych se mohl proplížit na to velvyslanectví a ukrást Kragera, můj pane. Když už nám Anarae Xanetie může říct, na co myslí, ani bychom mu nemuseli polámat prsty, abychom ho přinutili promluvit - nebo mu dávat určité nevhodné sliby, které bychom nejspíš stejně neměli v úmyslu dodržet."

"Cítím, žeš nespokojen, Anakho," pravila Xanetie později, když se se Sparhawkem a Danae vrátila do opevněné místnosti v ústřední věži Ehlanina hradu.

"To jsem, Anarae," řekl Sparhawk kysele.

"Tomu nerozumím."

"Tím chce říct, že ho napálili," přeložila Danae, "a je natolik nezdvořilý, aby naznačoval, že já jsem byla napálena taky." Princeznička se na otce blazeovaně usmála. "Já jsem ti to říkala, Sparhawkku."

"Ušetři mě, prosím."

"O nikoliv, otče. Mám nádhernou příležitost se popásat. A ty mě o ni neobereš. Pokud se dobře pamatuju - a to já se pamatuju - byla jsem proti vyzvednutí Bhelliomu od samého začátku. Já jsem věděla, že to je chyba, ale tys mě přinutil souhlasit."

Sparhawk si toho nevšímal. "Bylo vůbec něco z toho skutečné? Trollí bohové? Drychtnath? Přišery? Nebo to bylo všechno jen nějaká pečlivě vypracovaná hra určená k tomu, abych přinesl Bhelliom do Tamuli?"

"Něco z toho mohlo být i opravdové, Sparhawkku," odpověděla Danae, "ale tys nejspíš poukázal na skutečný důvod, který se za tím skrývá."

"Věříš, že Cyrgon tebe klamem přiměl, bys Bhelliom přinesl jemu na dosah?" zeptala se Xanetie.

"Proč se vůbec ptáš, Anarae? Stejně víš, na co myslím. Cyrgon věří, že dokáže použít Bhelliom, aby zlomil tu kletbu, takže jeho lidé budou moci začít zase provádět nájezdy na své sousedy."

"Říkala jsem ti to," připomněla mu Danae.

"Prosím." Sparhawk obrátil pohled k zářícímu městu. "Myslím, že teď potřebuju božský názor," řekl. "Až donedávna jsme všichni věřili, že Bhelliom je prostě věc - mocný, ale pouze předmět. Ted' víme, že to není pravda. Bhelliom má svou vlastní osobnost a svou vlastní vůli. Je mnohem víc spojenec než jenom zbraň. A nejen to - a prosím tě, Aphrael, neuraž se - určitým způsobem je dokonce mocnější než bohové tohoto světa."

"Jsem uražená, Sparhawkku," prohlásila trpce. "Kromě toho jsem ještě neskončila s říkáním, že jsem ti to říkala."

Sparhawk se rozesmál. Zvedl ji do náručí a políbil ji. "Miluju tě," řekl jí se smíchem.

"Není to milý hoch?" zeptala se Danae Xanetie.

Delphaeanka se usmála.

"I kdybychom my nevěděli o tom, že Bhelliom má vědomí - a vůli - mohl by to vědět Cyrgon? Neřekl bych, že to věděl Azash. Jako bohyně, chtěla bys ty něco, co může dělat svá vlastní rozhodnutí - a mohlo by se to prostě rozhodnout, že tě to nemá zas až tak rádo?"

"Já tedy ne," odpověděla Danae. "Cyrgon by ale mohl mít jiný názor. Je tak nafoukaný, že by si mohl myslet, že dokáže Bhelliom řídit i proti jeho vůli."

"Ale to by nemohl, ne? Azash si myslel, že dokáže Bhelliom řídit pouhou silou. Dokonce ho ani nezajímaly prsteny.

Prsteny Bhelliom můžou přinutit - protože jsou jeho součástí. Mohl by být Cyrgon stejně hloupý jako Azash?"

"Sparhawk, mluvíš o jednom z mých vzdálených příbuzných. Buď, prosím, trochu uctivější." Danae přemýšlivě nakrčila obočí. Pak svého otce nepřítomně políbila.

"Nech toho," řekl jí. "Tohle je vážné."

"Já vím. Pomáhá mi to přemýšlet. Bhelliom se nikdy předtím neprojevil. Máš asi pravdu, Sparhawk. Azash opravdu nebyl moc bystrý. Cyrgon má podobnou osobnost a v minulosti udělal pár vážných přehmatů. To je jedna ze stinných stránek božství. Nemusíme být inteligentní. Všichni víme o moci Bhelliomu, ale nemyslím, že by se někdo z nás kdy dřív setkal se zmínkou o jeho vůli. Doopravdy se Sparhawkem mluví tak, jak to říkal, Anarae? Chci říct, jako rovný s rovným?"

"Přinejmenším jako rovný s rovným, bohyně," odpověděla Xanetie. "Bhelliom a Anakha jsou spojenci, ne přátelé - a ani jeden z nich není pánem."

"Kam se tím dostáváme, Sparhawk?" zeptala se Danae.

"Nejsem si jistý. Cyrgon ale mohl udělat další z těch svých kiksů. Jednoduše mě mohl úskokem přinutit, abych mu přinesl tu jedinou věc, která ho dokáže porazit. Myslím, že tady jsme ve výhodě, ale nejspíš bychom se měli pořádně zamyslet nad tím, jak toho využijeme."

"Jsi odporný, Sparhawk," oznámila mu Danae.

"Prosím?"

"Právě si zničil všechnu legraci v tom 'já jsem ti to říkala', kterou jsem si schovávala."

Zalasta přijel do Matherionu o dva dny později. Po nejkratším možném přivítání s ostatními odešel ihned do Sefreniiny komnaty.

"On to srovná, Vanione," ujišťoval Preceptora Sparhawk. "Je to její nejstarší přítel a je příliš moudrý, než aby byl nakažený iracionálními předsudky."

"Tím bych si nebyl tak jistý, Sparhawk." Vanion se tvářil zachmuřeně. "Myslel jsem si, že ona je příliš moudrá, a podívej, co se stalo. Tahle slepá nenávist mohla nakazit celou styrickou rasu. Jestli Zalasta cítí to samé jako Sefrenie, jediné, co udělá je, že její předsudky ještě posílí."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ne, příteli můj. Zalasta je nad věcí. Nemá sice žádný důvod důvěřovat Elénům, ale byl ochotný nám pomoci, ne? On je realista a i kdyby sdílel její pocity, potlačí je ve jménu politické účelnosti. A jestli hádám správně, tak přesvědčí i ji, aby udělala to samé. Nemusí Xanetii milovat. Jediné, co musí udělat, je přijmout skutečnost, že ji potřebujeme. Jak ji o tom Zalasta jednou přesvědčí, vy dva si to budete moct mezi sebou urovnat."

"Snad."

O několik hodin později Zalasta sám vyšel ze Sefreniina pokoje a na své ostře řezané styrické tváři měl zasmušilý výraz.

"Nebude to snadné, princí Sparhawk," řekl, když se k němu oba na chodbě připojili. "Hluboce ji to ranilo. Nechápu, na co Aphrael myslela."

"Kdo vůbec dokáže pochopit, proč Aphrael některé věci dělá, učený pane?" pousmál se Sparhawk. "Ona je nejnaladovější a nejpopudlivější osoba, jakou jsem kdy potkal. Jak tomu rozumím já, tak Sefreniiny předsudky taky neschvaluje a podniká určité kroky. Obávám se, že rčení 'udělat něco pro někoho pro jeho vlastní dobro' vždycky naznačuje určitou krutost. Dokázal jste do Sefrenie vpravit aspoň trochu rozumu?"

"Nepřímou se k tomuto problému dostávám, Vaše Výsosti," odpověděl Zalasta. "Sefrenii to opravdu hluboce ranilo. Tohle není nejvhodnější chvíle na přímé střetnutí. Alespoň jsem ji dokázal přesvědčit, aby odložila odjezd do Sarsosu." "Aspoň něco. Pojďme, promluvíme si s ostatními. Od chvíle, kdy jste odjel, se stalo hodně věcí."

"Tyto zprávy pocházejí z nevěrohodných zdrojů, Anarae," prohlásil Zalasta chladně.

"Já tebe ujišťuji, Zalasto ze Styrika, že nejsou klamné. Nikdo z Delphaeanů údolí naše neopustil po více než stovku let - kromě doručení našeho pozvání Anakhovi."

"Už se to stalo i dřív, Zalasto," pověděl Kalten bíle oděnému Styrikovi. "Viděli jsme Rebala zcela jasně používat triky, když hovořil ke skupině edomských sedláků."

"Bylo to něco podobného, jako se dá uvidět na druhořadých poutích, učený pane," vysvětloval Talen. "Jeden z jeho nohsledů hodil cosi do ohně, objevil se záblesk světla a kouř, pak se někdo oblečený ve starých šatech postavil tam, kde se schovával, a začal hulákat ve starobylé řeči. Všichni sedláci si mysleli, že vidí Inceta vstávat z hrobu."

"Ti, kdo spatřili Zářící, by se nedali tak snadno oklamat, mistře Talene," namítl Zalasta.

"Jenže chlápek, který je oklamal, nejspíš nebyl tak neohrabaný." Chlapec pokrčil rameny. "Obratný podvodník dokáže přesvědčit skoro každého, aby věřil skoro všemu - dokud se nedostanete tak blízko, abyste viděl schovaný drátky. Sefrenie nám říkala, že to znamená, že druhá strana má málo skutečných kouzelníků, takže musí švindlovat."

Zalasta se zamračil "Tak by to mohlo být," připustil. "Viděli je jen krátce a ze značné vzdálenosti." Pohlédl na Xanetii.

"Jste si jistá, Anarae? Nemohlo by to třeba být několik vašich lidí, kteří žijí odděleně? Kteří jsou odríznuti od Delphaea a mohli by se spojit s našimi nepřáteli?"

"Oni by více Delphaeany nebyli, Zalasto ze Styrika. My jsme k jezeru připoutáni. Je to jezero, jež nás činí tím, čím jsme, a já pravdivě tobě dím, že světlo, jež nás osvětluje, jest nejmenší z věcí, které nás od jiných odlišnými činí." Vážně se na něj podívala. "Tys Styrik, Zalasto z Ylary, a dobře sis vědom důsledku zjevné odlišnosti od svých sousedů."

"Ano," souhlasil Zalasta, "k našemu zármutku."

"Rozhodnutí rasy tvé pokusit se nazívat s ostatními rasami pro Styriky může přiměřeným býti," pokračovala Xanetie.

"Leč pro rasu mou by toto možné nebylo. Vy Styrici se často s opovržením a posměchem setkáváte, leč odlišností vaše Elény ni Tamulce, již jsou kol vás, neohrožují. My Delphaeané ale hrůzu v srdcích všech ostatních vyvoláváme. Já mním, že rasa tvá časem se přijatelnou stane. Vitr změny již váti začal, velkou měrou oním náhodným spojenectvím s Církví z Chyrellu v život přiveden. Rytíři oné Církve Styriku laskavě naklonění jsou a moc jejich elénské sklony by změnit mohli. Leč pro Delphaeany přizpůsobení takového jest nemožno. Celé vzezření naše od ostatních nás odděluje a to srdcem současného spojení našeho jest. My Anakhu jsme vyhledali a pomoc naši jemu jsme nabídli v zápase jeho s Cyrgonem. Výměnou jeho jsme úpěnlivě žádali, by Bhelliom pozvedl a nás před ostatními lidmi uzavřel. Tak nížadný proti nám jíti by nemohl, ni my proti komukoliv jinému. Tak budeme bezpečni."

"Snad je to moudré rozhodnutí, Anarae," připustil Zalasta. "Tuto možnost jsme my zvažovali v dávné minulosti. Počet Delphaeanů je ale omezený a vaše ukryté údolí vás všechny lehce pojme. My Styrici jsme mnohem početnější a obecně rozšířenější. Naši sousede by se nedívali s nadšením na styrickou domovinu přiléhající k jejich vlastním hranicím. Nemůžeme vás následovat, ale musíme žít mezi ostatními."

Xanetie povstala a položila Kaltenovi ruku na rameno. "Zůstaň, milý rytíři," řekla mu. "Já s Anakhou poradit se musím o podrobnostech smlouvy naší. Nalezne-li ve mně klamu, on sám mne stíti může."

Sparhawk vstal, došel ke dveřím a otevřel Danae, která za sebou vláčela Rolla, a následoval obě z místnosti.

"Co se děje, Anarae?" zeptal se.

"Odeběříme se do onoho místa nahoře, kde hovořiti můžeme," odpověděla. "Co já tobě říci musím, jen pro uši tvé určeno jest."

Danae se na ni tvrdě podívala.

"Ty též slova má slyšeti můžeš, Výsosti," řekla Xanetie dívence.

"Jsi tak milá."

"Stejně bychom se před ní neschovali, Xanetie," poznamenal Sparhawk. "Mohli bychom vylézt na vršek nejvyšší věže v Matherionu a ona by stejně vyletěla nahoru a poslouchala."

"Opravdu létati můžeš, Výsosti?" Xanetie vypadala překvapeně.

"Někdo snad nemůže?"

"Chovej se slušně," napomenul Sparhawk svou dceru. Opět se vyšplhali po schodech na vrcholek věže a vyšli na střechu. "Anakho, já tobě pravdu povědět musím, které možná uvěřiti zdráhati se budeš," pravila Xanetie vážně. "Leč pravda to jest."

"To není moc slibný začátek," ošklíbala se Danae.

"Já pravdu tuto zjeviti musím, Anakho," řekla Xanetie vážně, "protože nejen s dodržením smlouvy naší souvisí, ale též velký přínos našemu cíli společnému představuje."

"Mám dojem, že bych se měl chytit něčeho pevného," podotkl Sparhawk suše.

"Pokud ti to připadá nejlepší, Anakho. Já tebe upozorniti musím, že důvěra tvá v Zalastu ze Styrika jest tuze nehodnému věnována."

"Cože?"

"On falešnou hru s tebou hrál, Anakho. Srdce jeho a mysl jsou Cyrgonovy."

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

"TO JE HOLÝ NESMYSL!" VYKŘIKLA Danae. "Zalasta mě a mou sestru miluje! Nikdy by nás nezradil!"

"On sestru tvou nepředstavitelně miluje, Božská," opravila ji Xanetie. "Leč jeho city k tobě nejsou tak laskavé."

"Popravdě on tebe nenávidí."

"To ti nevěřím!"

Sparhawk byl voják a vojáci, kteří se nedokážou s překvapením rychle vyrovnat, nežijí dost dlouho na to, aby se z nich mohli stát vysloužilí vojáci. "Nebylas v Delphaeanu, Aphrael," připomněl dětské bohyni. "Bhelliom hlasoval za Xanetiinu pravdomluvnost."

"Říká to jenom proto, aby vrazila klín mezi nás a Zalastu."

"To si nemyslím." Ve Sparhawkově mysli začala spousta věcí rychle zapadat do sebe. "Toto spojenectví je pro Delphaeany příliš důležité, než aby ho ohrozila něčím tak ubohým, a to, co nám právě řekla, vysvětluje některé věci, které předtím nedávaly smysl. Poslechneme si ji. Jestli existuje nějaká pochybnost o Zalastově loajalitě, radši bychom to měli zjistit teď. Co přesně jsi objevila v jeho mysli, Anarae?"

"Velký zmatek, Anakho," vykládala Xanetie smutně. "Mysl Zalastova snad vznešená býti mohla, ale on na pokraji šílenství stojí, stravován myšlenkou jedinou a jediným přáním. On sestru tvou od nejranějšího dětství miluje, Bohyně, ale láska jeho není tou láskou bratrskou, za jakou jsi ji pokládala. Toto vím s jistotou větší než co jiného, protože vždy v popředí mysli jeho stojí. On na ni jako na snoubenku svou pomýšlí."

"To je směšné!" prohlásila Danae. "Ona na něj takhle vůbec nemyslí."

"Nikoli, leč on na ni ano. Mé přebývání s myšlenkami jeho bylo krátké, tudíž ještě neznám vše. Jakmile jsem pronikla jeho zradou, moje povinnost mně velela Anakhovi ji vyjeviti. Časem já zjistím více."

"Co tě přimělo podívat se do jeho myšlenek, Xanetie?" chtěl vědět Sparhawk. "Místnost byla plná lidí. Proč sis vybrala jeho - nebo prostě nasloucháš všem zároveň? Mám dojem, že by to bylo dost matoucí." Zamračil se. "Myslím, že na to musím jít odzadu. Pomohlo by mi, kdybych věděl, jak ten tvůj dar funguje. Je to jako mít další uši? Opravdu uslyšíš každou myšlenku, která projde kolem tebe - všechny najednou?"

"Ne, Anakho." Xanetie se pousmála. "To, jak jsi pochopil, by příliš matoucí bylo. Naše uši, ať chceme či nikoliv, slyší všechny zvuky. Mé vnímání myšlenek ostatních vyžaduje, bych se vědomě soustředila. Musím se natáhnout, abych slyšela, leda je-li myšlenka toho, kdo vedle mne jest, tolik silná, že výkřik připomíná. Tak to bylo i se Zalastou. Mysl jeho vykřikovala jméno Sefreniino stále dokola. Stejnou měrou navíc jeho mysl tvé jméno, Bohyně, křičela a výkřiky tyto nenávisti k tobě byly plny. V mysli jeho tys zlodějkou, jež uzmulu jemu všechnu naději na radost."

"Zlodějka? Já? On je ten, kdo se jí pokoušel ukrást mně! To já jsem přivedla svou sestru na tento svět. Ona patří mně! Vždycky byla moje! Jak se opovažuje?" Danaeiny černé oči se blýskaly a hlas měla plný rozhořčení z takové potupy. "Tohle není zrovna jedna z tvých přitažlivějších stránek, Božská," poznamenal Sparhawk. "My nevlastníme ostatní lidi!"

"Já nejsem lidi, Sparhawk! Mám, co chci!"

"Zaplétáš se pořád hlouběji. Já bych dál nepokračoval."

"Ale já ano, otče. Sefrenii jsem věnovala staletí a celou tu dobu se Zalasta plížil kolem za mými zády a pokoušel se mi ji ukrást."

"Aphrael," řekl Sparhawk jemně, "v tomto konkrétním převtělení jsi Elénka, takže budeš muset přestat myslet jako Styřička. Existují určité věci, které sluší Elénové prostě nedělati, a ty to děláš právě teď. Sefrenie patří sama sobě - ne tobě, ne Zalastovi, dokonce ani Vanionovi ne. Její duše patří jen jí."

"Ale já ji miluju!" Znělo to skoro jako nářek.

"Na tohle nejsem stavěný," zamumlal si pro sebe Sparhawk.

"Jak může člověk doufat, že dokáže být otcem bohyně?"

"Ty mě nemiluješ, otče?" Hlas měla tenoučký.

"Ovšem, že ano."

"Pak mi taky patříš. Proč se se mnou o tom hádáš?"

"Jsi primitiv."

"Samozřejmě. Čeká se od nás, že budeme primitivní. Všechny ty roky Zalasta předstíral, že mě miluje - usmíval se na mě, líbal mě, držel mě, když jsem spala. Ten ničema! Ten prohaný ničema! Za tohle si dám jeho srdce k večer!"

"Ne, to tedy nedáš. Nevychovávám tu žádného kanibala. Nejíš vepřové, takže si nezačneš brousit zuby na lidi."

"Omlouvám se," řekla Aphrael kající. "Rozrušilo mě to."

"Kromě toho, myslím, že Vanion má první právo na Zalastovy vnitřnosti."

"Ó, drahoušku, já jsem na Vaniona úplně zapoměla. Ten ubohý, ubohý muž." Z očí jí skanuly dvě obrovské slzy.

"Zbytek jeho života musím strávit tím, že mu to budu vynahrazovat."

"Proč nenecháme Sefrenii, aby se o to postarala sama? Jen musíš

vyléčit tu roztržku mezi nimi. To je to jediné, oč doopravdy stojí." Pak Sparhawk něco napadlo. "To nejde smazat, Xanetie. Zalasta může být klidně zamilovaný do Sefrenie, ale nepřešel k Cyrgonovi. Když jsme narazili tam v atanských horách na trolly, byl to on, kdo nás před nimi zachránil - a nebyli to jenom trollové. Byly tam i horší věci."

"Trollové v Cyrgonových plánech nemají důležitého místa, Anakho. Smrt stovky z nich pouhou maličkostí byla. Vše ostatní byla iluze - iluze utkaná Zalastou samotným, by jistá podezření ukoľébal v myslích společníků tvých. On důvěru svou získati se snažil zničením stínů, jež sám vytvořil."

"To sedí," řekl Sparhawk znepokojeně. "Omluvily byste mě dámy na chvíli? Myslím, že by si tohle měl poslechnout Vanion. Jeho se to týká taky a já bych si rád vyslechl jeho rady, než se rozhodnu." Sparhawk se odmlčel. "Zvládnete to tu - myslím spolu? Bez někoho, kdo by vás držel od sebe?"

"Vše bude v pořádku, Anakho," ujistila ho Xanetie. "Musíme si s božskou Aphrael cosi prohovorit."

"Dobrá," pravil Sparhawk, "ale nehádejte se - a nezačněte tu jedna na druhou ječet. Probudily byste celý hrad." Přešel po hradbách ke dveřím a sešel dolů po schodech.

Schůzka v královském apartmá byla na nějakou dobu odročena a Sparhawk našel svého přítele sedět s hlavou v dlaních v pokoji vzdáleném od toho, který normálně sdílel se Sefrenií.

"Potřebuju pomoc, příteli můj," oznámil mu Sparhawk. "Je tu něco, co bys měl vědět, a budeme se muset rozhodnout, co s tím provedeme."

Vanion pozvedl svůj žalem ztýraný obličej. "Další problémy?" zeptal se.

"Asi ano. Xanetie mi právě řekla... no, nechám ji, aby ti o tom pověděla sama. Jsou s Danae nahoře na věži. Myslím, že bude lepší, když tohle zůstane mezi námi - aspoň dokud se nerozhodneme, co podniknout."

Vanion přikývl a vstal. Oba odešli zpátky chodbou a začali stoupat po schodech. "Kde je Zalasta?" zeptal se Sparhawk.

"Je u Sefrenie. Ona ho teď potřebuje."

Sparhawk zavrčel. Nevěřil si natolik, aby promluvil.

Xanetii a Danae našli, jak se dívají přes cimbuří na město. Slunce se snášelo temně modrou podzimní oblohou dolů k rozeklanému západnímu obzoru a větřík, vanoucí od Tamulského moře, přidával k bohaté podzimní vůni příchut' soli.

"Tak dobře, pověz mu to," požádal Sparhawk Xanetii. "Pak se rozhodneme, co uděláme."

Ke Sparhawkově překvapení Vanion příliš neplýtl časem na nevěřicné výkřiky. "Jste si jistá, Anarae?" otázal se,

když mu Xanetie řekla o Zalastově obojetnosti.

Ta přikývla. "Viděla jsem jeho srdce, můj pane. On tebe klamal."

"Nevypadáš moc překvapeně, Vanione," poznamenal Sparhawk.

"To nejsem - no, ne doopravdy. Na Zalastovi bylo vždycky něco, co znělo falešně. Měl trochu problémy udržet si výraz, když jsme se Sefrenii poprvé přijeli do Sarsosu a nastěhovali se tam do jejího domu. Pokoušel se to skrýt, ale dalo se poznat, že není příliš nadšený tím, jak jsme si uspořádali život, a jeho nesouhlas sahal o trochu dál, než kam sahá všeobecné morální pohoršení nad neobvyklými vztahy."

"To bylo citlivě řečeno," pousmála se Danae. "Nikdy jsme nechápali, proč vy lidé kvůli tomu tolik naděláte. Když se dva lidé milují, měli by s tím něco udělat a žít spolu je pro to ta nejvhodnější věc, ne?"

"Nejdřív tu jsou určité obřady a formality," objasnil jí Sparhawk suše.

"Myslíš něco jako když páv ukazuje pávici svá pera, než začne stavět hnízdo?"

"Něco takového," povzdechl si Vanion. "Zdá se, že Sefrenie už moje pera neobdivuje."

"O nikoliv, lorde Vanione," nesouhlasila Xanetie. "Ona tebe stále hluboce miluje a srdce její pusté jest kvůli tomu, že od tebe oddělena jesti."

"A Zalasta je právě teď s ní a dělá všechno, co může, aby zajistil, že to tak zůstane napořád," dodal Sparhawk smutně.

"Co s tím chceš dělat dál, Vanione? Tebe se to z nás nejvíc týká. Neexistuje nic, co by kdo z nás mohl říct, aby to Sefrenii přesvědčilo, že Zalasta je zrádce, to víš."

Vanion přikývl. "Bude to muset uvidět na vlastní oči," souhlasil. "Jak daleko jste dokázala vsáhnout do jeho mysli, Anarae?"

"Současné myšlenky jeho pro mne otevřeny jsou, vzpomínky jeho však o něco méně. Blízkost a nějaký čas zajistiti by měly příležitost hlouběji nahlédnouti."

"Takže to je tedy klíč," řekl Vanion. "Ehlana a Sarabian chtějí začít cupovat vládu pokud možno hned. Jak jednou začnou, Zalastova přítomnost na našich poradách by mohla mít katastrofální důsledky. Zjistí všechno, co naplánujeme."

"Nechte ho," odfrkla si Danae. "Stejně mu to nebude moc platné, až skončím se svou večeří."

"Co to má být?" podivil se Vanion.

"Tady naše malá divoška chce sníst Zalastovo srdce," vysvětlil mu Sparhawk.

"A on bude přihlížet," dodala dětská bohyně. "To je pointa - přinutit ho se dívat, zatímco to budu provádět."

"Mohla by to udělat?" chtěl vědět Vanion.

"Nejspíš ano," odpověděl Sparhawk. "Ale já ji nenechám."

"Já jsem se tě neptala, otče," podotkla Danae.

"Ani jsi nemusela. Řekl jsem ne. A teď toho necháme."

"A kdy se Zalasta domluvil s Cyrgonem, Anarae?" chtěl vědět Vanion.

"Prozatím toto nejasné jesti, pane můj," odpověděla Xanetie. "Budu se tím dále zabývat. Můj dojem z myšlének jeho říká, že spojenectví jejich o několik let zpátky se datuje a nějakým způsobem Bhelliomu se týče."

Sparhawk si to promyslel. "Zalasta byl velice nešťastný, když zjistil že jsme Bhelliom hodili do moře," vzpomněl si. "V této chvíli bych mohl udělat pár vědoucích odhadů, ale radši počkejme a uvidíme, co dokáže zjistit Xanetie. Pro teď si myslím, že bychom se radši měli soustředit na to, jak Ehlanu a Sarabiana zdržet, dokud nevymyslíme nějaký způsob, kterým bychom přiměli Zalastu odhalit svou vinu. Potřebujeme dostat Sefrenii z jeho vlivu a ona nikdy neuvěří, že je to zrádce, dokud ho neuvidí, jak se sám usvědčuje tím, že provede něco, co prokáže jeho zradu."

Vanion souhlasně přikývl.

"Myslím, že tohle budeme muset udržet jen mezi námi čtyřmi," pokračoval Sparhawk. "Zalasta je velice bystrý a Sefrenie nás všechny zná mnohem líp, než se známe sami. Kdyby se ostatní dověděli, co děláme, mohlo by jim něco uklouznout a Sefrenie by se to okamžitě dozvěděla - a Zalasta by se to dověděl pět minut po ní."

"Obávám se, že máš pravdu," odsouhlasil Vanion.

"Máš nějaký plán, Anakho?" otázala se Xanetie.

"Tak nějak. Ale musím ještě propracovat některé podrobnosti. Je to trochu komplikované."

Danae zakoulela očima. "Elénové," povzdechla si.

"To v žádném případě," prohlásila Ehlana umíněně. "Je příliš cenný. Nemůžeme to riskovat." Seděla u okna, ranní slunce proudilo přímo na ni a v jeho světle její vlasy přímo zářily.

"Není vtom žádné riziko, drahá," ujišťoval ji Sparhawk. "Mrak i stín jsou oba pryč. Já s Bhelliomem jsme se o to jednou provždy postarali." Nebyla to tak úplně pravda. Sparhawk si tím vůbec nebyl jistý.

"Má pravdu, má královno," přidal se Kaltén. "Roztrhali ten mrak na kusy a stín rozpustili jako sůl v horké vodě."

"Vážně bych se Kolaty rád na pár věcí zeptal, Ehlano," ozval se Sarabian. "Nemá smysl ho tady vykrmovat, když z něj nebudeme mít žádný užitek. A na to jsme přece čekali, drahá - na nějakou záruku, že ho neroztrhají na kusy v momentě, kdy otevře ústa."

"Jsi si úplně jistý, Sparhawk?" zeptala se Ehlana.

"Důvěřuj mi." Sparhawk sáhl do kabátce a vyndal skříňku. "Tady můj modrý přítel dokáže zajistit, že Kolata zůstane netknutý - bez ohledu na co se ho budeme ptát." Pohlédl na Zalastu. "Chtěl bych vás požádat o laskavost, učený pane," řekl lhostejným hlasem. "Myslím, že by u toho měla sedět Sefrenie. Vím, že by si nad většinou z nás raději umyla ruce, ale možná, že až si vyslechne Kolatovo přiznání, začne se o věci zase zajímat. Mohlo by to být právě to, co ji vyvede ze stavu, v jakém je teď."

Zalasta se tvářil znepokojeně, i když se zcela zřejmě snažil udržet svůj výraz pod kontrolou. "Myslím, že si

neuvědomujete, co v této záležitosti cítí, princí Sparhawk. Radím vám, abyste ji nenutili přihlížet, až budete Kolatu vyslýchat. Jen by to ještě prohloubilo propast mezi ní a jejími dřívějšími přáteli."

"Tohle nepřijmu, Zalasto," oznámila mu Ehlana. "Sefrenie je členkou královské rady Elenie. Do tohoto úřadu jsem ji jmenovala, když jsem nastoupila na trůn. Její osobní problémy jsou její záležitostí, ale já tu potřebuji její schopnosti člena vlády. Bude-li to nutné, nařídím jí, aby přišla, a pošlu Kaltenu a Ulathu, aby jí tento rozkaz doručili a zajistili, že jej uposlechně."

Sparhawk v tomto okamžiku Zalastu skoro litoval. Jejich rozhodnutí i požadavky byly naprosto rozumné a i když se bude Zalasta snažit, nedokáže najít cestu, jak z toho ven. Bylo téměř jisté, že Kolatovo svědectví bude pro předního občana Styrika úplnou katastrofou, ale on tomuto svědectví nemohl nijak zabránit, aniž by se sám neodhalil jako zrádce. Zalasta povstal. "Pokusím se ji přesvědčit, Vaše Veličenstvo," pravil s úklonou Ehlaně. Pak se otočil a mlčky opustil komnatu s modrými závěsy.

"Nechápu, proč jsi nás nenechal, abychom mu to pověděli, Sparhawk," ozval se Kalten. "Nakonec, je to přítel."

"Ale taky je Styrik, Kaltene," řekl Vanion klidně. "Nevíme, co k Dephaeanům doopravdy cítí. Mohl by vzplanout, kdyby zjistil, že Xanetie dokáže vybírat myšlenky stejně, jako Talen dokáže vybírat kapsy."

"Sefrenie mu o tom nejspíš už řekla, lorde Vanione," poukázal Bevier.

Sparhawk vrhl krátký tázavý pohled na Xanetii a v duchu utvořil otázku.

Xanetie zavrtěla hlavou. Z nějakého důvodu Sefrenie Zalastovi neřekla o zvláštní Delphaeanině schopnosti šťourat se v mysli jiných lidí.

"Neřekl bych, Beviere," prohlásil Vanion. "Nijak se nezdráhal pobývat s Anarae v jedné místnosti a to je jasné znamení, že o tom ví. A teď, kdo bude Kolatu vyslýchat? Asi bychom to měli omezit pouze na jednoho. Kdybychom na něj všichni začali chrlit byl by tak zmatený, že by se v tom Xanetie vůbec nevyznala."

"Itagne je zběhlý debatovat a disputovat," navrhl Oscagne.

"Akademikové tráví celé hodiny hledáním hnid."

"Raději tomu říkáme úzkostlivá pozornost k podrobnostem starý brachu," opravil bratra Itagne. "Kolata je ministr."

"Ne, už není," řekl Sarabian.

"No býval, Vaše Veličenstvo. Navrhoval bych, abychom výslech nechali vést Oscagne. Má stejnou hodnotu jako Kolata, takže k němu bude moci přistupovat jako k sobě rovnému."

"Mohl bych něco navrhnout?" zeptal se Stragen.

"Zajisté, milorde Stragene," ujistil ho císař.

"Teovin se tu kolemplíží a dělá, co může, aby svedl ostatní ministry vlády Vašeho Veličenstvu. Nebylo by lepší, kdybychom z toho udělali formální vyšetřování místo uzavřeného procesu? Kdyby byli přítomni všichni ministři a jejich pobočníci, až budeme Kolatu vyslýchat, neměl by Teovin možnost motat se kolem a zachraňovat situaci."

"To je zajímavý nápad že, Ehlanu?" zadumal se Sarabian.

"Velice zajímavý," souhlasila královna. "Ale to budeme muset odložit výslech."

"Ó?"

"Měli bychom dát našim atanským běžcům náskok." Ehlanu se na císaře vážně zadívala. "Tak je to tu, Sarabiane. Až doteď to byly jen úvahy. Jak jednou začne Kolata mluvit před zbytkem vlády, bude to na tobě. Opravdu jsi připraven zajít tak daleko?"

Císař se zhluboka nadechl. "Ano, Ehlanu, myslím, že jsem." Hlas měl pevný, ale velice tichý.

"Tak vydej ten rozkaz. Vyhláš stanné právo. Vypusť Atany." Sarabian ztěžka polkl. "Jsi si jistý, že to bude fungovat Atane Engesso?" otázal se vysokého válečníka.

"Zatím to vždycky fungovalo, Sarabiane císaři," opáčil Engessa. "Signální ohně jsou na místech. Slovo se po Tamuli rozletí za jedinou noc. Atani se ze svých posádkových pevností pohnou následujícího rána."

Sarabian dlouho zíral na podlahu. Pak vzhlédl. "Udělej to," pravil.

Nejtěžší bylo přesvědčit Sarabiana a Ehlanu, aby Zalastovi neřekli, co se bude dít. "Nepotřebuje to vědět," vysvětloval Sparhawk trpělivě.

"Přece mu důvěřuješ, Sparhawk," protestovala Ehlanu. "Mnohokrát prokázal svou loajalitu."

"Ovšem, že ano. Ale je Styrik a tenhle váš nečekaný tah obrátí Tamuli vzhůru nohama. Bude to naprostý zmatek. Mohl by se pokusit o tom podat zprávu styrickým obcím v okolí - třeba nějaké varování. Pro něj by to bylo přirozené a my si nemůžeme dovolit riskovat, že se tato informace dostane ven. Náš plán může vyjít jediné když to bude dokonalé překvapení. Jsou Styrici a Styrici."

"Pověz, co tím myslíš," řekl císař nedůtklivě.

"Výraz odpadlý Styrik znamená to stejné tady v Tamuli jako v Eosii, Vaše Veličenstvo. Musíme předpokládat, že když to řekneme Zalastovi, říkáme to celému Styriku, ne? Zalastu známe, ale neznáme všechny ostatní Styriky na kontinentě. A v Sarsosu jsou takoví, kteří by podepsali smlouvu se samotným peklem, kdyby si mysleli, že jim to umožní vyrovnat se s Elény."

"Raniš tím jeho city, víš," řekla mu Ehlanu.

"To přežije. Budeme mít jen jednu šanci, takže nebudeme nic riskovat."

Ozvalo se zdvořilé zaťukání na dveře a do komnaty, kde se ti tři sešli, vstoupila Mirtai. "Oscagne je s ostatními zpátky," oznámila.

"Pozvi je, prosím, dál, Atano," požádal ji Sarabian.

Na čele ministra zahraničí se zračila potlačovaná radost, když se svým bratrem vstupoval, a Itagnův výraz byl téměř stejný. Sparhawk poněkud překvapilo, jak jsou si ti dva podobní.

"Vy dva vypadáte jako párek koček, které se právě dostaly ke smetaně," řekl Sarabian.

"Právě se nám podařil úder desetiletí, Vaše Veličenstvo," opáčil Itagne.
"Století," opravil ho Oscagne. "Všechno je připraveno, můj císaři. Nechali jsme to trochu neurčité - 'generální schůze císařské rady' - něco takového. Itagne učinil pár poznámek. Naznačoval, že uvažujete o tom, že své narozeniny vyhlásíte za státní svátek. Je to takový hloupý vrtoch, jakými se rodina Vašeho Veličenstva proslavila."
"Chovej se slušně," zamumlal Sarabian. Tohle elénské rčení pochytil během svého pobytu na Ehlanině hradě.
"Lituji, Vaše Veličenstvo," omlouval se Oscagne. "Celou tu věc jsme předložili jako běžnou záležitost, bezvýznamné setkání rady - samá formalita a nic podstatného."
"Mohl bych si vypůjčit tvůj trůnní sál, Ehlano?" požádal Sarabian.
"Ovšem." Ehlanina se usmála. "Formální úbor, předpokládám?"
"Zajisté. Vezmeme si své koruny a naše úřední roucha. Ty si vezmeš své nejhezčí šaty a já svoje."
"Vaše Veličenstvo!" protestoval Oscagne. "Obvyklý tamulský plášť se dá těžko nazývat oděvem."
"Dlouhá sukně je dlouhá sukně, Oscagne. Upřímně řečeno, dal bych přednost kabátci a nohavicím - a, vzhledem k okolnostem, i svému rapíru. Stragen má pravdu. Jak si na něj jednou zvykneš, začneš se bez něj cítit nahý."
"Jestli se základním prvkem stane formálnost, myslím, že byste si s ostatními měli vzít obřadní brnění, Sparhawk," poznamenala Ehlanina k manželovi.
"Skvělý nápad, Ehlano," pochválil Sarabian. "Tak budou připraveni, kdyby se věci vyvinuly špatně."
Zbytek dne strávili dohlížením na přestavbu nábytku v trůnním sále. Královna Elénie, jak to tak občas dělávala, zašla do extrémů. "Praporce?" ptal se jí Sparhawk. "Praporce, Ehlano?"
"Chceme, aby to vypadalo svátečně, Sparhawk," opáčila s lehkým pohozením hlavy. "Ano, já vím. Je to lehkovážné a dokonce i trochu hloupé, ale praporce visící na stěnách a fanfáry na trubku uvádějící každého z ministrů tomu dodají zvuk. Chceme, aby to vypadalo tak silně formálně, až vládní úředníci neuvěří, že by se mohlo jednat o něco vážného. Vlastně tu klademe past, lásko, a praporce jsou částí návnady. Podrobnosti, Sparhawk, podrobnosti. Dobré pletichy jsou plné podrobností."
"Ty si to užíváš, co?"
"Ovšem, že ano. Je padací most zvednutý?"
Sparhawk přikývl.
"Dobře. Nech ho tak. Nechceme, aby někdo vyklouzl z hradu s nějakou informací. Zítřka sem ministry doprovodíme a pak most zase zvedneme. Chceme mít nad situací úplnou kontrolu."
"Ano, drahá."
"Nedělej si ze mě legraci, Sparhawk," varovala ho Ehlanina.
"To bych dřív zemřel."
Byl už téměř soumrak, když do trůnního sálu přišel Zalasta a odvedl Sparhawka stranou. "Musím odejít, princí Sparhawk," prosil a v očích měl poněkud divoký výraz. "Je to velice naléhavá záležitost."
"Mám svázané ruce, Zalasto," odpověděl Sparhawk. "Znáte mou ženu. Když začne hovořit tím královským my, nedá se s ní mluvit."
"Jsou věci, které musím uvést do pohybu, Vaše Výsosti, věci životně důležité pro úspěch císařova plánu."
"Pokusím se s ní promluvit, ale nedávám vám velkou naději. Ale věci jsou pod kontrolou. Atani ví, co mají dělat vně hradebních zdí, a mí církevní rytíři zvládnou věci uvnitř. Víte, že existují ministři a další vysoce postavení úředníci, o jejichž věrnosti lze pochybovat. Nevíme přesně, co výslech ministra vnitřně přinese. Máme ty lidi v rukou a nechceme, aby tu pobíhali a napáchali další škody."
"Vy to nechápete, Sparhawk!" Zoufalství bylo nyní zřetelné.
"Udělám, co budu moci, Zalasto," ujistil ho Sparhawk. "Ale nemůžu nic slíbit."

KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ

TAMULSKÝ ARCHITEKT, KTERÝ Ehlanin hrad navrhoval, zjevně zasvětil polovinu života studiu elénských budov a, jako tolik nepříliš nadaných lidí, otrocky napodobil podrobnosti, aniž by pochopil ducha. Elénské hrady měly pouze dva cíle - zůstat stát a nepustit nepovolané návštěvníky. Oběma těmto cílům nejlépe slouží mohutná stavba, něco takového, co by se dalo použít i při výstavbě hory. Během staletí se někteří Elénové pokoušeli své nevyhnutelně bezútěšné okolí změkčit výzdobou. Vnitřní podpěry, které měly zabránit stěnám ve zřícení - a to i při zásahu letící hromadou balvanů - se změnily na žebroví. Masivní kamenné pilíře, určené k tomu, aby udržely strop tam, kam patří, se přeměnily na sloupy s vyřezávanými podstavci a hlavicemi. Stejně pevnosti se dalo dosáhnout klenbou, a tak byl Ehlanin trůnní sál Tamulci postaveného hradu divem nadbytku. Měl masivní klenbu a byl podpírán dlouhými řadami žlábkovaných sloupů a vyztužen byl vznosným žebrovím tak jemným, že bylo úplně k ničemu a navíc ještě ohrožovalo ty, kdo stáli pod ním. K tomu byl ještě, jako vše ostatní v Matherionu plamenných chrámů, celý sál obložen měnavou perletí.

Ehlanina praporce vybrala se značnou péčí a lesklé stěny byly nyní zdůrazněny hýřením barev. Čtyřicet stop dlouhé závěsy z modrého sametu na úzkých oknech byly zdůrazněny saténem, zdi byly vyzdobeny zkříženými korouhviemi a napodobeninami válečných praporců, v uličkách byly nataženy světlé běhouny a sloupy a žebroví byly omotány šarlatovým hedvábím. Místo Sparhawkovu poněkud zaujatému oku připadalo jako venkovský trh vedený barvoslepým podnikatelem.

"Křiklavé," poznamenal Ulath a kouskem látky leštil černé rohy z lidožravého obra na své přilbici.

"Křiklavé skoro sedí," souhlasil Sparhawk. Na sobě měl svou formální černou zbroj a stříbrný surcot. Tamulský kovář,

který na brnění vyklepal zuby a znovu ho vyzdobil, také natřel vnitřek každé složité tepané části a kožené řemení drcenými růžovými lístky na znak jemné, nevyslovené kritiky normálního pachy zbroje. Výsledná směs pachů byla zvláštní.

"Jak vysvětlíme všechny ty strážce stojící kolem Ehlany a Sarabiana?" chtěl vědět Ulathe.

"My nemusíme nic vysvětlovat, Ulathe," pokrčil rameny Sparhawk. "My jsme Elénové a zbytek světa věří, že jsme barbari s podivnými obřady a zvyky, kterým nikdo jiný nerozumí. Já tam svou ženu nenechám sedět bez ochrany, zatímco se Sarabianem klidně oznámí tamulské vládě, že byla právě rozpuštěna."

"Správný názor." Ulathe se vážně podíval na svého přítele. "Ale se Sefrenii budou potíže, to víš."

"Více méně to očekáváme."

"Mohla by to mít snazší, kdyby seděla vedle Zalasty."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Zalasta je poradce vlády. Bude muset být v hlavní lodi s ministry. Sefrenii necháme stranou. Posadím k ní Danae."

"To by mohlo pomoci. Zdá se, že přítomnost tvojí dcery Sefrenii uklidňuje. Ale Xanetii bych k nim nedával."

"To jsem ani nechtěl."

"Jen jsem se ujišťoval. Dostal Engessa nějaké potvrzení, že jeho signál dorazil na místa určení? Jsme si naprosto jistí, že se jeho rozkaz dostal ke všem?"

"On si je jistý. Řekl bych, že Atani používají signální ohně k předávání rozkazů už celá staletí."

"Jen trochu nedůvěřuju vatrám na kopcích jako způsobu předávání zpráv, Sparhawk."

"To je Engessova starost. Ale i když se rozkazy do rána k několika zapadlým posádkám nedostanou, stejně na tom příliš nezáleží."

"Asi máš pravdu. Řekl bych, že jsme udělali, co jsme mohli. Jenom doufám, že se nic nezvrtne."

"Co by se mohlo zvrtnout?"

"Tohle je přesně ten druh uvažování, který naplňuje hřbitovy, Sparhawk. Půjdu jím říct, aby spustili most. Můžeme se do toho dát."

Stragen pečlivě připravil deset tamulských trubačů i ostatní hudebníky a lekci zakončil několika strašlivými hrozbami a instruktážní návštěvou pečlivě obnovené mučírny ve sklepení hradu. Hudebníci všichni oddaně přislíbili, že zahrají správné tóny a vyhnou se improvizacím. Fanfáry, které měly přivítat příchod každého z ministrů císařské vlády, byly Ehlanin nápad. Fanfáry jsou lichotka, pozvedávají ego, neopatrně zavedou do pastí. Ehlanina byla na takovéto věci dobrá. Hloubka jejich politických instinktů Sparhawk občas udivovala.

Aby drželi krok s formálností příležitosti, stáli ozbrojení rytíři Církve v pravidelných rozestupech podél stěn. Pro náhodného pozorovatele nebyli rytíři ničím víc než součástí výzdoby trůnního sálu. Nicméně náhodný pozorovatel by se mýlil. Nehybní muži v oceli tu byli proto, aby zajistili, že jak jednou členové císařské vlády vstoupí do sálu, už ho bez povolení neopustí. A padací most, jenž byl zdvižen okamžitě, jakmile dorazili poslední hosté, dvojnásobně zajišťoval, že se nikdo nezačne nudit a nezatoulá se ven. Sarabian své elénské přátele upozornil, že se císařská rada Tamuli rozrůstala po staletí. Nejříve se rada sestávala pouze z ministrů. Pak ministři uvedli své tajemníky, pak jejich podtajemníky. Touto dobou už to došlo tak daleko, že byli uvedeni i podpobočníci dočasných prozatímních podtajemníků. Titul "člen císařské rady" už byl do značné míry nesmyslný. Zahrnutím takového davu ale bylo zajištěno, že všichni zrádci v císařském sídle budou sehnáni do Ehlaniny pevnosti. Královna Elenie byla natolik bystrá, aby dokonce i samolibost svých nepřátel dokázala použít proti nim.

"Takže?" zeptala se Ehlanina nervózně, když její manžel vstoupil do královského apartmá. Královna Elenie na sobě měla šaty krémové barvy obroubené zlatým lamé a tmavě modrý sametový plášť lemovaný hermelínem. Její koruna vypadala dost křehce, jakási krajková čapka z tepaného zlata vyložená drahokamy zářivých barev. Ale i přes její lehký vzhled Sparhawk věděl - protože ji sám několikrát zdvihal - že je skoro stejně těžká jako slavnostní koruna, která je zamčená v královské pokladnici v Cimmuře.

"Začínají proudit přes padací most," omamoval. "Itagne je vítá. Zná ve vládě každého člověka i sebemenšího významu, takže bude vědět, až přijdou všichni. Jakmile bude poslední uvnitř, rytíři most zvednou." Zadíval se na císaře Sarabiana, který postával u okna a nervózně si okusoval nehty. "Už to nebude trvat dlouho, Vaše Veličenstvo," řekl mu. "Nepřevléknete se?"

"Tamulský plášť je určen k tomu, aby zakryl spoustu nedostatků, princí Sparhawk, takže zakryje i moje západní šaty - a můj rapír. Nepůjdu tam neozbrojený."

"Postaráme se o tebe, Sarabiane," ujišťovala ho Ehlanina.

"Raději to zvládnou sám, máti." Císař se náhle nervózně zasmál. "Špatný vtip, možná, ale je v něm hodně pravdy. Vychovala jsi mě, Ehlanino, od mého politického dětství. V tomto ohledu jsi moje matka."

"Jestli mi někdy řeknete mámi, už na vás nikdy nepromluví, Vaše Veličenstvo."

"To bych si dřív ukousl jazyk, Vaše Veličenstvo."

"Jaký je obvyklý postup, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Sparhawk Sarabiana, když stáli a nahlíželi pootevřenými dveřmi se závěsem do rychle se plnícího trůnního sálu.

"Jakmile se sem všichni dostaví, Subat svolá schůzi k pořádku," vysvětloval Sarabian. "Tehdy vstupuju já - obvykle za zvuků toho co tu, v Matherionu, vydávají za hudbu."

"Stragen dohlédne na to, že tvůj velkolepý vstup bude opravdu velkolepý," ujistila ho Ehlanina. "Fanfáry skládal sám."

"Jsou všichni elénští zloději umělci?" podivil se Sarabian. "Talen maluje, Stragen skládá hudbu a Caalador je nadaný herec."

"Zdá se, že přitahujeme talenty," usmála se Ehlanina.

"Měl bych vysvětlit, proč je nás na pódiu tolik?" zeptal se Sarabian s pohledem upřeným na Mirtai a Engessu.

Ehlana zavrtěla hlavou. "Nikdy nevysvětluji. Je to známka slabosti. Vejdu zavěšená do tebe a oni se nám budou všichni plazit u nohou."

"Říká se tomu devótní prostrace, Ehlano."

"To je jedno." Ehlana pokrčila rameny. "Až se znovu postaví, budeme tam sedět obklopeni svými strážemi. Tehdy převezeš schůzi ty. Nenech Subata ani začít. Dneska máme náš vlastní pořad jednání a nemáme čas poslouchat ho, jak blekotá o vyhlídkách na úrodu pšenice na edomských pláních. Jak se cítíš?"

"Nervózní. Ještě nikdy jsem nesvrhával vládu."

"Já vlastně taky ne - pokud nepočítáš to, co jsem udělala v Bazilice když jsem dosadila Dolmanta za Arcipreláta."

"Že to ve skutečnosti neudělala, Sparhawk?"

"Ó ano, Vaše Veličenstvo - úplně sama. Byla skvělá."

"Prostě pořád mluv, Sarabiane," radila mu Ehlana. "Jestli se tě někdo pokusí přerušit, ukřič ho. Ani se nesnaž předstírat zdvořilost. Tohle je tvoje slavnost. Nebuď smířlivý nebo rozumný. Místo toho buď chladný a rozzuřený. Jsi dobrý v řečnění?"

"Nejspíš ne. Nenechávali mě mluvit na veřejnosti příliš často - jen při slavnostním udělování hodností na univerzitě."

"Mluv pomalu. Máš sklon mluvit moc rychle. Polovina jakékoliv dobré řeči spočívá v její kadenci. Využívej odmlky."

Měň sílu hlasu od křiku k šepotu. Překvap je. Předved' jim slušnou podívanou."

Sarabian se rozesmál. "Jsi šarlatánka, Ehlano."

"Přirozeně. Na tom je založená celá politika - na lsti, klamu a šarlatánství."

"To je strašné!"

"Ovšem. Proto je to taky taková legrace."

Jak každý z ministrů vstupoval do trůnního sálu, břeskne fanfáry odrážející se od klenutého stropu měly žádoucí efekt. Ministři ve svých hedvábných pláštích všichni vypadali, že jsou sami zaraženi svou mimořádnou důležitostí. Na svá místa se dostávali vznešeným, pomalým krokem s vážnými, dokonce povýšenými, výrazy. Pondia Subat, ministerský předseda, se zdál obzvlášť spokojen sám se sebou. Vznešeně seděl sám v karmínově čalouněném křesle po straně pódia, na němž stál trůn, a majestátně shlížel na ostatní úředníky zaplňující sedadla po obou stranách široké ústřední uličky.

Kancleř pokladu seděl s Teovinem, ředitelem tajné policie, a několika dalšími ministry. Zdálo se, že v této skupince se hodně šeptá.

"To bude pravděpodobně opozice," poznamenala Ehlana. "Želvin je do toho určitě zapletený a ostatní jsou v tom skoro určitě namočení taky - více nebo méně." Obrátila se k Talenovi, který stál těsně za ní oděný ve svých krátkých pážecích kalhotách. "Dávej dobrý pozor na tamtu skupinku," nařídila mu. "Chci zprávu o jejich reakcích. Měli bychom být schopni odhadnout stupeň jejich viny z výrazů jejich tváří."

"Ano, má královno."

Pak se v masivních dvojítech dveřích do trůnního sálu krátce objevil Itagne a mávl rukou na Ulatha, znamení, že všichni důležití úředníci dorazili.

Ulath stojící po straně pódia přikývl a zvedl ke rtům svou trubku z rohu lidožravého obra.

Zdálo se, jakoby se sál v šokovaném tichu zachvěl, když se pod perleťovými stěnami rozezněl barbarský zvuk obřího rohu, hluboký a drsný. Mohutné dveře se zabouchly a dva ozbrojení rytíři, jeden Cyrinik celý v bílém, druhý Pandion celý v černém, se postavili před vchod.

Ministerský předseda se zvedl.

Ulath třikrát uhodil násadou své sekery o zem, aby si vynutil ticho.

Císař sebou cukl.

"Co se děje, Sarabiane?" zeptala se Mirtai.

"Sir Ulath právě rozbil několik dlaždic."

"Můžeme je nahradit kostmi," ujistila ho Mirtai. "Než skončí den, bude se jich tu pár povalovat."

"Volám radu k pořádku," pronesl melodicky Subat.

Ulath znovu uhodil do podlahy.

Sparhawk se rozhlédl po trůnním sále. Každý byl na svém místě. Sefrenie ve svém bílém styrickém rouchu seděla s princeznou Danae a Caaladorem na vzdálenějším konci sálu. Xanetie, také v bílém, seděla na bližším konci s Kaltenem a Beritem. Melidere seděla na malém ochozu s devíti císařskými manželkami. Chytrá baronka pečlivě pěstovala přátelství se Sarabianovou první ženou, Cieronnou, členkou jedné z nejvznešenějších rodin Tamulské země a matkou korunního prince. Jejich přátelství bylo touto dobou již tak důvěrné, že Melidere obvykle zvali, aby se státních záležitostí účastnila v doprovodu císařoven. Nicméně její přítomnost mezi nimi měla tentokrát vážný důvod. Sarabian měl ženu z každého z devíti království a bylo docela možné, že některá z nich podlehla svodům. Sparhawk si byl zcela jist, že Elysoun, Valesianka s nahými nadry, nemá s politikou nic společného. Byla na politiku prostě příliš zaneprázdněná. Teganskou ženu, Gahenas, puritánku posedlou svou osobní cudností a oddanou republice, spiklenci pravděpodobně ani nenavštívili. Torellie z Arjuny a Chacol z

Cynesgy ale byly v silném podezření. Obě si zřídily něco, čemu se dalo říkat soukromý dvůr a který hojně navštěvovali šlechtici z jejich domoviny. Melidere dostala příkaz obě zvlášť bedlivě sledovat kvůli případným neobvyklým reakcím na odhalení Zalastovy pravé politické příslušnosti.

Sparhawk si povzdechl. Bylo to tak složité. Přátelé i nepřátelé vypadali stejně. Z dlouhodobého hlediska by se mohlo ukázat, že Xanetiin neobvyklý dar je mnohem cennější než pomoc celé armády.

Vanion, který se nevtíravě přiřadil k rytířům stojícím podél stěn, zvedl ruku a nejdříve spustil a pak opět zvedl hledí. Byl to signál, že všichni jsou na svých místech. Stragen, který byl se svými trubači za pódiem, krátce přikývl na znamení, že

si toho všiml.

Pak se Sparhawk blíže podíval na Zalastu, který, aniž o tom věděl, byl čestným hostem celé události. Styrik seděl s výrazem plným obav mezi ministry a jeho bílý oděv vypadal poněkud nemístně mezi hedvábnými plášti jasných barev. Zjevně si uvědomoval, že se něco chystá, a stejně zjevně netušil, co by to mohlo být. To už bylo něco. Přinejmenším nikdo z vnitřního okruhu nebyl sveden. Sparhawk tuto myšlenku podrážděně setřásl. Za daných okolností byla určitá podezřivost přirozená, ale neovládána by se mohla změnit v nemoc. Udělal kyselé obličej. Ještě jeden takový den a začne podezřívát i sám sebe.

"Volám radu k pořádku!" zopakoval Pondia Subat.

Ulath rozbil několik dalších dlaždic.

"Na rozkaz Jeho císařského Veličenstva, císaře Sarabiana, volám tuto radu k pořádku!"

"Dobrý bože, Subate," zaúpěl Sarabian napůl pro sebe, "to chceš zničit celou podlahu?"

"Pánové, Jeho císařské Veličenstvo, Sarabian Tamulský!"

Zazněla jediná trubka, jasný, zvukový motiv vznešeně klesajících tónů. Pak se připojil další nástroj a opakoval původní motiv o tercii výš - pak další trubka o další tercii výš. Pak, v mocném crescendo a ještě výš, se všichni hudebníci připojili a naplnili trůnní sál chvějivou ozvěnou.

"Působivé," poznamenal Sarabian. "Půjdem?"

"Ještě ne," zarazila ho Ehlana. "Hudba se změní. Tehdy vyrazíme. Dávej pozor na mou ruku na své paži. Nech mě udat tempo. A nenadskoč, až se dostaneme k trůnům. Stragen má v různých částech sálu poschovávanou celou dechovou kapelu. Zakončení bude hřímavé. Zastav se, drž hlavu vzhůru a tvař se královsky. Snaž se co nejvíc vypadat jako bůh." "Bavíš se dobře, Ehlano?"

Ehlana se rozpustila usmála a mrkla na něj. "Teď," pravila, "flétny tam vzadu převzaly motiv. To je náš signál. Hodně štěstí, příteli můj." Lehce ho políbila na tvář a spočinula mu rukou na paži. "Jedna," řekla naslouchajíc pozorně hudbě.

"Dvě." Zhluboka se nadechla "Teď." A císař Tamuli a královna Elenie prošli klenutým vchodem a za zvuků fléten v pozadí sálu tiše pějících žalostný doprovod ke Stragenově hlavnímu motivu, nyní posunutého do moll, kráčeli královským tempem ke svým zlatým trůnům. Těsně za nimi šli Sparhawk a Mirtai, Engessa a Bevier. Talen, Alean a Itagne, který pořád ještě trochu supěl z toho běhu chodbami, je následovali.

Jak se královská družina blížila k trůnům, Stragen, který používal svůj rapír jako taktovku, vedl své skryté hudebníky k fortissimu opakujícímu hlavní motiv. Zvuk byl drtivý. Nebylo zcela jisté, zda členové císařské rady padli na tváře ze zvyku či zda je srazil ohromný nápor vzduchu. Stragen prudce mávl rapírem na bok a hudebníci náhle zmlkli, jako když utne, a nechali ozvěnu rozechvívát vzduch jako by to byl duch.

Pondia Subat se zvedl. "Bylo by Vaše Veličenstvo tak laskavo a věnovalo tomuto shromáždění několik poznámek než začneme?" zeptal se téměř urážlivě nadřazeným tónem. Otázka byla pouhou formalitou, spíše obřadem. Císař na těchto zasedáních tradičně nemluvil.

"No, vlastně ano, myslím, že bych mohl, Pondio Subate," opáčil Sarabian a vstal. "To je od tebe hezké, kamaráde, že ses zeptal."

Subat na něj zůstal civět s otevřenými ústy a nevěřicným výrazem. "Ale -"

"Chtěl jsi něco říct, Subate?"

"Je to velice neobvyklé, Vaše Veličenstvo."

"Já vím. Osvěžující, což? Musíme toho dneska zvládnout spoustu, Subate, takže se do toho dáme."

"Vaše Veličenstvo se se mnou neporadilo. Nemůžeme pokračovat, když nevím, jaké záležitosti jsou -"

"Sedni si, Subate!" štěkl Sarabian. "Čekej!" Jeho tón byl velitelský. "Zůstaneš zticha, dokud ti nedovolím promluvit."

"Nemůžete -"

"Řekl jsem sednout!"

Subat se zalekl a sesul se do křesla.

"Tvoje hlava teď nedrží na krku právě nejpevněji, pane ministerský předsedo," prohlásil Sarabian hrozivě, "a jestli na mě nevhodně kývneš, mohla by prostě spadnout. Chodil jsi po špičkách těsně na hranici zrady, Pondio Subate, a to mě víc než jen rozčílilo."

Ministerský předseda smrtelně zbledl.

Sarabian začal po pódiu přecházet sem a tam, tvář jako bouřkový mrak. "Bože, prosím tě, ať zůstane stát na místě," zašeptala Ehlana. "Nemůže předvést patřičnou řeč, když pobíhá po pódiu jako splašená gazela."

Pak se císař zastavil na samém okraji lehce zdviženého pódia. "Nehodlám mařit čas banalitami, pánové," omámil své vládě neotesaně. "Měli jsme tu krizi a já jsem čekal na to, zda ji vy zvládnete. Zklamali jste mě - možná proto, že jste měli příliš mnoho práce se svými obvyklými politickými hřítkami. Císařství vyžaduje obry a jediný, kdo mi sloužil, byli trpaslíci. Proto jsem se musel já s krizi vyrovnat osobně. A to jsem dělal posledních několik měsíců, pánové. Už na vás, pánové, nezáleží. Já jsem vláda."

Od ministrů a jejich podřízených zazněly výkřiky pobouření.

"Jde na to moc rychle!" vykřikla Ehlana. "Měl se k tomu postupně dostat."

"Nebud' tak kritická," brzdil ji Sparhawk. "Je to jeho proslov. Nech ho, ať si to udělá podle sebe."

"Vyžadují ticho!" prohlásil Sarabian.

Rada mu nevěnovala pozornost. Pokračovali ve vzrušeném breptání. Císař rozevřel svůj plášť, aby ukázal svůj elénský oděv, a pak vytasil rapír. "Řekl jsem TICHŮ!" zařval.

Všechno utichlo.

"Prvního muže, který mě přeruší, napíchnu na stěnu jako motýla," oznámil jim Sarabian. Pak prudce mávl rapírem.

Hvízdavý zvuk ostří procházejícího vzduchem mrazil jako sama smrt. Sarabian si prohlédl shromážděné úředníky. "To

už je trochu lepší," řekl. "Ať to tak zůstane." Opřel špičku rapíru o podlahu a zlehka zkřížil ruce na jeho jílci. "Moje rodina po staletí závisela na ministrech, kteří vyřizovali denní záležitosti vlády," pokračoval. "Naše důvěra očividně nebyla na místě. Postačovali jste - tak tak - v časech klidu a pokoje, ale když nastala krize, začali jste se henžit jako mravenci, víc vás zajímala ochrana vašeho majetku, vaše osobní výsady a pokračování drobného soupeření mezi vašimi odděleními, než dobro mého císařství - a to je jedna věc, na kterou jste všichni zřejmě zapomněli. Je to moje císařství. Moje rodina z této skutečnosti moc nedělala, ale myslím, že nastal čas, aby vám to někdo připomněl. Vy sloužíte mně a sloužíte jen proto, že si to já přeju, ne proto, že se to vám hodí."

Všichni úředníci zírali na muže, kterého pokládali za neškodného výstředníka. Sparhawk zahlédl uprostřed trůnního sálu pohyb. Rychle se podíval zpátky do čela a spatřil, že Teovinovo křeslo podezřele zeje prázdnotou. Ředitel tajné policie byl mnohem chytřejší a rychlejší než jeho kolegové, odhodil veškerou důstojnost a hbitě se po rukou a po kolenou plazil k nejbližšímu východu. Kancléř pokladu Gashon, hubený, bezkrevný a s řídkými vlasy, seděl vedle Teovinova prázdného křesla a zíral na Sarabiana v otevřené hrůze.

Sparhawk rychle pohlédl na Vaniona a Preceptor přikývl. Vanion plížícího se policistu zahlédl také.

"Když jsem si uvědomil, že jsem vybral malé lidi s malou myslí, aby řídili mé císařství," pokračoval Sarabian, "obrátil jsem se k Zalastovi ze Styrika o radu. Kdo by lépe jednal s nadpřirozenem než Styrici? Byl to Zalasta, kdo mi poradil, abych přímo Arciprelátovi Dolmantovi z chyrellské Církve poslal žádost o pomoc, a jádrem této pomoci měl být princ Sparhawk z Elenie. My Tamulci se pyšníme svou jemností a svou vzdělaností, ale ujist'uji vás, že ve srovnání s Elény jsme pouhé děti. Státní návštěva mé drahé sestry Ehlany byla tak trochu úskokem, který měl zakrýt to, že našim hlavním cílem je přivést jejího manžela, sira Sparhawka, do Matherionu. Já i královna Ehlana jsme se dobře bavili, když jsme vás klamali - a vás není nijak těžké oklamat, pánové - zatímco princ Sparhawk a jeho společníci pátrali po kořenech nepokojů tady v Tamuli. Jak jsme předpokládali, naši nepřátelé jednali."

Na jedné straně dveří se odehrála krátká, mlčenlivá roztržka. Vanion s Khaladem silou zabránili řediteli tajné policie v odchodu.

"Máš nějaké neodkladné povinnosti jinde, Neovine?" protáhl Sarabian.

Teovin měl v očích divoký výraz a na svého císaře hleděl s otevřenou nenávistí.

"Jestli jsi se mnou nespokojen, Teovine, bude mým potěšením ti dát zadostiučinění," řekl mu Sarabian a významně si pohrával se svým rapírem. "Prosím, vrať se na své místo. Moji sekundanti se u tebe ohlásí, až to tu skončíme."

Vanion uchopil ředitele tajné policie za paži, obrátil ho a ukázal na prázdné křeslo. Pak, nepříliš jemně, ho postrčil.

"Tenhle rozvláčný úvod už mě začíná nudit, pánové," oznámil jim Sarabian, "takže proč nepřejít rovnou k věci? Ten pokus o převrat tady v Matherionu byl přímou odpovědí na příjezd sira Sparhawka. Rozličné nepokoje, kvůli kterým se v posledních několika letech Atani honili z jednoho konce kontinentu na druhý, měly jeden zdroj, jeden jediný. Máme jediného nepřítele a on vytvořil silné spiknutí, které mělo za cíl svrhnout vládu, vyrvat mi můj trůn a - jak jsem měl asi předvídat, vzhledem k přirozenosti těch, kdo předstírají že mi slouží - měl ochotné spolupracovníky v samotné vládě." Někteří hodnostáři zalapali po dechu, ostatní se tvářili provinile.

"Tomuto věnujte značnou pozornost, pánové," pokračoval Sarabian. "Teď to začíná být zajímavé. Mnoho z vás se divilo dlouhé nepřítomnosti ministra vnitra Kolaty. Jsem si jist, že vás potěší informace, že Kolata se k nám teď připojí." Obrátil se k Ulatovi. "Byl bys tak laskav a pozval ministra vnitra, aby vstoupil, pane rytíři?" požádal.

Ulat se uklonil a Kalten se zvedl, aby se k němu připojil.

"Ministr Kolata, náčelník policie celého císařství, ví hodně o zločinném jednání," pronesl Sarabian. "Jsem si naprosto jist, že jeho analýza současné situace bude poučná."

Kalten s Ulatem se vrátili s popelavým ministrem vnitra mezi sebou. Nebylo to to, že Kolata měl očividně strach, co vyvolalo výkřiky ostatních úředníků, ale spíš skutečností, že náčelník císařské policie byl v řetězech.

Císař Sarabian stál klidně, zatímco členové jeho rady hlasitě protestovali. "Jak to zatím zvládám, Ehlano?" zeptal se koutkem úst.

"Já bych to udělala jinak," řekla mu královna, "ale je to jen otázka stylu. Až to skončí, pořádně tito zkritizuju." Pohlédla na úředníky, kteří postávali a vzrušeně hovořili. "Nenech je pokračovat moc dlouho. Připomeň jim, kdo to tu vede. Buď velmi odhodlaný."

"Ano, máti." Usmál se Sarabian. Pak si prohlédl vládu a zhluboka se nadechl. "TICHO!" zařval mocným hlasem. Nastalo ohromné ticho.

"Toto řízení nebude dál přerušováno," oznámil jim Sarabian. "Pravidla se změnila, pánové. Nebudeme už předstírat, že jsme civilizovaní. Já vám řeknu, co máte dělat, a vy to uděláte. Rád bych vám připomněl, že vy nejen sloužíte, protože si to přeju, vy také budete žít dál pouze proto, že si to budu přát. Ministr vnitra je vinen velezradou. Všimněte si, že nebyl žádný soud. Kolata je vinen, protože já říkám, že je vinen." Sarabian se odmlčel, když si uvědomil něco dalšího. "Moje moc v Tamuli je neomezená. Já jsem vlada a já jsem zákon. Budeme Kolatu vyslýchat dosti podrobně. Dávejte pozor na jeho odpovědi. Vaše postavení ve vládě - přímo vaše životy - mohou záviset na tom, co řekne. Ministr zahraničí Oscagne bude Kolatu vyslýchat - ne kvůli jeho vině, která již byla potvrzena - ale kvůli zapojení ostatních. Dostaneme se tomu jednou provždy na kloub. Můžeš pokračovat, Oscagne."

"Ano, Vaše Veličenstvo." Oscagne se zvedl a zatímco si Sarabian sedal na trůn, na okamžik postál v hlubokém zamyšlení. Oscagne na sobě měl černý hedvábný plášť. Výběr barvy byl záměrný. I když byly černé pláště neobvyklé, nebyly neznámé. Soudci a císařští žalobci vždycky nosili černou. Pochmurná barva podtrhávala bledost ministra zahraničí a ta zase zesilovala jeho zachmuřený výraz.

Khalad přišel s prostým dřevěným stolem a postavil ho před pódium. Kalten s Ulatem přivedli ministra vnitra dopředu a neobřadně ho strčili na stolicí.

"Chápete svou nynější situaci, Kolato?" otázal se Oscagne vězně.

„Nemáte žádné právo mě vyslýchat, Oscagne,“ odpověděl Kolata rychle.
„Polámej mu prsty, Khalade,“ nařídil Sparhawk ze svého místa těsně za Ehlaniným trůnem.
„Ano, pane,“ řekl Khalad. „Kolik?“
„Začni s jedním nebo dvěma. Pokaždé, když začne mluvit o Oscagnových právech - nebo o svých - zlomíš mu další.“
„Ano, můj pane.“ Khalad uchopil ministrovo zápěstí.
„Zastavte ho!“ zakvílel Kolata s hrůzou. „Zastavte ho někdo!“
„Kaltene, Ulathe,“ ozval se znovu Sparhawk, „zabijte prvního, kdo se pohne.“
Kalten vytasil meč a Ulathe pozvedl sekeru.
„Vidíte, příteli, jak na tom jste,“ řekl Oscagne muži na stoli. „Předně nejste nijak oblíbený a díky rozkazu prince Sparhawka se právě vypařily i sebemenší zbytky náklonnosti, kterou by k vám mohl kdo chovat. Vy mluvit budete, Kolato. Dříve nebo později promluvíte. Můžeme to udělat bezbolestně nebo to můžeme udělat tím druhým způsobem, ale vy budete odpovídat na mé otázky.“ Oscagnův výraz byl nesmiřitelný.
„Oni mě zabijí, Oscagne!“ žadonil Kolata. „Oni mě zabijí, když promluví.“
„Tak to jste v těžké situaci, Kolato, protože my vás zabijeme, když nepromluvíte. Dostáváte rozkazy od Cyrgona, že?“
„Cyrgona? To je směšné!“ vybuchl Kolata. „Cyrgon je mýtus.“
„Ó, opravdu?“ Oscagne na něj hleděl s opovržením. „Nedělejte ze mě hlupáka, Kolato. Nemám na to trpělivost. Vaše rozkazy pocházejí z cynesganského velvyslanectví, že ano? A většinou je doručoval muž jménem Krager.“
Kolata na něj zíral s otevřenými ústy.
„Zavřete ústa, Kolato. Vypadáte jako pitomec, když je máte takhle otevřená. O vaší zradě víme hodně. Jediné, co od vás opravdu chceme slyšet, je několik podrobností. Nejdříve se s vámi setkal někdo, komu jste měl důvod věřit - a pravděpodobně někdo, koho jste si vážil. To okamžitě vylučuje Cynesgana. Každý Tamulec k Cynesganům necítí nic jiného než pohrdání. Vzhledem k našemu typickému pocitu nadřazenosti to rovněž vylučuje Arjuhana nebo Eléna z kteréhokoli západního království. Tím nám zbývá pouze jiný Tamulec nebo možná Atan nebo -“ Oscagnovy se najednou rozšířily oči a vypadal jako zasažený bleskem. „Nebo Styrik!“
„To je absurdní,“ posmíval se Kolata slabě. Ale v očích měl divoký výraz a těkal pohledem sem a tam jako člověk hledající, kam by se ukryl.
Sparhawk zadumaně pozoroval Zalastu. Kouzelníkova tvář byla smrtelně bledá, ale oči ukazovaly, že se stále ještě kontroluje. Bude třeba něco víc, aby ho to postrčilo přes okraj. Velký Pandion položil ruku na jílec svého meče, dávaje tím Oscagnovi předem připravené znamení.
„Zdá se, že takhle se nikam nedostanem, kamaráde,“ protáhl Oscagne vzpomínávající se z překvapení. „Myslím, že potřebujeme nějaké povzbuzení.“ Otočil se a podíval se na Xanetii. „Byla byste tak laskavá, Anarae?“ požádal ji. „Zdá se, že se náš vážený ministr s námi nechce podělit o své znalosti. Myslíte, že byste ho mohla přesvědčit, aby změnil názor?“
„Já pouze pokusit se mohu, Oscagne z Matherionu,“ odpověděla Xanetie. Prošla sálem a z jakéhosi důvodu se rozhodla k vězni přiblížit z té strany, kde seděla Sefrenie, a ne z opačné, z níž se dívala. „Ty máš strach, Kolato z Matherionu,“ pravila vážně, „a strach tvůj tebe odvážným činí, protože ty si myslíš, že ať ti, kdo tělo tvé zajali, tobě mnoho ublížit mohou, ten, kdo duši tvoji zotročil, by hůře tobě učinit mohl. Teď s ještě větším strachem ty bojovati musíš. Pohlédni na mne, Kolato z Matherionu, protože já tebe navštívím tou největší hrůzou. Promluvíš a promluvíš o své vůli?“
„Nemohu!“ zanařikal Kolata.
„Pak jsi ztracen. Popatři na mne, jakáž vpravdě jsem a zvaž dohře osud svůj, protože já jsem smrt, Kolato z Matherionu, smrt horší tvých nejhorších představ.“ Barva jí pomalu mizela z tváří a záře uvnitř byla nejdříve slabá. Stála tam a hleděla na něj s bradou zdviženou a s hlubokým smutkem v očích a její záře pomalu sílila.
Kolata zaječel.
Ostatní úředníci se hrabali na nohy, tváře vyděšené a jejich blekotání se náhle změnilo na vriskot.
„Sedněte si!“ zahměl Sarabian „a buďte zticha!“
Pár jich tím dohnal k poslušnosti. Ale většina byla příliš vyděšená. Dál ustupovali od Xanetie a pronikavě ječeli.
„Můj lorde Vanione,“ zavolal Sarabian přes nastalou vřavu, „nastolil bys, prosím, pořádek?“
„Hned, Vaše Veličenstvo.“ Vanion zaklapl své hledí, vytasil meč z pochvy a zvedl štít. „Taste meče!“ vyštěkl rozkaz. Ozval se ocelový skřípot, jak rytíři Církve tasili meče. „Kupředu!“ nařídil Vanion.
„Rytíři rozestavení podél stěn vykročili s řinčením vpřed, meče napřažené, a stahovali se k vyděšeným úředníkům. Vanion natáhl ruku obalenou ocelí a špičku meče opřel o krk ministerského předsedy. „Císař vám nařídil se posadit, Pondio Subate,“ řekl. „Udělejte to! TĚD!“
Ministerský předseda klesl na své sedadlo, náhle se víc bál Vaniona než Xanetie.
Pár členů rady bylo třeba odlovit a násilím vrátit na jejich místa a jednoho poměrně sportovně založeného - ministr veřejných prací, pomyslel si Sparhawk - přiměli slézt ze závěsu, na který se vyšplhal, pouze pod hrozbou Khaladova samostřilu. Pořádek byl obnoven. Když se rada vrátila - nebo byla vrácena - na svá místa, našli kancléře pokladu ležet na podlaze s prázdnými očima a z otevřených úst mu vybublávala pěna. Vanion ho dost zběžně prohlédl. „Jed,“ oznámil krátce. „Zdá se, že si ho vzal sám.“
Ehlana se otřásla.
„Prosím, Anarae,“ obrátil se Sarabian na Xanetii, „pokračuj ve vyšetřování svém.“
„Jak si Vaše Veličenstvo přeje,“ odpověděla tím zvláštním znělým hlasem a obrátila se na Kolatu. „Promluvíš a o své vůli, Kolato z Matherionu?“ zeptala se.
Kolata se choulil v hrůze.

"Budiž tedy." Xanetie natáhla ruku a přiblížila se. "Prokletí Edaemovo spočívá na mně," varovala ho, "a já jeho značku nosím. O kletbu tuto se s tebou podělím. Snad olituješ mlčení svého, až maso tvé zhnije a roztaje na kostech tvých jako vosk. Nastal čas rozhodnutí, Kolato z Matherionu. Mluv nebo zhyň. Kdo jest ten, co uloupil věrnost tvou pánu tvému ustanovenému?" Její ruka, mnohem smrtonosnější než Vanionův meč, byla jen několik palců od Kolatova popelavého obličeje.

"Ne!" zavřískl. "Ne! Budu mluvit!"

Nad brebentickým ministrem se náhle objevil mrak, ale Sparhawk byl připraven. Napůl ukrytý za Ehlaniným trůnem si stáhl rukavice a pokradmu vybral safírovou růži z jejího vězení. "Modrá růže!" pronesl ostře. "Znič ten mrak!"

Bhelliom se v jeho rukách zavlhl a tmavá, téměř hmotně vypadající skvrna intenzivní temnoty se rozervala, zaškubala sebou jako vlajka na stožáru uprostřed hurikánu a pak odletěla a byla pryč.

Jak bylo jeho kouzlo zlomeno, Zalastu to vrhlo zpět do křesla. Napůl se zvedl a pak opět klesl, svíjel se a sténal, jak se do něj zářily rozervané okraje zlomeného vlastního kouzla. Převrátil křeslo a v křečích se zhroutil na podlahu jako člověk stížený záchvatem.

"Byl to on!" zaječel Kolata a ukazoval chvějící se rukou. "Byl to Zalasta! On mě přiměl, abych to udělal!"

Sefreniin namáhavý dech byl jasně slyšitelný. Sparhawk se na ni ostře podíval. Klesla zpět téměř stejně otřesená jako sám Zalasta. Oči měla plné nevěry a hrůzy. Danae, povšiml si Sparhawk, k ní mluvila, hovořila rychle a ručkama pevně objímala obličej své sestry.

"Proklínám tě, Sparhawk!" Slova zněla jako skřípavé krákorání, jak se Zalasta, s pomocí své berly, hrabal na nohy.

Tvář měl otřesenou a zkroucenou pocitem bezmoci a vztekem. "Jsi moje, Sefrenie, moje!" zavyl. "Toužil jsem po tobě celou věčnost, díval jsem se, jak mi tě ta tvoje zlodějská, darebná bohyně krade! Ale už ne! Takhle se zbavím navždy dětské bohyně a jejího vlivu na tebe!" Zakroužil svou smrtící berlou a namířil. "Zhyň, Aphrael!" zavřískl.

Sefrenie popadla bez přemýšlení Sparhawkovu dceru do náručí a rychle se na sedadle obrátila chráníc tak holčičku svým vlastním tělem a dobrovolně nabízejíc záda Zalastově zuřivosti.

Sparhawkovi se zastavilo srdce, když z vrcholku berly vyletěla ohnivá koule.

"Ne!" vykřikl Vanion a snažil se vyrazit vpřed.

Ale to už tam byla Xanetie. Její rozhodnutí přiblížit se ke Kolatovy ze Sefreniiny strany sálu bylo určitě ovlivněno tím, že postřehla to, co leželo v Zalastově mysli. Vědomě se postavila tak, aby ochránila svou nepřítelkyni. Beze strachu čelila zuřícímu Styrikovi. Syčící ohnivá koule letěla ztichlým trůnním sálem a nesla s sebou všechnu Zalastovu staletí starou nenávist.

Xanetie napřáhla ruku a, jako ochočený ptáček vracející se na ruku, která ho krmí, se jí planoucí koule usadila na dlani. Jen se slabým náznakem úsměvu na rtech Delphaeanka sevřela prsty kolem Zalastovy směštané nenávisti. Na okamžik jí mezi bledými prsty vytryskl jasný plamen a pak ohnivého posla smrti vstřebala, její vnitřní oheň ho dokonale strávil. "Co teď, Zalasto ze Styriku?" zeptala se zuřícího kouzelníka. "Co navrhuješ nyní? Přeješ si se mnou zápasit a život svůj ohrožit? Či se snad, jako spráskaný pes, jínž jsi, přikrčíš a prchneš před hněvem mým? Protože já tebe znám. Byl to tvůj otrávený jazyk, který srdce sestry mé proti mně poštval. Prchni, pane lži. Netýrej uši Sefrenie déle odpornými pomluvami svými. Jdi. Já tebe se zříkám. Jdi."

Zalasta zavyl a v tomto zvuku byl celý život plný nenaplněné touhy a nejčernějšího zoufalství.

Pak zmizel.

KAPITOLA

DVACÁTÁ

VÝRAZ CÍSAŘE SARABIANA BYL při pohledu na masakr své vlády tak nějak odtazítý. Někteří úředníci byli zjevně v šoku, ostatní bezcílně pobíhali sálem a blekotali. Několik se jich seskupilo u hlavních dveří a úpěnlivě prosilo rytíře, aby je pustili ven.

Oscagne, s neochvějným výrazem diplomata, se přiblížil k pódiu. "Překvapivý obrat událostí," poznamenal, jakoby hovořil o nečekané letní přepršce. Pečlivě si upravil svůj černý plášť a čím dál víc připomínal soudce.

"Ano," souhlasil Sarabian, stále ztracený v myšlenkách. "Myslím, že bychom z toho i tak něco mohli vytěžit.

Sparhawk, je to vězení dole ve sklepení funkční?"

"Ano, Vaše Veličenstvo. Architekt byl velice důkladný."

"Dobrá."

"Co máš na mysli, Sarabiane?" dotazovala se Ehлана.

Sarabian se na ni uculil a na okamžik vypadal jako chlapec. "To tě nepovím, drahóško," odpověděl v příšerné imitaci Caaladorova nářečí. "Nechco tě přepravit o překvapení."

"Prosím, Sarabiane," povzdechla si královna unaveně.

"Jen se kókéte, Královskostě. Chestám se jedno ráno zasadět úplně sám."

"Zlobíš mě, Sarabiane."

"Ty už mě nemiluješ, máti?" Tón jeho hlasu byl vzrušený a exaltovaný.

"Muži!" prohlásila královna a obrátila oči v sloup.

"Jen mě sledujte, přátelé," oznámil jim císař. "Zjistíme, jak jsem se naučil své úkoly." Povstal. "Lorde Vanione," zavolal.

"Byl byste tak hodný a vrátil naše hosty na jejich místa?"

"Hned, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion. Vanion, předem upozorněný na Zalastovu zradu, se plně ovládal.

Vyštěkl několik krátkých rozkazů a rytíři Církve rozhodně doprovodili rozrušené úředníky k jejich křeslům.

"Co to dělal?" dožadovala se Ehлана odpovědi od svého manžela napjatým šepem. "Proč se pokoušel napadnout

Danae?"

"To neudělal, láska," odpověděl Sparhawk a rychle přemýšlel. "Snažil se napadnout Aphrael. Copak jsi ji neviděla? Stála těsně vedle Sefrenie."

"Opravdu?"

"Ovšem. Myslel jsem, že ji každý v místnosti vidí, ale asi jsem to byl jen já a Zalasta. Proč si myslíš, že tak rychle utekl? Aphrael se mu právě chystala vytrhnout srdce a sníst ho před jeho vlastníma očima."

Ehlana se otřásla.

Císař Sarabian znovu došel na přední okraj pódia. "Uklidněte se pánové," poradil jim rázně. "Ještě jsme tady neskončili. Mám za to, že vás všechny odhalení Zalastova pravého postoje - tedy aspoň některé z vás - překvapilo. Zklamali jste mě, pánové moji - většina z vás kvůli naprostému nedostatku postřehu, zbytek proto, že jste si neuvědomili, že do Zalasty vidím - a do vás taky - jako do zrcadla. Někteří z vás jsou zrádci, zbytek pouze hlupáci. Ani jeden druh mužů ve svých službách nepotřebuji. Je mou velice nepříjemnou povinností vám omámit, že za dnešního slunce východu se atanské posádky po celém Tamuli pohnuly ze svých kasáren a všichni lidé v císařských úřadech byli nahrazeni někým z jejich řad. S výjimkou Matherionu je v celém císařství vyhlášeno stanné právo."

Zírali na něj s otevřenými ústy.

"Atane Engesso," pravil Sarabian.

"Ano, Sarabiane-císaři?"

"Byl bys tak laskav a odstranil tuto jedinou výjimku? Vezmi své Atany ven do města a ujmí se ho."

"Provedu, Sarabiane-císaři." Engessův úsklebek byl velice široký.

"Buď rozhodný, Engesso. Ukaž mým poddaným mou pěst."

"Stane se, jak si přeješ, Sarabiane-císaři."

"Skvělý chlapík" zamumlal Sarabian natolik hlasitě, aby ho vysoký Atan krácející ke dveřím zaslechl.

"Vaše Veličenstvo," zaprotestoval slabě Pondia Subat a napůl se zvedl.

Pohled, který císař věnoval svému ministerskému předsedovi, byl ledový. "Teď právě nemám čas, Subate," ománil mu. "Ty a já si promluvíme později - a dlouze. Jsem si jistý, že tvoje vysvětlení, jak se tohle všechno mohlo přihodit rovnou tobě pod nosem, aniž by to narušilo tvoji desetiletí trvající dřinotu, bude naprosto úchvatné. Teď si sedni a buď zticha."

Ministerský předseda klesl do své židle s očima doširoka rozevřenými.

"V celém Tamuli je nyní vyhlášeno stanné právo," oznámil císař svým úředníkům. "A protože jste tak bídne selhali, byl jsem nucen se do toho vložit a ujmout se velení sám. Což znamená, že jste tu přebytní a jste všichni propuštěni."

Členové rady zalapali po dechu a někteří úředníci, ti nejdéle v úřadě a nejvíce přesvědčení o svém skoro božství, křičeli na protest.

"Navíc -" přerušil Sarabian jejich námitky, "- Zalastova zrada zpochybnila věrnost každého jednoho z vás. Když nemůžu důvěřovat všem, musím všechny podezřívát. Chci, pánové, abyste dnes v noci prohlédli své duše, protože zítra vám budeme klást otázky a budeme od vás vyžadovat plnou pravdu. Nemáme čas na lži nebo výmluvy či vaše pokusy vykroutit se ze své odpovědnosti nebo viny. Důrazně vám doporučuji, abyste tomu předešli. Následky prolhanosti nebo vytáček budou velice nepříjemné."

Ulati z opasku vytáhl dlouhou ocílku a začal ji pomalu obtahovat ostří své sekery. Vydávalo to skřípot, z něhož trnuly zuby.

"Na ukázkou své shovívavosti," pokračoval Sarabian, "jsem vám všem zařídil ubytování, které každému z vás zajistí naprosté soukromí, abyste mohli posoudit svůj dosavadní život, takže zítra budete moci plně vypovídat. Lorde Vanione, byl bys se svými rytíři tak laskav a doprovodil naše hosty dolů do jejich obydlí ve věznici?"

Sarabian improvizoval, co mohl.

"Provedu, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion a na pozdrav uholil okovanou pěstí o hrudní pláty.

"A, lorde Vanione," dodala Ehlana.

"Ano, má královno?"

"Možná bys měl naše hosty prohlédnout, než je uložíš. Nechceme přece, aby si další ublížili tak, jako to udělal kancléř pokladu, že?"

"Skvělý návrh, Vaše Veličenstvo," souhlasil Sarabian. "Seber jim všechny ty jejich hračky, lorde Vanione. Nechceme, aby je cokoliv rozptylovalo." Císař se na okamžik odmlčel. "Vlastně, lorde Vanione, řekl bych, že naši hosté by se mohli mnohem lépe soustředit, kdyby s sebou měli něco hmatatelného, co by jim připomínalo jejich situaci. Zdá se mi, že jsem jednou četl cosi o tom, že vězni v elénských věznicích mají jakési uniformy."

"Ano, Vaše Veličenstvo," přitakal Vanion s dokonale nehybným obličejem. "Je to halena bez rukávů utkaná z hrubého šedého sukna s jasně červeným podélným pruhem namalovaným na zádech, takže je v případě útěku lze identifikovat."

"Myslíš, že bychom našli něco podobného i pro naše hosty?"

"Jestli ne, můžeme improvizovat, Vaše Veličenstvo."

"Skvělé, lorde Vanione - a odeber jim i šperky. Díky šperkům se lidé cítí důležití a já chci, aby všichni pochopili, že jsou jen o málo víc než hmyz. Řekl bych, že bys je měl taky nakrmit. Co obvykle lidé ve vězení jedí?"

"Chléb a vodu, Vaše Veličenstvo - a jednou za čas trochu kaše."

"To by mělo být v pořádku. Odved' je, Vanione. Už z pouhého pohledu na ně se mi dělá zle."

Vanion vyštěkl několik ostrých rozkazů a rytíři se seskupili kolem dřívější vlády.

Každý úředník dostal čestný doprovod ozbrojených mužů, aby ho odvedli - v některých případech odtáhli - dolů do vězení.

"A - počkej chvíli, Teovine," oslovil císař zdvořile ředitele tajné policie. "Mám dojem, že jsi mi chtěl něco říct."

"Ne, Vaše Veličenstvo." Teovinův tón byl vzdorný.

"Ale no tak, starý brachu. Nestyd' se. Jsi tu mezi přáteli. Pokud se tě jakkoliv dotklo něco z toho, co jsem udělal, tak ven s tím. Milord Stragen ti rád půjčí rapír a pak si to spolu můžeme probrat. Jsem si jist, že ti moje vysvětlení bude připadat docela trefné." Sarabian nechal plášť sklouznout na podlahu. Usmál se mrazivým úsměvem a opět tasil rapír. "Nu?" pravil.

"To by byla zrada, kdybych použil násilí proti osobě Vašeho Veličenstva," zahuhlal Teovin.

"Dobrý bože, Teovine, proč by ti tohle mělo vadit? V posledních několika letech jsi byl stejně zapletený do spiknutí, takže proč se starat o pár pečlivě vybraných termínů? Vezmi si meč, člověče. Pro jednou - jenom jednou - se mi postav otevřeně. Dám ti lekci v šermu - takovou, na jakou do smrti nezapomeneš, i kdyby přišla brzy."

"Nepozvednu ruku proti svému císaři," prohlásil Teovin.

"Jaká škoda. Opravdu jsi mě zklamal, kamaráde. Můžeš jít."

Vanion ředitele uchopil okovanou pěstí za paži a napůl ho vyvlekl z trůnního sálu.

Tamulský císař vesele zdvihl rapír nad hlavu, zvedl se na špičky a zatočil se dokola v rozpustilé piruetě. Pak natáhl jednu nohu vpřed a přehnaně se s mávnutím rapíru stranou Ehlaně uklonil. "A takhle, drahá máti," řekl jí, "se svrhává vláda."

"Ne, lady Sefrenie," prohlásila rozhodně královna o půl hodiny později, kdy se opět shromáždili v královském apartmá, "nemáš naše povolení odejít. Jsi členkou královské rady Elenie a my tě tu potřebujeme."

Sefreniiní bledý, hořem poznamenaný obličej ztuhl. "Jak Vaše Veličenstvo poroučí."

"Překousni to, Sefrenie. Tohle je naléhavé. Nemáme čas na osobní záležitosti. Zalasta nás zradil všechny, ne jen tebe. musíme škodu snížit na minimum."

"To není fér, máti," obvinila ji Danae.

"To taky být nemělo. Jednoho dne se staneš královnou. Teď si sedni, buď potichu a uč se."

Danae vypadala překvapeně. Pak zvedla bradu. Uklonila "Ano, Vaše Veličenstvo," řekla.

"To už je lepší. Ještě z tebe udělám královnou. Sire Beviere."

"Ano, Vaše Veličenstvo? ozval se Bevier.

"Řekni všem svým Cyrinikům, aby svoje katapulty opatřili mužstvem. Vanione, zbytek rytířů postav na hradby a řekni jim, aby začali vařit smůlu. Zalasta tam venku někde volně pobíhá. Je úplně bez sebe a my nemáme nejmenší tušení, jakým silám velí. V jeho současném stavu by se mohl o něco pokusit, takže se připravíme - jen tak pro jistotu."

"Mluvíš jako polní maršálek Ehlanu," řekl jí Sarabian.

"To taky jsem," odpověděla nepřítomně. "Je to jeden z mých titulů. Sparhawku, může Bhelliom odrazit každé kouzlo, která by proti nám mohl Zalasta použít?"

"Snadno, má královno. Ale on se nejspíš o nic nepokusí. Vidělas, co se ním stalo, když mu Bhelliom rozfoukal ten jeho mrak. Když se zlomí kouzlo, je to velice bolestivé. Sefrenie ho zná líp než já. Mohla by nám povědět, jestli je nebo není natolik zoufalý, aby to zkusil znovu."

"Sefrenie?" obrátila se na ni Ehlanu.

"Já vážně nevím, Vaše Veličenstvo," odpověděla malá Styrička po chvílce zamyšlení. "Toto je stránka, kterou jsem v něm dřív nikdy nepozorovala. Upřímně věřím, že zešílel. Mohl by udělat téměř cokoliv."

"Takže bychom se měli raději připravit Mirtai, požádej Kaltena a Ulatu, aby sem přivedli Kolatu. Zjistíme, kam až toto spiknutí sahá."

Sparhawk zatáhl Sefrenii stranou. "Jak to Zakuta zjistil o Danae?" zeptal se. "Je jasné, že ví, kdo doopravdy je. Tos mu pověděla ty?"

"Ne. Řekla mi, abych to nedělala."

"To je zvláštní. Promluvím si s ní později a zjistím, proč. Možná měla nějaké podezření - nebo to mohlo být jedno z těch jejích tušení." Na okamžik se zamyslel. "Mohl se pokoušet zabít tebe? Vypadalo to, že tu ohnivou kouli míří na Danae, ale tys mohla být tím, na co mířil."

"Tomu nikdy neuvěřím, Sparhawku."

"Právě teď jsem skoro hotov uvěřit čemukoliv." Sparhawk zaváhal. "Uvědom si, že Xanetie to o něm věděla. Řekla nám o tom už předtím."

"Proč jsi mě nevaroval?" Sefreniiní hlas byl šokovaný.

"Protože bys jí nevěřila. Nejsi příliš nakloněná věřit jejímu slovu, Sefrenie. Muselas Zalastovu zradu poznat sama. Ó, čistě náhodou ti zachránila život, pamatuj na to. Mohla bys o tom trochu popřemýšlet."

"Nehubuj mě, Sparhawku," pravila s unaveným pousmáním. "Už tak je to pro mě dost těžké."

"Já vím a obávám se, že ti to nikdo nemůže usnadnit."

Ukázalo se, že je Kolata velice ochotný spolupracovat. Týden samovazby zlomil jeho ducha a Zalastova zjevná snaha ho zabít zrušila veškerou věrnost, kterou by mohl ještě pociťovat. "To vážně nevím," odpovídal na Oscagnovu otázku.

"Ale Teovin by to možná mohl vědět. On to byl, kdo mi původně předložil Zalastovu nabídku."

"Takže jste v této záležitosti nebyl namočený už od chvíle, kdy jste vstoupil do úřadu?"

"Nemyslím, že 'tato záležitost', jak tomu říkáte, trvá už tak dlouho. Nemůžu to říct jistě, ale mám dojem, že to začalo asi před pěti, šesti lety."

"Lidi jste ale verboval déle."

"To je jen obvyklá tamulská politika, Oscagne. Věděl jsem, že ministerský předseda je hlupák od chvíle, kdy jsem převzal úřad. Vy jste byl mým jediným vážným protivníkem. Verboval jsem lidi, abych přerušil vaše tahy - a vaši

nesmyslnou představu, že podrobená království v Daresii jsou cizí národy a ne jen nedílnou součástí velikého Tamuli." "Právnické rozepře můžeme probrat někdy jindy, Kolato. Takže to byl Teovin? Byl vaším spojením na nepřítele?" Kotala přikývl. "Teovin a jeden vykřičený opilec jménem Krager. Krager je Eosijec a jak jsem pochopil, měl s princem Sparhawkem co dělat už dřív. V našem chatrném spiknutí ho každý zná, takže je zněj dokonalý posel - když je střízlivý." "To je jasně Krager," poznamenal Kalten. "Co přesně vám Zalasta nabídl, Kolato?" otázal se Oscagne vězně. "Moc, bohatství - jako obvykle. Jste, Oscagne, ministrem. Znáte tu hru a sázky, o které hrajeme. Všichni jsme si mysleli, že císař je jen pouhá figurka, myslí to dobře, ale nemá v tom příliš jasno a není nijak zvlášť informovaný - promiňte Vaše Veličenstvo, ale tomu jsme věřili." "Díky," opáčil Sarabian. "To jste si taky měli myslet. Co mě ale opravdu mate je to, že jste všichni přehlédli skutečnost, že Atani jsou věrní mně osobně. To nikdo z vás nevzal v úvahu?" "Podcenili jsme vás, Vaše Veličenstvo. Nemysleli jsme si, že vám dojdou všechny důsledky. Kdybychom si jen na okamžik mysleli, že opravdu chápete, jak velkou moc máte, zabili bychom vás." "Taky mě napadlo, že byste to mohli udělat. Proto jsem taky hrál prost'áčka." "Řekl vám Zalasta, kdo je za tím vším doopravdy?" "Předstíral, že mluví za Cyrgona," odpověděl Kolata. "Ale nebrali jsme ho moc vážně. Styrici jsou zvláštní lidé. Vždycky se nás snaží přesvědčit, že zastupují nějakou vyšší moc. Zdá se, že nikdy nechtějí přijmout plnou zodpovědnost. Ale pokud vím, byl to Zalastův plán." "Řekl bych, že nastal čas, abychom vyslechli Zalastu samotného," ozval se Vanion. "Copak ho máš schovaného v rukávě, Vanione?" zeptala se Ehlana. "Tak říkajíc, Vaše Veličenstvo. Kaltene, proč nezavedeš ministra vnitra zpátky do jeho pokoje? Vypadá trochu unaveně." "Mám ještě otázky, lorde Vanione," protestoval Oscagne. "Dodáme ti tvé odpovědi, příteli," ujistil ho Itagne, "rychleji a mnohem podrobnější. Ty jsi dřív, Oscagne. Je to jedna z tvých chyb. My jen věci prostě trochu urychlíme." Vanion vyčkal, dokud Kalten s Ulatem neodklidili Kolatu z komnaty. "Řekli jsme vám to hlavní o tom, že Xanetie ví, co si ostatní lidé myslí. A není to jen nějaké mlhavé ponětí o pocitech nebo náladách. Když se rozhodne, může zopakovat vaše myšlenky slovo za slovem. Většina z vás o tom pravděpodobně pochybuje, takže abychom ušetřili čas, proč bychom ji to nenechali předvést? Pověděla byste nám, Anarae, na co právě teď myslí královna Ehlana?" "Jak sobě přeješ, lorde Vanione," odpověděla Delphaeanka. "Její Veličenstvo se teď velice dobře baví. Nicméně jest s tebou nespokojena pro přerušení tvé. Potěšena jest ale postupem císaře Sarabiana, myslíc, že nyní by bylo lze v menší míře od něj způsobit očekávaní. Též má jisté záměry intimní povahy s manželem svým, protože politická aktivita vždy stránku tuto osobnosti její povzbuzuje." Ehlana zrudla. "Okamžitě přestaň!" zvolala. "Lituji, Vaše Veličenstvo," omlouval se Vanion. "Tu poslední část jsem nečekal. Přečetla Xanetie vaše myšlenky více méně správně?" "Víš, že na tohle neodpovím, Vanione." Královnin obličej stále ještě hořel. "Připustíš aspoň, že má přístup k myšlenkám ostatních?" "Už jsem o tom slyšel," přemítal Sarabian. "Myslel jsem, že je to jenom další z těch divokých povídaček, které o Delphaeanech slycháváme." "Bhelliom to potvrdil, císaři Sarabiane," ujistil ho Sparhawk. "Xanetie může číst myšlenky ostatních způsobem, jakým vy čtete otevřenou knihu. Domnívám se, že si Zalastu přečetla od začátku do konce. Měla by být schopná nám povědět všechno, co chceme vědět." Podíval se na Xanetii. "Mohla bys nám, Anarae, tak trochu shrnout Zalastův život?" požádal ji. "Zvlášť Sefrenii hluboce zarmoutilo to, co v trůnním sále vyjevil. Možná kdyby poznala důvod jeho činů, snadněji by ho pochopila." "Dokážn mluvit sama za sebe, Sparhawku," ucedila Sefrenie. "Tím jsem si jistý, matičko. Jen jsem sloužil jako prostředník. Ty a Xanetie spolu nevycházíte zrovna nejlíp." "Co to má znamenat?" zeptal se rychle Sarabian. "Prastaré nepřátelství, Vaše Veličenstvo," vysvětlovala Xanetie. "Tak starobylé, že, vpravdě, nikdo živý pramen jeho nezná." "Já ho znám," zavrčela na ni Sefrenie, "a není zas až tak starobylé." "Snad, leč myslí Zalastově naslouchej a sama rozhodni, Sefrenie z Ylary." Kalten a Ulat se vrátili a tiše se znovu usadili na svých místech. "Zalasta zrozen byl před několika staletími ve styrické vesnici Ylaře, která v lesích poblíž Cenae leží v severním Astelu," začala Xanetie. "Sedmého roku žití jeho se v samé té vsi ta, kterou jako Sefrenii známe, jednu z Tisíce Styrika, poradkyni Elenie, a milou Preceptora Vaniona." "To už není pravda," poznamenala Sefrenie krátce. "Já o citech lorda Vaniona k tobě hovořila, ne o tvých k němu. Rodina Zalastova se se Sefreniinou přátelila a oni dohodli mezi sebou, že až Sefrenie a Zalasta dosáhnou věku vhodného, oni sezdání budou." "Na to jsem zapomněla," ozvala se náhle Sefrenie. "Nikdy jsem tak na něj doopravdy nemyslela." "Leč jeho života to bylo středobodem, já tebe ujišťuji. Když tys devátého roku dosáhla, matka tvoje počala a dítě, jež porodila, byla ve skutečnosti Aphrael, dětská bohyně Styrika, a v okamžiku zrození jejího veškerá naděje Zalastova a sny v prach se obrátily a popel, protože život tvůj navždy byl nezletilé tvé sestře věnován. Zalastův hněv neznal mezí a on v lesích se skryl, jinak by tvář jeho byla zradila nejněmnější myšlenky jeho. On mnoho cestoval, hledaje nejmocnější

mágy Styrika, dokonce, i přes ohrožení duše své, ty vyvržené a nečisté. Hledání jeho cíl jediný mělo, objevit, zda člověk může boha přemoci. Protože zoufalství jeho v nesmyslnou nenávist k dětské bohyni vyústilo a více než cokoli, on smrt její hledal."

Princezna Danae zalapala hlasitě po dechu.

"Měla bys poslouchat," řekla jí matka.

"Překvapilo mě to, máti."

"To nikdy nesmíš ukázat. Vždycky kontroluj své pocity."

"Ano, máti."

"Bylo to v šestém roce života dětské bohyně - v onom konkrétním převtělení - kdy se Zalasta, v šílenství z pocitu marnosti, protože všichni, s kým hovořil, jemu pověřili, že cíl jeho za hranice možností člověka sahá, obrátil k cestě přímější. Snad doufaje, že by dětskou bohyni nepřipravenou zastihnout mohl či že díky svým útlým letům ještě plnou moc svou nezískala, pojal bezohledný plán, pokusil se ji přemoci pouhou přesilou. Ač bohyně sama nesmrtelná jest, on myslel, že snad by její převtělení ubito býti mohlo, a ona přinucena pro své vědomí jinou nádobu hledati."

"Fungovalo by to?" zeptal se Sparhawk Kalten.

"Jak to mám vědět?" Sparhawk vrhl obezřelý pohled na svou dceru.

Danae ledabyle potřásla hlavou.

"Na podporu prohlého a nekalého záměru svého Zalasta převlek elénského duchovního přijal a prosté vesnice nevolníků oné oblasti navštěvoval, Styriky vlastní své vsi osočoval, jako zbožnítele a démonův vzývatele je popisoval, jejichž ohavné obřady krev elénských panen vyžadují. On tolik je popudil falešnými pověstmi svými, že jednoho dne se nevědomí nevolníci sebrali a nevinnou onu styrickou vesnici smetli, všechny povraždili a domy jejich podpálili."

"Ale byl to přece i Sefreniin domov!" vykřikla Ehlana. "Jak si mohl být jistý že ji taky nezabijí?"

"On více se již nestaral, královno Elenie. Vskutku on myslel, že lépe bude, by ona zhynula, než by Aphraelinou zůstala. Lépe hofekovati nad tím, co se stalo, než bez konce marně toužiti. Leč stalo se, že dětská bohyně ono ráno sestru svou úpěnlivě žádala, by ony do lesa zašly divoké květy natrhati, a tak se stalo, že tam nebyly, když elénští nevolníci ves napadli."

"Zalasta mi ten příběh jednou vykládal," přerušil ji Sparhawk. "Říkal, že byl tehdy se Sefrenií a Aphrael v lese."

"Nikoli, Anakho. On ve vesnici té byl a pátrání po oněch dvou řídil."

"Proč by lhal o něčem takovém?"

"Snad on sám sobě lhal. Jeho činy v onen den strašlivé byly a jesti v přirozenosti naší takové chování před sebou samými zakrývati."

"Možná to tak bylo," připustil Sparhawk.

"Vy hloubku Zalastovy nenávisti a zoufalství lépe pochopiti můžete, když si uvědomíte, že vlastní rodina Zalastova zde zahynula," pokračovala Xanetie. "Ano, otec jeho i matka a sestry tři padli pod klacky a kosami dravých zvířat, jež vypustil, rovnou před jeho očima."

"Já ti nevěřím!" vybuchla Sefrenie.

"Bhelliom pravdomluvnost mou potvrditi může, Sefrenie," opáčila klidně Xanetie, "a kdybych já slib svůj lži porušila, sir Kalten zde připraven stojí, by krve mojí prolil. Vyzkoušej mne, sestro."

"Řekl nám, že nevolníci byli proti vesničanům poštváni tvými lidmi - Delphaeany!"

"On tobě lhal, Sefrenie. Převeliké bylo zklamání jeho, když zjistil, že Aphrael - a ty - jste stále naživu. Chápaje se první myšlénky, on vinu svou na můj lid přesunul věda, že ty jemu jistě uvěříš to nejhorší o těch, jež tys již náchylna nenáviděti byla. On tebe od dětství klamal, Sefrenie z Ylary, a klamal by tě stále, kdyby Anakha jeho nepřinutil pravé své já vyjevití."

"Tak proto nenávidíš Delphaeany, že Sefrenie?" zeptala se Ehlana bystře. "Myslela sis, že to oni byli odpovědní za vraždu tvých rodičů."

"A Zalasta, vždy ve snaze vinu svou zakrýti, žádné příležitosti nepominul, by tobě lež tuto nepřipomněl," dodala Xanetie. "Vpravdě on myšlénky tvoje proti Delphaeanům otravoval po celá staletí a srdce tvé nenávistí plnil, jinak by ses po jeho odpovědnosti tázala."

Sefrenii se stáhla tvář a ona sklonila hlavu, zabořila obličej do dlaní a rozvzlykala se.

Xanetie si povzddechla "Pravda žal její obnovila. Ona pro své rodiče pláče, po všechna ta staletí mrtvé." Pohlédla na Alean. "Odveď ji stranou, milé dítě, a uklidni ji. Ona teď právě mnoho potřebuje přísluhu od ženy. Záchvat pláče ji brzičko přejde a pak běda Zalastovi, kdyby do rukou jejich kdy padl."

"Nebo mých," dodal Vanion bezvýrazně.

"Vroucí olej je dobrý, můj pane," navrhoval Kalten. "Vařte ho, dokud bude živý."

"Háky jsou taky dobré," připojil se Uloth. "Ty dlouhé s hezky ostrými špicemi."

"Nechcete toho nechat?" Sarabian se otřásl.

"Zalasta ublížil Sefrenii, Vaše Veličenstvo," vysvětlil mu Kalten. "Je tu pětadvacet tisíc pandionských rytířů - a pár dalších z ostatních řádů taky - kdo to budou brát velice osobně. Zalasta si může přetáhnout celá pohoří přes hlavu, aby se schoval, ale stejně ho najdeme. Církevní rytíři nejsou zase tolik civilizovaní a když někdo ublíží těm, které milují, vypluje na povrch to nejhorší, co je v nás."

"Hezky řečeno," zamumlal Sparhawk.

"Tady uhýbáme od tématu, pánové," připomněla jim Ehlana. "O Zalastově potrestání se dohodneme, až ho chytíme. Kdy se, Xanetie, zapletl do té současné záležitosti? Opravdu se spojil s Cyrgonem?"

"Spojení toto Zalastův návrh byl, královno Elenie. Neúspěch jeho v lesích Astelu a pocit viny z toho vzešlý jej do zoufalství nejhlubšího uvrhl a nejčernější nadomyslnosti. On toulal se po světě, do svodů ničemných se občas

ponořoval, jindy sám žil a jako poustevník v divočině světa tohoto, ke konci po celá desetiletí. On každého styrického kouzelníka známé pověsti vyhledal - dobrého i špatného - a obral je o všechna tajemství jejich. Vpravdě, ze všech Styriků, co kdy žili za čtyřicet tisíciletí trvání rasy jejich, Zalasta jest předním z nich. Leč vědomosti jej neutěšovaly. Aphrael stále žila a Sefrenie byla k ní navždy připoutána.

Leč vědomosti Zalastovy, které jsou nesmírné, jemu prostředek naznačily, jak pouto toto zlomiti. Za úsvitu času ve vzdálené Thalesii troll Ghwerig Bhelliom vybrousil a Zalasta věděl, že s pomocí Bhelliomu by mohl přání srdce svého vyplniti.

Pak se narodil Anakha na znamení, že Bhelliom sám se brzy vynoří z místa, kde ležel v skrytu, a pomocí znamení, většeb a rozličných jiných cest vyvržení Styrici zrození jeho předpověděli a radu Zalastovi dali, by on rovnou do Eosie se vydal a Anakhu během dětství jeho sledoval a mládí, by jej lépe poznal, protože Zalastovou nadějí bylo, že v den, kdy Anakha květinu drahokam na světlo vynese, on tak prostředek by získati mohl, jak nad dětskou bohyní vrchu nabýti. Leč v den, kdy prsten do rukou Anakhových padl, Zalasta svou chybu si uvědomil. Dobře Ghweriga trollí bohové vedli, když on safírovou růži řezal. Člověk vrtošivý jest a nestálý, chamtivost vždy v srdci jeho se skrývá, a trollové jen odrazem toho nejhoršího v lidech jsou. Tak trollí bohové prsteny klíčem k Bhelhomu učinili, by žádný nebo všickni moc jeho říditi mohli. Tak Aphrael Ghweriga odzbrojila, když prsteny ukradla, a klenotu moc tak rozptýlila, že nižádný smrtelník jemu veleti nemohl. Myslíce, že jejich vlastní moc bez konce jesti, trollí bohové nižádného zájmu o květinu drahokam neměli a jeden druhému nedůvěřující, na kámen kouzlo vložili, by zajistili, že nikdo z nich Bhelliom vyzvednouti nemůže, leč všickni dohromady. Jen v souladu oni jemu veleti mohli a tak to zosnovali, že oni, bohové pospolu jednající, mohou Bhelliomu veleti bez prstenů." Xanetie se odmlčela uvažujíc, uvědomil si Sparhawk nad zvláštními rysy trollích bohů.

"Vskutku," pokračovala, "trollí bohové živlové jsou, každý tak omezený, že mysl jeho v nižádném případě nemůže jako celá a úplná posouzena býti. Jen jsou-li pospolu, což zřídka se přihází, mohou spojením dosíci oně celistvosti, kterou i v obyčejném lidském dítěti vidáváme. Pro ostatní bohy tomu ale takto není. Mysl Azashova byla celá a úplná, i přes zmražení jeho, a v celistvosti své on měl Bhelliomu bez prstenů veleti. Toto bylo nebezpečnoství, které proti tobě stálo, Anakho, když do Zemochu jsi cestoval s ním se střetnouti. By Azash Bhelliom tobě vyrval, on jej by přinutiti mohl jeho vůli i moc se svou spojití."

"To by mohlo být kapku nepohodlné," poznamenal Kalten.

"Já tomu moc nerozumím," ozval se Talen. "Když ho Sparhawk v poslední době použil, dokázal Bhelliom přimět, aby udělal, co se po něm chce, bez použití prstenů. Znamená to, že je Sparhawk bůh?"

"Nikoli, mladý pane." Xanetie se usmála. "Anakha je Bhelliomu stvoření a tak je určitou měrou částí Bhelliomu - tak, jako jsou i prsteny. Pro něj jsou prsteny nepotřebné. Zalasta toto pochopil. Když Anakha zhubil Ghweriga a vzal jemu Bhelliom, Zalasta svůj dohled zesílil, vždy užívaje prstenů jako paprsek, který jej vedl. Tak Anakhův postup pozoroval a tak sledoval i družku Anakhovu."

"Tak dobrá, Sparhawk," pronesla Ehlana nebezpečným tónem. "Jak ses dostal k mému prstenu? A co je tohle?"

Natáhla ruku, aby mu ukázala rubín zdobící její prst. "Je to nějaký kus ladného skla?"

Sparhawk si povzdychl. "Aphrael pro mě tvůj prsten ukradla," vysvětlil. "To ona dodala náhradu. Pochybuju, že by kdy používala sklo."

Ehlana si stáhla prsten z prstu a hodila ho přes komnatu. "Dej jí ho zpátky! A vrať mi můj prsten, ty zloději."

"Já jsem ti ho neukradl, Ehlano," protestoval. "To Aphrael!"

"Ale vzal sis ho když ti ho dala, že ano? Tím ses stal spoluvíníkem. Vrať mi můj prsten!"

"Ano, drahá," řekl pokorně. "Chtěl jsem to udělat, ale vypadlo mi to z hlavy." Vyndal skříňku. "Otevři se," přikázal jí. Prstenem se víka nedotkl. Chtěl zjistit, zda se skříňka otevře na pouhý rozkaz.

Otevřela se. Vyňal manželčin prsten a podával jí ho.

"Dej ho zpátky, kam patří," nařídila mu.

"Dobře. Tady, podrž to." Podal jí skříňku, vzal ji za ruku a nasunul jí prsten na prst. Pak se opět natáhl pro skříňku.

"Ještě ne," řekla a podržela ji mimo jeho dosah. Zadívala se na safírovou růži. "Víš, kdo jsem já?"

"Myslím, že ano. Proč se ho nezeptáš? Říkej mu Modrá růže. Tak mu říkal i Ghwerig, takže to jméno zná."

"Modrá růže," řekla Ehlana, "víš, kdo jsem?"

Chvilku bylo ticho, když se Bhelliom zachvěl, jeho azurová zář potemněla a pak se opět rozjasnila.

"Anakho," řekl Talen s mírně zděšeným jazykem. "Jest tvým přáním, bych já družce tvé na otázku odpověděl?"

"Bylo by dobře, kdybys tak učinil, Modrá růže," odpověděl Sparhawk. "Ona a já jsme tak propletení, že myšlenky její jsou i mými a moje jejími. Ať chceme či nikoliv, jsme tři. Měli byste jeden druhého poznati."

"To nebylo záměrem mým," Talenův hlas v sobě měl obviňující podtón.

"Svět mění se neustále, Modrá růže," řekla Ehlana, "a neexistuje záměr tak dokonalý, by nemohl vylepšen býti." Její řeč, tak jako Sparhawkova, byla značně formální. "Jsou tu taci, kteří se bojí, že dotknou-li se tě, mohla bych život svůj ohrožiti. Je tu vpravdě takové nebezpečí?"

Dřevěný výraz z Talenova obličejí sklouzl a byl nahrazen výrazem naprosté rozhodnosti. "Tak jest, družko Anakhova."

Tón Talenova hlasu byl chladný a tvrdý jako ocel. "Jedinkrát jen jsem povolil, jednou jedinkrát pouze. Po nespočetných letech, kdy jsem uvězněn v zemi ležel, já Ghwerigovi jsem dovolil, by mne vyzvedl z místa, kde jsem spočíval. Tento tvar, který tolik útěšlivý jest pro vás, je toho důsledkem. Surovými nástroji z dýmánu a zlořečeného železa rudého Ghwerig mne, živého, řezal a křivil do nesmyslného tvaru tohoto. Musím se doteku boha podrobiti, já dobrovolně se doteku Anakhovu podrobuji v jistotě a naději určité, že on mne z tvaru tohoto osvobodí, který se vězením mým stal. Pro každého jiného smrt to značí."

"Nemohl bys -?" Ehlana nechala otázku viset ve vzduchu.

"Ne." Byla v tom ledová neodvolatelnost. "Nemám nižádného důvodu stvořením světa tohoto důvěřovati. Smrt, která v dotyku mém spočívá, zůstane a také vábení, které všechny, kdo na mne popatří, naklání mne se dotknouti. Ti, kdo mne spatří, toužiti budou mne se dotknouti a ochotně své ruce natáhnou - a zhynou. Mrtví nemají nižádného přání mne zotročiti, živým věřiti nelze."

Ehlana si povzdechla. "To je tvrdé, Modrá růže," pravila.

"Já důvod mám, družko Anakhova."

"Jednoho dne, snad, se důvěřovali naučíme."

"Toho potřebí není. Dosažení cíle našeho na tom nezávisí."

Ehlana si povzdechla ještě jednou a podala skříňku zpátky svému manželovi. "Prosím, pokračuj, Xanetie. Ten stín, který mě a Sparhawka obtěžoval, to byl tedy Zalasta? Nejdřív jsme si mysleli, že to je Azash - a pak, později, trollí bohové."

"Stín ten, to byla Zalastova mysl, královno Elenie," objasňovala Xanetie. "Styrické kouzlo, jen maličko známé, jemu umožňuje takto sledovat a naslouchat nepozorován."

"Neříkala bych tomu zrovna nepozorován. Viděla jsem jeho okraje každou chvíli. Je to velice neohrabané kouzlo."

"To byla Bhelliomu práce. On snažil se Anakhu na Zalastovu přítomnost upozornit tím, že jej částečně zviditelnil. Protože jeden z prstenů v rukách tvých spočíval, stín Zalastovy mysli těž pro tebe viditelný byl." Xanetie se odmlčela.

"Zalasta měl strach," pokračovala. "To záměr milců Azashových byl Anakhu zlákat - s Bhelliomem v dlani - až do Zemochu, kde by jemu Azash klenot odebrati mohl. Kdyby toto se přihodilo, Zalastova naděje na to, že Aphrael porazí a Sefrenii získá, by navždy ztracena byla. Vpravdě, Anakho, překážky všechny nahromaděné na cestě tvoji do Zemochu, toté Zalastova práce byla."

"Tak nějak mě to napadlo," přemítal Sparhawk. "Martel byl nedůsledný a to se mu vůbec nepodobalo. Můj bratr byl obvykle přímý jako lavina. Mysleli jsme si ale, že to jsou trollí bohové. Oni měli hromadu důvodů, aby nechtěli nechat Bhelliom padnout Azashovi do rukou."

"Zalasta si přál, by sis toto myslel, Anakho. Byl to další prostředek, jak dvojakost svou před Sefrenií skrýt a její dobrý názor na něj tím nejdůležitějším byl. Krátce, tys cestu Zemochem vybojoval a tam Azashe zničil -spolu s rozličnými jinými."

"To jsme udělali, ovšem," zamumlal Ulath. "Celé zástupy jich byly."

"Pak byl Zalasta tuze znepokojen," hovořila Xanetie dále, "protože Anakha si moc svou nad Bhelliomem plně uvědomil a s vědomím tímto on stejně nebezpečným jako bohové se stal. Zalasta jemu se již postavit nemohl, tak jako se nemohl postavit Aphrael. A tak se stalo, že on od lidí ostatních odešel o nejlepším dalším tahu uvažovati a s jistými vyvrheli, jež znal, se poraditi. Zničení Azashovo tušení jejich potvrdilo: Bhelliom se opravdu může bohu postavit a jeho zničiti. Prostředek smrti Aphraeliny po ruce byl, leč Zalasta jej získati nemohl. Tento prostředek, navíc, byl v nejnebezpečnějšího muže na světě tomto rukách. Jestli jasné, že přál-li si Zalasta záměr svůj dokončiti, on s bohem se spojit musil."

"Cyrgon," hádal Kalten.

"Tak jest, ochránce můj. Starší bohové Styrika, jakž jste zjistili, bezmocni jsou pro nedostatek vyznavačů svých. Trollí bohové uvěznění byli a elénský Bůh nepřístupný jest, tak jako Edaemus Delphaeanů. Tamulští bohové příliš lehkomyslní jsou a Bůh Atanů příliš nepohostinný, by i dítka svá vlastní ochraňoval. Tím zbýval Cyrgon a Zalasta a společníci jeho ihned prostředek postřehli, díky němuž by mohl dohodu s Cyrgai bohem uskutečniti. S Bhelliomem by Cyrgon prokletí Styriků zrušiti mohl, jež děti jeho věznilo, a do světa je vypustiti. Zalasta věřil, že Cyrgona by bylo lze přiměti, by jemu dovolil Bhelliom ke zničení Aphrael použití nebo, přinejmenším, jej proti Aphrael svou vlastní božskou rukou pozvednouti."

"To mohl být rozumný základ k otevření vyjednávání," uznal Oscagne. "Já bych takový návrh položil na stůl a očekával bych, že mě přinejmenším vyslechne."

"Možná," pravil pochybovačně Itagne, "ale nejdřív by ses musel k tomu stolu dostat živý. Nemyslím, že by, Styrik v Cyrze pohnul obyvatelstvo k nadšeným uvítacím shromážděním."

"Vpravdě toto podnik nebezpečný byl, Itagne z Matherionu. Rozličnými prostředky Zalasta vstup do chrámu Cyrgonova v srdci skrytého města vyzískal a tam se s plamenným duchem Cyrgona samotného střetl a v pomstychtivou ruku Cyrgonovu nabídku svou na Cyrgai osvobození vložil. Nepřátelé se ihned přáteli stali pro jejich záměr společný a závěr učinili ten, že Anakha musí do Daresie přilákán býti, protože v nižádném případě střet s elénským Bohem riskovati nelze jehož moc, pocházející od nespočetných vyznavačů jeho, nesmírná jesti. Tehdy plán pojali spleť, celé Tamuli rozvrátiti vzpourou a přízraky, takže by císařská vláda pomoc vyhledati musela a postavení Zalastovo jemu snadno umožnilo pozornost vlády na Anakhu upřít a výpomoc Církve z Chyrellu navrhnouti. Přízraky, jež vyvolati potřeby bylo, pro Zalastu ze Styrika a jeho vyvržené druhy nepříliš těžkým podělkem bylo, taktéž klam, jímž Cyrgon trolly přesvědčil, že bohové jejich jim přes polární led přejíti velí na severní pobřeží Tamulí, pro boha Cyrgai jinak úkol nemožný. Středobodem plánů jejich ale vzpoura byla, která tak bolestně mír posledních let v Tamuli zmařila. Vzpoura, by úspěch měla, musí pevnou rukou řízena býti. Spontánní povstání jen zřídka uspěje. Dějiny Zalastu přesvědčily, že středobodem úspěchu plánu jejich bude charakter a osobnost toho, kdo rozličné populace království Tamulského císařství spojí a silou svojí a zápalem v nich nadšení zažehne. Zalasta nemusel dlouho takového hledati. Přímou na své cestě z Cyrgy do Arjuny zamířil a tam plán svůj člověku předložil jménem Scarpa."

"Zadrž," zaprotěstoval Stragen. "Zalastův plán zahrnoval přinejmenším velezradu. A nejspíš zahrnoval i zločiny, které zatím ani nemají jméno - 'obcování se silami Temnoty' a tak podobně. Jak věděl, že může Scarpovi důvěřovat?"

"On k tomu důvody všechny měl, Stragene z Emsatu," odpověděla Xanetie. "Zalasta věděl, že Scarpovi věřiti může jako nikomu jinému v celém životě svém. Vězte, že Scarpa Zalastovým vlastním synem jest."

DÍL TŘETÍ

XANETIE

KAPITOLA

JEDNADVACÁTÁ

SEFRENIE SEDĚLA SAMA NA lůžku ve své komnatě. Její dobrovolné osamění, usoudila smutně, pravděpodobně potrvá po zbytek jejích dnů. Mluvila v hněvu a kvapně a tato prázdná samota byla důsledkem jejího jednání. Sefrenie si povzdechla.

Sefrenie z Ylary. Bylo zvláštní, že jak Xanetie tak Cedon sáhli do minulosti po tomto prastarém jméně, a ještě zvláštnější bylo, že ji to tak hluboce zasáhlo.

Ylara nebyla kdovíjakou vesnicí ani podle styrických měřítek. Styrici se dlouho snažili odvrátit nepřítelství Elénů tím, že se stavěli jako nejchudší z chudých, žili v chatrčích a nosili oděvy z nejhrubšího doma tkaného sukna. Ale Ylara, se svou blátivou ulicí a hliněnými a proutěnými chýšemi, byla jejím domovem. Její dětství bylo naplněno láskou a tato láska dosáhla svého vrcholu při narození její sestry. V okamžiku zrození Aphrael Sefrenie najednou našla svou životní náplň a doživotní cíl.

Vzpomínka na tuto malou, drsnou vísku a její teplo a všezahrnující lásku jí pomáhala v temných dnech. Ylara, zářící v jejích vzpomínkách, byla vždy útočištěm, kam se mohla uchýlit, když na ni dolehl svět a jeho obtíže.

Ale to teď bylo pryč. Zalastova zrada navždy pošpinila a znesvětila její nejdražší vzpomínky. Kdykoliv si vzpomněla na Ylaru, vetřela se tam i Zalastova tvář a ona tu tvář teď viděla takovou, jaká opravdu byla - maska klamu, smyslné žádosti a ničemné nenávisti k dětské bohyni, která byla jádrem Sefreniina bytí.

Její vzpomínky Ylaru uchovávaly, odhalení Zalastovy zkažené dvojakosti ji navždy zničilo.

Sefrenie zabořila obličej do dlaní a rozplakala se.

Sparhawk s Vanionem našli princeznu Danae samotnou hloubat ve velkém křesle v potměšlé komnatě. "Ne," odpověděla důrazně na jejich naléhavou žádost, "nebudu do toho zasahovat."

"Aphrael," žadonil Vanion a v očích mu stály slzy, "zabije ji to."

"Tak to bude muset zemřít. Nemůžu jí pomoci. Musí to zvládnout sama. Kdybych se do toho jakkoliv zamíchala, pro ni by to nic neznamenalo a já ji příliš miluju, než abych ji rozmazlovala a ukradla jí význam toho, proč trpí."

"Ale nebude ti vadit, když se jí pokusíme pomoci my, že ne?" zeptal se jí Sparhawk trpce.

"Můžete to zkusit - pokud nepoužijete Bhelliom."

"Jsi velice krutá holčička, víš to? Opravdu jsem neměl v úmyslu vychovat zrůdu."

"Nezměníš můj názor, Sparhawk, tím, že mi budeš nadávat - a ani se nepokoušej provést něco za mými zády. Můžeš ji držet za ruku a nosit jí květiny nebo ji zlíbat do bezvědomí, ale Bhelliom necháš tam, kde je. A teď běž pryč a nech mě být. Mě to taky netěší." A schoulila se v křesle, rukama pevně objímajíc otlučeného Rolla, s výrazem prastaré bolesti ve svých jasných, tmavých očích.

"Zalasta se nám pletl do věcí už dlouho, že, Anarae?" zeptal se Bevier následujícího rána, když se všichni opět sešli v obývacím pokoji s modrými závěsy. Všichni teď na sobě měli obyčejnější šaty a na dlouhém stole u vzdálenější stěny byla rozložena snídaně. Královna Ehlana již dávno jistila, že při důležitých jednáních nemusí být jídlo na překážku.

Bevier měl svůj modrý kabátek vepředu otevřený a sám se pohodlně rozvaloval v křesle s nohama nataženými před sebe. "Jestli byl za tím stínem a mrakem, tak by to skoro znamenalo, že byl zapletený i do zemošské války, ne?"

Xanetie přikývla. "Zalastův plán jest celá staletí stár, pane rytíři. Jeho vášeň k Sefrenii zpět do dětství sahá jeho, jako nenávist jeho k Aphrael, jejíž zrození v prach všeckny naděje jeho obrátilo. Dobře on věděl, že postavil-li by se dětské bohyni přímo, ona bytí jeho pouhou myšlénkou přerušit by mohla. On věděl, že žádost jeho smyslná nezdravá jest i a že nížádný bůh nakloněn nebude jemu v zápase s Aphrael napomoci. On dlouze toto zvažoval a k závěru došel takovému, že záměr jeho pomoc vyžaduje od nějakého zdroje moci, leč bez vědomí či vůle."

"Bhelliom," řekl Sparhawk. "Neboť tak ho aspoň každý vidí. My teď víme něco jiného."

"Vskutku," souhlasila Xanetie. "Zalasta sdílel všeobecné nepochopení klenotu onoho mysle, že on jest pouze zdrojem moci. On věřil, že Bhelliom, nedotčen morálkou, jeho bez otázek uposlechne a tak zničí nepřitele jeho smrtelného a on

touhu srdce svého získá - protože nechápejte mne špatně, Zalasta Sefrenii vlastniti si přál, ne její lásku."

"To je odporné," oťrásla se baronka Melidere.

Xanetie souhlasně pokývla. "Zalasta věděl, že on prsteny mítí musí, by rozkazy safírové růži dávatí mohl," pokračovala dále, "leč Styrikum celé vědělo, že mrštná dětská bohyně sama prsteny Ghwerigovi, trollímu skřetovi, zcizila, by znetvořenému stvoření Bhelliom proti Styrikům pozvednouti zabránila. Tak Zalasta pokračující přátelství k Sefrenii a sestře její předstíral doufaje, že povědomí získá, kde prsteny leží, a tím i k Bhelliomu klíč. Bohové věděli, a několik smrtelníků též, že jednoho dne se stvoření Bhelliomu, Anakha, objeví a dle znamení rozličných a věštev oni předpověděli, že v rodě Sparhawkově on zrozen bude.

Aphrael ostražitá byla, protože věděla, že rod Sparhawkův jest elénský a Elénové nejsou přátelsky Styriku nakloněni. Věděla též, že Anakha jednoho dne přijde a Bhelliom vyzvedne z místa, kde on vskrytu leží, a pro své vlastní cíle jím vládnouti bude - a pro cíle Bhelliomu. Toto ji znepokojovalo, protože kdyby Anakha všeobecné opovržení Elenia ke Styriku sdílel, on mohl by klenot proti vyznavačům jejím pozdvihnouti. Ona nebezpečí toto umenšiti se pokusila oddělením prstenů, jeden umístila do rukou předků Anakhových a druhý jinam, takže až prsten až k Anakhovi by dorazil, ona srdce jeho prozkoumatí i mysl by mohla, by zvážila, zda bezpečno bude prsteny oba do vlastnictví jeho vydati."

"Příběhy jsou mnohem zajímavější, když znáte lidi, kteří v nich vystupují, že?" poznamenal Talen a potřetí si naplnil talíř. Talon zase rostl a jedl téměř nepřetržitě. Nicméně pamatoval na dobré způsoby natolik, aby donesl talíř nakrájeného ovoce a sklenici mléka Xanetii, než se usadil, aby zhltal obsah svého talíře.

Sparhawk si svou otázku pečlivě sestavil. "Mám dojem, že si vzpomínám, jak jsi mi jednou říkala, že nemůžeš číst myšlenky bohů, Anarae. Jak to, že víš, co si myslela Aphrael?"

"Je pravdou, že myšlenky bohů mně jsou zahaleny, leč Aphrael jen málo tajností před sestrou svojí má a jsou to vzpomínky Sefrenie, v nichž já jsem posbírala, co vám jsem tu vyjevila."

"Dále," pokračovala dál sama, "Anakhovým předkem byl pandionský rytíř žijící s bratrem svým v kapitule řádu svého ve městě Demos v Elenu a k němu se připojil ve válce, kterou ukvapený mladý král Antor proti jistým nespokojeným baronům zvedl. I tak se stalo, že onen rytíř a král, oddělení od druhů svých, leželi vážně raněni na krvavém poli bitevním. Když tma na pole ono padla, Sefrenie z Ylary, vedena svojí sestrou, s nechutí přišla rány jejich obvázatí a prsteny jim doručiti - jeden každému z nich. Ona pravý význam oněch prstenů skryla, díce, že to pouze znamení přátelství jejich a prostřednictvím styrického kouzla ona prsteny zbarvila promíšenou krví té dvojice, by jejich pravou podstatu zakryla a význam. Tak ona oba rody spojila, kteréžto pouto cestu připravilo pro spojení Anakhy s královnou jeho."

Ehlana ke Sparhawkovi vyslala samolibý pohled. "Já jsem ti to říkala," poznamenala.

"Teď jsem tě nepochopil."

"Říkala jsem ti, že je nám předurčeno se vzít. Proč ses se mnou o tom pořád dohadoval?"

"Zdálo se mi, že je to na místě. Byl jsem si docela jistý, že bys mohla dopadnout líp." Byla to trochu prostořeká odpověď a zakrývala jeho překvapení a šok. Aphrael očividně neznala mezí, když manipulovala s lidskými životy. Anakha byl stvořením Bhelliomu a dětská bohyně, která si zjevně nebyla jistá, zda mu může důvěřovat, schválně zařídila, aby se narodila jako jeho dcera, takže ho do určité míry mohla řídit.

"Zalasta, záměr Aphraelin postřehnul, znepokojen byl," hovořila Xanetie dále. "On doufal uzmouti Anakhovi Bhelliom než Anakha plnou důležitost spojení svého s kamenem zjistí, leč Aphrael zase jednou zámysl jeho překazila. Sílou prstenu a mocí Bhelliomu, jež jemu propůjčili, Anakha nepřemožitelným se stal."

"Tak dobrá," zavrčel Ulath. "Zalasta byl zastaven. Co dál?"

"Jsou ve Styriku tací - a vždy byli - kdo, jako sami starší bohové, moc kouzel užívají, jež rasa jejich se naučila, by nezdravá svá přání uspokojili. Mladší bohové jsou v ohledu tomto jako děti a neznají hlubiny, do nichž takoví jako tito dobrovolně se ponořují. Oni drsnější stránkou touto přirozenosti lidí zhnuseni jsou a Styrici tací, kteříž ji ukazují, vyvrženi jsou a zatraceni. Nešťastníci tito o samotě žijí a souží se v divočině a pustině či, nekající, své rozkoše ohavně uspokojují v hnusajících peleších měst světa tohoto. To k nim se Zalasta v zoufalství svém obrátil a ve Verelu, nejšpinavějším z měst jižní Dakonie, našel toho, kteréhož hledal."

"Žila jsem ve Verelu," ozvala se Mirtai. "To je přesně to místo, kam by člověk šel hledat zvrhlíky."

Xanetie přikývla. "Tam v onom bahně neřesti Zalasta náhodou na jistého Ogerajina narazil, zkaženého a staříckého prostopášníka. Onen Ogerajin byl dvojnásob v ohavnostech zběhlý a pro jistá kouzla zakázaná a zařikadla on do temnot vsáhl - ano, dokonce do oné nejzazší zkaženosti, která v srdcích Starších bohů leží. A Ogerajin, chápaje, že smyslná žádost Zalastova jeho vlastní podobá se a že tudíž jednoho rodu jsou, jemu poradil, by Othu Zemošského vyhledal."

Bevier zalapal po dechu.

"Vskutku," souhlasila Xanetie. "A tak Zalasta dokonce do města Zemochu odcestoval, by s Othou se spojil."

"Zadrž," přerušil ji Kalten. "Neříkalas nám, že se nás Zalasta snažil držet od Othy a Azashe?"

Xanetie přikývla. "Zalasta spojenectví uzavřel, by své cíle naplnil, ne spojenců svých. S pomocí Othovou on další vyvržené Styriky v Eosii našel, by jemu pomáhali na rodinu Sparhawkovu dohlížet a jim nařídil, by po slabostech pátrali, jež by mu k výhodě býti mohly, až Anakha se narodí.

Jak dobře se uhadovati můžete, Aphrael také stráž ustanovila nad těmi, kdož Sparhawkovi předcházeli, a přes protesty sestry své ona ji do Demu poslala, by elénské Pandiony vyučovala v tajnostech Styrika."

"Chápu, naše okouzlující malá Aphrael nemá srdce," poznamenal Stragen. "Vezmeme-li v úvahu, co elénští nevolníci v Astelu provedli Sefreniiným rodičům, poslat ji do Demu svědčí o značném nedostatku ohledů."

"Kdo zná, co si myslí bůh?" povzddechla si Xanetie. Přejela si unaveně rukou přes oči.

"Není ti dobře?" ptal se hned Kalten a v hlase se mu odrážela starost.

"Trochu unavená jsem, sire Kaltene," přiznala se. "Mysl Sefreniina ve velkém zmatku byla, když vzpomínky její jsem sbírala, a s obtížemi nemalými já z nich hmotu pevnou tvořím."

"Tak to funguje, Anarae?" zeptal se Sarabian zvědavě. "Prostě se jen natáhneš a najednou spolkněš něčí mysl?"

"Příměr tvůj nepřesný jesti, Sarabiane z Tamuli," opravila ho trochu káravě.

"Odpusť, Anarae," omlouval se Sarabian. "Jen mě to tak napadlo. Co jsem se ale chtěl zeptat je, jestli pojmeš najednou celé něčí vědomí a vzpomínky jediným dotykem."

"Přibližně ano."

"Kolik myslí máš takhle uskladených?" chtěl vědět Talon. "Chci říct, myslí jiných lidí?"

"Asi tisícovku, mladý pane." Xanetie pokrčila rameny.

"Kde na to bereš místo?" Talon se odmlčel a vypadal trochu rozpačitě. "To jsem neřek nejlíp, že? Na co jsem se snažil zeptat bylo: Nemáš tam hrozně přecpáno?"

"Mysl jest bez omezení, mladý pane."

„Možná tvoje, Anarae." Kalten se usmál. "V té mojí jsem omezení našel spousty."

"Je Sefrenie v pořádku?" zeptal se Vanion s utrápeným výrazem.

"Ji velická muka souží," povzdychla si Xanetie. "Zalastova zrada jí srdce poranila a víra její nesprávná, že vy všichni jste ji opustili, jí ducha zdrtila."

"Zajdu za ní," řekl Vanion a rychle vstal.

"Ne, můj pane," zarazil ho Kalten. "To není nejlepší nápad. Ty jsi jí příliš blízký a jestli za ní půjdeš, jen se bude cítit hůř. Proč to radši nenecháš na mě?"

"Je na mně, abych šel, Kaltene."

"Ne, pokud nemá trpět ještě víc, tak ne. Právě teď potřebuje vědět, že ji stále ještě milujeme, a to znamená, že potřebuje někoho, kdo je něžný a nepříliš bystrý. A to jsem já, pokud sis toho ještě nevšiml."

"Přestaň!" vypěnila Alean. "Nenechám tě o sobě říkat takové věci!" Pak si zjevně uvědomila, že nejsou sami, začervenala se a zmateně sklopila oči.

"Mohl by mít pravdu, Vanione," pravila vážně Ehlana. "Sir Kalten má své chyby, ale je přímý a čestný. Sefrenie ví, že v jeho povaze není žádná úskočnost. On je jen příliš... příliš..."

"Hloupý?" pomáhal jí Kalten.

"To není slovo, které bych si vybrala."

"Moje city to nezraní, má královno. Neplatí mě za myšlení - jen za provádění rozkazů. Když se pokouším myslet, dostávám mě to do problémů, takže jsem se naučil vystačit si i bez přemýšlení. Místo toho důvěřuju svým citům. Nesvedou mě z cesty, aspoň ne moc často. Sefrenie mě zná a ví, že bych ji nedokázal oklamat ani kdybych se snažil."

"Tomu se říká upřímnost, příteli," usmál se Sparhawk.

"To je stejně dobré slovo, jako každé jiné," řekl bych." Kalten pokrčil rameny. "Jen zaskočím do jejího pokoje a zahltním ji upřímností. Měla by se pak cítit líp."

"To jsem já, Sefrenie. Odemkni."

"Běž pryč." Sefreniin hlas byl zastřený.

"Je to důležité."

"Nech mě být."

Kalten si povzdechl. Takže to zase bude jeden z těch dnů. "Prosím, matičko," zkusil to znovu.

"Prostě běž pryč."

"Jestli ty dveře neotevřeš, budu na ně muset použít magii."

"Magii? Ty?" Sefrenie se opovržlivě zasmála.

Kalten se opřel o stěnu, zvedl pravou nohu a vymrštil nohu v těžké botě proti petlici. Po třetím kopnutí se dveře roztrhly a rozletěly dokořán.

"Co to děláš?" zaječela na něj Sefrenie.

"Copak jsi ještě nikdy neviděla elénskou magii, matičko?" zeptal se jí Kalten mírně. "Používáme ji pořád. Nebude ti vadit, když vejdu, že ne?" Vstoupil roztráskaným vchodem. "Mysleli jsme si, že by ses mohla cítit osamělá a třeba potřebuješ někoho, na koho bys sis mohla zakřičet. Vanion chtěl přijít, ale já jsem ho nenechal."

"Ty? Odkdy Vanionovi poroučíš?"

"Jsem větší než on - a mladší."

"Odejdi z mého pokoje!"

"Lituju, ale to nemůžu." Pohlédl k oknu. "Máš odsud hezký výhled. Vidiš až dolů do přístavu. Nezačneme? Vřískání a tlučení jsou v pořádku, ale, prosím tě, neproměňuj mě v ropuchu. Alean by se to nelíbilo."

"Kdo tě poslal, Kaltene?"

"Už jsem ti to říkal. Byl to můj vlastní nápad. Nenechal bych sem Vaniona přijít, protože teď zrovna jsi rozrušená. Později mu můžeš říct něco jako že toho oba litujete. Ale mně můžeš říct, co se ti zachce, Sefrenie. Moje city nezraníš."

"Jdi pryč!"

"Ne, to neudělám. Nechtěla bys udělat šálek čaje?"

"Prostě mě nech na pokoji!"

"Už jsem ti řekl ne." Pak ji vzal za ramena a stiskl ji do svého mohutného medvědího objetí, Sefrenie se mu bránila, ale Kalten byl naprosto neochvějný. "Hezky ti voní vlasy," poznamenal.

Začala mu pěstmi bušit do ramen. "Nenávidím tě!"

"To tedy ne," odpověděl klidně. "Nedokázala bys mě nenávidět, i kdybys chtěla." A objímal ji dál. "Letos máme velice mírný podzim, vid'?"

"Prosím tě Kaltene, nech mě být."

"Ne."

Sefrenie začala plakat, popadla ho za kabátec a zabořila mu obličej do prsou. "Já se tak stydím!" vzlykala.

"Proč? Neudělalas nic špatného. Zalasta tě oklamal, to je všechno. Oklamal i nás ostatní, takže nejsi o nic víc vinna než my."

"Zlomila jsem Vanionovi srdce!"

"To si nemyslím - tedy ne doopravdy. Znáš Vaniona. Vydří skoro cokoliv."

Záchvat pláče pokračoval - což bylo, více méně to, co měl Kalten na mysli. Vytáhl z rukávu svého kabátce kapesník a podal ji ho, aniž by uvolnil své objetí.

"Nikdy se jim nebudu moci podívat do očí," kvílela Sefrenie.

"Komu? Myslíš ostatní? Ovšem, že budeš moci. Udělalas ze sebe hlupáka, to je všechno. To se sem tam stane každému."

"Jak se opovažuješ?" Začala do něj opět bušit.

Kalten si vážně přál, aby ji to už přešlo. "Ale je to pravda, že?" pravil jemně. "Nikdo ti to nedává za vinu, ale stejně je to pravda. Udělalas, co sis myslela, že je správné, ale ukázalo se, že je to špatně. Každý se občas zmýlí, víš. Neexistují dokonalí lidé."

"Já se tak stydím!"

"Tos už říkala. Jseš si jistá, že bys nechtěla šálek čaje?"

"Měla by sis teď odpočinout, Anarae," podotkl Sarabian starostlivě. "Neuvědomil jsem si, jak to pro tebe bude vyčerpávající."

Xanetie se na něj usmála. "Tys laskav, Sarabiane z Tamuli, leč já nejsem tolik křehká. Pokračujme. I bylo v mysli Zalastově, že by rozličnými návodů Anakhu zkaziti mohl v mladosti jeho a tak přístup k Bhelliomu získati bez nutnosti nebezpečného střetu, leč Sefrenie a Aphrael zblízka na dětství dohlížely, na mladost bojovníka Bhelliomu a opět jednou nevědomky Zalastův záměr překazily

Tehdy Zalasta usoudil, že jiné možnosti nemá než k Anakhovi jako k nepříteli přistupovati spíše než ho získávati, i s Ogerajinem se radil a s Othou a dokonce do Cimmury on se vydal, by spojence vyhledal, kteří by jemu ku pomoci byli. Na podporu tohoto on se stavěl jako jeden z mnoha zemošských Styriků, jež Otha do elénských království vyslal, by rozbroje a zmatek zasel."

"Těch bylo hodně, to je fakt," ozval se Uloth. "Říkalo se, že zemošský Styrik může Elénovi dát všechno, co si jen bude přát - pokud ovšem ten Elén nebude příliš lpět na své duši."

"Lichotky, jež Styrici taková nabízeli, mnohé byly," souhlasila Xanetie, "leč chápání zástupců Othových omezeno bylo."

"Značně omezené," kývl Vanion.

"Vskutku. Leč Zalasta lstivější byl a o mnoho trpělivější. On bystrého žáka v osobě mladého kaplana královského domu Elenie, kněze jménem Annias, nalezl."

"Annias?" vyjekla Ehlana. "Nevěděla jsem, že byl někdy královským kaplanem."

"To bylo předtím, než ses narodila," objasnil jí Sparhawk.

"To by vysvětlovalo, proč měl nad mým otcem takovou moc. Chceš tím říct, Anarae, že za tím vším byl Zalasta?"

Xanetie přikývla.

"Není zas až tak snadné uplatit mladého kněze," namítal Bevier. "Obvykle jsou plní zanícení a idealismu."

"A Annias výjimkou nebyl," pravila Xanetie. "On citžádostivý byl, leč v mladosti své on vždy ideálům Církve své věrný byl. Idealismus tento Zalastovi v cestě stál, dokud prostředek nenalezl, jak jej odstraniti." Xanetie se odmlčela a lehce se začervenala. "Já tebe bych se dotknouti nechtěla, Veličenstvo," omlouvala se Ehlaně, "leč teta tvá vždy chlípná a prostopášná byla."

"Mě to ani v nejmenším neuráží, Anarae," opáčila Ehlana. "Ariissiny chutě byly vyhlášené po celé Cimmure a já jsem ji navíc ani nikdy neměla moc ráda."

"Takže mezi nimi bylo nějaké spojení?" ptala se Melidere.

"Zajisté, baronko," odpověděla Xanetie. "Princezna Arissa byla prostředkem, jímž Zalasta Annias pro věc svou zverboval. Dobře smyslným Ogerajinem proškolen, Zalasta prostopášnou princeznu uvedl -" Xanetie temně zrudla a zmlkla.

"Nemusíš zacházet do podrobností, Xanetie," uklidňovala ji Ehlana. "My všichni jsme Arissu znali, neexistovalo nic, co by neudělala."

"Vpravdě ona bystrou žákyní byla," souhlasila Xanetie. "Tehdy Zalasta usoudil, že Annias užitečný bude jemu pro svůj vliv na otce tvého. Tudíž on pevnou víru do myšlének zkažené tvé tety vložil, že nižádného činu ohavnějšího býti nemůže, než mladého kněze svedení. Představa tato, jednou vložená Arissu cele posedla a zanedlouho ovoce přinesla. V dvanáctém svém roce Arissa pochybnou ctnost kaplana otce tvého ukradla."

"Ve dvanácti letech?" zamumlala Melidere. "Ta tedy byla vyzrálá, co?"

"Pak byl Annias výčitkami svědomí stravován," pokračovala Xanetie.

"Annias?" odfrkla Ehlana. "On ani nevěděl, co takové slovo znamená."

"To by ses tedy pěkně mýlila, má královno," nesouhlasil Vanion. "Já jsem Anniasa znal, když byl ještě mladý. Vypadal, že je odevzdán zásadám Církve. Teprve později se začal měnit. Já a Sparhawkův otec jsme se vždycky divili, co se s ním

stalo."

"Očividně se stala Arissa," poznamenala Ehlana suše a našpulila rty. "Takže Zalasta získal přístup k Anniovi přes mou tetu?" dohadovala se.

Xanetie kývla na souhlas. "Mladý kněz se po modlitbách mnohých a rozjímání rozhodl zřici se slibu svého a s poskvrněnou princeznou se oženit."

"Svatba utvořená v nebi," poznamenal Ulath sardonicky.

"Leč Arissa po žádném takovém spojení netoužila, protože tak nenasytná byla povaha její, že ji brzy její církevní milenec unavil pro vadnouci mužnost jeho a energii. Na nenápadný Zalastův návrh ona vyčerpaného konvertitu do jistého domu v Cimmuře zavedla a zde Zalasta naznačil, že by povadlou sílu Anniovu styrickými kouzly obnoviti mohl. Tak on pevnou vládu, nad duší toho, který se primasem cimmurským stane, sobě zajistil."

"Věděli jsme, že Annias dostává pomoc od jednoho z Othových Styriků," ozval se Sparhawk. "Ale neměli jsme nejmenší tušení, že to byl Zalasta. Měl ruce prakticky ve všem, co?"

"On jest nejchytřejší, Anakho. Trpělivě on své dva stále ochotnější žáky školil v oné mravní zkáze, kterou on sám se naučil pod vedením Ogerajina z Verelu. Královský kaplan byl jeho plánu středobodem, leč nejdříve nezbytné bylo zkaziti jej, by nížádné naděje na spásu pro něj nebylo."

"Tuhle část tedy zvládl docela dobře," poznamenala Ehlana smutně.

"Krok za krokem Arissa, pod Zalastovým vedením, kaplana stále níže stahovala, až z něj veškeré zdání slušnosti vyplaveno bylo. Tehdy se stalo, že Styrik jemu konečnou odpornost předložil - totiž že chlipná princezna za pomoci svého, nyní stejně zkaženého milence, otce tvého, svého bratra svede, a až on plně v otroctví jejím bude, ona s ním řeč zavede na myšlénku incestního sňatku. Zalasta dobře věděl, že otec Anakhův takové ohavnosti i smrti svou se brániti bude, a doufal tak rod Sparhawkův od královského rodu Elenie oddělit. On ale s železnou vůlí Sparhawků nepočítal, ni se slabostí krále Aldrea. Starší Sparhawk otce tvého ke sňatku s jinou přiměl, leč vpravdě zámyslu Zalastova dosaženo bylo. Rána mezi oběma rody otevřena byla."

"Ale my tu ránu léčíme, že, Sparhawku?" usmála se hřejivě Ehlana.

"Často," přitakal Sparhawk.

"Co můžu dělat?" kvílela Sefrenie a lomila rukama.

"No, pro začátek můžeš přestat s tímhle," poradil jí Kalten a jemně jí odtáhl ruce od sebe. "Nedávno jsem zjistil, jak ostré máš nehty, a nechci, aby ses poškrábala."

Sefrenie se provinile zadívala na drápance na jeho tváři. "Ublížila jsem ti, že, drahý?"

"To nic není. Jsem zvyklý krvácet."

"Chovala jsem se k Vanionovi tak ošklivě," bědovala Sefrenie. "Nikdy mi to neodpustí a já ho miluju."

"Tak mu to pověz. To je to, co vy dva musíte udělat, víš. Prostě mu řekni, co k němu cítíš, řekni, jak toho lituješ a všechno bude zase tak, jako to bylo předtím."

"Nikdy to nebude stejné."

"Ovšem, že bude. Jakmile se vy dva dáte dohromady, Vanion zapomene, že se to vůbec stalo." Kalten uchopil její malé ručky do svých velkých pěstí, obrátil je a políbil jí dlaně. "Na tom je přece založená láska, matičko. Všichni děláme chyby. Lidé, kteří nás milují, nám je prominou. A na lidech, kteří nám neprominou, zase tolik nezáleží, ne?"

"No, ne, ale -"

"Nejsou žádná ale, Sefrenie. Je to tak prosté, že jsem to pochopil dokonce i já. Důvěřujeme s Alean svým citům a zdá se, že nám to docela klapne. Žádnou složitou logiku v podstatě nepotřebuješ, když se jedná o něco tak prostého, jako je láska."

"Ty jsi tak hodný člověk, Kaltene."

To ho trochu uvedlo do rozpaků. "To těžko," opáčil kající. "Moc piju a jím taky hodně. Nejsem příliš vzdělaný a obvykle ani jednoduchou myšlenku nepochopím od začátku až do konce. Bůh ví že mám chyby, ale Alena o nich ví taky a promíjí mi je. Ví že jsem jenom voják, takže toho ode mě moc nečeká. Už jsi připravená na ten šálek čaje?"

"To by bylo hezké." Sefrenie se usmála.

"Tak tohle je opravdové překvapení," prohlásil Vanion, "ale proč Martel?"

"Zalasta pochopil, že ze všech Pandionů je Martel nejbližší tomu rovnocenným soupeřem Anakhovi se státi," vysvětlovala Xanetie, "a Martelův hlad po zapovězených tajemstvích Zalastovi hledanou slabinu poskytl. Styrik se jako nevzdělaný a lačný Zemošan stavěl a Martelovo zlato se značnou ochotou přijímal. Tak arogantního mladého Pandiona zlákal, až pro něj nebylo cesty zpět."

"A celou tu dobu se stavěl jako Othův vyslanec?" zeptal se ji Bevier.

"Ano, pane rytíři. On Othovým záměřům tak dlouho sloužil, dokud s jeho ladily, leč srdce jeho a mysl jemu zůstaly. Vpravdě on primase Annia a Pandiona Martela zkazil pro svůj vlastní cíl, jehož středobodem byl den, kdy Anakha Bhelliom vyzvedne z místa, kde vskrytu ležel."

"Ale to nebyl Anakha, kdo ho vyzvedl, Anarae. Byla to Aphrael a žádný ze Zalastových plánů s tím nemohl počítat." Všichni se rychle otočili po zvuku známého hlasu. Sefrenie, tvář stále strhanou, stála ve dveřích a za ní se tyčil Kalten.

"Zalasta by snad mohl vzít kámen Sparhawkovi, ale ne Aphrael. Tehdy se mu všechno rozsypalo. Nedokázal uvěřit že by kdokoli - byť by to byl bůh - Bhelliom dobrovolně odevzdal někomu jinému. Možná mu to jednou vysvětlím."

"Já do mysli Zalastovy nahlédla, Sefrenie z Ylary," řekla jí Xanetie. "On by takový čin nikdy nepochopil."

"Já ho k tomu přinutím, Anarae," ujistila ji Sefrenie chmurně. "Mám tuhle družinu velkých divokých Elénů, kteří mě milují - anebo to aspoň říkají. Jsem si jistá, že když je hezky poprosím, oni do Zalasty pochopení vtlačou." A anaveně

se pousmála.

KAPITOLA DVAADVACÁTÁ

EHLANA SE ZVEDLA Z KŘESLA, došla k Sefrenii a políbila ji na přivítanou dlaně. Sparhawk často obdivoval, jak jeho mladá žena instinktivně pozná, co má udělat. "Chybělas nám, matičko," řekla prostě. "Už se cítíš lépe?"

Na Sefreniiných rtech se objevil slabý úsměv. "Co přesně myslíš tím lépe, Ehlano?" Blíže se podívala na plavovlasou královnu. "Pořádně jsi nespala."

"Ty taky vypadáš trochu strhaně," podotkla Ehlan. "Řekla bych, že k tomu máme obě dost důvodů."

"Ó ano." Sefrenie se rozhlédla kolen sebe po tvářích svých přátel v nichž se zračily mírné obavy. "Ó, nechte toho," řekla jim. "Nehodlám tady dostat záchvat. Chovala jsem se osklivě." Natáhla se a něžně se dotkla Kaltenovy tváře.

"Tady můj pánovitý přítel mi říká, že na tom nezáleží, ale já bych se ráda omluvila."

"Máš spoustu důvodů být rozrušená," ozval se Sparhawk. "Byli jsme na tebe moc ostří."

"To není omluva, drahý." Sefrenie se zhluboka nadechla, narovнала ramena a přešla komnatou ke Xanetii s výrazem někoho, kdo hodlá splnit nepřijemnou povinnost. "Opravdu nemáme důvod být k sobě milé, Anarae," pravila, "ale měly bychom být aspoň zdvořilé. Já jsem nebyla. Lituji."

"Odvala tvá tě ctí, Sefrenie z Ylary. Já se vyznávám, že bych jen těžko chybu svou nepříteli přiznávala."

"Co přesně sir Kalten udělal, aby tě sem přivedl, lady Sefrenie?" optal se Sarabian zvědavě. "Byla jsi úplně zoufalá a já bych si zrovna Kaltena jako utěšitele nevybral."

"To proto, že ho neznáš, Sarabiane. Má veliké srdce a svou náklonnost ukazuje velice přímým způsobem. Vykopl mi dveře a dusil mě až jsem se podvolila." Na okamžik se nad tím zamyslela. "V podstatě jediné, co udělal, bylo, že mě objal a řekl mi, že mě lituje. Říkal mi to pořád dokola a pokaždé, když mi to řekl, zasáhl mě přímo do srdce. Elénové jsou skvělí násilníci. Chvilí jsem na něj ječela a pak jsem se ho snažila uhodit, ale uhodit Kaltena je skoro jako tlouct do zdi.

Dokonce jsem se pokoušela brečet - vždycky jsem měla s brekem úspěchy - ale jediné, co mi nabídl, byl šálek čaje." Sefrenie pokrčila rameny. "Po chvíli jsem si uvědomila, že mě bude stále milovat bez ohledu na to, co jsem udělala, a že ze sebe dělám hlupáka, takže tady jsem." Usmála se na Alean. "Nevím, jestli sis to uvědomila, drahá, ale možná jsi tou nejšťastnější ženou na světě. Nenech ho odejít."

"Toho se nebojte, lady Sefrenie," odpověděla dívka s něžnými očima a zrůžověla.

Sefrenie se rozhlédla, náhle velice zaměstnaná. "Jsem si jistá, že máme k projednání důležitější věci, než ten můj nedávný směšný výbuch vzteku. Přišla jsem o hodně?"

"Ó, ani ne, drahá sestro," protáhl Stragen. "Jediné, co jsme zatím objevili, je, že Zalasta byl zodpovědný skoro za každou katastrofu v historii lidstva od pádu člověka. Jenom na to ještě nemáme dost důkazů."

"Ale už na tom pracuju," dodal Caalador.

Sparhawk krátce shrnul, co jim Xanetie pověděla o Zalastově druhé tváři. Sefrenii překvapilo, když se dověděla, že to byl Zalasta, kdo svedl Martela.

"Nepokouším se tě urazit drahá sestro," ozval se Stragen, "ale zdá se mi, že Mladší bohové nebyli příliš důslední při jednání s oněmi odpadlíky Styriky. Zdá se, že se propůjčili úplně každé nepleši, která se jim naskytla. Něco trvalejšího než vyhnanství se mohlo ukázat jako lepší řešení."

"Mladší bohové by to neudělali, Stragene."

"Škoda," zamručel Stragen. "Tím to tak nějak zůstává na nás, že? Máme tady skupinu lidí, kteří jsou značně zběhlí ve vyvolávání problémů." Zatvářil se lstivě. "Mám nápad," dodal. "Proč si nepořídíte někoho, kdo by napsal seznam jmen, a pak mi ho nedáte? Dohlídnu nato, aby se tajná vláda postarala o všechny špinavé podrobnosti. Ani s tím nebudeme muset obtěžovat Mladší bohy nebo zbytek Styrika. Vy předložíte seznam, já zařídím zbytek. Když budete chtít můžete tomu říkat osobní laskavost."

"Jsi zkažený člověk, Stragene."

"Ano. Napadlo mě, že jste si toho možná všimli."

"Co dělal Zalasta potom, co Sparhawk zničil Azashe?" zeptal se Talen Xanetie. "Nepoučilo ho to, že by měl být moudřejší a držet se tady od našeho přítele dál?"

"On zklaman byl velice velmi, mladý pane. Anakha v jedinou noc desetiletí trpělivé práce zničil a, s Bhelliomem pevně v rukou, on mnohem nebezpečnějším se stal než kdy dřív. Zalastova naděje na to, že jemu klenot uzme, v prach se obrátila a on ze Zemochu prchl pln vzleku a zklamání."

"A když utekl, nevšiml si, že Sparhawk Bhelliom hodil do moře," dokončil chlapec. "Pokud věděl, tak ho Sparhawk měl pořád ještě v kapse."

Xanetie přikývla. "Vrátiv se do Verelu, on s Ogerajinem se radil a rozličnými jinými odpadlíky o nešťastném obratu událostí."

"Kolik jich tam je, paní?" chtěl vědět Kalten, "a co jsou za? Je vždycky dobré poznat své nepřátele."

"Oni jsou mnozí, sire Kaltene, leč čtyři - spolu se Zalastou a Ogerajinem - jsou nejdůležitější. Oni z celého Styrika jsou nejemocnější a nejzkaženější. Ogerajin je z nich daleko nejzkaženější, leč síla jeho uvádá pro odpornou nemoc, jež mysl jeho ujídá." Xanetie náhle vypadala nejistě a dokonce se začervenala. "Je to jedna z těch chorob, které ty napadají, kdož se příliš mnoho oplzlostmi zabývají."

"Á -" přispěchal jí na pomoc Sarabian, "mám dojem, že bychom nemuseli být příliš konkrétní, co se Ogerajinovy nemoci týče. Proč prostě neřekneme, že je nezpůsobit a nenecháme to tak? Kdo jsou ti ostatní, Anarae?"

Vděčně se na něj podívala. "Cyzada z Esosu jest v temných stránkách styrické magie nejzběhlejší, císaři Sarabiane,"

odpověděla. "On se poblíž východní hranice se Zemochem zdržuje, a tudíž se často s polostyrickými a poloelénskými čaroději země této zlořečené stýkal a mnoho se od nich naučil. On s jistou obratností do temnoty oné vsahuje, jež mysl Azashovu obklopovala, a určitá stvoření on povolati může, která Staršímu bohu sloužila."

"Damorky?" chtěl vědět Berit. "Pátrače?"

"Damorkové s pánem svým zhynuli, pane rytíři. Osud Pátračů nejistý jesti. Cyzada se bojí takové povolati, protože jen Otha je bezpečně kontroloval."

"Aspoň něco," podotkl Khalad. "Slyšel jsem pár příběhů, které bych si jen nerad potvrzoval osobně."

"Spolu s Cyzadou, Zalasta a Ogerajin se s Ptagou z Jury, Ynakem z Lydru a Djarinem ze Samaru spojili," pokračovala Xanetie.

"O těch jsem už slyšela," poznamenala temně Sefrenie. "Nikdy bych nevěřila, že by Zalasta mohl klesnout tak hluboko."

"Špatní?" zeptal se Kalten.

"Ještě horší. Ptaga je mistrem přeludů, který dokáže setřít hranici mezi skutečností a představami. Říká se, že pro potěchu zvrhlíků, kteří ho platí, dokáže vyvolat obrazy různých žen a že tyto obrazy jsou ještě lepší, než by mohla být skutečnost."

"Zjevně se rozvíjí," podotkl Oscagne. "Vypadá to, že teď vytváří přeludy příšer namísto hezkých žen. To by vysvětlovalo všechny ty upíry a jim podobné."

"Ynak je vyhlášený jako nejsvárlivější žijící člověk," vykládala dál Sefrenie. "Dokáže vyvolat staletí trvající svár mezi rody čistě jen tím, že projde kolem jejich domů. Pravděpodobně je za tím vzestupem rasové nenávisti, která nakazila elénská království na západě. Darin je nejspíš ten nejlepší nekromant na světě. Říká se, že dokáže vyvolat lidi, kteří ani ve skutečnosti neexistovali."

"Celé armády?" optal se jí Uloth, "jako ti starověcí Lamorkové nebo Cyrgai?"

"To pochybuju," odpověděla Sefrenie, "I když si nejsem jistá. Byl to Zalasta, kdo nám říkal, že je to nemožné, a mohl klidně lhát."

"Mám dotaz Anarae," ozval se Talen. "Dokážeš Zalastovo myšlení vidět stejně jako slyšet?"

"Do určité míry, mladý pane."

"Kam tím míříš, Talene?" zeptal se ho Sparhawk.

"Pamätuješ na to kouzlo, kteréš použil, abys tam v Platimově kobce v Cimmuře, umístil Kragerův obličej do nádoby s vodou?"

Sparhawk kývl.

"Jméno je jen jméno," poukázal Talen, "a tihle Styrici nejspíš nebudou pobíhat kolem a každému vykládat, co jsou zač. Stragen už dřív navrhoval, že bychom se jich měli zbavit. Neusnadnily by nám to ty obrázky? Jestli Xanetie vidí Zalastovy vzpomínky na to, jak ti maníci vypadají a ukáže mi je, mohl bych namalovat jejich portréty. Pak může Stragen obrázky poslat do Verelu - nebo kde ti Styrici vlastně jsou - a Zalasta určitě přijde o pár lidí, na který dost spolihá. Řek bych, že mu to stejně dlužíme."

"Líbí se mi způsob, jakým ten kluk uvažuje, Sparhawk," uculil se Uloth.

"Plán tvůj chybu má, mladý pane," zbrzdila Talena Xanetie. "Kouzlo, o němžs hovořil, jest kouzlo styrické a já jej neznám."

"Sefrenie tě ho může naučit," pokrčil Talen rameny.

"Žádáš nemožné, Talene," podotkl Bevier. "Sefrenie s Xanetií teprve nedávno dosáhly toho, že mohou být spolu v jedné místnosti aniž by chtěly jedna druhou zabít. Výuka - a učení se - kouzel zahrnuje taky hodně důvěry."

Nicméně Sefrenie s Xanetií si už vyměňovaly dlouhý, znepokojený pohled. "Nezahazuj dobré nápady tak rychle, Beviere," zamumlala Sefrenie. "Je to určitá možnost, Anarae," navrhla zkusmo. "Ten nápad ti pravděpodobně nahnal husí kůži stejně jako mně, ale jestli se kdy naučíme jedna druhé důvěřovat, bude tu spousta věcí, které bychom mohly dokázat. Kdybychom dokázaly spojit tvou magii s mojí..." A nechala konec věty viset ve vzduchu.

Xanetie našpulila rty a její výraz byl zvláštním odrazem toho Sefreniina. Tak hluboce se nad tímto nápadem zamyslela, že její sebekontrola trochu povolila a obličej jí začal zářit. "Spojení mezi našimi rasami skoro srazilo Cyrai na kolena," poukázala váhavě.

"V diplomatických kruzích je toto chvíle, kdy se vyjednávači odebírají poradit se se svými vládami," nadhodil Oscagne.

"Anarae ani já si nemusíme chodit pro instrukce ani do Sarsosu ani do Delphaea, Vaše Excellence," ujistila ho Sefrenie.

"To nedělá ani většina diplomatů." Oscagne pokrčil rameny. "Výraz 'Musím sejít poradit se svou vládou' je čistě zdvořilý způsob, jak říci 'Váš návrh je zajímavý. Dejte mi trochu času, abych si to promyslel a tento nápad zažil.' Vy se, dámy, dostáváte na neznámou půdu. Radil bych, abyste věci neuspěchaly."

"Co díš, Sefrenie z Ylary?" zeptala se Xanetie s nesmělým úsměvem. "Učiníme přestávku na smyšlenou radu se Sarsem a Delphaem?"

"To by nemusel být tak špatný nápad, Xanetie z Delphaea," souhlasila Sefrenie. "A protože obě víme, že je smyšlená, nebudeme muset plýtvat časem, aby neexistující poslové mohli vykonat neexistující cesty, než si o tom zase popovídáme."

"Po zničení města Zemochu a všech kdož v něm žili, se Zalasta a jeho družina ve Verelu setkali, by postup svůj další zvážili," pokračovala Xanetie po krátkém přerušení v příběhu. "Oni ihned usoudili, že pro Anakhu nižádným soupeřem nejsou ani pro Bhelliom. Byl to Ogerajin, kdo poukázal, že Zalastovo spojení s Othou bylo a nižádné přímé spojení na Azashe neexistovalo. On k Zalastovi pohrdlivě hovořil o tomto a Zalastova zahořklost pro slova tato stále trvá."

"To je vždycky užitečné," poznamenal Vanion. "Rozkolu mezi vašimi nepřáteli se dá vždycky využít."

"Přítomnost svárlivého Ynaka neshodu jejich ještě umocnila, lorde Vanione. Ogerajin Zalastu huboval chtěje zvědět, zda on tolik nafoukaný byl, že bohu se rovnati chtěl, protože Ogerajin Anakhu za takového považuje - či téměř takového - pro přístup jeho k Bhelliomu."

"Jaký je to pocit být provdaná za boha, Ehlan?" dobíral si ji Sarabian.

"Má to určité přednosti," usmála se Ehlan.

"Cyzada z Esu se poté k rozhovoru připojil," hovořila dál Xanetie. "On spíše nesměle navrhl spojení s jedním či více z myriády polobohů z podsvětí, leč společníci jeho jemu nedůvěřovali, protože on jediný obeznán jest s kouzly zeměšskými, jimiž stvoření temnoty vyvolati lze a je řídit. Ovšem důvěra v takového spolku nedůvěřivém křehká jesti. Zalasta nejzazší cenu před ně položil dobře věda, že jeden každý z nich potajmu si přeje klenot ten jen pro sebe mít. V nejlepším toto málo blahé spojení jesti."

"Na čem se nakonec usnesli, Anarae?" zeptal se Kring. Sparhawk si všiml, že domi na těchto schůzkách hovoří jen zřídka. Kring se uvnitř necítil ve své kůži a politické jemňůstky, které tak těšily Ehlanu a Sarabiana, ho zjevně nudily. Peloisská politika byla přímá a jednoduchá - a obvykle zahrnovala krev.

"Byl to úradek že by mohli - za peníze - nalézt ochotné spolupracovníky v samotné císařské vládě," odpověděla Xanetie.

"Tak to měli pravdu," podotkl Sarabian kysele. "Jestli to, co jsme viděli včera, něco značilo, tak to, že moji ministři stáli ve frontě, aby mě mohli zradit."

"To nebylo osobní, můj císaři," ujišťoval ho Oscagne. "My jsme zrazovali jeden druhého, ne vás."

"Přišel někdo i za tebou?"

"Vlastně jich bylo několik. Ale nedokázali mi nabídnout cokoliv, oč bych doopravdy stál."

"Pravda v politice, Oscagne?" otázal se jeho bratr s hraným údivem. "Nedáváš tu špatný příklad?"

"Vzbud' se, Itagne," poradil mu Oscagne. "Copak jsi ještě nezjistil, že našeho císaře nemůžeš oklamat? Tvrdí o sobě, že je génius a pravděpodobně má skoro pravdu nebo bude mít, jakmile z něj stáhneme jeho zbývající iluze."

"Není to od tebe trochu hrubé, Oscagne?" zeptal se Sarabian ostře. "Jsem přímo tady, víš."

"No, to jste, Vaše Veličenstvo," opáčil Oscagne s přehnaným údivem. "Není to úžasné?"

Sarabian se rozesmál. "Co můžu dělat?" řekl Ehlaně. "Příliš ho potřebuju, než abych mohl něco namítat. Proč mi to nepovíš, Oscagne?"

"Stalo se to, když jste stále ještě předstíral hlupáka, Vaše Veličenstvo. Nechtěl jsem vás budit. Možná jsem se s tím Ynakem, o kterém jste nám, Anarae, vykládala, setkal. Jeden z lidí, kteří za mnou přišli, byl Styrik a já jsem se nikdy nesetkal s nepříjemnějším člověkem. Narazil jsem na kozly, kteří byli cítit lépe, a ten chlápek byl naprosto příšerný. Každé oko mu hledělo jinam, zuby měl ulámané a zkažené a zdálo se, že mu každý trčí dopředu. Vypadal jako člověk s pusou plnou hnědých rampouchů."

"Tvůj popis blízek jesti Zalastově vzpomínce na něj."

"Tohodle be nemělo být těžky najít, Stragene," protáhl Caalador. "Esli chceš, muh bech dát vědět do Verelo. Tohodle E-naka be neměle přehlednót, esli je tak ošklivě, jak ministr zahraničí říkal."

Xanetie vypadala zmateně.

"Je to póza, která mého kolegu baví, Anarae," omlouval se Stragen. "Rád vypadá jako křupan. Říká, že to dělá kvůli utajení, ale já si myslím, že to dělá prostě proto, aby mě naštvál."

"Tví Elénové zábavní a žertovní jsou, Sefrenie z Ylary," poznamenala Xanetie.

"Já vím, Anarae," povzddechla si Sefrenie. "Je to jedno z břemen, které musím nést."

"Sefrenie!" zaprotestoval Stragen mírně.

"Jak jste se toho chlápka zbavil, aniž byste skončil s nožem v zádech, Vaše Excellence?" ptal se Oscagne Talen.

"Odmítnutí takovýhle nabídky bývá obvykle smrtelný."

"Pověděl jsem mu, že ta cena není v pořádku," pokrčil Oscagne rameny. "Řekl jsem, že kdybych dostal lepší nabídku, mohlo by mě to zajímat."

"Skvělé, Vaše Excellence," poznamenal obdivně Caalador. "A jaký důvod vám uvedl, že vůbec tu nabídku udělal?"

"O tom se zmiňoval trochu neurčitě. Naznačoval něco o pašování ve velkém měřítku a říkal, že by mohl využít pomoci ministerstva zahraničí, aby uhladil cestu v různých královstvích mimo Tamuli. Naznačil, že si už koupil ministerstvo vnitra a celní oddělení ministerstva financí."

"Tak to lhal, Vaše Excellence," poznamenal Stragen. "Pašováním se nedá moc vydělat. Je to příliš velké riziko za málo peněz."

"To jsem si taky myslel." Oscagne se opřel a zamyšleně si hladil bradu. "Ta skupina Styriků dole ve Verelu si může myslet, že jsou velice světoví, ale ve srovnání s opravdovými zločinci a mezinárodními obchodníky jsou jako děti. Upekli povídačku, která nebyla příliš přesvědčivá. Co doopravdy chtěli, byl přístup do vlády a na různá ministerstva, aby mohli jejich moc použít ke svržení vlády samotné. Vláda musela stát na pokraji zhroutení, aby mě to přinutilo rozběhnout se do Eosie a prosit prince Sparhawk, aby přišel sem a zachránil nás."

"Ale fungovalo to, ne?" zeptal se neotesaně Itagne.

"No ano, asi ano, ale bylo to moc neohrabané. Osobně bych se styděl přijmout tak ubohé vítězství. Opravdoví profesionálové řídí věci tak, aby nemuseli spoléhat na štěstí."

Nedlouho poté jednání přes noc odložili. Jak všichni odcházeli, Sparhawk pozorně sledoval Sefrenii a Vaniona. Ti dva si vyměnili několik zkusmých pohledů, ale ani jeden nevypadal, že by byl připraven prolomit ledy.

Následujícího rána se opět shromáždili a Talen s Kaltenem zjevně závodili o to, kdo toho ke snídani sní víc. Po trošce ledabylé konverzace se opět dali do práce. "Těsně po tom pokusu o převrat tady v Matherionu mě navštívil Krager,"

řekl Xanetii Sparhawk. "Mluvil pravdu, když říkal, že je do toho zapletený Cyrgon?"

Xanetie přikývla. "Cyrgon mnohé důvody má Styriky nenávidět i bohy jejich," odpověděla. "Kletba ta, jež Cyrgai jeho na deset tisíciletí uvěznila, jeho nad pomyšlení rozzuřila. Vyvržení Styrici ve Verelu nenávisť jeho sdílají, protože oni též potrestáni byli." Na chvilku se zamyslela. "My všichni důvod máme Zalastu nenávidět," pokračovala, "ale o odvaze jeho nelze mít pochyb. On život svůj v zástavu dal, když odrodilců návrh do ukrytého města Cyrgy nesl, by ji Cyrgonu samotnému předložil. Návrh prostý byl. Pomocí Bhelliomu by kletba zrušena být mohla a Cyrgai opět do světa vypuštěni. Styrici by rozdrčení být mohli, což obě, Cyrgona i vyhnance, by potěšilo, Cyrgai přijdou světu vládnouti - s postavením cti a moci pro Ogerajina a jeho přátele vyhrazeným, a Aphrael by zničena byla a tak Sefrenie do rukou Zalastových odevzdána."

"Pro každého něco," podotkl suše Sarabian.

"To si též Ogerajin se Zalastou mysleli," souhlasila Xanetie. "Leč oni s povahou Cyrgonovou nepočítali. Oni brzy zjistili, že on se v nižádném případě s podřadnou rolí, již jemu v duchu přidělili, nespokojí. Cyrgon velí, on neposlouchá. On velekněze svého, jistého Ekata, svým novým spojencům nadřídil a jim pravil, že Ekatas ve všech věcech za něho hovoří. Zalasta potajmu se bohově prostotě vysmíval mysle, že velekněz, jako všichni Cyrgané, zemře při kroku, který jej přes neviditelnou hranici přenese. Leč Ekatas hranici překračovati nemusel. S pomocí Cyrgonovou on svou mysl cestoval, nikoliv tělem svým, by sledovati mohl a řídit, aniž by Cyrgu opustiti musel. Vskutku, mysl Ekatova se přes nesmírné vzdálenosti natáhnouti dokáže a nejen vůli Cyrgonovu sdělovati, leč také rozličné družiny o tom, co jinde se přihází, zpravovati."

"To vysvětluje, jak se z jednoho konce Cynesgy na druhý tak rychle dověděli, že přijíždíme," ozval se Bevier. "Trochu jsme se divili, jak se dokázali udržet před námi."

"Tedy," hovořila dále Xanetie, "ač vyhnání, jsou a v opovržení, Ogerajin a ostatní jsou stále Styriky a Styrici nejsou lidé bojovní. Úsilí jejich se doposavad jen na podvody a zmatky soustřeďovalo. Leč Cyrgon jest bohem války a on jim nařídil, by armády zvedli ke střetu s Atany, kteří oporou císařství jsou. Tehdy se vyvržení verelští na rozpacích ocitli, neboť Cyrgon rozkaz vydal, leč nižádnou radu. Zalasta, který mnoho po Eosii cestoval, Ekatovi navrhl, by on trolly oklamal a do severního Tamuli je přivedl, a Cyrgon ihned souhlasil. Leč on stále více žádal. Ynak z Lydru, kterýž s sebou onen mrak rozkolu nosí, by ohně nespokojenosti v celém Tamuli rozdmýchat dokázal, leč povaha jeho natolik svárlivá, že jej by nikdo dobrovolně nenásledoval. Armáda generály vyžaduje a Styrici pro toto povolání nadáni nejsou. Já toto neříkám, bych tebe uraziti chtěla, Sefrenie," dodala rychle. Obě, Xanetie i Sefrenie, se jednak druhé chovaly velice opatrně.

"Neurazilas mě, Xanetie. Já mám vojáky ráda, víš." Očima zaletěla k Vanionovi. "Tedy, aspoň některé z nich. Nicméně si myslím, že by bez nich mohl být svět docela hezké místo."

"Že ti jazyk neupadne," ozval se Uloth. "Kdybychom nemohli být vojáky, museli bychom jít dělat pořádnou práci."

Xanetie se usmála. "Bylo to v zoufalství - protože Cyrgon začínal netrpělivý být - že se Zalasta do Arjuny vydal, by syna svého Scarpu pro tento podnik získal. Scarpa se od otce svého v tom odlišuje, že ochotně - ba dychtivě - k násilí se uchyluje. Roky, jež u ošumělých pouťových atrakcí jako herec strávil, jeho umění velké zástupy lidu ovládati naučily výmluvnosti a svou velitelskou osobností. Nicméně povolání jeho v očích lidí velice nízko stojí a to jej bolelo, protože Scarpa o sobě přehnané mínění má."

"To tedy ano, dámičko," souhlasil Caalador. "Jestli se to, co mi ti arjunští zloději vykládali, aspoň trochu blíží pravdě, tak Scarpa nejspíš věří, že by dokázal létat nebo chodit po vodě, kdyby se pro to rozhodl."

"Vskutku," přitakala Xanetie. "On navíc hluboké opovržení k bohům chová a nenávisť silnou k ženám."

"To není mezi bastardy nic neobvyklého," poznamenal Stragen znalecky. "Někteří z nás viní své matky - nebo naše bohy - z naší společenské nepřijatelnosti. Já jsem, naštěstí, do této pasti nikdy nespádl. Ale já jsem zase tak duchaplný a okouzlující, že jsem se nemusel pokoušet omlouvat ony obvyklé nedostatky."

"Nesnáším, když tohle dělá," prohlásila baronka Melidere.

"Je to holá skutečnost, má drahá baronko," uculil se na ni Stragen. "Falešná skromnost je přece tak nesnesitelná, nemyslíte?"

"Chytřejší můžeš dělat, až na to bude vhodná doba, Stragene," plísnila ho Ehlena. "Pověď Zalasta svému synovi všechny podrobnosti tohoto spiknutí, Anarae?"

"Ano, Vaše Veličenstvo. Vzhledem k povaze těch dvou, mezi nimi překvapivá otevřenost byla. Leč Scarpa byl velice mlád a měl o své vlastní chytrosti přehnanou mínku. Zalasta si rychle uvědomil, že základní styrická kouzla, jež do svého syna vpravil za svých nečastých návštěv do Arjuny, k oklamání vesnických balíků posloužit mohly, leč ti by pro podnik jejich jen těžko vystačili. I vzal on syna svého do Verelu, by jej do učení k Ogerajinovi dal."

"Kdy to bylo, Anarae?" zeptal se zvědavě Caalador.

"Snad před pěti lety, mistře Caaladore."

"Pak to sedí s tím, co jsme zjistili my. Je to skoro přesně pět let, co Scarpa zmizel z Arjuny. O pár let později se vrátil a začal vyvolávat nepokoje."

"Byla to krátká studia," vykládala Xanetie, "leč Scarpa bystré myslí jesti. Vpravdě to byl učitel jeho, kdo jeho výcvik zastavil, protože Ogerajin velice velmi arogancí tohoto mladého muže dotčen byl."

"Tehle Scarpa vypadá, jako že se musíte postavit do fronty, abyste ho mohli nenávidět," poznamenal Talen. "Ještě jsem se s ním nesetkal a už ho nemám rád."

"Zalasta též drsnou synovou povahou poněkud zaražen byl," hovořila dále Xanetie, "a mysle, že jej určitou měrou ku zdvořilosti vystraší, on syna do Cyrgy vzal, by tento pána jejich blíže poznati mohl. Cyrgon mladíka podrobně vyposlechl a pak očividně uspokojen, úkol jeho mu vysvětlil. Scarpa odešel s o nic větší úctou k bohu Cyrgai, než před setkáním jejich cítil a Zalasta ztratil i onen malý kousek vážnosti, kterou předtím k synovi choval. Nyní v myslí jeho jest,

že uspěje-li spiknutí jejich, Scarpa vítězství dlouho nepřezíje." Xanetie se odmlčela. "A tebe, Sefrenie, potěší vidět, že pomsta tvá již svůj počátek měla. Zalasta jest prázdný muž, který boha nemá na celém tomto širém světě, jenž by jej zval. I slabá náklonnost, již k synu svému choval, nyní odumřela a on jest prázdný člověk a sám." Sefrenii se v očích objevily dvě velké slzy, ale ona je hned hřbetem ruky rozzlobeně setřela. "To nestačí, Anarae," prohlásila rozhodně.

"Strávilas mnoho času s Elény, matičko," prohlásil Sarabian. To Sparhawka trochu překvapilo. Nebyl si jistý, zda brilantní a výstřední tamulský císař tento něžný výraz použil schválně nebo mu to jenom tak uklouzlo.

"A kdo zverboval ostatní, Anarae?" zeptal se Vanion a hladce překlenul poněkud choulostivou situaci.

"Byl to Scarpa, lorde Vanione," odpověděla Xanetie. "Cyrgon jemu přikázal, by spolčence vyhledal a povstání v západním Tamuli vyvolal a tak cestu přehradil, kterou by Anakha přijít měl s voji Církve, protože Cyrgon by dobrovolně milované své Cyrgai proti takovým, jako jste vy, nepostavil. Scarpa jednoho zkrachovalého dakonijského šlechtice poznal, který, zničen dluhy z karet a nepříliš jemným naléháním věřitelů jeho na vyrovnání účtů, z Dakonie prchl a určitý čas na té samé arjanské poušti se ukrýval, kde Scarpa pochybné své umění předváděl. Darebného tohoto šlechtice, baron Parok se jmenoval, Scarpa vyhledal po svém návratu z Cyrgy domů. Parok, naprosto zoufalý, brzy ochotně se svým dřívějším druhem se spojil, protože nabídka Scarpova svůdná byla. Dvojice bez svědomí se pak se zvrhlými Styriky ve Verelu uradila a jejich rady poté následovala kupce Amadora v Edomu vyhledatí a básníka Elrona v Astelu, oba tito muži mnoho sebou uchváčeni byvše, způsob života, jenž jim osud nadělil, odmítali."

Bevier se zamračil. "Setkali jsme se s oběma, Anarae, a ani jeden mi nepřipadal jako přirozený vůdce. Opravdu to byli ti nejlepší, které Scarpa sehnal?"

"Jich výběr určen byl jejich ochotou ku spolupráci, pane rytíři. Schopnost lidí slovy ovládati a velitelské ono vzezření, které oči všech přitahuje, lze určitými kouzly styrickými vyvolat. Ač nepůsobiví, oni přednost zoufalství v sobě měli, po níž Scarpa pátral. Leč Anafor a Elron, oba velice velmi trpěli bezvýznamností svou a ochotni, ba dychtívi byli kamkoliv zajít, by sebe pozvedli."

"V Thalesii to vidáváme pořád, Beviere," vysvětloval Uloth. "Říkáme tomu 'nářek malého člověka'. Avin Wargunsson je toho dokonalým příkladem. Radši by umřel, než aby ho někdo ignoroval."

"Amador tak malý není," poukázal Talen.

"Existují různé druhy malosti, Talene," řekl Uloth. "Jak se do toho zapletl hrabě Gerrich v Lamorkandu, Anarae? A proč?"

"On Scarpou zverbován byl na Zalastovo nařízení, sire Ulathe. Zalasta pomýšlel rozbroje a zmatek na eosijském kontinentě vyvolat, by Církev z Chyrellu přesvědčil, že její zájmy vyžadují, by Anakha do Tamuli vyslán byl a kořeny nepokojů vypátral. Z nich všech jen Zalasta chodil po obou kontinentech a jen on myšlení Církve chápal. Vpravdě, Elron a Amador jsou než pěšáci, málo znajíce pravou podstatu podniku, k němuž se byli připojili. Baron Parok jest více znalý, leč stále není účastníkem všech jejich záměrů. Hrabě Gerrich, on jest okrajová postava. On cíle své vlastní sleduje, jež občas se s cíly kolegů jeho zde v Tamuli shodují."

"Skoro je musíte obdivovat," ozval se Caalador. "Tohle je ten nejsložitější a nejlíp zorganizovaný podvod, o jakém jsem kdy slyšel."

"Ale rozpadla se jim to, když nám Xanetie otevřela dveře k Zalastově mysli," prohlásil Kalten. "Jakmile jsme zjistili, že byl celou dobu na opačné straně, celá ta věc se začala hroutit." Něco ho napadlo. "Jak se do toho zamíchal Krager?"

"Hrabě Gerrich se oněm Scarpovi zmínil," odpověděla Xanetie. "Gerrich již dříve shledal muže jménem Krager užitečným."

"Ano," řekl Uloth. "Viděli jsme ho, jak je užitečný, před hradbami hradu barona Alstroma v Lamorkandu. Martel se pořád vrací, aby nás strašil, co, Sparhawku?"

"Kolik o tom všem doopravdy věděli můj ministr vnitra a ostatní zrádci, Anarae?" chtěl vědět Sarabian.

"Téměř nic, Veličenstvo. Oni hlavně věřili, že činy jejich jen částí probíhajícího zápasu mezi ministrem zahraničí Oscagnem a ministrem vnitra Kolatou jsou. Kolata jim prospěch nabídl a oni jeho následovali."

"Takže běžná palácová politika," přemítal Sarabian. "Asi bych to měl mít na paměti při soudních jednáních. Nebyli opravdu neloajální, jenom úplatní."

"Všichni kromě Kolaty, Vaše Veličenstvo," poznamenal Itagne. "On musel být zapojen do něčeho většího než jen do prostého společenského hašteření, ne?"

"Kolata se obětí podvodníka stal, Itagne z Matherionu," opravila ho Xanetie. "To Teovin vždy Zalastovým mužem u dvora byl. To jemu nosil muž zvaný Krager Zalastova nařízení a Teovin Kolatovi jen tolik pověděl, kolik nezbytné bylo, by on znal."

"To nás přivádí k tomu pokusu o převrat," ozvala se Ehlana. "Krager Sparhawkovi řekl, že to nemělo uspět - že nás to jenom mělo přinutit ukázat naši sílu a slabá místa. Říkal vůbec pravdu?"

"Částečně, Veličenstvo," objasňovala Xanetie. "Hlavně si Zalasta nebyl jist, zda jesti pravdivé prohlášení Anakhovo, že Bhelliom do moře vhodil. Vyvoláním povstání v ulicích Matherionu a ohrožením všech, které Anakha miluje, on přimět se jej snažil, by vyjevil, zda klenot vlastní čili nic."

"Takže jsme mu hráli přímo do rukou, když jsme pro něj šli, co?" odhadl Khalad.

"To nemyslím," nesouhlasil Sparhawk. "Nikdy bychom nezjistili, že má Bhelliom vědomí, kdybychom ho nechali, kde byl. To je věc o které nikdo nevěděl - možná až na Aphrael. Azash o tom očividně neměl tušení a Cyrgon taky ne."

Pochybuju, že by se o něj oba tak zajímali, kdyby věděli, že by mohl odporovat jejich rozkazům - dokonce až tak dalece, že by v případě nutnosti mohl vyhledat tento svět."

"V pořádku," řekl Khalad. "Teď teda víme, co k tomu všemu vedlo. Co se bude dít dál?"

"To v budoucnu leží, Khalade z Demu," opáčila Xanetie, "a budoucnost jesti skryta přede všemi. Věz ale, že nepřítel"

naši zmatení jsou. Byloť Zalastovo postavení jako poradce císařské vlády jádrem plánu jejich."

"Jak rychle se dokáže vzpamatovat, Sefrenie?" otázala se Ehlana. "Znáš ho lépe než kdokoliv z nás. Bude schopen okamžitě zaútočit?"

"Možná," připustila Sefrenie, "ale ať už udělá cokoli, nebude to moc promyšlené. Zalasta je Styrik a my na překvapení nereagujeme zrovna nejlépe. Chvilí bude popletený - bude bořit hory a zapalovat jezera - než se vzpamatuje."

"Takže bychom na něj měli zase udeřit," podotkl Bevier. "Neměli bychom ho nechat znovu nabýt rovnováhy."

"To je nápad," prohlásil Sarabian. "Když jsme prošli tajné spisy ministerstva vnitra, rozhodli jsme se vybrat jenom nejdůležitější spiklence - hlavně náčelníky policie a úředníky v některých městech. S patolízaly a informátory jsme se neobtěžovali - většinou proto, že jsme neměli dost místa ve vězení. Myslím, že ministerstvo vnitra bylo středem celého spiknutí a teď se budou Zalasta a jeho přátelé muset spolehnout na ty výskrabky, které jsme nechali být. Kdybych poslal Atany, aby to probrali podrobněji, nevyvedlo by to Zalastu z míry ještě víc?"

"Nejdřív ho nechejme trochu uklidnit, Sarabiane," radila Sefrenie. "Právě teď bude tak rozrušený, že by si toho nejspíš ani nevšiml."

"Je Norkan pořád ještě na ostrově Tega?" zeptal se najednou Vanion.

"Ne," odpověděla Ehlana. "Unavily mě ty podvržené dopisy, které mi odtamtud posílal, takže jsme ho poslali zpátky do Atanu."

"Dobře. Myslím, že bychom mu měli o Zalastově zradě dát vědět co nejdřív. Betuana se o tom potřebuje dovědět."

"Dohlédnu na to, Vanione-Preceptore," slíbil Engessa.

"Děkuju, Engesso-Atane. Jestli ten malý výbuch v trůnním sále aspoň trochu poukazuje na jeho současný stav myslí, tak je právě teď úplně mimo sebe."

"Rozrušený až na hranici šilenství," souhlasila Sefrenie. Bylo to poprvé od oné roztržky mezi nimi, co na Vaniona přímo promluvila. To Sparhawkovi dalo určitou naději.

"Takže bude muset něco udělat, ne?" zeptal se jí Vanion. "V jeho současném stavu by nečinnost byla nesnesitelná."

Sefrenie přikývla. "Nějak odpoví," řekla, "a protože na to, co se stalo, nebyl ani v nejmenším připraven, tak ať udělá cokoli, nenaplánoval si to dopředu."

"Takže v tom bude mít díry, ne?"

"Pravděpodobně."

"Nejspíš v tom bude zahrnuto použití holé síly," dodal Sparhawk. "Rozrušení lidé se věci obvykle snaží rozdrtit."

"Radši bys měl Norkana a Betuanu na tuto možnost upozornit, Engesso-Atane," nařídil Sarabian.

"Stane se, jak si přeješ, Sarabiane-císaři."

Vanion začal přecházet sem a tam. "Zalasta je pořád více méně velitelem," rozhovořil se. "Nebo aspoň bude, dokud neudělá něco natolik hloupého, že ho Cyrgon nahradí. Proč nenecháme jeho výbuch špatné nálady být, až ho potlačí, a pak nesebereme všechny méně důležité spiklence? Trochu naše protivníky vyděsíme. Když nás uvidí, jak metodicky rozbíjíme všechno, co s takovými problémy připravili, a sbíráme všechny jejich přátele, začnou přemýšlet o své vlastní smrtelnosti. V této chvíli si myslím, že se bude Cyrgon muset sám ukázat a pak na něj Sparhawk vypustí Bhelliom."

"Nesnáším ho, když je takový," poznamenala Sefrenie ke Xanetii. "Je si tak jistý - a pravděpodobně má pravdu. Muži jsou mnohem přitažlivější, když jsou bezmocní jako malí chlapi." Ledabyle vypadající poznámka byla překvapivá. Sefrenie jasně překračovala prastaré rasové nepřátelství mezi Styriky a Delphaeany a mluvila s Xanetií jako jedna žena s druhou.

"Pak jediné, co musíme udělat, je sedět tady a čekat na Zalastův příští tah," poznamenal Sarabian. "Rád bych věděl, co udělá."

Na odpověď nemuseli čekat dlouho. O několik dní později přes padací most překlopýtal vyčerpaný Alan s naléhavou zřávou od velvyslance Norkana.

"Oscagne," začínala zpráva s typickou úsečností, "seber každého Atana, kterého seženeš a pošli je všechny sem. Trollové nám rozebírají severní Atan až na holou skálu."

KAPITOLA

TŘIADVACÁTÁ

"NEMŮŽEME JE POSLAT, Engesso," prohlásil Sarabian. "Potřebujeme je tam, kde jsou právě teď. V této chvíli jsou tím jediným, co drží císařství pohromadě."

Engessa kývl. "Chápu situaci, Sarabiane-císaři, ale Betuana-královna bude čekat jen určitou dobu. Jsou-li země Atanů v ohrožení, ona nebude mít jinou možnost, než přistoupit k činu. Povolá Atany domů - i přes své spojenectví s vámi."

"Bude muset své lidi stáhnout zpátky," poznamenal Vanion k mohutnému Atanovi. "Nemá dost válečníků na to, aby severní hranici ubránila proti trollům, takže možná bude muset severní Atan na chvíli opustit. Nebudeme jí moci poslat celé posádky, ale můžeme jí z každé poslat jednu, dvě čty. To je dohromady několik tisíc válečníků, ale bude jim trvat delší dobu, než se dostanou do Atanu, protože jsou tak rozptýleni. Betuana se prostě bude muset stáhnout, dokud se tam nedostaneme."

"My jsme Atanové, Vanione-Preceptore. My neutíkáme."

"To jsem taky neměl na mysli, Engesso-Atane. Vaše královna pouze přeskupí své síly. Teď právě nemůže sever udržet a nemá smysl to zkoušet a plýtvat lidskými životy. Nejlepší, co pro ni můžeme zatím udělat, je poslat jí nějaké genidijské poradce a technickou pomoc od Cyriniků."

"Ne tak, příteli Vanione," vložil se do toho Kring. "Zajedu za Tikumem ve středním Astelu. Východní Peloici se lesů tolik nebojí jako moje děti a Tikume miluje dobrý boj stejně jako já, takže s sebou pravděpodobně přivede pár tisíc

jezdců. Já posbírám pár stovek lučištníků a do Atanu dorazím před jeho hlavními silami."

"To je šlechetná nabídka, příteli Kringu," řekl Engessa.

"Je to moje povinnost, Engesso-Atane. Ty jsi jako Mirtain otec a to z nás dělá příbuzné." Kring si rukou nepřítomně přejel přes vyholenou lebku. "Lučištníci jsou, myslím, velice důležití. Vy Atani máte vůči používání luků ve válce morální výhrady, ale když jsme se ve východním Astelu setkali s těmi trolly, zjistili jsme, že s nimi nemůžeme pořádně bojovat, dokud je nejdřív neprošpikuješ šípy."

"Mám další nápad," ozval se Khalad a zdvihl samostříl. "Jaký máte vztah k tomuhle, Engesso-Atane?"

Engessa rozpřáhl ruce. "To je tady v Tamuli nový vynález Khalade-panoši. Ještě jsme si na něj neutvořili názor. Někteří Alani by jej mohli přijmout, jiní ne."

"Samostříly nebudeme muset vyzbrojit všechny Atany," řekl Khalad a pohlédl na Sparhawka. "Budeš mě tu teď potřebovat, pane můj?" zeptal se.

"Proč nezjistíš, jestli mě nedokážeš přesvědčit, že nebudu?"

"Máš dost těžkopádný způsob, jak to vyjádřit, Sparhawku. Pořád ještě máme všechny ty samostříly, které jsme sesbírali, když jsme potlačili povstání. Většinu jsem jich rozbil, ale nezabere mi moc času dát je zase do pořádku. Pojedu na sever s Engessou a s technickými poradci. Engessa se může pokusit přesvědčit své lidi, že samostříl je regulární válečná zbraň, a já je s ním naučím zacházet."

"Připojím se k vám v Atanu později," oznámil jim Kring. "Budu muset Tikumovy lučištníky do města dovést. Pelloici mají sklony se v lesích ztrácet."

"Zapomeň na to, Mirtai," zarazila obryni, které se náhle rozzářily oči, Ehlana. "Potřebuju tě tady."

"Můj snoubenec a můj otec odjíždějí do války, Ehlano," namítala Mirtai. "Nemůžeš čekat, že zůstanu vzadu."

"Ale ano, můžu. Nepojedeš a dost."

"Omluvíte mě, prosím?" požádala Mirtai odměřeně.

"Jak si přeješ."

Mirtai vyrazila ze dveří.

"A neporozbíjej všechnen nábytek," volala za ní Ehlana.

Vlastně to byla jen malá domácí krize, ale i tak stála zato. Hlavně proto, že korunní princezna Danae prohlašovala, že zemře, jestli se její zmizelá kočka okamžitě nenajde. Uslzená bloudila trůnním sálem, šplhala se lidem do klína, žadonila a lichotila. Sparhawk zase jednou pozoroval, jak zničující účinek dokáže jeho dcera mít na něčí přesvědčení, když mu sedl na klíně. "Prosím, Sarabiane, pomoz mi najít mou kočku," říkala a hladila císaře rukou po tváři. Sparhawk se již dávno naučil, že prvním pravidlem pro jednání s Danae bylo nikdy ji nenechat na sebe sáhnout. Jak se vás jednou dotkla, byli jste ztraceni.

"Všichni stejně potřebujeme trochu čerstvého vzduchu, ne?" obrátil se Sarabian na ostatní. "Sedíme už tady v tom pokoji víc než týden. Co kdybychom náš rozhovor odložili a šli hledat princezninu kočku? Myslím, že až se vrátíme, všichni budeme čilejší."

Jedna nula pro Danae, usmál se Sparhawk.

"Řeknu vám, co uděláme," pokračoval Sarabian. "Je nádherné ráno. Co kdybychom se přesunuli ven? Dám vědět do kuchyně a můžeme poobědvat na trávníku." Usmál se na Danae, jejíž ruce mohly být stejně dobře sepyaty kolem jeho srdce. "Oslavíme návrat Mmrr k její malé paní."

"To je báječný nápad!" zvolala Danae a zatleskala. "Ty jsi tak moudrý, Sarabiane!"

Všichni se shovívavými úsměvy vstávali. Sparhawk soukromě připouštěl, že má císař asi pravdu. Z celodenních porad už všichni začínali být trochu zmatení. Došel ke své dceři a zvedl ji do náručí.

"Umím chodit, otče," protestovala Danae.

"Ano, ale já to zvládnou rychleji. Mám delší nohy. Chceme přece Mmrr najít co nejdřív, ne?"

Danae se na něj zamračila.

"Všechny máš otočené kolem prstu," řekl jí potichu. "Nemusíš je pohánět jako ovce. Co se děje? Dokážeš Mmrr přivolat, kdykoliv se ti zachce. Co máš opravdu za lubem?"

"Existují, Sparhawku, věci, které chci vyfídit, než budeme mít všichni plné ruce práce, a s vámi všemi nacpanými v tom pokoji jako hejno kuřat nic nesvedu. Potřebuju vás odtamtud všechny dostat, abych to mohla srovnat."

"Vážně se Mmrr ztratila?"

"No samozřejmě že ne. Vím přesně, kde je. Jen jsem jí řekla, aby šla na chvíli honit luční kobylinky."

"A o čem chceš mluvit? Co přesně chceš srovnávat?"

"Dívej se, Sparhawku," řekla mu. "Dívej se a uč se."

"To prostě nejde, Kaltene," říkala Alean utrápeným hlasem, když spolu kráčeli přes padací most. Sparhawk a Danae šli kousek za nimi.

"Co tím myslíš: 'Nejde'?"

"Tys rytíř a já pouhé vesnické děvče. Proč prostě věci nenecháme tak jak jsou?"

"Protože si tě chci vzít."

Alean ho s láskou pohladila po tváři. "A já bych dala všechno za to, abych si tě mohla vzít, ale nemůžeme to udělat."

"Rád bych věděl, proč ne."

"Už jsem ti to říkala. Pocházíme z jiných společenských tříd. Vesnická dívka si nemůže vzít rytíře. Lidé by se nám smáli a říkali by o mně ošklivé věci."

"Jen jednou," prohlásil Kalten a zatáhl ruku v pěst.

"Nemůžeš bojovat proti celému světu, lásko," povzdechla si.
"Ovšem, že můžu - zvlášť, když se ten svět, o kterém mluvíme, skládá z těch třepetálek, co zamořují dvůr v Cimmuře.
Před obědem jich dokážu zabít tučt." "Ne!" prohlásila ostře Alean. "Žádné zabíjení! Nevidíš, co by z toho bylo? Lidé by mě začali nenávidět. Nikdy bychom neměli žádné přátele. Tobě by to nevadilo, protože ty budeš pryč v nějaké válce, do které tě princ Sparhawk nebo lord Vanion pošlou, a já budu úplně sama. To bych nesnesla."
"Já si tě chci vzít!" Kalten skoro křičel.
"Naplni lo by to můj život, lásko má nejdražší," vzdychla Alean, "ale nejde to."
"Chci, Sparhawk, abys tohle vyřídil," prohlásila Danae nahlas.
"Tiše! Uslyší nás."
"Neslyší nás, Sparhawk - a ani nevidí, když už jsme u toho."
"Mám za to, že kouzlíš."
"Přirozeně. Je to užitečné malé kouzlo, díky kterému si nás lidé nevšímají. Tak nějak vědí, že tu jsme, ale jejich mysl nám nevěnuje pozornost."
"Aha. A taky to obchází morální námitky proti odposlouchávání, co?"
"O čem to, u všech všudy, Sparhawk, mluvíš? Já s odposloucháváním žádné morální problémy nemám. Já odposlouchávám pořád. Jak jinak mám sledovat co všechno lidé dělají? Řekni matce, ať dá Alean nějaký titul, aby se s Kaltenem mohli vzít. Udělala bych to sama, ale mám moc práce. Dohlédni na to."
"Má tohle být jedna z věcí, o kterých jsme nedávno mluvili?"
"Ovšem. Neplýtvěj časem na hloupé otázky, Sparhawk. Máme toho dneska na práci moc."

"Já tě miluju, Berite rytíři," prohlásila císařovna Elysoun trochu smutně, "ale jeho miluju taky."
"A kolik dalších ještě miluješ, Elysoun?" zeptal se jí trpce Berit.
"Ztratila jsem přehled." Císařovna s odhaleným poprsím pokrčila rameny. "Sarabianovi to nevadí, tak proč by mělo tobě?"
"Takže jsme skončili? Už mě nechceš nikdy vidět?"
"Nebud' směšný, Berite rytíři. Ovšem, že tě chci zase vidět - tak často, jak jen to půjde. Jen, že tu budou chvíle, kdy budu zaneprázdněná, protože se budu vidět s ním. Nemusela jsem ti to vykládat, víš, ale jsi tak milý, že jsem za tvými zády nechtěla..." Elysoun se zarazila a hledala to správné slovo.
"Být nevěrná?" pravil neomaleně.
"Já nikdy nejsem nevěrná," prohlásila Elysoun rozhorleně. "Tohle okamžitě vezmeš zpátky. Jsem ta nejvěrnější dáma u celého dvora. Jsem věrná přinejmenším tuctu mladíků a všem najednou."
Berit náhle vyprskl smíchy.
"Co je tak legrační?" chtěla vědět císařovna.
"Nic, Elysoun," opáčil Berit s ryzí něžností. "Jsi tak rozkošná, že si nemůžu pomoci a musím se smát."
Císařovna si povzdechla. "Život by byl mnohem jednodušší, kdybyste vy muži tyhle věci nebrali tak vážně. Láska by měla být legrace, ale vy se škaredíte a máváte kvůli tomu rukama ve vzduchu. Jdi chvíli milovat někoho jiného. Mně to vadit nebude. Dokud jsou všichni šťastní, jaký je rozdíl v tom, kdo je šťastnými udělal?"
Berit se znovu usmál.
"Ale pořád mě ještě miluješ, že, Berite rytíři?"
"Samozřejmě, že ano, Elysoun."
"Vidíš. Takže je všechno v pořádku, ne?"
"Co to všechno mělo znamenat?" zeptal se Sparhawk své dcery. Stáli nedaleko Berita a Elysoun - dost blízko na to, aby z toho byl Sparhawk mírně na rozpacích.
"Berit se s tou nahatou dívkou začínal trochu moc zaplétat," odpověděla Danae. "Naučil se, co ho naučit mohla, takže nastal čas, aby to jejich přátelství trochu vychladlo. Mám s ním jiné plány."
"Uvažovalas někdy o tom, nechat ho udělat si své vlastní plány?"
"Nebud' směšný, Sparhawk. Jenom by všechno zamotal. O tahle ujednání se vždycky starám já. Je to jedna z věcí, které dělám nejlíp. Měli bychom si radši pospíšet. Chci se podívat na Kringa a Mirtai. On jí hodlá říct něco, co se jí nebude líbit. Chci tam být, aby nedošlo k nějakému výbuchu."

Kringa a Mirtai našli sedět na trávníku pod velkým stromem zářícím barvami podzimu. Mirtai otevřela košík, který dostala v kuchyni, a nahlédla dovnitř. "Nějaký mrtvý pták," ohlásila.
Kring se zamařil. "Asi to má být civilizované jídlo," řekl ve snaze to brát z té lepší stránky.
"Oba jsme válečníci, můj budoucí manželi," prohlásila Mirtai a taky se netvářila příliš šťastně na to, co jim připravili k obědu. "Měli bychom jíst červené maso."
"Stragen mi jednou vykládal, že jsi kdysi, když jsi byla mladší, snědla vlka," poznamenal Kring, který si najednou na příběh vzpomněl.
"Ano," odpověděla Mirtai prostě.
"Chceš říct, že to vážně udělala?" Kring vypadal ohromeně. "Myslel jsem, že si ze mě chtěl jenom tropit šašky."
"Měla jsem hlad -" pokrčila Mirtai rameny, "- a neměla jsem čas se zastavovat. Nebylo to nic moc, ale maso bylo syrové. Kdybych měla čas si ho uvařit, mohlo to být lepší."
"Jsi zvláštní žena, má milovaná."
"Proto mě taky miluješ, ne?"

"No - to je jen jeden z důvodů. Jsi si jistá, že si o našem problému nemůžeme pohovořit?" Zjevně se vracel zpátky k tématu, o kterém se bavili už dřív - a mnohokrát.

"Není o čem mluvit. Musíme se vzít dvakrát - jednou v Atanu a pak ještě jednou, až se dostaneme do Pelosie. Nebudeme doopravdy svoji, dokud neabsolvujeme oba obřady."

"Ale po obřadu v Atanu budeme napůl svoji, ne?"

"Napůl svoji není dost dobré, Kringu. Já jsem panna. Při obraně svého panenství jsem zabila příliš mnoho mužů, než abych se spokojila s 'napůl svoji'. Budeš prostě muset počkat."

Kring si povzdechl. "Bude to trvat dlouho, víš," zanařikal.

"Tak daleko to z Atanu do tvé země zase není. A já tě tam poženu."

"Nejde o to, že by byla dlouhá cesta, Mirtai. Jde o ty dva měsíce, které před svatbou v Pelosii budeš muset strávit ve stanu mé matky. Budeš se muset naučit naše zvyky a obřady."

Mirtai se na něj dlouze zadívala "Cos říkal, že budu muset?" V jejím hlase zazněl hrozivý podtón.

"Je to zvyk. Peloisská nevěsta před obřadem vždycky žije dva měsíce s ženichovou matkou."

"Proč?"

"Aby se o něm všechno dověděla."

"Já už o tobě všechno vím"

"No ano, asi ano, ale je to zvyk."

"To je směšné!"

"Zvyky bývají často směšné, ale já jsem domi, takže musím jít příkladem - a ty budeš domou. Peloiske ženy by k tobě necítily žádnou úctu, kdybys nedělala, co se od tebe čeká."

"Já je úctě naučím." Mirtai měla oči tvrdé jako dva křemíky.

Kring se opřel o lokty. "Tak nějak jsem se bál, že bys to mohla brát takhle," povzdechl si Kring.

"Tak proto ses o tom dřív nezmínil?"

"Čekal jsem, až na to bude vhodná chvíle. Je v košíku ještě víno? Možná to bude jednodušší když se oba trochu uvolníme."

"Počkej. Můžeme se uvolnit, až mi to povíš. Co je to za nesmysl?"

"Pokusím se ti to vysvětlit," podrbal se Kring na hlavě. "Když moji lidé říkají, že se nevěsta 'dovídá o svém manželovi', tak to neznamená že se doví, co má rád na snídani nebo podobné věci. To, o čem je ve skutečnosti řeč, je majetek."

"Já žádný majetek nemám, Kringu. Já jsem otrokyně."

"Ne, až si mě vezmeš, tak nebudeš. Budeš velice bohatá žena."

"O čem to mluvíš?"

"Peloiští muži vlastní své zbraně a své koně. Všechno ostatní patří ženám. Vždycky dřív, když jsem něco ukradl - většinou dobytek - dával jsem to své matce. Ona pro mě drží můj majetek, dokud se neožením. Má právo na určitou část. Na to jsou ve skutečnosti ty dva měsíce. Abyste se vy dvě dohodly, jak se rozdělíte."

"To by nám nemělo zabrat tolik času."

"No, to nejspíš ne. Moje matka je rozumná žena, ale vy dvě navíc musíte najít ženichy pro mé sestry. To by nebyl takový problém, kdyby jich nebylo tolik."

"Kolik?" Teď byl Mirtain hlas velice tvrdý.

"Á - no, osm."

"Osm?" zopakovala energicky.

"Můj otec byl velice činorodý."

"Tvoje matka očividně taky. Jsou tvoje sestry slušné?"

"Více méně. Ale ani jedna není tak krásná jako ty, lásko, ale kdo by taky mohl být?"

"O tom si můžeme promluvit později. S tvými sestrami není něco v pořádku, že."

Kring sebou trhl. "Jak ses to dověděla?"

"Znám tebe, Kringu. Nechal sis zmínku o sestrách až úplně nakonec. To znamená, žeš o nich nechtěl mluvit, a to znamená, že s nimi není něco v pořádku. O co jde?"

"Ony si myslí, že jsou bohaté. Proto chodí s nosem nahoru."

"A to je všechno?"

"Jsou velice naduté, Mirtai."

"Já je naučím pokoře," pokrčila Mirtai rameny. "Když je jich jenom osm, budu to moc udělat naráz. Prostě je asi tak na hodinku všechny vezmu ven na nejbližší pastvinu. Až se vrátíme, budou velice pokorné - a ochotně se provdají za jakéhokoliv muže, kterého jim s tvou matkou vybereme. Zajistím, aby byly ochotné udělat cokoliv, jen aby se dostaly ode mě pryč. Ráno bychom měly s tvou matkou zvládnout rozdělení majetku; odpoledne zcivilizuju tvoje sestry a ještě večer se budeme moc vzít."

"Tak se to nedělá, lásko moje."

"Tentokrát se to tak udělá. Nejsem o nic víc nadšená čekáním než ty. Proč nejdeš sem a nepolíbiš mě? Teď, když se všechno urovnalo, měli bychom této příležitosti využít."

Kring se na ni zazubil. "Já to cítím úplně stejně, lásko." Objal ji a políbil. Polibek byl zpočátku jemný, ale dlouho to tak nevydrželo. Za okamžik už to bylo divočejší.

"Tohle bude v pořádku," prohlásila Danae samolibě. "Nebyla jsem si jistá, jak Mirtai přijme myšlenku na život s Kringovou matkou, ale už má všechno pevně v ruce."

"Peloiici z ní budou rozrušení, víš," řekl Sparhawk.

"To přežijí." Princeznička pokrčila rameny. "Jsou stejně moc usedlí. Potřebují někoho, jako je Mirtai, aby jim otevřel oči

do moderního světa. Půjdem, Sparhawku. Ještě jsme neskončili."

"Jak dlouho to trvá?" ptal se Stragen mírně přidušeným hlasem.

Od mého útlého dětství," odpověděla Melidere. "Otec ta razidla udělal, když mi bylo asi tak sedm."

"Uvědomujete si, baronko, co jste udělala?"

"Myslela jsem, že jsme těch formalit už nechali, milorde Stragene," usmála se na něj Melidere.

"Vy jste zasadila přímý úder ekonomice každého z eosijských království. To je strašné!"

"Ó, mluv vážně, Stragene."

"Znehodnotila jste mince!"

"To jsem tedy ve skutečnosti neudělala, ale proč by ti to mělo vadit?"

"Protože jsem zloděj! Vy jste zdevalvovala všechno, co jsem kdy ukradl!"

"To tedy ne. Hodnota mince nemá nic společného s její skutečnou váhou. Je to otázka důvěry. Lidé nemusí mít rádi své vlády, ale důvěřují jim. Když vláda řekne, že mince má hodnotu půl koruny, tak zato taky stojí. Její hodnota je založená na dohodě, ne na váze. I když má mince opilované okraje, pořád má takovou hodnotu, jaká je na ní vyražená. Já jsem vlastně nic neukradla."

"Vy jste zločinec, Melidere!"

"Jak můžu být zločinec, když jsem nic neukradla?"

"Co když přijdou na to, co děláte?"

"No a co? Stejně s tím nemůžou nic udělat. Kdyby řekli jen slovo nebo se proti mně pokusili něco podniknout, prostě vypovím celý příběh a každá vláda v Eosii se zhroutí, protože jejich mincím už nebude nikdo důvěřovat." Dotkla se Stragenovy tváře. "Ty jsi tak nevinný, Stragene. Myslím, že proto tě mám tak ráda. Předstíráš, že jsi zkažený, ale ve skutečnosti jsi jako malý kluk."

"Proč jste mi to všechno vykládala?"

"Protože potřebuju partnera. V Eosii tyhle záležitosti zvládnou, ale když se dám i do Tamuli, mohlo by mě to vyčerpat. Ty tu máš známosti a já ne. Naučím tě to a pak ti Tamuli přenechám. Koupím ti titul a věci uspořádám tak abys mohl hned začít."

Stragenovi se zúžily oči. "Proč?" chtěl vědět. "Proč jste tak velkorysá?"

"Nejsem velkorysá, Stragene. Každý měsíc budeš platit svou rentu. Na to dohlédnu. A nebudeš ji platit v mincích. Chci ryzí kov, Stragene - hezké, spolehlivé zlaté pruty, které si můžu zvážit - a nepokoušej se do toho přimíchat nějakou měď. Kdyby ses o to jen pokusil, nechala bych ti podříznout krk."

"Jste ta nejtvrďší žena, kterou jsem kdy poznal, Melidere." Znělo to, jako by se jí trochu bál.

"Jenom na některých místech, Stragene," opáčila čtverácky. "Zbytek je velice měkký. Ó, to mi připomíná. Budeme se brát."

"My se co?"

"Partnerství nejsou stvrzována nebesy, manželství ano. Manželství mi nad tebou dá větší moc."

"A co když se nechci ženit?" Ted' už to znělo skoro zoufale.

"To je tedy velice špatné, Stragene, protože ať se ti to líbí nebo ne, ty si mě vezmeš."

"A když ne, tak mě nejspíš necháte zabít."

"Ovšem. Nenechám tě přece s takovou informací volně pobíhat. Zvyknete si na to, milorde. Jsem v postavení, kdy vás mohu učinit šíleně šťastným - a bájně bohatým k tomu. Kdys naposled dostal lepší nabídku?"

Stragen měl nicméně v očích čistou hrůzu.

"Tak tohle bylo něco, co jsem nečekala," poznamenala Danae, když se Sparhawkem přecházeli trávník.

Sparhawk byl příliš šokovaný, než aby odpovídal. "Chceš říct, žeš nevěděla o Melideřině koničku?"

"Ó, o tom jsem samozřejmě věděla, Sparhawku. Melidere si svou cestu na matčin dvůr koupila před několika lety."

"Koupila?"

"Zaplatila staré hraběnce, aby jí ustoupila. Co jsem ale nečekala, byl ten přímý způsob, jakým šla na Stragena. Myslela jsem si, že by mohla věci trochu zmírnit, ale byla hrozně obchodnická. Krájela ho na hezké malé kousky a přitom mu nenechala prostor k pohybu. Myslím, že jsem ji špatně odhadla."

"Ne, ve skutečnosti jsi špatně odhadla Stragena. Ona použila ten jediný způsob, který u něj měl šanci na úspěch. Stragen je strašně kluzký. Než ho začneš krájet, musíš ho připíchnout vidličkou na talíř. Obvyklou nabídku k sňatku by pravděpodobně vůbec nevyslechl, takže musela mluvit obchodně. Svatba byla jenom vedlejší záležitost."

"Ne, pro ni nebyla."

"Ano, já vím. Ale udělala to dobře. Budu o tom muset říct matce, víš."

"Ne, to tedy neuděláš. Slyšels Melidere. Matka bys tím nemohla nic udělat a dosáhl bys tím jedině, že by si dělala starosti."

"Oni kradou milióny, Aphrael."

"Oni nekradou nic, Sparhawku. To, co dělají, v žádném případě nemění hodnotu peněz. Když se na to podíváš blíž, tak oni ve skutečnosti vytvářejí bohatství. Celý svět pak bude lepší."

"Nemůžu říct, že by mi to bylo jasné."

"To ani být nemusí, otče," ujistila ho Danae sladce. "Prostě mi věř." Ukázala. "Ted' chceme jít tamhle."

"Tamhle" bylo vedle hradního příkopu, kde se po travnatém břehu procházeli bok po boku Sefrenie s Vanionem. Sparhawk si už na svou de facto neviditelnost začínal zvykat, ale pořád mu připadalo zvláštní dívat se přímo na některého ze svých přátel aniž by si ten jeho přítomnost uvědomoval.

„Záleželo by to jedině na tom, jaký druh ryb by se dal na místě sehnat," vysvětloval Vanion. Sparhawk poznal, že Vanion vysvětluje, protože používal svůj "vysvětlovací hlas", který se dost podobal jeho „modlicímu" hlasu. Vanion uspával celé generace pandionských rytířů - jak v poslušárně tak v kapli.

"Proč mluví takhle?" chtěla vědět Danae.

"Protože má strach," povzdychl si Sparhawk.

"Ze Sefrenie? Vanion se nebojí ničeho - a nejméně ze všeho Sefrenie. Miluje ji."

"Proto se jí taky bojí. Neví, co má říct. Když řekne něco špatně, mohlo by se jim to celé zase rozsypat."

"Takže," pokračoval Vanion v přednášce, "máme ryby z teplých vod a ryby ze studených vod. Kapr má radši vodu teplou a pstruh chladnější."

Sefrenii začaly skelnatět oči.

"Voda v příkopu se už nějakou dobu nehýbe, takže je docela teplá. To by mělo vyloučit pstruha, neřekla bys?"

"Asi ano," povzdechla si Sefrenie.

"Ale to neznamená, že tam nemůžeš dát nějaký jiný druh ryb. Opravdu dobrý kuchař dokáže s kaprem udělat zázraky - a kapři pomáhají udržet vodu čistou. Není nic lepšího než hejno kaprů, co dokáže udržet stojatou vodu, aby nezačala hnit."

"Ne," vzdychla Sefrenie. "Jsem si jistá, že není."

"Co to, u všech všudy, dělá?" vybuchla Danae.

"Říká se tomu 'tančit mezi vejci'," vysvětloval Sparhawk. "Pravděpodobně taky mluví hodně o počasí."

"Oni se k sobě nikdy nevrátí, jestli s ní nezačne rovnou mluvit o něčem, co má smysl."

"To on nejspíš neudělá, Aphrael. Myslím, že první krok bude muset udělat Sefrenie."

"Našel jsem ji!" donesl se k nim přes trávník Talenův výkřik. "Je nahoře na stromě!"

"Ó ne!" řekla Danae podrážděně. "Ještě ji neměl najít - a co vůbec dělá na stromě? Na žádné stromy neměla lézt."

"Klidně tam můžeme zajít," poznamenal Sparhawk. "Každý tam stejně míří. Radši bys měla zrušit to kouzlo."

"A co Vanion a Sefrenie?"

"Proč je prostě nenecháš, aby si to vyřídili sami?"

"Protože on bude dalších deset let mluvit pořád o rybách, proto."

"Sefrenie bude přednášky o rybách poslouchat jen určitou dobu, Danae, pak půjde k věci ona. Vanion vlastně nemluví o rybách. Říká jí, že je ochoten se usmířit, pokud bude ona taky chtít."

"O tom nic neříkal. Právě jí začínal dávat recepty na vařeného kapra."

"To je to, cos ho slyšela říkat, ale to nebylo to, co říkal doopravdy. Musíš se, Danae, naučit poslouchat oběma ušima."

"Elénové!" řekla a zakroutila očima.

Pak zaslechli Kalena vykřiknout: "Dávej pozor!"

Sparhawk se rychle podíval k místu, kde se ostatní shromáždili kolem vysokého javoru. Talen byl nahoře mezi nejvyššími větvemi a pomaloučku se po tenké větvi přibližoval k Mmrr s vytřeštěnými očima. Věci se nevyvíjely dobře. Větev byla dost pevná na to, aby udržela Mmrr, ale Talen byl příliš těžký. Větev se hrozivě ohýbala a od jejího konce se ozývaly nehezké praskavé zvuky.

"Talene," křikl znovu Kalten, "vrať se!"

Ale to už bylo samozřejmě pozdě. Větev se ani tak neulomila, jako se spíš u kmene uštípla a odloupala dolů i s částí kmene. Talen se zoufale natáhl, jednou rukou popadl zmatenou a vyděšenou kočku a po hlavě se propadl do nižších větví stromu.

Situace ještě stále nebyla ztracená. Církevní rytíři všichni magii na určité úrovni ovládali, byla tam Sefrenie a sama Aphrael se Sparhawkovi vezla na ramenou. Problém byl v tom, že Talena nikdo neviděl. Javor měl velké listy a chlapec, padající mezi větvemi, byl úplně zakryt listovím. Slyšeli ho, jak při pádu naráží do větví, řadu ťuknutí a bouchnutí doprovázenou zachrčením a ostrými výkřiky bolesti. Pak se Talen vynořil z dolní vrstvy listů a bezvládně dopadl na zem, žuchl do trávy pod stromem s Mmrr stále v ruce a už nevstal.

"Talene!" zvěšklá Danae v hrůze.

Sefrenie souhlasila s názorem Sarabianových ranhojičů. Talen neutrpěl žádné vážné zranění. Byl pohmožděný a potlučený a na čele měl od střetnutí s jednou neústupnou větví, která ho srazila do bezvědomí, ošklivou velkou bouli, ale Sefrenie je ujistila, že kromě bodavé bolesti hlavy nebude mít pád žádné trvalé následky.

Nicméně princezna Danae nebyla v náladě na takové ujišťování. Zdržovala se poblíž Talenovy postele a pokaždé, když se chlapec v bezvědomí zavrtěl nebo vydal i ten nejmenší zvuk, reagovala poplašenými výkřiky.

Nakonec ji Sparhawk popadl a odnesl z pokoje. Byli tam lidé, kteří by neměli být svědky zázraků. "Vymklo se ti to z rukou, Aphrael, co?" poznamenal ke zneklidněné dětské bohyni.

"O čem to mluvíš?"

"Pletla ses do toho - snažila ses dát do pořádku věci, které by se uspořádaly samy, kdybys je nechala být - a skoro jsi přitom zabila Talena."

"Nebyla to moje chyba, že spadl ze stromu."

"A čím teda?" Sparhawk věděl, že z logiky věci je očividně ale cítil, že je nejvyšší čas, aby malá bohyně, neustále se pletoucí lidem do života, dostala lekci. "Moc se do toho mícháš, Aphrael," řekl jí. "Lidé musí mít možnost žít si své vlastní životy a dělat své vlastní chyby. Obvykle si své chyby dokážeme napravit sami jenom nám musíš dát šanci. Řekl bych, že i když chceš něco udělat, neznamená to vždycky, že bys to měla udělat."

Dlouho na něj hleděla a pak se náhle rozplakala.

"Tikumovi lučištníci pomůžou," říkal Vanion Sparhawkovi o něco později, když spolu stáli na hradbách. "Ulath má s

těmi trolly pravdu. Opravdu je potřebuješ trochu zpomalit než s nimi začneš bojovat."

"A Khaladův nápad se samostřel taký není špatný."

"Jistě. Díky bohu, žeš ho vzal s sebou." Preceptor našpulil rty. "Rád bych, Sparhawk, abys Khaladův výcvik vzal osobně do rukou, až se vrátí zpátky do Cimmury. Zjisti, aby kromě lekcí ve vojenském umění dostal lekce taky v politice, diplomacii a církevním právu. Myslím, že se v našem řádu dostane daleko a chceš si být jistý, že bude připraven pro jakékoliv postavení."

"Dokonce i tvoje?"

"Už se staly podivnější věci."

Sparhawk si vzpomněl na Vanionovu ranní přednášku o rybách. "Děláš se Sefrení nějaké pokroky?" zeptal se.

"Mluvíme spolu, jestli je to to, co máš na mysli."

"Není. Proč si prostě nesesedneš a nepopovídáš si s ní? O něčem důležitějším, než je počasí nebo kolik ptáků může sedět na větvi nebo jaké ryby můžou žít v hradním příkopu?"

Vanion se na něj ostře zadíval. "Proč se nestaráš o své vlastní záležitosti?"

"Tohle je moje záležitost, Vanione. Nemůže pracovat, dokud je mezi vámi ta roztržka - a, co se toho týče, ty taky ne."

Potřebuju tě - vás oba - a nemůžu se ani na jednoho z vás doopravdy spolehnout, dokud si mezi sebou nevyřídíte všechny neshody."

"Dělám to tak rychle, jak se jen odvážím, Sparhawk. Jeden špatný krok by tady mohl zničit všechno."

"To by ale mohlo i to, že ten krok neuděláš. Ona čeká, že ten první krok uděláš ty. Nenech ji čekat příliš dlouho."

Na hradby vyšel Stragen. "Teď je vzhůru," oznámil jim. "Nemluví moc souvisle, ale je vzhůru. Tvoje dcera kolem něho nadělá dost rozruch, Sparhawk."

"Má ho ráda," pokrčil rameny Sparhawk. "Každému vykládá, že si ho jednou vezme za manžela."

"Malé holčičky jsou zvláštní, že?"

"Ó ano, a Danae je zvláštnější než většina ostatních."

"Jsem rád, že jsem vás dva zastihl samotné," pokračoval Stragen. "Je tu něco, o čem bych si s vámi chtěl popovídat, než se o tom zmíním ostatním." Stragen v pravé ruce nepřítomně otáčel dvěma zlatými elénskými půlkorunami, špičkou prstu pečlivě přejížděl po opilovaných hranách a zlehka jimi pohazoval, jakoby se pokoušel určit jejich váhu. Přiznání baronky Melidere ho zjevně trochu vyvedlo z míry. "Zalastův malý záchvat vzteku nebyl zas až tak iracionální, jak jsme si mysleli. Vypustit trolly do severního Atanu bylo to nejhorší, co nám mohl udělat. Budeme to samozřejmě muset vyřídit, ale radši bychom se měli začít připravovat na jeho příští tah. Jak trollům někdo jednou ukáže správný směr, tak potom už moc řídit nepotřebují, takže Zalasta teď bude mít volné ruce, aby zapracoval na něčem jiném, nemyslíte?"

"Asi ano," souhlasil Sparhawk.

"Teda, mohl bych se mýlit -"

"Ale nemyslíš si to," doplnil Vanion sardonicky větu.

"Dneska je nějak nedůtklivý, co?" obrátil se Stragen na Sparhawka.

"Má toho v hlavě moc."

"Hádám, že ať už Zalasta přijde s čímkoliv, budou do toho zapleteni ti spiklenci, které Sarabian s Ehlanou nechali kvůli nedostatku vězeňských kobek plavat."

"Stejně dobře by se to mohlo týkat těch armád, které Parok, Amador a Elron vybudovali v západním Tamuli," nesouhlasil Vanion.

Stragen zavrtěl hlavou. "Ty armády vybudovali proto, aby udrželi rytíře Církve mimo kontinent, lorde Vanione, a udělali to na zvláštní Cyrgonův rozkaz. Jestli je Zalasta teď vydá v nebezpečí, bude se za to muset odpovídat Cyrgonovi a já si nemyslím, že už by byl tak chrabrý."

"Možná máš pravdu," připustil Vanion. "Tak dobře, řekněme, že použije ty druhořadé spiklence. Sarabian s Ehlanou už zařídili, aby je sehnali dohromady."

"Proč se vůbec obtěžovat s jejich sháněním, můj pane?"

"Abychom je dostali z ulice, například. Pak je tu taky ta maličkost, že jsou vinní velezradou. Je třeba je vyslechnout a potrestat."

"Proč?"

"Jako varovný příklad, ty pitomče!" vzplanul Vanion.

"Souhlasím, že dostat je z ulic je důležité, lorde Vanione, ale jsou účinnější způsoby, jak z lidí nadělat varovné příklady - a jsou nejen účinnější, ale i děsivější. Když pošlete policisty, aby lidi pozatýkali, je to hlučné a obvykle to ostatní zaslechnou a podaří se jim uniknout. Jde taky o to, že procesy jsou nudné, drahé a ne úplně jisté."

"Hádám, že máš na mysli jiný způsob," řekl Sparhawk.

"Přirozeně. Proč nejdřív neudělat popravy a pak teprve procesy?"

Oba na něj zázrali.

"Tak nějak rozvíjím nápad, který jsem nedávno měl," vysvětloval Stragen. "S Caaladorem máme kontakt na několik nepříliš vybíravých profilů, kteří mohou popravy vyřídit v soukromí."

"Hovoříš o vraždě, Stragene," obvinil ho Vanion.

"No ano, lorde Vanione, tuším, že to je slovo, které někteří lidé k popisu onoho činu používají. Ty 'varovné příklady' mají vystrašit ostatní tak, aby nikdy nespáchali stejný zločin. Ono to ve skutečnosti nefunguje, protože zločinci vědí, že šance, že budou chyceni a potrestáni je mizivá." Stragen pokrčil rameny. "Je to prostě jedno z obchodních rizik. My, zločinci z povolání, porušujeme zákony pořád. Ale neporušujeme naše vlastní zákony. Lidem z naší společnosti, kteří tyto zákony poruší, ani není dopřána laskavost soudu. Prostě jsou zabiti. Žádné zproštění žaloby, žádná milost, žádné útky z vězení na poslední chvíli. Smrt. Tečka. Příklad uzavřen. Spravedlnost řádné společnosti je pomalá a nejistá."

Naše je přesně opačná. Jestli chcete použít teror, aby lidé zůstali počestní, použijte skutečný teror."

"Má to určité možnosti, Vanione," navrhoval zkusmo Sparhawk.

"Neuvažuješ o tom vážně, že ne? Tam venku jsou těch lidí tisíce! Mluvíš o největší masové vraždě v dějinách!"

"Je to způsob, jak se dostat do knihy rekordů," pokrčil rameny Stragen. "Já s Caaladorem to nejspíš stejně uděláme.

Oba jsme netrpěliví lidé. Neobtěžoval bych vás s tím, ale napadlo mě, že bych rád poznal váš názor na věc. Řekneme to Sarabianovi a Ehlane nebo to prostě uděláme rovnou a je s tím nebudeme zatěžovat? Debaty o relativní morálce jsou tak nudné, nemyslíte? Smysl toho všeho je, že potřebujeme přijít s něčím, co Zalastu vyvede ještě víc z rovnováhy, a já si myslím, že tohle by mohlo být přesně ono. Kdyby se jednoho nepříliš vzdáleného rána vzbudil a zjistil, že je naprosto a úplně sám, mohlo by ho to přinutit, aby se nad svou kletbou ještě jednou zamyslel. A ó, mimochodem jsem si půjčil Beritu a Xanetii. Vyrázili si na procházku k cysesganskému velvyslanectví, aby Xanetie mohla tu svou síť vhodit do myšlenek lidí tam uvnitř. Vylovili jsme pěkných pár jmen, ale jsem si jistý, že jich je mnohem víc."

"Nemusí být Xanetie ve stejné místnosti s tím, komu chce poslouchat myšlenky?" podivil se Vanion.

"Ona si tím není jistá. Nikdy neměla příležitost ozkoušet si meze svého daru. Ta dnešní výprava je něco jako pokus.

Doufáme, že dosáhne skrz zdi a vytáhne odtamtud jména lidí, kteří jsou uvnitř. Kdyby to nedokázala, najdu nějaký způsob jak ji dostat dovnitř aby mohla vylovit, co potřebujeme. Já i Caalador chceme tolik informací a jmen, kolik dokážeme sehnat. Přichystat největší hromadnou vraždu v dějinách je velice složitá záležitost a my to nechceme dělat nadvakrát."

KAPITOLA

ČTYŘIADVACÁTÁ

"TO JE ODVRACENÍ POZORNOSTI," prohlásil následujícího rána Uloth. Odložil jednu z depeší, kterou s sebou přinesl císař Sarabian. "Vlkodlaci, upíři a ghúlové jsou jenom přeludy, takže nikomu nemůžou ublížit doopravdy, a ty útoky na atanské posádky nejsou nic víc než sebevražedná gesta určená k udržení zmatku. Tohle je jen pokračování toho, co dělali už předtím."

"Má pravdu," souhlasil Sparhawk. "Nic z toho není nové a nemá to žádný opravdový účel kromě toho, aby udrželi Atany na místě."

"Naneštěstí s tím dost uspěli," ozval se Bevier. "Nemůžeme příliš snížit počet Atanů v posádkách a poslat Betuaně pomoc, když máme na krku tohle."

"Nápad lorda Vaniona vyslat z hlavních posádek po čtět by mohl trochu pomoci," protestoval Sarabian.

"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Bevier, "ale bude to stačit?"

"Bude to muset stačit," vložil se do debaty Vanion. "Je to všechno, co právě teď můžeme postrádat. Ale mluvíme o Atanech a tam, kde se jedná o ně zase na číslech tolik nezáleží. Jeden Atan je sám půlka armády."

Stragen kývl na Sparhawka a oba se protáhli k dlouhému stolu se snídání. Plavovlasý zloděj si pečlivě vybíral paštiku.

"Fungovalo to," řekl tiše. "Xanetie sice musí vidět osobu, které krade myšlenky, ale Berit našel budovu, která je docela blízko a o trochu vyšší než velvyslanectví. Xanetie dostala pohodlný pokoj, kde se posadila k oknu naproti velvyslancově kanceláři. Získává pro nás všechny možné informace - a jména."

"Proč tohle před ostatními tajíme?"

"Protože já a Caalador tyto informace použijeme k vytvoření toho nového světového rekordu, o kterém jsem ti včera vykládal. Sarabian to zatím nepovolil, takže ho nebudeme otravovat s něčím, co ani nepotřebuje vědět - aspoň dokud nesrovnáme všechna ta těla do hezkých hromádek."

Příštího dne onemocněla princezna Danae. Nebylo to nic určitého. Neměla horečku ani vyrážku nebo kašel - jenom byla jakási netečná a slabá. Princezna zjevně neměla chuť k jídlu a bylo těžké ji probudit.

"Je to to samé jako minulý měsíc," ujist'ovala Mirtai dívčiny znepokojené rodiče. "Potřebuje jen lék na posílení, to je všechno."

Jenže Sparhawk věděl, že se Mirtai mýlí. Danae minulý měsíc nebyla doopravdy nemocná. Dětská bohyně svou schopnost být zároveň na dvou místech zlehčovala, ale její otec věděl, že když se pořádně soustředí na to, co se děje na jednom místě, na tom druhém vnímá jen napůl. Ale tato nemoc byla jaksi jiná. "Proč to nezkusíš s tím posilujícím lékem, Ehlano?" navrhl. "Já si zajdu promluvit se Sefrenií. Možná vymyslí něco jiného."

Sefrenii našel zahloubanou sedět v jejím pokoji. Dívala se z okna, ale bylo zcela jasné, že vyhlídku vůbec nevnímá.

"Máme problém, matičko," oznámil Sparhawk a zavřel za sebou dveře. "Danae je nemocná."

Sefrenie se prudce obrátila a zatvářila se překvapeně. "To je směšné, Sparhawku. Ona nemůže onemocnět. Prostě nemůže."

"Já jsem si to taky myslel, ale stejně je nemocná. Není to příliš vidět, žádné zjevné příznaky nebo tak, ale rozhodně není v pořádku."

Sefrenie rychle vstala. "Radši se na ni zajdu podívat," řekla. "Možná ji dokážu přimět, aby mi řekla, co není v pořádku. Je sama?"

"Ne. Je u ní Ehlana. Nemyslím, že bude chtít odejít. Nezkomplikuje se to tím?"

"Postarám se o to. Musíme se tomu podívat na kloub, než to zajde příliš daleko."

Sefreniin zjevný zájem Sparhawka polekal ještě víc. Zpátky do královského apartmá ji následoval s rostoucími obavami.

Sefrenie měla pravdu v jedné věci. Aphrael rozhodně nebyla vnímavá k lidským chorobám, takže toto nebyla obyčejná bahenní zimnice nebo jedna z nespočetné řady dětských nemocí, které všichni lidé dostanou, přetrpí a uzdraví se.

Okamžitě zahnal nápad, že by mohlo existovat něco takového jako božská rýma.

Sefrenie byla velice praktická. Než vůbec vstoupila do Danaina pokoje, zamumlala nějaké styřické kouzlo.

"Díky bohu, že jsi tady, Sefrenie!" zvolala Ehlana a napůl se zvedla z křesla vedle dívčina lůžka. "Byla jsem tak -" Sefrenie vypustila kouzlo se zvláštním pohybem ruky a Ehlaniny oči byly prázdné. Ztuhla na místě, napůl zvednutá ze svého křesla a s rukou částečně nataženou.

Sefrenie došla k lůžku, usadila se na kraji a uchopila holčičku do náručí. "Aphrael," řekla, "vzbud' se. To jsem já - Sefrenie."

Dětská bohyně otevřela oči a začala plakat.

"Co se děje?" zeptala se Sefrenie, přitáhla si svou sestru ještě pevněji k sobě a začala ji kolébat.

"Oni zabíjejí moje děti, Sefrenie!" zakvílela Aphrael. "Po celé Eosii! Elénové zabíjejí moje děti! Chci umřít!"

"Musíme odjet do Sarsosu," oznámila o chvíli později Sefrenie Sparhawkovi a Vanionovi, když byli všichni tři sami.

"Musím si promluvit s Tisícem."

"Vím, že jí to láme srdce," řekl Vanion, "ale nemůže ji to doopravdy zranit, že ne?"

"Mohlo by ji to zabít, Vanione. Mladší bohové jsou tak cele spojeni se svými věřícími, že na nich závisí jejich samotné životy. Prosím tě, Sparhawk, požádej Bhelliom, aby nás hned zanesl do Sarsosu."

Sparhawk smutně přikývl, vyňal skříňku a dotkl se prsteny víka. "Otevři se!" nařídil ostřeji než měl v úmyslu.

Víko odskočilo.

"Modrá růže," řekl Sparhawk, "vystala krize. Dětská bohyně kvůli vraždění vyznavačů svých ve vzdálené Eosii těžce ochořela. My ihned do Sarsosu musíme, by Sefrenie s Tisícem Styrika o léčbě se uradití mohla."

"Stane se, jak si přeješ, Anakho." Slova vyšla z Vanionových úst. Preceptor se zatvářil poněkud nejistě. "Jest správné pro mne, bych tobě řekl, že s tebou soucím i s družkou tvou pro chorobu jediného tvého dítěte?"

"Oceňuji tvůj laskavý zájem, Modrá růže."

"Zájem můj nejen z laskavosti plyne, Anakho. Dvakrát se jemná ručka dětské bohyně mne dotkla a dokonce ani já proti jemnému kouzlu doteku jejího chráněm nejsem. Pro lásku, již všichni k ní chováme, do Sarsosu se vydejme, by ona opět celá byla."

Svět se jakoby zachvěl a rozmazal a všichni tři zjistili, že stojí před mramorem obloženou radnicí v Sarsosu. Zde již podzim pokročil a březový lesík poblíž města planul barvami.

"Vy dva počkejte tady," přikázala jim Sefrenie. "Ať nepobouříme horké hlavy tím, že do poradní síně zase nakráčejí Elénové."

Sparhawk přikývl a otevřel Bhelliomovu zlatou skříňku, aby klenot uložil.

"Nikoli, Anakho," zarazil ho Bhelliom stále používaje Vanionových úst. "Já zvědětí chci, jak nabídka Sefreniina přijata bude."

"Jak si přeješ, Modrá růže," odpověděl zdvořile Sparhawk.

Sefrenie rychle přešla po mramorových schodech a zmizela uvnitř.

"Je tu chladněji," poznamenal Vanion a přitáhl si plášť k tělu.

"To je," souhlasil Sparhawk. "Jsme mnohem severněji."

"Takže jsme více méně vyčerpali počasí jako námět k rozhovoru. Přestaň si dělat starosti, Sparhawk. Sefrenie má na Tisíc docela slušný vliv. Jsem si jistý, že budou souhlasit s tím, že nám pomohou."

Čekali a minuty plynuly.

Asi tak o půl hodiny později Sparhawk ucítil, jak Bhelliomem proběhla prudká vlna, skoro jako by se Bhelliom otřásl.

"Pojď se mnou, Anakho!" Vanionův hlas byl strohý a úsečný.

"Co se děje?"

"Styrická láska k nekonečným debatám mne neuspokojuje. Já přes Tisíc k Mladším bohům samotným projít musím. Žvanilové tito život Aphrael prohovoří." Sparhawk byl poněkud překvapen naléhavostí Vanionova hlasu. Následoval svého Preceptora, který se krokem, jenž k němu jaksi nepatřil, vřít do budovy. Bronzová vrata do poradní síně mohla být zamčená. Skřipění mučeného kovu, doprovázející Vanionův náhlý vstup, však naznačovalo, že na každý pád zamčená byla.

Sefrenie stála před radou, ruce zdvižené, a prosila o pomoc. Zarazila se a nevěřicně zírala na Vaniona, který se prodral dveřmi.

"Nedovolujeme Elénům sem vstupovat!" zavřískl jeden ze členů rady ze zadních řad styricky vstávaje a zamával rukama.

Pak siň naplnilo jakési přidušené ticho. Vanion se začínal zvětšovat a jak se kolem něj stále jasněji mihotala intenzivní modrá záře, nabýval do všech stran. Touto září se mihaly blesky a trhavý rachot hromu se děsivě odrážel od mramorových zdí. Sefrenie na Vaniona hleděla s náhlou bázní.

Veden vlnutím, že on jediný slyší, Sparhawk pozdvihl safírovou růži. "Popatřte na Bhelliom!" zahřměl, "a naslouchejte jeho mocnému hlasu!"

"Slyšte má slova, vy Tisíci Styrika!" Hlas vycházející z ohromné hmoty, která ještě před chvílí byla Vanionem, se mocně rozléhal. Byl to hlas, kterému by naslouchaly i hory a kvůli kterému by se vlny a záplavy zastavily, aby si ho mohly vyslechnout. "Já s bohy vašimi promluví! Vy příliš malí jste a do žvaní bez konce zabrání byste záležitost tuto zvážiti mohli!"

Sparhawk sebou trhl. Diplomacie, jak viděl, nepatřila mezi Bhelliomovy silné stránky.

Jeden z bíle oděných radů se vyhrabal na nohy a rozhorleně zaprskal: "To je ohavné! Nemusíme -" Náhle byl pryč a na jeho místě stála zmatená osoba, která byla zjevně vyrušena uprostřed koupele. nahý a mokrý, muž zíral na mohutnou, modře ozářenou postavu a zářící drahokam ve Sparhawkových rukou. "No tedy -" zaprotestoval.

"Setrasi!" pravil hluboký hlas ostře, "kam až láska tvá k sestřence tvojí Aphrael sahá?"

"Tohle je velice neobvyklé!" protestoval mladistvý bůh.

"Kam až sahá tvá láska?" Hlas byl neúprosný.

"Přirozeně ji zbožňuji. To my všichni, ale -"

"Co bys obětoval, bys život její zachránil?"

"Všechno, o co požádá, samozřejmě, ale jak může být v ohrožení života?"

"Víš přeci, že Zalasta ze Styrika jesti zrádce, není-liž pravda?"

Radové zalapali po dechu.

"Aphrael to říkala," odpověděl bůh, "ale my jsme si mysleli, že nejsi trochu přehání."

"Ona pravdu dělá, Setrasi. A právě nyní přísluhovači Zalastovi ve vzdálené Eosii vyznavače její vraždí. S každou smrtí ona jest menší. Pokud toto pokračovati bude, brzy Aphrael nebude více."

Bůh Setras ztuhl a oči mu náhle zaplály. "Strašné!"

"Co ty obětuješ, by ona žít mohla?"

"Život svůj, bude-li toho třeba," odpověděl Setras s archaickou formálností.

"Propůjčíš jí vlastní své věřící?"

Setras zíral na zářící Bhelliom a tvář měl pobouřenou.

"Pospěš, Setrasi! Život Aphrael nyní odtéká!"

Bůh se zhluboka nadechl. "Neexistuje žádná jiná možnost?" zeptal se žalostně.

"Nikoli. Život dětské bohyně pouze láskou udržován jesti. Dej jí načas lásku některých svých dětí, by ona opět celá býti mohla."

Setras se narovnal. "To učiním!" prohlásil, "ač mi z toho pukne srdce." Přes jeho božskou tvář přeletěl rozhodný výraz.

"A tebe ujistí-uj, Stvořiteli světů, že mě nebudou jediné děti, které život sestřenky naší milované svou láskou podpoří.

Všichni měrou rovnou. přispějí."

"Ujednáno tedy!" Zdálo se, že Bhelliom si toto rčení oblíbil.

"A," dodal ještě Setras poněkud znepokojeným tónem a sklouzl do méně formálního hovorového jazyka, "ale vrátí nám je, že ano?"

"Máš mě ujistění, božský Setrasi," ujistila ho s úsměvem Sefrenie.

Mladšímu bohovi se očividně ulevilo. Pak se mu lehce zúžily oči. "Anakho," řekl rázně.

"Ano, Božský?"

"Na ochranu Aphraeliných zbývajících dětí musí být podniknuta určitá opatření. Jak toho nejlépe dosáhnout?"

"Porad' jim, aby se odebrali do kapitul rytířů Církve z Chyrellu," odpověděl Sparhawk. "Tam jim nikdo neublíží."

"A kdo rytířům oněm velí?"

"Arciprelát Dolmant řekl bych," odpověděl pochybovačně Sparhawk. "On je ten, kdo má nejvyšší moc."

"Já s ním promluví. Kde jej naléztí mohu?"

"Bude v bazilice v Chyrellu, Božský."

"Já se tam vydám a jej vyhledám, bychom se spolu uraditi mohli o záležitosti této."

Sparhawk se málem zakuckal při pomýšlení na teologické důsledky tohoto konkrétního prohlášení. Pak se podíval na Sefrenii. Stále ještě na Vaniona hleděla s určitou bázní. Pak, tak jasně, že Sparhawk skoro zaslechl, jak jí v mysli cvaklo, se Sefrenie rozhodla. Celý její výraz, celá bytost, to ohlašovala jasněji než slova.

"Ulathe," vyjel podrážděně Kalten, "dávaj pozor. Poslední dva týdny jsi celý roztěkaný. Co tě tak rozptyluje?"

"Nelíbí se mi zprávy, které dostáváme z Atanu," odpověděl velký Genidian a posunul si v klíně princeznu Danae, Rolla a Mmrr. Princeznička byla posledních deset dní zavřená kvůli nemoci ve svém pokoji a toto byl její první den mezi ostatními. Zabývala se jednou ze svých nejoblíbenějších činností - lezením po klínech. Sparhawk věděl, že tomu většina jeho přátel nevěnuje přílišnou pozornost a automaticky odpovídají na její němou, zádušnou žádost, aby ji zvedli a podrželi. Ve skutečnosti ale Aphrael s hračkou a kočkou pilně obcházela klín za klínem, aby znovu navázala kontakt s těmi, kdo by jí snad během její nemoci vyklouzli z rukou. Jako vždycky to zahrnovalo i hubičky, ale tentokrát to nebyly obvyklé nenucené ukázky náklonnosti, i když tak vypadaly. Aphrael mohla měnit mínění a nálady pouhým dotykem. Ale polibkem mohla okamžitě cele získat něčí srdce i duši. Kdykoliv se Sparhawk dostal do rozepře se svou dcerou, vždycky mezi sebou a jí držel kus nábytku.

"Věci nefungují tak, jak jsem si myslel, že budou," prohlásil Ulathe sklíčeně. "Trollové se učí ukrývat před šípy a střelami ze samostřilu."

"Dokonce i trollové se nakonec začnou učit," řekl Talen. Talen už vypadal, že se plně zotavil ze svého pádu z javoru, i když si stále ještě občas stěžoval na bolesti hlavy.

"Ne," nesouhlasil Ulathe. "V tom to právě je. Trollové se neučí. Možná proto, že se neučí jejich bohové - nebo se nemůžou učit. Trollové, co se tu teď kolem potulují, toho ví přesně stejně, jako věděli první trollové kteří kdy žili - ani víc ani míň. Cyrgon s nimi pracuje. Jestli trolly změní tak, že se dokážou učit, lidstvo bude mít vážné problémy."

"Je v tom ještě něco víc že, Ulathe?" zeptal se Bevier bystře. "Posledních pár dní jsi měl ten svůj 'teologický výraz' ve tváři. Bojuješ s nějakým morálním dilematem, že?"

Ulathe si vzdychl. "Tohle asi každého rozčílí, ale pokuste se zvážit výhody, místo abyste rovnou vzplanuli."

"To nezní moc slibně, kamaráde," zahučel Stragen. "Radši to na nás vybaluj pomalu."

"Myslím, že to pomalu nejde, Stragene. Betuaniny depeše jsou pořád ostřejší. Trollové už na otevřené prostranství nevylezou, Atani na koních se na ně s kopími nedostanou a šípy a střely se zabodávají víc do stromů než do trollů. Dokonce zapalují trávu, aby se mohli schovat v kouři. Betuana je na pokraji toho, že odvolá své lidi domů, a bez Atanů nemáme žádnou armádu."

"Sire Ulathe," ozval se Oscagne, "mám za to, že toto je temná předehra k nějakému šokujícímu návrhu. Myslím, že jsme

už všichni dostatečně připraveni. Dejte se do toho a šokujte nás."

"Musíme trolly Cyrgonovi vzít," odpověděl Ulati a nepřítomně škrábal Mmrr za ušima. "Nemůžeme ho nechat, aby je naučil být i jen základy taktiky, a rozhodně nechceme, aby spolupracovali tak, jak to zatím dělají."

"A jak přesně vezmeš bohu naprosto nezvládnutelné bestie?" chtěl vědět Stragen.

"No, napadlo mě něco jako že bychom to nechali na jejich bozích. Trolli bohové jsou konec konců dostupní. Ghwerig je uvěznil v Bhelliomu a Sparhawk má Bhelliom zastrčený za košili. Řekl bych, že Khwaj s ostatními by pro nás udělali skoro cokoliv, kdybychom jim slíbili, že jim dáme svobodu."

"Zbláznil ses?" vyjekl Stragen. "Nemůžeme je pustit! To je nemyslitelné!" a upustil dva zlatáky, které teď s sebou vždycky nosil.

"Velice rád si poslechnu jiný návrh - pokud někdo s nějakým přijde. Ohrožení Atanu je už tak dost vážné, ale čím déle Cyrgon trollům vládne, tím víc se od něj naučí. Dřív nebo později se vrátí zpátky do Thalesie. Opravdu chceme mít před branami Emsatu armádu vycvičených trollů? Když se dohodneme s trollími bohy, budeme mít aspoň nějakou výhodu. Máme v rukou klíč k jejich svobodě. Ale nemáme nic, co by chtěl Cyrgon - kromě samotného Bhelliomu. Já osobně bych tedy radši jednal s trollími bohy."

"Proč prostě nenecháme Sparhawk vzít Bhelliom do severního Atanu, abys ním trolly vyhubil?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Tohle Bhelliom neudělá, Stragene. Nevyhladí celý druh. To vím docela určitě."

"Máš prsteny. Mohl bys ho donutit, aby udělal, co mu řekneš."

"Ne. To neudělám. Bhelliom není otrok. Jestli bude spolupracovat, bude to muset být dobrovolně."

"Nemůžeme trolli bohy jen tak vypustit, Sparhawk. Možná jsem zloděj, ale pořád jsem Thalesan. Nebudu prostě sedět na zadku a dívat se, jak trollové zamožují celý poloostrov."

"Ještě jsme si s trollími bohy ani nepromluvíli, Stragene," podotkl Ulati. "Proč nezjistíme, co na to řeknou, než se rozhodneme? Ale bez ohledu na výsledek budeme muset něco podniknout a to brzo. Jestli to neuděláme, uvidíme dlouhé zástupy Atanů, jak svých kasáren vyrážejí na cestu domů."

Danae sklouzla Ulatiovi z klína, sesbírala Stragenovy mince a podala mu je. "Tohle vám upadlo, milorde," řekla sladce. Pak se zamračila. "Zdá se mi to nebo je jedna lehčí než druhá?"

Stragen se na ni podíval a tvářil se, jako by mu nebylo dobře.

O něco později doprovázeli Sparhawk s Vanionem Sefrenii do jejího pokoje. Došli ke dveřím a zastavili se.

"Ó, to je směšné!" vybuchla náhle Sefrenie podrážděně. "Vanione, běž si sbalit věci a vrať se zpátky domů, kam patříš!"

Vanion zamrkal. "Já -"

"Huší!" zarazila ho Sefrenie. Pak upřela pohled na Sparhawk. "A ty buď taky zticha!"

"Já?"

"Musíš si sbalit věci, Vanione," pokračovala. "Tak tam nestůj jako ťulpas."

"Už jdu na to."

"A ne aby ti to trvalo celý den." Sefrenie rozhodila rukama. "Muži! To ti mám namalovat obrázky? Udělala jsem všechno kromě zapálení signálních ohňů a troubení na trubku a jediné, o čem ses ty chtěl bavit bylo počasí - nebo ryby. Proč nemůžeš jít nikdy rovnou k věci?"

"No - já -" přešlápl Vanion. "Bylas na mě velice rozhněvaná, Sefrenie."

"To bylo tenkrát. Tohle je teď. Už se nehněvám a chci, aby ses vrátil domů. Musím si jít popovídat s Danae a chci, abys byl zpátky v našem pokoji, až se od ní vrátím."

"Ano, drahá," odpověděl pokorně.

Ještě chvíli na něj upírala oči, pak se obrátila na podpatku a jak odcházela chodbou, něco si pro sebe vykládala a mávala přitom rukama.

"Takže Kráter je zpátky," hlásil Talen, když se později odpoledne opět sešli. "Jeden žebrák ho viděl asi před dvěma hodinami proklouznout bránou na cynešganský velvyslanectví - propotáčet se by asi byl lepší výraz. Byl zkárovaný pod obraz."

"To je Krager, kterého známe a milujeme," rozesmál se Kalten.

"Nechápu, jak může Zalasta vůbec důvěřovat známému opilci," podivil se Oscagne.

"Když je střízlivý, je Krager velice inteligentní, Vaše Excellence," vysvětloval Sparhawk. "To byl taky jediný důvod, proč se s ním dal dohromady Martel." Poškrábal se na bradě. "Co myslíš, Anarae, dokázali bychom tě přemluvit, abys zašla do té pozorovatelné u velvyslanectví?"

Xanetie začala vstávat z křesla.

"Ne hned," Sparhawk se usmál. "Kragerovi obvykle zabere celou noc, než vystřízliví, takže zítra ráno by mohl být tak akorát vhodný čas. Myslím, že budeme chtít vědět, jaké příkazy cynešganskému velvyslanci přináší."

"A ještě něco," dodal Stragen. "Nikdy jsme si nebyli opravdu jisti, jestli Krager ví, že používáme zločince, aby pro nás sháněli informace. Věděl, že nám v Cimmuře pomáhal Platim a že jsme měli spojení se zloději a jim podobnými v ostatních městech Eosie, ale měli bychom zjistit, jestli si už dal dohromady souvislosti mezi oběma kontinenty."

"Tak trochu to naznačil, když se mnou mluvil poté, co jsme potlačili tu vzpouru," připomněl mu Sparhawk.

"Nehodlám zahodit celý aparát jenom kvůli nějakému náznaku," prohlásil Stragen, "a vážně potřebuju vědět, jestli si uvědomil, že můžeme určité zločince použít i jinak než jen jako špióny."

"Já myslím, že co nejpečlivěji prozkoumám," slíbila Xanetie.

"Kde jsou Vanion a Sefrenie, Sparhawk?" zeptala se najednou Ehlana. "Už tu měli být před hodinou."

"Ó, promiň, drahá. Chtěl jsem ti to říct. Na zbytek dne je omlouvám. Musí vyřídit něco velice důležitého."

"Proč jsi mi to neřekl?"

"Vždyť ti to říkám, drahá - právě teď."

"Co dělají?"

"Vyjasňují si své názorové rozdíly. Hádám, že o tom právě debatují - a dopodrobna."

Ehlana se začervenala. "Ó," prohodila neutrálně. "A co je nakonec dalo dohromady?"

Sparhawk pokrčil rameny. "Sefrenii to odcizení unavilo a tak Vanionovi řekla, aby se vrátil domů. Mluvila velice jasně - a dokonce se jí podařilo to překroutit tak, že to nakonec byla všechno jeho vina. Víš, jak to chodí."

"To stačí, pane rytíři," řekla Ehlana rozhodně.

"Ano, Vaše Veličenstvo."

"Bude ta osoba Krager vědět, kde je právě teď Zalasta, principi Sparhawku?" zeptal se Oscagne.

"Tím jsem si jistý, Vaše Excellence. Zalasta si možná nepřeje, aby to věděl - taky ví, co je Krager zač a tak - ale když je Krager aspoň trochu střízlivý, je velmi těžké něco před ním utajit."

"Mohl by pro nás být velice cenný, principi Sparhawku. Zvláště vzhledem ke Xanetiině neobyčejnému nadání."

"Radši byste z něj měli dostat všechno, co můžete, rovnou teď, Vaše Excellence," radil Talen, "protože jakmile se můj bratr vrátí z Atanu, asi ho zabije."

Oscagne se zatvářil překvapeně.

"Je to osobní záležitost, Vaše Excellence. Krager měl co dělat se smrtí našeho otce - přinejmenším okrajově. Khalad s tím chce něco udělat."

"Jsem si jist, že ho dokážeme přesvědčit, aby počkal, mladý pane."

"Já bych si tak jistě nebyl."

"Bylo to naší součástí tak dlouho, že si nemyslím, že bychom bez toho mohli ještě zůstat Styriky, Anarae," podotkla Sefrenie smutně.

Byla to jedna z jejich soukromých schůzek nahoře na věži. Když se na Matherion snesl večer, připojil se Sparhawk se svou dcerou k Sefrenii, Vanionovi a Xanetii, aby mohli projednat záležitosti, o kterých ostatní nemuseli vědět.

"S námi jestli to stejné, Sefrenie z Ylary," přiznávala Xanetie. "Nenávist naše k rase tvojí též částí toho, co Delphaeany určuje, jesti."

"Vykládáme našim dětem, že Delphaeané kradou duše," dodávala Sefrenie. "Vždycky mě učili, že záříte díky těm duším, které jste pozřeli, a že lidé, kterých se dotknete, se rozloží, protože jste jim vyrvali jejich duši."

Xanetie se usmála. "A my našim mladým vyprávíme, že Styrikové ghúlové jsou, kteří pro potravu hroby vylupují - když poblíž žádné delphaeické dítě není, by je zaživa pozřeli."

"Znám dítě s trochu styrickým zázemím, které o kanibalismu nedávno uvažovalo," poznamenal Sparhawk ironicky.

"Udavači!" zamumlala Danae.

"O čem to mluví?" vyzvíдалa Sefrenie na své sestře.

"Dětská bohyně byla velice rozčilená, když zjistila, že ji Zalasta oklamal," vysvětloval Sparhawk ochotně, „a ještě rozčilenější byla, když objevila, že jí chtěl ukradnout tebe. Říkala, že mu vyrvе srdce a sní ho přímo před jeho očima."

"Ó, já bych to nejspíš neudělala," pokoušela se to Aphrael smést se stolu.

"Nejspíš?" zvolala Sefrenie.

"Jeho srdce je tak zkažené, že by se mi z něj udělalo špatně."

Sefrenie se na ni dlouze, upřeně a nesouhlasně zadívala.

"No dobře," řekla dětská bohyně, "přeháněla jsem." Zamyšleně se zahleděla na město a pak zpátky na Sefrenii a Xanetii.

"Uvědomte si, že celá ta nenávist a povídačky, které Styrici i Delphaeané vykládají svým dětem o těch druhých, vlastně nejsou přirozené. Byli jste na tuto cestu pečlivě navedeni. Skutečný spor byl mezi mojí rodinou a Edaemem a týkalo se to věcí, kterým byste ani nerozuměli. Byla to hloupá rozepře - to je ostatně většina sporů - ale bohové nemohou své hádky udržet v soukromí. Vy lidé jste byli zataženi do něčeho, co se vás vlastně vůbec netýkalo." Aphrael si povzddechla. "Jako mnoho našich neshod i tato začala prosakovat z našeho světa, kde žijeme my, do toho vašeho. Byl to náš večírek a vás na něj nikdy neměli zvát."

"A kde je ta vaše země, Aphrael?" zeptal se zvědavě Vanion.

"Přímо tady -" pokrčila Aphrael rameny. "- všude kolem nás, ale vy ji nevidíte. Bylo by asi lepší, kdybychom měli nějaké své vlastní oddělené místo, ale už je pozdě. Byla bych o naší pošetilosti Sefrenii řekla, když jsme ještě obě byly dětmi a já jsem ji uslyšela papouškovat některé z těch nesmyslů o Delphaeanech, ale pak elénští nevolníci zničili naši vesnici a zabili naše rodiče a Zalasta se snažil svou vinu hodit na Delphaeany a to její předsudky zakalilo v ocel."

Dětská bohyně se odmlčela "Vždycky jsem věděla, že ta Zalastova povídačka nezní pravdivě, ale nedostala jsem se k jeho myšlenkám, abych zjistila, co v tom bylo."

"Proč ne?" optal se Vanion. "Jsi přece bohyně."

"Tak ty sis toho všiml!" zvolala Aphrael. "Jak otřesné zjištění to pro tebe muselo být!"

"Chovej se slušně," napomenul ji Sparhawk.

"Promiň, Vanione," omlouvala se. "Bylo to trochu prostořeké, že? Nemůžu nahlédnout do Zalastových myšlenek, protože není jedním z mých dětí." Zarazila se. "Neřekla bys, Sefrenie, že je to zajímavé, že mě to omezuje, ale Xanetii ne?"

"Já a Xanetie probádáváme naše rozdíly, Aphrael," usmála se Sefrenie. "Zatím každý, který jsme prozkoumaly, se ukázal jako pomyslný."

"Vskutku," souhlasila Xanetie. Sparhawk si teprve nyní začínal uvědomovat, jak těžké pro tuto zvláštně si podobnou dvojici žen tyto zkusmé kroky ke smíru musí být. Překonání zavedeného náboženského fanatismu se musí podobat

bourání domu, který stál stovky ba tisíce let.

"Vanione, drahý," řekla pak Sefrenie, "začíná být trochu chladno."

"Zaběhnu dolů a donesu ti plášť."

Sefrenie si vzdychla. "Ne, Vanione," vysvětlila mu, "já nechci plášť. Chci, abys mě obejmul."

"Ó," řekl. "Mělo mě to napadnout."

"Ano," souhlasila. "Snaž se na to myslet častěji."

Vanion se usmál a objal ji.

"To je mnohem lepší," pochválila si Sefrenie a přitulila se k němu.

"Je tu něco, na co jsem se chtěl zeptat," obrátil se Sparhawk na svou dceru. "Bez ohledu na to, kdo je navedl, ti lidé, kteří napadli Ylaru, byli Elénové. Jak jsi, u všech všudy, Sefrenii přesvědčila, aby se vydala sloužit Pandionům a vyučovat je v tajnostech Styrika? Musela Elény nenávidět."

"To ano." Dětská bohyně pokrčila rameny. "A já jsem na sebe taky nebyla moc hrdá. Ale měla jsem Ghwerigovy prsteny a rozhodně jsem je musela dostat na prsty krále Antora a prvního Sparhawka - jinak bych tu nebyla." Zarazila se a přimhouřila oči. "To je nesnesitelné!" zvolala.

"Copak?"

"Bhelliom se mnou manipuloval! Potom, co jsem Ghwerigovi ukradla prsteny - nebo možná i předtím vložil ten nápad do prstenů samotných. Vím, že to udělal. Ještě jsem ty prsteny málem ani nesebrala a už mě napadlo, abych je rozdělila tak, že jeden dám tvému předkovi a ten druhý předkovi Ehlany. To celé byl Bhelliomův plán! Ta - ta věc mě využíla!"

"No tohle," prohlásil Sparhawk ironicky.

"A bylo to tak chytré!" pěníla Aphrael. "Vypadalo to jako skvělý nápad! Já a tvůj modrý přítel si o tom budeme muset dlouze popovídat."

"Vykládala nám, jak jsi Sefrenii přinutila stát se naší učitelkou," připomněl jí.

"Nařídila jsem jí, aby to udělala - když nezabralo přemlouvání. Nejdřív jsem ji přikázala, aby donesla prsteny té dvojici zakrvácených divochů, a pak jsem ji vzala do sídla kapituly v Demu a přiměla ji k tomu, aby se stala vaší učitelkou. Musela jsem ji tam mít, aby tvou rodinu udržela na té správné cestě. Ty jsi Anakha a já jsem věděla, že na tebe budu potřebovat mít nějaký vliv. Jinak by tě měl Bhelliom celého pro sebe a já jsem mu nevěřila natolik, abych k tomu nechala dojít."

"Takže tohle všechno naplánovala dopředu," poznamenal Sparhawk trochu smutně.

"Bhelliom to mohl plánovat první," prohlásila temně. "Byla jsem si úplně jistá, že to byl můj nápad. Myslela jsem si, že kdybych se náhodou stala tvou dcerou, přinejmenším bys mi aspoň trochu věnoval pozornost."

Sparhawk si povzdychl. "Takže to všechno bylo dokonale spočítané, že?"

"Ano, ale to nemá nic společného s tím, co k tobě cítím. Měla jsem spoustu práce s tím, abych si tě, Sparhawku, vymyslela, takže tě opravdu miluju. Byls roztomilé dítě. Skoro jsem rozebrala Kaltenu, když ti tenkrát zlomil nos. Sefrenie mi to ale rozmluvila. S matkou to byla jiná historie. Byls sladký, ale ona byla rozkošná. Milovala jsem ji od první chvíle, kdy jsem ji spatřila, a věděla jsem, že se vy dva dáte dohromady. Jsem opravdu hrdá na to, jak to všechno dopadlo. Dokonce si myslím, že to schvaluje i Bhelliom - on to ale nikdy nepřizná. Bhelliom někdy bývá hrozně zabezděný."

"Opravdu tvůj bratranec Setras zašel do baziliky a mluvil s Dolmantem?" zeptal se najednou Vanion.

"Ano."

"Jak to Dolmant přijal?"

"Překvapivě dobře. Ovšem Setras, když chce, umí být velice okouzující a Dolmant mě má rád." Aphrael se odmlčela a v tmavých očích měla zamyšlený výraz. "Myslím, že Jeho Arciprelátstvo do vaší Církve vnese pár hlubokých změn, Vanione. Dolmantova mysl není tak pevně uzavřená jako Ortzelova. Myslím, že se elénská teologie za jeho vedení dost změní."

"Konzervativcům se to nebude líbit."

"Těm se nikdy nic nelíbí. Konzervativci by nevyměnili ani své spodní prádlo, kdyby nemuseli."

"Z právního hlediska je to značně pochybné, Vaše Veličenstvo," prohlásil Oscagne. "Já osobně o vašem slově nepochybuji, Anarae," dodával rychle, "ale myslím si, že ten problém vidíme všichni. Jediné svědectví, které máme, je Xanetiino nepodložené svědectví o tom, co si někdo myslí. Dokonce i tomu nejpovolnějšímu soudci to zaskočí v krku. Budou to velice složité případy k projednání - zvlášť vzhledem ke skutečnosti, že někteří obvinění budou patřit k významným rodům Tamulské země."

"Klidně se do toho dej a řekni jim to všechno, Stragene," poradil Sparhawk. "Stejně budeš svůj plán muset provést ty a když jim to nepovíš, budou se kvůli těm právním jemnostkám strachovat celé týdny."

Stragen zamrkal. "Opravdu bych byl radši, kdybys to tu nevytáhl na světlo, kamaráde," prohlásil mrzutým hlasem.

"Jejich Veličenstva jsou úřední osoby a více méně jsou zavázáni zachovávat doslovné znění zákonů. Oba by byli mnohem spokojenější, kdyby neznali příliš mnoho podrobností."

"Tím jsem si jistý, ale všechno tohle užíráni se kvůli budování neprůstřelných případů je jen plýtvání časem, který bychom měli věnovat jiným problémům."

"O co jde?" chtěl vědět Sarabian.

"Milord Stragen a mistr Caalador rozjímají nad něčím, co byste mohli nazvat právnícká zkratka, Vaše Veličenstvo - v zájmu účelnosti. Povíš jim to, Stragene? Nebo chceš, abych jim to řekl já?"

"Jen pokračuj. Od tebe by to mohlo vyznít líp." Stragen se opřel v křesle a neustále hloubal nad svými dvěma zlatáky.

"Jejich plán je zcela prostý, Vaše Veličenstvo," vykládal Sparhawk císaři. "Navrhují, že místo abychom všechny ty

špióny, spiklence a jim podobné sháněli, jednoduše je necháme zavraždit."

"Cože?" vyjekl Sarabian.

"To bylo velice neomaleně řečeno, Sparhawku," postěžoval si Stragen.

"Jsem neomalený člověk," pokrčil rameny Sparhawk. "Já vlastně, Vaše Veličenstvo, ten nápad docela schvaluju. Ale Vanion má kapku problémy ho strávit." Sparhawk se v křesle opřel. "Spravedlnost je legrační věc," poznamenal.

"Trestání viníků ji zajímá jen částečně. To, o co jí doopravdy jde, je zastrasování. Základní myšlenkou je vystrašit lidi tak, aby se zločinu vyhýbali tím, že se zločincům, které chytí, dělají nehezké věci - veřejně. Ale jak Stragen poukázal, většina zločinců ví, že je z největší pravděpodobnosti nechytí, takže to, co policie a soudy ve skutečnosti dělají je že ospravedlňují svůj stálý příjem. Stragen navrhuje, abychom policii i soudy obešli a jedné brzké noci vyslali vrahy.

Následujícího rána najdou všechny, kdo byli se Zalastou a jeho odpadlími Styriky byt i jen vzdáleně spojeni, s podříznutým krkem. Jestli chceme někoho zastrasit, tak tohle je opravdu ten nejúčinnější způsob. Nebyla by žádná zproštění žaloby, odvolání nebo císařské milosti, aby zamlžily původní kauzu problémů. Jestli to takhle uděláme, každého v celém Tamuli budou po celé roky pronásledovat noční můry o ovoci zrady. Ale já ten nápad schvaluju i z taktických důvodů. Spravedlnost přenechám soudům - nebo bohům - a ten nápad se mi líbí kvůli tomu, jak to uškodí Zalastovi. On je Styrik a Styrikové se obvykle snaží získat, po čem touží, klamem a špatnými informacemi. Aby svého záměru dosáhl bez přímého střetnutí, Zalasta vystavěl velice propracovaný aparát. Stragenův plán by tento aparát zničil za jednu jedinou noc a jedině šílenec by se pak chtěl k Zalastovi ještě připojit. Jak jednou bude jeho aparát pryč, Zalasta bude muset vyjít na světlo a bojovat. On v tom moc dobrý není, ale my ano. To by nám dalo šanci bojovat v jeho válce za našich vlastních podmínek a to je vždycky ohromná taktická výhoda."

"A můžeme si vybrat příhodnou chvíli," dodal Caalador. "Načasování bude velice důležité."

"Nebudou to čekat, to přinejmenším," poznamenal Itagne.

"Jsou určitá pravidla, Itagne," namítal jeho bratr. "Civilizace je založena na pravidlech. Když tato pravidla porušíme, jak můžeme očekávat, že se jimi ostatní budou řídit."

"To je celý problém, Oscagne. Právě teď tato pravidla ochraňují zločince a ne celou společnost. Později se v tom můžeme povrtat a vyjít s nějakým právním ospravedlněním. Asi jediná skutečná námitka, kterou mám, je, že tihle - a - vykonavatelé vládní politiky, řekněme, nebudou mít žádné úřední postavení." Sparhawk se na chvíli zamračil.

"Předpokládám, že tento problém bychom mohli vyřešit tím, že bychom milorda Stragena jmenovali ministrem vnitra a mistra Caaladora ředitelem tajné policie."

"Opravdu tajné, Vaše Excellence," rozřehtal se Caalador. "Já dokonce ani nevím, kdo většina těch vrahů je."

Itagne se usmál "To bývají ti nejlepší, řekl bych." Podíval se na císaře. "To by celému podniku dodalo aspoň ždibec právní platnosti, Vaše Veličenstvo - v případě, že byste se rozhodl v tom pokračovat."

Sarabian se se zamyšleným výrazem pohodlněji usadil v křesle. "Láká mě to," řekl. "Taková krvavá lázeň by v Tamuli zajistila domácí klid přinejmenším na sto let." Setřásl zamyšlený, roztoužený výraz a narovnal se. "Je to prostě příliš necivilizované. Nemohu schválit něco takového, když lady Sefrenie a Anarae Xanetie na mě hledí a posuzují mne."

"Co cítíš Xanetie?" zeptala se zkusmo Sefrenie.

"My Delphaeané se o jednotlivosti a technické podrobnosti přespříliš nestaráme, Sefrenie."

"Myslela jsem si to. Dobré je dobré a špatné je špatné, neřekla bys?"

"Těž mi tak připadá."

"Mě taky. Zalasta nám ublížil oběma a Stragenův masakr ublíží jemu. Myslím, že ani jedna z nás nebude mít přehnané námitky proti něčemu, co mu způsobí bolest, ne?"

Xanetie se usmála.

"Takže je to na tobě, Sarabiane," řekla Sefrenie. "A nedívej se na mě ani na Xanetii, abys našel výmluvu, proč to neudělat. My na tom plánu nevidíme nic nežádoucího."

"Obě jste mne hluboce zklamaly," oznámil jim císař. "Doufal jsem, že mě z toho dostanete. Jsi moje poslední naděje, Ehlano. Nemrazi tě pomyšlení na tento obludný plán?"

"Ani ne," pokrčila rameny Ehlana, "ale já jsem Elénka - a politik. Dokud nás nenachytají se zakrváceným nožem v rukách, vždycky se z toho dokážeme vykrotit."

"Copak mi nikdo nepomůže?" Sarabian skutečně vypadal zoufale.

Oscagne se na svého císaře pronikavě zadíval. "Musí to být vaše rozhodnutí, Vaše Veličenstvo," pravil. "Mně osobně se to nelíbí, ale nejsem v postavení, abych vám mohl dávat příkazy."

"To je to vždycky takové, Ehlano?" zaúpěl Sarabian.

"Obvykle," odpověděla klidně. "Občas je to i horší." Císař značnou dobu jen tak seděl a zíral do zdi. "Tak dobrá, Stragene," prohlásil nakonec. "Dejte se do toho."

"To je mamínčin hodný chlapec," prohlásila Ehlana něžně.

KAPITOLA

PĚTADVACÁTÁ

"NE, CAALADORE," ŘEKL SPARHAWK, "vlastně to nezabere tři až čtyři týdny. Znáš způsob, jak se dostat z místa na místo mnohem rychleji."

"To k ničemu nebude, Sparhawku," namítal zdravím kypící Cammořan. "Lidé od tajné vlády od tebe rozkazy nepřijmou."

"Já rozkazy dávat nebudu, Caaladore," vysvětloval Sparhawk "To uděláš ty."

Caalador polkl. "Jseš si jistý, že je bezpečné cestovat tímhle způsobem?" ptal se pochybovačně.

"Důvěřuj mi. Kolika lidem musíme dát vědět?" Caalador vrhl znepokojený pohled na Sarabiana. "To nemohu prozradit."
"Já tu informaci nezneužiji, Caaladore," ujist'oval ho císař.
"To víme my dva, Vaše Veličenstvo, ale pravidla jsou pravidla. Jsme radši, když ostatní mají o našich počtech jen neurčité představy."
"Zobecni to, Caaladore," navrhla Ehlana. "Sto? Pět set?"
"Tolika ně, drahóško." Caalador se zasmál. "Něni na světě takové koláč, co by se dal rozřezat na tolika kóskó." Trochu nervózně zašilhal na Stragena. "Řekněme víc než dvacet a mňh než sto a necháme to tak, ano? Nerad bych, aby mi někdo podržl můj vlastní krk."
"To je obecné až dost," zasmál se Stragen. "Kvůli tomu tě nezahodím, Caaladore."
"Díky."
"Nech to být."
"Takže dva, tři dny," prohlásil Sparhawk.
"Ale nerozjíždějte to, dokud Anarae ráno nerozhodí své síť kolem Kragerovy mysli," dodal Stragen.
"Přirovnání toto se tobě líbí velice velmi, milorde Stragene," poznamenala Xanetie trochu nesouhlasně.
"Nesnažím se vás urazit, Anarae. Tápám po způsobu, jak vysvětlit věc, kterou jsem ani nezačal chápat, to je všechno."
Stragen se zachmuřil. "Jestli Krager o tajné vládě skutečně ví, tak do ní pravděpodobně pronikl a budou tam někteří lidé, kterým o tomhle nebudeme chtít vykládat."
"A jejichž jména přidáme k našemu seznamu," dodal Caalador.
"Jak přesně je ten váš seznam dlouhý, mistře Caaladore?" zeptal se Oscagne.
"To opravdu nepotřebujete vědět, Vaše Excellence," opáčil Caalador tónem, který jasně říkal, že se o této záležitosti nehodlá bavit. "Vyberme datum - něco, co si lidé snadno zapamatují. Zloději a vrazi mají dost problémů s tím, aby se vyznali v kalendáři."
"Co třeba dožínky?" navrhl Itagne. "Jsou už za tři týdny a slaví se po celém Tamuli."
Caalador se rozhlédl po ostatních. "Můžeme si dovolit čekat tak dlouho?" zeptal se. "Bylo by to vhodné datum. Naši vrahové by na svou práci měli tři noci místo jedné a během dožínek je spousta hluku a zmatku."
"A hodně pití," dodal Itagne. "Celý kontinent se zpije pod obraz."
"Takže je to všeobecný svátek?" chtěl vědět Bevier.
Itagne přikývl. "Vlastně je to církevní svátek. Měli bychom děkovat bohům za štědrou sklizeň. Většina lidí to zvládne asi tak za půl minuty a tím jim zůstanou tři dny a tři noci, aby se dostali do průšvihů. Všechny pomocníky při sklizni vyplatí, ti provedou svou každoroční koupel a pak zamíří k nejbližšímu městu a pátrají po neplechách."
"A to je pro naše záměry jako dělané," zakončil Caalador.
"Budeš do tří týdnů připraven vyrazit se svými silami proti trollům, lorde Vanione?" zeptal se Sarabian.
"To zcela určitě, Vaše Veličenstvo. Stejně jsme je neměli v plánu shromáždit na jednom místě. Oddíly z každé posádky jsou jenom o velikosti čtyř a četa se dokáže pohybovat rychleji než prapor. Všichni už jsou na cestě ke shromážděním podél atanských hranic."
"Chceme se vrhnout na všechny najednou?" chtěl vědět Kalten.
"Mohli bychom na to jít třemi různými způsoby," vykládal Sparhawk. "Můžeme nejdřív napadnout trolly a přitáhnout Zalastovu pozornost k severnímu Atanu nebo můžeme nejdřív vyvraždit spiklence, takže by Zalasta pobíhal po kontinentu a snažil se ze své organizace zachránit, co se dá, nebo bychom to mohli provést zároveň a zjistit, jestli dokáže být na sto místech najednou."
"To můžeme rozhodnout později," vložil se do toho Sarabian. "Nejdřív dejme vědět vrahům. To, že chceme, aby se dali do práce během dožínek, víme. Válečná situace je mnohem proměnlivější."
"A tentokrát bychom měli zvlášť zařídit odstranění Sabreho, Paroka a Rebala," obrátil se Stragen k Caaladorovi.
"Atanové je při posledním všeobecném zátahu zjevně minuli. Ta elénská království v západním Tamuli stojí mezi sirem Tynianem a Matherionem a dokud jsou ti tři buřiči naživu, bude mít těžkou cestu. Existuje nějaký způsob, jak dostat taky Scarpu?"
Caalador zavrtil hlavou. "Zakopal se v Natayosu. Přeměnil to tam na pevnost a naplnil fanatiky. Nemohl bych ani dost zaplatit, aby se ho někdo pokusil zabít. Jediný způsob, jak bychom se na Scarpu dostali, by bylo vypravit vojenskou expedici."
"To je škoda," zamumlala Sefrenie. "Smrt jeho syna by Zalastovi určitě vrazila nůž do zad."
"Divoško," obvinil ji láskyplně Vanion.
"Zalasta zabil mou rodinu, Vanione," opáčila Sefrenie. "Jediné, co chci, je vrátit mu tuto laskavost."
"To zní rozumně," usmál se Vanion.

"Pořád jsem rozhodně proti," prohlašoval umíněně Stragen, když se se Sparhawkem a Ulatem o něco později sešli na chodbě.

"Buď rozumný, Stragene," řekl Ulat. "Ničemu neublíží, když se podíváme, co nám můžou říct, ne? Nechci je prostě jen tak vypustit bez jakýchkoliv omezení, víš."

"Aby získali svobodu, budou souhlasit s čímkoliv, Ulathe. Mohli by slíbit, že trolly z Atanu odklídí - dokonce i to, že nám pomůžou vyřídít Zalastu a Cyrgona - ale jak se jednou vrátí zpátky do Thalesie, nebudou se cítit zavázáni žádnou úmluvou. Nejsme dokonce ani stejný druh jako jejich věřící. V jejich očích jsme jenom zvířata. Cítil by ses ty zavázaný držet slovo dané medvědovi?"

"Řekl bych, že by to záleželo na tom medvědovi."

"Trollí bohové by mohli porušit sliby dané nám," rozvíjel Sparhawk, "ale neporuší slovo dané Bhelliomu, protože

Bhelliom by je mohl znovu pohltit, kdyby se pokusili o nějaké triky."

"No," pronesl pochybovačně Stragen, "rád bych se ujistil, že je každému jasné, že mně se to nelíbí, ale hádám, že ničemu neublíží, když si poslechneme, co nám poví. Ale chci být u toho. Zas tak ti, Ulathe, nevěřím, takže chci slyšet, co jim slíbíš."

"Umíš trollskey?"

Stragen se otřásl. "Ovšem, že ne."

"Tak to budeš mít kapku problém sledovat rozhovor, nemyslíš?"

"Sefrenie tam bude taky, ne? Může mi to přeložit."

"Jsi si jistý, že jí věříš?"

"To je sprosté tvrzení."

"Napadlo mě, že se zeptám. Kdy to chceš, Sparhawk, udělat?"

"Nepředbíhejme událostem," rozhodl Sparhawk. "Pořád ještě musím vzít Caaladora, aby si promluvil se svými přáteli. Nejdřív vyřídíme tohle a ujistíme se, že Atani, které povolává Vanion, jsou na shromaždištích, než trollím bohům tuto nabídku nanese."

"Myslím, že bude lepší, když si s nimi zajedeme popovídat na venkov," navrhl Ulathe. "Až jim řekneme, že jim Cyrgon ukradl věřící, jejich uražené výkřiky by mohli ze zdi Matherionu setřepat všechny mušle."

"Mysl jeho mnoho pitím zamlžena jesti," oznamovala kolem poledního příštího dne Xanetie poté, co se s Beritem vrátili od cyneganského velvyslanectví, "a je těžké cos důsledného z ní vytáhnouti."

"Má vůbec nějaké podezření, Anarae?" ptal se Stragen s obavami.

"On ví, žeš dříve zloděje a žebráky jej sledovati posílal, milorde Stragene," odpověděla Xanetie, "leč on domnívá se, že ty - či mladík Talen - v každém městě ona ujednání učiniti musí a že jeden z vás tam zajítí musí, by s každým náčelníkem zvlášť sobě pohovořil."

"Takže o tajny vládě mo není nic známo?" naléhal Caalador a z jakéhosi záhadného důvodu mluvil nářečím.

"On mní, že organizace tvá neurčita jest, mistře Caaladore. Spolupráce takové povahy mimo možnosti chápání jeho sahá, protože Krager sám toho neschopen jest, byv veden pouze okamžitým zájmem svým."

"Jak skvělý ožrala!" zajásal Stragen. "Modleme se, aby nikdy nevystřízlivěl!"

"A-men!" souhlasil Caalador vroucně. "No, Sparhóko, proč se nezadešš pokecat s těm svym kameněm a pak se społo nezaskotačime okolo celyho Tamole. Po některých lidech se mosime kóknót a jiny podřezat."

Xanetie se zatvářila dotčeně.

Nejdřív byl Caalador dost otřesen, když s ním Bhelliom skočil přes půl kontinentu, ale po nějaké době zjevně otupěl.

Pokaždé mu zabralo asi tak půl hodiny, aby nejrůznějším tamulským zločineckým náčelníkům předal instrukce, a Sparhawk měl silné podezření, že rudolící Cammořan si své otřesené nervy při každé zastávce uklidňuje alkoholem. Sparhawk si tím ovšem nemohl být jistý, protože z rozhovorů byl rozhodně vyloučen. "Nepotřebuješ vědět, co jsou ti lidé zač, Sparhawk," prohlásil Caalador, "a z tvé přítomnosti by jenom byli nervózní."

Vanionovy malé atanské oddíly z celého Tamuli proudily na shromaždiště podél atanských hranic a Tikume ke třem stovkám lučištníků, které s sebou Kring odvedl do Atanu, přislíbil ještě několik tisíc východních Peloiců. Bhelliom přenesl Sparhawk a Vaniona do atanského hlavního města, takže mohli Betuanu ujistit, že sbírají síly, které jí mají přijít na pomoc, a vysvětlit jí, proč většinu této pomoci drží na hranicích. "Trollové by význam těchto posíl nepochopili, Betuano-královno," objasňoval Vanion, "ale Cyrgon je ve strategii a taktice zběhlý. Okamžitě by mu došlo, co se děje. Neposkytneme mu tedy ani náznak toho, co děláme, dokud nebudeme připraveni udeřit."

"Opravdu si myslíš, že dokážeš překvapit boha, Vanione-Preceptore?" zeptala se Betuana. Byla oděna do něčeho, co se mezi Alany pokládalo za brnění, a z jejího výrazu bylo patrné, že už celé týdny pracuje za nedostatku spánku.

"Rozhodně se o to pokusím, Betuano-královno," opáčil Vanion s pousmáním. "Myslím, že lze docela bezpečně říci, že za posledních dvacet tisíc let nedostal Cyrgon ani jeden nový nápad. Vojenská strategie se za tu dobu hodně změnila, takže s největší pravděpodobností plně nepochopí, co máme za lubem." Ušklíbl se. "Přinejmenším v to doufám," dodal. Pak se dostali do situace, kdy už to dále nemohli odkládat. Nikoho právě netěšila představa na kus řeči s trollími bohy, ale nastal čas Ulatheův nápad vyzkoušet.

Asi hodinu před úsvitem, v den, na který se nikdo z nich doopravdy netěšil, si Sparhawk s Vanionem zašli do Sefreniina pokoje popovídat se Sefrenií, Xanetií a Danae. Jejich rozhovor téměř okamžitě narazil na problém.

"Já musím jít s vámi, Sparhawk," trvala na svém Danae.

"To nepřichází v úvahu," oznámil jí Sparhawk. "Budou tam muset být Ulathe se Stragenem. Nemůžeme je nechat, aby přišli na to, kdo doopravdy jsi."

"Oni na nic nepřijdou, otče," pronesla Danae s přehnanou trpělivostí. "Nebude to Danae, kdo s vámi půjde."

"Ó. Tak to je něco jiného."

"Jak přesně to uděláme, Sparhawk?" zeptal se Vanion. "Nebudeš muset trollí bohy pustit, aby sis s nimi mohl promluvit?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Bhelliom říká, že nebudeme muset. Trollí bohové sami budou pořád uzavřeni v Bhelliomu. Jejich duchové byli stejně vždycky volní a mohli se potulovat kolem, tedy pokud nebyl Bhelliom obklopen zlatem - nebo ocelí. Hádám, že v tomto stavu mají určitou omezenou moc, ale jejich skutečná moc je uzavřena s nimi v Bhelliomu."

"Nebylo by bezpečnější je nechat použít tuto omezenou moc spíš, než je úplně vypustit?" chtěl vědět Vanion.

"To by nefungovalo, drahý," řekla mu Sefrenie. "Trollí bohové by se mohli setkat s Cyrgonem a pokud to udělají, budou potřebovat svou celou sílu."

"A navíc," přidala se Xanetie, „já cítím, že oni naši potřebu vycítí a houževnatě vyjednávati budou."

"Budeš mluvit ty, Sparhawk?" otázal se Vanion.

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ulath zná trollštinu - a trollí bohy - líp než já a jeho trollština je lepší než moje. Já budu držet Bhelliom a vyvolám trohlí bohy a pak nechám mluvit jeho." Podíval se z okna. "Už skoro svítá," poznamenal. "Radši bychom měli začít. Ulath se Stragenem se s námi sejdou dole na nádvoří."

"Obraťte se," nařídila jim Danae.

"Cože?" zeptal se její otec.

"Otoč se, Sparhawk," vysvětlovala Sefrenie. "Nechce, aby někdo věděl, jak doopravdy vypadá."

"Já přece dávno vím, jak Píšťalka vypadá."

"Jedná se o přechod, Sparhawk. Nemění se z Danae rovnou na Píšťalku. Na cestě od jedné holčičky k druhé prochází přes svou skutečnou osobnost."

Sparhawk si vzdychl. "Kolik jich vlastně je?"

"Tisíce, řekla bych."

"To je skličující. Mám dceru, kterou ve skutečnosti ani neznám."

"Nebud' hloupý," řekla Danae. "Ovšem, že mě znáš."

"Ale jenom jednu část - nějakou mnohatisícátou součást osoby, kterou doopravdy jsi - takovou maličkou částíčku."

Opět si povzdychl a otočil se k ní zády.

"Není to maličká částíčka, otče." Během této věty se Danaein hlas změnil, stal se sytým a znělejším. Už to nebyl hlas děvčátka, ale ženy.

Na opačném konci pokoje bylo zrcadlo, hladká tabule leštěné mosazi. Sparhawk do něj pohlédl a spatřil chvějící se odraz postavy stojící za ním. Rychle odvrátil oči.

"Jen do toho, podívej se, Sparhawk. Není to právě nejlepší zrcadlo, takže toho zas tak moc neuvidíš."

Sparhawk pozvedl oči a zahleděl se na lesklou mosaz. Odraz byl pokřivený. Jediné, co doopravdy spatřil, byl celkový tvar a velikost. Aphrael byla o něco vyšší než Sefrenie. Vlasy měla dlouhé a velice tmavé, plet' měla bledou. V tomto nedokonalém odrazu byla její tvář pouhou rozmazanou skvrnou, ale Sparhawk z jakéhosi důvodu viděl zcela jasně její oči. V těch očích byla mladistvá moudrost a určitý druh věčného veselí a lásky. "Jen tak pro někoho bych to neudělala, Sparhawk," oznámil mu ženský hlas, "ale ty jsi ten nejlepší otec, jakého jsem kdy měla, takže pro tebe trochu uvolňuju pravidla."

"To nenosíš žádné šaty?" podivil se Sparhawk.

"U všech všudy proč? Nemůžu se nachladit, to přece víš."

"Já mluvím o cudnosti, Aphrael. Jsem přece tvůj otec a takovéhle věci by mě měly zajímat."

Aphrael se rozesmála a zezadu se natáhla, aby ho pohládila po tváři. Ruka, která se dotkla jeho líce, nepatřila malé holčičce. Sparhawk zachytil slabý závan vůně rozmačkané trávy, ale ostatek známé vůně, která se linula jak z Danae tak z Píšťalky, byl lehce pozměněn. Osoba, stojící za ním, rozhodně nebyla malé děvčátko.

"Takhle tě vidí zbytek rodiny?" zeptal se jí.

"Ne moc často. Dávám přednost tomu, aby o mně smýšleli jako o holčičce. Takhle dosáhnou toho, po čem toužím, mnohem snadněji - a dostanu mnohem víc hubiček."

"Dostat, po čem toužíš, je pro tebe hodně důležité, že, Aphrael?"

"Jistě. To je důležité pro nás pro všechny, ne? Já jsem v tom jenom lepší než většina ostatních." Znova se zasmála hlubokým, sytým smíchem. "V tom, dostat, po čem toužím, jsem pravděpodobně vůbec nejlepší."

"To jsem si všiml," poznamenal Sparhawk suše.

"No," řekla ještě, "ráda bych si s tebou o tom trochu víc popovídala, ale myslím, že bychom neměli Ulatha se Stragenem nechávat čekat." Odraz se zachvěl a začal se scvrkávat, opět sklouzával do dětství. "Tak dobrá," pronesl známý Píšťalcin hlas, "ať už to máme s trollími bohy za sebou."

Toho rána bylo bouřno a od Tamulského moře se valily špinavě šedé mraky. Když Sparhawk s přáteli vyjeli z paláce a pokračovali dolů dlouhou, širokou ulicí vedoucí k západní bráně, bylo v Matherionu plamenných chrámů venku jen pár občanů.

Opustili Matherion a jeli vzhůru do kopce k místu, z něhož poprvé spatřili třpytící se město. "Jak na to chceš jít?" ptal se Stragen Ulatha, když přejížděli přes hřeben.

"Opatrně," zavrčel Ulath. "Docela bych uvítal, kdyby mě nesnědli. Už jsem s nimi mluvil, takže si mě budou nejspíš pamatovat, a to, že Sparhawk bude držet Bhelliom v pěsti, by mohlo pomoci, aby trochu krotili nutkání rovnou mě sežrat."

"Přeješ si nějaké zvláštní místo?" zeptal se ho Vanion.

"Otevřenou pláň - ale ne moc otevřenou. Chci, aby poblíž byly stromy - abych se na jeden mohl vyšplhat, kdyby se to zvrtno." Ulath se rozhlédl po ostatních. "Jedno varování," dodal. "Jak jednou začnu, ne aby se někdo z vás postavil mezi mě a nejbližší strom."

"Co tamhle?" navrhl Sparhawk a ukázal k pastvině ohraničené borovým hájem.

Ulath tam zašilhal. "Není to dokonalé, ale to stejně nebude nikde. Ať už to máme za sebou. Dnes ráno mám bůhvíproč nervy napjaté o trochu víc než obvykle."

Dojeli k pastvině a sesedli. "Je tu něco, co by mi kdokoliv z vás. chtěl říct, než začneme?" otázal se Sparhawk.

"Je to na tobě, Sparhawk," odpověděla Píšťalka. "Všechno je to na tobě a na Ulathovi. My jsme tu jen, abychom se dívali."

"Díky," poznamenal Sparhawk suše.

Píšťalka udělala pukrle. "Opravdu není zač."

Sparhawk ze své tuniky vyňal skříňku a dotkl se jí prstenem. "Otevři se," nařídil jí. Víčko odskočilo.

"Modrá růže," řekl Sparhawk elénsky.

"Já tebe slyším, Anakho." Hlas opět vycházel z Vanionových rtů.

"Já v tobě trollí bohy cítím. Mohou oni rozumět slovům mým, když jazykem tímto hovořím?"

"Nikoli, Anakho."

"Dobrá. Cyrgon klamem a vytáčkami trolly sem do Daresie přilákal a proti spojencům našim, Atanům, je poštal. Rádi bychom se trollí bohy přesvědčiti pokusili, by svou moc nad stvořeními svými opět uplatnili. Myslíš, že by ochotni býti mohli žádost naši vyslechnouti?"

"Každý bůh nejpozorněji naslouchá slovům, jež věřících jeho se dotýkají, Anakho."

,Napadlo mne, že by tomu tak býti mohlo. Souhlasíš s úsudkem mým, že vědomost, že Cyrgon trolly jejich uzmul, je rozzuří?"

"Nad pomyšlení všechno oni znepokojeni budou, Anakho."

"Jak myslíš, že nejlépe postupovati bychom měli?"

"Sdělte jim, slovy prostými, co se přihodilo. Příliš rychle nehovořte ni skrytých významů nepoužívejte, protože oni pomalu chápou."

"Tolik jsem při minulých jednáních s nimi postřehl."

"Ty s nimi mluvit budeš? Já nechci tebe kritizovati, leč trollština tvá hrubá jest a cizí."

"Tos mu namluvil Vanione?" obvinil Preceptora Sparhawk.

Vanion zamrkal a jeho výraz se maličko změnil, jak Belliom uvolnil své pouto. "Já ne," hájil Vanion svou nevinu. "Já bych stejně dobrou trollštinu od špatné nepoznal."

"Odpusť mi mou neobratnost, Modrá růže. Učitelka moje chvála, když mne v jazyce lidí-zvířat školila."

"Sparhawk!" protestovala Sefrenie.

"No a ne?" Opět se obrátil ke kameni. "Přítel můj, sir Ulathe, jest s trolly obeznámen více i s řečí jejich než já. On to bude, kdo trollí bohy o tom, že jim Cyrgon stvoření jejich uloupil, obeznámí."

"Já tedy duchy jejich vyvedu, by přítel tvůj je osloviti mohl." Kámen se Sparhawkovi zachvěl v ruce a obrovité osobnosti, které si uvědomil již v Azashově chrámu, tu byly zase, ale tentokrát stály před ním, kde na ně viděl. Vroucně si přál, aby tomu tak nebylo. Protože jejich skutečná podstata byla stále ještě uzavřena v Bhelliomu, jejich obrysy byly zalaty azurovou září. Tyčili se před ním ohromní, ve zvířecích obličejích vztek a jejich zuřivost držela na uzdě jenom moc Bhelliomu.

"Tak dobrá, Ulathe," prohlásil Sparhawk. "Tohle je nebezpečná situace. Snaž se být velice, velice přesvědčivý."

Veliký genidijský rytíř ztěžka polkl a pokročil kupředu. "Já jsem Ulathe z Thalesie," pravil po trollím. "Hovořím za Anakhu, dítě Bhelliomu. Přináším vám slovo od vašich dětí. Vyslechnete mne?"

"Mluv, Ulathe z Thalesie." Z praskajícího řevu v mocném hlase Sparhawk usoudil, že to byl Khwaj, trollí bůh ohně, kdo promluvil.

Ulathe se zatvářil trochu vyčítavě. "Jsme zmateni tím, co jste udělali," oznámil jim. "Proč jste dali své děti Cyrgonovi?"

"Cože?" zahřměl Khwaj.

"Mysleli jsme si, že to bylo vaše přání," pokračoval Ulathe s hraným překvapením. "Copak jste vašim dětem nenařídili, aby opustili své kraje doma a nešli mnoho spánků přes led, který nikdy neroztává, na toto cizí místo?"

Khwaj zavyl a svou gorilí pěstí tloukl do země, až se zdvihl oblak prachu a kouře.

"Kdy se to přihodilo?" chtěl vědět jiný hlas, hlas naplněný jakousi pevnou rozvahou.

"Před celými dvěma změnami ročních dob, Ghnombe," zodpověděl Ulathe otázku boha jídla. "Měli jsme za to, že jste o tom věděli. Modrá růže vás vyvolal, abychom se vás mohli zeptat, proč jste to udělali. Naši bohové se chtějí dovědět, proč jste porušili dohodu."

"Dohodu?" podivil se Stragen, když mu to Sefrenie přeložila.

"Je to úmluva," vysvětlovala Píšťalka. "Nechtěli jsme trolly úplně vyhubit, takže jsme trollím bohům řekli, že jejich děti necháme na pokoji, když zastanou v horách Thalesie."

"Kdy se to stalo?"

"Před pětadvaceti tisíci lety - nebo tak nějak."

Stragen ztěžka polkl.

"Proč tedy vaše děti poslouchají Cyrgona, když jste jim to nenařídili?" chtěl vědět Ulathe.

Jedna z obrovských postav natáhla neobvykle dlouhou paži, mohutná ruka se ponořila do jakési prázdnoty a zmizela jako mizí hůl vražená do lesního jezírka. Když se ruka opět objevila, držela vzpouzejícího se trolla. Obrovitý bůh promluvil a drsně se dotazoval. Jazyk byl evidentně trollí, samé vrčení a řev.

"Tak teď je to zajímavé," zahuhlal Ulathe. "Zdá se, že dokonce i trollština se za ty roky změnila."

"Co říká?" zeptal se Sparhawk.

"Nemůžu to pořádně rozluštit," odpověděl Ulathe. "Je to tak archaické, že většině slov vůbec nerozumím. Ale Zoka se dožaduje určitých odpovědí."

"Zoka?"

"Bůh páření." Ulathe pozorně naslouchal.

"Ten troll je zmatený," oznamoval. "Říká, že si všichni mysleli, že poslouchají své bohy. Cyrgonův převlek musel být úplně dokonalý. Trollové jsou si se svými bohy velice blízcí a každý obyčejný pokus o podvod by nejspíš poznali."

Zoka zařval a mrštil všickajícím trollem zpátky do prázdnoty.

"Anakho!" zavyl další z obrovitých bohů.

"Kdo je tohle?" zamumlal Sparhawk.

"Ghworg," odpověděl Uloth šeptem. "Bůh zabíjení. Buď teď trochu opatrný. Je velice popudlivý."
"Ano, Ghworgu," obrátil se Sparhawk k této obrovitánské bestii.
"Propusť nás z panství svého otce. Nech nás jít. Musíme znova získat své děti." Ze špičáků Boha zabíjení kapala krev. Sparhawk ani nechtěl pomyslet na to, či by ta krev tak asi mohla být.
"Teď já," zamumlal Uloth. Zvedl hlas. "To není v Anakhově moci, Ghworgu," prohlásil. "Kouzlo, které vás uvěznilo, vytvořil Ghwerig. Je to trollí kouzlo a Anakha taková kouzla nemá."
"My ho to kouzlo naučíme!"
"Ne!" vložila se do toho náhle Pišťalka a přestala předstírat, že jenom přihlíží. "Toto jsou moje děti. Nedovolím jim, aby se pošpinily trollími kouzly."
"Prosíme tě, dětská bohyně! Osvobod' nás! Naše děti od nás zbloudily!"
"Moje rodina nebude nikdy souhlasit. Vaše děti se na naše dívají jako na potravu. Kdyby vás Anakha osvobodil, vaše děti by naše sežraly. To se nesmí stát."
"Ghnomb!" zaburácel Khwaj. "Dej jí záruku!"
Ohromný obličej boha jídla se zkroutil v mukách. "Nemůžu!" Byl to skoro nářek. "To by mě umenšilo! Naše děti musí jíst. Všechno živé musí být k jídlu!"
"Pokud nebudeš souhlasit, budou naše děti ztraceny!" Z trávy kolem nohou Boha ohně se začalo kouřit.
"Myslím, že vidím záchytný bod," řekl Uloth elénsky. Pak promluvil zase po trollím. "V Ghnombových slovech je spravedlnost," oznámil Bohům. "Proč by se měl umenšit jen on? Všichni musí přijmout umenšení. Ghnomb by méně nepřijal."
"To mluví pravdu!" zavyl Ghnomb. "Nenechám se umenšit, pokud to neudělají i ostatní!"
Ostatní čtyři trollí bohové se svíjeli a v jejich tvářích se odrážela stejná muka jako ta, která poznamenala Ghnomba.
"Co by tě uspokojilo?" Byl to hlas boha, který zatím ještě nepromluvil. V tomto hlase byla vichřice.
"Bůh ledu," rozpoznal mluvčího Uloth. "Schlee."
"Umenšete se!" trval na svém Ghnomb umíněně. "Já to neudělám, pokud to neuděláte i vy!"
"Trollové," povzddechla si Aphrael a zakroutila očima. "Přijmete moje zprostředkování?" zeptala se strašlivých božstev.
"Vyslechneme tě, Aphrael," odpověděl Ghworg pochybovačně.
"Naše cíle jsou stejné," začala dětská bohyně.
Sparhawk záupěl.
"Co se děje?" zeptal se rychle Uloth.
"Chystá se pronést řeč - a zrovna teď."
"Zmlkni, Sparhawk!" štěkla dětská bohyně. "Vím, co dělám." Obrátila se zpátky k trollím bohům. "Cyrgon oklamal vaše děti," začala. "Přivedl je přes led, který nikdy neroztává sem, aby bojovali s mými dětmi. Cyrgon musí být potrestán!"
Trollí bohové souhlasně zařvali.
"Připojte se ke mně a k mé rodině, abychom Cyrgonovi za to, co udělal, uškodili?"
"My mu uškodíme sami, Aphrael," zavrčel Ghworg.
"A kolik vašich dětí přitom pomře? Moje děti mohou být Cyrgonovy pronásledovat až do země slunce, kde vaše děti zemřou. Neměli bychom se tedy spojit, aby Cyrgon trpěl ještě víc?"
"Její slova zní moudře," obrátil se Schlee na své druhy. Od úst Boha ledu šla pára, i když vzduch doopravdy chladný nebyl, a na jeho mocných ramenou se odnikud objevily vločky sněhu.
"Ghnomb musí souhlasit, že vaše děti už nikdy nebudou jíst moje," vrhla se do toho Aphrael rovnou po hlavě. "Když ne, Anakha vás neosvobodí z panství svého otce."
Ghnomb záupěl.
"Ghnomb to musí udělat," trvala Aphrael na svém. "Jestli ne, já Anakhovi nedovolím, aby vás osvobodil, a vaše děti zůstanou Cyrgonovi. Ghnomb s tím nebude souhlasit, pokud každý z vás nepřijme stejné umenšení. Ghworgu! Už dál nesmíš vaše děti navádět, aby zabíjely moje!"
Ghworg zvedl obě obrovské paže a zavyl.
"Khwaji!" pokračovala Aphrael neúprosně. "Ty musíš potlačit ohně, které každý rok, když se slunce navrací do země na severu, zuří v thalesijských lesích."
Khwaj potlačil zlyk.
"Schlee!" vyštěkla Aphrael. "Ty musíš zadržet řeku ledu, které se plazí dolů z horských úbočí. Až dosáhnou údolí, necháš je roztát."
"Ne!" zakvílel Schlee.
"Tak jsi ztratil všechny své děti. Zadrž led nebo budeš sám plakat v severských pustinách. Zoko! Každá trollice bude mít nejvíc dva potomky."
"Nikdy!" zaduněl Zoka. "Moje děti se musí pářit!"
"Tvoje děti nyní patří Cyrgonovi. Budeš Cyrgonovi pomáhat, aby byl stále větším?" Odmlčela se a oči se jí zúžily. "A poslední souhlas získám od vás všech dohromady nebo nenechám Anakhu, aby vás osvobodil."
"Jaký je tvůj požadavek, Aphrael?" zeptal se Schlee svým ledovým hlasem.
"Vaše děti jsou nesmrtelné. Moje ne. Takže vaše děti musí taky umírat - každé v určený čas."
Bohové vybuchli nepřítelí zuřivostí.
"Vrať je do jejich vězení, Anakho," řekla Aphrael. "Oni souhlasit nebudou. Obchodování skončilo." Řekla to po trollím, takže to zjevně patřilo zuřícím trollím bohům.
"Počkej!" zařval Khwaj. "Počkej!"

"No?" zeptala se.

"Nechte nás poodejít, abychom mohli tento příšerný požadavek uvážít."

"Ať vám to ale netrvá moc dlouho," přikázala jim Aphrael. "Má trpělivost je omezená."

Pět obrovitých bytostí se odsunulo dál na pastvinu.

"Netlačilas na ně trochu moc?" podotkla Sefrenie. "Ten tvůj poslední požadavek mohl docela dobře zničit každou šanci na dosažení dohody."

"To nemyslím," opáčila Aphrael. "Trollí bohové tak daleko do budoucnosti nemyslí. Žijí v přítomnosti a právě teď je pro ně nejdůležitější sebrat Cyrgonovi své trolly." Povzdychla si. "Ten poslední požadavek je ale taky nejdůležitější. Lidé a trollové nemohou žít spolu v jednom světě. Jedni nebo druhí musí odejít. Já bych radši, aby to byli trollové, ty ne?"

"Jsi velice krutá, Aphrael. Nutíš trollí bohy napomáhat vyhubení jejich vlastních věřících."

"Trollové jsou odsouzeni k záhubě tak jako tak," vzdychla dětská bohyně. "Na světě je prostě příliš mnoho lidí. Jestli se trollové najednou stanou smrtelnými, tak prostě jenom v klidu vymizí. Kdybyste je vy lidé museli všechny vybit, polovina z vás by zemřela s nimi. Já jsem přesně stejně morální jako ostatní bohové. Miluju své děti a nechci, aby jich byla půlka zabitá a snědená v horách Thalesie v nějaké válce s trolly na život a na smrt."

"Sparhawk," ozval se Stragen, "neudělal Khwaj něco, žes mohl sledovat Martela a poslouchat, když mluvil, tenkrát když jsme jeli přes Pelosii k Zemochu?"

Sparhawk přikývl.

"Dokáže to i Aphrael?"

"Já jsem tady, Stragene," oznámila mu Pišťalka. "Proč se nezeptáš mě?"

"Ještě jsme nebyli pořádně představeni, Božská," opáčil Stragen s plavnou úklonou. "Dokážeš to? Totiž natáhnout se a mluvit s někým na opačné straně světa?"

"Takhle by se mi to nelíbilo," odpověděla. "Chci být blízko u toho, s kým mluvím."

"Má bohyně klade velký důraz na dotek, Stragene," vysvětlovala Sefrenie.

"Ó. Chápu. Dobře tedy, až se trollí bohové vrátí - a pokud budou souhlasit s našimi nesmyslnými požadavky - chtěl bych, aby buď Sparhawk nebo Ulath požádali Khwaje, aby mi prokázal laskavost. Potřebuju si v Cimmuře promluvit s Platimem."

"Už se vrací," varovala Xanetie.

Všichni se otočili ke strašlivým bytostem přicházejícím přes pastvinu teď na podzim zhnědlou.

"Nenechalas nám žádnou jinou možnost, Aphrael," oznámil Khwaj zlomeným hlasem. "Musíme tvé kruté požadavky přijmout. Musíme naše děti zachránit před Cyrgonem."

"Už nebudete zabíjet a požírat moje děti?" naléhala Aphrael.

"Nebudeme."

"Nebudete pálit thalesijské lesy?"

Khwaj zasténal a kývl.

"Nebudete plnit údolí ledovci?"

Schlee vzlykl na souhlas.

"Nebudete své trolly množit jako králíky?"

Zoka zakvílel.

"Vaše děti budou stárnout a umírat jako všichni ostatní tvorové?"

Khwaj zabořil obličej do dlaní. "Ano," zaplakal.

"Pak se k vám tedy připojíme a budeme s vámi bojovat proti Cyrgonovi. Vy se prozatím vrátíte do srdce Bhelliomu. Anakha vás přenese na místo, kde vaše děti, zotročeny Cyrgonem, hynou. Tam vás propustí a tam také vyrvete své děti z Cyrgonova zlotřilého držení. A tam se spojíme, abychom Cyrgonovi působili škodu. Způsobíme mu bolest stejnou, jako byla Azashova."

"ANO!" zavyli trollí bohové jednohlasně v odpověď.

"Domluveno!" prohlásila Aphrael zvuchým hlasem. "Ještě jednu laskavost, Khwaji - na ukázkou našeho nově utvořeného spojení. Toto mé dítě si chce v Cimmuře ve vzdálené Elénii promluvit s jistým Platimem. Učiň, aby to bylo možné."

"To udělám, Aphrael." Khwaj natáhl svou ohromnou ruku a z konečků prstů mu stékala jednoditá stěna ohně. Za ohněm ležela ložnice a na nadměrném lůžku bylo rozvaleno ohromné chrápající tělo.

"Vzbud' se, Platime," řekl rázně Stragen.

"Oheň!" zaječel Platim a pokoušel se posadit.

"Ó, uklidni se!" štěkl Stragen. "Žádný oheň tu není. Je to kouzlo."

"Stragene? Jseš to ty? Kde jsi?"

"Jsem za tím ohněm. Asi mě nevidíš."

"To se teď učíš čarovat?"

"Jenom jsem si smočil," lhal Stragen skromně. "Teď mě pozorně poslouvej. Nevím, jak dlouho to kouzlo vydrží. Spoj se s Arnagem v Khadachu. Požádej ho, aby zabil hraběte Gerricha. Nemám čas ti to vysvětlovat. Je to důležité, Platime. Souvisí to s tím, co děláme tady, v Tamuli."

"Gerricha?" ozval se pochybovačně Platim. "To bude dost drahý, Stragene."

"Vezmi si peníze od Lendy. Řekni mu, že to Ehlanu schválila."

"Opravdu?"

"No - udělala by to, kdyby o tom věděla. Hned, jak s ní příště budu mluvit, požádám ji o souhlas. A teď tohle je

nejdůležitější část. Gerrich musí být zabit přesně za patnáct dní odtě - ne čtrnáct, ne šestnáct. Čas je hrozně důležitý." "Dobře, dobře, dohlídnou na to. Řekni Ehlane, že Gerrich zemře přesně za patnáct dní. Chtěls ještě něco? Ten tvůj kouzelný oheň mě strašně znervózňuje."

"Podívej se, jestli bys nedokázal poznat někoho dalšího, s kým má Gerrich co do činění, a zabij ho taky - ty pelosijské barony, kteří se s ním spojili, určité a kohokoliv v ostatních královstvích, kdo v tom jede s nimi. Víš, koho myslím - lidi jako je kníže z Beltonu."

"Chceš je všechny nechat zabít zároveň?"

"Jak jen to půjde. Gerrich je ale ten opravdu důležitý." Stragen sešpulil rty. "Když už budeš v tom, asi bys měl zabít taky Avina Wargunssona - jen pro jistotu."

"Jako by už byl mrtvý, Stragene."

"Jsi dobrý přítel, Platime."

"Přítel, má ty dobroto. Zaplatíš jako obvykle, Stragene."

Stragen si vzdychl. "V pořádku," souhlasil truchlivě.

"Jak pevně lpíš na svém elénském Bohu, Stragene?" zeptala se cestou zpět do Matherionu Aphrael.

"Jsem agnostik, Božská."

"Nechtěl bys, Stragene, tu poslední větu přezkoumat z hlediska logické soudržnosti?" zeptal se Vanion pobaveně.

"Soudržnost je známkou malé mysli, můj pane," opáčil Stragen vznešeně. "Proč se ptáš, Aphrael?"

"Takže vlastně nepatříš žádnému bohu, že?"

"Ne, vlastně ne."

Sefrenie začala něco říkat, ale Aphrael zvedla ručku a zarazila ji. "Možná by ses chtěl podívat na výhody, jakých by se ti dostalo, kdybys začal sloužit mě," navrhla dětská bohyně. "Můžu pro tebe udělat všechny možné podivuhodné věci."

"Tohle bys neměla dělat, Aphrael!" namítala Sefrenie.

"Huš, Sefrenie. Tohle je mezi mnou a Stragenem. Myslím, že možná nastal čas, abych si rozšířila obzory. Styrici jsou velice, velice milí, ale občas je s Elény mnohem větší legrace. Kromě toho jsme oba, Stragen i já, zloději. Máme toho hodně společného," uculila se na světlovlasého Thalesana. "Promyslete si to, milorde. Není tak těžké mi sloužit. Několik hubiček a sem tam kytice a jsem dokonale spokojená."

"Lže," varoval ho Sparhawk. "Vstup do Aphraeliných služeb je dobrovolně se upsat tomu nejhoršímu otroctví, jaké si dokážeš představit."

"No," prohlásila dětská bohyně zlehčujícím tónem, "asi ano, když na to přijde - ale dokud se dobře bavíme, jaký je v tom rozdíl?"

KAPITOLA

ŠESTADVACÁTÁ

BYLO JEŠTĚ DOST BRZO. Do svítání zbývá několik hodin, usoudil Sparhawk, když do královské ložnice vstoupila Mirtai - jako obvykle bez klepání. "Raději byste měli vstát," prohlásila zlatavá obryně.

Sparhawk se posadil. "A pročpak?" zeptal se.

"K městu se blíží flotila lodí," odpověděla Mirtai. "Buď tohle anebo Delphaeané zjistili, jak chodit po vodě. Na východním obzoru je dost luceren, aby to osvětlilo menší město. Oblékni se, Sparhawk. Já půjdu vzbudit ostatní." Prudce se obrátila a odešla z pokoje.

"Přál bych si, aby se naučila klepat," zamručel Sparhawk a odhodil pokrývky.

"Ty jsi ten, kdo by se měl ujistit, že jsou dveře zamčené," připomněla mu Ehlana. "Myslíš, že by to mohlo znamenat problémy?"

"Nevím. Říkal něco Sarabian o tom, že by čekal flotilu?"

"Mně se tedy nezmiňoval," odpověděla Ehlana a také vstávala z postele.

"Radši se zajdu podívat," Sparhawk sebral plášť. "Není nutné, drahá, abys chodila ven," řekl své ženě. "Na hradbách je zima."

"Ne. Chci to vidět na vlastní oči."

Vyšli z ložnice. Princezna Danae v noční košilce se vynořila ze svého pokoje, rukou si protírala oči a za sebou táhla Rolla. Mlčky přistoupila ke Sparhawkovi a ten ji bez přemýšlení zvedl.

Všichni tři zamířili na chodbu a pak po schodech nahoru na věž. Na východní straně věže stáli Kalten a Sarabian a přes opevnění hleděli na šňůru světél táhnoucí se podél východního obzoru.

"Tuší někdo, kdo by to mohl být?" zeptal se Sparhawk, když se k nim s rodinou připojil.

"Ani náznak," odušil Kalten.

"Nemohlo by to být tamulské námořnictvo?" zeptala se Ehlana císaře.

"Hádám, že by to mohli být oni," odpověděl Sarabian, "ale jestli ano, tak tu nejsou na rozkaz, který bych vydal já."

Sparhawk o několik kroků ustoupil. "Komu ty lodě patří?" zašeptal ke své dceři.

"To tě tede nepovím, drahóško," opáčila a uculila se.

"Nech toho. Chci vědět, kdo se to blíží."

"Na to přijdeš sám -" Danae zašilhala směrem ke světlům na obzoru, "-za pár hodin, řekla bych."

"Chci vědět, kdo to je," trval na svém Sparhawk.

"Ano, to vidím, ale chít neznamená dostat, otče, a já ti to neřeknu."

"Ó, bože," záúpěl.

"Ano?" zeptala nevinně. "Chtěls něco?"

Svítání toho rána bylo pomalé a líné. Ani náznak vánku, kouř z komínů ohněm překlenutého Matherionu visel nehnutě ve vzduchu a rozmazával světlo proudící sem od východu. Sparhawk s ostatními rytíři probudil atanskou posádku, všichni si navlékli brnění a vyjeli dolů k přístavu.

Blíží se lodi byly jasně cammorijské, ale po stranách měly přidány řady vesel.

"Někdo se sem potřeboval rychle dostat," poznamenal Ulat. "Cammorijská loď s dobrým větrem dokáže udělat třicet leguí za den. Když k tomu přidáte vesla, můžete to zvýšit na padesát."

"Kolik lodí tam je?" zeptal se Kalten a úkosem pozoroval blíží se loďstvo.

"Řekl bych tak ke stove," odhadl velký Thalesan.

"Na stove lodí můžeš přepravit spoustu mužů," ozval se Sarabian.

"Dost na to, abych mě to znervóznilo, Vaše Veličenstvo," souhlasil Vanion.

Pak, jak lodi vplouvaly do přístavu, byly na stěžně vytaženy rudé a zlaté církevní zástavy, a když se vedoucí loď přiblížila, Sparhawk na přídi rozeznal dvě známé postavy. První byl muž se širokými rameny a mohutnou hrudí. Jeho široký obličej přetínal potěšený úšklebek. Druhý byl menší a strašně tlustý. Taky se uculoval.

"Co vás zdrželo?" zahulákal Ulat přes překážející vodu.

"Třídní rozdíly," zařval zpátky Tynian. "Rytíři patří mezi šlechtice a tak protestovali proti tomu, aby sloužili jako veslaři."

"Vy jste nechali rytíře usednout k veslům?" vykřikl nevěřicně Vanion.

"Je to součást nového programu na pozvednutí fyzické kondice, lorde Vanione," zahulákal patriarcha Emban.

"Arciprelát Dolmant si povšiml, že vojáci boží jsou velice slabí. Teď jsou v mnohem lepším stavu, než když jsme opouštěli Sarinium."

Loď se opatrně přiblížila k molu a námořníci hodili rytířům na břehu vyvazovací lana.

Tynian vyskočil na molo. Emban mu věnoval znechucený pohled a odkolébal se zpátky na příď, aby počkal, než námořníci vytáhnou lodní můstek.

"Co dělá rameno?" zeptal se Ulat širokolícího Deirana.

"Už je to mnohem lepší," odpověděl Tynian. "Ale když je vlhké počasí, tak pořád ještě pobolívá." Zasalutoval Vanionovi. "Komier, Darellon a Abriel vedou rytíře Církve z Chyrellu na východ, můj pane," hlásil. "Patriarcha Bergsten je s nimi. Patriarcha Emban a já jsme pluli napřed - to je jasné. Napadlo nás, že pár rytířů navíc by tady, v Matherionu, mohlo být k užítku."

"To ano, sire Tyniane. Kolik jich máte s sebou?"

"Pět tisíc, můj pane."

"To není možné, Tyniane. Neexistuje způsob, jak bys mohl nacpat tolik mužů a koní na sto lodí."

"Zajisté, můj pane," odvětil klidně Tynian, "toho jsme si sami hned všimli. Rytíři byli strašně zklamaní, když zjistili, že je nenecháme vzít si s sebou jejich koně."

"Tyniane," namítal Kalten, "oni musí mít koně. Rytíř bez koně není k ničemu."

"Koně jsou přece tady, Kaltene. Tak proč vodit další?"

"Tamulští koně nejsou vycvičení."

"Tak to je musíme jenom vycvičit, ne? Mám sto lodí. Mohl jsem vzít patnáct set rytířů i s koňmi nebo pět tisíc bez koní. Těm pětatisíci stovkám navíc můžeš říkat dárek."

"Jaks je dokázal přinutit veslovat?" chtěl vědět Ulat.

"Použili jsme karabáč." Tynian pokrčil rameny. "Je tu jistý kapitán Sorgi, který se pravidelně plaví přes vnitřní moře, a ta vesla byl jeho nápad."

"Starý dobrý Sorgi," rozesmál se Sparhawk.

"Ty ho znáš?"

"Vlastně docela dobře."

"Tak to budeš moci obnovit vaše přátelství. Jeho loď je tu s flotilou. Byli bychom se plavili na jeho lodi, ale patriarchovi Embanovi se nelíbila. Je celá záplatovaná a vratká."

"Je stará. Myslím, že Sorgi se sám se sebou tajně vsadil o to, kdo z nich se rozpadne první - on nebo jeho loď."

"Ale myslí mu to pořád dobře. Když jsem se ho zeptal, jak z lodí dostat větší rychlost, navrhl přidat vesla. Takhle se to dělá jen zřídka, protože je drahé platit veslaře - a to se nezmiňuju o tom, že zaberou místo obvykle vyhrazené pro náklad. Rozhodl jsem se, že žádný náklad nepovezu, a rytíři Církve jsou vázáni přísahou chudoby, takže jsem jim nemusel platit. Vlastně to fungovalo docela dobře."

O několik hodin později se shromáždili v Ehlanině přijímací komnatě, aby si vypočetli Embanovu a Tynianovu zprávu o tom, co se dělo v Eosii.

"Ortzela málem ranila mrtvice, když Dolmant stáhl rytíře z Rendoru," pověděl jim Emban. Usadil se pohodlněji v křesle a ve své buclaté ruce držel stříbrný korbel. "Ortzelovi opravdu ležel na srdci návrat Rendořanů do lůna naší Svaté Matky. Dolmant vypadal, že s ním skoro souhlasí, ale jednou ráno se probudil a měl na to úplně opačný názor. Nikdo nedokázal tu náhlou změnu jeho přístupu vysvětlit."

"Dostal zprávu, Embane," usmála se Sefrenie. "A ten posel dokáže být velice působivý, když se mu zachce."

"Ó?"

"Vyvstala naléhavá potřeba, Vaše Milosti," vysvětloval Vanion. "Zalasta poslal všem svým spolčencům v Eosii vzkaz a oni začali vyvražďovat vyznavače dětské bohyně Aphrael. To ohrozilo i její život. Promluvili jsme si s jedním z ostatních Mladších bohů - Setrasem. Souhlasil s tím, že Mladší bohové Aphrael zapůjčí některé ze svých dětí, a zašel do Chyrellu požádat Dolmanta, aby přeživším Aphraeliným věřícím poskytl útočiště. Taky chtěl Dolmanta přesvědčit, aby sem poslal rytíře Církve. Očividně byl přesvědčivější, než vy dva s Tynianem."

"Chcete tím říct, že styrický bůh vstoupil do baziliky?" vyjekl Emban.

"Říkal, že to udělá," opáčil Sparhawk a posunul si v klíně svou dceru.

"Žádný styrický bůh do baziliky nikdy nevstoupil!"

"Je na omylu," zašeptala princezna Danae svému otci do ucha. "Já jsem tam už byla tucetkrát."

"Já vím," zašeptal Sparhawk. "Ale Setras vykonal formální návštěvu." Něco ho napadlo. "Setras byl v Chyrellu docela nedávno," zamumlal jí do ucha. "Dokonce ani s pomocí veslařů se sem do Matherionu nemohla Tynianova flotila dostat tak rychle. Už sis s tím zase pohrávala?"

"Copak bych mohla udělat něco takového?" Oči měla doširoka otevřené a plné nevinnosti.

"Ano, ve skutečnosti bys to udělala."

"Když už máš odpověď, tak proč se vůbec ptáš? Neplýtvěj časem, Sparhawk. Já mám moc práce, víš."

"Zdá se, že události v Lamorkandu směřují k vyvrcholení," pokračoval ve své zprávě Tynian. "Lidé hraběte Gerricha zajali Vradena a Agnaka v severním Lamorkandu a král Friedahl se obrátil na ostatní vladaře s prosbou o pomoc."

"O to se brzo postaráme, sire Tyniane," ujistil ho Stragen. "Jsem ve styku s Platimem a ten pro Gerricha a další barony, kteří mu pomáhají, chystá smrtelné nehody."

Otevřely se dveře a vstoupil Berit s Xanetií.

"Co jsi zjistila, Anarae?" zeptala se jí Sefrenie dychtivě.

"Dnešní ranní výpad byl značně výnosný, matičko," oznamoval Berit. "Na cyneganském velvyslanectví se ukázal Zalastův přítel Ynak a Anarae dokázala prozkoumat jeho mysl. Myslím, že teď už máme většinu podrobností jejich plánu."

"Toto je ona dáma s neobyčejným nadáním?" chtěl vědět Emban.

"Zdá se, že zapomínám na své dobré způsoby," omlouval se Vanion. "Anarae Xanetie, toto je sir Tynian z Deiry a patriarcha Emban z Církve z Chyrellu. Pánové, toto je Xanetie, Anarae národa Delphaeanů."

Tynian s Embanem se uklonili, v očích zvědavost.

"Co mají naši přátelé na velvyslanectví za lubem, Anarae?" otázal se Sarabian.

"Ač zkoumat mysl tak ohavnou nebylo mi nikterak příjemno, Ynakovy myšlenky mnoho vyjevily, Veličenstvo," odpověděla Xanetie. "Jakž jsme byli uhadovali, vyvržení Styrici ve Verelu dlouho již vědí, že hrozba jejich záměrům největší z Eosie přijde. Oni si přáli, by Anakha do Tamuli přibyl, leč oni si nepřáli, by s sebou stovky tisíc rytířů Církve přivedl. Zmatky v západním Tamuli k tomu sloužit mají, by průchodu rytířů zbráněno bylo, vše ostatní okrajové jesti. Navíc útoky trollů v Atanu též k odvrácení pozornosti namířeny jsou. To od jihu nepřátelé naši útok svůj hlavní plánují. A právě nyní cynešganské oddíly přes nechráněnou jižní hranici pronikají a se Scarpovými silami v pralesích Arjuni se spojují; a Elénové ze západního Tamuli na lodích cestují do jižní Arjuni, by síly své k rostoucí hordě Scarpově připojili. Rozptýlení na západě a v Atanu měli moc císařskou odčerpali a tak Scarpovi cestu otevřít, by přímo na Tamuli udeřil a Matherion sám oblehl. Ynak a ostatní mnoho zarmoucení byli odhalením Zalastovy zrady, protože tím příležitost jeho nám uškodití svedením z cesty a radou falešnou naprázdno vyšla."

"A jaký je skutečný důvod k oblehnutí Matherionu, lady Xanetie?" zeptal se přemýšlivě Emban. "Je to docela hezké město, ale..." rozhodl rukama.

"Nepřátelé naši mysleli, že ohrožením Matherionu samotného císařskou vládu přimějí, by Anakhu vydala, Vaše Milosti. Svedení různých úředníků jim naději dalo, že ministerský předseda by přinucen býti mohl se vzdát, takže by Matherion ušetřen byl."

"To by mohlo fungovat," poznamenal Sarabian. "Páteř Pondii Subata není z nejpevnějších. Zalasta a jeho čtyři přátelé to naplánovali docela dobře."

"Teď už jen tři přátelé, Vaše Veličenstvo," usklíbl se Berit. "Anarae mi řekla, že jistý Ptaga sebou před pár dny seknul."

"Ten vyvolávač upírů?" podivil se Kalten. "Co se mu stalo?"

"Smím jim to říct, Anarae?" požádal zdvořile Berit.

"Jak si přeješ, pane rytíři."

"Vypadá to, že Ptaga byl na jihu Tamulské země, v těch horách mezi Samou a Samarem. Mával rukama a vytvářel přeludy zářících aby je vypustil na obyvatelstvo. Jeden ze skutečných Delphaeanů byl venku a prozkoumával tu oblast, narazil na něj a mlčky se k zástupu přeludů připojil." Berit se ohavně usklíbl.

"No a?" řekl netrpělivě Kalten. "Co se stalo?"

"Ptaga si prohlížel svoje přeludy a když přišel ke skutečnému zářícímu, dokonce ani on nepoznal rozdíl. Delphaeický zvěd se natáhl a dotkl se ho. Hádám, že Ptaga vytvořil svůj poslední přelud. Už se rozpouštěl, když zvěd to místo opouštěl."

"Ynak z Lydru odchodem společníka svého velice velmi znepokojen jest," dodala Xanetie, "protože bez Ptagových přeludů musí nepřátelé naši skutečnými silami ke střetnutí s námi vytáhnout."

"A s tím souvisí něco, co musíme uvážit," poznamenal Oscagne. "Příjezd sira Tyniana a patriarchy Embana s pěti tisíci rytíři, odstranění těch přeludů, které terorizovaly obyvatelstvo, a to, že víme o plánovaném útoku z jihu, mění celou strategickou situaci."

"To tedy ano," souhlasil Sarabian.

"Myslím, že bychom měli tento nový vývoj zvážit při dalším plánování, Vaše Veličenstvo."

"Máš samozřejmě pravdu, Oscagne." Sarabian zašilhal na Sparhawk. "Dokázali bychom tě, kamaráde, přemluvit, abys zaskočil nahoru do Atanu a přivedl sem Betuanu?" požádal. "Když už musím probrat změny v plánech, měla by u toho být taky. Betuana je větší než já a já ji rozhodně nechci urazit tím, že bychom ji vynechali."

Betuana, královna Atanů, vládla vlastně díky shodě okolností z nutnosti. Král Androl, její manžel, byl úžasný válečník a to s tím zřejmě souviselo. Byl tak úžasný, že normální záležitosti vojenských velitelů - takové problémy, jako stát proti

ohromné přesile, například - byly mimo jeho chápání. Z mužů, kteří jsou tak strašně přesvědčení o své vlastní neporazitelnosti, bývají dobří generálové jen zřídka. Na druhé straně Betuana byla dobrým generálem, dost možná že jedním z nejlepších na světě, a zvláštní atanská společnost, která naprosto pomíjela jakékoliv rozdíly mezi pohlavím, dala jejímu nadání plnou měrou příležitost vykvést. Dalek toho, aby nelibě nesl nadřazenost své ženy, byl na ni Androl nezřízeně pyšný. Sparhawk měl podezření, že Betuana by dala přednost opačné situaci, ale byla realistická. A navíc byla důvěřivá, až to vyvádělo z míry. Sparhawk si pečlivě připravil řadu vysvětlení jak o nutnosti válečné porady, tak o způsobu jejich cestování, ale vysvětlování se ukázalo jako úplně zbytečné. "V pořádku," odpověděla klidně, když jí oznámil, že je Bhelliom v mžiku přenese do Matherionu.

"Chtěla byste slyšet podrobnosti, Vaše Veličenstvo?" Byl nemálo překvapen.

"Proč plýtvat časem na vysvětlování něčeho, co bych stejně nepochopila, Sparhawk-rytíři?" pokrčila Betuana rameny. "Přijmu tvé slovo, že ten klenot nás vezme do Matherionu; nemáš žádný důvod mi v tomto lhát. Dej mi jen chvíli, abych řekla Androlovi, že odjíždím, a abych se převlékla. Sarabianu-císaři připadá můj pracovní oděv maličko zneklidňující." Pohlédla na své brnění.

"Trochu se změnil, Vaše Veličenstvo."

"To mi říká i Norkan. Jsem zvědavá, nakolik ho tvoje žena upravila. Budu hned zpátky." A odkráčela z místnosti.

"Na to si zvykneš, Sparhawk," podotkl Khalad. "Ona je velice přímá a nemaří čas otázkami na věci, které nepotřebuje znát. Vlastně je to docela osvěžující."

"Ale no tak," řekl Sparhawk mírně.

Velvyslanec Norkan byl nervózní, ale jak Kring tak Engessa, byli klidní skoro jako královna.

"Bože!" vykřikl císař Sarabian, když chvilkové zatmění vybledlo, atanské stromy zmizely a byly nahrazeny známým modrým kobercem, závěsy, kterými povíval vánek, a třípytnými, opaleskujícími stěnami královské přijímací síně Ehlanina hradu. "Neexistuje nějaký způsob, kterým bys mohl dát vědět, že přicházíš, Sparhawk?"

"Myslím, že ne, Vaše Veličenstvo," opáčil Sparhawk.

"Když se skupinka lidí takhle vynoří odkud, vůbec to není dobré na nervy, víš." Císař se zamračil. "Co by se stalo, kdybys stál na tom samém místě, kde jste se právě objevili? To bychom se nějak propojili? Všichni smíchání dohromady do jedné osoby?"

"To opravdu nevím, Vaše Veličenstvo."

"Pověz mi, že to jest nemožno, Anakho," promluvil Vanion hlasem Bhelliomu. "Já bych chybu takovouto neučinil a pro dvě věci jesti neobvyklé na místě jedněm zároveň se vyskytovat."

"Neobvyklé?" dožadoval se Sarabian. "Chceš tím říct, že se to může přihodit?"

"Já tebe, Anakho, prosím, bys jej požádal, by otázku tuto dále nerozvíjel. Odpovědi by jej rozrušily velice velmi."

"Vypadáš ve formě, Sarabiane-císaři," poznamenala Betuana. "Hodně ses změnil. Víš, jak používat ten meč?"

"Rapír? Ó ano, Betuano. Vlastně jsem v tom docela zbláhý."

"Na můj vkus je ta zbraň moc lehká, ale každý z nás si musí vybrat zbraň, jaká mu vyhovuje nejlépe. Sparhawk-rytíř a Vanion-Preceptor říkají, že se hodně změnilo. Zvažme tedy tyto změny a přizpůsobme jim naše plány." Pohlédla na Ehlanu a usmála se. "Vypadáš dobře, sestro-královno," pravila. "Matherion ti svědčí."

"A ty jsi líbezná jako vždy, drahá sestro," odpověděla Ehlanu vřele. "Ty šaty berou dech."

"Vážně se ti líbí?" Betuana se skoro jako malá holčička otočila kolem dokola, aby předvedla své tmavomodré atanské šaty, které ponechávaly jedno nazlatlé rameno volné, a kolem kyčlí ovinutý zlatý řetěz.

"Je to úžasné, Betuano. Modrá ti rozhodně padne."

Betuana nad tou poklonou zazářila. "A teď, Sarabiane," pokračovala už zase vážně, "co se stalo a co s tím budeme dělat?"

"Mě to moc zábavné nepřipadá, Sarabiane-císaři," prohlásila Betuana rozzlobeně.

"Neřekl jsem to, abych tě pobavil, Betuano. Když to řekli mně, cítil jsem se dost podobně. Poslal jsem pro onu dámu. Asi bys ji měla uvidět sama."

"Máš mě za nějaké dítě, které vyděsíš povídkami o duších a strašidlech?"

"Ovšem, že ne, ale ujistiťuji tě, že Xanetie je doopravdy Delphaeanka."

"Zaří?"

"Jenom, když se jí to hodí. Ona světlo potlačuje - pro klid našich duší - a mění svou barvu. Vypadá jako obyčejná Tamulka, ale věř mi, zdaleka není obyčejná."

"Myslím, že ses zbláznil, Sarabiane-císaři."

"Uvidíš, drahóško."

Překvapeně se na něj podívala.

"Místní vtíp." Sarabian pokrčil rameny.

Otevřely se dveře a vstoupila Xanetie s Danae a Sefrenii.

Princezna Danae, ve tváři rafinovaně nevinný výraz, přistoupila k Betuanině křeslu a zvedla ruce. Betuana se na dívku usmála, zdvihla ji a přidržela si ji na klíně. "Jak ses měla, princezno?" zeptala se elénsky.

"To je v pořádku, Betuano," odpověděla dívka tamulsky. "Sefrenie nás naučila jazyku lidí. Byla jsem sice trochu nemocná, ale už je mi lépe. Být nemocná, to je vážně nudné, vid'?"

"Taky jsem si to vždycky myslela, Danae."

"Myslím, že už to asi víckrát neudělám. Ještě jsi mě nepolíbila."

"Ó," usmála se Betuana. "Zapomněla jsem, promiň." Rychle své opomenutí napravila.

Sarabian se narovnal v křesle. "Královno Betuano Atanská, mám tu čest představit Anarae Xanetii z Delphaeu. Byla

bys tak laskava a ukázala královně, kdo jsi, Anarae?"

"Jak si přeješ, Veličenstvo," odpověděla Xanetie.

"Je to překvapivá zkušenost, Vaše Veličenstvo," obrátil se na atanskou královnu Emban a složil své buclaté ruce na břiše, "ale zvyknete si na to."

Xanetie se vážně zadívala na Betuanu. "Lid tvůj a můj jest pobratřen, Betuano-královno," řekla. "Leč dlouho jsme odděleni byli. Já tobě ublížit nechci, takže se mne neboj."

"Já tebe se nebojím." Betuana automaticky sklouzla do starobylé tamulštiny.

"Zjev můj zde v Matherionu z nezbytí zakryt jest, Betuano-královno. Popatři na pravý můj zjev." Z Xanetiiny tváře a vlasů rychle mizela barva a její nezemská zář začala prosvítat.

Danae se klidně natáhla a ručkou se dotkla Betuaniny tváře. Sparhawk pečlivě zakryl úsměv.

"Vím, co cítíš, Betuano," poznamenala Sefrenie klidně. "Jsem si jistá, že si dokážeš představit, co jsme k sobě s Xanetií cítily, když jsme se poprvé setkaly. Víš o nepřátelství mezi našimi rasami, ne?"

Betuana přikývla, zjevně si nevěřila natolik, aby promluvila.

"Udělám něco nepřírozeného, Anarae," oznámila pak Sefrenie, "ale myslím, že Atana Betuana potřebuje ujištění.

Zkusme tedy obě kontrolovat své reakce." Pak bez zaváhání a bez viditelného odporu zářící ženu objala. Sparhawk ji ale velice dobře znal a neušlo mu lehké chvění na jejich čelistech. Sefrenie se zatvrdila stejně, jako kdyby hodlala strčit ruku do ohně.

Xanetie skoro bázně položila paže Sefrenii kolem ramen. "Příhodné, sestro má," zamumlala.

"To tedy ano, sestřičko," opáčila Sefrenie.

"Všimla sis, že nenastal konec světa, Betuano?" upozornila Ehlana.

"Myslím ale, že jsem cítil, jak se zachvěl," poznamenal Sarabian.

"Zdá se, Xanetie, že jsme obklopeny lidmi posedlými svou vlastní chytrostí," usmála se Sefrenie.

"Chyby mládí, sestřičko. Dospělost již zklidní sklony jejich lehkomyšlnými býtí."

Betuana se narovnála v křesle a postavila Danae na zem. "Toto spojenectví se děje s tvým souhlasem, Sarabiane-císaři?" otázala se formálně.

"Ano, Betuano-královno."

"Pak se tím budu řídit." Vstala a s napřaženými rukama přistoupila k oběma kouzelníkům. Sefrenie i Xanetie ji uchopily za ruce a všechny tři tak spolu stály dlouhé minuty.

"Tys chrabrá, Betuano-královno," poznamenala Xanetie.

"Jsem Atana, Anarae." Betuana pokrčila rameny. Pak se obrátila na Engessu. "Proč jsi mi to neřekl?" chtěla vědět.

"Nařídili mi, abych to nedělal, Betuano-královno," odpověděl Engessa. "Sarabian-císař říkal, že budete potřebovat Xanetii, než uvěříte, že je tím, kým říkáme, že je. Taky chtěl být přítomen, až se spolu setkáte. Úžas ostatních ho těší. Má zvláštní chutě."

"Engesso!" zaprotestoval Sarabian.

"Zavázal jsem se říkat své královně pravdu, jak ji vidím já, Sarabiane-císaři."

"No, asi je to tak, ale nemusíš přitom být tak hrubý, ne?"

"Takže dobrá," shrnul to Vanion, "vyrazíme na sever s rytíři, většinou místních atanských posádek a císařskou gardou. Budeme dělat hodně hluku a Ekatas, Cyrgonův velekněz, dá vědět Zalastovi a Cyrgonovi, že jsme na cestě. Tím dostanou Stragenovi vrahové volnou ruku, protože každý se bude dívat na nás. Pak, až bude po dožínkách a začnou se objevovat těla, měli by být naši přátelé tam venku trochu zneklidnění. V této chvíli vezme Sparhawk Bhelliom do severního Atanu a vypustí trollí bohy. V tom okamžiku bude severní Atan úplně bezpečný. My se obrátíme, posbíráme hlavní voj Atanů a vyrazíme na jih na setkání se Scarpou. Až potud všichni souhlasí?"

"Ne, to tedy ne, Vanione-Preceptore," prohlásila pevně Betuana. "Dožínky jsou až za dva týdny a za dva týdny by trollové už klidně mohli být v ulicích Atanu. Musíme myslet nějaký způsob, jak jejich postup zpomalit."

"Pevnosti," ozval se Ulathe.

"Asi si na to pomalu začínám zvykat, Ulathe," rozesmál se Kalten. "Tohle jsem pochopil."

"Já taky," připojil se Sarabian, "ale trollové by prostě mohli obejít každou

pevnost, kterou postavíme, a pokračovat v pochodu na Atan."

"Trollové by mohli, Vaše Veličenstvo," nesouhlasil Sparhawk, "ale Cyrgon to neudělá. Cyrgon má tu nejstarší vojenskou mysl na světě a voják za sebou v žádném případě nenechává nepřátelské pevnosti. Lidé, kteří to dělají, války prohrávají. Když vybudujeme pevnosti, on bude muset zastavit postup, aby je vyřídil."

"A když budou pevnosti na otevřené pláni, trollové se nebudou moci ukrýt v lese," dodal Bevier. "Budou muset vylézt na otevřené prostranství, jasně viditelní pro peloiské lučištníky, moje posádky katapultů a Khaladovy střelce se samostřelí. Dokonce i když pláň zahálí dýmem, dokážeme jich dost sundat střelami naslepo."

"Mým Atanům se nebude líbit, že se mají schovávat za zdmi," prohlásila neústupně Betuana.

"Všichni musíme občas dělat věci, které se nám nelíbí, Betuano," uklidňovala ji Ehlana. "Pevnosti udrží bojovníky naživu a mrtví vojáci nejsou vůbec k ničemu."

"Kromě toho, aby trollům zajistili večeři," dodal Talen. "To je nápad Sparhawku. Kdybys své Pandiony dokázal vycvičit aby jedli své nepřátele, nepotřeboval bys zásobovací povozy."

"No promiň?" řekl Sparhawk kysele.

"Stejně to nebude fungovat," oznámila jim Betuana. "Trollové jsou mému vojsku příliš blízko. Nemáme čas budovat pevnosti."

"Můžeme pevnosti vybudovat několik mil za vašimi liniemi a stáhnout do nich oddíly hned, jak budou hotové, Vaše Veličenstvo," poradil jí Sparhawk.

"Měls hodně co dělat s trolly, princí Sparhawku?" zeptala se ho trpce. "Máš vůbec představu, jak rychle běhají? Budou na tobě ještě než se dostaneš na hradby."

"Nemůžou nikam běhat, když se zastaví čas, Vaše Veličenstvo. Používali jsme to na cestě do Zemochu. Trollí bůh jídla dokáže lidi - nebo trolly - přemístit v prostoru ve zlomku sekundy. Zjistili jsme, že když jsme byli v onom prostoru, svět se vůbec nemohl pohnout. Na stavbu pevností máme spoustu času."

"Proč si to neověříš u Bhelliomu, než začneš dělat předpovědi, Sparhawku?" navrhl Emban. "Nejdřív bychom se měli ujistit, že to bude fungovat, než na tom založíme nějaký plán. Zjistíme, zda Bhelliom k tomuto nápadu nemá nějaké výhrady."

Bhelliom, jak se ukázalo, jich pár měl. "Tvůj nápad vadu má, Anakho," odpověděl na Sparhawkovu otázku. Vanionova ruka zdvihla Sefreniin šálek a pustila ho.

Šálek se zastavil ve vzduchu a zůstal tam viset.

"Sundej tu nádobu, Anakho," přikázal Vanionův hlas. Sparhawk uchopil šálek a okamžitě zjistil, že je nehybný jako hora. Snažil se s ním pohnout, ale šálek prostě zůstal, kde byl.

"Ty ani lístkem pohnouti nemůžeš, Anakho," vysvětloval Bhelliom. "Snadno ty sám tímto zamrzlým okamžikem pohybovat se můžeš, ale bys ostatními předměty pohnul, ty vesmírem celým pohnouti bys musel."

"Chápu," poznamenal Sparhawk zachmuřeně. "Takže bychom nedokázali pokácet stromy a vybudovat pevnosti, že?"

"Jsou tyto stavby pro tebe důležité? Vyžaduje je nějaký neznámý zvyk?"

"Nikoli, Modrá růže. Jest naši snahou překážky umístiti trollům do cesty, by oni přátele naše Atany napadnouti nemohli."

"Byl bys jiným návrhem dotčen?"

Ulath se ostře zadíval na Tyniana. "Tys s tím ubohým kamenem tajně mluvil?" obvinil ho.

"Opravdu vtipné, Ulathe," prohlásil Tynian kysele.

"Tomu nerozumím." Ve Vanionově hlase se ozval mrazivý podtón.

"To je nepřestávající rozprava mezi nimi dvěma, Modrá růže," vysvětloval Sparhawk a na oba se přísně podíval. "Nyní již tak nejasného bodu dosáhla, že jest nesrozumitelná. Já rád návrh tvůj si poslechnu, příteli."

"Jestli nutno trolly poraniti, Anakho? By jich přístup do zemi přátel tvých, Atanů, jim plně zamezen byl, ty je zabít musíš?"

"Zajisté, Modrá růže, my bychom dali přednost tomu jim neubližovati. Až je jejich bohové odejmou z Cyrgonovy nadvlády, oni budou našimi spojenci."

"Urazilo by tě, kdybych já před nimi překážku vztyčil? Překážku, kterou by oni překročiti nedokázali?"

"Ani v nejmenším. Ve skutečnosti bychom byli velice vděční."

"Vydejme se tedy do Atanu a já to učiním. Nechci vidět nikoho zničena bez nutnosti. Dítě moje mně jisto jistě pomůže a mezi námi, ona a já trollům v postupu na jih zabráníme."

"Ty máš též dceru, Modrá růže?" Sparhawk byl ohromen.

"Mám dcer milióny, Anakho, a každá jest mi tak drahá jako tvá tobě. Vydejme se tedy do Atanu, bychom krveprolití zastaviti mohli."

Severní Atan byl zalesněný, ale na jihu ležela rozeklaná pohoří. Hory na severu byly obroušeny dávnými ledovci a země se postupně skláněla dolů k Severnímu moři, kde zeměkouli pokrývala vrstva věčného polárního ledu. Sparhawk se rychle rozhlédl. Bhelliom odpověděl na jeho nevyslovenou žádost a do tohoto severního lesa přenesl jenom válečníky. Později se kvůli tomu určitě pohádají, ale tomu se nedalo odpomoci.

"Engesso-Atane." Vanionův hlas byl rázný a autoritativní. Sparhawka napadlo něco absurdního. Rád by věděl, jestli Bhelliom někdy velel vojenským oddílům.

"Ano, Vanione-Preceptore?" odpověděl velký Atan.

"Naříd' druhům svým, by se o legui stáhli z místa, kde jsou nyní zaměstnání."

Engessa se na Vaniona ostře podíval, pak si ale uvědomil, že to nebyl pandionský Preceptor, kdo promluvil. "To zabere čas, Modrá růže," objasňoval. "Trollové Alany zaměstnávají po celé polární ledové čepičce. Budu muset vyslat posly."

"Ty pouze vyslov rozkaz, Engesso-Atane. Všichni tebe uslyší, máš mé ujištění."

"Já bych se nehádal, příteli Engesso," radil Kring. "To je ten klenot, který zastavil slunce. Když říká, že tě všichni uslyší, tak tě všichni uslyší. Věř mi."

"Tak to zkusíme." Engessa pozvedl tvář. "Stáhněte se!" zahřměl otřásajícím hlasem. "Ustupte o jednu legui a znovu se seřaďte!"

Mohutný hlas se lesem odrážel stále dál.

"Myslím, že by tě bylo slyšet z jednoho konce ledové pokrývky na druhý i bez pomoci, Engesso-Atane," poznamenal Kalten.

"Tak daleko ne, Kaltene-rytíři," odvětil Engessa skromně.

"Tvůj úsudek o rychlosti lidí tvých přesnější mého bude, Engesso-Atane," ozval se znovu Bhelliom. "Dej mi vědět, až bezpečí dosáhnou. Nezanechal bych je v pasti na sever od stěny."

"Stěny?" podivil se Ulath.

"Překážka, o níž jsem hovořil." Vanion se sklonil a zvláště se jemnými prsty dotkl země. "Vše je v pořádku, Anakho. My jen několik kroků od místa, které jsem hledal, se nalézáme."

"Vždycky jsem měl naprostou důvěru ve tvou schopnost najít přesné místo, Modrá růže."

"Vždycky snad trochu nepřesný výraz jesti, Anakho." Vanionovy rty zvlhnil lehký ironický úsměv. "Zdáť se mně, že si na řeči jakési vzpomínám o tom, že by ses na povrchu měsíce ocitnouti mohl, když prvně jsme spolu z místa na místo se

přenášeli."

"Tos řekl, Sparhawku," připomněl Kalten svému příteli.

"Tys o dceři své hovořil, Modrá růže," podotkl Sparhawk a rychle změnil téma. "Dostane se nám té výsady s ní se setkat?"

"Ty ses s ní již setkal, Anakho. Ty v okamžiku tomto na jejím zelenajícím se klíně stojíš." Vanion s láskou poplácal zemi.

"Sama země?" zeptal se Bevier nevěřičně.

"Není krásná?" Z otázky čísel pýcha. Pak se Vanion narovnal. "Stáhněme se trochu z místa tohoto, Anakho. Co tu musím udělati, se nějakých šest mil pod nohama našima odehraje a důsledky toho zde na povrchu je těžko předvídati.

Já tebe ni společníky tvé bych nepřesností svou ohroziti nechtěl a zde určitý nepokoj bude. Jestli již bezpečno

pokračovati, Engesso-Atane?"

Engessa kývl. "Každý Atan, který dosud neuběhl legui, si nezaslouží říkat Atan," odpověděl.

Obrátili se tedy a poodešli nějakých sto kroků na jih. Pak se zastavili.

"Dále, já žádám tebe, Anakho, ještě dále a bylo by dobře, kdybyste ty a společníci tví na zemi zalehli. Zmatek by dosti značný býti mohl."

"Tvůj přítel mě začíná znervózňovat, Sparhawku," přiznával Tynian, když poodešli o dalších sto kroků zpátky. "Co přesně tady plánuje?"

"Víš toho tolik, co já, příteli."

Pak z podzemí zaslechli hluboké burácení, které jakoby stoupalo ze srdce samé země. Půda pod jejich nohama se prudce zachvěla.

"Zemětřesení!" vykřikl poplašeně Kalten.

"Řekl bych, že to mohlo být to, o co jsme žádali, Tyniane," zabručel Uloth.

"Není to tak prosté, Anakho," poznamenal Bhelliom nešťastně. "Tlaky značné jsou a s citlivostí velikou velmi nastaveny býti musí, by cíle dosaženo bylo, jehož žádáme."

Následující náraz s nimi oťásl. Země se vzedmula a zachvěla a strašlivé burácení zesílilo.

"Je čas, Anakho. Oťasy, již jsem dříve zmiňoval, právě začínají."

"Začínají?" vyjekl Bevier. "Já už teď taktak stojím!"

"Radši bychom měli udělat, co nám radil," pravil Sparhawk důrazně, poklekl a pak se natáhl obličejem dolů na koberec spadaneho listí. "Myslím, že příští náraz bude opravdu okáزالý."

"Příští náraz" trval celých deset minut. Nic s nohama by na divoce se zmítající a svíjející zemi nedokázalo zůstat stát zpřímá. Pak, se strašlivým řevem, se země ani ne padesát kroků od nich roztrhla. Zdálo se, že půda za touto hroznou puklinou v zemské kůře někam spadla, zatímco oťásající se zem, již se drželi, se vzdouvala vzhůru, těžkopádně se zvedala a vlnila se skoro jako větrem zmítaný praporec. Z oťásajících se stromů se zvedaly mračna poplašeně křičících ptáků.

Pak zemětřesení postupně ustalo. Záchvěvy byly stále méně divoké a méně časté, i když se objevila řada občasných nárazů. Příšerné burácení sláblo a skrz míle skal znělo jako vzpomínka na noční mŕu. Přes okraj nově utvořeného srázu se vyvalily ohromné mraky prachu.

"Teď mou ruční práci zvažiti můžeš, Anakho," prohlásil docela klidně Bhelliom, i když s určitou skromnou hrdostí.

"Mluv pravdivě, protože já dotčen nebudu, kdybys v ní chyby shledal. Pokud vady nalezněš v tom, co jsem stvořil, já je napravím."

Sparhawk usoudil, že svým nohám ještě nemůže důvěřovat. Zblízka následován svými přáteli se připlazil k prudkému srázu, který tu ještě před patnácti minutami nebyl.

Útes byl téměř stejně rovný jako rána mečem a dolů to bylo přinejmenším tisíc stop. Navíc se táhl na východ i na západ kam až oko dohlédlo. Mohutný val, rozlehlá stěna, nyní oddělovala horní oblasti polární ledové čepičky od zbytku Tamuli.

"Co myslíš?" zeptal se Bhelliom trošičku znepokojeně. "Zamezí má stěna trollům do země přátel tvých vstup? Je-li to tvé přání, já mohu více učiniti."

"Ne, Modrá růže," zakuckal se Sparhawk, "už ne, prosím."

"Jsem rád, žeš spokojen."

"Je to úžasná zeď, Modrá růže." Bylo sice směšné to říkat, ale Sparhawk byl hluboce otřesen.

Zdálo se, že si toho Bhelliom nevšiml. Vanionův obličej se na Sparhawkovo ohromné vyjádření souhlasu zvlínil nesmělým úsměvem. "Je to přiměřená stěna," řekl Bhelliom trochu nesouhlasně. "Naše potřeby poněkud naléhavé byly, takže jsem času dosti neměl, bych hnětl a tvořil, jakž bych si býval přál, leč myslím, že toto postačí. Leč jako laskavost bych přijal, kdybys, až příště zemi upravití žádati budeš, mně obsáhlejší zmínku dal, protože vskutku, práce kvapná nikdy uspokojivá není."

"Pokusím se si to zapamatovat, Modrá růže."

KAPITOLA

SEDMADVACÁTÁ

"NENÍ TO TU TAK ZLÉ, SARABIANE," řekla Mirtai zneklidněnému císaři. "Na podlaze je koberec, takže se většina kachlíků při pádu nerozbila." Když se Sparhawk s ostatními vynořil z rozmazané šedé prázdnoty, klečela Mirtai na kolenou a sbírala malé opaleskující kachle.

"Sparhawku!" vykřikl Sarabian a vzpomatoval se z překvapení. "Přál bych si, abys zatroubil na trubku nebo něco než uděláš tohle!"

"Co se stalo, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Vanion a zíral na koberec pokrytý kachlemi.

"Měli jsme tu zemětřesení! Teď mám ke všemu ještě na krku ekonomickou katastrofu!"

"Vy jste to cítili až tady, Vaše Veličenstvo?" zalapal Vanion po dechu.

"Bylo to strašné, Vanione!" ozvala se Sefrenie. "Bylo to nejhorší zemětřesení, jaké jsem kdy zažila!"

"Tady?"

"Jestli s tím nepřestaneš, tak se rozzlobím. Samozřejmě, že jsme to cítili i tady. Podívej se na stěny."

"Vypadá to jako ošklivý případ neštovic," poznamenal Kalten.

"Kachle skákaly ze stěn jako kobylky," řekl Sarabian smutným hlasem. "Bůh ví, jak vypadá zbytek města. Tohle mě zničí."

"Je to víc než čtyři sta leguí!" zakuckal se Vanion. "Dvanáct set mil!"

"O čem to mluví, Sparhawku?" chtěla vědět Ehlana.

"Byli jsme v centru toho zemětřesení," odpověděl Sparhawk. "Bylo to nahoře v severním Atanu."

"Tos mi udělal ty, Sparhawku?" chtěl vědět Sarabian.

"Bhelliom, Vaše Veličenstvo. Trollové už Atan nenapadnou."

"Bhelliom je všechny roztřepal na kousky?"

Sparhawk se pousmál. "Ne, Vaše Veličenstvo. Položil přes polární ledovou čepičku zeď."

"Nemohli by ji trollové přelézt?" chtěla vědět Betuana.

"To nemyslím, Vaše Veličenstvo," ozval se Vanion. "Je asi tisíc stop vysoká a táhne se od Tamulského moře k tomu pobřeží, co leží na severozápad od Sarsosu. Trollové už se dál na jih nedostanou - rozhodně ne v příštích dvou týdnech a pak už na tom nebude záležet."

"Co máš přesně na mysli, když říkáš zeď, Vanione?" chtěl vědět patriarcha Emban.

"Vlastně je to val, Vaše Milosti," vysvětloval Vanion, "mohutný útes, který se táhne přes celou polární ledovou čepičku. To taky způsobilo to zemětřesení."

"Nedokáže Cyrgon zvrátit všechno, co Bhelliom udělá?" poznamenala Sefrenie.

"Bhelliom říká, že ne, matičko," odvětil Sparhawk. "Není na to dost silný."

"Je to bůh, Sparhawku."

"Zjevně v tom není žádný rozdíl. Co se stalo, bylo příliš velké. Bhelliom řekl, že něco posunul šest mil pod povrchem země a tak se určité změny ve tvaru té části kontinentu udály v jednom okamžiku, místo aby to trvalo milión let nebo tak. Změny by se udály stejně, ale Bhelliom zařídil, aby se to stalo naráz. Hádám, že se ten val bude postupně hroutit a stane se z něj pohorí. Takové pojmy jsou prostě příliš obsáhlé, než aby je Cyrgon pochopil, a tlaky, které jsou vtom zahrnuté, jsou za hranici jeho schopností je zvládnout."

"Co, ve jméně božím, jsi, Sparhawku, udělal?" zvolal Emban. "Tys rozdrtil svět!"

"Pověz jim, by se nezneklidňovali, Anakho," promluvil Bhelliom opět Vanionovým hlasem. "Já dceři své bych neublížil, protože ji miluji. Ona občas svéhlová jesti a vrtošivá, mnoho náladám nevypočitatelným a sladké, nevinné marnivosti se oddává. Popatři, jak jarem se zdobí a ramena svá bílým oděním zimy halí. Tlaky a napětí, jež jsem uvolnil zeď onu zdvihnuv, vpravdě ji po tisíciletí celá nepohodlí působily. Teď ona spokojena jesti a vskutku v ozdobení novém potěchu určitou shledává, protože, jakž jsem byl pravil, ona maličko marniva jesti."

"Kde je Kring?" zeptala se najednou Mirtai.

"Nechali jsme jeho, Engessu a Khalada na valu," oznámil jí Sparhawk. "Bhelliomova skvělá zeď drží trolly, aby se nedostali na nás, ale taky zabraňuje nám, abychom se dostali na ně. Musíme vymyslet nějaký způsob, jak přes ni dostat trolly bohy, aby si své trolly ukradli nazpátek."

"Bhelliom, Sparhawku," ozval se Stragen. "Prostě ji přeskoč."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Bhelliom říká, že bychom to radši neměli dělat. Země kolem valu je zatím stále ještě trochu přecitlivělá. Kdybychom v její blízkosti příliš poskakovali, mohli bychom vyvolat další zemětřesení."

"Bože!" vyjekl Sarabian. "To nedělejte! Vždyť roztříštíte celý kontinent na kusy!"

"Tomu se snažíme vyhnout, Vaše Veličenstvo. Engessa, Kring a Khalad na něčem pracují. Jestli se nedostaneme dolů přes val, mohli bychom použít Tynianovo loďstvo a obeplout jeho východní konec."

"Měli bychom se nad tím chvíli zamyslet," dodal Vanion. "Já se Sparhawkem o této záležitosti pořád ještě uvažujeme, ale myslím si, že bychom měli předvést, jak táhneme na sever. Kdybychom odsud asi tak za týden odešli s vlajicemi praporci a pěti tisíci rytíři navíc k silám, které jsme v této oblasti posbírali, Zalasta by nám věnoval plnou pozornost. Kdybychom vyrazili na moře, nevěděl by, že jsme na cestě, a to by mu zase mohlo poskytnout čas, aby vyčmúchal některé podrobnosti Stragenova plánu pro naši speciální oslavu dožíněk. Oba nápady zahrnují prvek překvapení. Dohadujeme se, které překvapení by Zalastovy plány narušilo víc."

Výcvik tamilských koní začal okamžitě. Tynianovi rytíři si samozřejmě trpce stěžovali. Jezdecktí koně oblíbení tamulskou šlechtou byli příliš malí a křehcí, než aby unesli muže ve zbroji, a obrovští tahouni používaní tamulskými sedláky zase byli příliš pomalí a mírní, než aby z nich byli dobří váleční oři.

Teď už jim nezbývalo moc času. Caalador vydal rozkaz a ten se nedal odvolat. Vraždy se během dožíněk odehrají, ať už budou jejich ostatní plány připraveny nebo ne, a každá minuta oslavu o tolik přibližovala.

Pět dní poté, co se Sparhawk a jeho přátelé vrátili ze severního Tamuli, přibyl do Matherionu běžec se zprávou od Khalada. Mirtai unaveného Atana vpustila do přijímací komnaty, kde se Sparhawk s Vanionem spolu dohadovali o relativních výhodách svých protichůdných plánů. Posel Khaladovu zprávu beze slova podal Sparhawkovi.

"Můj pane," četl Sparhawk charakteristicky strohou zprávu nahlas. "Zemětřesení způsobilo na severovýchodní pobřeží zmatek. Stejně budeš muset připlout po moři. Neexistuje způsob, jak bychom mohli po stěně sešplhat - zvlášť

kvůli trollům čekajícím na nás dole. Já, Engessa a Kring na vás počkáme s Atany a Tikumovými Peloici pár leguí jižně od místa, kde se zeď vnořuje do Tamulského moře. Ať ti to netrvá dlouho. Druhá strana má něco za lubem."

"Takže můžete oba vaše plány vyhodit oknem, co?" poznamenal císař Sarabian. "Nedostanete se tam po souši, protože nedokážete sešplhat po zdi dolů; a nemůžete plout po moři, protože moře je plné nezmapovaných útesů."

"A na to, abychom se rozhodli, máme už jen dva dny," dodal Itagne. "Síly, které posíláme na sever, budou muset vyrazit nejpозději týden před oslavami, pokud mají dorazit k polární ledové čepičce včas na naše druhé překvapení pro Zalastu."

"Raději bych si měl popovídat s kapitánem Sorgim," prohlásil Sparhawk a vstal.

"Jsou s Caaladorem dole v hlavní spíži," poradil mu Stragen. "Oba jsou Cammorijci a Cammorijci jsou rádi poblíž jídla a pití."

Sparhawk přikývl a s Vanionem rychle opustili místnost.

Caalador se se Sorgim spřátelil téměř okamžitě. Oba byli, jak poukázal Stragen, Cammorijci a dokonce si byli i podobní. Oba měli kudrnaté vlasy, i když ty Sorgiho už byly skoro bílé, a oba byli statní muži s mohutnými rameny a silnými rukama.

"No, mistře Cluffe," řekl rozmáchle Sorgi, když Sparhawk s Vanionem vstoupili do velké, vzdušné kuchyňské spíží, "už jste vyřešil problémy světa?" Kapitán Sorgi Sparhawka vždycky oslovoval jménem, které používal, když se poprvé setkali.

"Těžko, Sorgi. Ale máme jeden, který bys za nás mohl vyřešit ty."

"Prvně ses něma dohodni o penězích, Sorgi," doporučoval Caalador. "Tode staré Sparhók bývá dost neurčitě, než donde na placení."

Sorgi se usmál. "Tenhle přízvuk jsem neslyšel od chvíle, kdy jsem odjel z domu," řekl Sparhawkovi. "Mohl bych sedět a poslouchat Caaladora vyprávět celý hodiny. Kvůli penězům si zatím starosti dělat nebudem. Rada je zdarma. Peníze vás to začne stát, až zdvihnu kotvy."

"Musíme se dostat na místo, kde bylo nedávno zemětřesení," vysvětloval Sparhawk. "Kurikův syn mi právě poslal zprávu. Zemětřesení změnilo věci tak, že všechny staré mapy nejsou k ničemu."

"Občas se to stává," řekl mu Sorgi. "Ústí řeky, které běží až nahoru do Vardenais, mění dno každou zimu."

"Co s tím děláte?"

Sorgi pokrčil rameny. "Vypravíme člun s jedním silným námořníkem, aby vesloval, a jedním chytrým, aby s olovnicí našel cestu. Ti nás provedou."

"Není to trochu pomalé?"

"Ne tak pomalý jako snažit se kormidlovat potápějící se loď. Jak velký území to zemětřesení zasáhlo?"

"Těžko říct."

"Odhad, mistře Cluffe. Pověte mi, co se přesně stalo, a odhadněte, jak velký je nebezpečný místo."

Sparhawk krátce vysvětlil příčinu náhlých změn pobřeží a popsal, jak se vynořil val.

"Žádný problém," ujistil ho Sorgi.

"Jak jste k tomuto závěru došel, kapitáne?" zeptal se ho Vanion.

"Na sever od vašeho útesu, pane můj, si nebudeme muset dělat starosti z žádnými útesy. Něco podobného jsem jednou viděl na západním pobřeží Rendoru. Víte, jde o to, že ten útes jednoduše pokračuje dál. Vede prostě dál do moře - pod vodou - takže jak se jednou dostanete severně od něj, bude tam tisíc stop hloubky. Neznám moc lodí, co by měly takový ponor. Jenom si s sebou vezmu pár starších map. Výplujem takových deset leguí a pak budem pokračovat na sever. Čas od času udělám měření a až budeme šest, osm leguí na sever od toho vašeho nového útesu, obrátíme na západ a namíříme si to rovnou na pláž. Vaše muže tam vyložím na břeh úplně bez problémů."

"A tohle je problém s tvým plánem, Sparhawk," prohlásil Vanion. "Máš jenom stovku lodí. Když vezmeš jak rytíře tak koně, budeš jich tam nahoru moc vzít jenom patnáct set, aby se postavili trollům."

"Je pro nich vyřešení ty jejich pře fakticky tak důležité?" zeptal se Caalador.

"Jenom hledáme ten nejlepší způsob, Caaladore," vysvětloval Sparhawk.

"Tak proč ty dva plány nespojíte? Nechte Sorgiho hned zítra ráno vyrazit na sever a seberte své ozbrojence a jeďte tam hned, jak je seřadíte. Až se Sorgi dostane na místo deset nebo tak leguí jižně od zdi, dokáže se dostat ke břehu. Tam se s ním setkáte a on vaše muže postupně převezde kolem útesu a vyloží je na pláži na sever od zdi. Pak se můžete jít poohlídnout po trollech a Sorgi může vyhodit kotvu a trávit čas rybařením."

Sparhawk se na sebe s Vanionem přihloupě podívali.

"Je to, jak smpovídál, Sorgi," uculil se Caalador. "Šlechta nemá rozumu, co be se za nehet vešlo. Řech bech, že je to kvólevá temu, že v těch svých hlavách nemajó dost placu na vic jak jedno mešlenko zaráz."

Nevyhnutelně nastal den, kdy se měly podpůrné oddíly vydat na cestu do Atanu. Ještě nezačalo svítat, když Mirtai vstoupila do ložnice královny Elénské a jejího královského manžela. "Čas vstávat," oznámila obryně.

"Neumíš zaklepat?" zeptal se Sparhawk a posadil se.

"V něčem jsem vás vyrušila?"

"To nic, Mirtai," povzdechl si Sparhawk. "Je to jen zvyk, to je všechno."

"Hloupost. Každý ví, co se tu děje."

"Není už náhodou vhodná doba, abyste se vy dva s Kringem vzali?"

"Snažíš se mě zbavit Sparhawku?"

"Ovšem, že ne."

"Rozhodli jsme se s Kringem počkat, dokud tohle všechno nebude za námi. Naše svatba bude trochu komplikovaná. Musíme absolvovat dva různé obřady ve dvou různých částech světa. Kringa ten odklad moc netěší."

"Za nic na světě nepochopím, proč," poznamenala Ehlana nevinně.

"Muži jsou divní," pokrčila Mirtai rameny.

"To tedy jsou, Mirtai, ale jak bychom se bez nich pobavily?"

Sparhawk se pomalu oblékal, váhavě si natahoval vatovaný spodní oděv se skvrnami od rzi a se zřejmou nelibostí sledoval své ocelové odění pokryté černým emailem.

"Přiblížil sis teplé prádlo?" ptala se ho Ehlana. "Noci začínají být chladné už i tak daleko na jihu, takže nahoře na polární ledové čepičce bude opravdu zima."

"Přiblížil," zavrčel Sparhawk. "Ale stejně to nebude k ničemu. Žádné šaty ti nepomůžou, když máš na sobě ocel."

Zatvářil se kysele. "Vím, že je to protimluv, ale začínám se potit v tu chvíli, kdy na sebe natáhnu zbroj. A s každým rytířem, kterého jsem kdy znal, to bylo stejné. Potíme se, i když mrzneme a pod brněním se nám dělají rampouchy. Občas si přeju, abych si vybral nějakou jinou práci. Mlátit lidi pro legraci a pro peníze tě časem přestane bavit."

"Dnes ráno máš pochmurnou náladu, láska."

"To je jen tím, že je pořád těžší a těžší začínat. Jak se dostanu na cestu, budu okamžitě v pořádku."

"Budeš opatrný, že ano, Sparhawk. Umřela bych, kdybych tě ztratila."

"V tak velkém nebezpečí nebudu, drahá. Mám Bhellioma a Bhelliom by mohl popadnout slunce a zlomit si ho přes koleno. Je to Cyrgon se Zalastou, kdo si budou muset dávat pozor."

"Nepřeháněj to s tou sebedůvěrou."

"To nedělám. Jenom jsem dostal víc výhod, než dokážu spočítat, to je všechno. Vyhrájeme, Ehlano, a na světě neexistuje nic, co by nás mohlo zastavit. Jediné, co ještě musíme udělat, je přežít tu nudnou dřinu až do oslavy vítězství."

"Proč mě nepolíbiš?" navrhla Ehlana. "Než si oblečeš zbroj. Trvá to týdny, než mi zmizí modřiny, když mě políbíš celý obalený v oceli."

"Víš -" Sparhawk se usmál. "- to je strašně dobrý nápad. Proč to neuděláme?"

Kolona byla dlouhá několik mil, vlnila se přes oblé vršky východního pobřeží jezera Sama. Byli tu rytíři Církve, Atani Kringovi Pelloici a několik pluků tamulské armády ve vyšperkovaných oděvech.

Byl nádherný den, jeden z těch dokonalých podzimních dní, kdy přes jasně modrou oblohu žene vítr nadýchaná bílá oblaka, a ohromné stíny těchto mraků běžely přes zvlněnou krajinu, takže Sparhawkovo vojsko jelo chvíli ve slunci a chvíli ve stínu. Praporce a korouhve měly nespočet odstínů a ve větru s sebou škubaly a povlávaly a cloumaly kopími a žerděmi, k nimž byly připevněny.

Královna Betuana kráčela vedle Faranových plecí. "Jsi si jistý, rytíři?" otázala se. "Trollové-šelmý jsou zvířata a zvířata se už rodí s tím, že umí plavat. Dokonce i kočky plavou."

"Jen nerady, Betuano-královno." Sparhawk se usmál, když si vzpomněl, jak Mmrr "kočičkuje" v Sefreniině okrasném jezírku v Sarsosu. "Ulath-rytíř říká, že si nebudeme muset dělat starosti s trolly-šelmami obeplovávajícími val. Přeplovou sice řeky i jezera, ale moře je děsí. Má to, myslím, co dělat s vlnami - nebo je to tou solí."

"Musíme jet pořád tak pomalu?" V hlase jí zaznívala netrpělivost.

"Chceme si být jistí, že nás Zalastovi špehové uvidí, Vaše Veličenstvo," vysvětlil jí Vanion. "To je velmi důležitá součást našeho plánu."

"Eléské bitvy jsou velice rozsáhlé," poznamenala.

"Dáváme přednost menším, Atano, ale Zalastovy plány sahají přes celý kontinent a my mu musíme dát odpověď."

Sefrenie, Pišťalku před sebou, popojela s Xanetií dopředu. Všichni sledovali zkusmé přátelství vzrůstající mezi Sefrenií a Xanetií. Obě byly stále velice opatrné a v jejich vztahu nedocházelo k žádným větším omylům. Napětí nyní nevycházelo z obranného postoje, ale spíš z přílišné starostlivosti o to, aby jedna druhou nechtě neurazila, a Sparhawk cítil, že je to značná změna k lepšímu. "Už nás všechny ty staré povídačky unavují," obrátila se Sefrenie na Vaniona. „Nejsem si jistá, kdo z nich je větší lhář, Tynian nebo Ulath."

"Ale?"

"Snaží se jeden druhého překonat. Ulath ohavně přehání a jsem si jistá, že Tynian dělá to samé. Každý dělá, co může, aby toho druhého přesvědčil, že přišel o dobrodružství století."

"Je to ukázka určitého druhu náklonnosti, matičko," objasňoval Sparhawk. "Kdyby připustili, že se mají opravdu rádi, příliš by je to uvedlo do rozpaků, takže si místo toho vykládají divoké historky."

"Pochopilas to, Xanetie?" usmála se Sefrenie.

"Která rozumná osoba kdy pochopí to může, jak a proč muži lásku svou vyjadřují, sestřičko."

"Mužům slovo láska připadá opravdu nevhodné," připustil Sparhawk, "zvláště, když se vztahuje na jiného muže."

"Ale je to láska, ne, Sparhawk?" ptala se dál Sefrenie.

"No, asi ano, ale stejně se nám to nelíbí."

"Já s tebou, Anarae, chtěla bych si pohovořit." Betuana, nejspíš nevědomky, upadla do archaické tamulštiny.

"Já ráda slova tvá si vyslechnu, královno Atanská."

"Přáním Atanů mladistvých bylo Delphaeus vyhledat, by domov tvůj zničit mohli a lid tvůj pod meč přivést. Mně ze srdce jest líto, že jsem toto připustila."

Xanetie se usmála. "To žádného významu nemá královno Atanská. Toto pouze výstřelek mladistvého nadšení jesti. Já svobodně tu přiznávám, že naši výrostkové se klamáním a matením tvých baví, odvádíce je od cílů vytyčených kouzly začátečnickými a klamy neobratnými. Mně přijde, že takto, my obě povinnosti jsme zproštěny děti naše bavit, které následkem mládí svého, nezkušenosti a značné neschopnosti samy se rozptýlí, neustále si stěžují, že není, co by dělali mohly - přinejmenším nic důstojného toho, co jako své nesmírné nadání chápou."

Betuana se rozesmála "Copak i tvé děti si těž takto stěžují, Anarae?"

"Všechny děti si stěžují," ujistila je Sefrenie. "Je to jedna z věcí, pro které rodiče tak rychle stárnou."

"Hezky řečeno," souhlasil Sparhawk. Ani on ani Sefrenie se přitom nepodívali na Pišťalku.

Zhruba ve dvou dnech dosáhli Lebu v severním Tamuli. Sparhawk si promluvil s vojskem a když vysvětloval, jak bude možné překlenout velké vzdálenosti v krátkém čase, zdůrazňoval obrovskou sílu Bhelliomu. Ve skutečnosti s tím ale Bhelliom neměl nic společného. Na této cestě se o jejich cestovní pořádek starala Pišťalka.

V Lebu na ně čekal další atanský běžec s další zprávou od Khalada - jasně urážlivou poznámkou, která naznačovala, že běžec byl vyslán, aby je dovedl na pláž, kde čekali Kring a Engessa se svými posilami, protože měli-li by být rytíři v lesích ponecháni jen sami sobě, nevyhnutelně by se ztratili. Khaladovy třídní předsudky byly stále ještě dost silné.

Na sever z Lebu nevedlo nic, čemu by se dalo říkat cesta, ale stezky a chodníčky byly vyznačeny docela zřetelně.

Dorazili k jižní hranici rozlehlého lesa, který pokýval severovýchodní čtvrtinu kontinentu, a stovka Peloiců, které s sebou Kring přivedl z Eosie, se k nim připojila a jela v těsné blízkosti svých spojenců. Hluboké lesy západní Peloice, žijící na pláních, silně znervózňovaly.

"Myslím, že to má co dělat s oblohou," vysvětloval ostatním Tynian.

"Když jsi hluboko v lese, můžeš oblohu vidět jen těžko," namítal Kalten.

"O tom právě mluvím," opáčil širokolící Deřan. "Západní Peloidu jsou zvyklí na to, že mají nad hlavou nebesa. Když jim v pohledu na ně brání větve stromů, začínají být nervózní."

Nikdy nezjistili, jestli byl pokus o vraždu jen náhodou nebo vážně namířen na Betuanu. Byli asi sto leguí v hloubi lesa a rozložili na noc tábor. Velký stan pro dámy - Betuanu, Sefrenii, Xanetii a Pišťalku - byl vztyčen poněkud stranou, aby mohly mít trochu soukromí.

Vrahové byli dobře ukryti a byli čtyři. Vyřítli se z podrostu s tasenými meči právě ve chvíli, kdy se Betuana s Xanetií vynořily ze stanu. Betuana okamžitě zareagovala. Meč jí vyskočil z pochvy a vnořil se rovnou do břicha jednoho z útočníků. Ještě když meč vytahovala, vrhla se na zem, překulila se a oběma nohama kopl dalšího přímo do obličeje. Sparhawk s ostatními ke stanu přiběhl v odpověď na Sefreniinu poplašný výkřik, ale královna Atanská měla věci zjevně pod kontrolou. Odrazila ukvapený úder a rozsekla lebku otrhaného vraha, který jej vedl. Pak se obrátila ke zbývajícím útočníkovi.

"Za tebou!" křikl Berit přibíhající na pomoc. Muž, kterého povalila kopancem, se pokoušel vstát, z nosu mu tekla krev a v ruce držel dýku. Byl těsně za atanskou královnou.

Prozatím vždy, když se Xanetie zbavovala svého přestrojení, byla změna pomalá, krycí barva se ztrácela pomalu. Ale tentokrát se naplno rozsvítila naráz a její vnitřní světlo nebyla jen obyčejná záře. Delphaeanka zazářila jako slunce.

Kdyby byl vrah se zakrváceným nosem býval na vrcholu svých sil, mohl by snad uniknout jejímu doteku. Ale kopanec do obličeje, který dostal, ho zjevně zmátl a otrásl jeho smysly.

Zaječel jen jednou, těsně předtím, než se ho Xanetiina ruka dotkla. Jeho výkřik odumřel v jakémsi drsném zabublání. S ústy dokořán a očima vylézajícíma hrůzou z důlků zíral na zářící postavu, která ho právě zabila - ale jen chvíli. Pak se už jeho výraz nedal rozeznat. Maso na jeho tvářích se propadlo a začalo sjíždět dolů proměněno oním strašlivým dotekem na zahnívající tekutinu. Ústa jako by se mu ještě více rozevřela, když mu líce a rty pomalu stékaly po bradě. Pokusil se vykřiknout ještě jednou, ale jeho hrdlo už zasáhl rozklad a jediné, co vyšlo z jeho bezertých úst, bylo tiché zasípání. Maso mu sjelo z rukou a dýka mu z kostnatého sevření vypadla.

Klesl na kolena a z šatů mu vytékaly slizké zbytky kůže, nervů a šlach.

Pak se rozkládající se tělo pomalu předklonilo a zůstalo nehybně ležet na listím pokryté lesní prsti - nehybné, ale stále se rozpouštějící, jak Xanetiina kletba pokračovala ve svém neúprosném postupu.

Oheň Anarae pohasl a ona zabořila svoji zářící tvář do dlaní a rozplakala se.

KAPITOLA

OSMADVACÁTÁ

VESU PRŠELO, MRAZIVÝ, NEUSTÁVAJÍCÍ déšť jaký se z pohoří Zemochu přivalí každého podzimu. Ale ani déšť nijak výrazně dožínkové oslavy neutlumil, protože většina hýřilů byla příliš opilá, než aby si všímala počasí.

Stolg nebyl opilý. On pracoval a pro muže, kteří pili při práci, měl jenom opovržení. Stolg byl nepopsatelný chlapík v prostém oděvu. Vlasy nosil ostříhané nakrátko a měl velké, silné ruce. Nenápadně se prodíral davem hýřilů a mířil k bohatší městské čtvrti.

Stolg se toho rána pohádal se svou ženou Rutou a jako obvykle měl teď špatnou náladu. Ruta si opravdu neměla nač stěžovat, přemítal a uhýbal přitom skupince opilých mladých šlechticů. Konec konců se o ni staral dobře a jejich pěknou malou chaloupku na okraji města jim všichni jeho přátelé záviděli. Jejich syn se učil u místního tesaře a dcera měla skvělé vyhlídky na dobrou svatbu. Stolg Rutu miloval, ale některá maličkosti ji pravidelně popuzovaly a ona ho kvůli nim k smrti otravovala. Tentokrát ji rozčílilo, že jejich chaloupka nemá na předních dveřích žádný pořádný zámek a bez ohledu na to, kolikrát jí říkal, že ze všech lidí právě oni žádné zámky nepotřebují, Ruta na to neustále narážela.

Stolg se zastavil a než jej těžkým krokem minula stráž, stáhl se do klenutého vchodu. Djukta by za normálních okolností hlídku podplatil, aby Stolgoví uhnula z cesty, ale slavily se dožínky, takže bude dost zmatku, aby zakryly jakýkoliv náhodný výkřik. Djukta penězi nikdy zbytečně neplýtvá. Ošumělými krčmami Esosu koloval vtíp že si Djukta nechal svou ohromnou bradu narůst schválně, aby ušetřil za plášť.

Stolg zahlédl dům, kam měl namířeno, a zašel do ohavně páchnoucí uličky za ním. Zařídil, aby na zadní straně domu byl umístěn žebřík, a teď rychle vyšplhal nahoru a oknem ve druhém poschodí vlezl dovnitř. Sešel dolů do chodby a

dveřmi na jejím konci vstoupil do ložnice. Dřívější sluha mu nakreslil plánec a vyznačil pokoj majitele domu, příslušíka nižší šlechty, který se jmenoval hrabě Kinad. Jak byl jednou v pokoji, Stolg se uložil do postele. Když už musí čekat, může klidně čekat v pohodlí. Zdola slyšel zvuky hýření. Jak tam tak ležel, rozhodl se pořídit zámek, který Ruta chtěla. Nemělo by to být drahé a klid a mír v domě za to budou stát.

Ani ne o půl hodiny později zaslechl na schodech těžké, poněkud nejisté kroky. Rychle se skulil z postele, tiše přešel ke dveřím a přiložil ucho k výplni.

"To není žádný problém," říkal venku nezřetelný hlas. "Mám kopii v ložnici."

"Vážně, hrabě Kinade," volal zdola ženský hlas, "stačí mi na to vaše slovo."

"Ne, baronko, chci, abyste si přečetla přesná slova Jeho Veličenstva. Je to ta nejhlupejší výzva, jakou jsem kdy viděl." Dveře se otevřely a vstoupil muž se svíčkou v ruce. Byl to člověk, kterého Stolgovi přede dvěma dny ukázali. Stolg by jen tak mimochodem rád věděl, co hrabě Kinad udělal, že to někoho popudilo natolik, aby to ospravedlnilo náklady takovéto odborné návštěvy. Ale do toho mu opravdu nic nebylo.

Stolg byl opravdový profesionál, takže ovládal několik technik. Skutečnost, že se k němu hrabě Kinad otočil zády, mu nicméně poskytla příležitost pro jeho nejoblíbenější metodu. Vytáhl z opasku dlouhou, tenkou dýku, stoupl si za hraběte a s ocelovým křupnutím prohnal dlouhé, štíhlé ostří spodkem jeho lebky. Zachytil padající tělo a tiše ho uložil na podlahu. Rána nožem do mozku byla vždycky jistá a byla taky rychlá, tichá a nadělalo se přitom jen málo nepořádku.

Ruta nesnášela praní manželských pracovních šatů, když byly celé od krve. Stolg se hraběti opřel nohou o záda a vytáhl mu dýku z lebky. To bylo někdy choulostivé. Vytáhnout nůž z kosti vyžadovalo poměrně velkou sílu.

Stolg převrátil tělo a napjatě se zadíval na mrtvý obličej. Profesionál se vždycky ujistí, že klientovi bylo poslouženo navěky.

Hrabě byl dokonale mrtvý. Oči měl prázdné, obličej mu modral a z nosu mu vytékal pramínek krve. Stolg oťel dýku, odložil ji a odkráčel chodbou nazpět. Tiše došel zpátky k oknu, kterým vstoupil. Na seznamu, který mu Djukta dal, byla ještě další dvě jména a s trochou štěstí by mohl dnes v noci obsloužit ještě jednoho "zákazníka". Ale přišlo a Stolg velice nerad pracoval v dešti. Místo toho se rozhodl jít brzy domů a říct Rutě, že pro tentokrát bude po jejím a že zařídí ten zámek, který chtěla. Pak ho napadlo, že by mohlo být hezké, kdyby vzali jejich syna a dcera do krčmy na konci ulice, aby si se sousedy dali pár korbělů světlého piva. Konec konců, jsou přece dožínky a muž by měl svátky vážně trávit se svými přáteli a rodinou.

Sherrok byl malý, hubený chlapík s řídnoucími vlasy a trudovitou pokožkou. On ani nechodil, on zaplněnými ulicemi Verelu v jižní Daconii capital. Přes den byl Sherrok menší úředníček na celnici a když přijímal rozkazy od svých tamulských nadřízených, kousal se do jazyka. Sherrokoví se Tamulci hnusili a to, že byl v jim podřízeném postavení, mu občas působilo fyzickou nevolnost. To byl jeden z hlavních důvodů stojících za jeho rozhodnutím prodávat informace chorému Styrikovi Ogerajinovi, jemuž ho představil společný známý. Když Ogerajin, po několika pečlivě volených otázkách, nesměle naznačil, že určité informace by mohly mít nějakou cenu, Sherrok skočil na možnost zradit své opovržením hodné nadřízené - a taky vydělat kulatou sumičku.

Informace, kterou měl pro Ogerajina té noci, byla velice důležitá. Chamtivé tamulské pijavice hodlaly zvednout clo o plnou čtvrtinu procenta. Za tento útržek informace by měl Ogerajin vysolit hezkých pár mincí. Jak chvátal hlučným davem oslavujícím dožínky, olizoval si Sherrok rty. Na jednom trhu s otroky byla k mání osmiletá astelská dívka, úchvatné dítě s velikýma, vyděšenýma očima, a kdyby Ogerajina dokázal přesvědčit, aby byl velkorysý, mohl by si ji Sherrok doopravdy koupit. Nikdy dřív tak mladou dívku neměl a při samotné myšlence na ni mu měkla kolena. Když mýjel páchnoucí uličku, měl dívky plnou hlavu, a tak ničemu kolem nevěnoval přílišnou pozornost - dokud neucítil, jak se mu kolem krku svírá kus drátu.

Ovšem, že se bránil, ale k ničemu to nebylo. Vrah ho zatáhl do uličky a metodicky ho uškrtil. Jeho poslední myšlenka patřila tváři té dívky. Zdálo se mu, že se mu vysmívá.

"Je s tebou víc problémů, než za kolik stojíš, víš?" oznámil Bersola mrtvému muži roztaženému na přídi loďky. Bersola si vždycky vykládal s lidmi, které zabil. Mnoho Bersolových kolegů věřilo, že je blázen. Nejspíš měli pravdu. Bersolův hlavní problém spočíval v tom, že vždycky dělal všechno přesně stejně. Neměně vbodával lidem nůž mezi třetí a čtvrté žebro v mírně skloněném úhlu. Ale bylo to účinné, protože nůž vbodnutý do tohoto místa prostě nemůže minout srdce. Bersola také nikdy nenechával tělo ležet tam, kde padlo. Jeho smysl pro úhlednost ho nutil, aby zbytky odložil někam z dohledu. A protože Bersola žil a pracoval v daconijském městě Ederu na pobřeží Edomského jezera, zbavit se mrtvol bylo jednoduchá záležitost. Krátká cesta loďkou a několik kamenů přivázaných k nebožtíkovým kotníkům odstranilo všechny stopy.

Bersolova osobnost ovládaná zvyky ho nutila k tomu potápět těla vždy na tom samém místě. Ostatní ederští vrahové se často smáli při zmínce o "Bersolově útesu", místě na dně jezera, kde měla být nakupena potopená těla. Dokonce i lidé, kteří plně význam tohoto rčení nechápali, se odvolávali na Bersolův útes.

"Šels a udělals, ne?" říkal Bersola mrtvole na přídi člunu, když vesloval k útesu. "Prostěs musel někoho urazit. Můžeš za to dávat vinu jenom sobě, víš. Kdyby ses choval slušně, nic z tohohle by se ti nestalo."

Mrtvola neodpovídala. Mrtvolu většinou neodpovídaly.

Bersola přestal veslovat, aby zjistil svou polohu. Na vzdáleném pobřeží svítilo v okně Fannovy krčmy známé světélko a na skalnatém mysu na bližším břehu zářil výstražný oheň. Lucerna na molu vyčnívající z Ederu byla rovnou před příd.

"Tohle je to místo," omámil Bersola mrtvému muži. "Tam dole budeš mít společnost, takže to nebude tak zlé." Uložil vesla do loďky a doplazil se na příd. Překontroloval uzly na laně, které přidržovalo velký kámen na místě mezi kotníky mrtvého muže. "Opravdu mě to mrzí, víš," omlouval se, "ale je to jenom tvoje chyba." Zvedl kámen - a mužovy nohy -

přes bok loďky. Na chvíli podržel mrtvole ramena. "Chtěl bys něco říct?" zeptal se.

Počkal patřičnou chvíli, ale mrtvý muž neodpovídal.

"Ani jsem si nemyslel, že bys chtěl," řekl Bersola. Pustil ramena a tělo se bezvládně svezlo přes okraj člunu a zmizelo v temných vodách jezera.

Bersola si pohvizdoval svou oblíbenou melodii a vesloval zpátky k Ederu.

Avin Wargunsson, thalesijský princ regent, byl nepříčetný vzteky. Patriarcha Bergsten Thalesii opustil, aniž by se aspoň rozloučil. To bylo nesnesitelné! Ten člověk nebral na důstojnost prince regenta vůbec žádné ohledy. Avin Wargunsson se přece stane jednoho dne králem - jakmile se ten zuřivý šílenec v severní věži odhodlá konečně umřít! - a zasloužil si určitou zdvořilost. Lidé ho vždycky ignorovali! Ten lhotejný nedostatek ohledů malému korunnímu princovi rozežíral duši. Avin neměl o moc víc než pět stop na výšku a v království úplně zaplaveném plavovlasými lidmi nejméně o stopu vyššími ho skoro každý přehlížel. Dětství strávil tím, že jako myška uhýbal nohám vysokánských mužů, kteří na něj nechtěně šlapali, protože se odmítali dívat dolů a všimnout si ho.

Občas ho to tak rozzlobilo, že málem zaječel.

Pak, aniž by se obtěžovali zaklepat, otevřeli dva statuí plavovlasí surovci dveře a vevalili dovnitř velký sud. "Tady je ten soudek arcijského červeného, cos, Avine, chtěl," oznámil jeden z nich. Ten ignorantský barbar dokonce ani pořádně nevěděl, jak ho má správně oslovovat.

"Neobjednal jsem si sud vína," štěkl Avin.

"Velitel stráží řek, že chceš soudek arcijského červeného," prohlásil ten druhý plavovlasý divoch a zavíral přitom dveře. "Děláme jenom to, co se nám nařídí. Kam to chceš?"

"Ó, dejte to tamhle," řekl Avin a ukázal rukou. Bylo to snažší, než se s nimi dohadovat.

Odvalili sud přes pokoj a postavili ho do rohu.

"Myslím, že vás dva neznám," podotkl Avin.

"Jsme tu noví," pokrčil rameny ten první. "Právě minulej týden jsme se připojili ke královské gardě." Postavil na podlahu plátěný pytel a vyndal z něj pácidlo. Opatrně zasunul pácidlo pod víko sudu a chvíli s ním cloumal až se víko odklopilo.

"Co to děláš?" chtěl vědět Avin.

"Nemůžeš pít, Avine, když se k tomu nedostaneš," poukázal chlapík. "My s sebou máme ty správný nástroje, což ty nejspíš nemáš." Aspoň že ten chlap byl oholený. Aviu to schvaloval. Většina mužů v královské gardě vypadala jako stromy porostlé zlatým mechem. "Radši bys to měl ochutnat a ujistit se, že není kyselý, Broku."

"Jasně," souhlasil druhý muž. Nabral trochu vína do dlaně a hlasitě usrkl. Avin se otřásl. "Řek bych, že to chutná správně, Tele," ohlásil Brok. Přes tvář mu přeletěl zamyšlený výraz. "Proč nenaplnit vědro, než zase zadělám víko?" navrhl. "Dopravit sem ten sud po schodech byla pěkná fuška a já jsem si založil na hezkou žízeň."

"Dobrý nápad," souhlasil Tel.

Vousatý muž popadl dřevěné vědro sahající mu k hrudi, které Avin používal jako odpadkový koš. "Můžu použít tohle, Avine?"

Avin Wargunsson na něj zazíral s otevřenými ústy. Tohle už bylo moc - i na Thalesii.

Statný chlapík vysypal obsah koše na Avinův stůl a ponořil ho do sudu. Pak vědro postavil na zem. "Hádám, že můžeme jít na věc, Tele," řekl.

"Prima," pochválil si Tel. "Dejme se do toho."

"Co to děláte?" dožadoval se Avin ječivým hlasem, když se k němu ti dva blížili.

Ani se neobtěžovali s odpovědí. To bylo nesnesitelné! Byl přece princ regent! Lidé neměli právo ho takto ignorovat! Popadli ho za ruce a aniž by si všímali jeho křiku a úsilí vyprostit se, odnesli ho k sudu. Jejich pozornost nedokázal přivolat dokonce ani kopanci.

"Půjdeš dovnitř," řekl vesele muž jménem Tel tónem, kterým by zaváděl koně do stáje. Ti dva Avina Wargunssona lehce zdvihli a nohama napřed ho nacpali do sudu. Muž jménem Brok ho přidržel, zatímco Tel z plátěného pytle vytáhl kladivo a hrst hřebíků a zvedl víko sudu. Položil víko Avinovi na hlavu a přitlačil dolů. Pak kladivem zaťukal na okraj víka, aby ho správně usadil.

Jen Avinovy oči a čelo byly nad hladinou vína. Avin zadržel dech a oběma pěstmi bezmocně tloukl do spodní strany víka.

Pak se ozvalo další bušení, to když Tel hřebíky klidně přitloukal víko sudu.

Když se ráno po útoku na život královny Betuany vydali na cestu, dámy Kaltena se vši rozhodností propustily. Kalten bral své povinnosti Xanetiina ochránce, které si sám uložil, velice vážně a trochu se ho dotklo, když ho tak nonšalantně poslaly pryč.

"Potřebují teď trochu soukromí," vysvětlil mu Vanion. "Pošli na obě strany několik rytířů, aby je chránili, ale ať jim ponechají dostatečnou volnost, aby se s tím Xanetie mohla vyrovnat." Vanion byl voják, ale do některých věcí občas dokázal proniknout hezky hluboko. Sparhawk se ohlédl přes rameno. Sefrenie jela vedle utrápené Xanetie po jedné straně a Betuana kráčela po druhé. Xanetie jela s hlavou sklopenou a v náruči držela Pišťalku. Jak se tak stavěly své raněné společnici po bok, vznášela se kolem nich jakási nepřístupná hradba. Sefrenie jela těsně vedle Anarae a často natáhla ruku, aby se mohla sklíčené ženy dotknout. Rasové rozdíly a tisíciletá nenávisť se zdály být překonány všeobecným společenstvím žen. Sefrenie se přes tyto přehradu natahovala, aby potěšila svou nepřítelkyni, aniž by si na ně vůbec vzpomněla. Betuana nebyla o nic méně starostlivá a i přes hrůznou ukázkou důsledků Xanetiina doteku kráčela velice blízko Delphaeanky.

Aphrael měla situaci samozřejmě dokonale pod kontrolou. Při jízdě Xanetii objímala kolem pasu a Aphraelin dotyk byl jednou z nejmocnějších sil na zemi. Sparhawk si byl úplně jistý, že Xanetie netrpí doopravdy. Dětská bohyně by to nedovolila. Anaraeina zjevná hrůza a lítost nad tím, co způsobila, byly míněny hlavně pro dobro jejích dvou utěšitelů. Aphrael zcela schválně vymazávala Sefreniinu rasovou zaujatost a Betuanin pověřivý odpor jednoduše a účelně tím, že zesilovala Xanetiin výraz žalu.

Bylo snadné Aphrael podcenit, když se v jednom z bezpočtu svých vtělení objevila jako rozmarňé děvčátko, a to byl nejspíš hlavní důvod, proč si vybrala podobu dětské bohyně. Sparhawk ale zahlédl skutečnou Aphrael v rozechvělém odrazu v mosazném zrcadle tenkrát v Matherionu a její pravá osobnost nebyla ani dětinská ani vrtošivá. Aphrael, dohadoval se, obvykle přesně věděla, co dělá, a obvykle dostala přesně to, co chtěla. Sparhawk si rozechvělý obraz skutečné Aphrael pevně zabudoval do paměti, takže až mu zase dolíčky ve tvářích a polibky začnou zamlžovat vědomí, bude ho mít po ruce.

Dny tak daleko na severu byly výrazně kratší. Slunce teď vycházelo daleko na jihovýchodě a než zase začalo zapadat, nedostalo se na jihu příliš vysoko. Každé noci se na krajkovou pokrývku z noci předešlé navršila další námraza, protože slunce již nemělo sílu rozpustit to, co vzniklo v hodinách temnoty.

Slunce už téměř zapadalo, když k nim po zamrzlé lesní stezce přiklusal vysoký Atan. Přistoupil rovnou ke královně Betuaně, uhodil se na pozdrav pěstí do prsou a naléhavě něco vykládal. Betuana rychle pokývla Sparhawkovi a ostatním. "Zpráva od Engessy-Atana," oznámila krátce. "Na pobřeží u východního konce zdi se shromažďují nepřátelé."

"Trollové?" ptal se hned Vanion.

Vysoký Atan zavrtěl hlavou. "Ne, Vanione-pane," odvětil. "Jsou to Elénové a většinou ne válečníci. Kácejí stromy."

"Na stavbu pevnosti?" vyzvídal Bevier.

"Ne, církevní rytíři. Svazují stromy k sobě, aby postavili věci, co plují."

"Prámy?" zeptal se Tynian. "Ulathe, říkals, že trollové se bojí moře. Byli by ochotní použít prámy, aby se dostali kolem vnějšího okraje valu?"

"Těžko říct," odpověděl Thalesan s plavými vousy. "Ghwerig použil člun, aby přeplul jezero Venne, a když za zemošské války sledoval krále Saraka, nejspíš se musel vkrást na nějakou loď, aby se dostal z Thalesie do Pelosie, ale Ghwerig nebyl jako ostatní trollové. Pohlédl na Atana. "Staví ty prámy severně od zdi nebo tady na jižní straně?"

"Jsou na této straně zdi," odpověděl Atan.

"To ale nedává moc smysl, co?" zeptal se Kalten.

"Mně teda ne," připustil Ulathe.

"Myslím, že bychom se raději měli dostat tam nahoru a podívat

se, Sparhawk," pravil Vanion. "Ten útok na Betuanu včera v noci byl jasným důkazem, že Zalasta ví, že přicházíme, takže tahle malá procházka už stejně splnila svůj účel. Připojíme se k Engessovi s Kringem a zjistíme, jestli Sorgi už dorazil na břeh. Zima se rychle blíží a já bych řekl, že bychom to měli s trolly vyřídit, než slunce zapadne nastálo."

"Dohlédla bys na to, Božská?" poprosil Sparhawk Aphrael.

"Požádal bych Bhelliom, aby to udělal, ale tys to zvládala skvěle a já bych nechtěl vypadat, že kritizuju, kdybych to teď přebíral."

Aphrael se zúžily oči. "Nepokoušej své štěstí, Sparhawk," varovala ho hrozivě.

Sparhawk si nikdy nebyl úplně jist, zda jimi Aphrael přes noc nějak pohnula nebo je přes zbývající míle přesunula mezi okamžikem, kdy nasedali na koně, a chvílí, kdy jejich oří učinili první krok. Dětská bohyně byla příliš výkonná, příliš zkušená, než aby se dala přichytit, jak si pohrává s časem, když nechtěla, aby to někdo viděl.

Kopec to byl stejný jako ten, který ležel na severozápad od jejich nočního tábořiště, když slunce zapadalo - nebo tak aspoň vypadal - ale když jej asi půl hodiny poté, co vyrazili na cestu, přejeli, byla na jeho druhé straně dlouhá písčitá pláž a místo širého, neporušeného lesa ocelově šedá rozloha Tamulského moře.

"To bylo rychle," prohlásil Talen a rozhlížel se kolem sebe. Talenova přítomnost na této výpravě nebyla nikdy vysvětlena ke Sparhawkově spokojenosti. Nicméně podezřívával Aphrael. Bylo snadné z takovýchto věcí podezřívat Aphrael a tato podezření se poměrně často ukázala jako oprávněná.

"Někdo se blíží po pláži," řekl Ulathe a ukázal na maličkou postavičku jedoucí od severu podél okraje vody.

"Khalad," pokrčil rameny Talen.

"Jak to poznáš?"

"Je to můj bratr, sire Ulathe - kromě toho poznám jeho plášť."

Sjeli dolů z kopce a vyjeli na písek.

"Co vás zdrželo?" zeptal se Khalad Sparhawka neomaleně, když se k nim připojil.

"Já tě taky rád vidím, Khalade."

"Nesnaž se být vtipný, Sparhawk. Minulých deset dnů jsem se pokoušel udržet Engessu a jeho Atany, aby okraj valu neobeplavali. Chtěli trolly napadnout úplně sami. Jak dopadl Stragenův plán?"

"Těžko říct," řekl mu Talen. "Během dožínků jsme byli na cestě Ale znám Stragena i Caaladora natolik dobře, abych věděl, že většina lidí, po kterých šli, jsou teď už mrtví. Kapku jsme se opozdili, protože jsme se chtěli ujistit, že nás Zalastovi lidé uvidí přicházet. Napadlo nás, že bychom ho tak mohli zabavit natolik, aby šel Caaladorovým vrahům z cesty."

Khalad zavřel.

"Shromažďují se trollové někde poblíž?" chtěl vědět Ulathe.

"Pokud můžeme říct, tak jsou všichni nakupeni kolem opuštěné vesnice Tzada tam na druhé straně atanské hranice," odpověděl Khalad. "Chvíli se pokoušeli zeď slézt, ale pak se stáhli. Engessa poslal na vrchol zdi hlídky; dají nám vědět,

kdyby se trollové pohnuli."

"Kde jsou Engessa s Ringem?" zeptal se Vanion.

"Asi míli nahoru po břehu, můj pane. Kousek zpátky v lese jsme postavili tábor. Tikume se k nám už připojil. Asi před pěti dny sebou přivedl několik tisíc východních Peloiců."

"To by mělo pomoci," poznamenal Kalten. "Peloici války milují."

"Už se ukázal Sorgi?" chtěl vědět Sparhawk.

"Hledá si cestu mezi útesy," vysvětloval Khalad. "Poslal napřed šalupu, aby nám dal vědět, že se blíží."

"Co znamenají ty řeči prámech?" chtěl vědět Vanion.

"To nejsou prámy, můj pane. Jsou to součásti pontonového mostu."

"Mostu? Mostu kam?"

"To si nejsme jistí. Zůstávali jsme mimo, aby nás edomští sedláci nespatriili."

"Co dělají Edomští na této straně kontinentu?" zeptal se užasle Kalten.

"Staví most, sire Kaltene. Tys neposlouchal? Talenův starý kamarád Amador - nebo Rebal nebo jak si to vlastně říká - tomu tak nějak velí, ale je tu i Incetes a on je ten, kdo dělá největší dojem. V archaické elénštině štěká rozkazy a každému, kdo ho nepochopí nebo se nepohne dost rychle, vyrazí mozek z hlavy."

"Je to ten podvodník kterého jsme viděli v lese u Jorsanu?" chtěl vědět Talen.

"To nemyslím. Tenhle chlapík vypadá mnohem větší a taky s sebou má docela slušný kontingent mužů v bronzové zbroji. Řekl bych, že někdo zase vzkřísil lidi z minulosti."

"To bude asi Djarin ze Samaru," podotkla Sefrenie. "Třeba opravdu dokáže vyvolat celé vojsko."

"Dokáže, když ho vede Cyrgon za ruku," ujistila je Aphrael. Zdálo se, že dětská bohyně v náruči své sestry podřimuje, ale zjevně naslouchala. Otevřela své velké, tmavé oči. "Ahoj, Khalade," řekla. "Vypadáš trochu ošlehaný větrem."

"Od Tamulského moře se přičítalo pár bouří, Božská. Je z nich silně cítit led."

"Tak tohle teda dělají," poznamenal Uloth a luskl prsty.

"Ještě pořád to dělá?" podivil se Tymián. "Doufal jsem, že jste ho z toho už vyléčili."

"Uloth rád dělá v duchu skoky, Tyniane," podotkla klidně Sefrenie. "Za chvíli bude zase při sobě a vyplní pro nás ta bílá místa."

"Jak dlouho už je tady zima, Khalade?" chtěl vědět Uloth.

"Ono nebylo nijak zvlášť teplo, už když jsme sem dorazili, sire Ulathe."

"Tvoří se během noci led v zátoce a podél břehu?"

"Trochu. Není ale moc silný a příliv přijde a rozbije ho dřív, než se může rozšířit."

"Ale ledový příkrov zhruba o míli dál na otevřeném moři se nerovzbuje," vysvětloval Uloth. "Zvedá se a klesá s přílivem, protože se nerozdrtí o skály. Teď bude asi tak stopu silný. Edomští nestaví prámy nebo most. Oni staví molo k tomu plovoucímu ledu. Na severní straně zdi ho bude víc. Trollové přes led přejdou. Víme to, protože to udělali, aby se sem dostali z Thalesie. Cyrgon chce nechat trolly napochodovat na molo severně od zdi a nažene je na plovoucí led. Pak přejdou na jih po ledu a na břeh se dostanou po tomto jižním molu."

"A napadnou Atany znovu," řekl Vanion smutně. "Jak silný musí plovoucí led být, aby unesl váhu trollů?"

"Asi tak dvě stopy. Až budou mola hotová, měl by být silný až až - pokud bude pořád zima."

"Myslím, že se můžeme spolehnout, že Cyrgon zařídí, aby zima byla," poznamenal Tynian.

"A ještě něco," dodal Khalad. "Jestli si Cyrgon takhle pohrává s počasím, nebude dlouho trvat, než Sorgiho loď zamrzne. Myslím, že bychom měli něco vymyslet, pánové - a rychle - nebo budeme až po uši v trollech."

"Promluvíme si s Kringem a Engessou," navrhl Sparhawk.

KAPITOLA

DEVĚTADVACÁTÁ

"PLÁŽ SE ZMĚNILA, PŘÍTELI Sparhawku," řekl Kring. "Když dojdeš blíž k tomu útesu, je tam asi míle, která bývala mořským dnem a teď je venku z vody."

"Vypadá to, jako by Bhelliom vtlačil zemi na sever od zlomu pod zbytek kontinentu," dodal Khalad. "Ta nějak vklouzla pod něj, vytlačila tuhle stranu trhliny nahoru a vytvořila útes. To na této straně zdvihlo mořské dno. Země na sever od útesu se ale potopila, takže se moře dostalo pár mil do vnitrozemí. Tam, kde jsme byli, když začalo zemětřesení, byl zlom rovný a čistý, ale tady na pobřeží došlo k hodně sesuvům půdy. Severně od útesu z vody trčí kusy skal."

"Kde jsou ti Edomští, o kterých ses zmiňoval?" optal se Vanion.

"Nahore poblíž vrcholku útesu, můj pane. Kácejí stromy a klády stahují dolů k okraji vody. Tam taky staví ty prámy."

Khalad se odmlčel s poněkud kritickým výrazem ve tváři. "Ale nejsou to zrovna nejlepší prámy," dodal. "Jestli se trollové pokusí dostat na břeh přes to plovoucí molo, namočí si nohy."

"Je synem svého otce, docela určitě," zasmál se Kalten. "Proč se staráš o to, jestli si trollové namočí nohy, Khalade?"

"Když už něco děláš, měl bys to dělat pořádně, sire Kaltene," prohlásil Khalad umíněně. "Nesnáším nepořádnou práci."

"Kde je to shromaždiště trollů?" otázal se Vanion. "Jak se to jmenovalo?"

"Tzada, Vanione-Preceptore," zopakoval mu Engessa. "Je to naproti v Atanu."

"Co dělají?"

"To se dá z vršku útesu dost těžko určit."

"Kde leží hranice mezi Tamulskou zemí a Atanem?" chtěl vědět Tynian.

"Žádná skutečná hranice neexistuje, Tyniane-rytíři," vysvětlila mu královna Betuana. "Je to jenom čára nakreslená na

mapě a tady nahoře na polární ledové čepičce taková čára nic neznamena. Země, kde pozdě na podzim slunce zapadne a vyjde až časně na jaře a kde uprostřed zimy stromy mrznou a vybuchují, příliš mnoho osadníků nevábí. Západní část pokrývky by měla patřit k Astelu prostřední je v Atanu; a o východní se říká, že je součástí Tamulské země. Ale nikdo tady nahoře takovým věcem moc pozornosti nevěnuje. Země patří každému, kdo je natolik blázen, aby žil tak daleko na severu."

"Do Tzady je to asi sto padesát leguí," oznámil jim Engessa.

"To je pro trolla dobrý týden cesty," poznamenal Uloth. "Jak daleko jsou Edomští s tím svým molem?"

Khalad se poškrábal na tváři. "Řekl bych, že jim potrvá ještě dobrých deset dní, než budou hotovi."

"A v deseti dnech by měl být plovoucí led na moři dost silný, aby unesl váhu trollů," usoudil Uloth.

"Cyrgon zařídí, aby byl dost silný," prohlásila Píšťalka.

"Někdo má dost krátké termíny," poznamenal Bevier. "Edomští budou se svými moly hotovi za deset dní, led bude dost silný, aby se po něm dalo chodit; a když trollové vyrazí z Tzady ode dneška za tři dny, dostanou se sem právě, když bude všechno připravené."

"Máme tu nejrůznější možnosti," řekl Vanion. "Mohli bychom zničit tohle jižní molo a nechat trolly uváznout na plovoucím ledu; mohli bychom prostě počkat a střetnout se s nimi, až se pokusí dostat na břeh; mohli bychom použít Sorgiho lodí a napadnout je, až budou přímo na molu nebo bychom mohli..."

Královna Betuana rozhodně zavrtěla hlavou.

"Něco není v pořádku, Vaše Veličenstvo?" zeptal se jí Vanion.

"Tolik času nemáme, Vanione-Preceptore," objasňovala. "Jak dlouho tu teď trvá den, Engesso-Atane?"

"Ne o moc víc než pět hodin, Betuano-královno."

"Za deset dní to nebude mi tolik. Chceme s trolly bojovat potmě?"

"Ani trochu, Vaše Veličenstvo," otřásl se Uloth. "Vtip je v tom, že s nimi nechceme vůbec bojovat. Chceme je ukrást."

Mohli bychom si toho stavění tady na pobřeží prostě nevšímat, víte. Sorgiho lodí nás můžou převézt kolem těchtole pracovních čet a vysadit nás na pobřeží dost daleko na sever od valu, aby Bhelliom nevyvolal další zemětřesení, a pak nás může zanést rovnou do Tzady."

"To je dobrý plán, Ulathe-rytíři," souhlasila Betuana, "až na ten led. Teď právě se tvoří, víš."

"Aphrael," obrátil se Sparhawk na dětskou bohyni, "mohla bys pro nás ten led rozpustit?"

"Kdybych tedy doopravdy musela," opáčila Aphrael, "ale to by nebylo zdvořilé. Led je součástí zimy a zima patří zemi. Země je Bhelliomovo dítě, ne moje, takže by sis o tom měl promluvit s Bhelliomem."

"O co bych ho měl požádat, aby udělal?"

Aphrael pokrčila rameny. "Proč to prostě nenecháš na Bhelliomu? Pověz mu, že led znamená problémy a nechej ho, ať si s tím poradí. Musíš se toho ještě hodně naučit o etiketě v takovýchto situacích, Sparhawku."

"Asi ano," připustil, "ale je to věc, která nepřichází na přetřes každý den, takže jsem v tom nezískal moc praxe."

"Chápeš, co mám na mysli s těmi prámy, Sparhawku?" zeptal se Khalad. "Ty zelené klády jsou ve vodě tak hluboko, že bys potom molu nedokázal převést ani osla, aby se nenamočil až po hlezna."

"A jak bys ho teda postavil ty?"

"Využil bych dvojitou vrstvu klád - jednu napříč přes druhou." Oba leželi na vršku pod jakýmsi křovím a pozorovali, jak edomští sedláci pracují na prámech. První část mola už byla zakotvena na místě a vyčnívala asi čtvrt míle do ledové vody. Další prámy byly k volnému konci přidávány tak rychle, jak jen byly dokončovány.

"Tamhle je Incetes," upozornil Khalad a ukázal na mohutného muže v bronzové kroužkové košili a přilbici s rohy. "On a ti starověcí válečníci, které si přivedl s sebou, honí ty ubohé sedláky až k hranici úplného vyčerpání. Rebal pobíhá kolem, mává rukama a snaží se vypadat důležitě, ale ve skutečnosti velí Incetes. Sedláci zjevně nerozumí jeho nářečí, takže k nim mluví rukama." Khalad se poškrábal ve svých krátkých černých vousech. "Víš, Sparhawku, kdybychom ho zabili, jeho válečníci by zmizeli a jeden útok rytířů by zahnal Rebela i s jeho sedláky na půl cesty zpátky do Edomu."

"To je moc hezký nápad, ale jak se k nim dostaneme tak blízko, abychom ho zabili?"

"Já už dost blízko jsem, Sparhawku. Mohl bych ho zabít rovnou odsud."

"Je odtud dvě stě padesát kroků, Khalade. Tvůj otec říkával, že samostříl dostřelí nejvíc dvě stě yardů - a i tak potřebuješ hodně štěstí."

"Jsem lepší střelec, než byl otec." Khalad zvedl svůj samostříl. "Trochu jsem opravil hledí a prodloužil ramena. Incetes je dost blízko, věř mi. Mohl bych ho odsud střelit mezi oči."

"To je názorný popis. Zajdeme si popovídat s Vanionem." Sklouzli z kopečku, nasedli na koně a vrátili se zpátky do ukrytého tábora. Sparhawk ostatním rychle vysvětlil plán svého panoše.

"Jsi si jistý, že bys ho na tu vzdálenost trefil, Khalade?" ptal se Vanion poněkud skepticky.

Khalad si povzdychl. "Chcete ukázkou, můj pane?" zeptal se.

Vanion zavrtěl hlavou. "Ne. Jestli říkáš, že ho trefíš, pak ti věřím."

"Dobrá. Trefím ho, můj pane."

"To mi stačí." Vanion se zamračil. "Kolik říkáš, že je absolutně největší dostřel samostřílu?" chtěl vědět.

Khalad nejistě rozpráhl ruce. "Musel bych to vyzkoušet, lorde Vanione," řekl. "Jsem si jistý, že bych dokázal udělat takový, který by dostřelil tisíc yardů, ale míření by bylo složité a nejspíš by dvěma mužům zabralo půl hodiny, než by ho znovu natáhli. Ramena musí být velice tuhá."

"Tisíc kroků," Vanion si vzdychl a potřásl hlavou. Klouby prstů si zaťukal na hrudní plát svého brnění. "Myslím, že začínáme zastarávat, pánové." Pak se narovnal. "No, ale tak zastaralí ještě nejsme. A když už jsme tady, dejme se do toho a zneškodněme to jižní molo. Jediné, co nás to bude stát, je jedna střela ze samostřílu a jeden jezdecký útok."

Zděšení, které to vyvolá u našich nepřátel, za to ale stojí."

Kring s Tikumem vyjeli do kopce od břehu s kapitánem Sorgim, který jim klapal po boku. Sorgi nebyl příliš dobrý jezdec, seděl strnule a visel na hrušce svého sedla. "Přítel Sorgi se vylodil v jedné z veslic," oznámil Kring. "Jeho velké čluny jsou pořád asi míli daleko ve vodě."

"Lodě, příteli Kringu," opravil ho Sorgi s dotčeným výrazem. "Ty malé jsou čluny, ale těm velkým se říká lodě."

"Jaký je v tom rozdíl, příteli Sorgi?"

"Lodě má kapitána. Člun funguje na základě vzájemný dohody." Sorgi se zatvářil zasmušile. "Máme problém, mistře Cluffe. Rovnou za mýma loděma se tvoří led. Dokážu je přivést ke břehu, ale myslím, že vám tu nebudou moc platný. Proved jsem měření a budeme muset vyplout pár mil dál na moře, abychom se dostali kolem toho útesu, co vede od tamtoho srázu. A my už ty dvě míle nemáme. Led se ke břehu blíží hrozně rychle."

"Radši by sis měl promluvit s Bhelliomem, Sparhawk," ozvala se Aphrael. "Mám dojem, že jsem ti to ráno říkala."

"Ano," souhlasil Sparhawk, "tos tedy říkala."

"Tak proč jsi to neudělal?"

"Měl jsem v hlavě nějaké jiné věci."

"Jak stárou, bývají takoví," vysvětlila své sestře Sefrenie. "Stávají se z nich paličáci a schválně odkládají věci, které by měli udělat, jen proto, že jsme jim to navrhly my. Nesnáší, když jim někdo říká, co mají dělat."

"A co se s tím dá dělat?"

Sefrenie se na válečníky stojící okolo sladce usmála. "Vždycky jsem uspěla, když jsem jim řekla, aby udělali přesný opak toho, co jsem po nich chtěla."

"Dobrá," řekla dětská bohyně pochybovačně. "Připadá mi to hloupé, ale jestli je to jediný způsob, jak něco udělat..."

Narovnala se. "Sparhawk!" pronesla velitelským hlasem, "opovaž se promluvit s Bhelliomem!"

Sparhawk si povzdychl. "Rád bych věděl, jestli by mi Dolmant nenašel místočko v klášteře, až se vrátím domů," řekl. Sparhawk s Vanionem poodešli od ostatních, aby se poradili se safírovou růží. Pišťalka se táhla za nimi. Sparhawk se prstenem dotkl víčka skřínky. "Otevři se," přikázal.

Víko odskočilo.

"Modrá růže," řekl Sparhawk, "zima s nevidanou rychlostí se blíží a moře zamrzá, což plány naše kříží. My určitou vzdálenost za tebou tvoji skvělou bychom postoupiti chtěli, by pohyb náš dceru tvoji nerušil."

"Tys ohleduplný, Anakho," ozval se Vanionův hlas.

"Zdvořilost jeho sobeckosti prostá není, květino drahokame," poznamenala Aphrael s rozpustilým pousmáním. "Když dcera tvá se otřásá, jemu se zvedá žaludek."

"Tos nemusela říkat, Aphrael," řekl jí Sparhawk. "Hodláš to udělat sama?"

"Ne. Mám dobré vychování."

"Tak proč jsi tedy šla s námi?"

"Protože Bhelliomu dlužím omluvu - a on mi dluží vysvětlení." Pohlédla na zlatou kazetu a azurová záře kamene jí osvětlila tvář. Promluvila přímo ke kameni jazykem, kterému Sparhawk nerozuměl, i když mu byl mučivě povědomý. Při řeči dělala přestávky, během nichž, předpokládal Sparhawk, jí Bhelliom odpovídal, důvěrně rozmlouval přímo s ní hlasem, který slyšela jen Aphrael. Jednou se Aphrael zasmála, hlaholícím stříbrným smíchem, který v mrazivém větru skoro jakoby jiskřil. "Dobrá, Sparhawk," prohlásila nakonec, "Už jsme s Bhelliomem skončili s omlouváním. Můžeš pokračovat a předložit mu svůj problém."

"Jsi příliš laskavá," zahučel Sparhawk.

"No tak."

"Já bych tě s všedními našimi záležitostmi neobtěžoval, Modrá růže," začal tedy Sparhawk, "ale myslím, že počátek zimního moře zamrzání Cyrgonem byl uspišen a není v silách našich cos učiniti."

Když Bhelliom odpovídal, Vanionův hlas byl vážný. "Mním, že Cyrgonovi ve zdvořilosti lekcí třeba jesti, Anakho - a v pokoře snad též. On vůli svou v předčasně ledu utváření napřel. Já za vous jeho jej za to vytahám. Jsouť v moři proudy a on jeden z nich stranou obrátil, by pobřeží toto zmrazil na podporu plánu svého. Já proud jiný stranou odvedu a vyprahlý dech tropů přinesu na severní toto pobřeží a led jeho pohltím."

Aphrael s potěšeným smíchem zatleskala.

"Co je na tom tak legračního?" zeptal se jí Sparhawk.

"Cyrgonovi bude pár dní špatně," opáčila. "Tys moudrý nad všechno pomýšlení, květino drahokame," dodala vesele.

"Tys laskava, žeš toto řekla, Aphrael, leč já mním, že chvála tvá určitý nádech lichotky v sobě skrývá."

"No," pravila Aphrael, "maličko, snad, leč chvála přehnaná těm, kteréž milujeme, přece hříchem není, či ano?"

"Dobře své srdce hlídej, Anakho," radil Bhelliom. "Dětská bohyně ti jej uloupí, když toho nejméně čekati budeš."

"To udělala už před lety, Modrá růže," povzdychl si Sparhawk.

"Tohle zvládnú sám, Sparhawk," šeptal Khalad. "Nepotřebuju garde." Ti dva leželi za kládou na vršku, z něhož předchozího dne pozorovali edomské dělníky. Pracovní čtyři se dřely v zakouřeném světle ohňů, do nichž přikládali zelené dřevo. Měsíc byl v úplňku a kouř z ohňů v jeho bledém světle jakoby zářil.

"Šel jsem s tebou, abych si vychutnal tu ránu, Khalade," odvětil Sparhawk nevinně. "Rád se dívám na profesionály v akci. Kromě toho, jakmile Inceta uspíš, musím dát Ulahovi signál." Sparhawk se otřásl. "Nejsme tu trochu brzo?" zeptal se. "Rozednívat se začne nejdřív za hodinu. Akorát tu obrosteme rampouchy."

"Chtěl bys to udělat sám?"

"Ne. Nejspíš bych se na tuhle vzdálenost netrefil ani do terče."

"V tom případě, co kdybys držel pusou zavřenou a nechal mě to udělat?"

"Na takového mladíka jsi hrozně popudlivý, Khalade. Obvykle se to objevuje až ve značně pozdějším věku."

"Díky jednání s rytíři jsem předčasně zestárl."

"Jak to tvoje nové hledí funguje?"

"Víš, co znamená slovo trajektorie?"

"Tak trochu."

Khalad unaveně potřásl hlavou. "To nic, Sparhawku. Moje výpočty jsou přesné. Prostě mi věř."

"Tys to opravdu vypracoval na papíře?"

"Papír je levnější než hrst nových střel do samostřilu."

"Mně to zní jako kdybys trávil víc času počítáním a úpravou hledí než střelením."

"Ano," připustil Khalad, "ale když to uděláš správně, stačí vystřelit jenom jednou."

"Tak proč jsme sem přišli tak brzo?"

"Aby si moje oči zvykly na světlo. Až vystřelím, bude světlo všelijaké. Až k tomu dojde, budu mít v očích světlo měsíce, září ohňů a na nebi první záchvěvy svítání. Taky si musím Inceta vyhlídnout a pořádně se na něj podívat. Zabitím jeho bratrance z druhého kolena by se nic nevyřešilo."

"Myslíš na všechno, že?"

"Někdo musí."

Čekali. Pod bledým světlem úplňku byl čerstvě se vynořivší písek na míli široké pláži intenzivně bílý, téměř jako sníh, a noční vzduch byl kousavě chladný.

"Buď drž hlavu dole, Sparhawku, nebo zadrž dech."

"Cože?"

"Jde ti od pusy pára. Kdyby se sem někdo podíval, poznal by, že jsme tady."

"Jsou odsud dvě stě padesát kroků, Khalade."

"Proč riskovat, když nemusíš?" Khalad pozorně sledoval mravenčí postavičky pracující na okraji stromů. "Pronásleduje císařovna Elysoun ještě pořád Berita?" zeptal se po chvíli.

"Vypadá to, že svůj zájem už trochu rozšířila. Ale mám dojem, že ho párkrát dostala."

"Prima. Když byl mladší, byl Berit strašně nabručený. Miluje tvou paní, víš."

"Vím. Před pár lety jsme si o tom popovídali."

"Tobě to nevadí?"

"Ne. Je to jenom takové pobláznění, kterým mladíci procházejí. On rozhodně nemá v úmyslu s tím něco dělat."

"Mám Berita rád. Bude z něj dobrý rytíř - jak z něj jednou sedřu zbytky toho jeho šlechtictví. Z titulu lidi hloupnou."

Khalad ukázal rukou. "Tamhle na východě začíná svítat."

Sparhawk pohlédl přes ledovou pouštinu severního Tamulského moře. "Ano," souhlasil.

Khalad otevřel kožený pytel, který si s sebou přinesl, a vytáhl z něj věnec buřtů. "Něco ke snídani, můj pane?" nabídl a sáhl pro dýku.

"Proč ne?"

První slabý nádech světla na východním obzoru se zvolna vytratil do temnoty, jak "falešné svítání" přišlo a odešlo.

Sparhawkovi tento úkaz nikdy nikdo nevysvětlil k jeho spokojenosti. Během svého vyhnanství v Rendoru ho viděl mnohokrát. "Pořád máme ještě hodinu," poznamenal ke svému panoši.

Khalad zavrčel, zády se opřel o kládu a zavřel oči.

"Myslel jsem, že tu jsi, abys pozoroval," poznamenal Sparhawk. "Jak se můžeš dívat, když spíš?"

"Já nespím, Sparhawku. Já si jenom uklidňuju oči. Když už jsi sem přišel, můžeš se chvíli dívat ty."

O něco později začal oblohu na východě zabarvovat skutečný úsvit a Sparhawk se dotkl Khaladova ramene. "Probud' se," řekl tiše.

Khalad rychle otevřel oči. "Já jsem nespál."

"Tak proč jsi chrápal?"

"Nechrápal jsem. Jenom jsem si odkašlával."

"Půl hodiny?"

Khalad se lehce nazvedl a zadíval se přes vršek klády. "Počkáme, než se k těm lidem dostane slunce," navrhl. "Ten

Incetův bronzový krunýř bude ve slunci zářit a čím je cíl jasnější, tím je jednodušší se do něj trefit."

"Ty jsi ten, kdo bude střílet."

Khalad se podíval na těžce pracující edomské rolníky. "Právě jsem dostal nápad, Sparhawku. Postavili spoustu prámů. Proč je nevyužít?"

"Co tím chceš říct?"

"I když Bhellim rozpustí Cyrgonův led, kapitánu Sorgimu potrvá pár dní, aby nás všechny převezl kolem toho útesu. Tak proč nepoužít tyhle přámy? Sorgi může hezkou část vyložit na pobřeží pár mil severně od mola, které nejspíš staví na druhé straně zdi, zbytek nás může proklouznout kolem útesu z téhle strany na těch přámech a můžeme se pak na ty lidi vrhnout z obou stran."

"Myslel jsem, že se ti tyhle přámy nelíbí."

"Můžu je spravit, Sparhawku. Budeme prostě muset dát jeden prám na druhý a dostaneme jeden dobrý. Cyrgon má tady na severu možná víc vojska než jenom trolly. Myslím, že by bylo lepší dostat všechny tyhle přámy z jeho dosahu, ne?"

"Asi máš pravdu. Řekneme o tom Vanionovi." Sparhawk pohlédl k východnímu obzoru. "Slunce už začíná vycházet."

Khalad se převálil a položil svůj samostříl na kládu. Pečlivě zkontroloval nastavení na svém hledí a pak si opřel pažbu o rameno.

Incetes stál na pařezu v plném světle vycházejícího slunce. Mával rukama a štěkal nesrozumitelné pobídky na své vyčerpané dělníky.

"Můžeme?" zeptal se Khalad, položil líc na zbraň a zašilhal přes hledí.

"Já můžu, ale ty jsi ten, kdo musí vystřelit."

"Konec řeči. Musím se teď soustředit." Khalad se zhluboka nadechl, částečně vydechl a pak úplně přestal dýchat.

Incetes, zlatě zářící v právě vycházejícím slunci, stál štěkaje a mávaje pažemi. Titán z dávných dob vypadal na tu vzdálenost maličký, skoro jako hračka.

Khalad pomalu, s rozmyslem stiskl spoušť.

Samostříl těžce zadrnčel, jeho střevová tětíva tlustá jako lano vydala hluboké brnknutí. Sparhawk sledoval obloukem letící střelu.

"Dostal jsem ho," prohlásil Khalad s jistým uspokojením.

"Střela se k němu ještě ani nedostala," namítal Sparhawk.

"Ale dostane se. Incetes je mrtvý. Střela ho zasáhne přímo do srdce. Pokračuj a dej Ulothovi signál k útoku."

"Nejsi trochu -"

Z davu na okraji lesa se ozval mohutný zklamaný výkřik. Incetes se pomalu hroutil a válečníci z doby bronzové, kteří ho obklopovali, se zachvěli a zmizeli ještě než dopadl na zem.

"Budeš se muset naučit trochu víc mi důvěřovat, Sparhawk," podotkl Khalad. "Když ti řeknu, že je někdo mrtvý, tak je mrtvý - i kdyby to ještě nevěděl. Nechtěls dát Ulothovi ten signál - ještě dneska?"

"Ó. Skoro jsem zapomněl."

"To s lidmi dělá věk - aspoň mi to říkali."

"Ministerstva jsou zkažená, Ehlano. Já budu první, kdo to přiznává, ale kdybych musel vládu z gruntu přestavět, strávil bych tím zbytek života a nic jiného bych nikdy neudělal." Sarabianův tón byl přemýšlivý.

"Ale Pondia Subat je tak neschopný," namítala Ehlana.

"Já chci, aby byl neschopný, srdíčko. Hodlám převrátit obvyklé role. On bude nastrčenou postavou a já budu ten, kdo tahá za provázky. Ostatní ministři jsou zvyklí ho poslouchat; takže když ho budu mít jako ministerského předsedu, nebudou z toho zmatení. Budu Subatovi psát jeho proslovy a zastraším ho natolik, že se od připraveného textu neodkloní. Zastraším ho natolik, že se ani nepřevleče ani neoholí bez mého svolení. Proto chci, aby se posadil a vyslechl zprávy o skvělém řešení našeho stávajícího problému, která vypracoval milord Stragen. Chci, aby si pokaždé, kdy ho napadne něco nezávislého, představil, jak se do něj zabodává nůž."

"Mohl bych přednést návrh, Vaše veličenstvo?" ozval se Stragen.

"Rozhodně, Stragene." Sarabian se usmál. "Ohromující úspěch tvého násilnického plánu ti zaručil značnou císařskou shovívavost."

Stragen se pousmál a začal přecházet sem a tam, tvář zamyšlenou a prsty nepřítomně zvažoval zlatou minci. Ehlana by ráda věděla, kde k tomuto zvyku přišel. "Společnost zlodějů je beztřídní, Vaše Veličenstvo," poukázal Stragen. "Pevně věříme ve šlechtictví nadání a nadání se objevuje na některých velice neobvyklých místech. Mohl byste pouvažovat o tom, že do své vlády zahrnete některé lidi, kteří nejsou Tamulci. Rasová čistota je asi správná a dobrá, ale když je v každém poddaném království na každém vyšším úřednickém místě Tamulec, vyvolává to určitý odpor, který Zalasta a jeho přátelé využívají. Všeobecnější přístup by tento odpor mohl udusit. Když ctižádostivý muž vidí možnost postupu, je mnohem méně náchylný k tomu, aby ze sebe svrhával jho bezbožných žlutých d'áblů."

"Pořád nám tak ještě říkají?" zahučel Sarabian a usadil se pohodlněji. "To je zajímavá poznámka, Stragene. Nejdřív nemilosrdně potlačím povstání a pak přivítám rebely ve vládě. To by je přinejmenším mělo poplést."

Mirtai otevřela dveře a vpustila Caaladora.

"Co se děje?" zeptala se ho Ehlana.

"Naši přátelé na cynesganském velvyslanectví mají napilno, Vaše Veličenstvo," oznamoval Caalador. "Naše neobvyklá oslava dožínek je zjevně dost znervóznila. Nosí si dovnitř zásoby a opevňují brány. Vypadá to, jako by čekali problémy a připravovali se na obléhání."

"Nechte je," pokrčil rameny Sarabian. "Jestli se chtějí sami uvěznit, ušetří mi tím námahu."

"Je Krager pořád uvnitř?" chtěla vědět Ehlana.

Caalador přikývl. "Já sám jsem ho viděl jít dnes ráno přes nádvoří."

"Nespouštěj ho z očí, Caaladore," přikázala mu Ehlana.

"To nemám v ómeslo, drahóško," uculil se Caalador. "Nemám to v ómeslo."

Vanion vedl útok na pláž. Zatímco Engessovi Atani běželi podél vody ke spodku provizorního mola, aby odřízli cestu těm, kdo se dělali s prodlužováním mola dál do mrazivých vod Tamulského moře, rytíři a Peloici se vrhli na demoralizované pracovní čty v hřmící zteči.

Prodávač maslí Amador z mola vykřikoval rozkazy, ale nikdo mu přílišnou pozornost nevěnoval. Několik dělníků, kteří káceli stromy, se zmohlo k slabému odporu, ale většina jich uprchla do lesa. Těm, kdo se rozhodli postavit na odpor, trvalo jen pár minut, aby si uvědomili, že to nebylo nejlepší rozhodnutí, odhodili zbraně a zvedli ruce na znamení, že se vzdávají. Rytíři, vedení k milosrdenství, jejich kapitulaci bez váhání přijímali. Tikumovi Peloici tak činili jen váhavě.

Atani na molu měli sklon nevšímat si těch, kdo žádali o slitování, a zastavovali se jen, aby je skopli do vody. S Betuanou a Engessou v čele napochodovali Atani hrozivě na molo, každého, kdo se vzmožil na odpor, zabili a zbytek poshazovali do ledových vod po stranách. Muži ve vodě se probojovávali ke břehu, kde je sbírali tamulští vojáci z posádky v Matherionu. Přítomnost vojáků byla původně míněna jako gesto, protože to byly obřadní jednotky

nepřipravené ani výcvikem ani přirozenými sklony k boji. Nicméně byly docela dobré ve sbírání třesoucích se mužů, kteří se vynořovali z ledové vody, promočení a modří zimou.

"Řekl bych, že Bhelliomův teplý proud ještě nedorazil," poznamenal Khalad.

"Vypadá to tak," souhlasil Sparhawk. "Půjdeme dolů. Dny jsou teď velice krátké a já bych rád zabezpečil severní molo dřív, než slunce zapadne."

"Pokud existuje nějaké severní molo," podotkl Khalad.

"Musí existovat, Khalade."

"Nebude ti vadit, když si zajdu na okraj útesu a podívám se sám, že ne? Logika je správná a dobrá, ale menší ověření nikdy ničemu neuškodilo."

Sešli z kopečku, nasedli a připojili se ke svým přátelům.

"Žádný pořádný boj," stěžoval si Kalten a pohrdavě pozoroval zástup vystrašených zajatců.

"To jsou ti nejlepší," řekl mu Tynian.

"Blíží se Sorgi," upozornil je Uloth a ukázal na flotilu připlouvající k pobřeží. "Jakmile Betuana s Engessou dočistí molo, budeme moct vyrazit."

Atani byli už na půl cesty ke konci mola a svým neúprosným postupem tlačili vyděšené Edomské do stále těsnějšího zástupu.

"Jak studená je ta voda?" chtěl vědět Talen. "Chci říct, začala se už vůbec oteplovat?"

"Nijak znatelně," řekl Uloth. "Před chvílí jsem tu viděl plavat rybu v kožichu."

"Myslíš, že by člověk dokázal doplavat z konce mola ke břehu?"

"Všechno je možné," pokrčil rameny Uloth. "Ale nevsadil bych si na to."

Rebal byl už na úplném konci mola a jeho výkřiky byly stále pronikavější. Atani sklonili kopí a pokračovali ve svém neúprosném postupu. Už se ani neobtěžovali Edomské zabíjet. Prostě každého šoupli z mola, aby se ledovou vodou probodoval sám. Velký houf dělníků na samém konci mola přepadl v jednom chumlu, ti na okraji s sebou při pádu strhli i své kamarády. Atani se rozestavili po stranách a na konci mola a každého ve vodě udržovali na vzdálenost kopí od bezpečí. Zašli trochu za hranice civilizovaného chování, ale Sparhawk neznal žádný diplomatický postup, jak si na to královně Betuaně stěžovat, takže zatnul zuby a nechal to být.

Nejdřív se ozývalo hodně šplouchání, ale netrvalo to dlouho. Jednotlivě i ve skupinách se mrznoucí sedláci vzdávali a sklouzli do vln. Několik atletičtějších vyrazilo k mělčině, ale jen pár jich dosáhlo tohoto pochybného bezpečí.

Amador, všiml si Sparhawk, mezi několika přeživšími, které tamulští vojáci shromáždili na okraji vody, nebyl.

Sorgiho lodě byly ukotveny několik yardů od pobřeží a plány, které předchozí noci sestavili, hladce pokračovaly.

Nicméně existovala jedna věc, kterou při plánování nevzali v úvahu. Khalad zajel k okraji útesu, aby se podíval na sever, a zpátky přijel s lehce starostlivou vráskou mezi očima.

"No?" zeptal se ho Sparhawk.

"Je tam molo severně od zdi, to je v pořádku," odpověděl Khalad a sesedl, "ale bude problém dostat se tam od jihu.

Blíží se Bhelliomův teplý proud."

"Proč je to problém?"

"Myslím, že se Bhelliom nechal trochu unést. Vypadá to, jako by okraj toho proudu vřel."

"No a?"

"Co dostaneš, Sparhawk, když naliješ vřelou vodu na led?"

"Pára, myslím."

"Správně. Bhelliom tam rozpouští led, to je v pořádku, ale přitom vzniká spousta páry. Jaké je jiné slovo pro páru, můj pane?"

"Prosím, Khalade, tohle mi nedělej. Je to strašně urážlivé. Jak rozsáhlá je ta mlha?"

"Nedohlídnou na konec, můj pane."

"A hustá?"

"Asi bys po ní mohl chodit."

"Nemohli bychom zůstat před ní?"

Khalad poukázal na moře. "Dost o tom pochybuju, můj pane. Řekl bych, že už je tady."

Mlha se valila přes vodu jako silná šedá pokrývka a její čelo tvořila pevná stěna zakrývající vše, co jí přišlo do cesty. Sparhawk začal klít.

"Vypadáte zadumaně, má královno," řekla Alean, když dámy osaměly.

Ehlana si povzddechla. "Nejsem ráda, když nejsme se Sparhawkem spolu," prohlásila. "Už toho bylo dost, když byl ve vyhnanství."

"Vy ho milujete už dlouho, že, Vaše Veličenstvo?"

"Já už jsem se zamilovaná do Sparhawka narodila. Je to tak mnohem pohodlnější. Nemusíš plýtvat časem na přemýšlení o jiných vhodných manželích. Můžeš celou svou pozornost soustředit na toho, koho si vezmeš, a zařídit, že bude mít uzavřeny všechny únikové cesty."

Ozvalo se zaklepání na dveře a Mirtai se zvedla, položila ruku na jílec svého meče a přistoupila ke dveřím, aby to vyřídila.

Vstoupil Stragen. Měl na sobě hrubý oděv.

"Co jste, pro všechno na světě, dělal, milorde?" optala se ho Melidere.

"Tlačil jsem trakař, baronko." Stragen pokrčil rameny. "Nejsem si jistý, jestli to k něčemu je, takhle se převléknout, ale je dobré udržovat si správné pracovní návyky. Představoval jsem zaměstnance ministerstva veřejných prací. Opravovali

jsme ulici před cynesganským velvyslanectvím. Hodili jsme si s Caaladorem kostkou a on vyhrál právo sedět na střeše a držet stráž. Já jsem musel vozit kolečka s nákladem dlažebních kostek dlaždičům."

"Mám za to, že se na velvyslanectví něco přihodilo?" hádala Ehlana.

"Ano, má královno. Naneštěstí nemůžeme zjistit, co. Ze všech komínů vychází kouř, který nevypadá jako kouř ze dřeva. Myslím, že pálí dokumenty. To je obvykle znamení začínajícího útěku."

"Copak nevědí, že nemají šanci dostat se z města?" zeptala se ho Mirtai.

"Vypadá to, že se o to stejně pokusí. Je to jenom odhad, ale řekl bych, že mají v plánu něco, čím se vážně prohřeší proti úřadům, a pak se kvůli tomu pokusí uprchnout." Podíval se na Ehlanu. "Myslím, že bychom měli radši zpřísnit naše bezpečnostní opatření, Vaše Veličenstvo. Všechny tyto přípravy naznačují něco vážného a my přece nechceme, aby nás nachytali na hruškách."

"Promluví se Sarabianem," rozhodla se Ehlana. "Dokud tu byla Xanetie a odposlouchávala je, bylo užitečné nechat to velvyslanectví pracovat. Teď, když je pryč se Sparhawkem a ostatními, je velvyslanectví jenom na obtíž. Myslím, že je pomalu čas poslat tam nějaké Atany, aby ho zrušili."

"Je to velvyslanectví, Vaše Veličenstvo," namítala Melidere. "Nemůžeme tam prostě nakráčat a každého sbalit. To je proti pravidlům civilizovaného chování."

"No a?"

"Nemáme moc na výběr, mistře Cluffe," oznámil Sorgi vážně. "Když jste venku na hlubině a objeví se takováhle mlha, jediný, co můžete udělat, je vyhodit kotvu a doufat, že neplujete kolem nějakého ostrova. S těma prámama se nikdy nedostanete kolem toho útesu a rozerval bych dna půlky lodí ve flotile, kdybych se pokusil proklouznout tím kanálem mezi útesem a ledem. Budem muset počkat, dokud se to nezvedne - nebo aspoň neprořídne."

"A jak dlouho to bude?" chtěl vědět Sparhawk.

"To se nedá říct."

"Vzduch je studenější než voda, Sparhawk," vysvětloval Khalad. "To způsobuje mlhu. Myslím, že se to nezvedne, dokud se neprohřeje vzduch. Nebudeme moct vyrazit nejíni do zítřka. Budeme muset udělat něco, abychom ty prámy dostali kousek z vody, než na ně naložíme muže a koně. Pokud se je pokusíme použít tak, jak jsou, budeme je pohánět napůl ponořené."

"Tak proč s tím nezačneš, Khalade?" navrhl Vanion. "Já se Sparhawkem si zajdeme popovídat se Sefrenií a Aphraelem. Mohli bychom tu upotřebit menší božský zásah. Jdeme, Sparhawku?"

Oba odešli dolů po pláži k ohni, který pro dámy zřídil Kalten.

"No?" zeptala se Sefrenie. Seděla na vyplaveném špalku a na klíně držela svou sestru.

"Díky té mlze máme problémy," odpověděl Vanion. "Nemůžeme se dostat kolem okraje útesu, dokud se nezvedne, a trochu nás tlačí čas. Rádi bychom se dostali do Tzady dřív, než se trollové vydají na pochod. Nějaké nápady?"

"Pár," opáčila Aphrael, "ale nejdřív si budu muset promluvit s Bhelliomem. Je v tom určitá slušnost a zdvořilost, chápeš?"

"Ne," odpověděl Sparhawk. "To teda nechápu, ale věřím tvému slovu."

"Ó, děkuju, Sparhawku!" pravila Aphrael s jistou hranou bezelstností. "Myslím, že bychom si o tom měli s Bhelliomem pohovořit v soukromí. Otevři skříňku a dej mi ho."

"Cokoliv řekneš." Sparhawk vyňal skříňku a dotkl se prstenem víčka. "Otevři se," přikázal. Pak skříňku podal dětské bohyni.

Aphrael sklouzla Sefrenii z klína a poodešla kousek po pláži. Pak se zastavila a pozorovala mlhou obalené moře. Pokud mohl Sparhawk říci, k safírové růži nahlas nepromluvila.

Asi o deset minut později se vrátila a podala skříňku Sparhawkovi nazpátek. "Je to zařízení," oznámila mu bez okolků.

"Kdy chcete vyrazit?"

"Zítřka ráno?" zeptal se Sparhawk Vaniona.

Vanion přikývl. "To by mělo dát Khaladovi dost času, aby upravit ty prámy, a my zatím můžeme dostat rytíře a jejich koně na palubu a připravit je."

"Tak dobrá," řekla Aphrael. "Takže zítřka. A teď, proč nejedete za Ulathem a nezeptáte se ho, kdo je na řadě s vařením? Umírám hlady."

Nebyla to velká vichřice a mlhu úplně nerozehnila, ale aspoň viděli, kam plují, a až se dostanou za špičku útesu, cáry mlhy jim poskytnou určitý úkryt.

Khalad usoudil, že nejrychlejší způsob, jak upravit prámy, bude je prostě zdvojit, vytáhnout jeden prám na druhý, takže přidaný vztlak zajistí rozumnou výšku prámu. Pak ovšem byly prámy velice těžkopádné. Byly těžké a špatně se řidily a tak jejich postup kolem útesu byl bolestně pomalý.

Skif plující v čele si ale prorazil vodou cestu do čela flotily a zvolna mizel ve zbytcích mlhy. Khalad s Beritem oznámili, že se vpředu porozhlédnou.

Asi o hodinu později se skif vrátil. "Vyznačili jsme kanál," oznámil jim Khalad. "Ta vařící voda led opravdu odřízla, takže tam bude spousta místa, abychom dostali prámy kolem špičky útesu."

"Viděli jsme kolem proplout lodě kapitána Sorgiho," hlásil Berit. "Zjevně plachtám tak úplně nevěřil. Tenhle vítr je kapku proměnlivý -" Berit zaváhal. "Aphrael ale nemusíte vykládat, že jsem to řekl. No, Sorgi přiměl rytíře veslovat. Dostanou se na břeh severně od mola chvíli před námi."

"Budou pro nás ty stromy trčící z vody znamenat nějaké problémy?" zeptal se Kalten.

"Ne, jestli se budeme držet blíž ke skalní stěně, sire Kaltene," odpověděl Khalad. "Sesuvy půdy při Bhelliomově zemětřesení zporážely všechny stromy asi na sto yardů od zdi. Stromy, co jsou dál, nás budou navíc krýt. Když k nim

přidáš to, co zbylo z mlhy, myslím, že nás nikdo na břehu neuvidí přicházet."

"Takže to funguje docela dobře," prohlásil Uloth a jak zapřel dvacetistopé bidlo o mořské dno, zavrčel: "Kromě této části, ovšem."

"Vždycky můžeme plavat," navrhoval Tynian.

"Ne, to je v pořádku, Tyniane," odsekl Uloth. "Odstrkování prámů mi až tak nevadí."

Když dosáhli okraje útesu, loďstvo z prámů se rozdělilo na dvě oddělené flotily. Královna Betuana a Engessa vzali Atany a vydali se kolem vnějšího okraje naplň potopeného losa k molu, které se tyčilo ze břehu, zatímco Sparhawk se svými přáteli vzal Peloice a rytíře, pro které nezbylo místo na Sorgiho lodích, kolem skalní stěny s Khaladem a Beritem pátrajícími se skifem vpředu. Protože dokonce ani stovka Sorgiho lodí a velký počet prámů nestačily pobrat všechny jejich vojáky, byli nuceni nechat značnou část armády na jižní pláži se Sefrení, Talenem, Píšťalkou a Xanetií.

"Je tu mělčeji," ozval se Uloth asi po půl hodině. "Myslím, že se blížíme k pobřeží."

"Z vody taky trčí víc stromů," dodal Kalten. "Rozhodně budu rád, až se z toho prámu dostanu. Asi je to docela hezký prám, ale postrkovat ho vodou dvacetistopým bidlem je trochu jako pokoušet se převrátit dům vzhůru nohama."

Skif se z mlhy vynořil jako duch. "Radši byste měli přitlumit hlas, pánové," poznamenal Khalad chraplavým šepotem. "Blížíme se k nim." Natáhl ruku, aby ustálil skif. "Ale máme štěstí. Rovnoběžně s pobřežím vedla cesta - aspoň myslím,

že to byla cesta. Na každý pád ať už to byla cesta nebo ne, máme volný průplav mezi stromy a stromy mezi námi a pláží dělníkům zabrání, aby nás uviděli."

"A nám nejspíš zabrání dostat se na břeh," dodal Tynian.

"Ne, sire Tyniane," opravil ho Berit. "Asi míli od místa, kde je teď útes, byla louka a tam je molo. Jediné, co musíme udělat, je držet se té cesty a ona nás přivede rovnou k pracovním četám"

"Slyšeli jste je vůbec?" chtěl vědět Vanion.

"Ó ano," ujistil ho Khalad, "skoro jako kdyby stáli deset stop od vás - a za pár minut uslyšíte jejich sekery." Vyšplhali se s Beritem na prám.

"Dokázals rozeznat jejich přízvuk? Byli to další z těch Edomských, na které jsme narazili u jižního mola?"

"Ne, můj pane. Muži tady nahoře jsou Astelané. Nedohlédli jsme na pláž, ale řekl bych, že lidé, kteří vydávají rozkazy, jsou spíš z Ayachinova vojska než Incetovi lidé."

"Takže pospěšme," prohlásil Kalten a potěžkal bidlo. "Obrazně řečeno, ovšem," dodal.

"Připravení?" zeptal se Sparhawk a přehlédl řadu prámů táhnoucích se na obě strany.

"K čemu bychom měli být připravení, Sparhawk?" chtěl vědět Kalten. "Pokud něco, tak astelští nevolníci jsou ještě bázlivější než ti edomští rolníci. Uloth by je nejspíš všechny zahnal mezi stromy, jenom kdyby se tam postavil ve zbytcích mlhy a zadul na svůj obří roh."

"Takže dobrá," prohlásil Sparhawk. Aphrael - pomyslel si - posloucháš?

Samozřejmě, že poslouchám, Sparhawk.

Sparhawk se rozhodl zkusit jiný přístup. Tentokrát svou žádost vyslal ve formální styričtině. Pokud laskava budeš, božská Aphrael, já o pomoc tvou naléhavě žádám.

Je ti dobře? Její hlas zněl podezíravě.

Já pouze nevýslovnou úctu svou a vážnost, kterou k tobě chovám, ó Božská, ukazuji!

Děláš si ze mě legraci?

Ne, ovšemže ne. Jen jsem si uvědomil, že jsem se v poslední době nechoval příliš uctivě. Jsme na místě. Začneme se s prámy pomalu přibližovat k pobřeží. Jakmile uvidíme lidi na pláži, Uloth dá signál k hlavnímu útoku. Ocenil bych v té chvíli hezky silný závan větru, kdyby tě to příliš neobtěžovalo..

No, promyslím si to.

Uslyšíš Ulothův roh? Nebo ti mám radši říct, až ten vítr budeme potřebovat?

Sparhawk, dokážu uslyšet pavouka lezoucího po stropě domu o deset mil dál. Zaduju, jakmile to udělá Uloth.

To je neobvykle řečeno.

Pohni se, Sparhawk, nebo vám nezbyde dost světla.

Ano, madam. Rozhlédl se po ostatních. "Začneme," omámil jim. "Božská se zhluboka nadechuje. Myslím, že má v plánu odfouknout tu mlhu až na pól."

Prámy se pomalíčku pohybovaly kupředu a všichni se soustředili na to, aby zachovali linii a aby se z mlhy nikdo nevynořil dřív než ostatní.

Od pobřeží už jasně slyšeli hlasy hovořící elénsky a slabé šplouchání vlnek narážejících na trčící kořeny stromů nalevo.

"Šest stop," hlasitým šepotem omámil Kalten, když zdvihl své bidlo z vody. "Až to budou čtyři, můžeme zaútočit na koních."

"Jestli ta mlha vydrží tak dlouho," doplnil Bevier.

Palec po palci se kradli vodou, které, jak se dostávali blíž ke břehu, pod jejich prámy ubývalo.

Zaslechli zvuk těžkého úderu a kleteb vyřazených v archaické elénštině.

"To je jeden z Ayachinových mužů," zašeptal Khalad.

"Ayachin tam sám asi nebude, co?" zeptal se Berit.

"Incetes tu byl, takže bych to nevyločoval."

„Jestli tu Ayachin je, chci, abyste se vy dva poohlídli po Elronovi," nařídil Sparhawk. "Ztratili jsme Amadora, ale Xanetie by ty stejné informace měla dostat i z Elrona. Nenechte ho utéct - nebo se nechat zabít."

"Tři stopy!" omámil Kalten vítězoslavným šepotem. "Můžeme zaútočit, jakmile je uvidíme."

Prámy se ještě přiblížily k pobřeží a hlasy teď byly mnohem hlasitější.

"Něco se tam hýbe," ozval se Khalad a ukázal na nezřetelný tvar vpředu.

"Jak daleko?" zeptal se Sparhawk a zíral do bílé pokrývky před sebou.

"Asi třicet kroků."

Pak Sparhawk v mlze spatřil víc tmavých obrysů a zaslechl zvuk mužů brodících se mělkou vodou. "Nasednout!" nařídil tiše, "a předejte signál na ostatní prámy."

Pomalů se vytáhli do sedel a dávali pozor, aby přitom nevydali nejmenší zvuk.

"Dobrá, Ulathe," řekl Sparhawk hlasitě, "ať každý ví, že jsme začali."

Ulathe se uculil a zvedl zakřivený obří roh ke rtům.

KAPITOLA

TŘICÁTÁ

BYLA TO SPÍŠ VICHŘICE NEŽ prudký vítr, s vytím se vynořila odnikud, ohýbala jehličnany a rvala poslední listy z bříz a osik. Mlha po závanu plném listů zmizela.

Hřebeny nízkých vln byly náhle ušlehány do pěny a voda se hnala proti břehu, který nebyl písčitý, oblázkový, ani skalnatý, ale travnatý s napůl ponořenými keři. Na břehu byly tisíce mužů, hrubě oblečených nevolníků těžce pracujících na poli pařezů.

"Kacířští rytíři!" zaječel muž na okraji vody. Na sobě měl hrubé kusy starobylé zbroje a stál s otevřenou pusou a zíral na mohutný voj mužů na koních, který se, když vichřice odvanula mlhu, najednou vynořil odnikud.

Ulatheův roh pokračoval ve svém barbarském volání, Tikumovi Peloici a rytíři se vrhali z prámů a jejich koně na všechny strany rozstříkovali proudy vody, skoro jako by to byla ledová křídla.

"Co máme dělat, vznešený Ayachine?" zavřískl jeden z hrubě oděných mužů na vysokého chlapíka sedícího stranou na bílém koni. Jezdec měl úplnější zbroj, i když bylo jeho brnění starobyloou směsí ocelových plátů a bronzové kroužkové košile.

"Bojujte!" zahřměl. "Zničte ty kacířské nájezdníky! Bojujte - za Astel a za naši svatou víru!"

Sparhawk si přehodil Faranovy otěže a zaútočil rovnou na vzkříšeného astelského hrdinu, meč vysoko zdvižený a štít před tělem. Ayachinova přilbice neměla nic podobného hledí, pouze ocelový chránič nosu vyčnívající dolů přes půl obličeje. Ta tvář měla bystrý výraz a planula zanícením. Oči ale byly očima fanatika. Ayachin se připravil, pozvedl svůj těžký meč a pobídl bělouše kupředu, aby se střetl s útočícím Sparhawkem.

Oba koně do sebe narazili a bělouš zavrával. Faran byl větší a byl také zkušený bojovník. Vrazil ramenem do Ayachinova oře a z krku bílého zvířete zuby rval kusy masa. Sparhawk zachytil ránu starobylého hrdiny svým štítem a zaútočil mečem těžkým úderem přes hlavu, ostřím narazil na ve spěchu zvednutý rozměrný štít.

"Kacíři!" zavřel Ayachin. "Zplozenče pekla! Odporný čaroději!"

"Vzdej to!" ucedil Sparhawk. "Tohle je mimo tvou třídu!"

Zjistil, že si vlastně doopravdy nepřeje zabít tohoto muže, který bojoval, aby bránil svoji domovinu a víru před krutou církevní politikou, které se Církev již dávno zřekla. Sparhawk s tímto mužem neměl žádný skutečný spor.

Ayachin vzdorovitě zařval a znovu mávl mečem. Bylo vidět, že s touto zbraní zachází dovedně, ale pro Pandiona v černé zbroji, kterému čelil, nebyl žádným skutečným soupeřem. Sparhawk svým štítem znovu zachytil ránu mečem a sekl svého protivníka do ramene. "Utíkej, Ayachine!" štěkl Sparhawk. "Nechci tě zabít! Napálil tě cizácký bůh a přivlekl o tisíc let dál do budoucnosti! Tohle není tvůj boj! Vezmi své lidi a jdi!"

Ale už bylo pozdě. Sparhawk v očích svého protivníka zahlédl šilenství a zúčastnil se už příliš mnoha bojů, než aby nepoznal příznaky. Povzdech si tedy, natlačil Farana na bílého koně a začal řadu úderů, které v minulosti použil už tolikrát, že jak jednou začal, další rány po sobě následovaly zcela automaticky.

Starobylý stín bojoval chrabře a snažil se odpovídat svou neohrabanou zbraní, ale výsledek byl nevyhnutelný.

Sparhawkovy pokračující údery se zakusovaly stále hlouběji a s každým divokým sekem odletovaly kusy zbroje.

Pak Sparhawk pozměnil svůj poslední sek, aby se vyhnul znetvoření, a místo toho, aby zasadil obvyklou ránu přes ruku, která by jeho protivníkovi rozpoltila hlavu, bodl. Špička jeho meče rozdrtila starobylé a neúčinné brnění a hladce Ayachinovi projela hrudí.

Z prastarého obličeje zmizel zápal a hrdina Ayachin ztuhl a pomalu se zhroutil ze sedla.

Sparhawk pozvedl svůj meč k obličeji ve smutném pozdravu.

Když Ayachinovo vojsko zmizelo, vydral se z hrdel astelských nevolníků výkřik. Statný nevolník už okraji vody poštěkával protiřečící si rozkazy a mával pažemi jako větrný mlýn. Berit se naklonil ze sedla a plochou stranou čepele své sekery ho praštil po hlavě, čímž ho okamžitě srazil na zem.

Pár mužů se zmohlo na neúčinný a polovičatý odpor, ale většina nevolníků uprchla. Královna Betuana se svými Atany zahнала zpanikařené dělníky od jejich mola a rytíři a Peloici se roztoupili, aby jim umožnili uprchnout do lesa.

Sparhawk si stoupl ve tmenech a pohlédl k severu. Rytíři ze Sorgiho lodí zaháněli svedené nevolníky na vzdálenější straně mola zpátky mezi stromy.

Bitva jako taková skončila.

Královna Atanská na břeh vystoupila s výrazem nespokojenosti na své zlatavé tváři. "Jako boj to za moc nestálo, Sparhawk-rytíři," obvinila ho.

"Lituju, Vaše Veličenstvo," omlouval se Sparhawk. "S tím, co jsem měl po ruce, jsem udělal, co se dalo. Příště se pokusím zlepšit."

Náhle se na něj zabubila. "Jenom tě škádlím, Sparhawk-rytíři. Dobrý plán zmenšuje nutnost bojovat a ty plánuješ dobře."

"Vaše Veličenstvo je velice laskavé."

"Jak dlouho potrvá tomu cammorskému námořníkovi dostat zbytek našeho vojska na tuto stranu zdi?"

"Hádám, že po zbytek dneška a většinu zítřka."

"Můžeme si dovolit tak dlouho čekat? Měli bychom se dostat do Tzady dřív, než se trollové-šelmy vydají na pochod."

"Promluvím si s Aphrael a Bhelliomem, Vaše Veličenstvo," řekl Sparhawk. "Poví nám, co trollové dělají - a kdyby bylo nutné, zdrží je."

Přijel k nim Khalad. "Po Elronovi nemůžeme najít ani stopu, Sparhawk," oznamoval. "Chytli jsme pár těch nevolníků a oni nám řekli, že tady nebyl."

"Tak kdo tomu velel?"

"Zdá se, že ten zdatný chlapík, co ho Berit uspal sekerou, vydával rozkazy."

"Probudte ho a podívejte se, co z něj dokážete vydolovat. Ale moc na něj netlačte. Jestli se rozhodne, že bude umíněný, počkáme, dokud se sem nedostane Xanetie. Dokáže zjistit všechno, co ví, aniž by mu ublížila."

"Ano, můj pane." Khalad obrátil koně a odjel se podívat po Beritovi.

"Na válečníka máš laskavou povahu, Sparhawk-rytíři," poznamenala Betuana.

"Tihle nevolníci vlastně ani našimi nepřáteli nejsou, Betuano-královno. Ukážu ti druhou stranu své povahy, až dostaneme Zalastu."

"Jmenuje se Torbik," oznamoval Khalad, když se k nim připojil ve velkém stanu, který vztyčili pro dámy. "Byl jedním ze Sabreho prvních následovníků. Myslím, že je nevolníkem ze statku barona Kotyka. On by to nepřiznal, ale jsem si naprosto jistý, že ví, že Elron je Sabre."

"Ví taky, proč Elron poslal jeho, než aby sem přišel sám?" zeptal se Tynian.

"Nemá ponětí - nebo to aspoň tvrdí," odpověděl Khalad. "Anarae Xanetie se mu může podívat do hlavy a zjistit to."

Odmíchl se. "Omluvte mě, Anarae," obrátil se k Delphaeance. "My všichni tápeme po způsobu, jak popsat, co děláte, když nasloucháte myšlenkám jiných. Asi bychom byli mnohem méně urážliví, kdybyste nám řekla to správné slovo."

Xanetie, která přijela se Sefrení, Talenem a Pišťalkou na Sorgiho lodi s prvním kontingentem převáženým kolem útesu, se usmála. "Zajímalo mne, kdo první z vás se zeptá," pravila. "Já mním, že vědět jsem měla, že ty to budeš, mladý pane, protože tvá jest nejpraktičtější mysl z celé společnosti této. My Delphaeané o daru tomto prostém se zmiňujeme jako o 'sdílení'. My sdílíme myšlenky ostatních, my jich nevysáváme, ani je nevybíráme jako zápasící mřenky z temných hlubin vědomí."

"Dotklo by se vás, páni rytíři, kdybych poukázal na to, že je jednodušší se zeptat než tápat ve čtyřech jazycích po správném slovu?" zeptal se Khalad zcela nevinně.

"Ano," prohlásil Vanion, "vlastně by se nás to dotklo."

"Tak to nepoukážu, můj pane." Khaladovi se to dokonce podařilo říci s nehybnou tváří. "Na každý pád tu Torbik byl hlavně proto, aby zabránil astelským nevolníkům příliš mluvit s Ayachinovými válečníky. V takové situaci zjevně mohou snadno vypuknout zmatky. Elron nechtěl, aby si ty dvě skupiny začaly vyměňovat poznámky."

"Má vůbec ponětí, kde je Elron teď?" chtěl vědět Kalten.

"On ani neví, kde je zrovna teď" on sám. Elron se prostě párkrát neurčitě zmínil o východním Astelu a nechal to být.

Torbik tu ani nevelel - stejně jako Ayachin. Byl tu s nimi nějaký Styrik a on byl tím, kdo vydával všechny rozkazy.

Pravděpodobně byl mezi prvními, kteří uprchli do lesů, když jsme se vylodili."

"Mohl by to být Djarian?" zeptal se Bevier Sefrenie. "Zalastův nekromancer? Někdo Ayachina z devátého století vytrhl."

"To mohl," odpověděla Sefrenie pochybovačně. "Ale spíš to byl jeden z Djarianových žáků. Složitě je jenom úvodní kouzlo. Jak jsou jednou lidé z minulosti úspěšně vyvoláni, zpátky je dokáže přivést úplně jednoduché kouzlo. Jsem si jistá, že na jih od zdi byl Styrik, který povolal Inceta i jeho muže. Zalasta s Ogerajinem mají k ruce celé zástupy odpadlíků."

"Můžu vejít?" požádal kapitán Sorgi těsně před stanem.

"Zajisté, kapitáne," odpověděl Vanion.

Námořník se stříbřitými vlasy vešel dovnitř. "Zbytek vašich lidí budeme mít na břehu na týhle straně útesu zítra v poledne, pánové," oznamoval. "Asi budete chtít, abychom tu na vás počkali, co?"

"Ano," odvětil Sparhawk. "Jestli půjde všechno dobře, tak až skončíme v Tzadě, budeme vás potřebovat, abychom se dostali zpátky kolem útesu."

"Vydrží ta teplá voda? Radši bych tu nezamrzl."

"Dohlédneme na to, kapitáne," sliboval Sparhawk.

Sorgi potřásl hlavou. "Jste zvláštní člověk, mistře Cluffe. Dokážete věci, který žádný člověk, co jsem kdy potkal, nedokáže." Najednou se usmál. "Ale zvláštní nebo ne, od chvíle, co jste začal utíkat od té šeredné dědičky, umožnil jste mi velký výdělek." Podíval se po ostatních. "Ale já tu jenom ruším. Myslíte, že bych si s váma mohl promluvit soukromě, mistře Cluffe?"

"Ovšem." Sparhawk se zvedl a následoval námořníka ven.

"Půjdu rovnou k věci," prohlásil Sorgi. "Máte nějaký další plány s těma prámama - totiž, až se na nich vrátíte kolem toho útesu?"

"Ne, myslím, že ne."

"Bylo by teda v pořádku, kdybych na břehu jižně od útesu nechal posádku, zatímco zavezu vás a vaše přátele zpátky do Matherionu?"

"Nemám námitek, kapitáne, ale proč?"

"Ty prámy jsou vyrobený z velice dobrých klád, mistře Cluffe. Až je vaše vojsko použije, aby se dostalo kolem útesu, prostě tam zůstanou ležet. Byla by hanba je nechat jen tak. Napadlo mě, že bych tu nechal posádku, aby je svázala do takového jako voru. Až vás vyložím v Matherionu, vrátím se sem a odvečtem je na trh s dřívím v Etalonu - nebo možná zpátky do samotného Matherionu. Měl bych za ně dostat slušnou sumu."

Sparhawk se rozesmál. "Starý dobrý Sorgi," řekl a přátelsky kapitána objal kolem ramen. "Nikdy nepřehlédnete možnost vydělat, že? Ty klády si vezmete s mým požehnáním."

"Jste velkorysý muž, mistře Cluffe."

"Jste můj přítel, kapitáne Sorgi, a já pro přátele rád něco udělám."

"Vy jste taky můj přítel, mistře Cluffe. Až budete příště potřebovat loď, přijďte a vyhledejte mě. Vezmu vás kamkoliv, kam budete chtít." Sorgi se odmlčel a náhle se zatvářil opatrně. "Jen za poloviční cenu."

Vesnice Tzada byla opuštěna už před několika lety a zuřící trollové většinu budov strhli. Tzada ležela na okraji rozlehlého, bažinatého palouku a na jihu se tyčil Bhelliomův val. Slunce právě vycházelo na jihovýchodě a na travnatém palouku ležela silná vrstva jinovatky, která se třpytila v šikmých slunečních paprscích.

"Jak velká je ta louka, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Vanion Betuany.

"Dvě league na šířku a šest nebo osm na délku. Bude to dobré bojiště."

"Tak nějak jsme doufali, že se tomu vyhneme, Vaše Veličenstvo," připomněl jí Vanion.

Engessa svým zvědům nařídil, aby přesně zjistili, kde se nacházejí trollové. "Viděli jsme je z vršku valu," řekl jim Vanion.

"Posledních několik týdnů se každý den shromažďovali uprostřed louky. Byli ale příliš daleko, než abychom rozeznali, co přesně tu dělají. Hlídky by měly zjistit, kde jsou."

"Jaký je plán, příteli Sparhawk?" chtěl vědět Kring a uchopil jílec své šavle. "Nakráčíme k nim a pak na ně v poslední minutě vypustíme jejich bohy?"

"Chci si nejdřív promluvit s trollími bohy," ozvala se Aphrael. "Chceme si být naprosto jistí, že chápou všechny podmínky svého propuštění."

Vanion si třel líc. "Myslím, že chceme, aby trollové zaútočili na nás, místo naopak, ne, Sparhawk?"

"Rozhodně, ale nějaká lest by je měla vytáhnout ven." Sparhawk se na chvíli zamyslel. "Proč nevyjedeme asi tak o míli dál na louku, aby nás spatřili. Pak se roztáhneme do standartní formace - rytíři uprostřed, Atani po obou stranách a Pelloici na křídlech. Cyrgon má vojenskou mysl a tahle formace je starší než země. Bude si myslet, že se připravujeme k útoku. Cyrgai jsou agresivní lidé a oni by chtěli zaútočit první. Cyrgon teď sice velí trollům a ne svým vlastním lidem, ale myslím, že se na něj můžeme spolehnout a že udělá, co je zvykem."

"To by teda měl." Ulath pokrčil rameny. "Trollové zaútočí, jakmile nás uvidí, bez ohledu na to, co bude Cyrgon chtít, aby udělali. Myšlenka bránit se je ani nenapadne. Dívají se na nás jako na potravu a ten, kdo sedí na jednom místě a čeká, že k němu večere přijde sama, chodívá obvykle spát hladový."

"Pořád lepší," pochvaloval si Vanion. "Uděláme naši formaci a necháme je přijít až na pár set yardů. Pak vypustíme trollí bohy. Oni si své trolly vyžádají a Cyrgon zůstane stát uprostřed louky sám."

"Možná ne úplně," dodala Sefrenie. "Mohl bys ním být Zalasta. Já v to tedy rozhodně doufám."

"Divoško," řekl jí Vanion laskavě.

"Necháme armádu tady a zajedeme za tu vesnici," navrhl Sparhawk. "Chceme si promluvit s trollími bohy a já bych to radši nedělal na otevřeném prostranství." Obrátil Farana a vedl ostatní kolem pobožené vesnice k menší loučce několik set yardů na východ.

Sparhawk schválně nezavřel skříňku poté, co je Bhelliom dopravil do Tzady. Tentokrát chtěl, aby jeho nepřátelé věděli, kde je. "Modrá růže," pravil zdvořile, "dokážeš chybu nějakou v plánu našem najít?"

"Zdá se mi rozumný, Anakho," odpověděl kámen Vanionovými ústy. "Leč moudré býtí by mohlo trollí bohy uvědomit, že Cyrgon do pradávna sáhnouti může pro posily, jakmile si jednou uvědomí, že trollové již více oklamání nejsou přijatým jeho přestrojením."

"Tys moudrý, příteli můj," uznal Sparhawk "O tom bychom je zpravití měli." Sparhawk se podíval na Aphrael. "Ne abys zas něco vybojovávala," řekl jí. "Pokusme se s našimi spojenci vyjít - přinejmenším než skončí bitva."

"Důvěřuj mi," pravila Aphrael.

"Mám nějakou jinou možnost?"

"Ne, vlastně ne. Přiveď sem trollí bohy. Dejme se do práce. Den nepotrvá věčně, víš."

Sparhawk si pro sebe cosi zavrčel.

"Tohle jsem pořádně neslyšela," podotkla Aphrael.

"Tos ani neměla." Sparhawk pozvedl zářící drahokam. "Prosím, předveď je teď, příteli," požádal ho. "Dětská bohyně začíná být netrpělivá."

"Toho jsem si i já povšiml, Anakho."

A pak tam byli obrovití trollí bohové, modře zářící, vysokánští a obludní.

"Nadešel čas," pronesl Sparhawk v trollštině. "Toto je místo, kde má Cyrgon vaše děti. Spojme se tedy, abychom Cyrgonovi uškodili."

"Ano!" zajásal Ghworg.

"Připomínám vám naši dohodu," řekla Aphrael. "Dali jste záruky. Já vás přiměju, abyste splnili své sliby."

"My je dodržíme, Aphrael." Ghworgův hlas byl mrzutý.

"Takže si je zopakujeme," prohlásila Aphrael hbitě. "Sliby učiněné ve spěchu občas bývávají zapomenuty. Vaše děti už nebudou jíst moje. Souhlasíte?"

Ghnomb zavzlykal na souhlas.

"Khwaj zadrží svůj oheň a Schlee svůj led. Souhlasíte? Ghworg zakáže svým dětem zabít moje a Zoka každé trollci nedovolí mít víc než dvě mláďata. Souhlasíte?"

"Souhlasíme. Souhlasíme," odsekl Ghworg netrpělivě. "Osvobodte nás."

"Za chvíličku. Souhlasíte taky, že se vaše děti stanou smrtelnými? Že budou stárnout a umírat jako moje?"

Trollí bohové zuřivě zavýli. Ve svých mdlých mozcích zjevně doufali, že Aphrael na tento slib zapomněla.

"Souhlasíte?" přitlačila Aphrael s nepřiliš skrytou výhrůžkou v hlase.

"Souhlasíme," prohlásil Schlee váhavě.

"Vypuť je, Sparhawku."

"Za chvíličku." Pak se obrátil přímo na trollí bohy. "Je naší snahou způsobit Cyrgonovi škodu," oznámil jim. "Nechte ho, ať to vypadá, že má vítězství v tlamě, než mu ho vyrveme ze chřtánu. Tak bude trpět ještě víc."

"Mluví to dobře," poznamenal k ostatním Schlee.

"Vyslechněme jeho slova. Zjistíme, jak Cyrgonovi ublížit co nejvíc."

Sparhawk jim v rychlosti načrtl jejich bitevní plán. "Tak," zakončil, "až budou vaše děti deset kroků od Aphraeliných a Cyrgon bude jásat, můžete se objevit a vyrvat své ukradené děti z jeho moci. V bolesti a agónii by mohl přivést své děti ze stinné minulosti, aby se s námi utkaly. Já se obrátím na dětskou bohyni a požádám ji, aby pro jednou povolila a nechala vaše děti hodovat na Cyrgonových, a Cyrgon sám pocítí jejich zuby, jak rvou a trhají maso z jeho dětí."

"Tvá slova jsou dobrá, Anakho," souhlasil Schlee. "Já myslím, že bys skoro stál za to patřit mezi trolly."

"Děkuji ti, že si to myslíš," opáčil Sparhawk trochu pochybovačně.

Armáda postupovala vyrovnaným krokem. Církevní rytíři, jejichž zbroj se třpytila v šikmých paprscích právě vycházejícího slunce a praporce na kopích se třepaly, jeli vpřed, kopyta jejich napůl vycvičených válečných koní drtila luční trávu sahající jim po kolena. Opěšalí Atanové jim klusali po boku a Tikumovi Peloici, pravděpodobně nejlepší lehká jízda na světě, se seřadila na křídlech. I přes Vanionovy divoké protesty jely Sefrenie a Xanetie s rytíři. Pišťalka, z jakéhosi nejasného důvodu, jela tentokrát s Talenem.

Klesali po jinovatku pokrytém palouku asi dvě míle, když Vanion zvedl ruku na znamení zastavit. Ulatl dlouze, pronikavě zadul na svůj roh z lidožravého obra, aby signál předal dál.

Připojili se k nim Engessa, Betuana a Kring. "Máme další podrobnosti," oznamovala Betuana. "Někteří z našich zvěďů se ukryli ve vysoké trávě, aby pozorovali trolly. Lidi-zvířata povzbuzuje Cyrgon a je s ním i několik Styriků. Moji lidé neznají jazyk těch oblud, takže nerozuměli, co Cyrgon říká."

"Není těžké to uhodnout," pokrčil rameny Tynian. "Máme tu docela slušné vojsko a jsme seřazeni do tradiční bojové formace. Jsem si jistý, že si Cyrgon myslí, že máme v plánu na trolly zaútočit. Připravuje je k bitvě."

"Poznali vaši zvěďové někoho ze Styriků, Betuano?" zeptala se Sefrenie s krutým výrazem.

Atanská královna zavrtěla hlavou. "Tak blízko se nedostali," odpověděla.

"Zalasta je tady, Sefrenie," ozvala se Xanetie. "Cítím přítomnost jeho mysli."

"Dokážete zaslechnout jeho myšlenky, Anarae?" zeptal se jí Bevier.

"Ne jasně, pane rytíři. Ještě není dosti blízko."

Vanion se zamračil. "Přál bych si, abychom dostali nějaké ujištění, že ta naše past funguje," přemítal. "Tohle by se mohlo ošklivě zvrtnout, jestli má Zalasta trochu ponětí o tom, co máme v plánu. Dokázali by vaši zvěďové odhadnout, kolik trollů tam je, Vaše Veličenstvo?"

"Asi patnáct set, Vanione-Preceptore," odvětila Betuana.

"To je skoro celé stádo," poznamenal Ulatl. "Trollů vlastně nijak moc není." Ulatl se kysele ušklíbl. "Ani nemusí."

Jeden troll je zástup i jen sám o sobě."

"Pokud bychom plánovali bitvu, měli bychom dost mužů?" zeptal se ho Tynian.

Ulatl nejistě zakýval rukou. "Bylo by to zaútočit a stáhnout se," odpověděl. "Je nás jenom dvanáct tisíc. Zaútočit na patnáct set trollů s tak málo muži by byl zoufalý čin."

"Takže je naše lest uvěřitelná," prohlásil Vanion. "Cyrgon ani Zalasta nebudou mít jediný důvod tušit nějakou past."

Čekali. Koně rytířů začali být nepokojní a jak odtíkávaly minuty, někteří začali být těžko zvladatelní.

Pak přes zamrzlou louku příběhla jedna Atana. "Vyzazili, Betuano - královno!" křičela už ze vzdálenosti sta yardů.

"Takže to funguje," řekl Talen vesele.

"Uvidíme," podotkl opatrně Khalad. "Ještě bychom neměli vyrážet do ulic tancovat."

Atana přešla zbytek louky a připojila se k nim. "Pověz nám, cos viděla," nařídila Betuana.

"Lidé-zvířata se k nám blíží, Betuano-královno," odpověděla žena. "Jdou po jednom, někteří hodně vpředu a jiní se loudají vzadu."

"Trollové by nepochopili představu bojovat jako jednotka," vysvětloval Ulatl.

"Kdo jim velí?" chtěla vědět Betuana.

"Něco velice velikého a ošklivého, Betuano-královno," oznamoval zvěd. "Lidé-zvířata kolem toho jsou vyšší než kterýkoliv Atan a oni jsou zřídka vyšší než jemu do pasu. Jsou s tím taky Styrici - osm, podle mě."

"Má některý z nich stříbrné vlasy a vousy?" zeptala se Sefrenie dychtivě.

"Jsou tam dva takoví. Jeden je hubený a jeden je tlustý. Ten hubený je blízko té ošklivé věci."

"To je Zalasta," prohlásila Sefrenie mrazivě.

"Chci teď od tebe slib, Sefrenie," řekl Vanion pevně.

"Chtit můžeš, co je libo, Vanione," odsekla ostře Sefrenie a hrozivým způsobem ohnula prsty.

"Měl jsi pravdu, Sparhawku-rytíři," ozval se Engessa se slabým úsměvem. "Když jsme minulého léta dorazili do Sarsosu, říkal jsi, že Sefrenie je dvě stě stop vysoká. Ona opravdu vypadá, že je větší, když ji člověk lépe pozná, že?"

Myslím, že bych si právě teď místo se Zalastou za nic na světě nevyměnil."

"Ne," souhlasil Sparhawk. "To by nebyl nejlepší nápad."

"Budeš aspoň souhlasit s tím, že trochu popřemýšlíš, než se začneš se Zalastou prát?" prosil Vanion. "Kvůli mně. Když jsi v nebezpečí, zastavuje se mi srdce."

Sefrenie se na něj usmála. "To je milé, Vanione, ale já teď nejsem ten, kdo je v nebezpečí."

Pak to uslyšeli. Byl to tupý, rytmický dupot stovek nohou dopadajících na zem v rytmickém souzvuku a tento dupot byl doprovázen hlubokým, zvířecím vrčením. Pak náhle dupání a vrčení přestalo a zvedlo se pronikavé, naříkavé skučení rozechvívající a prorážející mrazivý vzduch.

"Kringu!" štěkl Uloth. "Koukneme se!" A oba odcválali přes zamrzlou louku.

"Co je to?" zeptal se Vanion.

"Velice špatné zprávy," odpověděl Kalten napjatě. "Už jsme ten zvuk slyšeli dřív. Když jsme byli na cestě do Zemochu, narazili jsme na jakési tvory, kterým Sefrenie říkala lid úsvitu. Ve srovnání s nimi vypadají trollové jako ochočená štěňata."

"A trollí bohové nad nimi nemají žádnou moc," dodala Sefrenie. "Možná bychom se měli stáhnout."

"Nikdy!" Betuana skoro zařvala. "Já už utíkat nebudu - před ničím! Už jsem se ponižovala dost často! Já a mí Atani tu zemřeme, když to bude nutné!"

Uloth s Kringem přijeli zpátky a tvářili se zmateně. "Jsou to jenom obyčejní trollové!" křikl Uloth. "Ale dupou, vrčí a naříkají stejně jako lidé úsvitu!"

Píšťalka se najednou rozesmála.

"Co je tak legračního?" chtěl vědět Talen.

"Cyrgon," opáčila vesele. "Věděla jsem, že je hloupý, ale nemyslela jsem si, že je tak hloupý. Nepozná rozdíl mezi trolly a lidem úsvitu. Nutí trolly se chovat tak, jak to dělali jejich předkové, a to u trollů nebude fungovat. Jenom je mate."

Vyrazíme a střetneme se s nimi, Sparhawk. Chci vidět, jak se Cyrgonovi zbotí obličej a spadne mu z hlavy." Pak vtiskla své trávou potřísněné nožky do slabin Talenova koně nutíc tak ostatní, aby ji následovali.

Přejeli nízký kopec a zastavili. Trollové vysokou trávou postupovali v řadě široké skoro míli, šoupali nohama, podupávali a sborově vrčeli. Ohromný tvar, který docela připomínal Ghworga, boha zabíjení, se kolébal uprostřed zvířecí tlačence a tloukl do zmrzlé země obrovskou železem okovanou palicí.

Nestvůrný přízrak byl těsně obklopen skupinou bíle oděných Styriků. Sparhawk po Cyrgonově pravici zcela jasně viděl Zalastu.

"Cyrgone!" zvolala Aphrael. Její hlas byl ořesně hlasitý. Pak chvíli hovořila jazykem, který v sobě obsahoval jen stopy styričtiny a po krajích byl zastíněn kousičky elénštiny, tamulštiny a púltuctem dalších jazyků.

"Co je to za jazyk?" chtěla vědět Betuana.

"To je jazyk bohů," odpověděl Vanion a jazyk měl trošičku zdřevnělý, což bylo obvyklé, když hovořil Bhelliom.

"Dětská bohyně se Cyrgonovi posmívá." Zdálo se, že Vanion sebou trochu cukl. "Tys možná nemoudře bohyni svoji Elénům přepsprášila, Sefrenie," poznamenal Bhelliom. "Její schopnost proklínati a urážeti se mi na někoho tak mladého zdá poněkud nepřiměřená."

"Aphrael není zas tak mladá, Modrá růže," odpověděla Sefrenie.

Vanionovy rty zvlínil slabý úsměv. "Snad pro tebe nikoli. Nicméně perspektiva vše zabarvuje. Pro mne tvá zdánlivě prastará bohyně o málo více než dítě jest."

"No tak," zamumlala Aphrael. Pak pokračovala v posmívání se nyní už rozzuřenému Cyrgonovi.

"Už Zalastovy myšlenky slyšíš, Anarae?" zeptal se Kalten.

"Zřetelně, pane rytíři," ujistila ho Xanetie.

"Má nějaké tušení o tom, co hodláme provést?"

"Nikoli. On věří, že vítězství jejich na dosah jesti."

Aphrael se zarazila uprostřed nadávky. "Tak ho z toho hned teď vyvedeme," prohlásila. "Vypusť trollí bohy, Sparhawk."

"Jak si přeješ. Modrá růže," řekl Sparhawk zdvořile, "své nechtěné nájemníky teď vyhosti."

"S potěšením, Anakho," souhlasil Bhelliom s obrovskou úlevou. Trollí bohové tentokrát azurovou září obklopeni nebyli. Zjeví se najednou a byli vidět v nesnesitelně ostrých podrobnostech. Sparhawk potlačil vlnu nechuti.

"Jdi ke svým dětem, Ghworgu!" nařídila Aphrael po trollím. "Je to tvoje podoba, kterou Cyrgon uloupil, a je to tvoje právo mu za to ublížit."

Ghworg souhlasně zařval a vyrazil dolů s kopce s ostatními trollími bohy těsně za sebou.

Falešný Ghworg zíral s otevřenými ústy nahoru na kopec na strašlivého pravého boha řítícího se na něj. A pak zaječel v náhlých mukách.

"To je Cyrgon, že?" křikl Kalten.

"To se stává i bohům?" zeptal se Talen Píšťalky. "Bolí vás to stejně jako lidi, když je vaše kouzlo zlomeno?"

"Ještě víc," Aphrael skoro předla. "Právě teď má Cyrgon mozek v jednom ohni."

Trollové také zírali na své náhle se zjevivší bohy. Jeden mohutný troll stojící nedaleko svíjejícího se boha Cyrgai se nepřítomně natáhl, popadl vřiskajícího Styrika a utrl mu hlavu. Pak hlavu odhodil a začal pojídat kroutící se tělo.

Trollí bohové cosi zařvali a trollové padli na tváře.

Cyrgon se svíjel, ječel a sedm zbývajících Styriků se zhroutilo, jako by je někdo podřal. Falešný tvar Ghworga se roztřásl do nicoty a Cyrgon sám se objevil jako beztvará skvrna jasného světla.

Aphrael se ušklíbala. "To je Cyrgon pro vás," poznamenala, "prohlašuje, že je příliš hrdý, než aby přijal lidský tvar."

Osobně si myslím, že je prostě jenom tak neobratný. Kdyby se pokusil, nejspíš by si nasadil hlavu obráceně nebo obě

paže na jednu stranu." Vykřikla několik dalších vítězoslavných urážek.

"Aphrael!" Sefreniin hlas zněl opravdu šokovaně.

"Tyhle jsem si schovávala," omlouvala se dětská bohyně. "Vlastně jsi mě ani neměla slyšet, jak je říkám."

Cyrgonův oheň nyní divoce kolísal, tu vzplanul, tu potemněl, jak jeho utrpení nabývalo a pak mizelo.

"Co teď cítí Zalasta?" optala se Sefrenie Xanetie dychtivě.

"Bolest jeho za schopnost moji ji popsati sahá," odpověděla Anarae.

"Drahá, drahá sestřičko!" jásala Sefrenie. "Učinila jsi mě šťastnější, než si vůbec dokážeš představit!"

"Dokážeš ji ještě někdy znovu zkrotit?" zeptal se Vaniona Sparhawk.

"Mohlo by to chvíli trvat." Vanionův tón byl usouzený.

Kroutící se napůl zformovaný tvar plamenného Cyrgona se pozvedl a mávl obrovskou planoucí rukou, a zhruba půl míle za trolly se náhle ohromně zjískřilo.

"Přivolává své Cyrgai!" zvolal Khalad. "Radši bychom měli něco podniknout."

"Ghvorgu! Schlee!" zařval Vanion Bhelliomovým mocným hlasem. "Cyrgon své děti povolal! Nyní vaše děti mohou hodovat!"

Trollí bohové se nadmuli ještě více a na své ležící věřící vyštěkli ostré příkazy. Trollové se vyhrabali na nohy, obrátili se a hladově se zalívali na postupující Cyrgany přivolané z minulých věků. Pak s mohutným řevem vyrazili na hostinu, kterou jim Cyrgon tak velkomyslně zajistil.

Ehlana byla unavená. Byl to jeden z oněch dlouhých, vyčerpávajících dní, kdy je třeba udělat tolik věcí, že než člověk jednu dodělá, objeví se další. Stáhla se s Mirtai, Alean a Melidere, aby se připravila na lůžko. Danae se vlekla za nimi, táhla Rolla za zadní nohu a zívala.

"Dnes večer měl císař divnou náladu," podotkla Melidere a zavřela za nimi dveře.

"Teď právě má Sarabian nervy dost napjaté," řekla Ehlana a usadila se ke svému taburetu. "Budoucnost celého jeho císařství závisí na tom, jak si Sparhawk a ostatní na severu vedou, a neexistuje způsob, jak by mohl sledovat, co se tam děje."

Danae si znovu zívla a stočila se v křesle.

"Kde máš kočku?" zeptala se jí Ehlana.

"Je někde tady," odpověděla Danae ospale.

"Zkontroluj mou postel, Mirtai," nařídila Ehlana. "Nemám ráda chlupatá malá překvapení uprostřed noci."

Mirtai poplácala královské lože s nebesy a pak se svezla na kolena, aby se podívala pod nábytek. "Není po ní ani stopy, Ehlano."

"Radši bys ji měla najít, Danae," řekla královna.

"Jsem ospalá, matko," namítala Danae.

"Čím dřív najdeš svou kočku, tím dřív můžeš jít do postele. Tentokrát ji chyt' dřív, než se dostane z hradu. Běž s ní, Mirtai. Až vy dvě najdete tu kočku, ulož Danae do postele a podívej se, jestli nenajdeš Stragena nebo Caaladora. Jeden z nich by mi měl přinést zprávu o tom, co se dnes v noci děje na cynesganském velvyslanectví, a já bych to měla ráda z krku, než půjdu spát. Nechci, aby mi uprostřed noci tloukli na dveře."

Mirtai přikývla. "Pojď, Danae," řekla.

Princezna si vzdychla. Slezla z křesla, políbila matku a následovala zlatavou obryni z komnaty.

Alean začala královně kartáčovat vlasy. Ehlana milovala, když ji někdo česal. Bylo v tom určité ospalé, smyslné potěšení, které ji ohromně uvolňovalo. Na své vlasy byla pyšná. Byly husté, těžké, lesklé a plavé. Jejich světlá barva byla pro tmavovlasé Tamulce značně ohromující a Ehlana věděla, že kdykoliv vstoupí do místnosti, všichni na ní mohou oči nechat.

Tři dámy si vykládaly ospalé důvěrnosti dam připravujících se na lůžko.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře.

"Och ne," prohlásila Ehlana. "Podívej se, kdo to je, Melidere."

"Ano, Vaše Veličenstvo." Baronka vstala a přešla ložnicí ke dveřím. Otevřela je a chvíli hovořila s lidmi venku. "Jsou to čtyři Peloici, Vaše Veličenstvo," oznamovala. "Říkají, že mají zprávu ze severu."

"Přiveď je sem, Melidere." Ehlana se obrátila ke dveřím.

Muž, který prošel dveřmi měl na sobě typický peloijský oděv, obtažený, většinou z kůže a u boku šavli. Hlavu měl oholenou jako většina peloijských mužů, ale obličej tohoto muže byl lehce opálený, zatímco jeho lebka byla bledá jako rybí břicho. Něco nebylo v pořádku.

Muž za tím prvním měl pečlivě zastřížený černý vous. Ve tváři byl velmi bledý a ta tvář byla Ehlaně jaksi povědomá.

Poslední dva na sobě také měli peloijský kroj a vyholené lebky, ale rozhodně to nebyli Peloici. První muž byl Elron, mladý astelský básník, a druhý, s váčky pod očima a přio opilý, byl Krager. "Á," pravil hlasem ochraptělým od pití, "rád vás zase vidím, Vaše Veličenstvo."

"Jak jste se sem dostali, Krátère?" chtěla vědět Ehlana.

"Nic nebylo snazšího, Ehlano," olízl se Krager. "Měla by sis tu držet pár těch Sparhawkových rytířů na hlídce. Rytíři Církve jsou všímavější než tamulští vojáci. Oblíklí jsme se jako Peloici, vyholili si hlavy a nikdo se na nás nepodíval podruhé. Tady Elron si zakryl obličej pláštěm, když baronka otevírala dveře - jen bezpečnostní opatření - ale jinak to bylo skoro až moc jednoduchý. S Elronem ses už setkala, že jo?"

"Matně si na něj vzpomínám, ty taky, Melidere?"

"No, ano, myslím, že ano, Vaše Veličenstvo," odpověděla plavovláska. "Není to ten literárně neschopný mladík, s nímž jsme se setkali tenkrát v Astelu?"

Elronova tvář nad tou urážkou zbělela.

"Já nejsem odborník na poezii, dámy," pokrčil rameny Kráter. "Elron říká, že je básník, takže ho беру za slovo. Mohu představit barona Paroka?" Ukázal na prvního z mužů, který vstoupil do komnaty.

Parok se vybraně uklonil. Tvář mu křížovaly popraskané purpurové cévky těžkého pijana, pod očima měl váčky a vypadal zpustle.

Ehlana si ho nevšímalá. "Odsud živý nevyvázneš, Kragere. Ale to víš, že?"

"Vždycky vyvážnu živý, Ehlano." Opět se olízl. "Moje přípravy jsou vždycky velice důkladné. Teď bych rád, abyste se seznámily s naším vůdcem. Toto je Scarpa." Kývl na muže s brádkou. "Jsem si jistý, že jste o něm už slyšeli, a on úplně umíral touhou se s vámi seznámit."

"Mně až tak mrtvý nepřipadá - zatím," poznamenala Ehlana. "Proč nezavoláš strážce aby to vyléčily, Melidere?"

Scarpa baronku zastavil. "Tyhle bravurní kousky nejsou na místě," řekl Ehlane chladným hlasem plným opovržení.

"Chováš se moc nadutě. Zdá se, že ti všechno to poklekání a Vaše Veličenstvovávání vlezlo do hlavy a tys zapoměla, že jsi jenom ženská."

"Nemyslím, že potřebuji přednášku o správném chování od nemanželského syna nějaké kurvy!" odsekla Ehlana.

Scarpovým obličejem se mihl záchvěv podráždění. "Marníme čas," řekl. Měl hluboký a sytý hlas, hlas herce, a jeho chování i gesta byly nastudovány. Očividně strávil hodně času veřejnosti na očích. "Před svítáním musíme urazit mnoho leguí."

"Já nikam nejdu," prohlásila Ehlana.

"Půjdeš tam, kam ti řeknu," ujistil ji Scarpa, "a já tě cestou naučím, kde je tvoje místo."

"Co doufáte, že tímto získáte?" chtěla vědět Melidere.

"Císařství a vítězství." Scarpa pokrčil rameny. "Bereme si královnu Elenie jako rukojmí. Její manžel je tak pitomý, že zapomíná, že svět je plný žen - a jedna je jako druhá. Tak hloupě k ní lne, že dá cokoliv, aby ji dostal bezpečně zpátky."

"Nejsi snad takový idiot, abys doopravdy věřil, že mě můj manžel vymění za Bhelliom?" zeptala se Ehlana opovržlivě.

"Sparhawk je Anakha, ty hlupáku, a má Bhelliom v hrsti. To z něj dělá boha. Zabil Azashe, zabije Cyrgona a určitě zabije i tebe. Modli se, aby to udělal rychle, Scarpo. Je v jeho moci, aby tě nechal umírat nejméně milión let, když se k tomu rozhodne."

"Já se nemodlím, ženská. Jenom slaboši důvěřují bohům."

"Myslím, že podceňuješ Sparhawkovu oddanost k sobě, Ehlano," ozval se Krager. "Dá cokoliv, aby tě dostal v pořádku zpátky."

"Nebude muset," odsekla Ehlana. "Já si to s vámi čtyřmi vyřídím sama. Opravdu si myslíte, že se odsud dokážete dostat, když na jedno moje slovo příběhne půlka posádky?"

"Ale ty to slovo neřekneš," usklíbl se Scarpa. "Jsi kapku moc nafoukaná, ženská. Myslím, že potřebuješ plně poznat, v jakém jsi postavení." Obrátil se a ukázal na baronku Melidere. "Zabij tuhle," nařídil Elronovi.

"Ale -" Literární pozér s křídově bílým obličejem začal protestovat.

"Zabij ji!" štěkl Scarpa. "Jestli ne, já zabiju tebe!"

Třesoucí se Elron tasil svůj rapír a vykročil k vzdorné baronce.

"To není štipovací jehla, ty mouro," řekla mu Melidere. "Dokonce to ani neumíš správně držet. Drž se řeznického jazyka, Elrone. Zatím na to nemáš schopnosti - nebo žaludek - abys páral lidi, i když ta tvoje takzvaná poezie je natolik špatná, že si při ní lidé přejí umřít."

"Jak se odvažuješ?" Elron skoro vriskal a ve tváři znachověl.

"Jak jde tvoje Óda na modrou, Elrone?" dobírala si ho Melidere. "Mohl bys nadělat jmění, kdybys to prodával jako dávidlo, víš? Měla jsem pocit, že budu zvracet, ještě než jsi skončil s přednášením první sloky."

Elron, nepříčetný vzteky, zavyl a učinil neobratný výpad rapírem.

Ehlana pozorovala Stragena cvičícího Sarabiana dost často, aby poznala, že výpad minul cíl. Nebojácná baronka ostří chladně odrazila rukou, kterou pozvedla jakoby v marném obranném gestu, a Elronovo ostří jí hladce projelo ramenem. Melidere zalapala po dechu a uchopila ostří, aby zakryla místo rány. Pak se naklonila dozadu, aby se osvobodila, rozdrásala si ránu a postříkala si krví celý živůtek nočního úboru. Pak upadla.

"Ty vrah!" zaječela Ehlana a spěchala ke zhroucené přítelkyni. Vrhla se na Melederino nehybné tělo a plakala a křičela zjevnou bolestí. "Jsi v pořádku?" zamumlala tiše mezi vzlyky.

"Je to jenom škrábnutí," zalhala Melidere taky šeptem.

"Vyříd' Sparhawkovi, že jsem v pořádku," nařizovala královna, stáhla si prsten a skryla ho Melidere v živůtku, "a zakazuju mu vzdát se Bhelliomu, bez ohledu na to, čím budou vyhrožovat, že mi udělají." Vstala s tváří zalitou slzami.

"Za tohle budeš viset, Elrone," prohlásila vražedným hlasem, "nebo tě možná místo toho nechám upálit zaživa - na pomalém ohni." Stáhla z lůžka přikrývku a rychle jí zakryla Melidere, aby zabránila bližšímu zkoumání.

"Teď odejdeme," pravil Scarpa chladně. "ta druhá je taky tvoje přítelkyně, řekl bych." Ukázal na Alean s popelavou tváří. "Vezmeme ji s sebou a jestli se pokusíš vykřiknout, osobně jí podříznu krk."

"Zapomínáte na zprávu, lorde Scarpo," ozval se Krager a ze své kožené peloiske vesty vytáhl složený kus papíru.

"Musíme tady nechat přátelskou noticku Sparhawkovi - jen aby věděl, že jsme se tu zastavili na kus řeči." Pak vytáhl nožik. "Omluvíte mě, královno Ehlano," - usklíbl se a Ehlane do obličeje zavanul ostrý, štiplavý pach jeho vínem nasáklého dechu - "ale potřebuju tomu dodat trochu věrohodnosti, abych Sparhawkovi dokázal, že tě opravdu držíme jako zajatce." Uchopil pramen Ehlaniných vlasů a hrubě je nožem odřízl. "Tohle tu necháme s naší zprávou, aby si mohl později ověřit, že je to doopravdy tvoje." Jeho úšklebek byl ještě zlomyslnější. "Kdybys pocítila náhlou potřebu vykřiknout, Ehlano, tak si uvědom, že jediné, co skutečně potřebujeme, je tvoje hlava. Vlasy můžeme sklízet z ní, takže není třeba tě vláčet s sebou, kdybys začala být příliš na obtíž."

Tak se uzavírá příběh Zářících,
druhé knihy ságy Tamuli.
V Skrytém městě, posledním díle
strhujícího eposu Davida Eddingse,
čelí Sparhawk s Ehlanou konečné výzvě
ve vzdálené a nemilosrdné zemi.